

Giới thiệu Bán Sinh Thục

Bên cạnh những tình tiết xuyên không hư cấu, khơi gợi lại những cảm xúc mộng mị huyền thoại thì lối dẫn dắt truyện của Bán Sinh Thục cũng được xem là không hề thua kém so với Hoạn Phi Thiên Hạ.

Năm ấy cô tiền anh lên đường nhập học. Hai người ngồi dựa sát vào nhau cùng nghe MP3. Anh nhìn đồng hồ nói.

“Nghe hết bài này anh sẽ đi.”

Cô cười, lặng lẽ nhấn nút Replay. Vì vậy anh lỡ xe. Lúc phải đi anh vẫn cố rướn người nhắc cô.

“Nhớ phải sống tốt đấy. Nếu như làm chuyện gì có lỗi với anh, em đợi xem anh sẽ trừng phạt em thế nào?”

Cô hung hăng huých anh 1 cái cánh cáo.

“Nếu anh dám trêu chọc cô gái khác, em sẽ vặn gãy cổ anh.”

Đến khắc máu chốt, anh nghiêm túc hỏi.

“Chỉ còn “phòng tuyến cuối cùng” này, tiếp tục chứ?”

Cô hơi bực mình, tiếp tục thử thách sức chịu đựng của anh.

“Anh là quân nhân, có quyền lùi lại sao?”

Vì vậy, với sự ngầm đồng ý bất ngờ của cô, anh chỉ có thể bất chấp tất cả nắm lấy thắng lợi cuối cùng.

Tục ngữ nói “Lấy thương nhân làm phu nhân, lấy quan nhân làm bà lớn còn lấy quân nhân chỉ có thể làm chị dâu!”

Tục ngữ còn nói.

”Sắt tốt không làm đinh, lấy chồng không lấy người nhà binh!”

Vì vậy mới có chuyện nơi nào có áp bức nơi đó có đấu tranh.

Mang cốt truyện khiến nhiều bạn đọc phải chạnh lòng, truyện xoay quanh về những tình khúc vàng, giây phút biệt ly. Khi số phận lại được định đoạt bởi thời gian thì người con gái ấy sẽ phải quyết định như thế nào? Bên cạnh tựa truyện hay thì Thiếp Khuynh Thành sẽ là tác phẩm thay thế đáng thưởng thức mà người đọc có thể điểm qua.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ngày Hạ Hi chào đời đúng vào ngày lễ tình nhân của Trung Quốc, mừng 7 tháng 7 âm lịch vì vậy cha cô đặt cho cô nữ danh là Tiểu Thất.

Hạ Hi là một đứa bé khỏe mạnh, nghịch ngợm giống như bé trai. Từ nhỏ đã không thích khóc, như lời của ông nội cô vẫn thường bảo

“Lúc ra khỏi bụng mẹ cũng không hề khóc, chỉ lẳng lặng chui ra mà thôi”

Vì thế, đối với Hạ Hi, nước mắt vẫn vẫn là thứ hoàn toàn xa lạ. Nhưng người xưa vẫn nói, phụ nữ được tạo ra từ nước, cho nên đối với phụ nữ mà nói, nước mắt thực ra là một cách để biểu đạt tình cảm, có lúc vốn không thể tránh được.

Trong số những người cùng vai vế trong nhà họ Hạ, thì Hạ Hi là người nhỏ nhất, gọi là con út. Hơn nữa cô lại rất miệng lại rất ngọt, được mọi người nuông chiều luôn coi cô như một tiểu công chúa.

Tiểu Hạ Hi cầm tinh con trâu kéo cao su, đặc biệt dính người, hơn nữa rất thích anh họ tuần lã, mỗi khi nhìn thấy anh, thì cô bé lúc nào cũng vui mừng, lắc thân thể nhỏ mập mập chạy tới, ngọt ngào kêu: “Anh họ” sau đó sẽ vươn cánh tay đầy thịt, đòi ôm ôm

Cậu bé đã có một cô em gái ruột. Dưới sự áp bức của bố mẹ chuyện dỗ trẻ con với cậu bé mà nói dễ như trở bàn tay.

Mỗi lần như thế đều có thể chọc tiểu Hạ Hi cười khanh khách làm cho một cô bé khác tui thân khóc hu hu chạy đi mách chú Hạ Hoành nói là Hạ Hi cướp đi anh trai của bé. những lúc như vậy, tính chiếm hữu của cô bé sẽ trở dậy mạnh mẽ bấu môi, ôm chặt cổ anh họ, cúi đầu lằm bằm bên tai cậu bé.

“Anh xem chị ấy kia, chẳng mạnh mẽ tí nào.”

Thực ra, cậu bé thương yêu cô em họ này hơn em gái ruột cũng là có nguyên nhân. Lúc Hạ Hi năm tuổi thì bố mẹ cô ly hôn. Nói cách khác, Hạ Hi là một đứa nhỏ trong gia đình đơn thân

Điều đáng mừng là, việc bố mẹ ly hôn cũng không để lại bóng ma trong lòng Hạ Hi. Lúc mẹ cô bỏ đi, Hạ Hi cũng không khóc chỉ trốn vào vào trong lòng bố, thì thảo nói

“Bố ơi, có phải vì con đánh nhau với bạn làm mẹ nổi giận nên mẹ mới bỏ đi phải không? Nếu không thì ừm, để cho bạn đó đánh lại con đi! Có phải như thế thì mẹ sẽ không đi nữa không?”

Nhìn bộ dạng ủy khuất của con gái, trong lòng Hạ Hành cảm thấy rất đau, khẽ hôn lên khuôn mặt mềm mại của con gái, ông dịu dàng nói:

“Tất nhiên không phải rồi. Mẹ bỏ đi là vì giữa bố mẹ xảy ra chút vấn đề Đợi tới khi tiểu Thất lớn lên sẽ hiểu!”

Dù sao tiểu Hạ Hi cũng còn nhỏ, nguyên nhân ly hôn sâu xa như vậy tất nhiên cô sẽ không hiểu được. Hạ Hi nghĩ nghĩ một chút mới ra về người lớn nói.

“Được rồi, đợi tới khi nào lớn lên con sẽ hiểu.”

Hạ Hành do dự một lát mới thử thăm dò.

“Sau nay Tiểu Thất sẽ ở cùng bố, mẹ chỉ thỉnh thoảng mới tới thăm con, được chứ?”

“VẬY Ạ?”

Lông mày nhỏ nhắn của bé cau lại, gãi gãi đầu dường như đang cân nhắc gì đó, cuối cùng mới miễn cưỡng nói.

“Cũng được ạ!”

Cứ như vậy, Hạ Hi 5 tuổi bắt đầu những ngày tháng sống cùng với bố. khi cô dần dần lớn hơn một chút, có người hỏi cô bé vì sao khi đó lại yêu thương và chọn ở cùng với bố. Hạ Hi không tìm không phổi nói:

“ Vì người khác phải thì hấp dẫn nhau !”

Ai uiNhìn đứa nhỏ này xem ! Mới có bấy lớn đã biết người khác phải thì hấp dẫn lẫn nhau rồi đấy

Dĩ nhiên Hạ ba hoàn toàn có điều kiện để hấp dẫn người khác. Nhưng điều hấp dẫn thực sự không phải ở khuôn mặt trung niên tuấn tú của ông mà là tình thương như núi của người cha mà ông giành cho Hạ Hi, để chăm sóc con gái tốt nhất ông không hề tái hôn, một mình vừa làm cha, vừa làm mẹ, cho tới khi con gái trưởng thành ông vẫn còn độc thân

Trong lòng Hạ Hi, bố cô là người đàn ông tốt nhất thế giới, để con gái có cuộc sống độc lập, Hạ Hành đã bỏ tiền mua cho cô một căn nhà 3 phòng, nói là của hồi môn để dành cho cô, vì vậy mỗi ngày chủ nhật, Hạ Hi sẽ mang theo Hắc hẩu tử, con chó mà cô rất cưng chiều về nhà bố ăn cơm. Nhưng mà hôm nay, hắc hẩu tử lại không muốn ra ngoài

“Làm gì vậy? Tạo phản hả? Muốn “yêu đương” không phải là không thể nhưng chọn bạn đời cũng phải có chuẩn mực một chút chứ? Không phải là tao vẫn cho bọn mày “kết giao” đó sao? Hừ, vẫn còn giận à ? Nếu không nghe lời, tao đánh mày đấy... Tao đánh thật đấy...”

Hạ Hi thao thao bất tuyệt nói cả buổi, nhưng hắc hẩu tử ngay cả mí mắt cũng không nâng lên. Một lúc sau, nó nằm sấp bên giường, cũng không thèm để ý đến Hạ Hi

“Giương tốt không chịu học”

Hạ Hi vỗ vỗ vào đầu nó xem như là trừng phạt. Sau đó cô đeo vòng cổ vào cho nó, lấy thêm một túi thức ăn cho nó, sau đó mới mạnh mẽ cường ép tiểu gia hòa này ra khỏi nhà

Không sai, Hắc hẩu tử là con chó Labrador màu trắng sữa cô nuôi từ bé. Vì cô không nó và con chó sát vách nói chuyện “yêu đương” nên nó nổi giận với cô. Con giận của nó rất dai, suốt dọc đường đi cứ bày ra bộ dạng ủ rũ, chán nản làm cho Hạ Hi không thể không dung thức ăn cho chó để dỗ dành nó

“Nhìn bộ dạng ủ rũ của mày xem, thật không có chút tiền đồ”

Hạ Hi hơi dung sức kéo sợi dây, giáo huấn nói: “Làm chó, mày đối xử với chủ nhân của mày như thế là không đúng...”

Đang lúc Hạ Hi hăng hái giáo huấn chú chó của mình, bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng khóc nức nở và tiếng la hét: “Cướp, bắt cướp mau...”

Hắc hầu tử nghe thấy thế, bộ dạng lúc trước vẫn đang uể oải, đột nhiên tinh thần phấn chấn đứng ở bên người Hạ Hi, đôi mắt nhỏ sang lên, cảnh giác nhìn về phía trước, toàn thân đều sẵn sàng chiến đấu

Nhìn từ nơi phát ra tiếng kêu cứu, Hạ Hi nhìn thấy một thanh niên đầu đinh trong tay cầm túi xách màu đen đang băng ngang qua đường chạy trốn, phía sau còn có một người phụ nữ đuổi theo anh ta

Hạ Hi không hề hô những lời vô nghĩa như “Đứng lại” mà chỉ vỗ nhẹ đầu của hắc hầu tử, chỉ vào bóng lưng của người thanh niên đó, quát: “Đuổi theo”

Lời còn chưa dứt, hắc hầu tử đã vèo một cái, đuổi theo

Hạ Hi chạy nhanh như bay, đuổi theo phía sau hắc hầu tử

Lệ Hành vội vàng chạy đến sự bộ hợp, anh quan niệm về thời gian rất cao, làm cho tốc độ xe của anh cũng nhanh hơn bình thường rất nhiều. đúng lúc chuông điện thoại di động vang lên, anh thành thạo dùng một tay ổn định vô-lăng, tay còn lại mang tai nghe lên, nào biết vừa mới ấn nút nghe, thì ở giao lộ phía trước, có một bóng dáng lao ra, bên trong con người lạnh lùng hiện lên một tia kinh ngạc, tay Lệ Hành dồn sức đánh vào vô-lăng, sau đó lớp xe phát ra âm thanh chói tai, cách thân thể người không đến 10 cm thì dừng lại

Người đàn ông vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế phụ, bị làm cho bừng tỉnh,, chờ anh ta nhận ra cô gái nửa đường nhảy ra là Hạ Hi, thì Lệ Hành đã nhanh nhẹn nhảy xuống xe, vì tức giận nên lúc đóng sầm cửa xe anh dùng sức rất mạnh, bịch một tiếng vang lên, anh theo bản năng nhíu nhíu mày

Ánh mắt tinh tế làm người ta không thể đoán được tuổi của anh, lộ ra hơi thở nguy hiểm, ngừng ở trên mặt của Hạ Hi, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị phát ra khí thế bức người, giọng nói của Lê Hành trầm thấp mang theo nồng đậm khiêu khích:

“Có phải em nên cho tôi một lời giải thích hay không?. Em đang làm gì?. Muốn liều mạng sao?. Nếu như đang vội thì bắt xe mà đi, làm gì đi bộ nhanh như thế?”

Có thể là do quá mức sợ hãi, nên trong lúc nhất thời, Hạ Hi vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, nhìn người đàn ông khí thế trời cho trước mắt, hóa đá đứng im tại chỗ

Lệ Hành thấy thế, tưởng cô bị xe đụng bị thương, sau khi im lặng vài giây, trong ánh mắt thâm thúy hiện lên chút khản trương và lo lắng, nắm lấy cổ tay cô hỏi: “Sao vậy?. Bị thương rồi hả?. Chúng ta đi bệnh viện...” Thế nhưng Hạ Hi lại rút tay lại

Trên khuôn mặt trắng nõn giống như gốm sứ trong nháy mắt hiện lên tức giận, Hạ Hi giương mắt nhìn anh, ánh mắt trong không khí đông lại thành một đường. Cô lạnh lùng đáp lễ nói:

“Mạng là của tôi, có muốn đến bệnh viện hay không thì liên quan gì đến anh, tôi cảnh cáo anh đừng cản trở tôi bắt người”

Lệ Hành nhanh chóng thu liễm lại cảm xúc để lộ ra quá nhiều, trầm giọng cảnh cáo: “Đừng tỏ ra anh hùng với anh, nếu như vừa rồi anh không phanh lại kịp, thì em phải làm sao?.

Người khác ngoại trừ mất một chút tiền, còn em thì giúp người ta tạo ra giá trị thặng dư”

Ánh mắt giăng co nhất thời, trong lòng Hạ Hi hơi dao động, cô tức giận hỏi: “Giá trị thặng dư là cái gì?”

Lệ Hành chăm chú nhìn cô vài giây sau đó lạnh lùng phun ra 3 chữ: “Tiền trợ cấp”

“Đến địa phủ nhận tiền trợ cấp đi” Lời còn chưa dứt, Hạ Hi bị làm cho tức giận đột nhiên nhấc chân, chân bay lên không đá về phía bên cạnh, động tác cực nhanh, người đàn ông ngồi ở trong xe xem nào nhiệt cũng cả kinh, không phản ứng kịp

Lệ Hành phản ứng cực nhanh, lùi về sau nửa bước, nghiêng người tránh khỏi. Tấn công thất bại, Hạ Hi lại tấn công lần nữa, lần này cô thận trọng hơn trong tiếng xé gió mạnh mẽ hướng về phía cái trán của đối phương, ánh mắt Lệ Hành bỗng nhiên trở nên lạnh lùng.

mà, anh không xuất chiêu, chỉ nhanh chóng giơ tay bắt lấy mắt cá chân của cô, sức lực quá lớn làm cho cô phải lùi lại một bước, lão đạo ngã trước xe việt dã

Lệ Hành gạt mình, làm cho cả người anh phát ra khí thế ngoan lệ khiếp người, trong mắt đen như mực cuộn cuộn cảm xúc phức tạp, Hạ Hi mở miệng, không đắn đo quát: “Cản trở cảnh sát chấp hành công vụ, phải đánh anh a”

Lệ Hành híp mắt, con ngươi lạnh lùng nhìn khuôn mặt của Hạ Hi: “Có bản lĩnh thì đưa anh đến tòa án quân sự đi”. Nói xong, buông mắt cá chân của cô ra, rồi “xách” thân hình cao gầy nhưng nhỏ gầy của cô đến đường dành cho người đi bộ, quát:

“Muốn làm gì thì làm đi”

Hạ Hi tức giận, lúc này mới chú ý đến có người ngồi trên xe, cô không khống chế được xông về phía chiếc xe của anh, rống: “Tôi muốn trưng dụng xe của anh”

Cái quái gì vậy a. Người đàn ông ngồi trên ghế lái phụ có chút nhúc nhủ, đang muốn mở miệng lại thấy Lê Hành lên xe, gần từng chữ từ chối, không cho phép người khác phản bác:

“Không đồng ý”

Sau đó dưới ánh mắt bốc hỏa của Hạ Hi, nỏ máy xe, nghênh ngang rời đi

Trong nháy mắt suy nghĩ của cô thay đổi liên tục, cô thật sự nổi giận rồi, quăng luôn sợi dây xích và túi đồ ăn chó sang bên cạnh, lập tức quay mặt lại nhìn những người đi đường tùm lại xem náo nhiệt, cô quát: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy đánh lộn à” Sau đó xoay người chạy đi

Đụng chạm với Lê Hành đã làm trễ một ít thời gian, lúc Hạ Hi chạy qua hai con đường mới nhìn thấy hắc hẩu tử

Chó Labrador đã từng được huấn luyện, cho nên cậu thanh niên trẻ đương nhiên sẽ không thể chạy thoát. Khi Hạ Hi đuổi đến nơi thì anh ta đã bị hắc hẩu tử cắn một cánh tay, không chịu nhả ra, miệng thì không ngừng la to:

“Buông ra, mày con chó chết tiệt này, đồ súc sinh...”

Hạ Hi vốn không muốn đánh hấn, nhưng nghe hấn mắng con chó của mình như vậy, thì xông tới đá vào bộ phận giữa của hấn một cái, sau khi tên kia ngã xuống, lửa giận trong lòng cô vẫn chưa tiêu tan, cô áp đùi phải của mình lên lưng anh ta, hung hăng túm cổ anh ta dậy, giọng điệu đột nhiên trở nên ngoan độc:

“Anh mắng ai là súc sinh hả?. Có ngon thì lặp lại thử xem”

Người thanh niên kia vì nghệt thờ và đau đớn nên luôn miệng cầu xin tha thứ: “Chị hai tha mạng, chị hai nương tay dùm em...”

Lắc lắc cổ tay của hấn, Hạ Hi mắng: “Đừng lời kéo làm quen với tôi, ai là chị hai của anh...?”

Hắc hẩu tử ngưỡng cổ “Gâu gâu” 2 tiếng, như là phụ họa với chủ nhân của mình

Hạ Hi không chút lưu tình, giật lại cái túi trong tay hấn đưa cho người con gái đang thờ hồn hên: “Nhìn xem còn thiếu thứ gì không?” sau đó nhìn thoáng qua túi quần của tên thanh niên nọ

“Còn dám không thành thật?” Hạ Hi vừa nói vừa móc tiền trong túi quần của hấn đưa cho người phụ nữ bên cạnh

Tên thanh niên nóng nảy, nói: “Tiền đó là của tôi, là của tôi...”

Lúc này mới nghe thấy còi báo động của cảnh sát tới, tiến lên quát: “Của anh phải không?. Chờ lúc nữa vào đồn cảnh sát xem anh còn cứng miệng nữa hay không?” nói xong còn trở tay cho hấn một đấm: “Đây mới là của anh”

Hạ Hi dẫn Hắc hẩu tử đi làm bản tường trình, lúc người con gái bị cướp túi xách xác nhận tiền trong túi quần của tên thanh niên đó không phải là của mình, lúc này, cô hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, thấp giọng lầm bầm: “Không phải tôi cũng bị cho là ăn trộm chứ?”

Cảnh sát nhân dân nén cười thật sự rất vất vả, anh trêu chọc nói: “Em gái à, nhìn sức mạnh của em như vậy rất có tiềm năng làm ăn cướp đấy”

Khuôn mặt của Hạ Hi đỏ lên, vì để che giấu xấu hổ, còn cố tình thoải mái nói: “Muốn cười thì cười đi, nếu như nín hóng, tôi không chịu trách nhiệm đau nha”

Lúc Hạ Hi đang bận rộn ở đồn công an, thì phó đoàn trưởng sư đoàn 532 Hạ Hoàng Huân, nói với Tham mưu trưởng của sư đoàn:

“Cô bé lúc nãy chính là em họ của tôi”

Sau đó bước nhanh lên lầu, Lê Hành bị vấp bậc thêm một cái, lao đảo suýt ngã

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Một khoảng thời gian sau, Hạ Hi nhận được lệnh điều động của cấp trên đến phối hợp với đội đặc nhiệm để phá hoạch một vụ án quan trọng, trong lúc

hành động, thì cô bị thương ở đùi, sau vụ án đó, cô được anh họ của chị dâu họ, cũng chính là phó cục trưởng mới nhậm chức của thành phố -Mục Nham khen ngợi, cho rằng nếu để cô ở cục chính trị, phụ trách nghiệp vụ của các cán bộ kỳ cựu về hưu thì thật uổng phí, nên đã cố ý điều cô vào đội cảnh sát hình sự

8 giờ đêm, khi Hạ Hi trở về quân khu đại viện, Hạ gia vừa mới tiễn một lượng khách lớn đến chúc mừng, trong phòng khách, Hạ Hoành đang chơi cờ với Hạ Chính Tùng, Hạ Diễm đang bận rộn trong phòng bếp

Lúc mở cửa, Hạ Hoằng Huân nhìn thấy bộ dạng phong trần mệt mỏi của cô, thì nhin không được khẽ trách:

“Còn biết đường mò về nhà hả, bà cô trẻ?”

Sau khi chào hỏi với các trưởng bối, Hạ Hi không biết lớn nhỏ mà xoa xoa mái tóc ngắn của anh họ, oán giận nói:

“Bảo vệ là ai vậy?. Gặng hỏi nửa ngày cũng không cho em vào , còn sững sờ nói chưa từng gặp em. Lúc em còn chạy nhảy, chơi đùa ở trong sân, không biết ông ấy ở đang ở chỗ nào nữa”

Hất móng vuốt không an phận của cô ra, Hạ Hoằng Huân muốn bắt chéo cánh tay của trói ở sau lưng, lại bị cô linh hoạt tránh được, đành phải vô lực phê bình: “Cũng không xem, bao lâu rồi em chưa trở về, nếu là anh, anh cũng không cho em vào”

Hạ Chính Tùng đang cúi đầu xuống đánh cờ, cũng đúng lúc hừ một tiếng tỏ vẻ đồng ý, mí mắt cũng chưa từng nâng lên, nói với Hạ Hoằng Huân:

“Xem, trong sư đoàn của cháu có người nào thích hợp hay không. Tìm một người để mà quản nó, càng ngày càng không biết điều”

Vỗ vỗ cái đầu nhỏ của em họ, Hạ Hoằng Huân mỉm cười nói: “Chỗ ấy của bọn anh cái gì cũng thiếu, nhưng không thiếu đàn ông, nếu như em còn không ngoan ngoãn, anh sẽ tìm một người để thu thập em”

“Coi chừng em xử luôn cả anh ta” Hạ Hi không yếu thế trả miếng, sau đó thì cọ đầu vào cánh tay ông của cô, kéo cánh tay của ông hơi làm nũng nói: “Xem đi, quả nhiên ông có cháu dâu rồi, thì không cần cháu gái nữa, đã vội vã muốn đẩy cháu ra ngoài?”

“Cháu có thể không về nhà, ông không thể ép hôn sao?”

Hạ Chính Tùng khẽ trách: “Nhìn xem, đã mấy giờ rồi?. Còn bận rộn hơn cục trưởng như ba cháu”

Cố gắng bỏ qua cảm xúc phiền muộn ở trong lòng, Hạ Hi nhe răng cười: “Cháu nào dám so với ba cháu ạ, ba cháu có thư ký, nhưng cháu cũng cần có một tham mưu mà, đúng không ba?”

Sau đó giải thích nói:

“Lúc ở trên đường cao tốc bị tông vào đuôi xe, cho nên mới chậm trễ thời gian về nhà”

Nhìn thấy người trong nhà nhìn cô chăm chăm, cô mới vội vã nói: “Cháu không sao, chỉ là xe cháu bị hỏng một lớp sơn, con không muốn làm phiền thư ký Từ, cho nên mới đi đường vòng để sửa xe”

Hạ Chính Tùng vừa nhíu mày, vừa nói: “Cháu, con bé này, cũng không làm cho người ta đỡ lo một chút”

Vừa nói vừa kéo cháu gái đến trước mặt mình, nhìn từ trên xuống dưới một lần, xác định Hạ Hi không bị thương, mới yên lòng

Không muốn người nhà phát hiện ra cô có chỗ không thích hợp, nên cố ý dấu môi nói:

“Cháu nào không làm cho người khác bớt lo ạ, cháu là người vô tội ấy, nói chung, bình thường lái xe cũng có thể bị va chạm”

Hạ Hành không giúp cô, ngược lại còn nói: “Không mua xe cho con là được rồi”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xụ xuống, lầm bầm nói:

“Không phải con vẫn chạy bộ tới đây sao?” Vì nói sang chuyện khác, cô làm nũng, lắc lắc cánh tay của Hạ Chính Tùng:

“Có gì cho cháu ăn không, cháu đói bụng lắm rồi”

“Con gái chỉ biết ăn, ăn đi không phải cái tội?” Nhìn em gái của mình, Hạ Hoằng Huân không đề cập đến chuyện thay đổi công tác của Hạ Hi, cười cười đi vào phòng ăn:

“Đợi em về ăn cơm đây, anh đói sắp chết rồi đây”

Hạ Hi đi theo giúp đỡ, trong miệng vẫn còn làm nũng theo kiểu trẻ con nói : “Phi, phi, phi, lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ, ngày mai sắp kết hôn rồi, còn nói cái gì mà chết với không chết. Chị Ngón đâu?. Sao em không thấy chị ấy?”

“Bị Hách Nghĩa Thành dẫn đi rồi, cơm chiều ăn ở bên kia” Hạ Hoằng Huân quay người lại, tựa tiểu phi tiểu nói: “Em khẳng định không muốn làm phụ

dâu cho chị dâu em hả?. Không cần tiền lì xì sao?”

“Tiền lì xì dĩ nhiên phải cần rồi” Hạ Hi vừa bày bát đĩa vừa nói: “Chỉ là em không làm phụ dâu đâu, làm phụ dâu thì không lấy chồng được”

“Không tồi, cô cũng nhìn thẳng vào cuộc sống rồi đấy, không bằng để anh giới thiệu cho cô một người, trong sư đoàn của anh....”

Lại nữa rồi, Hạ Hi chặc một tiếng, giận dỗi nói: “Đừng xem em như bánh mứt khó tiêu thụ, mà các anh cần đẩy mạnh tiêu thụ có được không?. Sất tốt không làm đình, phụ nữ tốt không lấy chồng nhà binh... Ồi, bác cả, sao bác lại đánh cháu?”

Hạ Hi phòng má xoa đầu bị Hạ Diễm đánh đau, bên kia Hạ Chính Tùng và Hạ Hành ngồi xem diễn không nhịn được cười ra tiếng

Không thể trách Hạ Diễm- trên vai mang quân hàm thiếu tướng sửa chữa cô, ông nội cũng không giúp cô, ai bảo nghề nghiệp của người nhà họ Hạ lại đơn điệu khiến người ta nhàm chán chứ, đương nhiên không cho phép cô công kích quân nhân rồi?. Như vậy không phải là đã kích tất cả đàn ông trong nhà sao?

Cơm tối qua đi, ba thế hệ người nhà họ Hạ vui vẻ hòa thuận ngồi ở trong phòng khách uống trà, đề tài câu chuyện chuyển từ chúc mừng đám cưới ngày mai của Hạ Hoảng Huân, đến cặp đôi oan gia Hạ Nhã Ngôn và Hách Liên Thành, cuối cùng lại đến Hạ Hi. Mãi cho đến khuya, trong phòng vẫn tràn ngập tiếng nói tiếng cười như trước

Tình cảm gia đình ấm áp làm cho Hạ Hi cũng cảm thấy ấm áp theo, trước khi đi vào giấc ngủ, cô im lặng nhắc nhở mình, chuyện quá khứ đã qua rồi, không nên nghĩ lại

Ngày thứ hai là ngày mừng 7 tháng 7 âm lịch, là ngày kết hôn của cháu đích tôn Hạ gia- Hạ Hoảng Huân với Mục Khả

Nhìn Hạ Hi nóng lòng như muốn tỵ thí, Hạ Nhã Ngôn không nhịn được nhắc nhở: “Anh của em đi cưới cô dâu, chứ không phải đi cướp cô dâu, em nhà nhận một chút đi”

Hạ Hi nhìn cô ấy một cái: “Chị không hiểu đâu”

Sau đó cãi lại: “Nhà nhận cái gì?. Cũng không phải đi tuyển tú. Đón dâu đương nhiên phải có khí thế, nếu không phải ông nội nói muốn tổ chức đơn giản, em còn muốn mang 18 anh em, lái 18 chiếc xe bọc thép, mặc 18 áo bành tô, khoác khăn quàng cổ màu trắng, còn đội mũ giống Hứa Văn Cường trong Tân Bến Thượng Hải, hút 18 điếu thuốc, đến Hách gia đá văng cửa chính, cướp cô dâu và của hồi môn đấy”

Hạ Nhã Ngôn nghe xong cảm thấy vui vẻ, quay đầu nói với Hạ Hoảng Huân: “Anh, em có ý kiến, không nên cho nó ra ngoài, trực tiếp ném vào phòng giam đi”

Người có chuyện vui, đương nhiên cũng thích sôi nổi, tâm trạng của anh hôm nay rất tốt: “Được được, chút nữa đến nhà chị dâu em, anh cướp cô dâu, còn em cướp đồ cưới”

Hạ Hi đứng nghiêm, tinh thần phấn chấn nói: “Kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ”

Tại sao lại giống thổ phi như vậy. Trong lòng Hạ Nhã Ngôn thầm oán

Đến Hách gia, Hạ Hoảng Huân có chút ngoài ý muốn bị giữ ở ngoài cửa, người giữ cửa nói, nếu như chú rể không hát sẽ không giao cô dâu ra

Thấy tình cảnh như vậy, Hạ Hi vỗ vỗ tay, cao giọng nói: “Em, em”

Trên mặt treo nụ cười hạnh phúc, bàn tay to của anh vung lên: “Được, đối xử với quân địch, không cần phải khách sáo”

Hạ Hi đáp lại anh bằng một động tác ok, vừa làm động tác làm nóng người, vừa gào thét về phía cánh cửa: “Từ xưa đến nay, Hoa Sơn có một câu nói, không thể dùng trí chi có thể tiến công. Chị dâu, hãy tha thứ cho em”

Lời còn chưa dứt, vừa đá cửa có tiết tấu, vừa xuyên tạc lời bài hát: “Lên trước, lên trước, lên trước, đội ngũ chúng ta hướng về phía đại dương, chân đạp ruộng nương của Tổ quốc, lưng đeo “Hy vọng” của chú rể, chúng tôi là một lực lượng không thể đánh bại...”

Mọi người đều cười sảng sặc

Sau khi giọng “gầm rú” của Hạ Hi lọt vào tai của Hách Nghĩa Thành, cậu của Mục Khả làm cho anh không thể nào bình tĩnh được, anh tuyệt đối không nghĩ tới Hạ gia lại có kẻ dở hơi như vậy, ngày trước gặp nhau, mặc dù cảm thấy cô bé này có chút kì quái nhưng không mất vẻ dịu dàng, nhã nhặn, lúc này, ngược lại rất mạnh mẽ, khiến anh nghĩ, mình đã sinh ra ảo giác rồi, anh bắt đầu xoa xoa huyệt thái dương của mình

Để phòng tránh cửa gỗ của căn nhà phải “hy sinh anh dũng”, đang muốn đứng dậy gọi mấy đứa con gái ở trong nhà mở cửa, thì chợt nghe Hạ Hi hát:

“Vùng lên nào, những người không muốn làm nô lệ....” Đầu của anh lại cảm thấy đau nữa rồi

Hạ Nhã Ngôn cũng không nhịn được nở nụ cười, kéo cánh tay của Hách Nghĩa Thành, thấp giọng nói: “Nghe nói các quân nhân của sư đoàn 532 lúc nào động phòng sẽ đá văng cánh cửa, em không muốn cửa nhà anh cũng hy sinh anh dũng như thế, nên anh mau mở cửa cho bọn họ đi”

Hách Nghĩa Thành cười khỏ: “Em nói xem, anh em nhà các em tại sao lại bạo lực như vậy?”

P.s: Đố vui một chút: Nếu vợ của mình là cháu gọi bạn trai của em gái mình bằng cậu, và sau này em gái của mình lại là vợ của cậu của vợ mình, mà vợ của mình lại là chị dâu của mẹ của mình, vậy họ phải xưng hô với nhau thế nào?

Thế nào là bao che khuyết điểm của người nhà, chính là như cô Hạ Nhã Ngôn đây

Hạ Nhã Ngôn nghe vậy, lập tức néo cánh tay của anh, sửa chữa nói: “Đây gọi là sức chiến đấu, sức chiến đấu đó, anh hiểu không?”

“Đúng, đúng, là tinh thần chiến đấu, thật là bá đạo” Sau đó rất ra dáng trưởng bối mà quát: “Ngừng lại cho tôi”

Rốt cuộc là “người có thân phận, có địa vị” Cậu nhỏ Hách Nghĩa Thành cuối cùng cũng ngăn được Hạ Hi, chẳng qua là anh dùng tiền li xì để đổi lấy cánh cửa Hách gia còn nguyên vẹn

Đắc ý quơ quơ tiền li xì trong tay, Hạ Hi nghịch ngợm khom người chào Hách Nghĩa Thành: “Cảm ơn anh rể”

Cuối cùng bối phận cũng hòa nhau một ván, nhìn về mặt Hách Nghĩa Thành đen lại, Hạ Hoàng Huân cười vang

Lại nao loạn thêm một lúc, Hách Nghĩa Thành mới nắm chặt thời gian, mới giao đứa cháu gái anh yêu thương từ bé trong lòng bàn tay cho Hạ Hoàng Huân

Trước khi làm lễ, Hạ Hoàng Huân nói còn có người chưa tới, bảo Hạ Hi ra cửa chờ người, Hạ Hi vội vàng chào hỏi khách khứa, sau đó ba chân bốn cẳng chạy ra cổng, cũng quên mất hỏi xem đó là ai, cũng không nghe rõ là mặc quân trang hay thường phục, đã chạy ra khỏi sảnh bữa tiệc, lại vụng về hấp tấp đụng vào ai đó ở bậc cầu thang

Hạ Hi phản ứng rất nhanh: “Thật xin lỗi” sau đó đưa tay kéo đối phương, chỉ có điều người đó còn nhanh hơn cô, không đợi cô chạm vào cánh tay đối phương, thì người đó đã linh hoạt nghiêng người, đứng sát vào vách tường phía sau lưng, nhanh nhẹn tránh khỏi cú va chạm

Mặc dù như thế nhưng Hạ Hi vẫn lịch sự hỏi một câu: “Không có bị thương gì chứ, có cần...” Chờ khi cô ngẩng đầu lên nhìn rõ là ai, thì vẻ mặt ân cần lập tức biến mất, chuyển sang vẻ mặt lạnh lùng

“Là cô?” Hạ Tri Dư cũng nhận ra cô, khi mở miệng thì giọng nói lộ ra chút sắc bén: “Không thể ồn trọng một chút sao?. Tại sao đi đường lại hót ha hót hải như vậy, vội vàng đi đâu thai sao?”

Kẻ xấu đi cáo trạng trước đã làm cho người ta rất khó chịu rồi, giọng điệu kiêu ngạo răn dạy người khác càng làm cho Hạ Hi tức giận, cô đứng thẳng, khiêu khích mở miệng, châm chọc nói: “Tôi chính là một người như vậy đấy, không quen nhìn thì tránh sang một bên, kéo bị thương lại đổ thừa cho tôi”

Khỏe môi Hạ Tri Dư hơi nhếch lên, khuôn mặt dù đã trang điểm tinh xảo nhưng không giấu được sự khinh thường: “Là tôi sợ tôi đổ oan cho cô, hay cô không dám đắc tội với tôi?”

Trời sinh Hạ Hi không phải là người có tính tình tốt. Từ trước đến nay cô luôn quan niệm: Người không phạm ta, ta không phạm ta, người phạm lần đầu ta nhúng nhường 3 phần, nếu còn tái phạm ta sẽ nhổ cỏ tận gốc. Lúc này đối mặt với sự đối chọi gay gắt của Hạ Tri Dư, cô ngừng một chút sau đó trên môi nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại rất lạnh: “Nếu như tôi nói cả hai, thì cô sẽ làm thế nào?”

“Đù hồng hách” Hạ Tri Dư hừ lạnh, ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn cô một cái: “Tôi nhắc nhở cô, đừng không xem air a gì”

Hồng hách?. Được, tốt lắm

Cô biết rõ không nên gây sự vào lúc này, nhưng Hạ Hi đột nhiên phát hiện mình không có cách nào bình tĩnh được

Vì thế lời nói của Hạ Tri Dư bị cô cười khẽ một tiếng đánh gãy

“Nhắc nhở?”

Ánh mắt rơi trên khuôn mặt mình diễm của cô ta, thanh âm của Hạ Hi tản ra, từ tốn mà lạnh như băng phun ra 3 chữ: “Cô không xứng”

Giọng điệu như thế, có thể không khơi mào chiến tranh sao?. Cuối cùng, Hạ Tri Dư gỡ bỏ lớp mặt nạ hiền lành, ôn hòa trước tiên, hoàn toàn đã quên mất quy định không được đánh nhau ở đây, cô bỗng chốc xoay người, vung nắm đấm lên

Một trận này, rốt cuộc tránh cũng không tránh được. Hạ Hi nghĩ như thế, nên trong khoảng khắc Hạ Tri Dư ra đòn, thì cô đã dịch sang bên trái đồng thời nâng tay phải lên để chế trụ cổ tay của cô ta. Động tác rất nhanh vừa chuyên nghiệp vừa linh hoạt

Hạ Tri Dư lập tức đoán được chiêu thức của cô, nhanh chóng thu tay lại, cứ như thế đầu ngón tay của Hạ Hi chỉ chạm đến mu bàn tay của đối phương. Tiếp theo, Hạ Hi hóa bị động thành chủ động, co chân đá về phía cánh tay của Hạ Tri Dư, động tác cực nhanh làm cho người ta không kịp thu tay. Cô vốn mang unction quân nhân, cho nên một cước này đá vào tay của cô ta cũng không nhẹ

Đôi mắt lạnh lẽo bắn ra tia sắc bén, Hạ Tri Dư bước nhanh lên phía trước tiếp cận cô, tay trái nắm lại nhanh chóng ra đòn, thân thể của Hạ Hi ngã ra sau, tránh được một đòn tấn công của cô ta, nhưng không ngờ cẳng chân lại trúng đòn của Hạ Tri Dư, sức lực quá lớn khiến cô đảo đảo lùi về sau, đứng

trúng nữ phục vụ đang bụng khay

Tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên, con mắt của Hạ Hi lạnh như băng, trong mắt lộ ra tia nguy hiểm. Cô đưa tay đỡ lấy người vụ phục bị đụng trúng, Hạ Hi lui về phía sau, không ngờ Hạ Tri Dư lại tấn công lần nữa, Hạ Hi quyết định lấy cứng chọi cứng, bắt lấy cổ tay của đối phương, đồng thời gập hai tay xuống dưới

Hậu quả của động tác này có thể nặng, có thể nhẹ, nếu như đối lại là đánh nhau thật hoặc đối lại là một người đàn ông, thì tay của Hạ Tri Dư có lẽ đã bị bẻ gãy, nhưng may mắn là Hạ Hi cũng không định làm tổn thương cô ta, chẳng qua là hơi dùng sức để trừng phạt cô ta một chút, song, với một người kiêu ngạo như cô ta, sẽ không vì thế mà ra tay lưu tình, sau khi cô rút tay lại, thì cô ta không chút khách khí đánh tiếp, từng chiêu từng chiêu hung ác, từng bước ép sát cô

Không muốn để mọi người chú ý, Hạ Hi vừa tiếp chiêu vừa lui lại phía sau, cho đến khi cách sảnh bữa tiệc khá xa, đã có thể lui lại phía sau, thì Hạ Tri Dư tìm được cơ hội, đột nhiên cô ta giơ chân lên, đá về phía cô, Hạ Hi theo bản năng ngửa về phía sau, không ngờ dưới chân lại giẫm phải mép bậc thang, trong lúc thân thể mất cân bằng, cô chỉ còn kịp dùng tay bắt lấy quả đấm của tay vịn cầu thang, hoàn toàn không thể tránh được đòn công kích của Hạ Tri Dư

Các cô đánh nhau thực ra đã kinh động đến mọi người, lúc Hạ Hành đứng dậy đi qua đây, thì Hạ Hoàng Huân đã chạy đến, nhưng mà không đợi anh ra tay, lúc Hạ Hi ngửa về phía sau đã có một cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy eo của cô, mà cú đá của Hạ Tri Dư một giây sau sẽ đá vào vai cô cũng bị người nào đó đỡ lấy ra

Thanh âm không cao, nhưng giọng nam hết sức rõ ràng, mạnh mẽ vang lên từ phía sau, Hạ Hi nghe được anh nói: “Không nể mặt thầy tu thì cũng phải nể mặt Phật tổ, đánh nhau thì cũng phải chọn chỗ”

Không phải vì đau đớn, mà do bị hơi thở đàn ông vây quanh, khiến Hạ Hi nhất thời bưng tỉnh, nghiêng đầu theo bản năng

Ánh đèn nhu hòa chiếu vào đường nét khuôn mặt rõ ràng, khuôn mặt vốn tuấn lãng lại mang theo vẻ nghiêm nghị, đó là khí chất chuyên thuộc về quân nhân

Ánh mắt quyến luyến nhìn khuôn mặt tinh tế của Hạ Hi, giọng nói nghiêm khắc đã chuyển thành dịu dàng tự bao giờ:

“Em không bị thương chứ?” Dễ nhận thấy, câu nói có ý trách cứ là muốn nói cho Hạ Tri Dư nghe

Không biết là do không thích ứng với giọng điệu anh chuyển đổi quá nhanh, hay là do tim đập quá nhanh, Hạ Hi lại ngây tại chỗ, không nói gì

Nhìn thấy em gái không có bị thương gì, Hạ Hoàng Huân thở phào nhẹ nhõm, ho nhẹ một tiếng, giọng nói mang theo ý cười, chào hỏi với Lệ Hành:

“Tôi rồi?”

Lệ Hành thu hồi ánh mắt và tay ở bên hông của Hạ Hi, khuôn mặt anh thu lại nét dịu dàng, quay về vẻ lạnh lùng vốn có, giọng nói trầm thấp vang lên: “Đoàn trưởng và chính ủy sư đoàn không đến được, nên phải tôi làm đại diện đến chúc mừng”

Hạ Hoàng Huân gật đầu, cười như không cười, giới thiệu hai người với nhau: “Đây là tham mưu trưởng của sư đoàn anh- Lệ Hành, còn đây là em họ của tôi Hạ Hi”

Nhìn thẳng vào đôi mắt trầm tĩnh như nước của anh, Hạ Hi xa cách mà lạnh nhạt nói: “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu”

Lệ Hành trầm mặc nhìn cô, màu mắt rất rõ ràng

Thấy thế Hạ Hoàng Huân hơi nhíu mày, lại nhìn về phía Hạ Tri Dư, anh nghi ngờ hỏi: “Có hiểu lầm gì với em của anh sao?. Dạ Diệc đâu?. Sao không thấy anh ta tới?”

Hạ Tri Dư mỉm cười, khi mở miệng thì thanh âm đã mềm mại trở lại: “Anh của em đi huấn luyện binh rồi, bảo em qua đây để gửi lời chúc mừng và xin lỗi phó đoàn trưởng”

Nhìn Hạ Hi, cô ta làm ra vẻ ân hận nói: “Chỉ là hiểu lầm thôi, thật là ngại quá”

“Hiểu lầm là được rồi” Ánh mắt của Hạ Hoàng Huân ra hiệu với Hạ Hi : “Tiểu Thất”

“Hiểu lầm?”

Hơi dừng lại một chút, Hạ Hi cong lên khóe môi :

“Nhưng em không xin lỗi”

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Một câu nói không có thiện ý làm cho bầu không khí trong nháy mắt trở nên đông lạnh, khắp nơi yên tĩnh

Một lát sau, dưới ánh mắt của mọi người, Hạ Hi thu liễm lại vẻ cường hãn, xoay người cười yếu ớt:

“Không có việc gì, không phải cướp cô dâu, hôn lễ cứ tiếp tục đi” Sau đó xoay người nói với Hạ Hoàng Huân: “Anh, em đi toilet”

Thấy anh gạt đầu cô cũng lướt qua Lê Hành

Nhìn cô nhẹ nhàng thanh thản lại hồ hững, Lê Hành rũ mắt xuống

Hạ Nhã Ngôn nghe tiếng động cũng chạy đến đây, cô là bác sĩ bệnh viện lục quân, cô phát hiện Hạ Hi có chỗ không thích hợp, nên lặng lẽ túm lấy vạt áo của Hạ lão ca, cô thấp giọng nói gì đó rồi bước nhanh vội vàng đi theo. Rồi nhìn thấy sắc mặt của Hạ Hoàng Huân đột nhiên trầm xuống

Các khách mời đương nhiên sẽ không biết nguyên nhân nhà đầu nhà họ Hạ đánh nhau với người khác, từ đầu đến cuối, bọn họ đều kinh ngạc đến ngây người, trước bản lĩnh linh hoạt của hai cô gái, quên mất việc thì thầm, nói nhỏ, thậm chí người nhà Hạ gia cũng không rõ nguyên do. Nhưng giờ khắc này cũng không phải thời gian để đi hỏi lý do, người quật cường như Hạ Hi sẽ không nói rõ nguyên nhân

Trước khi nghi thức hôn lễ được tiến hành, Hạ Hi lại xuất hiện ở sảnh bữa tiệc lần nữa, đi qua phía sau Hạ Tri Dư, cô điềm nhiên như không trở lại bên cạnh Hạ Hành, dường như vẫn không chú ý Lê Hành đã ngồi vào bàn bên cách cô chưa tới hai thước, vẫn không ngừng nhìn cô

Hạ Hành di chuyển tầm mắt nhìn xuống bắp chân của cô, trong mắt ngoại trừ tia lo lắng không phải không có ý trách cứ, đang muốn mở miệng, thì đã nghe Hạ Chính Tùng đầu lòng khê trách mắng:

“Lớn như vậy còn không biết kiểm chế tính tình của mình, bị thương ở đùi còn chưa lành, không biết chú ý một chút sao?. Nếu như xảy ra chuyện gì thì cháu phải làm sao bây giờ?”

“Chị Nhã Ngôn đã kiểm qua qua giúp cháu, không có chuyện gì đâu ạ”

Sau khi tỉnh táo lại, Hạ Hi biết mình không nên làm náo loạn trong hôn lễ như thế, hơn nữa không muốn để người khác biết mâu thuẫn của cô và Hạ Tri Dư, nên đã chủ động giải thích:

“Tôi hôm qua chính cô ta đã đâm vào đuôi xe của cháu, hôm nay nhìn thấy cô ta nên cháu mới tức giận ra tay, cháu không biết cô ấy là em họ của anh Dạ, cháu xin lỗi ông nội”

Anh Dạ trong miệng của Hạ Hi chính là đại đội trưởng của đại đội đặc biệt, mà cha của Dạ Diệc còn là cấp dưới của ông cụ Hạ, cô cũng biết giao ít nhiều về giao tình của các bậc trưởng bối, nhưng Hạ Tri Dư là em họ của Dạ Diệc, lúc này Hạ Nhã Ngôn nói cô mới biết

Nhắc đến Hạ Tri Dư thì mảy kiểm của Hạ Chính Tùng nhả lại:

“Hôm nay cũng là lần đầu tiên ông gặp con bé đó, trước đây cũng nghe chú Dạ của con nhắc đến, chú ấy nói là, tính tình của con bé được cưng chiều rồi sinh ra bướng bỉnh, cao ngạo, cho nên chú đưa đi nhập ngũ để rèn luyện tính tình lại”

Hạ Nhã Ngôn hừ lạnh: “Có rèn luyện cũng không thấy giảm bớt tí nào”

Biết cô nhìn thấy Hạ Tri Dư động thù trước nên cô nói: “Là em kích thích cô ta”

Tính tình của cháu gái nhà mình như thế nào, ông còn không biết sao, vì thế ông nói: “Cháu cũng nên kiểm chế tính tình của mình đi, như vậy làm sao thích hợp vào đội cảnh sát hình sự?”

Hạ Nhã Ngôn nghe vậy thì vội vã nói:

“Nhưng Mục Nham lại không nghĩ như vậy a, cháu nghe anh cháu nói, đánh giá của anh ta về Hạ Hi là: Gặp biến không sợ hãi, thật không biết em ấy dùng cách gì mà không sợ hãi”

Giương mắt nhìn về phía Mục Nham, sắc mặt của Hạ Chính Tùng ngưng trọng nói: “Lát nữa ông sẽ tìm anh ta nói chuyện”

Hạ Nhã Ngôn thấy thế lại thêm mắm thêm muối nói: “Lúc này ông tìm anh ta nói chuyện ạ?. Cháu nói ông, lúc trước ông không nên đồng ý cho em ấy ghi danh vào trường cảnh sát, bây giờ tốt rồi, có chút bản lĩnh rồi, tức giận lên thì đập bàn đập ghế, ngay cả xã hội đen cũng không theo kịp...”

Hạ Hi hừ một tiếng, ngăn cản cô ấy tiếp tục nói: “Chị đừng gây thêm phiền phức được không chị họ, chị nói cứ như em là đứa ko có đầu óc, tứ chi phát triển vậy, em cũng có nguyên tắc của mình, chị đừng quên lần đó nếu không phải em rat ay chị đã bị người ta bắt nạt rồi. Cho nên trong những tình huống nhất định, có thể dùng vũ lực để giải quyết vấn đề”

Vì muốn chuyển đề tài nên cô nhìn xung quanh nói: “Vì sao còn chưa dọn thức ăn lên a, kết hôn thật phiền phức, bận rộn đến nỗi, em cũng đói bụng...”

Hạ Nhã Ngôn không còn gì để nói cô, vừa gõ trán của cô vừa nói: “Em mãi mãi chỉ biết ăn thôi”

Một câu nói đùa lơ đãng đã hóa giải được sương mù của tranh chấp đánh nhau, từ trước đến nay, đối với những bất hòa của thế hệ sau, người nhà họ Hạ cũng không đào gốc bới rễ tìm nguyên nhân làm gì, cho nên cũng tin lời Hạ Hi nói, nghĩ rằng cô với Hạ Tri Dư vì tai nạn xe cộ cho nên mới dẫn đến không vui

Sau khi bữa tiệc kết hôn của Hạ Hoảng Huân và Mục Khả kết thúc, Hạ Hi giống như người không có việc gì thay anh họ tiếp đãi khách khứa, bận cho đến lúc gần tối thì mới chào tạm biệt với người nhà và rời khỏi trước. Cô từ chối yêu cầu của Hạ Nhã Ngôn, Hạ Hi tự mình đến bệnh viện xử lý vết thương ở đùi

Nhìn miệng vết thương của cô, sắc mặt bác sĩ thật không tốt, vừa tiếp tục động tác trên tay vừa vặn hỏi: “Tại sao lại biến thành như vậy?. Bộ cô không muốn giữ lại chân nữa à?”

Trên trán tiết ra mồ hôi, đau đớn đến mức làm cho Hạ Hi nghiêng răng: “Không có chuyện gì lớn, trong vòng một tuần có thể khỏi không bác sĩ?”

“Không lớn sao?” Bác sĩ tức giận nói: “Một tháng cũng không khỏi được”

Hạ Hi vỗ vỗ gò má cũng không nói tiếp, bởi vì miệng vết thương có chút thay đổi nên cô phải ở lại truyền nước biển

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, cô mơ hồ nghe được tiếng cửa phòng bệnh được đẩy ra, cho dù người đến cố gắng bước chân thật nhẹ, nhưng tính cách của Hạ Hi khá cao, cho nên cô đoán được, thanh âm vọng lại trên mặt đất là của giày quân nhân

Một mồi mở mắt ra, ánh mắt của Hạ Hi hỗn loạn dừng trên khuôn mặt Lê Hành đang đứng ở bên giường, vì anh đứng ngược ánh sáng nên không nhìn rõ đường nét cương nghị rõ ràng, đôi mắt âm u giống như biển dưới trời đêm, ánh mắt ấy thâm thúy, cô đọc cũng không hiểu, đối mặt một lát, anh mới thông thả dùng tay phủ lên trán của cô

Cái trán trơn bóng được bàn tay anh bao phủ, cô cảm nhận được vết chai trong lòng bàn tay của anh, cảm giác ấm áp, thô ráp làm cho cô không thể kiểm soát được phòng tuyến trong lòng mình

Anh xác định cô không hề phát sốt, tinh thần đang căng thẳng của anh mới dịu đi một chút, anh nói: “Phó đoàn trưởng bảo tôi đến đây xem thế nào”

Một câu giống như tùy ý giải thích, làm cho Hạ Hi giật mình từ trong thất thần trở về với thực tại. Quay đầu tránh né bàn tay của anh, cô nhắm mắt lại, lúc Lê Hành gọi ý tá đến điều chỉnh lại ông truyền dịch làm giảm lượng nước thuốc chảy vào trong mạch máu làm cô cảm thấy không thoải mái, cô nói:

“Không dám làm phiền Lê tham mưu trưởng, mời anh về đi, tôi có thể tự chăm sóc cho mình”

Im lặng một lát, giọng nói ôn hòa của Lê Hành vang lên: “Không phiền”

Thấy cô không nói thêm gì, anh lại hỏi: “Không phải em ở bộ chính trị phụ trách nghiệp vụ của các cán bộ kỳ cựu về hưu sao?. Tại sao lại bị thương?”

Nếu không phải Hạ Hoảng Huân nói cho anh biết, cô có vết thương cũ trên chân chưa lành, sợ rằng anh cũng không biết

Hạ Hi trả lời tích cực như vàng, cô nói: “Điều tạm”

Ánh mắt của Lê Hành dừng trên khuôn mặt hơi lộ vẻ tái nhợt của cô, còn nói: “Công việc ở bộ chính trị hơi nhàm chán, nhưng đến đội cảnh sát hình sự chưa chắc là lựa chọn tốt nhất, bất kể suy nghĩ trên phương diện nào, con gái cũng không thích hợp...”

“Anh quản hơi nhiều rồi đấy”

Chẳng lẽ trong mắt anh, việc cô chuyển công tác là chứng tỏ mình là anh hùng sao?. Nhất thời toàn thân Hạ Hi bắt đầu đề phòng, lời nói của anh còn chưa nói xong đã bị cô ngắt lời, giọng điệu không chút thân thiện nói:

“Xem ra anh họ của tôi đều đã nói hết chuyện của tôi cho anh biết, chuyện riêng của tôi, Lê tham mưu trưởng cũng muốn quản lý sao?”

Nói chuyện như vậy làm cho bầu không khí rất tệ, mùi thuốc súng nồng nặc khiến người ta khó có thể tâm bình khí hòa, trầm mặc một lúc, thanh âm trầm thấp của anh lại vang lên trong không khí, Hạ Hi nghe được anh hỏi:

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Chỉ một câu hỏi đơn giản đã gọi lên vô hạn tâm sự trong lòng, biết rõ anh muốn hỏi gì nhưng Hạ Hi lại quay đầu đi, dối lòng nói:

“Anh nói cái gì, tôi nghe không hiểu”

“Nghe không hiểu cũng không sao”

Đã hiểu lầm như vậy, rồi nên Lệ Hành lên tiếng giải thích: “Anh chỉ muốn nói với em, hôm nay anh đi có một mình” nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay của cô, anh khe khẽ nói ra ba chữ:

“Tin tưởng anh”

Tin tưởng?. Hạ Hi không biết giữa bọn họ còn có gì gọi là tin tưởng nữa không?. Cô nắm chặt nắm tay thành nắm đấm, nhắm mắt lại không nói chuyện, cô sợ nếu như mình mở miệng sẽ để lộ tâm sự trong lòng

Tiếp theo là sự im lặng kéo dài, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng bước chân vang lên bên tai, thì chỉ có tiếng hít thở đều đặn của 2 người

Lệ Hành nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt nhìn nghiêng của anh lộ ra vẻ nghiêm nghị, trong đôi mắt vẫn là vẻ sâu không lường được

Không biết có phải do quá mệt hay không, sau đó Hạ Hi đã ngủ thiếp đi, chờ lúc cô tỉnh lại thì trời đã tối rồi, nhưng người ngồi bên giường vẫn duy trì tư thế ngồi nghiêm chỉnh, vẫn không nhúc nhích.

Nhẹ nhàng di chuyển chân, cô chuẩn bị vén chăn xuống giường, thì phát hiện tay dưới chăn đã bị Lệ Hành nắm lấy

Anh chần chừ nhìn lỗ kim trên bàn tay, thấp giọng nói: “Vừa mới rút kim, cho nên anh sợ sẽ chảy máu”

Không để ý đến anh, Hạ Hi rút tay về, bởi vì khi rời giường cử động hơi mạnh nên cô cảm thấy hơi choáng váng, từ trên giường muốn ngã xuống đất

Lệ Hành nắm lấy khuỷu tay đỡ lấy cô, giọng nói dịu dàng: “Cẩn thận một chút”

Hạ Hi rút tay khỏi bàn tay của anh, cô nói: “Tôi không sao, anh đi đi, sau này không cần thiết phải gặp lại”

Thấy anh khẳng khái cời quân trang muốn khoác lên người cô, cô đành phải nói:

“Tôi với anh ấy ở bên nhau”

Tay của Lệ Hành run lên một chút, lúc Hạ Hi chuẩn bị cời quân trang trả lại cho anh, thì anh đã dùng những ngón tay giữ chặt vạt áo trước của quân trang, anh nói:

“Em mặc đi, bên ngoài rất lạnh”

Anh tựa hồ sợ cô sẽ nói lời từ chối nên ngay sau đó anh nói:

“Chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc, cho dù người đó không phải là anh, anh cũng----” “Ngừng lại thật lâu, anh cũng không thể nói nốt mấy chữ cuối cùng

Trong phút chốc lòng cô cảm thấy chua xót khi đối mặt với ánh mắt ấy, Hạ Hi bước từng bước về phía cửa, né tránh ánh mắt của Lệ Hành

Hai người vẫn tiếp tục duy trì im lặng cho đến khi đến cửa bệnh viện, Lệ Hành lấy chìa khóa xe, đúng lúc này, có một ánh sáng trắng chột lóe lên, chuẩn xác chiếu lên người hai người, khuấy động bầu không khí yên tĩnh

Hạ Hi hép mắt, mơ hồ nhìn cửa trước của chiếc xe cách đó không xa được mở ra, một bóng dáng cao lớn trực tiếp bước xuống, đi thẳng đến trước mặt bọn họ

Dưới ánh trăng, Tiêu Dận tay cầm áo khoác ngoài, chân dài vai rộng, làn da màu đồng khỏe mạnh lộ ra dưới ánh sáng trắng càng làm nổi bật vẻ cơ bắp sáng bóng

“Em cũng thật là, tham dự một hôn lễ, cũng có thể đưa mình đến bệnh viện”

Tiêu Dận đi bộ đến trước mặt bọn họ, ánh mắt ngừng ở trên mặt Hạ Hi, phát hiện sắc mặt của cô tái nhợt, và yếu ớt, anh dịu dàng lại không mất sức ôm cô về phía mình, sau đó dùng giọng điệu ôn nhu nói:

“Em còn đau không?”

Trong tình cảnh này, vẻ mặt Lệ Hành hơi có chút biến hóa, chẳng qua là sự thay đổi này được ẩn giấu rất kỹ, người ngoài khó có thể nhìn thấy được

Thần kinh Hạ Hi căng thẳng này giờ bỗng nhiên được thả lỏng, đôi tay trắng nõn nắm lấy cánh tay của Tiêu Dận, Hạ Hi ăn ngay nói thẳng nói:

“Một chút”

Lại nghĩ đến trước đó, anh nói có việc bận phải đi không thể tham dự hôn lễ của anh họ được, nên cô hỏi:

“Sao anh lại đến đây, mọi chuyện đã giải quyết xong chưa?”

Tiêu Dận dìu cô đi về phía xe của mình, Tiêu Dận nói bằng giọng bất cần: “Trước tiên đừng nhắc đến những chuyện này, anh vừa mới về, đã hay tin em gây sự với người ta rồi”

Bỗng nhiên anh nghĩ đến cái gì đó, anh đem áo khoác trên người Hạ Hi trả lại cho Lê Hành, thuận miệng nói:

“Cám ơn anh”

Giọng điệu này, nét mặt này, nghiêm nhiên xem Lê Hành như là cấp dưới của Hạ Hoàng Huân

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Lê Hành từng được đeo phù hiệu TZ, điều đó chứng tỏ khả năng ẩn nhẫn của anh rất giỏi, nhưng mà lúc này khi đối mặt với Tiêu Dận, đột nhiên anh cảm thấy nổi giận

Lê Hành giương mắt, khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt lạnh lùng, hơi thở tản mát về cao ngạo: “Không đến phiên anh nói cảm ơn” Sau khi nói xong, anh cũng không nhìn Hạ Hi, cất bước rời đi

Giọng nói sắc bén làm cho trong mắt của Tiêu Dận dấy lên 2 ngọn lửa, sự cảm kích trong lòng đột nhiên biến mất, anh rất mất phong độ quát: “Đứng lại”

Sau đó, trong lúc Lê Hành không chú ý, anh ta đột nhiên xuất chiêu

Đã từng lĩnh giáo qua thân thủ của Lê Hành, cho nên Hạ Hi biết rất rõ khả năng chiến đấu của anh, cô mở miệng gọi:

“Tiêu Dận”

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, trong điện quang hỏa thạch, Tiêu Dận đã ra tay, cô nhìn thấy một cú đâm thật mạnh sắp đánh vào sườn mặt của Lê Hành, nhưng không đi kèm với tiếng bốp chat vang lên, tay của Tiêu Dận đã bị Lê Hành nắm lấy, lúc này Hạ Hi mới ôm ngực thở phào nhẹ nhõm, sau đó cô nghe được anh nói: “Tôi khuyên anh đừng quá lỗ mãng, nếu không, tôi sẽ không nhẹ tay đâu”

Lê Hành vừa nói xong, bầu không khí cũng trở nên khẩn trương, căng thẳng

Đừng nhìn bình thường Tiêu Dận luôn cười cười nói nói với Hạ Hi, nếu bạn biết rõ con người anh ta, sẽ biết anh ta không phải là người dễ chọc, bây giờ lại bị Lê Hành kích động như thế, một người kiêu ngạo như Tiêu Dận nếu không nổi giận thì đúng là không bình thường rồi. khi Tiêu Dận chuẩn bị phát tác cơn giận dữ của mình, thì ngoài ý muốn là Lê Hành lại buông tay anh ta ra, anh cắn răng nói:

“Anh hãy đối xử với cô ấy cho tốt”

Lúc xe việt dã biến mất trong tầm mắt của Tiêu Dận, anh ta mới tỉnh táo lại, anh đi qua giữ chặt lấy Hạ Hi, tìm cô vẫn đang đập thình thịch, thì nghe anh chất vấn:

“Anh ta là ai?. Có quan hệ với người đó không?”

Nhìn thấy ánh mắt oán giận của Tiêu Dận, Hạ Hi mới phục hồi tinh thần lại, nhưng rất lâu cô vẫn chưa thu hồi tâm mắt của mình

Vò rối tóc của cô, Tiêu Dận bất mãn nói: “Được rồi, được rồi, em đừng nhìn nữa, không thấy gì nữa đâu. Quá trắng trợn anh sẽ ghen đấy, Anh hỏi em đây sao em không trả lời, anh ta là ai?”

Cô ép buộc mình phải chỉnh đốn lại cảm xúc thật tốt, Hạ Hi yếu ớt nói:

“Anh chuyển qua làm cho bộ phận điều tra dân số rồi à?. Anh để cho em yên tĩnh một chút được không?”

Tiêu Dận suy nghĩ, thì càng thấy có chỗ không đúng, anh nói: “Anh mới đi có vài ngày, em cứ nhiên lại ở bên cạnh người đàn ông khác, thừa dịp anh đi vắng, em ở nhà ngoại tình có đúng không?”

“Ngay cả gặp mặt cũng không có, ở đâu có chuyện ngoại tình?” Hạ Hi chồm qua đánh anh, đánh hụt không tính, còn bị anh ôm lấy eo nhấc bổng lên, , cô kêu lên một tiếng, theo bản năng ôm lấy cổ anh: “Anh làm gì vậy?. Mau thả em xuống”

Tiêu Dận là người thông minh cỡ nào, khi anh cảm thấy cảm xúc của Hạ Hi dao động, anh ngừng lại đúng lúc, dù sao, muốn biết Lê Hành là ai, đối với anh cũng không phải chuyện khó, huống hồ câu nói kia của anh ta:

“Đối xử với cô ấy cho tốt”

Kỳ thật trong lúc lơ đãng, anh ta đã vô tình tiết lộ mối quan hệ không bình thường của anh ta và Hạ Hi, nếu như cô đã không muốn trả lời, thì anh cần gì phải hỏi tiếp, vì thế anh chuyển đề tài:

“Em đừng nhúc nhích a, sức lực của anh có hạn, nếu như em bị ngã anh sẽ không chịu trách nhiệm đâu, em dám dây dưa không rõ với người khác, chờ một lát nữa về anh sẽ thăm vấn em. Bây giờ chúng ta nói đến một chuyện,, nói cho anh biết ai đã đắc tội với em, làm em dám ra tay trong ngày hôn lễ của anh em. Có cơ hội anh sẽ “chiếu cố” người đó một chút”

“Dáng vẻ bây giờ của anh rất giống lưu manh”

Hạ Hi theo quán tính châm chọc anh: “Một người đàn ông lại chấp nhặt với một người phụ nữ, thật là mất mặt”

Tiêu Dận hừ lạnh, anh nói: “Anh bắt kể cô ta là nữ hay nam, nhưng đụng đến em thì không được”

Phần lớn phụ nữ là sinh vật yếu đuối, sông tình cảm, , rất dễ bị một câu nói đơn giản làm cho cảm động. Huống chi Tiêu Dận lại biểu lộ sự bảo vệ cô một cách công khai như vậy,Hạ Hi không cảm động cũng khó

Bất tri bất giác, Hạ Hi đã gỡ xuống chiếc mặt nạ kiên cường của mình, cô giải thích: “Hạ Tri Dư là em gái họ của Dạ Diệc, anh cũng biết Dạ Diệc đấy, anh ta là đội trưởng của đại đội đặc chủng. Tối hôm qua, lúc gọi điện thoại cho anh, không phải em đã nói em bị tai nạn giao thông sao?. Đáng lẽ lúc 7 giờ em có thể về đến nhà, chỉ là đụng phải xe của cô ta, nên buộc phải về trễ như vậy. Kết quả là, hôm nay lại đụng phải cô ta ở khách sạn, em không không chế được châm chọc cô ta vài câu, sau đó thì đánh nhau”

Mọi chuyện đơn giản như vậy?. Rõ ràng anh không tin, nhưng anh vẫn tỏ vẻ rất tin tưởng, đã quen biết cô nhiều năm, cho nên tính tình cô như thế nào anh rất hiểu rõ, anh không khách khí vạch trần cô:

“Không không chế được hay là hoàn toàn không muốn không chế, đó là cả một vấn đề”

Hạ Hi lờm anh, dùng trán cụng vào mặt anh: “Không khiêu khích em, anh chết à?”

Tiêu Dận nghiêng đầu né tránh: “Không đánh nhau em sẽ chết à?. Nghe ý tứ của em vậy người phụ nữ kia cũng biết võ, em có thể chiếm được tiện nghi gì?”

“Anh còn dám nói em, anh cũng thế thôi” Hạ Hi tranh cãi: “Nếu cô ta không biết võ em đánh cô ta làm gì, đúng là không có phẩm cách”

“Phẩm cách?”

Tiêu Dận không chút khách khí gõ đầu cô: “Em và hai chữ đó không liên quan” Bả vai lại bị cô đánh trúng, anh cười khẽ, một đôi mắt hoa đào phát sáng rực rỡ: “Em đánh thắng sao?”

“Anh nói xem?. Không thấy em bị người ta chinh đến què sao?”

“Què cũng đúng lúc, để tránh em khỏi sinh sự với người ta”

“Hành động của em hoàn toàn xuất phát từ tự vệ.Tại sao lại nói em sinh sự với cô ta chứ?”

“Em nghỉ ngơi đi, còn tự vệ với không tự vệ. Biết rõ mình đánh không lại người ta mà còn ra tay, đúng là ngốc quá đi”

“Anh mới ngốc, sao anh biết em đánh không lại?”

“Em còn cãi nữa”

Hạ Hi chính là một nhân vật tranh luận mang tính điển hình. Tiêu Dận bại trận, trừng phạt cô bằng cách dường như ném cả người cô vào ghế phụ, sau đó lại ngoài ý muốn nghe được thanh âm gần như hét chói tai của cô: “Anh không thể nhẹ tay một chút à, cái mông em sắp nát làm hai rồi này”

Giọng nói phần nộ lọt vào tai anh, Tiêu Dận phát hiện mấy ngày không gặp, anh cư nhiên lại nhớ giọng nói này vô cùng

Khi được Tiêu Dận tiễn về đến đại viện, thì vừa vặn nhìn thấy mọi người đang náo động phòng của Hạ Hoàng Huân, chờ khách khứa về hết thì đêm đã khuya, nhìn ba mạng chén mì trường thọ từ phòng bếp ra, vốn tưởng rằng trong nhà vì bận rộn chuyện hôn sự của anh họ, mà quên mất sinh nhật của cô, Hạ Hi cảm thấy rất bất ngờ

Cô cười yếu ớt tiếp nhận, nhu thuận nói: “Cám ơn ba”

Hạ Hành vuốt vuốt mái tóc mềm mại của con gái, ông cưng chiều nở nụ cười: “Con ăn đi, còn nóng đấy”

Hạ Chính Tùng gọi Hạ Hi đến bên mình, cưng chiều nói: “Tiểu Thất của ông nội lại lớn theo 1 tuổi, nói không chừng cũng sắp trở thành cô dâu nhà người ta rồi” Nói xong, đưa cho cô một hồng bao

Nụ cười xuất phát từ nội tâm sẽ làm cho một cô gái vốn xinh đẹp, càng thêm đáng yêu động lòng người, Hạ Hi nhẹ giọng nói:

“Làm sao có thể, dù cháu có bao nhiêu tuổi vẫn là cháu của ông mà”

“Đương nhiên là cháu gái của ông, nhưng vợ là của người khác mất rồi” Nhìn Tiêu Dận đứng ở trên ban công chúc mừng cho Hạ Hoàng Huân, Hạ Chính Tùng cười đến mức có thâm ý khác, có chút trêu ghẹo cô nói:

“Vừa mới đi cùng với tiểu Tiêu à?. Ông đã nói mà, tại sao vừa mới xoay người đã không thấy cháu nữa. Đừng mắc cỡ, tuy rằng ông nội đã già rồi, nhưng vẫn là người tiến bộ, cháu sớm kết hôn với tiểu Tiêu đi, chúng ta cũng không cần sắp xếp đối tượng xem mắt cho cháu nữa”

Nói xong thì ông nở nụ cười

Hạ Hi không có thói quen giải thích, cô chỉ cảm thấy dở khóc, dở cười: “Ông lại nghĩ đi đâu vậy, chuyện căn bản không phải như vậy. Cháu không nói chuyện với ông nữa, cháu đi ăn mì đây”

Thấy Hạ Chính Tùng còn muốn nói gì nữa, Hạ Hoàng lúc này mới giải nguy cho Hạ Hi:

“Mẹ con gọi điện thoại đến, nhờ ba thay bà ấy chúc con sinh nhật vui vẻ. Quà tặng ba đã ký nhận thay con rồi, để ở trong phòng đó”

Trong miệng Hạ Hi đầy mì, nghịch ngợm nói:

“Tại sao mẹ không trực tiếp gọi cho con, lại cố tình gọi điện thoại cho ba bảo ba chuyển lời cho con”

Hạ Hành gõ đầu cô nói: “Điện thoại của con gọi không được”

Lúc này Hạ Hi mới à một tiếng, cười sảng sặc, tiến đến trước mặt Hạ Hành, nhỏ giọng nói:

“Vậy hợp tâm ý của ba rồi” kết quả là lại đổi lấy một thiết sa chương của lão cha

....

Sáng sớm hôm sau, Hạ Hi từ trấn nhỏ cạnh bờ biển trở về thành phố A, cô vẫn còn đang nghỉ phép, cho nên bị Hạ Ngã Ngôn quan sát gắt gao, nên phải thành thật dưỡng vết thương ở đùi. Nửa tháng sau, miệng vết thương căn bản đã khỏi hẳn, cô vừa xuống lầu lại nhận được điện thoại của chị dâu họ

Sau khi bắt máy, không đợi Hạ Hi nói chuyện, đầu dây bên kia Mục Khả đã ồn ào, nồn nóng:

“Không xong rồi, Tiểu Thất, em đang ở đâu, mau đến đây cứu chị”

Mục Khả là một người phụ nữ dịu dàng, yếu đuối, cô lớn hơn Hạ Hi 2 tuổi, khi đối diện với cô, ý muốn bảo vệ cô luôn dâng lên trong lòng Hạ Hi, Hạ Hi vừa nghe chữ cứu, bỗng nhiên thấy căng thẳng, vội vàng hỏi:

“Sao vậy chị dâu, chị ở đâu?. Em lập tức đến ngay”

Mục Khả mang theo tiếng khóc nức nở trả lời: “Chị ở cửa lớn của đại học C, em mau tới đây đi, nhanh lên...”

Vừa cúp điện thoại, trước tiên Hạ Hi gọi điện thoại cho Hạ Hoàng Huân, kết quả là ông anh kia lại tắt điện thoại, dưới tình huống không rõ ràng như thế này, Hạ Hi lại liên lạc với một số người khác, thẳng đến đại học C.

Đến nơi, cô nhìn thấy chị dâu ngồi ở bên vệ đường trước cổng đại học C, Hạ Hi sợ tới mức chạy khỏi xe taxi, chút nữa là dẫm phải chân mình

Cô kéo cánh tay của Mục Khả, quan tâm hỏi:

“Chị dâu, xảy ra chuyện gì vậy?. Chị vẫn ổn chứ?”

Mục Khả vừa xoa xoa đùi phải vừa nói:

“Tiểu Thất, chị bị xe đụng, đau chết đi được, Hạ Hoàng Huân cũng không biết chạy đi đâu rồi, điện thoại lại tắt máy, đợi lát nữa về nhà chị sẽ bắt anh ta quỳ bần giặt”

Vẫn còn biết phạt ông anh quỳ bần giặt, xem ra cũng không có chuyện gì nghiêm trọng. Hạ Hi nhẹ nhàng thở ra, hơi kéo cao váy của cô, nhìn thấy trên chân nhỏ có một chỗ bị xước, cô nhăn đôi mày thanh tú hỏi

“Chị bị xe gì đụng?”

“Xe đạp”

“Xe đạp?”

Hạ Hi vỗ một cái bốp vào chiếc đùi non mịn không bị thương của Mục Khả, Hạ Hi nổi giận nói:

“Chị đang đùa với em à, chỉ trầy da một chút xiu mà chị kêu em đến cứu mạng?. Chị kêu em đến thu thập chị à?”

Mục Khả cũng bày ra vẻ mặt khi đối phó với Hạ Hoàng Huân, gân cổ cãi lại:

“Chị đâu có nói đùa. Thật sự rất đau, đau đến mức chị không đứng dậy nổi nên mới gọi em đến giúp”

“Chân thành đến mức nói mấy chữ đáng sợ “không xong rồi” như vậy sao?”

Hạ Hi không phân biệt lớn nhỏ, bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Khả, Hạ Hi hét vào lỗ tai cô:

“Em xem nên giúp chị một chút, bằng cách đánh chị một trận cho mặt chị thành cái bánh bao luôn”

Khuôn mặt của Mục Khả vì đau đớn nên nhăn lại thành một đoàn kêu lên: “Chồng à, Tiểu Thất đánh người a”

Sau khi bắt nạt chị dâu một lát, Hạ Hi vẫn ngoan ngoãn mang Mục Khả đến bệnh viện kiểm tra, xác định ngoại trừ mấy thương ngoài da ở trên đùi, không có gì đáng ngại, cũng không có vết thương nào khác, đang chuẩn bị bỏ cô ấy lại không quan tâm. Thì nhận được điện thoại của ông anh họ gọi đến.

biết được cô vợ nhỏ của mình bị xe đạp đụng phải, anh độc tài ra lệnh cho Hạ Hi đưa Mục Khả đến chỗ của anh, Hạ Hi vốn không muốn đi, nhưng nhìn dáng vẻ khoa trương của Mục Khả, cuối cùng vẫn không thể hạ quyết tâm, cô dự định đưa người đến công sự đoàn 532 rồi sẽ trở về, nhưng vừa khéo lại nhìn thấy Lê Hành đang mắng một sĩ quan trẻ tuổi

Hôm nay anh mặc quần áo huấn luyện, thân hình cao ngất, vẻ mặt nghiêm túc, Hạ Hi nghe anh quát:

“Cậu có biết thân phận của mình là gì không, đồng chí tân binh?. Cậu không biết một tấm gương tốt còn có sức ảnh hưởng hơn xấp cương lĩnh mà cậu học sao?. Ai cho phép cậu tùy tiện rời công tác?”

Hóa ra người này là sĩ quan vừa mới tốt nghiệp học viện quân sự, tự ý rời khỏi vị trí công tác bị Tham mưu trưởng bắt quả tang

Mặc dù Mục Khả mới gả tới đây, nhưng lúc yêu nhau với Hạ Hoàng Huân, cũng quen biết Lê Hành, trong ấn tượng của cô, Lê Hành là một người lúc thì trầm tĩnh, lúc thì hài hước, tổng thể tính cách của anh mà nói là một người rất ôn hòa, đây là lần đầu cô nhìn thấy anh nổi giận, cô dùng khuỷu tay nguyệt Hạ Hi, bình luận nói:

“Xem ra “cảm xúc” của vị lục lâm hảo hán này cũng không ổn định”

Giác quan của Lê Hành rất nhạy bén, cho dù thanh âm của Mục Khả không cao, nhưng anh cũng nghe thấy được. Khi anh quay đầu nhìn thấy Hạ Hi đứng bên cạnh cô, trong ánh mắt thâm thúy lóe lên ánh sáng, im lặng một chút, anh mới nói với vị sĩ quan đó: “Chạy 10 vòng quanh sân huấn luyện, trước khi tắt đèn phải đưa bảng kiểm điểm đến phòng làm việc của tôi”

Sĩ quan bốp một tiếng đứng im, sau đó hô một tiếng: “Rõ”

Cùng lúc đó, Hạ Hi vội vàng nói với Mục Khả: “Chị vào đi, em phải về rồi”

Tính trẻ con của Mục Khả lại trỗi dậy, cô giang 2 tay ngăn Hạ Hi lại:

“Đã đến cửa rồi, làm gì phải vội vã như vậy, dù sao em cũng không có việc gì, đêm nay cũng đừng...”

Lời của cô còn chưa nói xong, thì Lê Hành đã bước nhanh qua đây, trong khoảnh khắc Hạ Hi xoay người rời đi, thì anh đã mạnh mẽ nắm lấy cổ tay của cô, giọng điệu cương ngạnh nói:

“Ở lại anh com tới đi, anh tiễn em”

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Hạ Hi không phải là người dễ dàng chịu thua, hơn nữa còn ở trước mặt Mục Khả, cô không gãy ta ra, nên nhìn thẳng vào mắt của Lê Hành, ả nhấn yêu cầu:

“Buông tay ra”

Cảm xúc hờn giận không tự giác mà lộ ra, Mục Khả cả kinh, không rõ chân tướng giết mình một cái, cô tin tưởng Lê Hành sẽ không làm tổn thương Hạ

Hi, cô rất thức thời không dám quấy rầy 2 người, cô nghĩ muốn giảm bớt sự tồn tại của mình, để lén lút đứng ở bên cạnh xem. Chỉ là, Lê Hành cũng không cho cô cơ hội

Lê Hành vẫn giữ nguyên tư thế nắm lấy cổ tay của Hạ Hi không thay đổi, giống như anh đang thương lượng, nhưng kì thực lại mang giọng điệu ra lệnh nói:

“Chị dâu, chị về trước đi”

Dám đối chọi với phó đoàn trưởng Hạ Hoảng Huân, nhưng không có nghĩa là cô dám cãi lệnh của Tham mưu trưởng, nhất là ở trong tình huống không rõ ràng như thế này, huống hồ địch ta chẳng phân biệt, nên người thông minh như Mục Khả có lẽ không dám làm vậy. Cô chăm chú nhìn Hạ Hi, sau đó à một tiếng rất không có nghĩa khí ném cô em chồng ở lại mà cẩn thận rời đi

Sau khi bóng dáng của Mục Khả thoát khỏi tầm mắt, thì cảm xúc của Hạ Hi dâng lên như kênh điều, tới mức không người nào có thể chạm đến, , cô hung hăng nhìn Lê Hành chăm chăm, chất vấn hỏi:

“Anh có buông tay hay không?”

Thấy cô có dấu hiệu nổi giận, nên Lê Hành cố gắng hòa hoãn nói: “Muốn anh buông tay cũng được,, nhưng em có thể không đi không?”

Hạ Hi buột miệng nói: “Anh không có quyền can thiệp vào tự do của tôi”

Lê Hành không tự chủ được mà cất cao âm lượng, Lê Hành bác bỏ nói:

“Không phải là can thiệp mà là giữ lại. Em không hiểu sao?”

Tiếng nói của Hạ Hi còn lớn hơn so với anh: “Tôi không hiểu”

Ánh mắt hai người giao nhau, Lê Hành hít sâu một hơi nói:

“Em đi theo anh, chúng ta cần phải nói chuyện”

Nhưng Hạ Hi lại không bình tĩnh được, cô giãy dụa cự tuyệt:

“Không cần, giữa chúng ta không có gì để nói”

Lực trên tay anh không giảm, Lê Hành híp mắt:

"Em lại muốn động thủ phải không?. Nếu như ảnh hưởng đến miệng vết thương, tôi xem, tuần sau em lấy cái gì để đắp vết thương?"

Nhưng mà Hạ Hi không nhận ân tình của anh, cô vùng vẫy giống như một con thú nhò: “Đánh nhau như thế nào?. Chỉ sợ Lê tham mưu trưởng không làm được”

“Hạ Hi”

Anh không thể xác định vết thương ở đùi cô đã bình phục đến mức nào, Lê Hành không dám làm căng với cô, nên thức thời buông tay

“Lê Hành, anh nghe kỹ cho tôi, anh tôi như thế nào, tôi không biết nhưng ý của anh ấy không phải là ý của tôi”

Trong ánh mắt đen láy, nổi lên một tầng hơi nước trong suốt như lưu ly, lại bùng binh không để cho nước mắt rơi xuống, Hạ Hi lấy tốc độ nhanh nhất lùi về phía sau:

“Chúng ta kiểu quy kiêu, lộ quy lộ, mãi mãi không dính dáng đến nhau” Nói xong, cô xoay người rời đi

Mãi mãi không liên quan đến nhau?!Cô lại có thể nói với anh, bọn họ mãi mãi không liên quan đến nhau?.

Ngữ điệu xa cách như vậy, Lê Hành như bị chạm đến nỗi đau thầm kín trong tận đáy lòng. Đột nhiên anh trở nên mất lý trí

Cảm xúc kiềm nén rất lâu bỗng nhiên bộc phát, Lê Hành cất bước đuổi theo Hạ Hi, nhưng lúc này lại có một thanh âm quen thuộc ngăn cản anh lại, chính ủy Ninh An Lỗi hỏi:

“Anh đi đâu vậy Lê Hành?. Đội trưởng đang tìm anh đấy. Điện thoại cũng không nghe máy, anh không mang theo à?”

Lê Hành liên tục hít sâu, khi xoay người lại, anh đã thu liễm lại cảm xúc của mình, anh trầm giọng nói:

“Tôi sẽ đi ngay”

Thân là một quân nhân chuyên nghiệp, anh không thể không buông chuyện tình cảm nam nữ xuống, chạy về sư đoàn

Đêm nay có người lặn lội nhưng không ngủ được, buồn bức ngồi dậy, đến bên bàn công uống rượu. Lại có người nhắm mắt, nhưng tâm lại tỉnh

Lại qua vài ngày, Hạ Hi trở về bộ phận chính trị để bàn giao công việc, Mục Nham gọi điện thoại đến thông báo cho cô biết, chuyện cô chuyển công tác đã được sắp xếp ổn thỏa, nhưng ngoài ý muốn, chuyện cô được điều đến vị trí mới rất nhanh sẽ được đưa tin, bảo cô nên chuẩn bị tâm lý thật tốt. Mà lúc này, chị em tốt của cô Nhan Đại cũng mới đi công tác ở thành phố C về, hai người hẹn nhau gặp mặt ở chỗ cũ

Lúc Hạ Hi ra cửa chỉ lo nói chuyện với Hắc Hưu Tử, không chú ý có một chiếc xe việt dã chạy về phía khu nhà trọ của cô. Chờ cô ngồi lên taxi, người trên xe mới bẻ lái một chút, xe ở giữa ngã tư đường, thẳng tắp chuyển hướng, chạy theo chiếc xe phía trước

Khi nhìn thấy Hắc Hưu Tử, ánh mắt của Nhan Đại sáng lên: “Ôi, nhìn xem, ai vậy a”

Cô vừa nói vừa ngồi chồm hồm xuống, rất thân thiết ôm Hắc Hưu Tử một cái

Người phục vụ nhìn thấy Hạ Hi cũng lên tiếng chào: “Chào bà chủ”

Sau đó lại thân thiết chào Hắc Hưu Tử một tiếng: “Chào mày”

Hạ Hi làm bộ tịch thu chai bia, Nhan Đại vuốt đầu của Hắc Hưu Tử, cười nói: “Đừng có mà lên mặt, nhanh chóng qua đây uống rượu đi, tớ chờ cậu cả nửa ngày rồi đấy”

Đem bình rượu đưa tới trước mặt Hạ Hi, cô nói lần thứ 1001: “Tớ cai rượu rồi”

“Nếu như lời cậu nói mà tính thì tớ sẽ viết ngược họ của mình” Lấy ngón tay chỉ chỉ trán của Hắc Hưu Tử, Nhan Đại nhớ không nổi, đây là lần thứ mấy mình hỏi câu này:

“Cậu nói Hắc Hưu Tử rõ ràng là một con chó, sau cậu gọi nó là hưu tử, chứ?”

Cô ra hiệu cho Hắc Hưu Tử đi đến quầy rượu, để tránh dọa đến những khách hàng khác, Hạ Hi không cho là đúng nói: “Chó, nhưng không phải chó, cảm ơn”

Nhan Đại nhìn nhìn phía sau Hạ Hi, cô hỏi: “Tiêu Dận đâu?. Sao anh ấy không đi với cậu?”

Hạ Hi vô tội nhìn cô ấy: “Cậu cho là anh ấy giống Hắc hưu tử sao?. Trên cổ có dây xích, tớ đi đến đâu, thì dẫn anh ấy đến đó à?”

Không đợi Nhan Đại đáp lại, thì người phục vụ đã báo cáo: “Ông chủ nói, trễ nhất là 10 giờ anh ấy sẽ về, nếu như bà chủ đến trước, thì hãy tìm việc gì đó tiêu khiển một chút”

Hạ Hi lập tức trở mặt, ra lệnh cho chó yêu của mình: “Cẩn hẩn”

Hắc hưu tử tuân lệnh, hừ hừ đứng lên nhìn người phục vụ chằm chằm, một bộ dạng như muốn nói: Nếu anh dám nói thêm một câu nữa, tôi sẽ ăn tươi nuốt sống anh đấy

Người phục vụ rất oan ức lùi về phía sau, nhỏ giọng giải thích: “Nguyên văn câu nói của ông chủ chính là như vậy”

Hai người phụ nữ không nhịn được nở nụ cười

Sau khi đã đùa giỡn đủ rồi, Nhan Đại mới khuyên nhủ: “Vết thương của cậu đã tốt hơn chưa?. Cậu ngàn vạn lần đừng có phờ trương, đánh nhau không phải là chuyện đùa, nếu như không cẩn thận còn có thể tổn thương đến gân cốt”

Hạ Hi lơ đãng nói: “Không có gì, cậu yên tâm đi”

Thấy Nhan Đại trừng mắt nhìn cô, cô cười hi hi nói: “Phóng tầm mắt khắp thành phố A này, có ai là đối thủ của chị em chúng ta chứ?”

“Cậu né qua một bên đi”

Nhan Đại nổi cáu: “Cậu liều mạng đến ngã quang vinh, đáng thương cho Tiêu Dận phải thoát tim vì cậu”

Hạ Hi bĩu môi nói: “Hai người cùng hội à, giống như bà bác, suốt ngày đều tụng, chán ốm”

“Đồ không có lương tâm, bọn tôi còn chưa tụng chán, thì cậu đã ngã trước rồi”

Nhan Đại dơ tay đánh cô, nhắc nhở nói: “Cũng không biết là ai bị thương đùi đến máu chảy đầm đìa...”

“Chuyện đây là ngoài ý muốn, cậu đừng nói giống như tớ phải hy sinh vì nhiệm vụ vậy. Tớ là cảnh sát, cảnh sát không phá án, thì không ăn được cơm gạo của nhân dân. Cậu đừng nói gì cả, để tớ nói một lần cho xong đã. Tớ chọn trường cảnh sát không phải chuyện đùa, trước khi ghi danh, tớ đã cân nhắc kỹ trên mọi phương diện. Tớ biết các cậu đều đang lo lắng cái gì, cũng không phải làm cảnh sát hình sự thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng, hưởng chi, tớ dùng mảnh phi thường như vậy, lưu manh gặp tớ còn phải khóc, người bình thường thì làm sao bị thương được”

Hạ Hi đắc ý cười, ánh mắt cong cong, ánh mắt vô tội giống như ăn trộm, làm cho người ta muốn nổi giận nhưng không phát tác ra được

Nhan Đại hận không thể cắn cô một ngụm “Tớ lười phải quản cậu, việc đó cứ để cho Tiêu Dận làm đi, dù sao gan anh ta lớn, cũng đã tập thành thói quen rồi”

“Không phải gan anh ấy lớn mà là anh ấy tin tưởng vào thực lực của tớ” Hạ Hi véo khuôn mặt của Nhan Đại:

“Giống như cậu, thân là người nhà của cảnh sát, nhưng lại mơ mơ hồ hồ trong ngoài không phân biệt rõ, lại đi nâng sĩ khí của người khác, mà diệt uy phong của mình, chuyện chị đây thay cậu ngăn cản tên lưu manh, cậu đã quên rồi sao?”

“Cút đi, cậu đánh sai người, có được hay không?” Nhan Đại đánh cô

“Được được được, cậu có lý, có lý, được chưa?”

“Đương nhiên rồi”

P.s: Chiếc xe theo dõi Hạ Hi là ai?. Có mục đích gì?.

Khi 2 cô gái cười đùa âm ỉ ở bên trong, thì bên ngoài, có một chiếc xe lái tới, bề ngoài chiếc xe ấy rất bình thường, nên bảo an cũng chưa phát hiện có điều gì khác thường, thế mà một giây sau, một đám người được huấn luyện thành thực nhảy từ trên xe xuống, trong ánh nhìn kinh ngạc của mọi người, thì đội hình ấy đã tiến vào, phong tỏa tất cả các cửa ra vào của cao ốc Thiên Trì

Thừa dịp Hạ Hi tiếp điện thoại của Tiêu Dận, Nhan Đại đi toilet, lúc đi ra, đứng ở trước gương sửa sang lại tóc, chợt nghe có tiếng nổ mạnh, tim cô đập nhanh và loạn nhịp, chợt nghe thấy có tiếng hét:

“Không được nhúc nhích, hai tay ôm đầu, ngồi xổm xuống”

Nhan Đại bị thanh âm bất ngờ làm giật cả mình. Cả người đột nhiên mềm nhũn. Chờ lúc cô ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy một người đàn ông mặc đồ đen đang chìa súng vào cô, lý trí lập tức hóa thành một tiếng hét chói tai sau đó cô co cẳng chạy

Tiếng nhạc đồng đưa không thể che đậy được tiếng nổ mạnh, nhất thời Hạ Hi bừng tỉnh, cô đoán được thanh âm đó phát ra từ trên lầu, cô theo bản năng nói:

“Không xong rồi...”

Ngay cả điện thoại còn chưa tắt máy, đã đứng dậy chạy ra ngoài, ai ngờ vừa mới chạy ra đã nhìn thấy một người đàn ông mặc đồ vũ trang, đang vịn cánh tay của Nhan Đại muốn trời cô lại

Nhan Đại rõ ràng là sợ hãi, cũng có thể động tác của người đàn ông đó quá thô lỗ làm cho cô đau, tiếng kêu của Nhan Đại xen lẫn với tiếng khóc nức nở, Hạ Hi thấy thế, cũng bất chấp tất cả, chạy qua lớn giọng quát:

“Anh muốn làm gì?. Buông cô ấy ra”

Trong lúc đối phương không chú ý thì Hạ Hi đã vọt tới trước mặt người đó, giơ chân đá vào tay của hắn, để ngăn cản động tác của hắn

Trong khoảng thời gian này, ngoại trừ đánh nhau, thì không có làm gì khác, Hạ Hi oán thăm đã thấy đối phương đứng lên.

Trong lúc giằng co, cô cũng chú ý thấy đối phương mặc quần áo tác chiến màu đen, phù hiệu trên tay ghi rõ: Đội đặc nhiệm A thị. Người cùng ngành đang chấp hành nhiệm vụ. Sau khi Hạ Hi phản ứng kịp đã vội vã kêu lên:

“Dừng tay, dừng tay, là người một nhà”

Nhưng đối phương cũng không thừa nhận quen biết cô, lại thấy bản lĩnh của Hạ Hi không tầm thường, cũng không cách nào phán đoán đâu là thật đâu là giả. Huống hồ, làm sao có thể dừng được, cho nên vừa tấn công, vừa chế phục cô, vừa quay lại nói vào tai nghe:

“Đã phát hiện được mục tiêu, đang vây bắt”

Anh mới là mục tiêu, cả nhà anh mới là mục tiêu. Hạ Hi thầm mắng một câu, sau đó chỉ thủ chứ không tấn công, lại nâng cao âm lượng nhắc nhở anh ta:

“Anh lầm rồi, chúng tôi không phải...”

Lời còn chưa dứt, thì bả vai đã bị ai đó đá một cái, sức lực rất lớn làm cho cánh tay cô tê rần

Cô muốn kêu ngừng tay, nhưng liên tục phải nuốt xuống, làm Hạ Hi xúc động muốn giáo huấn cho cái tên chết tiệt không biết nói lý lẽ này, nhưng cô đã quên mất, người đó là đặc công được huấn luyện hàng hoàng, cho nên bản lĩnh cũng không tầm thường, nhất là lúc đối phương phát hiện cô cũng là người có võ thì cảnh giác càng cao hơn, ra tay không chút lưu tình, trực tiếp cầm súng để thu thập cô

Lúc này Nhan Đại đã hoàn toàn tỉnh táo lại, thấy tên mặc quần phục tác chiến muốn dùng súng chia vào gáy của Hạ Hi, cô cời giày cao gót định ném vào

đầu tên đó, nhưng ánh mắt của Hạ Hi đã liếc nhìn cô, sợ cô càng giúp càng rồi, nên Hạ Hi quát:

“Đứng sang một bên”

Bởi vì phân tâm, không ngờ trên đùi lại trúng một phát súng, sau đó đầu gối của Hạ Hi khụy xuống mặt đất

Thân thủ của đặc công cũng tương đối mau lẹ, động tác chế trụ cổ và tay linh hoạt không thể soi mói được, lúc này anh ta chế trụ cổ của Hạ Hi, muốn trói 2 tay của cô lại

Hạ Hi cũng không muốn bị trói, cho nên giãy dụa chống lại, nghiêng đầu tránh mắt nhìn anh ta:

“Tôi đã nói anh bắt nhầm người rồi, đừng lãng phí thời gian để cho người khác chạy thoát”

Cho dù đã từng được điều tạm đến đội đặc công để chấp hành nhiệm vụ, bắt người rất cần nắm bắt thời cơ và biện pháp, rất sợ mục tiêu chạy thoát

“Cô nói nhiều lời vô nghĩa dư thừa để làm gì?”

Tên đặc công nổi giận, không tin, anh ta nghe vậy, ngược lại càng gia tăng sức lực, nhưng mà động tác của anh ta không thể tiến hành suông sẻ, đã bị một sức lực mạnh mẽ khác đánh vào làm cho anh ta lảo đảo, thiếu chút nữa quăng ngã Hạ Hi

“Em không có việc gì chứ?”

Đi kèm với giọng nói thanh lãnh, là đôi mắt trong suốt, sâu thẳm như nước hồ, Hạ Hi được Lê Hành kéo đến bên cạnh mình

Không đợi Hạ Hi mở miệng nói chuyện, thì tên đặc công vốn đang nửa quỳ trước mặt, đã lên súng chia vào người bọn họ:

“Đứng nghiêm, dựa vào tường, nếu dám nhúc nhích, tôi sẽ nổ súng”

Lê Hành theo bản năng đứng bảo vệ ở trước mặt Hạ Hi, nhưng động tác nhỏ này đã bị anh ta nhìn thấy, anh ta nói được làm được, đã bắn một phát súng đến trước chân của Lê Hành:

“Không được nhúc nhích”

Trong mắt Lê Hành cũng có lửa thiêu đốt, nhưng anh vẫn đứng lại, Nhan Đại sợ tới mức hét lên một tiếng ôm đầu ngồi xồm xuống tại chỗ

Đột nhiên, Hắc Hàu Từ không biết từ nơi nào vọt đến, nó muốn bảo vệ chủ nhân của nó, nên bỏ nhào về phía tên đặc công đang cầm súng

Trong đồng tử rõ ràng dấy lên một ngọn lửa, Hạ Hi hét chói tai:

“Đừng...”

“Hạ Hi”

Lê Hành kinh hãi, nắm lấy cánh tay ôm lấy cô, lấy tốc độ nhanh chóng và linh hoạt xoay người che chở cho cô ở trong tường

“Pằng” một tiếng, tiếng súng nổ vang lên, viên đạn ma sát qua cánh tay của Lê Hành...

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hắc hàu từ theo tiếng súng, ư một tiếng rồi ngã xuống đất

Nhìn thấy Hắc hàu từ trúng đạn, lúc trước Nhan Đại còn hoảng sợ bây giờ đã tỉnh táo lại, vừa lăn vừa bò xông đến bên cạnh nó, miệng không ngừng kêu:

“Tiểu Hắc, Tiểu Hắc...”

Cô vừa run run lấy tay che miệng vết thương đang chảy máu trên người nó

Hắc hàu từ hừ hừ, bởi vì thân thể đau đớn mà run run, ánh mắt nhìn về phía Hạ Hi

Sau khi cô tỉnh táo lại từ trong hoảng loạn, Hạ Hi gầy dựa như điên, sức lực rất lớn, thiếu chút nữa Lê Hành cũng không ngăn nổi

“Hạ Hi, bình tĩnh một chút đi”

Anh không khó đoán được tình cảm của Hạ Hi và Hắc hầu tử, Lê Hành nhanh chóng ôm cô vào trong ngực, không cho cô có cơ hội gầy thoát

Hạ Hi làm sao có thể bình tĩnh được, cô đã mất đi lý trí, mắt đỏ ngầu, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Tôi muốn giết anh ta, tôi muốn giết anh ta...”

Tiếng hét kiệt sức như thanh âm xa xôi từ biên cương vọng lại, cô liều mạng gầy dựa, lúc được Hạ Hành ôm lùi về phía sau, chân của cô vẫn không ngừng dùng sức đá trong không trung

Một tay ôm lấy Hạ Hi đang run run vào trong ngực, Lê Hành đi đến trước mặt người đàn ông nổ súng, anh dùng tay trái đánh vào ót của cô một cái, sau đó thân thể của Hạ Hi mềm nhũn ở trong lòng anh

Một viên cảnh sát khác thấy thế, Trác Nghiêu chưa kịp ra tay hơi nhú mào, ánh mắt lướt qua nhân viên cảnh sát đang cầm súng, sau đó dừng lại trên nét mặt âm u của Lê Hành, Chiếc còng cảnh sát để trên cái trán trơn bóng của Hạ Hi, ánh mắt Lê Hành sắc bén nhìn anh ta một lát, mới nghe giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh ta vang lên, anh ta ra lệnh cho thuộc hạ phía sau:

“Dẫn tất cả đi”

Bất sai người còn chưa tỉnh, nhưng dưới tình huống còn chưa xác định được thân phận của đám người Lê Hành, cho nên cảnh sát phải mang bọn họ về đội, quyết định của Trác Nghiêu rất hợp tình hợp lý, nhưng Lê Hành cũng không để cho bọn họ làm lỡ thời gian, lúc Trác Nghiêu xoay người muốn rời khỏi, anh mới lạnh giọng quát:

“Đợi chút”

Nhìn thấy Trác Nghiêu dừng bước anh yêu cầu: “Kêu xe cứu thương đến cứu chó trước”

Trác Nghiêu quay đầu lại, nhìn Hắc Hầu Tử đang chảy máu, anh ta hơi nhú mào

Anh biết rõ suy nghĩ của anh ta, Lê Hành nhắc nhở: “Giấy chứng nhận ở trên người tôi”

Anh biết tình huống trước mắt, nếu như anh dám động đậy, cảnh sát sẽ nổ súng ngay, để tránh xảy ra xung đột lần nữa, biện pháp tốt nhất là xuất trình giấy tờ để bọn họ biết được thân phận của anh, cũng ngăn ngừa việc có quá nhiều người đến cảnh đội, sẽ làm chậm trễ thời gian chạy chữa cho Hắc hầu tử

Trác Nghiêu nhìn anh, không nói một lời

Nghe thấy tiếng khóc của Nhan Đại, thì sự nhẫn nại của Lê Hành cũng không còn thừa bao nhiêu, giọng nói của anh lạnh như băng, anh gần từng chữ nói:

“Tôi nói giấy tờ tùy thân ở trên người tôi”

Trác Nghiêu mím môi như đang suy nghĩ thì đã có một nhân viên cầm súng, không nhìn được đi tới gần Lê Hành, trong chớp mắt trước mặt bao nhiêu người, Lê Hành đang ôm lấy Hạ Hi, anh di chuyển thân thể một chút, tay phải của Lê Hành dò xét về phía khuỷu tay của anh cảnh sát đó, trong tốc độ sét đánh không kịp bưng tay anh đã gấp tay anh ta lại, và đoạt lấy khẩu súng

Sau khi Lê Hành linh hoạt cầm súng trong tay, Trác Nghiêu là người phản ứng kịp đầu tiên, hai tay anh nhanh chóng cầm súng, nhắm ngay họng súng vào Lê Hành. Đồng thời hai nhân viên cảnh sát phía sau anh ta cũng chia súng về phía anh, cùng lúc quát:

“Không được nhúc nhích”

Dùng khuỷu tay áp chế cổ của nhân viên cảnh sát, Lê Hành nghiêng người mà đứng: “Gọi xe cứu thương ngay lập tức”

Trên người Lê Hành vốn có loại khí thế khiến người ta thần phục, hơn nữa lúc này ánh mắt của anh lại lạnh đến bức người, điều này làm cho nhóm đặc công, lần đầu tiên thi hành nhiệm vụ phải sửng sốt

Tục ngữ nói quân cảnh là nhà, lúc đoạt súng trong tay của nhân viên cảnh sát, anh đã không tầm thường rồi, bây giờ, trước bao nhiêu người đang chia súng vào mình, anh vẫn bình tĩnh, một tay vừa không chế nhân viên cảnh sát, tay khác anh mở áo khoác của mình, xuất trình quân hàm, ánh mắt nhìn Trác Nghiêu chằm chằm, giọng nói anh không mang theo chút cảm xúc nói:

“Tôi không muốn lặp lại lần thứ hai”

Giữa trán của Lê Hành lộ ra tia ngoan lệ, khi Trác Nghiêu phản ứng kịp, ánh mắt vẫn nhìn anh, nhưng gầm nhẹ ra lệnh cho cấp dưới:

“Mau gọi xe cứu thương”

Sau khi xe cấp cứu được gọi, Lê Hành ném súng trong tay xuống đất, một giây sau, quân hàm trong tay anh cũng được ném đến trước mặt Trác Nghiêu

Lúc xe cứu thương chạy tới đây, thì hoạt động truy bắt phòng bao trên lầu cũng kết thúc, những người nên bắt toàn bộ đều sa lưới. Lúc kiểm tra giấy tờ, cảnh sát thừa nhận đã bắt sai người, cho nên trả lại quân hàm sĩ quan và chứng nhận cảnh sát trả lại cho Lê Hành và Hạ Hi, lửa giận trong lòng anh ta đối với Lê Hành vẫn chưa tiêu tan, chỉ nghe anh ta lạnh lùng nói:

“Thu đội”

Nói xong, anh ta đã dẫn người của anh ta rút lui

Không có thời gian để dây dưa với anh ta, Lê Hành ôm Hạ Hi lên xe cứu thương rồi hộ tống Hắc hầu tử đến bệnh viện, Nhan Đại ở lại Thiên Trì, giao cho quản lý của Thiên Trì là Thẩm Minh Tất chiều cố

....

Ở bên ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện, Hạ Hi lo lắng dựa ở trong ngực của Lê Hành, sau khi hoảng loạn qua đi, cô bình tĩnh trở lại, cô ngồi dậy: “Tiểu Hắc đầu, Tiểu Hắc...”

Lê Hành dè bả vai của cô xuống, anh dùng giọng điệu ôn nhu trả lời: “Đã đưa vào phòng cấp cứu rồi, em đừng vội, không có việc gì đâu”

Hạ Hi nghe vậy, nên cũng yên tĩnh trở lại, mờ mịt ngửa mặt nhìn về phía Lê Hành, hơn nửa ngày mới dùng thanh âm yếu đuối, còn có tiếng khóc nghẹn ngào hỏi anh:

“Nó sẽ chết sao?”

Anh nhìn ánh mắt cô đã nổi lên hơi nước, thì lòng mềm nhũn, cô rất hiếm khi yếu đuối, làm anh không kiềm lòng được mà ôm cô vào lòng, sau đó áp chiếc ót nhỏ nhỏ của cô vào trong ngực mình, Lê Hành dùng giọng điệu khiến người ta an tâm cam đoan nói: “Sẽ không”

Bờ vai của Hạ Hi nhất thời sụp xuống, cô cố gắng đè nén nước mắt của mình, lúc này Hạ Hi giống như một đứa trẻ nằm ở trong lòng của Lê Hành, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, theo bản năng nắm chặt quần áo của anh

Khi Lê Hành đang cùng với Hạ Hi chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu thì Tiêu Dân đang ở trên đường

Trước đó, anh đang nói chuyện điện thoại với Hạ Hi, đột nhiên bị cắt giữa chừng, anh gọi lại nhưng không có ai nghe máy, anh chẳng quan tâm đến việc chiều đãi khách hàng nữa, mà chỉ dùng ánh mắt ý bảo bọn họ cứ tiếp tục chơi đi, sau đó anh xoay người đi về phía bãi đỗ xe

Xe chạy như bay trên đường, bỏ lại cao ốc Thế Kỷ mới xây của A thành, dưới bóng đêm càng lúc càng trở nên mù mịt

Trên đường, Thẩm Minh Tất đã gọi điện thoại đến, sau khi bắt máy, chỉ nghe anh ta nói thẳng:

“Tình trạng bên này rất hỗn loạn, Hạ tiểu thư xảy ra xung đột với cảnh sát, làm cho Hạ tiểu thư bị kinh sợ”

“Cái gì?”

Tiêu Dân cho rằng mình đã nghe lầm, sau đó mi tâm căng thẳng, anh vội hỏi: “Cô ấy không sao chứ?”

“Không sao”

Sau khi Lê Hành rời đi, Nhan Đại vì hoảng sợ quá mức nên cũng không hỏi cô được việc gì, trước tiên Thẩm Minh Tất tìm người xác định an nguy của Hạ Hi

Trái tim bị treo lên rồi cuộc cũng có thể hạ xuống, Tiêu Dân nói:

“Tôi lập tức đến ngay”

“Hạ tiểu thư đã được mang đến bệnh viện, chú chó của Hạ tiểu thư bị trúng đạn”

Tiêu Dân mắng “mẹ kiếp” một tiếng, sau đó cúp điện thoại, đồng thời anh nhìn về phía kính, anh dồn sức vào vô-lăng, xe ở trên đường vẽ một đường cong hoàn mỹ, trực tiếp thay đổi phương hướng

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, lúc bác sĩ tuyên bố vì Hắc hầu tử được đưa đến cấp cứu kịp thời thì Tiêu Dân đã vội vàng chạy đến. Sau khi nhìn thấy rõ người đứng bên cạnh Hạ Hi, là người cách đây không lâu đã phát sinh chuyện không vui với mình – Lê Hành, thì sắc mặt của Tiêu Dân không được tốt cho lắm

Anh chẳng kiên dè nắm lấy tay của Hạ Hi hỏi: “Hắc hầu tử không sao chứ?”

Lê Hành nghe vậy liền sững sờ, về mặt cũng trở nên mờ mịt hiếm thấy

Hạ Hi không chú ý tới sự khác thường của Lệ Hành, cảm xúc của cô vẫn chưa khôi phục, cô nắm lại tay của Tiêu Dận, lắc lắc đầu

Tiêu Dận nhẹ nhàng thờ ra, sau đó dùng sức ôm cô vào lòng, cưng chiều nói:

“Đồ ngốc, em sợ lắm phải không?”

Hạ Hi nhớ lại cảnh Hắc Hầu tử trúng đạn, lòng nghĩ lại còn phát sợ, cô thành thật gật đầu, sau đó cô nhả chiếc mũi lại, động tác của cô càng làm cô lộ ra vài phần tính trẻ con. Tiêu Dận khẽ cười, sờ sờ tóc của cô xem như là an ủi:

“Em cũng dọa anh sợ gần chết, không có việc gì là được rồi”

Cô nghiễm nhiên xem chú chó ấy như người thân của mình, cho nên khi nhìn thấy nó bị thương cô rất sợ hãi, đừng thấy cô bị thương ở đùi, nửa đêm vết thương đau đến mức tỉnh giấc, nhưng cô cũng không rơi một giọt lệ, nhưng chuyện phát sinh tối nay, lại làm cô không tự chủ được lộ ra vẻ yếu đuối. Khi cô tận mắt nhìn thấy Hắc Hầu tử vì mình mà trúng đạn, chữ “chết” lạnh lẽo và đáng sợ như vậy, lúc cô tỉnh lại, chữ ấy đã nhảy vào đầu cô, cô bỗng nhiên cảm thấy mờ mịt

Lòng cô vẫn còn đang sợ hãi, Hạ Hi ghen ngào nói: “Em thật sự sợ nó sẽ chết...”

Giọng nói hiếm khi mềm mại như vậy, làm cho Tiêu Dận càng thêm đau lòng, anh ôn nhu trấn an nỗi sợ của cô, giống như một người cha dỗ con của mình: “Đừng sợ, đều đã qua rồi, sẽ không có chuyện gì nữa”

Sau khi hoàn toàn bình phục lại, Hạ Hi mới chú ý, không biết Lệ Hành đã đi từ lúc nào, trong không khí thanh lạnh, chỉ còn sót lại hồ hấp đều đều lúc anh ôm cô. Hạ Hi không nói gì, nhưng trong ánh mắt cô chợt lóe một ánh nhìn xa xôi, và kì lạ rồi biến mất, cô vẫn được Tiêu Dận ôm ở trong lòng

Sau khi đã thu xếp ổn thỏa cho Hắc Hầu Tử, Hạ Hi muốn ở lại bệnh viện để chăm sóc nó, thì bị Tiêu Dận ép về nhà. Nhưng Hạ Hi không biết, lúc cô về đến nhà, trên sân huấn luyện của sư đoàn 532 xuất hiện một bóng dáng đang chạy, lúc đầu, chạy không chậm không nhanh, giống như khô hành tăng, sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh, giống như liều mạng khiêu chiến với sinh mệnh, ra sức chạy về phía trước

Đứng ở phía trước cửa sổ, Ninh An Lỗi ở lại tăng ca nhủu mảy: “Anh ta đang

làm gì vậy?. Muốn huấn luyện ban đêm sao?. Cường độ vận động cũng vượt quá quy định, thân thể làm sao chịu nổi?”

Nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, Hạ Hoảng Huân không nhanh không chậm nói: “Không sao, anh ta có thể chịu đựng được huấn luyện với cường độ cao”

Ánh mắt anh đuổi theo bóng dáng đang chạy như điên, sau đó nhìn thấy vài tên tham mưu trẻ tuổi vốn đang nằm ngủ cũng xuất hiện trên sân huấn luyện, chạy theo bóng dáng đó, bởi vì khoảng cách quá xa, nên anh không nghe được bọn họ nói gì, nhưng nhìn biểu cảm có lẽ khuyên anh ta dừng lại

Kết quả đúng như trong dự liệu của anh, người đó dường như đã quyết tâm chạy đến chết, cho dù cấp dưới có khuyên thế nào anh cũng nhắm mắt bịt tai ngược lại càng chạy nhanh hơn, xa xa còn nhìn thấy bóng người đuổi theo sau

Nhìn theo bóng dáng vẫn vững vàng chạy ở đằng trước, Hạ Hoảng Huân nhủu mảy, lúc anh ý thức được Ninh An Lỗi muốn đi xuống, thì anh cũng xoay người bắt lấy áo khoác lên giá áo, mặc vào, sau đó giành trước một bước ra khỏi cửa

Không có khuyên can, cũng không có rống giận, Hạ Hoảng Huân chỉ ra sức chạy trên sân huấn luyện, dùng tốc độ không nhanh không chậm đuổi theo bóng dáng kia

Mưa đầy trời rơi xuống mặt đất, trên sân huấn luyện mờ hồ có thể nhìn thấy hai bóng dáng cao ngất đang truy đuổi lẫn nhau, chạy thật nhanh về phía trước...

Chạy như điên, chỉ còn chạy như điên...

Rốt cuộc cảm xúc cũng đạt tới giới hạn, Hạ Hoảng Huân thả chậm tốc độ, để cho Lệ Hành vượt qua, sau đó đánh vào gáy của Lệ Hành một cái, bóng dáng ấy cũng trượt chân ngã xuống

Vài tên tham mưu trẻ tuổi đã chạy tới, khiêng lão đại của bọn họ đi

Sáng sớm hôm sau, Lệ Hành vẫn như thường lệ xuất hiện trên sân huấn luyện như cũ, nhưng cư nhiên lại ngoài ý muốn phát hiện Hạ Hoảng Huân còn đến sớm hơn anh

Hạ Hoảng Huân giống như lơ đãng hỏi anh về nguyên nhân của chuyện tối hôm qua, thì Tiêu Dận đã dẫn Hạ Hi đến bệnh viện thăm tiểu Hắc

Xa xa nhìn thấy hai tên cảnh sát đứng ở ngoài phòng bệnh của tiểu Hắc, ngay lập tức cô nhớ lại chuyện tối hôm qua, cô bước nhanh qua hỏi:

“Có phải các người đã bắt bị thương chó của tôi không?”

Không đợi hai gã cảnh sát lên tiếng trả lời, thì phía sau cô một giọng nam lạnh nhạt vang lên, Trác Nghiêu mặc quần áo thường ngày, thanh âm ngắn gọn, hữu lực nói:

“Không phải bọn họ, là tôi”

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Hạ Hi quay người, nhìn thấy Trác Nghiêu đứng ở nơi đó, đường nét khuôn mặt anh ta rất cương nghị, mày kiếm dày đặc là một người anh tuấn cao lớn. Nếu so sánh với khí chất xuất phát từ bên trong của Lê Hành, và vẻ tà mị của Tiêu Dận, thì Trác Nghiêu mang lại cho người ta cảm giác chói mắt, nhưng bởi vì trước đó anh ta đã bắn Hắc Hầu Tử bị thương, nên Hạ Hi nhìn anh ta thế nào cũng cảm thấy không vừa mắt.

Trác Nghiêu mở miệng đầu tiên, sau đó dùng giọng khàn khàn giải thích:

“Thật ngại quá, Hạ tiểu thư, tối hôm qua là do tôi phán đoán sai”

“Phán đoán sai?”

Hạ Hi hừ một tiếng, rõ ràng cũng không định dễ dàng nhận lời xin lỗi của anh ta, cô thông thả đến gần Trác Nghiêu, cô cực bao che khuyết điểm nói:

“Dựa vào cái gì, anh phán đoán sai, thì chó của tôi phải chịu tội?”

Biết rõ mình cũng có sai, nhưng Hạ Hi không có cách nào bình tĩnh, sau khi tiểu Hắc bị súng bắn bị thương

Trác Nghiêu đứng ở tại chỗ không hề động đậy, vẻ mặt lạnh nhạt làm cho người ta không thể đoán được cảm xúc của anh, mặc cho Hạ Hi từng bước lại gần, sau đó đứng trước mặt anh, chờ đợi kết quả của cô. Sau đó, đứng như dự liệu, đáp lại anh là nắm đấm chuẩn xác của Hạ Hi

Nếu như đây là lời xin lỗi mà cô mong muốn thì anh tiếp nhận. Dẫu sao cũng do anh phán đoán sai làm cho chó Labrador bị trúng đạn, đối với người nuôi chó, yêu chó mà nói, chuyện này hết sức nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, anh cũng không nhúc nhích, thế nhưng nhân viên cảnh sát đứng ở bên cạnh, cũng không cho phép người ngoài làm khó dễ sếp của mình, vì thế hai nhân viên cảnh sát đã xông tới, một người vừa ngăn tay của Hạ Hi, vừa cảnh cáo:

“Cô làm cái gì vậy, đừng quá đáng”

Một người khác thì đứng chặn ở trước mặt Trác Nghiêu

“Quá đáng?”

Tiêu Dận giận tái mặt, không chút khách khí đẩy cánh tay của viên cảnh sát ra, kéo Hạ Hi ra phía sau, khi mở miệng thì thanh âm rất lạnh:

“Cho dù quá đáng thì như thế nào?”

Không thể trách vì sao Tiêu Dận tức giận, nếu người nào hiểu rõ tình hình tối hôm qua cũng thế, anh túc trực ở khu nhà của Hạ Hi, cả đêm không ngủ, nằm ở trên sofa lật qua lật lại, suy nghĩ, nếu như không có người kịp thời ngăn cô lại sau đó đánh cô bất tỉnh, nếu như lúc đó cô lao về phía tiểu Hắc, thì viên đạn đó có phải đã bắn trúng cô rồi không?. Ngẫm lại, anh nghĩ mà sợ

“Cô cũng quá to gan rồi”

Tính tình của nhân viên cảnh sát nóng nảy, anh ta kích động chỉ trích Hạ Hi: “Trong tình huống tối hôm qua, tội cô ta cản trở người thi hành công vụ chúng tôi còn chưa tính, anh nên chú ý từ ngữ của mình”

Một câu cản trở người thi hành công vụ nhắc nhở Hạ Hi, cô không khỏi hoán vị suy nghĩ, nếu như tối hôm qua người chấp hành nhiệm vụ vậy bắt là cô, khi đối mặt với chó Labrador tấn công về phía mình, trong thời gian vài giây ngăn ngừa, làm sao có thể đưa ra quyết định?. Nhưng nghĩ đến vết thương của Tiểu Hắc, cô ngừng lại một lát, sau đó mới ngăn Tiêu Dận lại, có chút không tình nguyện nói:

“Tối hôm qua tôi cũng không đúng, hy vọng chưa có mang lại phiền phức cho các anh”

Nói thật, anh không ngờ Hạ Hi sẽ xin lỗi, chỉ dựa vào cách ứng xử của cô trong lời tự thuật của nhân viên cảnh sát. Trác Nghiêu cho rằng cô sẽ nhất quyết không bỏ qua chuyện này, không ngờ kết quả lại làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn. nét mặt lạnh nhạt của anh ta hơi thả lỏng, anh nói:

“Tôi nhớ cô cũng không phải cố tình gây rối. cũng may không có chuyện gì nguy hiểm, mọi người đều bình an vô sự”

Liên quan đến công vụ, cho nên anh ta không tiện nói chuyện nhiều, Trác Nghiêu chỉ đơn giản nói tóm tắt: “Không có phiền phức”

Ý nói là, dù bất sai người và ngộ thương Hắc Hào Tử, nhưng cũng không ảnh hưởng đến hành động

Cũng may, không gây ra tại vạ gì, Hạ Hi cũng thờ phào nhẹ nhõm

Thấy giữa hai người đã hòa giải được hiểu lầm, nhân viên cảnh sát đứng ở trước mặt Trác Nghiêu cũng dùng ngữ điệu khách khí và chân thành nói:

“Trường hợp tối hôm qua rất hỗn loạn, bề ngoài của Hạ tiểu thư lại tương đối giống với đối tượng mà chúng tôi cần truy bắt,, cho nên mới gây ra hiểu lầm. Tôi tin hai vị cũng hiểu, giả sử chó Labrador là chó của tội phạm, lại xuất hiện trong tình huống bất ngờ, việc nổ súng cũng là do bất đắc dĩ. May là cuối cùng đã qua con nguy hiểm, không tạo thành hậu quả không thể cứu vãn được. Chó của Hạ tiểu thư sao rồi?. Nếu cô có cần chúng tôi giúp đỡ gì thì cứ việc nói, chúng tôi nhất định sẽ hết sức phối hợp”

Lời nói khách sáo của nhân viên cảnh sát, làm cho vẻ mặt đông lạnh của Tiêu Dận ấm áp lên một chút, anh nói:

“Câu này cũng xem như có tình người”

Hạ Hi vốn là loại người thích ăn mềm không ăn cứng, nhớ lại tình cảnh tối hôm qua, cô cũng biết hành động của mình làm cho người ta hiểu lầm, với lại tiểu Hắc đã thoát khỏi nguy hiểm, cho nên con tức giận của cô cũng tiêu tan hơn phân nửa. Cô huyếch nhẹ tay của Tiêu Dận, ý bảo anh đừng tức giận. Cô nói:

“Không cần, chúng tôi có thể tự xử lý chuyện của mình”

Bị lòng hiếu kỳ thúc giục, sau đó cô hỏi: “Các người bắt ai, làm sao có thể giống với tôi?”

Nhân viên cảnh sát nhìn về Trác Nghiêu, thấy anh không có ý ngăn cản, cho nên anh ta dứt khoát trả lời:

“Mục tiêu là tình nhân của Nhất Hào”

Nói thật, Hạ Hi quả thực có đủ tư cách bị nhận lầm là tình nhân. Trôi sinh cô có vóc người và khuôn mặt xinh đẹp, khuôn mặt trắng mịn màng giống như gốm sứ, ánh mắt đen láy, trong veo sáng ngời. Trong ngày thường cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi và quần jean mộc mạc, nhưng vẫn thanh nhã động lòng người.

Tối hôm qua cô lại cố tình nhảy ra xô xát với cảnh sát, người khác hiểu lầm coi cô là nhân vật mục tiêu cũng là chuyện bình thường

“Khen ngợi” như vậy, quả thật là khác người, làm cho người nghe rất thông thoải mái, huống chi Hạ Hi rất ghét người khác trông mặt mà bắt hình dong, coi cô như bình hoa di động, vì thế cô cau chặt mày, nhưng Tiêu Dận lại trừng mắt, tức giận nói:

“Nếu nói theo cách của anh, thì bề ngoài chúng tôi dễ nhìn cũng là sai sao?”

Cô lấy tay huyếch nhẹ vào cánh tay của Tiêu Dận, ý bảo anh hãy thôi đi

Ý thức được nội dung của cuộc nói chuyện đã lệch ra khỏi quỹ đạo, Trác Nghiêu ho nhẹ một tiếng, dùng giọng điệu giải quyết việc chung nói :

“Hôm nay chúng tôi đến đây còn có mục đích khác, Tiêu tiên sinh, mời anh đến đội của chúng tôi để làm một bản tường trình”

“Tôi lại phạm tội gì à?”

Tiêu Dận nhìn anh ta không vừa mắt không chịu phối hợp nói: “Là các người đến chỗ của tôi làm hỗn loạn, tôi không bắt các người bồi thường tổn thất là may lắm rồi, lại còn muốn tôi đến đội của các người làm bản tường trình?. Lúc đó tôi không có ở hiện trường”

“Có hay không có ở hiện trường cũng không phải vấn đề chính, hội sở giải trí Thiên Trì do anh đứng tên, tội phạm từng nhiều lần xuất hiện ở chỗ của anh. Chúng tôi muốn biết một số tình hình của thuộc phạm vi chức quyền bình thường thôi”

Trác Nghiêu nói xong, còn không tự giác sử dụng giọng điệu quen thuộc của cảnh sát để nhắc nhở anh:

“Thân là công dân, anh có nghĩa vụ phối hợp làm việc với chúng tôi”

Lời vừa nói xong, anh ta làm động tác mời khách: “Mời”

Tiêu Dận không có cách nào khác, người ta đã dùng đến nghĩa vụ công dân để ép buộc anh, vì thế anh bị “mời” đến đồn cảnh sát

Hạ Hi đi cùng anh đến đồn cảnh sát, chờ hai người giải quyết xong mọi chuyện thì đã là buổi chiều, Tiêu Dận có việc phải đi trước, Hạ Hi trở về bệnh viện để thăm tiểu Hắc, sau đó nhìn thấy Lê Hành và Nhan Đại cũng ở trong phòng bệnh

Không biết Lê Hành đã đến đây bao lâu, còn nói gì đó với Nhan Đại, Hạ Hi nhìn thấy Nhan Đại búi ngủ nói:

“Huấn luyện rất cực khổ, người bình thường làm sao chịu nổi, cho nên mới nói các anh là những người xứng đáng nhất”

Lệ Hành cong môi cười, mà nụ cười này, làm đường nét cương nghị trên khuôn mặt anh trở nên nhu hòa, cả người lộ ra ấm áp, anh nhẹ nhàng nói:

“Không phải mặc quân trang thì được xem là quân nhân, điều này là cơ bản nhất. Trên chiến trường, không có ai nói đạo lý với cô, cô chỉ có thể dùng súng để đánh gục quân địch, năng lực không vượt xa người thường thì làm sao được, cho nên cái cô gọi là cực khổ, cũng không thể tính là khổ”

Nghe được tiếng mở cửa, anh quay đầu, không ngoài ý muốn nhìn thấy Hạ Hi đứng ở đó, giọng nói của anh bình thản khác hẳn với bình thường, giống như đang nói chuyện với một người bạn cũ:

“Đã tới rồi?. Tôi đến thăm Labrador . Thấy em không có ở đây, nên tôi nói chuyện với bạn em một chút”

Thăm Labrador?. Quả nhiên là một cái cớ hoàn mỹ, để cô nhìn thấy anh, không cần phải nâng cao phòng tuyến cảnh giác, Hạ Hi không có cách nào từ chối, cho dù anh đã tranh thủ từng phút từng giây để cứu tiểu Hắc và cứu cô một mạng, nhưng Hạ Hi vẫn dùng giọng điệu lạnh lùng để đối xử với anh, cô ra lệnh đuổi khách:

“Thăm cũng đã thăm rồi, anh đi được rồi, nếu không sẽ làm lỡ thời gian quý báu của Tham Mưu trưởng”

Lệ Hành không giận cũng không cău, nâng tay nhìn đồng hồ, khi đứng dậy, không biết là anh muốn nói rõ với Hạ Hi về hành tung của anh, hay là chào tạm biệt với cô gái mới lần đầu gặp mặt, chỉ nghe anh nói:

“Thời gian cũng không còn sớm, tôi còn phải đến sư đoàn, đi trước nhé”

Tối hôm qua, sau khi đã chạy như điên, và trải qua cuộc nói chuyện với Hạ Hoàng Huân sáng nay, lúc này Lệ Hành đã bình tĩnh hơn khi gặp mặt Hạ Hi. Kỳ thật, chỉ cần không gặp Hạ Hi, thì nét mặt của anh trong quân đội ngày thường vẫn lạnh lùng như vậy

Nhan Đại đương nhiên không có lập trường để giữ anh lại, theo tính chất nghề nghiệp, khiến cô hợp thời hội:

“Lệ tham mưu trưởng, nếu như có thời gian thuận tiện, tôi có thể đến sư đoàn của anh để phỏng vấn không?”

“Chuyện này...”

Lệ Hành do dự, tựa hồ như đang cân nhắc để chọn từ thích hợp, sau đó nhìn nhìn Hạ Hi đang xem anh như không khí, ngoài ý muốn nói:

“Cô hỏi ý kiến cô ấy xem”

Đầu tiên là Hạ Hi ngăn ra, sau khi phản ứng kịp. cố gắng hết sức để kiềm chế, nhưng cô làm không được, cô tức giận nói:

“Đó là sư đoàn của các anh, có liên quan gì đến tôi?”

Lệ Hành vẫn bình tĩnh như cũ, giọng điệu của anh mang 2 ý nghĩa nói: “Có liên quan hay không em là người rõ ràng nhất”

Lòng ngực của Hạ Hi kịch liệt đập phồng, trong mắt có ngọn lửa đang bốc cháy, trong lúc cô nhìn không được muốn phát tác, thì Lệ Hành nhìn con chó trên giường bệnh, sau đó dơ tay, lưu luyến vò đầu cô nói:

“Em sửa tên con chó lại đi, tại sao em lại đặt tên nó như vậy, người khác gọi cũng không thuận miệng lắm”

Dừng lại một chút rồi anh lại nói: “Không hay lắm”

Sau đó anh không cho cô có cơ hội nổi bão, sau đó Lệ Hành đã rút tay, ôn nhu nói:

“Ngày mai qua luận võ với tôi”

Có một số lời, kỳ thật nên nói sớm thì tốt hơn, nhưng lúc này có người ngoài ở đây, Lệ Hành cảm thấy không phải là thời cơ tốt nhất để nói chuyện, bây giờ dù đã muộn, nhưng cũng nên cho đối phương một cơ hội để hòa hoãn, có lẽ sẽ càng thích hợp hơn cho cuộc gặp mặt ngày mai. Tháo gỡ hết những khúc mắc giữa 2 người. Anh nghĩ thế

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chờ Hạ Hi tỉnh táo lại từ ánh nhìn thâm thúy và dịu dàng của anh, thì Lệ Hành đã đi rồi. Không đợi cô từ trong cảm xúc trở về hiện thực, Nhan Đại đã hỏi tới tấp

“Tớ nghĩ thấy mùi gian tình nha, hai người có việc gì giấu tớ phải không, mau khai ra, thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị”

Hạ Hi xoay khuôn mặt đã tô son trát phấn đi, che giấu cảm xúc nói: “Cậu đừng có chuyện gì cũng hỏi căn nguyên nguồn gốc được không, nói ít vài câu không ai nói cậu câm đâu”

Nhan Đại hừ trách một tiếng: “Cậu đùa à?. Tớ làm sao có thể ít nói?. Không thấy cậu bắt người mà không cần dùng vũ lực a”

Tâm tình vốn không ổn định, Hạ Hi nghe vậy thì tức giận: “Nói năng linh tinh”

Nhớ lại lời nói mơ hồ tuyên bố quyền sở hữu của Lệ Hành, Nhan Đại càng lúc càng cảm thấy hứng thú: “Cậu đừng nói sang chuyện khác, mau mau khai báo đi, rốt cuộc giữa 2 người đã xảy ra chuyện gì?”

Cô đảo đảo mắt suy nghĩ một chút, tinh thần bất quá đến một cách nhanh chóng, Nhan Đại hưng phấn vỗ đùi: “Anh ta không phải là ngựa tre của cậu đi?. Ai, cậu khoan hãy nói, các cậu người tuấn nam, người mỹ nữ, thật là xứng đôi” Sau đó chặc một tiếng, cô lại tự lẩm bẩm nói:

“Nhưng nếu như nói như vậy, chẳng phải tình địch của Tiêu Dận xuất hiện rồi sao?. Dựa vào quan hệ tình bạn của chúng ta, tớ nên đứng về phía nào đây?”

Hạ Hi trừng mắt nhìn cô ấy: “Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đừng có gộp chuyện của bọn tớ lại với nhau, nếu như anh ta đánh lưu manh, cậu có chịu trách nhiệm không?”

Nhan Đại phì cười: “Nếu như anh ấy muốn đánh lưu manh, thì chùa chiến đã đầy kín người rồi. Được rồi, được rồi, cậu đừng trừng mắt nhìn tớ nữa, tớ biết giữa hai người không có việc gì, tớ ghen tị được chưa, so sánh với người bạn học cũ như tớ, anh ta đối với cậu không tệ, thậm chí còn tốt hơn bản thân mình...”

“Cậu nói như vậy thật không có chút lương tâm nào. Hơn nửa đêm cậu phát sốt là ai từ lầu 7 đưa cậu đến bệnh viện?. Là ai đã bắt chấp mưa gió đưa tiễn cậu đến sân bay lúc cậu đi công tác?. Là ai...”

“Đừng, những chuyện này cậu đã lái nhai suốt vài năm rồi, cậu nói như vậy, người không biết còn tưởng tớ với anh ta là một đôi nữa. nhưng cậu thấy đây, không có một tia lửa nào” Nhan Đại nhún mày, buông tay

Hạ Hi nhún vai, từ chối cho ý kiến

“Ai, nói sang chuyện khác đúng không?. Tớ có chỗ tốt như vậy sao?. Tớ đường đường là một phóng viên lớn, còn không bằng lời vàng miệng ngọc của cậu...”

Nhớ lại cảnh tối hôm qua khi Lệ Hành che chở cho Hạ Hi, Nhan Đại lại quyết định nghiêm hình bức cung, làm bộ như sẵn tay áo, cô híp mắt kéo Hạ Hi nói:

“Nói mau, giữa cậu và Lệ Hành rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tớ càng nghĩ càng cảm thấy lúc anh ta bảo vệ cậu đặc biệt, đặc biệt dùng cảm quên mình, dựa vào ánh mắt sắc bén, thì tuyệt đối giữa hai người không phải loại tình cảm bình thường, nhưng mà lúc tớ nói chuyện với anh ta, thì anh ta nói hai người chỉ là bạn bình thường”

Bạn bè?. Anh nói bọn họ là bạn sao?. Bọn họ phải không?. Hạ Hi trả lời không được, nên cô im lặng một chút rồi nghe cô nói: “Giống như anh ấy nói”

Câu trả lời của Hạ Hi dĩ nhiên khiến Nhan Đại không vừa lòng, cô cau mày nói: “Anh ta không nói gì cả”

Sợi dây nào đó vốn nằm lặng yên trong tận đáy lòng, bị rung động, Hạ Hi cảm thấy mờ mịt, cô tránh nặng tìm nhẹ trả lời:

“Tớ cũng không có gì để nói”

Thấy Nhan Đại còn muốn tiếp tục hỏi, cô bỗng cảm thấy mệt mỏi, hiếm khi cô thỏa hiệp, lấy giọng điệu khẩn cầu nói: “Tiểu Đại, cậu để cho tớ yên lặng một chút, trong khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, khiến cho tớ phản ứng không kịp. Bây giờ cậu đừng bức tớ nữa, được không?”

Từ lúc quen biết đến bây giờ, Nhan Đại và Hạ Hi cười nói thành quen, ngay cả lúc quan tâm lẫn nhau, bình thường, cũng dùng phương thức răng bèn lưỡi nhọm để biểu đạt cho đôi phương hiểu, nghiêm túc giống như giờ phút này, là lần đầu tiên nhìn thấy

Trong lòng có một loại cảm giác nào đó ngày càng sáng tỏ, lại cảm thấy Hạ Hi đột nhiên trở nên đa cảm, thân là chị em tốt của Hạ Hi, Nhan Đại biết, không thể tiếp tục đề tài này, ít nhất là không thích hợp vào hôm nay. Cô đi qua ôm lấy bả vai của Hạ Hi, giọng nói cô thoải mái, quan tâm nói: “Cậu nói cái gì ép với không ép, đôi lại tớ có một đề tài tâm sự trọng tâm mang tính kiến thiết”

Đôi đề tài trọng tâm đương nhiên rất dễ, nhưng chịu đựng cảm giác không khó chịu lại rất khó, Hạ Hi đè nén nước mắt, quay lưng đi

Bởi vì hôm nay là chủ nhật, nên đêm nay, Hạ Hi theo thường lệ không trở về khu nhà trọ của mình, mà trở về nhà của ba

Hạ Hành tự mình xuống bếp chuẩn bị một bữa tối phong phú, món ăn khéo léo, bốn mẩu một canh, nhìn ba có lúc nhíu mày, nhưng về mặt vẫn mang tình cảm yêu thương như cũ, một chút bất an trong lòng cô, cũng bình tĩnh lại. Trái tim, lạc chỗ.

Bất luận đã từng xảy ra chuyện gì, hoặc sắp có chuyện gì xảy ra, thì có bố bên cạnh, mãi mãi là nhà của cô. Suy nghĩ như vậy, Hạ Hi mới cảm thấy nỗi đau đớn trong lòng, tựa hồ cũng không còn giá trị nữa

Sau bữa cơm tối, Hạ Hi xem ti vi với Hạ Hành, hai cha con câu nói câu không nói chuyện phiếm

“Ngày mai ba có việc, không thể xem con đi luận võ, bản thân con phải chú ý”

“Ba không đi hả?. Đúng lúc, làm con đỡ phải khăn trương, lại làm không tốt”

Hạ Hành trêu ghẹo nói: “Loại cảm xúc hồi hộp này, con ít khi có nha”

Hạ Hi làm nũng nói: “Ai nói, ba có lực uy hiếp như vậy, làm con sợ a”

Ông vuốt vuốt gò má của con gái, Hạ Hành có thâm ý khác nói: “Đừng sợ, dù có xảy ra chuyện gì còn có ba ở đây, ba vẫn thừa sức bảo vệ con gái của mình”

Vẫn nằm trong vòng tay của ông, Hạ Hi cười ngây ngô, tựa đầu trên vai ông, nũng nịu nói: “Ba cứ như vậy sẽ làm con hư mất”

Trong lòng lại cảm thấy biết ơn tình yêu thương mà ông đã dành cho cô

Hạ Hành nghe vậy thì khê trách: “Không phải ba đã sớm chiều hư con sao?. Tự nhiên đang yên đang lành lại đi đánh nhau, làm đùi bị thương, bao lâu mới khỏi”

Hạ Hi chấp tay thi lễ cầu xin tha thứ nói: “Con sẽ ghi nhớ a, sẽ không bao giờ tái phạm nữa, được chưa?. Ba đừng giáo dục tư tưởng chính trị cho con nữa”

“Có nói con cũng không nghe lọt tai” Yêu thương gõ trán con gái, ông nói:

“Gặp chuyện như vậy con cũng đừng nên xúc động, hãy chờ chút thời gian cho bản thân, có rất nhiều chuyện có thể đơn giản hóa, con có hiểu không?”

“Dạ, tuân mệnh” Hạ Hi hoạt bát cười, lộ ra nụm đồng tiền ngọt ngào

Ngày kế tiếp, lúc Hạ Hi tham gia mục đấu võ, trong văn phòng cục trưởng cục công an tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc

Sau khi biết được kết quả vụ án, phó cục Mục Nham cầm văn kiện trong tay hất ở trên bàn, khi mở miệng thì tức giận nói:

“Giỏi lắm, còn tự nói mình là đặc nhiệm, kết quả “tử trận” cư nhiên lại lên đến 70%”

Đội trưởng đội đặc công đương nhiệm, Cố Lệ nói: “Lần này tác chiến dã ngoại, người của chúng tôi còn thiếu kinh nghiệm”

“Không phải các người là cảnh sát sao?. Không phải cảnh sát được huấn luyện hết sức nghiêm khắc, tự tin 10 phần, nhưng kết quả lúc tấn công bọn họ lại thất bại thảm hại. Cũng may chỉ là huấn luyện, nếu như là thực chiến, những người đó đã chết trận thật rồi. Lúc này, có thể nhìn thấy, Mục Nham có bao nhiêu buồn bực

“Thiếu kinh nghiệm sao?. Anh dám nói nhưng tôi không dám nghe”

Nhận được mệnh lệnh của cấp trên, nửa tháng trước, đội đặc công và bộ đội dã chiến đã kết hợp thành lập một trại huấn luyện, hai bên tiến hành mô phỏng đối đầu, hôm nay là ngày bộ phận đánh giá kết quả. Bình thường đội đặc công huấn luyện hết sức nghiêm khắc, tự tin 10 phần, nhưng kết quả tấn công bọn họ lại thất bại thảm hại. Cũng may chỉ là huấn luyện, nếu như là thực chiến, những người đó đã chết trận thật rồi. Lúc này, có thể nhìn thấy, Mục Nham có bao nhiêu buồn bực

“May mắn là thông qua cuộc tập trận lần này phát hiện cảnh đội không đủ kinh nghiệm còn có thời gian để tăng cường cải thiện”

Tuổi tác càng tăng, thì càng chừng chặc, Cố Lệ suy nghĩ một chút rồi đề nghị nói:

“Tôi nghĩ muốn xin quân đội ủng hộ, cử người đi học kỹ thuật tác chiến dã ngoại, để tổng hợp nâng cao năng lực tác chiến của nhân viên cảnh sát”

“Cử người đi?” Mục Nham nhíu mày nói: “Bộ đội là do nhà anh mở à?. Anh nói muốn đi, thì đi?”

Cố Lệ cười: “Việc này phải để anh ra mặt mới được”

Sau khi cân nhắc đến tính đặc thù và khả năng của sự việc, Mục Nham mới cảm tức nói: “Chờ tôi quay lại sẽ thu thập đám xú tiểu từ đó”

Thấy Cố Lệ nhớ đến một chuyện, Mục Nham nói: “Đội cảnh sát hình sự và điều tra tập kích mục tiêu vừa rồi, tôi đã xem báo cáo, đội của cậu cũng thật là, người bên bộ chính trị và sư đoàn 532 mà các người cũng dám bắt?. Tại sao lại không lựa người mà bắt. Còn chưa đủ mất mặt sao?. Còn Trác

Nghiều nữa, càng làm tăng thể diện cho chúng ta hơn, trình độ chỉ huy tác chiến mất tiêu chuẩn, bắn nhầm một con chó?”

Nhắc đến vấn đề làm lẫn hỗn độn đêm đó, Cố Lệ cũng không biết nên bình ổn con tức giận của lão đại như thế nào, anh sò sò mũi không dám trả lời

Sau đó lại dặn dò thêm một số công việc sắp tới, chờ Cố Lệ rời khỏi, Mục Nham cầm điện thoại gọi điện. Điện thoại vừa được nối, trong microphone đã truyền đến giọng nói trầm thấp của Hạ Hoảng Huân mang theo ý cười:

“Thế nào?. Ngọn gió nào thổi Mục đại cục trưởng gọi đến thế?”

Không sai, lần huấn luyện mô phỏng này được tổ chức ở sư đoàn 532, nói cách khác, người chỉ huy là Lệ Hành dẫn theo Hạ Hoảng Huân và lính trinh sát, đề tập trận với người của đội cảnh sát

Mục Nham mất mặt, trong lòng vốn đang không vui nhưng Hạ Hoảng Huân còn trêu anh, anh tức giận nghĩ đến người nào đó là muốn dậm chân. Sau khi ổn định cảm xúc, Mục Nham đi thẳng vào vấn đề:

“Cậu và Dạ đội trưởng không có chút giao tình sao?. Cho anh phối hợp cá nhân, giúp anh làm một đợt tập huấn”

“Anh muốn người của đội đặc chủng giúp anh huấn luyện sao?. Ý tưởng này cũng rất sáng tạo, chỉ là việc tìm người huấn luyện cũng không nhất thiết phải tìm Dạ Diệc?” Hạ Hoảng Huân lập tức hiểu rõ ý tứ của anh ta

“Anh ta là người trong vạn người mới tìm được một, chỉ là sợ không có lệnh điều động, lão tử kia sẽ không tha cho anh a...”

Anh nghĩ đến một người, Hạ Hoảng Huân lập tức cắt đứt lời của Mục Nham:

“Ở chỗ em cũng có một người trong vạn người mới tìm được một, anh có muốn không?”

“Cậu nói cậu à?”

“Làm sao có thể!. Người đó còn bản lĩnh hơn em”

“Ồ, bạn bè khắp nơi của tôi, tin tức lại khiêm tốn như vậy sao?. Tôi cũng không tin một sư đoàn bình thường của cậu lại có ẩn chứa rồng”

“Anh đừng có không chịu phục, nếu không phải là rồng thì làm sao thu thập được anh. Đã hỏi là anh có muốn hay không, bởi vì là anh em mới nói, chứ là người khác, em cũng không tiết lộ làm gì”

“Vây quyết định như vậy đi, chỉ có điều anh phải chờ rồi, vì Hách Nghĩa Thành đã mượn người đi trước một bước rồi. Bên trong sư đoàn đang chuẩn bị diễn tập, là nhạc kịch quý này, không được chậm trễ”

Tham mưu trưởng của sư đoàn, nhân vật quan trọng như vậy, Hạ Hoảng Huân và sư đoàn cũng phải xếp hàng, cho nên Mục Nham nói:

“Không thành vấn đề, tôi sẽ sắp xếp bên này trước, bảo đảm người của cậu bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành huấn luyện”

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Hoảng Huân tiếp tục quan sát đấu võ, Hạ Hi đang cùng đối thủ thi đấu ở giữa sân, anh thấy cô gái yếu đuối nhưng ra tay rất sắc bén, công kích trực tiếp, nhịp độ uyển chuyển, động tác linh hoạt nhanh như thỏ chạy lại mạnh như giao long.

Nhưng dù sao cũng là trận chung kết, đối phương cũng không phải hạng tầm thường, sau khi bị Hạ Hi đá trúng một cước ngã xuống đất, người kia giống như ruộng khô khô hành, thân thể bay vút lên cao, chân phải quét về phía huyệt thái dương của Hạ Hi

Bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng, trận thi đấu trong nháy mắt bỗng vang lên thanh âm hút khí, rất nhiều người xem bị cả kinh, đứng lên từ chỗ ngồi

Trong lúc mọi người tưởng chừng như đứng hình tại chỗ, Hạ Hi nhanh chóng lấy lại phản ứng, xê dịch né tránh, vững vàng vuron chân ra, sức lực vững vàng đá vào cổ của đối phương. Tiếp theo, trận thi đấu lại im lặng như tờ, rồi đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay như sấm

Anh nhìn thấy cô gái đứng giữa sân cầu thi đấu trên mặt phấn chấn, tự tin mỉm cười, trong mắt Hạ Hoảng Huân không che giấu được tia tán thưởng, anh phải thừa nhận, mặc dù tính tình của cô dễ xúc động, trên người của cô lại giống lưu manh giang hồ. nhưng mà lực tác chiến của cá nhân cô là không nghi ngờ.

Có lẽ Mục Nham nói đúng, trong tình huống đặc thù, Hạ Hi sẽ kịp thời lộ ra đáng vẻ gấp biến không sợ hãi, không hợp với lứa tuổi. Nghĩ đến đây, Hạ Hoảng Huân bắt đầu suy xét kỹ chuyện Hạ Hi thay đổi công tác

Hôm nay, sau khi trải qua một vòng độ sức, màn che trận luận võ của công an A thị đã được hạ xuống, giải quán quân đơn nữ đấu võ, và giải đấu súng đơn nữ, đều bị Hạ Hi giành lấy. Đêm đó, mọi người đều tổ chức ăn mừng cho Hạ Hi, nhưng Lệ Hành hứa hẹn đến xem thi đấu, từ đầu đến cuối vẫn không thấy anh xuất hiện

Không biết có phải ứng với câu nói kia hay không: Đừng hy vọng sẽ không thất vọng. Không nhìn thấy Lệ Hành, cả người của cô ngồi thẳng lên, giả vờ bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì, cô cười sảng sặc, sau đó liên tục uống rượu

Sau khi bữa tiệc chúc mừng kết thúc, vì đề tỉnh rượu, Hạ Hi quyết định đi bộ về nhà

Gió đêm thổi qua, dịu dàng làm thổi tung mái tóc dài mềm mại, phất vào gò má đã phấm hồng, cái loại cảm giác dễ chịu có chút không chân thực làm cho men say trong người Hạ Hi càng ngày càng đậm, cô đuổi Tiểu Dận về, vừa đi vừa hát:

“Em nói yêu anh thì theo anh đi, dù mưa gió cũng theo anh đi, theo anh đến góc biển chân trời, quyết định rồi, thì sẽ không hối hận...” Hát hát, không biết nghĩ đến người nào, cô lại hát như thế

“Người lính cách mạng, tất cả mọi người đều muốn có vợ, anh muốn, tôi cũng muốn, nhiều như vậy...”

Học ngữ điệu của người đó, lớn tiếng hát hai câu, Hạ Hi không không chế nổi ôm bụng ngồi cứng ở ven đường, bỗng nhiên, trước mặt cô có một đôi ủng quân nhân xuất hiện, tim cô đập mạnh và loạn nhịp, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu của cô, cô ngơ ngác ngáng đầu, híp mắt, đáng vẻ ngây thơ nhìn anh

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

“Em làm sao vậy?. Nửa đêm không ngủ lại chạy ra đây hát, không sợ bị cảnh sát bắt sao?”

Lệ Hành ngồi xổm xuống trước mặt cô, lúc nói chuyện bàn tay rất tự nhiên trượt qua đỉnh đầu, vuốt ve cần cổ non mịn của cô

Tay anh thon dài, lại cứng rắn, cảm giác thô ráp ấm áp làm cho Hạ Hi thất thần một lát, cô khẽ nâng cằm lên, híp mắt giống như con mèo nhỏ, khoe miệng cong lên khe khẽ nở nụ cười:

“Ai dám bắt tôi a, không sợ bị tôi đánh sao?”

Hạ Hi vốn rất xinh đẹp, nhưng lâu lắm rồi, Lệ Hành chưa nhìn thấy cô dịu dàng mình miễm như vậy, nụ cười tỏ vẻ hồn dỗi, nhưng lại mỉa mai hoặc như ẩn như hiện. Anh không thể kiểm soát tâm tình của mình, cười đến quặn rũ nưòi phần, véo véo khuôn mặt của cô, cung chiều nói:

“Không được?”

“Anh mới không được đấy”

Cô rụt rụt vai, ánh mắt giảo hoạt giống như hồ ly nhỏ bướng bỉnh, đầu lưỡi đã khô rát nhưng vẫn cứng rắn cãi lại:

“Một chai rượu 65 độ còn chưa nhắm nhỏ gì, tôi còn chưa uống đã đâu” Sau khi giọng nói tiêu tan, cô ngây thơ ngáp một cái, cau mày nói

Quả thật bọn họ đã xa nhau lâu lắm rồi, nên anh không rõ tư lượng của cô giờ như thế nào. Chỉ có điều nhìn qua, dường như tối nay uống không ít. Biết cô đã uống rất nhiều, anh đến gần, động tác dịu dàng vuốt nếp nhăn giữa hai hàng lông mày, sau đó khe khẽ vuốt ve nói:

“Sau này không được uống rượu nữa, không tốt cho sức khỏe”

Cô ngước cần cổ trắng nõn lên, nhìn về phía ánh mắt của anh lúc rõ lúc không, kháng nghị nói:

“Anh muốn lo cho tôi sao?. Dựa vào cái gì?. Anh cũng không phải là gì của tôi”

Cô lúc nào cũng cố ý xuyên tạc ý tứ của anh, Lệ Hành nâng mắt nhìn cô, giọng nói trầm thấp giống như nỉ non:

“Không phải lo lắng, mà là đau lòng”

“Đau lòng?”

Đôi mắt đen láy xoay xoay, tựa hồ đang cân nhắc lời nói của anh có mấy phần tin cậy, Hạ Hi nghiêng đầu, cười duyên với anh:

“Vậy trước đó anh đã đi đâu?”

Ý trách cứ rõ ràng như vậy, thông minh như Lệ Hành đương nhiên hiểu được. Đôi mắt trong giây lát, nhìn chăm chăm khuôn mặt hồng nhuận như quả đào vì say, thanh âm anh trầm thấp giống như tự lẩm bẩm nói:

“Anh đã về rồi, anh sẽ bồi thường gấp bội cho em”

“Anh nói cái gì?”

Ánh mắt Hạ Hi mê mang nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lê Hành gần trong gang tấc, giọng nói của cô pha lẫn men say ngà ngà, mơ hồ nói: “Anh nói cái gì tôi nghe không rõ, anh lặp lại lần nữa”

Lúc này, bởi vì cô đã hơi say, nên không tự giác lột bỏ lớp ngực trang kiên cường trên người, ánh trắng nhu hòa làm lộ ra nét nhu thuận và đáng yêu trên khuôn mặt cô. Cô giống như một đứa nhỏ khao khát được yêu thương. Lê Hành không kìm lòng nổi nhẹ nhàng kéo cô vào trong lòng mình, ôn nhu dỗ dành:

“Ngoan, sau này em uống ít một chút”

Không biết là do cô quá say, hay bị lời nói nhỏ nhẹ của anh dỗ dành, lần này Hạ Hi cứ nhiên không kháng cự vòng ôm của anh, ngược lại còn thuận thế tựa đầu vào cổ anh, tựa vào làn da ấm áp của anh, nhẹ nhàng cọ xát, giống như trả lời

Tình nồng ý đượm lâu ngày không gặp, cảm giác ấm áp trong lòng, làm trong mắt anh hiện lên vài tia đau lòng, anh ôm chặt thân thể nhỏ gầy của Hạ Hi, Lê Hành khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, vừa hôn vừa nói:

“Là anh không tốt, anh không tốt...”

Nếu lắng nghe kĩ, có thể thấy giọng nói của anh có chút ghen ngào

Hạ Hi say thật, cô không nghe thấy lời xin lỗi nhỏ như muỗi kêu của Lê Hành, cho nên đành nhắm mắt bỏ ngoài tai. Một trận gió thổi qua, cô theo bản năng rúc vào trong lòng anh, tính trẻ con lại nổi lên, cô lầm bầm nói:

“Lạnh quá”

Anh nhanh chóng bình phục lại cảm xúc, cởi áo khoác quân trang bên ngoài xuống khoác lên người cô. Lê Hành đang muốn kéo cô đứng dậy, thì Hạ Hi đã giành trước một bước, dùng tay dò xét gương mặt anh

Tay nhỏ bé của cô lạnh lẽo nhưng rất mềm mại, chạm vào trên làn da anh, loại cảm giác này làm cho trái tim của Lê Hành khẽ run lên. Trong trí nhớ của anh, ngày xưa, cô cũng thích dùng tay sờ mặt anh, lúc đó anh còn trêu cô nói:

“Em không thể yêu cầu mình nghiêm túc một chút sao?. Thấy trai đẹp là không kiềm lòng nổi”

Cô trả lời như thế nào?. Anh nhớ, cô bĩu môi nói:

“Có đồ ngọc mới yêu cầu nghiêm khắc với bản thân, em không đòi hỏi ở mình cái gì cả”

Nói xong, đưa khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ đến gần, rất nhanh hôn một cái lên sườn mặt nhìn nghiêng của anh, Hạ Hi nhìn thấy nét mặt anh kinh ngạc, thì che giấu thẹn thùng, cố ý trừng mắt nói:

“Sao vậy?. Em không thể hôn anh sao?”

“Hôn được, hôn được, kẻ hèn cầu còn không được nữa là” Anh cười, trước khi cô chạy đi, đã bắt cô ở trong ngực mình, sau đó cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ không ngừng lắc nhai của cô

Ký ức được niêm phong như nước lũ tuôn trào, ngập tràn trời đất mà đến, ngọt ngào đến mức làm cho ý cười bên môi anh càng lúc càng đậm, Khi tay nhỏ bé của cô chậm rãi chuyển qua đỉnh đầu anh, anh rốt cục cười lên, khẩu thị tâm phi, lạnh lùng nghiêm nghị nói:

“Đừng sờ lung tung, tóc cũng bị em làm rối cả rồi”

Nghe vậy, Hạ Hi lộ ra nụ cười mềm mại ấm áp lạ thường, ý tứ vui vẻ và chế nhạo đáng yêu không gì sánh kịp, cô rảnh bẽn lẽn nhón dãi kích anh nói: “Tại sao lại giận như vậy, còn chưa dài bằng lông chim”

Dung mạo của cô vô cùng tươi sáng làm cho đêm đen yên tĩnh cũng trở nên sáng ngời, Lê Hành vò rối tóc cô, còn chưa kịp nói gì thì đã bị cắt ngang

Hai cánh tay ngọc trắng như ngó sen tùy ý quán lên cổ anh, Hạ Hi ngửa đầu, mị hoặc nhìn anh, lười nhát nói: “Một muốn chết, về nhà ngủ thôi”

Lúc này mị thái trên người Hạ Hi xuất hiện liên tục, lại kết hợp với yêu cầu trên mặt, lời cô nói quá ái muội lại có tính chất khiêu khích

Lê Hành kìm lòng không nổi đến gần cô, Lê Hành ưỡn người ra, nhẹ nhàng kẻ sát gò má của Hạ Hi, giống như dỗ con nít, ôn nhu nói:

“Ngoan nào, anh đưa em về nhà, ừm?”

Nói xong anh bế ngang người cô, đi về phía chiếc xe việt dã, lúc anh để cô xuống ghé lái phụ. Hạ Hi chột nghiêng thân, động tác rất nhanh, hôn lên môi anh

Nụ hôn bất ngờ làm cho Lê Hành thất thần trong nháy mắt, lưỡi cô khéo léo tham tiến trong miệng anh, liếm mát không hề có trình tự, sự tự chủ trong lòng anh bỗng nhiên biến mất, một cổ xúc động mãnh liệt dâng lên, anh ôm chặt lấy thân thể mềm mại không xương của cô, trần trọc mà thắm thiết hôn trả lại cô

Đã lâu rồi không thân mật, làm cho người ta không thể kiềm chế được, càng muốn hấp thụ hương vị trên người đối phương càng nhiều. Lê Hành ôm chặt lấy Hạ Hi, hôn đến triền miên mà say mê, Hạ Hi nhắm mắt lại, càng thêm tiến sát vào trong lòng anh. Mặc anh tùy tiện đòi lấy...

Hơi thở quen thuộc như vậy, dây dưa động tình như thế, Lê Hành bị cô khiêu khích càng lúc càng không thể vãn hồi. lúc Hạ Hi nhẹ nhàng hừ ra tiếng, anh hôn xuống cái cổ non mịn của cô, sau đó anh tỉnh táo nghe được, Hạ Hi thấp giọng thì thào:

“A Hành, A Hành”

Giờ phút này, lòng anh bỗng trở nên mềm nhũn, hai tay ôm lấy cô càng chặt, áp cái ót của cô vào trong ngực anh, anh ôn nhu nói:

“Tiểu Thất, anh ở đây, anh ở đây”

Không biết tại sao, Hạ Hi đột nhiên khóc lên, nói năng lộn xộn nghẹn ngào hỏi:

“Tại sao bây giờ anh mới trở về?. Cuối cùng anh cũng chịu trở về rồi sao?. Anh luyến tiếc cái gì, nên mới trở về sao?”

Hạ Hi thực sự say, nếu không, cô cũng không thốt ra câu hỏi yếu đuối như vậy, nhưng lòng của cô lại tỉnh, cho nên từ đầu đến cuối cô vẫn nhớ cuộc chia ly 6 năm trước

Cảm xúc quen thuộc trong trí nhớ cuộn cuộn mãnh liệt dâng lên, lúc này, Lê Hành không chịu nổi, một câu trách cứ mềm mại của cô, ở trong lòng anh vô thanh vô thức khẽ nói:

“Ngoài em ra, anh còn gì để luyến tiếc?!”

Đêm yên tĩnh, bầu không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, Lê Hành gắt gao ôm lấy cô, dường như muốn mượn vòng ôm ấm áp này, để làm giảm cảm giác rét lạnh trong lòng, không biết qua bao lâu, có một chiếc xe đi qua, xuyên thấu qua cửa sổ xe, một câu hát vang lên:

“Chỉ cần chúng ta ôm lấy nhau, cho dù ngoài trời có lạnh lẽo cũng trở nên ấm áp, sáng sớm mùa đông tuyết rơi, hai người ấm áp tựa vào nhau, không còn sợ lạnh giá...”

Kèm theo tiếng nhạc vang lên, Hạ Hi khóc đến ngủ thiếp đi, đêm nay cô ngủ say, mơ một giấc mộng ấm áp ngọt ngào, cảnh tượng trong mơ không ngừng hiện lên trong đầu, quen thuộc đến mức giống như mình đã trải qua

Ngày hè chói chang, một cô bé mặc váy công chúa màu trắng đầu đội mũ rom lớn màu xanh biếc, trong tay nhỏ cầm một cái cuốc lớn

Mồ hôi trên người cô tuôn như mưa, chợt cô nghe có một giọng nói chất vấn:

“Tại sao ấy lại xẻo rau hòng hết rồi?”

Cô bé bị thanh âm đột nhiên tới làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu, khi nhìn thấy một cậu bé đứng trước người mình không biết cậu ta đứng đó từ lúc nào, vóc người cao hơn cô, có vẻ 10 tuổi, ánh mắt không thiện ý nhìn về phía cô

Thấy cô chỉ nhìn cậu mà không nói chuyện, cậu bé tức giận nói:

“Tớ hỏi cậu đấy, tại sao lại xẻo rau hòng hết rồi?”

Nhìn nhìn vườn rau một chút, cô bé không hiểu nói:

“Tớ không có xẻo rau, tớ chỉ làm cỏ thôi”

Cậu bé nhặt lên một cọng rau mạ bị xối hòng, cậu bé cau mày nói:

“Rau và cỏ cũng không phân biệt được, cậu thật là ngu ngốc a, cậu xem, cậu đã làm rau chết hết cả rồi”

“Cậu mới ngu ngốc” Bị cậu ta mắng, cô bé tức giận nói:

“Tôi chỉ lo làm cỏ, không quan tâm cái gì là rau hay không rau”

Thấy cậu bé trừng cô, cô vờn cái cổ uơng ngạnh nói:

“Thì sao?”

“Cậu còn cỏ nữa?”

Cậu bé ném rau trong tay xuống, sau đó hung ác quơ quơ quả đấm: “Có tin tớ đánh cậu không?”

Cô bé nắm chặt cái cuốc, ngọt ngào ngây thơ nói:

“Cậu dám đánh tôi sẽ mách anh tôi để anh ấy đánh cậu”

“Cậu còn dám mách, tớ sợ cậu à?”

Bị uy hiếp, cậu bé có chút tức giận, đẩy bả vai nhỏ của cô một chút

Thân hình cô bé vốn nhỏ nhỏ gầy gầy, dưới chân lại không biết vấp phải cái gì, nên ngã ngồi trên mặt đất

Cậu bé không muốn ức hiếp một con gái, chỉ thấy cô xèng rau nên muốn hù dọa cô một chút, không ngờ không khống chế được lực tay, đã đẩy ngã tiểu gia hỏa ngã ngồi xuống đất, thấy thế cậu vội vã đưa tay kéo cô, ai ngờ cô bé lại hất tay cậu ra, sau đó tự mình đứng lên, phúi phúi vết bẩn trên váy, quay đầu xé cái cuốc lớn

Tĩnh tĩnh cô bé cũng bước bình tĩnh, cậu bé trêu cô nói:

“Bé muốn làm gì thế?. Muốn đánh tớ à?”

Cô bé con hung hăng phồng má, trừng mắt nhìn cậu, ngay lúc cậu cho rằng cô bé sẽ mang cái xèng bỏ chạy thì cô đã cúi người xuống, xới đồng rau hòng hết, sau đó ngoan độc nói:

“Cậu dám đánh tôi?. Chờ đấy, tôi sẽ mách anh tôi đến đánh cậu”

Về phần câu chuyện tiếp tục diễn ra như thế nào, thì Hạ Hi đã bị đồng hồ báo thức đánh thức, cô chỉ biết trước khi tỉnh lại, mơ hồ nhìn thấy một cô bé hoạt bát, đặc ý ra hiệu chữ V, thắng lợi nhìn cậu bé, về những chi tiết khác trong mộng, dù cô có làm thế nào cũng không nhớ được

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Trên thực tế, không chỉ có những cảnh trong mơ, mà những chuyện tối hôm qua phát sinh với Lệ Hành cô cũng không có ấn tượng

Kỳ thật, tửu lượng của Hạ Hi là ngàn chén không say, Hạ Hoàng Huân đã được lĩnh giáo một lần, nhưng mà, tối hôm qua, không biết có phải vì cô giành được giải quán quân nên quá hưng phấn hay không, có những chuyện đặt ở trong lòng rất lâu đều trút hết ra bên ngoài, đến nỗi sáng sớm nay cô còn ngồi trên giường ngây ngốc hơn nửa ngày, chỉ mơ hồ nhớ Lệ Hành xuất hiện, về phần đối thoại giữa hai người, và hôn môi thân mật, cô hoàn toàn không biết. Nhưng mà tờ giấy trên bàn trang điểm, lại nhắc nhở cô tối hôm qua cô ở cùng với ai

Chữ của Lệ Hành vẫn mạnh mẽ, hữu lực giống như lúc trước, anh nhấn lại nói:

“Trong sư đoàn có việc bảo anh về xử lý, thấy em ngủ rất say nên anh không muốn đánh thức em, nhớ ăn xong bữa sáng mới được đi làm”

Ở giữa hai hàng anh lại viết rằng: “Tiểu Thất, xin cho anh một cơ hội, anh không muốn lại bỏ lỡ 6 năm, Trái tim của anh vẫn như cũ”

Trái tim của anh vẫn như cũ?. Cô nhìn mấy chữ, lặp đi lặp lại nhiều lần, lệ của Hạ Hi bắt đầu nổi lên trong mắt, cầm tờ giấy ôm ở trong ngực, cô không biết, nếu mình quay đầu, tiếp tục đoạn tình cảm trong quá khứ?. Liệu tình yêu có còn hoàn mỹ hay không?. Mà bọn họ có thể giống như những đứa trẻ, không vướng bận, chỉ toàn tâm toàn ý yêu nhau hay không?.

Cô yên lặng hồi lâu, thật vất vả mới thu hồi được cảm xúc đang dâng trào cuộn cuộn, cô vội vã sửa soạn lại mình, sau đó chạy đi làm. Trên mặt Hạ Hi bình tĩnh vô ba, trong lòng cũng không thấy mơ màng và bối rối.

Thật vất vả mới chịu đến buổi tối, điện thoại im lặng cả một ngày, mới nhận được tin nhắn của A Hành. Cô im ắng một lát mới phản ứng kịp, Lệ Hành đã lưu số của mình trong máy cô, Hạ Hi nắm di động trầm mặc thật lâu. Cuối cùng, cô xúc động, gọi xe đến sư đoàn 532.

Đối với quân đồn trú, Hạ Hi đã quen thuộc giống như nhà của mình. Vừa vận chiến sĩ canh gác lại nhân ra cô, sau khi ghi tên theo lệ thường, cô trực tiếp đi đến văn phòng làm việc của Tham mưu trưởng, nhưng Lệ Hành cũng không có ở đây, chỉ có một tham mưu trẻ tuổi nói cho cô biết:

“Tham mưu trưởng đến sư đoàn vẫn chưa trở về”

Nhìn nhìn thời gian, đã là 9 giờ tối, Hạ Hi nói lời cảm ơn với anh ta. Lại ngoài ý muốn đụng phải anh họ vừa mới được thăng lên làm đội trưởng – Hạ Hoàng Huân

Hạ Hoàng Huân rất bất ngờ, ánh mắt thoáng quét về phía sau lưng cô, khó hiểu hỏi:

“Đã trễ thế này, một mình em tới?. Tìm anh hay là tìm Lê Hành?”

Hậu tri hậu giác, Hạ Hi rút cuộc phát hiện dường như Hạ Hoàng Huân đã biết cái gì đó, cảm giác bị tính kế, làm cô hơi hờn giận, nhưng đối phương là anh họ từ nhỏ đã yêu thương mình, Hạ Hi không phát tác, cô áp chế cơn tức giận định bỏ đi cho xong việc, nhưng Hạ Hoàng Huân lại không để cho cô đi, anh nắm lấy cánh tay cô, anh hỏi

“Em sao vậy?. Lại tức giận với Lê Hành sao?. Cậu ấy còn chưa về, anh sẽ gọi điện thoại cho cậu ấy...”

Rõ ràng không có việc gì, tại sao lại lôi Lê Hành vào làm gì?. Hạ Hi dùng sức giãy khỏi cánh tay của Hạ Hoàng Huân, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô nổi giận với anh, giọng điệu của cô không thân thiện nói:

“Em không muốn nói chuyện với anh”

Thấy Hạ Hoàng Huân nhũn mày muốn nói gì đó, cô lại mĩa mai nói: “Chuyện của em anh cũng muốn quản sao?. Anh hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Giữa bọn em...”

Lời đến bên miệng: “Không thể rồi” nhưng vô luận như thế nào cũng nói không nên lời, Hạ Hi để lại câu nói nửa chừng, xoay người muốn rời đi

Sau khi trưởng thành, cánh đã cứng cáp rồi, lại ngại anh xen vào việc của cô?. Hạ Hoàng Huân tức giận đứng ở tại chỗ xoay một vòng, cuối cùng, anh nhìn theo bóng lưng của Hạ Hi, không để ý đến hình tượng thân phận, cao giọng quát:

“Là anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay là em?. Tiểu Thất, nếu như em và cậu ấy còn có một chút tình cảm, thì em phải đi tìm hiểu, ở đại đội đặc chủng cậu ta đã trải qua chuyện gì, nếu như em không còn tình cảm với cậu ấy nữa, thì cứ xem như anh nhiều lời”

Hạ Hi dừng lại một chút, sau đó bước nhanh hơn

Hạ Hoàng Huân về đến nhà, còn chưa nguôi giận, thì Mục Khả đã chạy đến lấy dép cho anh, nếu đổi lại bình thường, anh nhất định sẽ cười, trêu ghẹo cô vợ nhỏ: “Ai, vợ anh thật chịu khó, em nói xem, chúng ta ăn cơm trước hay là lên giường trước?. Quyền quyết định ở trên tay em”

Nhưng hôm nay anh lại cau mày, trực tiếp đi vào thư phòng, Mục Khả đuổi theo nói:

“Ai làm cho anh tức giận?. anh về trễ còn không để ý đến người ta?”

Anh vỗ vỗ đầu nhỏ của cô, Hạ Hoàng Huân lại oán giận nói: “Phụ nữ các em thật là phiền phức, không thể chọc vào, còn hay trốn tránh”

Bị vẻ mặt không biết làm thế nào, hiếm thấy trên gương mặt anh chọc cười, nhưng Mục Khả lại có ý giả vờ nghiêm túc nói:

“Anh lại dám giấu em, ở bên ngoài trêu chọc phụ nữ, không sợ em thông báo cho toàn sư đoàn của anh biết sao?. Buổi tối không được lên giường ngủ, ngủ ở sofa”

“Anh thật sự đã từng có ý này” Hạ Hoàng Huân nhũn mày oán giận nói:

“Tư thế ngủ của em không có nề nếp chút nào, người nhỏ con mà chiếm hơn phân nửa cái giường, suýt nữa đã đá chồng em xuống đất”

Mục Khả bĩu môi, sau đó truy hỏi đến cùng anh rốt cuộc bị làm sao vậy. Hạ Hoàng Huân kể lại chuyện Hạ Hi nổi giận với anh, sau đó khó hiểu tự nói:

“Không biết tên tiểu tử Lê Hành kia đã chọc gì đến con bé, anh đã chỉ điểm cho anh ta, còn thiếu nói thẳng cho là tiểu Thất đến nay vẫn còn độc thân, tại sao lại không cố lên a...”

Sáng sớm tỉnh mơ hôm đó,, Hạ Hoàng Huân đến sân tập luyện bên ngoài là nhìn Lê Hành huấn luyện binh, nhưng trên thực tế là tiết lộ tình hình của Hạ Hi cho anh. Cho nên mới nói, anh em họ cái gì, thỉnh thoảng dùng để “bán đứng”

“Chỉ điểm cái gì?. Anh không thể nói rõ ràng sao?”

Chuyện của Lê Hành và Hạ Hi, cô cũng biết một ít, nên góp ý nói: “Em dám chắc là hiểu lầm giữa bọn họ còn chưa giải thích rõ với nhau, đàn ông các anh mới thật đáng ghét, có chuyện gì cũng khăng khăng giữ ở trong lòng, các anh không nói, chúng tôi làm sao mà biết được?. Già bộ thâm trầm sao?. Thôi, không nói với anh nữa, một ông chú cái gì cũng không hiểu”

Ngày đó ở cửa quân khu, vô tình chạm mặt Lê Hành, Mục Khả về đến nhà đã báo cáo tình huống với Hạ Hoàng Huân, làm đồng chí Hạ Hoàng Huân đem toàn bộ suy nghĩ của anh quăng ở sau đầu, cư nhiên cảm cô không được nhúng tay vào chuyện của Hạ Hi và Lê Hành, Mục Khả cảm thấy bất mãn khi anh chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn, hôm nay rốt cuộc vừa khéo bị cô bắt được cơ hội nổi giận rồi

Anh cái gì cũng đều không hiểu?. Hạ Hoàng Huân bị giáo huấn cảm thấy dở khóc dở cười, gãi gãi đầu, anh dự định sẽ thu thập cô vợ nhỏ nhà anh trước, sau đó mới gọi điện thoại cho Lê Hành, dạy dỗ cô gái nhỏ dám nói anh cái gì cũng không hiểu

Trong màn đêm, xe taxi một đường chạy như bay đến sự đoàn, nhớ lại lời nói của Hạ Hoàng Huân, Hạ Hi ngồi im lặng bất động suốt dọc đường, thời gian lâu đến nỗi, tài xế taxi cũng nhận không được mở miệng hỏi:

“Tiểu thư, cô không xuống ở chỗ này sao?”

Hạ Hi mờ mịt ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy rõ địa điểm, cô vừa trả tiền vừa nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi”

Trong lòng lại do dự, không biết có nên vào gặp Lệ Hành hay không?. Nếu như gặp rồi, thì nên nói gì?

Nhưng mà, lúc tài xế đưa tiền thối lại cho cô, Hạ Hi nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đang lái tới, chiếc xe đó đã đâm vào xe cô trong đêm trước hôn lễ của Hạ Hoàng Huân, xe chưa kịp dừng lại, một bóng dáng quen thuộc vội vàng bước xuống, bóng dáng đó dù có hóa thành tro cô cũng nhận ra được, là Hạ Tri Dư. Tiếp đón có thầy trong viện và Lệ Hành nhanh chóng chạy ra

Khoảng khắc Hạ Tri Dư bắt lấy cánh tay của Lệ Hành, Hạ Hi nở nụ cười, nhưng nụ cười này làm cho giọt nước mắt cô cố gắng ấn nhẫn tràn ra ngoài. Cô yếu ớt tựa đầu vào trên cổ người, Hạ Hi nhìn tin nhắn của anh:

“Có thể bắt đầu lần nữa, được không em?”

Hạ Hi thở ra một hơi thật sâu, cô run rẩy bắt đầu trả lời tin nhắn:

“Không được, giữa chúng ta từ lâu đã đoạn tuyệt rồi”

Nhìn thông báo đã gửi thành công trên màn hình, cô dùng sức xoa nhẹ hai mắt, sau đó, nói với tài xế địa chỉ khu nhà trọ của cô, chiếc xe lăn bánh, từ từ trở về

Đêm yên tĩnh, ánh trăng sáng, Hạ Hi nằm ở trên sofa suy nghĩ đến xuất thần, hồi ức giống như chiếc đồng hồ cát quay ngược, một chuỗi hình ảnh đã lâu trong quá khứ bắt đầu chậm rãi ào về

Năm ấy, chàng trai thi đậu vào học viện quân đội thành phố A, cô gái tiễn anh lên đường

Trong phòng chờ, anh dơ tay vuốt ve gương mặt của cô, bỗng nhiên nói ra một câu:

“Viên đạn bọc đường dài như vậy, để ở nhà, anh thật không yên tâm, hay là anh không đi nữa?”

Cô gái cười một tiếng, nâng tay đánh anh: “Sao lại không có tiền đồ như vậy!. Không đi học anh muốn làm gì hả?. Đi học trường quân đội thật là tốt, được quốc gia nuôi, ngay cả chi phí cũng được giảm”

Anh không có tiền đồ?. Cô mới không có tiền đồ a. Chẳng lẽ anh đăng kí học trường quân đội là vì tiết kiệm được chi phí sao?. Logic gì vậy?.

Anh gõ trán của cô nói: “Em kiểm chế một chút cho anh, đừng suốt ngày chỉ biết ham chơi, nữ sinh bây giờ rất dễ hư, chăm chỉ học tập vào, anh ở thành phố A chờ em, nếu thi không đậu, chờ xem anh làm sao thu phục em”

Cô gái đảo đảo mắt: “Nếu muốn em tận tâm học hành thì anh còn mặt dày theo đuổi em làm gì?. Anh không nghe nói yêu sớm sẽ ảnh hưởng đến việc học sao?. Nếu không thì hai chúng ta chia ra đi?. Nếu bị ba em biết được...?”

Lời của cô còn chưa nói xong đã bị anh ngắt lời, nhún mày nói: “Em nói mê sáng cái gì đấy?. Mới tốt được vài ngày lại muốn chia ra sao?. Anh đã chờ em vài năm, em còn muốn như thế nào nữa?”

Kỳ thật anh đã muốn ăn sạch cô từ lâu rồi, chỉ là nhìn thấy cô còn quá nhỏ cho nên chưa dám xuống tay

Cô gái véo véo lỗ tai anh: “Gương tốt tại sao không học?. lại học người ta lừa gạt thiếu nữ vị thành niên hả?”

Chàng trai giả vờ hồ đầu, được tiện nghi còn khoe mẽ nói: “Không thừa dịp lừa gạt lúc này, chờ em lớn một chút bị người khác cướp mất thì chậm rồi” Kéo tay của cô để ở trong lòng bàn tay, anh tương đối nghiêm túc nói:

“Em nhớ kỹ cho anh, ở lúc nguy hiểm nhất là anh đã cứu em, chờ em trưởng thành”

Ngừng lại một lát, anh cúi xuống, ở bên tai cô xấu xa nói:

“Lấy thân báo đáp cho anh, có nghe thấy không?”

Lại nữa rồi, lúc nào cũng dùng giọng điệu thiên từ kếp chur hầu, cô đỏ mặt đẩy anh ra, đánh một quyền nhẹ vào bụng anh nói: “Ai cần anh cứu a, toàn xen vào việc của người khác”

“Em đánh thật hả?” Sức lực của cô không lớn, nhưng anh lại giả vờ đáng thương ôm bụng nói:

“Đồ không có lương tâm, nếu như anh không tay, tiểu nha đầu em không chừng đã bị người ta chính đến chết rồi”

“Chuyện đó không phải cũng vì anh sao?” Cô gái trừng mắt nhìn anh, có chút tức giận quay lưng đi

Người con trai thấy thế, đi tới gần ôm cô, dỗ dành nói: “Tại sao em lại tức giận chứ?. Anh không có chọc em nha, chúng ta không nói đến những chuyện không vui nữa, mà hãy bên nhau thật vui vẻ, chờ đến khi em tốt nghiệp đại học, anh cũng đến tuổi, chúng ta sẽ kết hôn...”

Cô gái giận dỗi ngắt lời anh nói: “Em mới học cấp 3 thôi, chờ em tốt nghiệp đại học còn xa lắm, ai biết trong lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì”

Không thể trách cô không tin tưởng, dù sao bọn họ cũng mới quen nhau, tương lai xa vời không thể biết trước được điều gì, cô vẫn còn mê mang lắm

Chàng trai nghe vậy, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, trên khuôn mặt anh tuấn rõ ràng viết: “Tôi rất tức giận, người muốn sống chớ lại gần”

Tám chữ thật to, nắm chặt khuôn mặt cô, cảnh cáo nói: “Em có chút lòng tin cho anh, không phải chỉ 4 năm thôi sao?. Anh có thể chờ, em không thể sao?”

“Không phải 4 năm a, chờ anh học xong học viện quân sự em mới lên đại học. bốn năm, thêm bốn năm, căn bản chính là tám năm kháng chiến a”

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Hạ Hi bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Có thể được hay không?...”

Có lẽ vì tuổi còn quá nhỏ, nên cô thiếu hụt cảm giác an toàn và tin tưởng

“Tại sao lại không được chứ?” Anh sợ cô sẽ lùi bước, nên khích lệ nói: “4 năm sẽ trôi qua rất nhanh, chờ em đậu đại học ở thành phố A, chúng ta có thể thường gặp mặt nhau, kiên trì một chút, nghe lời, ngoan một chút nhé”

Cô gái cọ xát vào người anh, lầm bầm nói: “Vậy anh tốt nghiệp rồi, không được đi công tác ở một nơi quá xa, muốn gặp mặt một lần cũng không dễ dàng”

Mười ngón tay cùng cô nắm chặt một chỗ, anh nhận lời nói: “Được, anh sẽ xin việc ở đơn vị bộ đội thành phố A, được không?”

Cô ừ một tiếng sau đó còn nói: “Nếu như anh có thể được phân đến sư đoàn của anh em thì tốt rồi”

“Anh của em là ai?. Sao không nghe em nhắc đến?”

“Chuyện này anh chưa biết thì hơn, đến lúc đó em sẽ nói cho anh nghe”

Chàng trai cười, cung chiều véo véo khuôn mặt của cô :”Vớ anh mà còn thần thần bí bí”

Suy nghĩ một chút, anh nhắc nhở: “Trước đừng nói với người trong nhà về chuyện của anh và em, em còn quá nhỏ, bọn họ nhất định sẽ lo lắng, đến lúc đó dùng gậy đánh anh, thì phiền phức rồi”

“Vậy nói với anh của em được không a, ngộ nhỡ anh tốt nghiệp nhưng không được phân công ở lại thành phố A, em sẽ nhờ anh ấy đi tìm ông nội em giúp đỡ, anh ấy ở nhà em cực kì có địa vị đó”

Sờ sờ tóc của cô anh nói: “Anh sẽ cố gắng biểu hiện tốt, chắc chắn có thể ở lại, em yên tâm đi, không được nói với anh của em, anh không muốn dựa vào quan hệ, dù tốt hay xấu, anh cũng muốn dựa vào chính mình” Thấy cô không lên tiếng, anh hỏi:

“Em có nghe thấy không?”

Cho dù không tình nguyện, nhưng cô gái vẫn nói: “Được rồi”

Bỗng nhiên như nghĩ đến cái gì, anh nói: “Lần sau anh về sẽ đến trường học của em”

“Để làm gì nha?”

Trường học của bọn họ cùng một tòa nhà, cô học ở bộ phận trung học, còn anh học ở bộ phận cao trung, cô gái khó hiểu hỏi

Anh dùng ánh mắt khiển trách nhìn cô, anh bá đạo nói: “Để người ta biết em là hoa đã có chủ, như một phương pháp trừ tà”

“Anh đã bảo Vương Vĩ chăm sóc em còn không yên tâm” Cô gái dùng sức véo trên mu bàn tay của anh, cảnh cáo nói:

“Anh cũng ít đào hoa đi”

Chàng trai không lên tiếng nở nụ cười, nghiêm nghị nói: “Bình đẳng nhỏ a”

Thời điểm chia tay càng ngày càng gần, cảm giác luyến tiếc cứ dâng lên trong lòng cô, vì che giấu cảm xúc của mình, cô lấy MP3 trong balo ra, anh một tai nghe, cô một tai nghe, cùng nhau nghe nhạc

Anh làm sao không hiểu tâm tư của cô, lấy ngón trỏ nhẹ nhàng ấn mu bàn tay của cô nói: “Nghe xong bài này anh phải đi rồi”

Cô gái cười gật đầu, đồng thời lặng lẽ nhún cho bài hát ấy lặp đi lặp lại nhiều lần, vì thế chàng trai bị trễ giờ

Cũng may hôm đó còn có chuyến xe khác, khi hai người thử hồng học chạy đến trạm vận chuyển hành khách, thì cách thời gian chuyến xe cuối cùng xuất phát không đến một phút đồng hồ, lúc gần đi, anh dùng giọng điệu đáng đánh đòn nói:

“Được rồi, được rồi, nếu như làm chuyện có lỗi với anh, xem anh làm sao thu thập em”

Đến học viện quân sự báo danh là chuyện rất quan trọng, cô không dám quấy rối nữa, vừa đẩy anh vừa hung dữ cảnh cáo:

“Anh dám trêu chọc cô gái khác, cẩn thận em vặn đầu của anh”

Chàng trai cười, nhanh chóng hôn lên má cô một cái, sau đó xoay người lên xe

Nụ hôn bất ngờ như vậy, là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật của bọn họ

Khuôn mặt xinh đẹp của cô nhất thời phỉếm hồng, cô gái xấu hổ trừng mắt nhìn bóng lưng của anh, cho đến khi xe khởi động, chàng trai dùng tay quờ quơ tạm biệt cô

Một năm đó, Hạ Hi 15 tuổi, mối tình đầu chớm nở

....

Những hồi ức thời niên thiếu không chịu khuất phục, ào ào tràn về, chiếm giữ mạch suy nghĩ của Hạ Hi

Đêm nay, cô ở trong phòng khách, không có mờ đèn, vẫn duy trì tư thế rụt rụt thân thể, giống như trẻ sơ sinh nằm trong bụng mẹ, trắng đêm không ngủ

Thật ra, trong khoảng thời gian xa nhau, cô ít khi nhớ lại, không phải là cô không nhớ, mà phần kí ức ảm áp, ngăn ngúi ấy, cô không nở khai ra. Nhưng đêm nay khi Hạ Tri Dư xuất hiện, nếu không kịp thời sưởi ấm, Hạ Hi sợ mình sẽ không sống được. Nhưng mà cô không có nghĩ tới, quyến luyến như vậy, nhưng cô lại quyết tuyệt khi trả lời tin nhắn của Lệ Hành như thế

Cho nên nói, tình yêu thường làm cho con người mất đi lý trí

Cuộc sống vẫn tiếp tục, sẽ không vì ai đau lòng hay không sợ mà dừng lại. Huống hồ Hạ Hi không phải là người cả ngày treo đầu khổ lên mặt, sau khi từ chối Lệ Hành không chừa lại bất kì đường lui nào, cô cố gắng làm cho mình bận rộn, nỗ lực thoát ra khỏi bóng ma của quá khứ

Một tuần sau, Hạ Hi nhận được thông báo điều nhiệm, khói mù tích tụ nhiều ngày nhất thời tan thành mây khói, thần thái cô sáng lạng gọi điện thoại cho chị họ, Hạ Nhã Ngôn vừa nghe cô được điều đến sở cảnh sát thì tức giận trách móc:

“Mục Nham thật là một người ngược ngạo a, chờ chị nói với ông nội điều anh ta xuống làm phó cục”

Biết rõ tính tình của chị họ, Hạ Hi trêu chọc nói: “Nhưng mà anh ấy là anh vợ của anh họ, suy cho cùng sau này chị với anh ấy cũng trở thành người một nhà, quá cứng rắn cũng không phải chuyện tốt a”

Cho dù tức giận, nhưng Hạ Nhã Ngôn biết lệnh điều động đã ban xuống, thì mọi chuyện trở thành kết cục đã định, không thể nào thay đổi được. Cô thở dài một hơi, cô lo lắng dặn dò:

“Em nên kiềm chế tính tình nóng nảy của em đi, đội cảnh sát không thể so với bộ chính trị, đó là nơi cầm súng lục mặc áo chống đạn, đó là nghề mang tính nguy hiểm rất cao. Bây giờ chú chỉ có mình em, không được phép sai lầm”

Nhắc tới Hạ Hành, Hạ Hi cười, nghiêm túc nói: “Yên tâm đi chị Nhã Ngôn, em sẽ chú ý”

Chờ sau khi cúp điện thoại, cô nhắn tin cho Hạ Hành, chỉ đơn giản năm chữ:

“Ba ba, cảm ơn ba”

Hạ Hi rất rõ, nếu Hạ Hành không gật đầu, Mục Nham sẽ không điều động cô được, điều này chứng tỏ, ba đồng ý với năng lực của cô

Hồi âm của Hạ Hành rất lâu mới đến, ông nói: “Ba tôn trọng sự lựa chọn của con, chỉ cần con làm ba yên tâm là được”

Con mắt của Hạ Hi bỗng nhiên ẩm ướt, cô trả lời: “Ba, con yêu ba”

Sau đó Hạ Hành nhấn lại: “Ba cũng thế”

Rất nhanh đã giải quyết xong chuyện bàn giao công việc, đêm trước khi đến đội cảnh sát báo danh, Hạ Hi đưa tiểu Hắc đến chỗ Tiêu Dận

Thẩm Minh Tất vừa vặn ở đây, thấy Hạ Hi khó nhọc ôm chó Labrador đi vào thì vội vã đón tiếp nói: “Tiểu Hắc nhanh như vậy đã xuất viện rồi à?. Tiêu tổng không biết, vừa rồi trong điện thoại cũng không nghe anh ấy nhắc đến việc này, tại sao một mình cô lại tới đây...”

“Anh ấy không ở đây à, đi đâu rồi?”

“C thành, cô không biết sao?”

“C Thành?. Đi khi nào?”

“Một tuần trước”

“1 tuần trước?. Tại sao không nói với tôi?”

Hạ Hi nhủ mảy: “Ngày mai tôi phải đến chỗ công tác mới báo danh, sợ bận quá không có thời gian chăm sóc tiểu Hắc...”

Nhìn nhìn chó yêu, cô không được tự nhiên nói: “Sau này anh cứ gọi nó là tiểu Hắc đi, đừng gọi nó là Hắc Hầu Tử, nó đổi tên rồi”

Thật ra, ở sâu trong nội tâm của Thẩm Minh Tất anh cũng cảm thấy rối rắm giống như Nhan Đại, tại sao một con chó lại gọi là tiểu Hầu, lúc này Hắc hầu tử đổi tên thành tiểu Hắc, anh hoàn toàn đồng ý, vì thế nói:

“Như thế này đi, cô để tiểu Hắc ở lại đây, tôi sẽ sắp xếp chuyên gia chăm sóc cho nó”

Hạ Hi từ chối nói: “Không làm phiền anh, nó rất sợ người lạ, ngoại trừ tôi với tiểu Đại, thì nó chỉ nghe lời Tiêu Dận thôi”

Gần đây, Nhan Đại phải chạy tin tức mới, bận quá, cả chính mình cũng không quan tâm được, cho nên cô mới mang tiểu Hắc đến đây

Thấy cô khẳng khái muốn dẫn tiểu Hắc đi, Thẩm Minh Tất gọi điện thoại cho Tiêu Dận, khi Hạ Hi còn chưa xuống lầu Thiên Trì, thì anh đã cảm đi động đuổi theo : “Điện thoại của cô”

“Tại sao anh...”

Hạ Hi đang muốn hỏi anh lần này trước khi đi xa vì sao không báo cho cô một tiếng, đã bị Tiêu Dận trách móc nói:

“Đêm nay anh sẽ về, em đưa nó đến nhà anh trước đi, chìa khóa anh đưa cho em có mang theo không?”

Hỏi xong không đợi Hạ Hi trả lời, anh tự ý nói: “Chắc là không biết để đâu rồi. Vậy đi, để Thẩm Minh Tất đưa em về, anh ta có chìa khóa dự phòng”

Tốc độ nói chuyện của Tiêu Dận rất nhanh, chưa cho Hạ Hi có cơ hội đặt câu hỏi đã nói: “Anh lái xe đây, có gì trở về nói tiếp”

Tiêu Dận trở về rất muộn, chờ anh về đến nơi, thì con buồn ngủ đã tấn công cô, Hạ Hi nghiêng đầu tựa vào ghế sofa trong phòng khách ngủ thiếp đi. Mà tiểu Hắc được cô sắp xếp ở ngủ ở trên giường trong phòng dành cho khách

“Đãi ngộ như thế cũng thật khác biệt” Sau khi cười khở đóng cửa phòng khách lại, Tiêu Dận nhanh chân nhanh tay ôm lấy Hạ Hi, nhẹ nhàng đặt cô trên chiếc giường lớn thoải mái trong phòng ngủ chính của anh. Còn mình thì ngủ ở trên ghế sofa

Sáng sớm hôm sau, Hạ Hi vừa oán giận vì sao Tiêu Dận không gọi cô tỉnh dậy, vừa dặn anh làm sao chăm sóc tiểu Hắc

Tiêu Dận ngồi ở trên ghế sofa, nhìn đồng hồ, gỡ gỡ mái tóc rối tung, sau đó chân thành nhắc nhở nói: “Đồng chí cảnh sát, nếu không đi nhanh, sẽ đến muộn đấy”

Thấy cô đôi giày muốn đi, anh lại nói: “Có tiền để gọi xe không?”

“Có” Hạ Hi khoát tay nói: “Em đi đây”

Nghe được tiếng cửa phòng đóng lại, Tiêu Dận nằm lại lần nữa, nhìn trần nhà ngáy ngốc suốt cả buổi

8 giờ, Hạ Hi đứng giờ xuất hiện ở văn phòng phó cục công an thành phố

Nhìn thấy Mục Nham, Hạ Hi cúi người chào: “Người mới Hạ Hi đến báo danh”

Mãi vui đầu xem tư liệu, Mục Nham ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô cảnh sát nhỏ trước mặt vô cùng nhanh nhẹn, góc cạnh rõ ràng, trên mặt lộ ra nụ cười

như có như không: “Được rồi, cũng không phải người ngoài, không cần lễ nghĩa phiền phức”

Hạ Hi nở nụ cười, giống như một đứa nhỏ vô tâm nói: “Cảm ơn anh, anh họ hai, ngoài anh ra không ai dám lãnh em”

Nói cái gì?. Mục Nham tròn mắt: “Khỏi phải nói, vì chuyện này, anh cũng không dám gặp ông nội nữa”

Hạ Hi nghịch ngợm cười: “Làm liên lụy đến anh rồi, anh họ hai, đại ân này không lời cảm ơn nào nói hết được”

Mục Nham nghe cảm thấy không được tự nhiên, dơ tay đánh cô một cái: “Anh họ được rồi, bỏ chữ hai đi”

Bất chấp ê ẩm ở ọt, Hạ Hi phản bác lại nói: “Đều gọi là anh họ sẽ bị loạn mất, cho nên phải phân chia thứ tự, danh phận rất quan trọng”

Hạ Hoàng Huân là anh họ của cô, còn Mục Nham là anh họ của chị dâu họ của cô, cho nên cô theo quán tính gọi Mục Nham là anh họ hai

Mục Nham cười, quan sát cô gái mặc đồng phục cảnh sát trước mặt, cảm khái nói: “Đến bây giờ, anh có chút không thể tin được, cô bé như em đã trở thành cấp dưới của anh rồi, em nói xem, em mảnh mai như thế này, hoàn toàn không có chút khí phách của bá vương a”

Hạ Hi nhưng mảy, giọng khiêu khích nói: “Nghỉ ngơi em sao?. Có muốn thử 2 chiêu không?”

Làm sao có thể không biết cô nhận được hai giải nhất môn võ thuật và bắn súng cảnh sát nữ thành phố chứ?. Mục Nham làm ra vẻ khiêm tốn nói:

“Đừng, ngộ nhờ làm em bị thương, làm sao anh dám gặp người khác nữa”

Cầm lấy áo khoác, anh nói: “Đi thôi, anh đưa em qua đó”

Thấy Mục Nham đến, các thành viên của đội cảnh sát hình sự ào ào đứng lên, chào nói: “Mục phó cục”

Mục Nham gật đầu: “Đội trưởng của các người đâu?”

Lời còn chưa dứt phía sau đã truyền đến giọng nam lạnh nhạt: “Phó cục”

Hạ Hi quay đầu lại, một người đàn ông thân hình cao ngất đứng ở cửa, đường nét cứng rắn, khuôn mặt trầm tĩnh, không phải Trác Nghiêu thì là ai?

Cảm xúc nhấp nhô lên xuống, Trác Nghiêu chạy bộ đến, ánh mắt lướt qua Hạ Hi sau đó dừng ở trên người Mục Nham cười nói: “Có người mới đến sao?”

Phát hiện nét mặt mọi người trên gương mặt anh, Mục Nham hỏi: “Tôi qua không ngủ sao?. Vụ án nào?”

Trác Nghiêu nói tóm tắt đơn giản rõ ràng: “Sòng bạc dưới đất”

Nhìn dáng vẻ của anh hẳn là không quá thuận lợi, Mục Nham cân nhắc nói: “Ừ” một tiếng xem như đã trả lời

Khẽ nhếch cằm ý bảo Hạ Hi: “Hôm qua trong điện thoại đã nói với cậu, phân đến tổ cậu một người mới, lúc trước cô ấy công tác ở văn phòng chính trị”

Khúc mắc vẫn còn đó, nhưng Hạ Hi vẫn áp chế bất mãn trong lòng, cung kính hành lễ, khi mở miệng thì tiếng nói giòn tan, nhưng không mất âm vang:

“Chào đội trưởng, tôi là Hạ Hi, là người mới”

Nhìn cô gái mỏng manh trước mặt, đồng phục cảnh sát bao bọc lấy thân thể của cô, nhìn như thế nào cũng không giống một cảnh sát đặc công, rất không nể mặt nói:

“Đội cảnh sát hình sự không cần phụ nữ”

Lời từ chối của anh ở trong dự liệu, Mục Nham đang muốn mở miệng lại nghe Hạ Hi mỉa mai nói: “Trong đội cảnh sát hẳn là không nên phân biệt giới tính”

Ánh mắt nhìn cô một cái, Trác Nghiêu lạnh nhạt nói:

“Tổ chất sức khỏe của đàn ông và phụ nữ khác nhau, thân là nhân viên cảnh vụ, sau này không có cách nào bù đắp được sự khác biệt, với chúng tôi đó là một bất lợi”

“Anh muốn nói, đàn ông thì có quyền xông pha chiến đấu, còn phụ nữ thì nên bỏ đi sao?”

Hạ Hi cong môi dưới, chợt lộ ra một nụ cười nhạt nói: “Suy nghĩ của Trác đội trưởng tôi cho rằng có vấn đề, rất nhiều vụ án nói cho chúng ta biết, có nhiều khi phụ nữ yếu đuối dễ dàng mê hoặc đối phương hơn, lấy được sự tin tưởng của đối phương hơn. Do đó có thể hoàn thành nhiệm vụ mà đàn ông không thể hoàn thành, anh cảm thấy như thế nào hả, Trác đội trưởng?”

Trác Nghiêu nhìn chằm chằm Hạ Hi vài giây, thần sắc cô bình tĩnh, nhưng trong mắt lại mơ hồ hiện lên tia sắc bén, làm cho cả người cô lộ ra vẻ anh khí

bức người vài phần

Không bỏ qua sự nghi ngờ giới tính trong mắt của anh ta, Hạ Hi lạnh lùng nói:

“Trác đội trưởng, không bằng chúng ta tỉ thí một chút, nếu như tôi thắng, thì anh phải rút lại những lời anh vừa nói”

Một câu nói làm cho đại sảnh nhất thời rơi vào im lặng khiến người ta hít thở không thông

Các thành viên của đội cảnh sát hình sự thương hại nhìn Hạ Hi, lại nhìn về phía Mục Nham, hy vọng lão đại mở miệng ngăn trận đấu “nội chiến” này. Nếu như người đẹp bị đội trưởng không biết thương hoa tiếc ngọc làm cho chạy mất, vậy ngày tháng sau này của bọn họ phải làm sao đây?.

Nhưng thân là cấp trên, đồng chí Mục Nham chỉ chớp chớp mắt, vẻ mặt xem náo nhiệt. Kỳ thực anh cũng muốn nhìn xem, cô gái mới ra lò này, đấu với quán quân của môn võ thuật nam ngày xưa, kết quả sẽ như thế nào?

Chưa từng có ai dám trắng trợn khiêu khích anh như vậy. Áp chế con tức giận đang tràn lên trong lòng, Trác Nghiêu xoay người rời đi

Thấy thế, Hạ Hi cup mắt xuống, cười cười nói: “Sao, đường đường là Trác đội trưởng lại sợ tôi làm anh bị thương sao?”

Trác Nghiêu dừng bước, quay đầu lại, giọng nói sắc bén: “Nếu như cô thua thì sao?”

Hạ Hi tự tin, chớp chớp đôi mi thanh tú: “Vậy thì trả hàng, tôi rời khỏi”

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 11:

Edit: Cellina

Hạ Hi bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Có thể được hay không?...”

Có lẽ vì tuổi còn quá nhỏ, nên cô thiếu hụt cảm giác an toàn và tin tưởng

“Tại sao lại không được chứ?” Anh sợ cô sẽ lùi bước, nên khích lệ nói: “4 năm sẽ trôi qua rất nhanh, chờ em đậu đại học ở thành phố A, chúng ta có thể thường gặp mặt nhau, kiên trì một chút, nghe lời, ngoan một chút nhé”

Cô gái cọ xát vào người anh, làm nũng nói: “Vậy anh tốt nghiệp rồi, không được đi công tác ở một nơi quá xa, muốn gặp mặt một lần cũng không dễ dàng”

Mười ngón tay cùng cô nắm chặt một chỗ, anh nhận lời nói: “Được, anh sẽ xin việc ở đơn vị bộ đội thành phố A, được không?”

Cô ừ một tiếng sau đó còn nói: “Nếu như anh có thể được phân đến sư đoàn của anh em thì tốt rồi”

“Anh của em là ai?. Sao không nghe em nhắc đến?”

“Chuyện này anh chưa biết thì hơn, đến lúc đó em sẽ nói cho anh nghe”

Chàng trai cười, cung chiều véo véo khuôn mặt của cô :”Vớ anh mà còn thần thần bí bí”

Suy nghĩ một chút, anh nhắc nhở: “Trước đừng nói với người trong nhà về chuyện của anh và em, em còn quá nhỏ, bọn họ nhất định sẽ lo lắng, đến lúc đó dùng gậy đánh anh, thì phiền phức rồi”

“Vậy nói với anh của em được không a, ngộ nhờ anh tốt nghiệp nhưng không được phân công ở lại thành phố A, em sẽ nhờ anh ấy đi tìm ông nội em giúp đỡ, anh ấy ở nhà em cực kì có địa vị đó”

Sờ sờ tóc của cô anh nói: “Anh sẽ cố gắng biểu hiện tốt, chắc chắn có thể ở lại, em yên tâm đi, không được nói với anh của em, anh không muốn dựa vào quan hệ, dù tốt hay xấu, anh cũng muốn dựa vào chính mình” Thấy cô không lên tiếng, anh hỏi:

“Em có nghe thấy không?”

Cho dù không tình nguyện, nhưng cô gái vẫn nói: “Được rồi”

Bỗng nhiên như nghĩ đến cái gì, anh nói: “Lần sau anh về sẽ đến trường học của em”

“Để làm gì nha?”

Trường học của bọn họ cùng một tòa nhà, cô học ở bộ phận trung học, còn anh học ở bộ phận cao trung, cô gái khó hiểu hỏi

Anh dùng ánh mắt khiển trách nhìn cô, anh bá đạo nói: “Để người ta biết em là hoa đã có chủ, như một phương pháp trừ tà”

“Anh đã bảo Vương Vĩ chăm sóc em còn không yên tâm?” Cô gái dùng sức véo trên mu bàn tay của anh, cảnh cáo nói:

“Anh cũng ít đào hoa đi”

Chàng trai không lên tiếng nở nụ cười, nghiêm nghị nói: “Bình đẳng nhỏ a”

Thời điểm chia tay càng ngày càng gần, cảm giác luyến tiếc cứ dâng lên trong lòng cô, vì che giấu cảm xúc của mình, cô lấy MP3 trong balo ra, anh một tai nghe, cô một tai nghe, cùng nhau nghe nhạc

Anh làm sao không hiểu tâm tư của cô, lấy ngón trỏ nhẹ nhàng ấn mu bàn tay của cô nói: “Nghe xong bài này anh phải đi rồi”

Cô gái cười gật đầu, đồng thời lặng lẽ nhún cho bài hát ấy lặp đi lặp lại nhiều lần, vì thế chàng trai bị trễ giờ

Cũng may hôm đó còn có chuyến xe khác, khi hai người thờ hồng học chạy đến trạm vận chuyển hành khách, thì cách thời gian chuyến xe cuối cùng xuất phát không đến một phút đồng hồ, lúc gần đi, anh dùng giọng điệu đáng đánh đòn nói:

“Được rồi, được rồi, nếu như làm chuyện có lỗi với anh, xem anh làm sao thu thập em”

Đến học viện quân sự báo danh là chuyện rất quan trọng, cô không dám quấy rối nữa, vừa đẩy anh vừa hung dữ cảnh cáo:

“Anh dám trêu chọc cô gái khác, cẩn thận em vặn đầu của anh”

Chàng trai cười, nhanh chóng hôn lên má cô một cái, sau đó xoay người lên xe

Nụ hôn bất ngờ như vậy, là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật của bọn họ

Khuôn mặt xinh đẹp của cô nhất thời phỉếm hồng, cô gái xấu hổ trừng mắt nhìn bóng lưng của anh, cho đến khi xe khởi động, chàng trai dùng tay quơ tạm biệt cô

Một năm đó, Hạ Hi 15 tuổi, mới tình đầu chớm nở

....

Những hồi ức thời niên thiếu không chịu khống chế, ào ào tràn về, chiếm giữ mạch suy nghĩ của Hạ Hi

Đêm nay, cô ở trong phòng khách, không có mở đèn, vẫn duy trì tư thế rụt rụt thân thể, giống như trẻ sơ sinh nằm trong bụng mẹ, trắng đêm không ngủ

Thật ra, trong khoảng thời gian xa nhau, cô ít khi nhớ lại, không phải là cô không nhớ, mà phần kí ức ảm áp, ngăn ngại ấy, cô không nở khai ra. Nhưng đêm nay khi Hạ Tri Du xuất hiện, nếu không kịp thời sưởi ấm, Hạ Hi sợ mình sẽ không sống được. Nhưng mà cô không có nghĩ tới, quyến luyến như vậy, nhưng cô lại quyết tuyệt khi trả lời tin nhắn của Lệ Hành như thế

Cho nên nói, tình yêu thường làm cho con người mất đi lý trí

Cuộc sống vẫn tiếp tục, sẽ không vì ai đau lòng hay không sợ mà dừng lại. Huống hồ Hạ Hi không phải là người cả ngày treo đầu khổ lên mặt, sau khi từ chối Lệ Hành không thừa lại bất kì đường lui nào, cô cố gắng làm cho mình bận rộn, nỗ lực thoát ra khỏi bóng ma của quá khứ

Một tuần sau, Hạ Hi nhận được thông báo điều nhiệm, khói mù tích tụ nhiều ngày nhất thời tan thành mây khói, thần thái cô sáng láng gọi điện thoại cho chị họ, Hạ Nhã Ngôn vừa nghe cô được điều đến sở cảnh sát thì tức giận trách móc:

“Mục Nham thật là một người ngược ngạo a, chớ chị nói với ông nội điều anh ta xuống làm phó cục”

Biết rõ tính tình của chị họ, Hạ Hi trêu chọc nói: “Nhưng mà anh ấy là anh vợ của anh họ, suy cho cùng sau này chị với anh ấy cũng trở thành người một nhà, quá cứng rắn cũng không phải chuyện tốt a”

Cho dù tức giận, nhưng Hạ Nhã Ngôn biết lệnh điều động đã ban xuống, thì mọi chuyện trở thành kết cục đã định, không thể nào thay đổi được. Cô thở dài một hơi, cô lo lắng dặn dò:

“Em nên kiềm chế tính tình nóng nảy của em đi, đội cảnh sát không thể so với bộ chính trị, đó là nơi cầm súng lục mặc áo chống đạn, đó là nghề mang tính nguy hiểm rất cao. Bây giờ chú chỉ có mình em, không được phép sai lầm”

Nhắc tới Hạ Hành, Hạ Hi cười, nghiêm túc nói: “Yên tâm đi chị Nhã Ngôn, em sẽ chú ý”

Chờ sau khi cúp điện thoại, cô nhắn tin cho Hạ Hành, chỉ đơn giản năm chữ:

“Ba ba, cảm ơn ba”

Hạ Hi rất rõ, nếu Hạ Hành không gật đầu, Mục Nham sẽ không điều động cô được, điều này chứng tỏ, ba đồng ý với năng lực của cô

Hồi âm của Hạ Hành rất lâu mới đến, ông nói: “Ba tôn trọng sự lựa chọn của con, chỉ cần con làm ba yên tâm là được”

Con mắt của Hạ Hi bỗng nhiên ẩm ướt, cô trả lời: “Ba, con yêu ba”

Sau đó Hạ Hành nhắn lại: “Ba cũng thế”

Rất nhanh đã giải quyết xong chuyện bàn giao công việc, đêm trước khi đến đội cảnh sát báo danh, Hạ Hi đưa tiểu Hắc đến chỗ Tiêu Dận

Thẩm Minh Tất vừa vặn ở đây, thấy Hạ Hi khó nhọc ôm chó Labrador đi vào thì vội vã đón tiếp nói: “Tiểu Hắc nhanh như vậy đã xuất viện rồi à?. Tiêu tổng không biết, vừa rồi trong điện thoại cũng không nghe anh ấy nhắc đến việc này, tại sao một mình cô lại tới đây...”

“Anh ấy không ở đây à, đi đâu rồi?”

“C thành, cô không biết sao?”

“C Thành?. Đi khi nào?”

“Một tuần trước”

“1 tuần trước?. Tại sao không nói với tôi?”

Hạ Hi nhủ mảy: “Ngày mai tôi phải đến chỗ công tác mới báo danh, sợ bận quá không có thời gian chăm sóc tiểu Hắc...”

Nhìn nhìn chó yêu, cô không được tự nhiên nói: “Sau này anh cứ gọi nó là tiểu Hắc đi, đừng gọi nó là Hắc Hầu Tử, nó đổi tên rồi”

Thật ra, ở sâu trong nội tâm của Thẩm Minh Tất anh cũng cảm thấy rối rắm giống như Nhan Đại, tại sao một con chó lại gọi là tiểu Hầu, lúc này Hắc hầu tử đổi tên thành tiểu Hắc, anh hoàn toàn đồng ý, vì thế nói:

“Như thế này đi, cô để tiểu Hắc ở lại đây, tôi sẽ sắp xếp chuyên gia chăm sóc cho nó”

Hạ Hi từ chối nói: “Không làm phiền anh, nó rất sợ người lạ, ngoại trừ tôi với tiểu Đại, thì nó chỉ nghe lời Tiêu Dận thôi”

Gần đây, Nhan Đại phải chạy tin tức mới, bận quá, cả chính mình cũng không quan tâm được, cho nên cô mới mang tiểu Hắc đến đây

Thấy cô khẳng khái muốn dẫn tiểu Hắc đi, Thẩm Minh Tất gọi điện thoại cho Tiêu Dận, khi Hạ Hi còn chưa xuống lầu Thiên Trì, thì anh đã cầm di động đuổi theo : “Điện thoại của cô”

“Tại sao anh...”

Hạ Hi đang muốn hỏi anh lần này trước khi đi xa vì sao không báo cho cô một tiếng, đã bị Tiêu Dận trách móc nói:

“Đêm nay anh sẽ về, em đưa nó đến nhà anh trước đi, chìa khóa anh đưa cho em có mang theo không?”

Hỏi xong không đợi Hạ Hi trả lời, anh tự ý nói: “Chắc là không biết để đâu rồi. Vậy đi, để Thẩm Minh Tất đưa em về, anh ta có chìa khóa dự phòng”

Tốc độ nói chuyện của Tiêu Dận rất nhanh, chưa cho Hạ Hi có cơ hội đặt câu hỏi đã nói: “Anh lái xe đây, có gì trở về nói tiếp”

Tiêu Dận trở về rất muộn, chờ anh về đến nơi, thì con buồn ngủ đã tấn công cô, Hạ Hi nghiêng đầu tựa vào ghế sofa trong phòng khách ngủ thiếp đi. Mà tiểu Hắc được cô sắp xếp ở ngủ ở trên giường trong phòng dành cho khách

“Đãi ngộ như thế cũng thật khác biệt” Sau khi cười khở đóng cửa phòng khách lại, Tiêu Dận nhanh chân nhanh tay ôm lấy Hạ Hi, nhẹ nhàng đặt cô trên chiếc giường lớn thoải mái trong phòng ngủ chính của anh. Còn mình thì ngủ ở trên ghế sofa

Sáng sớm hôm sau, Hạ Hi vừa oán giận vì sao Tiêu Dận không gọi cô tỉnh dậy, vừa dặn anh làm sao chăm sóc tiểu Hắc

Tiêu Dận ngồi ở trên ghế sofa, nhìn đồng hồ, gỡ gỡ mái tóc rối tung, sau đó chân thành nhắc nhở nói: “Đồng chí cảnh sát, nếu không đi nhanh, sẽ đến muộn đấy”

Thấy cô đổi giày muốn đi, anh lại nói: “Có tiền để gọi xe không?”

“Có” Hạ Hi khoát tay nói: “Em đi đây”

Nghe được tiếng cửa phòng đóng lại, Tiêu Dận nằm lại lần nữa, nhìn trần nhà ngáy ngốc suốt cả buổi

8 giờ, Hạ Hi đúng giờ xuất hiện ở văn phòng phó cục công an thành phố

Nhìn thấy Mục Nham, Hạ Hi cúi người chào: “Người mới Hạ Hi đến báo danh”

Mãi vui đầu xem tư liệu, Mục Nham ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô cảnh sát nhỏ trước mặt vô cùng nhanh nhẹn, góc cạnh rõ ràng, trên mặt lộ ra nụ cười như có như không: “Được rồi, cũng không phải người ngoài, không cần lễ nghĩa phiền phức”

Hạ Hi nở nụ cười, giống như một đứa nhỏ vô tâm nói: “Cảm ơn anh, anh họ hai, ngoài anh ra không ai dám lãnh em”

Nói cái gì?. Mục Nham trợn mắt: “Không phải nói, vì chuyện này, anh cũng không dám gặp ông nội nữa”

Hạ Hi nghịch ngợm cười: “Làm liên lụy đến anh rồi, anh họ hai, đại ân này không lời cảm ơn nào nói hết được”

Mục Nham nghe cảm thấy không được tự nhiên, dơ tay đánh cô một cái: “Anh họ được rồi, bỏ chữ hai đi”

Bất chấp ê ẩm ở ột, Hạ Hi phản bác lại nói: “Đều gọi là anh họ sẽ bị loạn mắt, cho nên phải phân chia thứ tự, danh phận rất quan trọng”

Hạ Hoàng Huân là anh họ của cô, còn Mục Nham là anh họ của chị dâu họ của cô, cho nên cô theo quán tính gọi Mục Nham là anh họ hai

Mục Nham cười, quan sát cô gái mặc đồng phục cảnh sát trước mặt, cảm khái nói: “Đến bây giờ, anh có chút không thể tin được, cô bé như em đã trở thành cấp dưới của anh rồi, em nói xem, em mảnh mai như thế này, hoàn toàn không có chút khí phách của bá vương a”

Hạ Hi nhưng mảy, giọng khiêu khích nói: “Nghỉ ngơi em sao?. Có muốn thử 2 chiêu không?”

Làm sao có thể không biết cô nhận được hai giải nhất môn võ thuật và bắn súng cảnh sát nữ thành phố chứ?. Mục Nham làm ra vẻ khiêm tốn nói:

“Đừng, ngộ nhờ làm em bị thương, làm sao anh dám gặp người khác nữa”

Cầm lấy áo khoác, anh nói: “Đi thôi, anh đưa em qua đó”

Thấy Mục Nham đến, các thành viên của đội cảnh sát hình sự ào ào đứng lên, chào nói: “Mục phó cục”

Mục Nham gật đầu: “Đội trưởng của các người đâu?”

Lời còn chưa dứt phía sau đã truyền đến giọng nam lạnh nhạt: “Phó cục”

Hạ Hi quay đầu lại, một người đàn ông thân hình cao ngất đứng ở cửa, đường nét cứng rắn, khuôn mặt trầm tĩnh, không phải Trác Nghiêu thì là ai?

Cảm xúc nhấp nhô lên xuống, Trác Nghiêu chạy bộ đến, ánh mắt lướt qua Hạ Hi sau đó dừng ở trên người Mục Nham cười nói: “Có người mới đến sao?”

Phát hiện nét mặt mệt mỏi trên gương mặt anh, Mục Nham hỏi: “Tối qua không ngủ sao?. Vụ án nào?”

Trác Nghiêu nói tóm tắt đơn giản rõ ràng: “Sòng bạc dưới đất”

Nhìn dáng vẻ của anh hẳn là không quá thuận lợi, Mục Nham cân nhắc nói: “Ừ” một tiếng xem như đã trả lời

Khẽ nhếch cằm ý bảo Hạ Hi: “Hôm qua trong điện thoại đã nói với cậu, phân đến tổ cậu một người mới, lúc trước cô ấy công tác ở văn phòng chính trị”

Khúc mắc vẫn còn đó, nhưng Hạ Hi vẫn áp chế bất mãn trong lòng, cung kính hành lễ, khi mở miệng thì tiếng nói giòn tan, nhưng không mất âm vang:

“Chào đội trưởng, tôi là Hạ Hi, là người mới”

Nhìn cô gái mỏng manh trước mặt, đồng phục cảnh sát bao bọc lấy thân thể của cô, nhìn như thế nào cũng không giống một cảnh sát đặc công, rất không nê mặt nói:

“Đội cảnh sát hình sự không cần phụ nữ”

Lời từ chối của anh ở trong dự liệu, Mục Nham đang muốn mở miệng lại nghe Hạ Hi mĩa mai nói: “Trong đội cảnh sát hẳn là không nên phân biệt giới tính”

Ánh mắt nhìn cô một cái, Trác Nghiêu lạnh nhạt nói:

“Tổ chất sức khỏe của đàn ông và phụ nữ khác nhau, thân là nhân viên cảnh vụ, sau này không có cách nào bù đắp được sự khác biệt, với chúng tôi đó là một bất lợi”

“Anh muốn nói, đàn ông thì có quyền xông pha chiến đấu, còn phụ nữ thì nên bỏ đi sao?”

Hạ Hi cong môi dưới, chợt lộ ra một nụ cười nhạt nói: “Suy nghĩ của Trác đội trưởng tôi cho rằng có vấn đề, rất nhiều vụ án nói cho chúng ta biết, có nhiều khi phụ nữ yếu đuối dễ dàng mê hoặc đối phương hơn, lấy được sự tin tưởng của đối phương hơn. Do đó có thể hoàn thành nhiệm vụ mà đàn ông không thể hoàn thành, anh cảm thấy như thế nào hả, Trác đội trưởng?”

Trác Nghiêu nhìn chăm chăm Hạ Hi vài giây, thần sắc cô bình tĩnh, nhưng trong mắt lại mơ hồ hiện lên tia sắc bén, làm cho cả người cô lộ ra vẻ anh khí bức người vài phần

Không bỏ qua sự nghi ngờ giới tính trong mắt của anh ta, Hạ Hi lạnh lùng nói:

“Trác đội trưởng, không bằng chúng ta tỉ thí một chút, nếu như tôi thắng, thì anh phải rút lại những lời anh vừa nói”

Một câu nói làm cho đại sảnh nhất thời rơi vào im lặng khiến người ta hít thở không thông

Các thành viên của đội cảnh sát hình sự thương hại nhìn Hạ Hi, lại nhìn về phía Mục Nham, hy vọng lão đại mở miệng ngăn trận đấu “nội chiến” này. Nếu như người đẹp bị đội trưởng không biết thương hoa tiếc ngọc làm cho chạy mất, vậy ngày tháng sau này của bọn họ phải làm sao đây?.

Nhưng thân là cấp trên, đồng chí Mục Nham chỉ chớp chớp mắt, vẻ mặt xem náo nhiệt. Kỳ thực anh cũng muốn nhìn xem, cô gái mới ra lò này, đấu với quán quân của môn võ thuật nam ngày xưa, kết quả sẽ như thế nào?

Chưa từng có ai dám trắng trợn khiêu khích anh như vậy. Áp chế con tức giận đang tràn lên trong lòng, Trác Nghiêu xoay người rời đi

Thấy thế, Hạ Hi cup mắt xuống, cười cười nói: “Sao, đường đường là Trác đội trưởng lại sợ tôi làm anh bị thương sao?”

Trác Nghiêu dừng bước, quay đầu lại, giọng nói sắc bén: “Nếu như cô thua thì sao?”

Hạ Hi tự tin, chớp chớp đôi mi thanh tú: “Vậy thì trả hàng, tôi rời khỏi”

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nửa Đời Quen Thuộc

Cho dù thi đấu giành được giải nhất, nhưng đối với Trác Nghiêu, Hạ Hi không có nắm chắc 10 phần, nhưng huống hồ, tình hình thực tế trước mắt, người ta đã quyết tâm không cần cô, nói đạo lý chắc chắn nói không thông, ngoại trừ kích thích anh ta ra tay, trong khoảng thời gian ngắn, cô cũng không có biện pháp nào tốt hơn. Và lại, trong lòng Hạ Hi cũng nhen một cục tức, không phải vì Trác Nghiêu đã bán tiểu Hắc bị thương, chủ yếu là vì anh ta phân biệt phụ nữ, trưng ra dáng vẻ xem thường: “Chiến tranh xin mời phụ nữ tránh sang bên”. Một người đàn ông gia trưởng như thế, làm cho cô không thoải mái

Nơi này không giữ người vô dụng, thì cũng giữ lại người có tài, cùng lắm thì trả hàng thôi. Nghĩ đến đây, phá phũ trầm chu (*), Hạ Hi không còn bận tâm nữa, đột nhiên xuất chiêu

Nói cho cùng vẫn là quán quân cuộc thi võ thuật dành cho nữ, kỹ thuật đánh nhau của Hạ Hi tương đối tốt, nói đá vào đầu gối trái của đối phương sẽ không trúng bắp chân, nói đá bả vai của người ta, chân sẽ nâng lên độ cao vừa phải, phối hợp sự dẻo dai của cơ thể cô tương đối tốt, cho nên né tránh, duy chuyển hết sức nhanh nhẹn, và nhạy bén, chiêu thức ngắn gọn mà lưu loát, công phòng vẹn toàn

Lại nói kinh nghiệm thực chiến của Trác Nghiêu rất phong phú, đã nhận thách thức thì đương nhiên không có đường lui, cũng đối đáp rất tự do, động tác khoan khoái, nhanh nhẹn, tiêu sái phóng khoáng, lại hư hư thực thực rõ ràng. Khi ý thức được Hạ Hi muốn dùng cánh tay để áp chế cổ mình, anh xoay chuyển thân thể trước phải sau trái, hạ thấp vai trái, thuận thế trượt đến nách phải của cô, dùng tay trái mạnh mẽ áp chế bả vai cô, đồng thời vươn tay phải ra để hoàn thành động tác áp chế. Hạ Hi phản ứng cực nhanh, trước khi vai phải bị áp chế, thì cô đã dùng bàn tay chém vào đoạn giữa tay trái của anh ta, làm cho Trác Nghiêu không thể thuận lợi hoàn thành động tác áp chế, sau đó cô đột nhiên nhấc chân, bay lên không đá về phía bên cạnh...

Thấy thế những nhân viên cảnh sát đang xem cuộc chiến mới đầu còn đang tập trung cao độ, bây giờ không hên mà cùng hít vào một hơi, quả thực là vì phản ứng cực kì nhanh nhẹn của Hạ Hi làm cho bọn họ kinh sợ, nhưng mà Trác Nghiêu cũng không làm những người ở đây thất vọng, ý thức phòng bị của anh bất cứ lúc nào cũng cao độ, thân thể nhanh chóng ngửa ra phía sau tránh được một đòn, dễ dàng hóa giải được tình hình nguy hiểm

Giăng co vài hiệp, hai người ai cũng không chiếm được thượng phong, nhưng dựa vào tâm mà nói, lúc này đánh giá ban đầu của Trác Nghiêu về Hạ Hi đã có chút thay đổi, một nha đầu lai già bất thiện (*) hoặc là có chút bản lĩnh, vì thế anh càng lúc càng thủ chứ không tấn công, dụng ý để khám phá thực lực của Hạ Hi

Lúc chân sau chấm đất, thân thể rõ ràng mất đi cân bằng. Liên tiếp tấn công, bất thành lĩnh Hạ Hi như ý thức được cái gì đó, cô dần dần tỉnh táo lại, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào mới có thể kết thúc tốt đẹp

Lúc này, ở bên ngoài có một người bước nhanh đến

Cổ Lê đội trưởng đội đặc cảnh, bước nhanh như sao băng mà đến, vừa đi vừa nói: “Phó cục, người của tôi đâu, tại sao lại đưa đến đội cảnh sát hình sự?” Vừa gia nhập vào trận đấu, đưa tay đỡ lấy công kích không có lực sát thương của Hạ Hi, sau đó lôi cô ra khỏi trận đấu

Mái tóc dài hơi rối, Hạ Hi không hiểu ra sao cả, nhìn anh: “Cố đội trưởng?” Trong lòng lại có chút mừng rỡ bởi vì có người đến cứu rồi

Dơ tay làm động tác thủ thế ngừng lại với Trác Nghiêu, anh dùng ánh mắt ra hiệu cho Hạ Hi không cần nói gì, sau đó nhìn về phía Mục Nham nói: “Cô bé này, lúc đầu tôi đã xin chỉ thị của anh rồi, chỉ cần Hạ Hi giúp chúng tôi phá vụ án đó, thì anh phải điều cô ấy đến đội của chúng tôi, tại sao bây giờ lại lặng lẽ đưa người đến đội cảnh sát hình sự?”

Sau đó anh nhìn Trác Nghiêu, dùng khuôn mặt tươi cười để giải thích: “Trác Nghiêu, tôi cũng không cướp đoạt người của anh, Hạ Hi tôi đã nhìn trúng từ sớm rồi, cho nên làm phiền anh thông cảm nha”

Nhìn Hạ Hi, Trác Nghiêu hơi nhúm mày, nhưng cũng không nói gì

Vụ án mà Cố Lệ nói, Hạ Hi biết, chính là vụ án quan trọng lần trước cô được điều tạm qua đội, dẫn đến bị thương ở chân. Nhưng điều làm cho cô không nghĩ tới, Cố đội trưởng lại có ý điều cô đến đội đặc cảnh. Bị vậy trong hoàn cảnh lúng túng, đội cảnh sát hình sự không tiếp nhận cảnh sát nữ, lúc này có thể có chuyển biến tốt rồi

Mục Nham vẫn đang hứng khởi đứng xem náo nhiệt, khép mắt lại, không nhanh không chậm nói với Cố Lệ: “Tôi phải tôn trọng ý kiến của người có liên quan, Hạ Hi, em có suy nghĩ gì không?” Quét mắt nhìn Trác Nghiêu, anh nói: “Đương nhiên, nếu như ai có ý kiến gì, tôi cũng có thể điều chỉnh”

Đối với cấp dưới bướng bỉnh cố chấp trước mặt, Mục Nham vẫn biết rõ, lúc Trác Nghiêu giằng co với Hạ Hi đã ra tay rất nể mặt, anh nhìn ra một chút, không phải người nào đó không muốn tiếp nhận nữ đội viên, chẳng qua là chưa xác định được Hạ Hi thực sự có năng lực hay không, cho nên có ý thăm dò thực hư, dù sao giữa Hạ Hi và Trác Nghiêu cũng có xích mích từ trước, ai bảo trong lúc người ta thi hành nhiệm vụ, cô đột nhiên xông ra làm chi lại còn kích thích người ta đánh nhau với mình, suýt nữa đã gây ra hậu quả nghiêm trọng, biểu hiện như thế, dễ dàng bị xem là người dễ xúc động, nhưng lúc trận đấu dần dần về cuối, cô dần dần bình tĩnh lại, tin chắc sẽ làm cho người nào đó thay đổi cách nghĩ về cô. Cho nên Mục Nham phá lệ, đem quyền quyết định giao lại cho Trác Nghiêu

Quả nhiên, im lặng một lúc sau, Trác Nghiêu không phụ kì vọng nói một câu: “Đi với Định Viễn để cho anh ta hướng dẫn cô”

Hạ Hi vẫn chưa phản ứng kịp, nhưng khi thấy một người đàn ông cao gầy mỉm cười với cô, cô mới biết Trác Nghiêu đã đồng ý thu nhận mình

Ít nhiều cũng có chút ngoài ý muốn, ánh mắt Hạ Hi cong cong, nở nụ cười, vừa cúi đầu vừa đáp lại: “Vâng” sau đó lại cao hứng nói với bóng lưng của Trác Nghiêu: “Cảm ơn đội trưởng”

Trác Nghiêu không lên tiếng, nhưng mà gật đầu với Mục Nham tỏ vẻ chào hỏi, sau đó đi lên văn phòng của chính mình ở trên lầu. Vì vụ án sông bạc dưới đất mà anh đã làm liên tục 3 ngày, tương đối mệt mỏi, lúc này chỉ muốn ngủ một giấc. Về phần Hạ Hi, thì anh hơi đau đầu về đội viên mới này, có lẽ phải từ từ dạy lại, nghĩ đến đây, anh xoa xoa mi tâm

Trùng trùng nhìn bóng lưng của Trác Nghiêu, Cố Lệ không vừa ý tức giận nói: “Cô bé, người ta hình như không vừa ý về cô lắm, tại sao cô phải cố chấp như vậy, làm như đội đặc cảnh của tôi không chứa nổi một Hạ Hi vậy?”

Trợn mắt nhìn anh, Mục Nham giáo huấn: “Chứa không nổi cô ấy hay là chứa không nổi cậu?. Đội đặc cảnh rảnh rồi lắm sao?. Phải đích thân cậu tới hả?. Trở về đi, thẳng trước người mới được phân qua đó còn chưa dạy khôn ngoan được đâu đấy”

Nhìn về phía Hạ Hi, anh dặn dò nói: “Mọi việc nên nghe theo sắp xếp của đội trưởng” Sau đó anh không để ý đến Cố Lệ đang ở một bên dựng râu trợn mắt mà bỏ đi thẳng

Hạ Hi lễ phép cười với Cố Lệ: “Cố đội trưởng, cảm ơn anh, em rất vinh hạnh, sau này nếu như có cái gì cần cứ việc nói, em nhất định sẽ giúp đỡ hết sức”

Cố Lệ chỉ thờ dài, gật đầu, rồi bỏ đi. Mọi người ở ngoài đều rút lui, một đám con trai trong đội cảnh sát hình sự vây quanh Hạ Hi chặt như nêm cối, tranh giành lên trước để tự giới thiệu

“Người đẹp, anh họ Trần, em cứ gọi anh là anh Đại Bằng là được rồi...”

“Anh là Bao Dật, biệt hiệu là Bao Công...”

“Đừng dát vàng lên mặt mình, Bao Công, còn thua cả bánh bao, Hạ Hi, anh tên là...”

“Cậu mới là bánh bao, cả nhà cậu mới là bánh bao, Hạ Hi, cậu ta rất phong lưu, em nên cách cậu ta xa một chút...”

Trong lúc nhất thời, đại sảnh vốn bận bịu, bởi vì có Hạ Hi gia nhập mà trở nên phi thường náo nhiệt, nhìn về mặt đầy nhiệt tình của các đồng nghiệp, Hạ Hi cảm thấy vui vẻ vì có thể trở thành một trong những thành viên của bọn họ. Thế nhưng vui vẻ và hưng phấn còn chưa được lâu, nhiệm vụ kế tiếp lại làm cho Hạ Hi ừ ừ, liên tục 5 ngày, cô ôm một chồng, lại một chồng vụ án, xem đến hoa cả mắt

Ai, mọi chuyện đều do “sư phụ” của cô mà ra. Chu Định Viễn nhìn đáng vẻ muốn ngủ của cô, thì gõ bàn khuyến khích: “Nâng cao tinh thần đi, mau xem hết những vụ án này đi”

Hạ Hi gãi cánh tay lên xấp vụ án nói: “Bây giờ em nào còn sức có thể lật cái bàn, em chỉ còn sức búng ngã một cây củ cải thôi” Nói xong đứng lên đi ra

ngoài: “Sur phụ, em đến sân thể dục chạy 2 vòng đây, em không được, tiêu hóa không nổi”

Chu Định Viễn nhìn cô nhảy lên giống như một đứa bé, vừa chạy vừa nhảy, cười cười lảm bảm: “Cô bé đó, cả người đều tràn ngập nhiệt huyết”

Sau khi hết giờ làm, Hạ Hi đến chỗ Tiêu Dận để thăm tiểu Hắc, thấy tiểu Hắc được chăm sóc rất khá, ở lại ăn cơm chiều với Tiêu Dận. bình thường Tiêu Dận không ăn cơm ở nhà mà giải quyết luôn ở Thiên Trì, hôm nay hiếm khi anh đích thân xuống bếp, vô cùng thuần thực nấu cho Hạ Hi 4 mẹt một canh

Vừa nhìn đều là những món mình thích ăn, Hạ Hi vui sướng thử qua từng món, miệng còn nhai đồ ăn đã vội vã khích lệ nói: “Ừ, mùi vị cũng không tệ nha, Tiêu tổng càng ngày càng tài giỏi”

Tiêu Dận gấp thức ăn cho cô, tự tăng bốc mình nói: “Kì thật tại hạ luôn rất tài giỏi, chẳng qua là không biểu hiện ra mà thôi, người ta gọi là khiêm tốn đó mà”

Hạ Hi cười: “Anh thật là không biết khiêm tốn a”

Hạ Hi là một cô gái rất dễ dàng thỏa mãn, chút thức ăn cũng có thể dỗ cô mặt mày hớn hờ, chăm chú nhìn vẻ mặt sinh động của cô, tâm trạng của Tiêu Dận tốt hơn rất nhiều. nhưng anh áp chế ý cười bên khóe miệng, giả vờ giận trừng mắt nhìn cô: “Ăn còn không ngăn nổi miệng của em”

Hạ Hi hoạt bát lè lưỡi, vui đầu vào ăn cơm

Khi thời gian cũng không còn sớm, Tiêu Dận lái xe đưa cô về. Dọc đường đi, kèm theo tiếng âm nhạc dịu nhẹ, hai người trò chuyện câu có câu không, đề tài câu chuyện đơn giản xoay quanh công việc của cô, và việc làm ăn của Thiên Trì, đến dưới nhà trọ của Hạ Hi, cô nói chúc anh ngủ ngon sau đó chuẩn bị xuống xe, thì Tiêu Dận đã khóa cửa xe lại

Hạ Hi theo bản năng “Ừm?” một tiếng quay đầu lại nhìn anh, trong mắt tràn ngập dấu chấm hỏi

Tiêu Dận không có nhìn cô, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn về phía bên ngoài, hồi lâu không có nói chuyện

Hạ Hi nhin một lát, thấy không có động tĩnh nên nhin không được hỏi: “Làm sao vậy?. Có chuyện gì hả?”

Anh thu hồi ánh mắt, cười khê nói: “Muốn nói gì, đột nhiên quên rồi, em đi lên lầu ngủ một giấc đi” Thấy Hạ Hi nhìn anh, dường như muốn đoán xem lời anh nói là thật hay giả, anh lưu manh nói: “Nhanh lên đi, đừng làm chậm trễ cuộc hẹn của anh”

Hạ Hi bĩu môi, sau khi xuống xe rồi phê bình nói: “Đúng là anh chàng phong lưu”

Khi bóng lưng của cô biến mất ở trong bóng đêm tối, nụ cười trên mặt của anh nhanh chóng thu lại. chà xát mặt, sau đó anh khởi động xe rồi đi. Kì thật anh muốn hỏi cô về chuyện của Lệ Hành, đêm đó Hạ Hi say rượu, anh sợ cô đi một mình, xa xa nhìn thấy Lệ Hành ôm cô lên xe, sau đó nhìn thấy hai người họ ôm hôn nhau...

Hạ Hi ở lầu cao, tầng 12, nhưng cô không có đi thang máy. Đi thang bộ theo thói quen, sau khi đi lên, cô nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở trước cửa nhà mình

Lệ Hành mặc thường phục, đứng dựa vào tường, dáng vẻ nhắm mắt lại như đang ngủ thiếp đi

Trống ngực không chịu kiểm soát mà đập nhanh hơn, dựa theo ngọn đèn mờ nhạt, Hạ Hi nhìn thấy người đàn ông gần trong gang tấc, đã từng giống như ngôi sao sáng trong chốc lát, ngũ quan thâm thúy vững vàng, và sáng sủa, nhưng bây giờ gầy đến rõ nét

Cô bắt buộc mình phải ổn định cảm xúc, Hạ Hi muốn giả vờ như không có việc gì để vượt qua anh mà đi vào nhà, có lẽ do cô chuyển động nhanh tay nhanh chân, trong nháy mắt Lệ Hành mở mắt, từ phía sau nắm lấy cánh tay rồi ôm lấy eo cô, giọng nói khàn khàn hỏi:

“Sao giờ này em mới về?”

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nửa Đời Quen Thuộc 2

Đột nhiên bị ôm một cách thân mật khiến Hạ Hi giật nảy mình, Hạ Hi giãy giụa, thấp giọng quát anh:

“Lệ Hành, anh nhanh chóng buông tay cho tôi”

Để ứng phó với anh, dường như chỉ còn câu này, nhưng lại không có chút sức lực nào, lời vừa nói ra khỏi miệng, Hạ Hi liền cảm thấy hơi hận

Lệ Hành ôm cô càng thêm chặt, giọng nói khàn khàn như ra lệnh:

“Gọi A Hành”

Hơi thở ấm áp phun trên cổ cô, làm cho trống ngực của Hạ Hi mất tốc độ, tay mở cửa vậy mà không có chút tiền đồ, trở nên run rẩy, cô tức giận bẻ tay anh, không hề uy hiếp, hù dọa nói:

“Nếu không buông tay, tôi sẽ không khách sáo”

Lệ Hành nghe vậy, lại giống như một đứa bé chơi xấu, anh thấp giọng khề nói:

“Không khách sáo thì không khách sáo, dù sao từ trước đến nay em cũng chưa từng khách sáo với anh”

Cảm giác được cô đang giãy dụa mãnh liệt, nên anh áp gò má nóng hổi của mình cọ lên da thịt mềm mại của cô nói, giọng điệu khẩn cầu, ôn nhu nói:

“Tiểu Thất, đừng nói những lời độc ác với anh như thế, anh nghe xong, tim rất đau”

Anh nói tim anh đau?. Vậy còn cô thì sao?. Trái tim cô không đau sao?. Nhưng cô có thể làm gì?. Ủy khuất của cô, thậm chí là kiều ngạo của cô cũng không cho phép cô quay đầu, hướng chỉ trở ngại lớn như vậy để ngang trước mặt, bảo cô làm sao quay đầu, làm sao từng bước vượt qua khó khăn?. Tình yêu, vì sao không thể đơn giản là chuyện của 2 người?. Hạ Hi không hiểu

Cảm xúc dao động mãnh liệt khiến Hạ Hi không phát hiện ra sự bất thường đêm nay của Lệ Hành, trên khuôn mặt anh tuấn không thể che giấu vẻ mệt mỏi và tiêu tụy, cô hơi ngửa đầu, hít sâu, sau đó dần thả lỏng cơ thể cứng ngắc. Lệ Hành cho rằng cô ngầm đồng ý với cái ôm của anh, nên lực tay cũng buông lỏng hơn, cô dùng hết sức lực cả người để thoát khỏi vòng ôm của anh. Sau đó nhanh chóng kéo cửa ra

Đổi lại bình thường, cho dù động tác của Hạ Hi có mau hơn nữa, chỉ cần Lệ Hành không muốn buông tay, thì cô làm như thế nào cũng không thoát ra được. Nhưng bây giờ bước chân của Lệ Hành có chút không thực, cứ thế để cho Hạ Hi dễ dàng thoát khỏi kiềm chế của anh, chờ anh phản ứng kịp, thì anh và Hạ Hi đã bị cánh cửa kim loại ngăn cách

Anh ảo não gãi gãi mái tóc ngắn, Lệ Hành một tay chống ở trên cửa sắt, cầu khẩn nói:

“Tiểu Thất, mở cửa, anh có lời muốn nói với em...”

“Anh đi đi, chúng ta không có gì để nói” Dựa lưng vào trên cửa, Hạ Hi ngoan độc cự tuyệt

Nhớ lời hứa hẹn của bọn họ khi đó, giống như tay trái của mình tin tưởng tay phải của đối phương. Nhưng hiện thực tàn nhẫn nói cho cô biết, tin tưởng vào thời điểm đó giống như cục gôm, sẽ bị những hiểu lầm ảnh hưởng mà dần dần thu hẹp, đến khi biến mất không còn tung tích.

Bốn năm yêu nhau, 6 năm chia lìa, rông rã suốt 10 năm, giống vòng luân hồi của một người, bất luận là yêu hay là tổn thương, Hạ Hi thấy đã không còn quan trọng. Cô sợ mình sẽ bị thương, sợ cảnh còn người mất, cô càng sợ anh khó xử

Chuông cửa vang lên liên tục không ngừng, nước mắt bắt đầu trào ra, cô ngửa đầu ép nước mắt chảy vào, im lặng nói:

“A Hành, em đã mất mẹ rồi, em không muốn mất một người bà yêu thương em”

Cuối cùng, bên ngoài an tĩnh lại, xác định Lệ Hành đã đi rồi, Hạ Hi giống như mất đi trọng lượng, ngồi bệt xuống đất, lòng đau đớn không chịu được

Một lát sau, trong căn phòng yên tĩnh bỗng nhiên có thanh âm khác thường truyền đến, Hạ Hi ngẩng đầu, theo tiếng động nhìn về phía ban công phòng khách, trong nháy mắt cả người toát mồ hôi lạnh. Theo bản năng đứng dậy chạy tới, đứng ở trước ban công, lúng ta lúng túng không biết làm thế nào.

Lệ Hành dùng tay không bấu víu trên ban công cửa sổ, nhẹ nhàng gõ thủy tinh lầu 12

Nhìn bộ dạng ngơ ngác của cô, người đang ở trong hiềm cảnh như Lệ Hành lại cong môi nở nụ cười. Nụ cười của anh trong giờ phút đó, thật lâu về sau khi Hạ Hi hồi tưởng lại, cảm thấy nụ cười ấy thật ngây ngô, chất phác. Mà phía sau nụ cười ấm áp ấy, làm cho lòng cô đang lạnh như băng, trở nên ấm lại

Hoàng sợ khiến cho cô đang chìm đắm trong chuyện cũ bị thương, nhanh chóng dứt ra, khi cô hoảng hồn thì đưa tay mở cửa sổ ban công kéo cổ áo Lệ Hành, kéo người vào trong phòng, đồ ập xuống, trách móc:

“Anh điên rồi ư?. Đây là lầu mấy?. Không muốn sống nữa sao?. Nếu như anh muốn chết cũng đừng chết trong nhà của tôi”

Rốt cuộc cũng ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người của anh, lửa giận của cô càng lớn hơn, nữu lấy cổ áo của anh mà la hét:

“Anh còn uống rượu?. Uống rượu đến điên rồi phải không?”

Dáng vẻ nghiêm chỉnh, nghiêm nhiên đã quên mất mấy ngày trước người nào đó còn say khướt ở trong lòng của người ta

Có người nói quân hàm của quân nhân tỉ lệ thuận với tửu lượng của họ, thực ra không thể quơ đũa cả nắm. Ví dụ như Lệ Hành, lúc còn trẻ tửu lượng của

anh không tốt, hơn nữa còn dễ say, để tránh say rượu làm ra chuyện bậy bạ, cô đã từng nói nếu chạm qua rượu thì không được hôn cô, kết quả, từ lượng của anh cũng không khá lên được.

Xa nhau vài năm, Lê Hành không uống rượu. Cho dù ngay cả thủ trưởng cũng phê bình bọn họ trong lúc làm nhiệm vụ không được uống rượu

Vào phòng, thần kinh của Lê Hành trầm tĩnh lại. anh bắt lấy bàn tay mềm mại của cô, giống như một đũa nhỏ làm sai, dè dặt cẩn trọng nói:

“Chỉ uống một chút, không ngờ rượu mạnh như vậy. Em đừng tức giận, chỉ một lần này thôi, được không?”

Nghĩ đến anh còn leo lên tầng 12, lòng cô còn đang sợ hãi, cố gắng giả vờ không có kết quả, nên cô cố gắng dùng giọng điệu xa cách nói:

“Anh thích uống thì uống không liên quan đến tôi. Nhưng xin anh, đừng có im hơi lặng tiếng trèo lên ban công nhà tôi, nếu như xảy ra chuyện gì, tôi...”

Cho dù say, nhưng cô không tự giác để lộ ra sự quan tâm, làm thế nào anh không cảm nhận được?. Lê Hành nở nụ cười, hài lòng với cảm giác dịu dàng như thế này, sau đó trẻ con nói:

“Không có gì đâu, những thứ này đều là những thứ cơ bản khi bọn anh học huấn luyện, mỗi ngày, bọn anh đều không đi bằng cửa vào nhà”

Những lời Lê Hành nói đều là sự thật, ngày trước huấn luyện, trong thời gian quy định, bọn họ phải dùng tay không để trèo lên tầng 15. Mới đầu hết sức khó khăn, nhưng anh đã trải qua huấn luyện cường độ cao cũng không bị đảo thải. Bây giờ chỉ trèo lên ban công thôi cũng không phải là việc gì khó.

Anh nhớ, lúc ấy để thích ứng với huấn luyện, ký túc xá có cửa đằng hoàng anh không đi, mà toàn chỉ leo cửa sổ, trèo ban công 3 lần thì có 2 lần nhảy vào phòng và xuống lầu cũng thế, hoàn toàn xem lính giữ cửa như vật trang trí. Sau khi thủ trưởng phát hiện, nửa đêm còn bị phạt, nhưng sau khi rời khỏi tầm mắt của thủ trưởng, thì anh với các chiến hữu lại làm lại trò cũ

Cường độ huấn luyện bộ đội của anh, Hạ Hi cũng biết đến, dừng hỏi cô vì sao lại biết được, nói chung bởi vì anh đi học ở trường quân đội, cho dù cách xa ngàn dặm cô cũng biết. Mà chính mắt nhìn thấy anh mạo hiểm như vậy, Hạ Hi cảm thấy sợ. cho dù anh nói nhẹ nhàng bằng quơ như thế, cô vẫn có thể tưởng tượng anh huấn luyện rất gian khổ. Mà khi đó cách 6 năm, hành động trèo tường của anh khiến cho tường thành trong lòng cô bỗng nhiên trở nên lung lay, sắp đổ, cô không không chế nổi mà chìm vào hồi ức.

Nhìn thấy Hạ Hi mặc quần áo chống rét thật dày, bước từ trên xe xuống, Lê Hành cong môi, ý cười ở trên môi lan tràn đến trong mắt. Trong nháy mắt ôm lấy cô, cảm giác được cô đang kiễng chân lên, anh âm thầm hưng phấn, cô bé này rất biết cách phối hợp, chuẩn bị hôn cô, cảm giác đau đớn trên cổ truyền đến khiến anh muốn nhảy dựng lên

Anh ôm cô, tỏ cáo nói: “Lại dám cản anh, anh nói cho em biết, việc này rất lớn”

Hạ Hi trừng mắt nhìn anh: “Ai bảo anh dám động tay động chân, đây chính là cảnh cáo”

“Gia pháp này dùng để hầu hạ sao?”

Kéo bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô lên mặt sùi ảm, Lê Hành đùa cô: “Anh nói cho em biết, cản anh chính là hôn anh, muốn anh thôi, lại đây, chim nhỏ, nép vào đây để anh hôn cho đã nào...”

“Anh lại nói bậy” Hạ Hi rút tay ra đánh anh, nhìn khuôn mặt đen như than của anh, cô cười cười nói:

“Tại sao lại đen như vậy, anh mới rơi xuống đất sao?” Trước kia thư từ qua lại anh cũng nói, mỗi ngày ở bên ngoài huấn luyện phơi thành bao công, cô còn nghĩ rằng anh quá khoa trương, không ngờ lại đen đến như vậy

“Anh cũng hoài nghi, người đen như vậy không phải là anh” Xoa xoa mu bàn tay của cô, anh xấu xa nói:

“Chỉ có điều, anh thuộc loại ngoài khét trong sống, chờ tìm được chỗ không người cho em sờ sờ thử, cũng nhẫn bóng đấy chứ”

Hạ Hi nhắc chân đá anh: “Nhẫn bóng là sao, phơi nắng thì phải sát lên chứ, chờ em cũng đi phơi nắng...”

Lê Hành né tránh, cười nói: “Em không cần phơi nắng em cũng đã nhẫn bóng rồi”

“Còn nói” Hạ Hi đuổi theo néo lỗ tai anh: “Anh, con khi đen này, chỉ biết bắt nạt em thôi”

Lê Hành chắc một tiếng, chớp mắt nói: “Không được gọi lung tung”

Trong lòng bắt đầu hối hận, không nên nói cho cô biết nhũ danh của mình, đồng thời cũng oán trách lão mẹ, lại gọi con trai ngọc thụ lâm phong của bà là Hắc Hắc Tử làm chi

“Ha, còn sợ bị người ta nghe thấy hả?” Hạ Hi vừa chạy vừa gọi: “Hắc hắc tử, Hắc hắc tử”

Lê Hành đuổi theo bắt cô: “Xem anh thu thập em như thế nào”

Khi thân thể bay lên không, Hạ Hi ôm cổ của anh, nhỏ giọng kháng nghị:

“Trời ơi, anh làm cái gì vậy, sẽ bị người khác nhìn thấy, mau thả em xuống, đáng ghét...”

Đấm một quyền vào lồng ngực anh, Hạ Hi lấy tay che miệng: “Luuu mạnh”

Lệ Hành cười, hôn lên mu bàn tay của cô một cái

Chủ nhật ấy, bọn họ một tắc cũng không rời, trong phòng khách sạn ấm áp, sạch sẽ, ngoại trừ trao nhau những nụ hôn tiểu biệt trùng phùng ngọt ngào khiến suýt nữa Lệ Hành không cảm được. Nhưng mà anh vẫn thủ phòng tuyến, hôn Hạ Hi đến đỏ bừng khuôn mặt, ra lệnh nói:

“Đừng dậm chân tại chỗ mãi thế, mau lớn lên đi”

Hạ Hi đẩy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong ngực anh, cách áo sơ mi ôm lấy eo anh, ôn nhu nói:

“Em đều muốn anh, A Hành”

Cánh tay trái bị cô gối đầu, anh dùng tay phải nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, Lệ Hành nhắm mắt lại, thỏa mãn nở nụ cười, anh vốn muốn nói:

“Anh cũng muốn em”

Nhưng lời nói vừa đến cửa miệng lại biến thành: “Ừ, cần phải vậy”

Kết quả là ko nghĩ cũng biết, thú nhỏ Hạ Hi làm sao lại cam tâm để người khác “khi dễ” vì thế Lệ Hành bị béo, bị “dập” cho một trận

Thời gian ngọt ngào bao giờ cũng ngắn ngủi, buổi chiều chủ nhật Hạ Hi phải đi, Lệ Hành không nỡ, nên bảo cô lên xe để anh đích thân đưa cô về, chờ khi về đến trường học thì đã lỡ giờ điểm danh, vì thế Lệ Hành bị dùng cách xử phạt về thể xác. Chờ Hạ Hi biết anh trèo tường bị chop được đã là chuyện rất lâu sau đó. Song, vì để gặp mặt Hạ Hi, trong 4 năm học ở trường quân đội, Lệ Hành đã không ít lần trèo tường. Cho nên mới nói, giờ phút này, vì để nhìn thấy cô, leo lên tầng 12 cũng chẳng có gì lạ

Đây chính là thời niên thiếu của Lệ Hành, sở thích của Hạ Hi cũng có phần hư hỏng, lại hơi lưu manh. Nhưng anh vốn là người đàn ông thật thà. Có lẽ, bởi vì trở thành bộ đội đặc chủng chấp hành nhiệm vụ đặc biệt, trải qua khảo nghiệm sống chết, bây giờ, trên người Lệ Hành ngoại trừ có loại khí chất bình tĩnh nội liễm, dường như còn ẩn chứa một loại sát khí, loại khí chất này khiến anh trông có vẻ thâm trầm, nhất là khi anh không cười, càng rõ ràng hơn. Hạ Hi cảm thấy xa lạ

Suy nghĩ bị độ ẩm trên mu bàn tay cắt ngang, Hạ Hi ngẩng đầu nhìn Lệ Hành, rốt cuộc cũng phát hiện mặt anh đỏ không bình thường. Theo bản năng dơ tay dò xét trên trán của anh, cô nhận lại đôi mi thanh tú:

“Anh phát sốt rồi?”

Lệ Hành phủ nhận: “Không có”

“Không có phải không, vậy thì đi ra ngoài đi, đừng có dựa ở đây nữa...”

“Được rồi, em nói nóng thì là nóng đi, nhưng mà cũng có thể do tác dụng của rượu...”

“Uống đến nổi nóng cả người luôn sao?. Nóng đến nổi anh choáng váng luôn hả?”

“Em chỉ sờ ở trên trán, làm sao biết toàn thân anh đều nóng?”

“Lệ Hành”

“Được rồi, chuyện anh phát sốt hay không không phải trọng điểm, anh muốn nói với em là...”

Lệ Hành mới vào chủ đề thì di động của Hạ Hi không hợp thời vang lên. Cô hơi nhếch môi, ấn kết thúc

“Anh và Hạ...”

Lệ Hành đang chuẩn bị tiếp tục thì chuông điện thoại lại lần thứ hai vang lên. Anh nhú mày, hơi tức giận nói:

“Có thể tắt thứ đồ phá hoại này đi không?”

Nhìn bộ dạng quần bách của anh, Hạ Hi muốn bật cười, nhưng cuộc gọi thứ hai lại vang lên, giờ phút này gọi đến nhất định trong đội có việc gì đó. Lệ Hành liếc mắt nhìn qua một cái rồi ấn nút nghe

Nói chuyện được vài phút, vì Chu Định Viễn tạm thời có nhiệm vụ, nên dặn dò Hạ Hi công việc của mấy ngày sắp tới, cũng thông báo cho cô biết trong đội sẽ có tập huấn, để cô chuẩn bị sẵn tâm lý, đương nhiên có được lựa chọn hay không, còn phải xem Trác Nghiêu

Chờ Hạ Hi cúp điện thoại trở lại, Lệ Hành đã nằm ở trên sofa. Cảm giác được đêm nay anh có phần khác thường, Hạ Hi đi qua kéo anh ngồi dậy, Lệ

Hành thoạt nhìn rất mệt, cau mày nói:

“Đề anh nằm một chút đi tiểu Thất, đầu anh hơi đau...”

Khi nói chuyện, đồng thời dùng bàn tay to gắt gao nắm chặt lấy bàn tay cô

Cảm giác yếu ớt như thế, trong ấn tượng của Hạ Hi, Lệ Hành chưa từng yếu đuối như thế. Nhưng mà, giờ phút này, người đàn ông nửa nằm trên sofa, cũng không tự giác lộ ra cảm xúc yếu ớt, khiến cho trái tim của Hạ Hi đau đớn

Lệ Hành đứng ở ngoài cửa chờ suốt mấy giờ, anh muốn gặp mặt nói với Hạ Hi, thật ra anh và Hạ Tri Dư không có gì cả, từ đầu đến cuối cũng không có gì. Anh muốn nói biết trên chân cô bị thương anh rất đau lòng, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, sợ cô nghĩ đến Hạ Tri Dư sẽ càng cự tuyệt anh hơn. Quan hệ của bọn họ đã mong manh đến nỗi không thể chịu thêm bất kì đã kích gì nữa, càng không thể chịu thêm bất kì hiểu lầm gì

Anh muốn nói, sau khi từ thành phố X trở về mấy tháng, không để cho cô biết, bởi vì thân thể anh bị thương vẫn chưa hoàn toàn hồi phục lại bình thường, không thể hứa hẹn bất kì điều gì, trong tình huống anh không thể đến tìm cô.

Anh muốn nói, ngày đó gặp ngẫu nhiên ở trên đường, người nào đó không biết sợ hãi là gì khiến anh cả đêm không ngủ, hình ảnh nguy hiểm đến với cô, cứ dồn dập ủa về, làm anh sợ đến mức không dám nhắm mắt lại

Anh càng muốn nói cho cô biết, cô đặt tên cho chó Labrador là “Hắc Hâu Tử”, anh càng lúc càng hận bản thân mình, vì có thể tin tưởng lời cô nói, cho rằng cô với người khác ở bên nhau, nên mới rời đi lâu như vậy.

Cuối cùng anh còn muốn nói, khi nhận được tin nhắn cô nói: “Không được”

Nó khủng khiếp giống cái đêm mẹ anh qua đời ... Nhưng mà khi anh sốt cao, mê man chỉ lặp đi lặp lại một câu nói:

“Tiểu Thất, anh nhớ em...”

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Giọng nói của Lệ Hành trầm thấp và khàn khàn, Hạ Hi phải cúi người xuống mới có thể nghe được rõ ràng.

Một câu “Anh nhớ em” đã dễ dàng làm tan rã tất cả phòng tuyến trong lòng cô, nước mắt nhịn hồi lâu đột nhiên rơi xuống, rớt xuống vạt áo trước của anh, làm ẩm ướt chất liệu cotton thuần chất

Cô mặc kệ lớp mặt nạ kiên cường đang nứt vỡ, Hạ Hi dán mặt lên trên ngực của Lệ Hành, khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh tế, đáng vẻ gầy yếu, đầu vai cô bắt đầu run rẩy

Cô vô lực nắm lấy 2 bàn tay đang mở rộng của anh, Hạ Hi nghẹn ngào:

“Anh thật sự còn nhớ em sao....A Hành, đừng cho em cơ hội không muốn rời xa anh, em sẽ, bắt chấp hậu quả...”

Vốn cho là trải qua sự bào mòn của thời gian, tâm tình của cô đã trở nên chín chắn hơn, nhưng những chuyện liên quan đến Lệ Hành thì Hạ Hi không có cách nào khống chế cảm xúc của mình.

Thế cho nên, mỗi lần bọn họ gặp nhau, đều theo bản năng làm tổn thương nhau, đâm anh bị thương, nhưng cũng làm cô đau đớn. Nhưng mà, cho dù ngoài miệng nói cứng thế nào, khi nửa đêm lăn lộn khó ngủ, Hạ Hi cũng không cách nào lừa mình dối người, cô không thể phủ nhận, khi đối mặt với anh, trong lòng cô vẫn rung động mãnh liệt.

Hạ Hi không biết cô có thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra hay không, và dẹp bỏ lòng nghi ngờ của mình. Cô cũng không dám chắc, sau 6 năm chia lìa, bọn họ vẫn là người ở trong lòng đối phương. Thậm chí, cô còn không có dũng khí để hỏi anh: Anh với Hạ Tri Dư có ở bên nhau hay không?.

Hạ Hi không quên được, lúc sẩm tối trước hôn lễ của Hạ Hoàng Huân một ngày, cảnh cô và Hạ Tri Dư không hẹn mà gặp trên đường cao tốc

Bởi vì, ngày đó cô tạm thời có việc, không kịp theo Hạ Hành trở về, để tránh cô bỏ lỡ hôn lễ, thư kí của Hạ Hành là Từ Hiếu Khiêm đã cho cô mượn một chiếc xe, để cô lái về nhà.

Kỹ thuật lái xe của Hạ Hi không có vấn đề, nhưng vì vấn đề an toàn, tốc độ xe cũng không nhanh. Mà khi gần đến đường cao tốc, Hạ Hi đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe thể thao mất đi kiểm soát, giống như con ngựa hoang vượt qua xe cô, sau đó chuyển qua làn đường khác, thế nhưng vì khoảng cách quá gần

Hạ Hi kinh hãi, đạp phanh giảm tốc độ, đồng thời dồn sức đánh tay lái, muốn tạo khoảng cách với xe thể thao phía trước, để tránh khoảng cách quá gần mà chạm vào nhau. Khi cô đã chi phối được xe của mình, thì chiếc xe ở phía sau vốn muốn vượt qua cũng bị làm cho kinh hãi, cho dù người ta đã giảm chết phanh xe, nhưng vẫn va chạm rất nhỏ

Tiếng thắng xe chói tai còn chưa dứt, thì chủ xe phía sau đã nhảy xuống, đi giày cao gót đến trước mặt Hạ Hi, không khách khí gõ cửa sổ xe của cô

Cho dù mình cũng là người bị hại, nhưng dù sao làm phiền người khác, Hạ Hi có chút áy náy đẩy cửa xe ra, đến khi chuẩn bị xin lỗi, thì cô nhìn thấy người trước mắt chính là Hạ Tri Dư, 6 năm rồi không gặp, lời xin lỗi vẫn nghẹn cứng ở cổ họng

Hạ Tri Dư tựa hồ cũng bất ngờ, sau khi tìm đập loạn nhịp vài giây, cô ta cười lạnh vài giây:

“Thế giới này thật là nhỏ, như vậy cũng có thể gặp”

Nhìn mặt mày của Hạ Tri Dư vẫn xinh đẹp như trước, lòng của Hạ Hi bỗng nhiên lạnh giá. Nghĩ đến lần ngẫu nhiên gặp Lê Hành ở trên đường, trong lòng cô cũng có nghĩ vẩn:

“Bọn họ cùng nhau trở về?”

Nhưng lý trí lại trả lời cô, cho dù, bọn họ cùng nhau trở về cũng không liên quan đến cô. Cô và bọn họ từ lâu đã không còn bất kì quan hệ gì rồi

Trong nháy mắt phủ thêm nguy trang, Hạ Hi nhàn nhạt cười:

“Không ngờ lại đụng phải hàng thật giá thật”

Nhìn nhìn hai xe đụng vào nhau, cô bình tĩnh hỏi: “Phóng chừng Hạ tiểu thư cũng không thích tôi giúp cô sửa xe phải không?”

Thay đổi tầm mắt, nhìn về phía chiếc xe không bình thường của Hạ Hi, Hạ Tri Dư hơi nhíu mày, chỉ đáp, không phải hỏi:

“Không tệ, xe này không phải ai cũng có thể lái”

Hạ Hi mỉm cười: “Có gì đâu, chỉ là một chiếc xe thôi mà, so ra còn kém xa Hạ tiểu thư”

Quả nhiên đã không còn là cô gái nhỏ thiếu tự tin năm đó, đã biết cách châm chọc người khác, Hạ Tri Dư hừ một tiếng:

“Hạ Hi, nói chuyện với cô thật chẳng vui vẻ gì”

Trên mặt vẫn duy trì nụ cười không thay đổi, Hạ Hi vô tội nhún nhún vai, cô nâng cổ tay nhìn thời gian:

“Thời gian không còn sớm, tôi đi trước, nếu cần thiết thì mang hóa đơn sửa xe tới đây, tôi thanh toán giúp cô”

Giọng nói biến mất, cô xoay người lên xe, trước khi đóng cửa xe thì tình huống nghe Hạ Tri Dư nói:

“Lê Hành đã được điều về đây, nếu như cô đồng ý, thì hẹn họp mặt, có vài lời cũng nên nói rõ ràng”

Còn có cái gì cần nói rõ ràng?. Là muốn tuyên bố với cô bọn họ đang ở bên nhau sao?. Thân thể Hạ Hi run nhẹ, trước mắt thoáng qua khuôn mặt anh tuấn của Lê Hành. Tay cô lạnh như băng nắm vô lăng thoáng dùng sức đến đốt xương cũng hiện rõ. Cô cố gắng đè lại tuyến nước mắt, gằn từng chữ nói:

“Tôi với các người không có gì hay ho để nói cả”

Sau đó nổ máy xe rời đi.

Ngày đó, Hạ Hi nán lại bên bờ biển thật lâu, ngồi ở trên bờ cát ẩm ướt nhìn sóng cuộn cuộn ngoài biển, cảm giác bi thương lấp đầy trái tim cô, đập nát tín ngưỡng thành kính về tình yêu trong cô. Khi sự chân thành và chung thủy không thể chạm đến, cô nhắm mắt lại, úp trán lên đầu gối của mình. ...

Suy cho cùng, cô vẫn không bỏ xuống được. Hoặc giả nói, cho tới bây giờ cô đều chưa từng nghĩ muốn buông tay!. Như vậy, nên làm thế nào chứ?.

Đáy mắt Hạ Hi xẹt qua tia sáng tan nát cõi lòng, Hạ Hi nâng tay vuốt lên nếp nhăn giữa chân mày của Lê Hành, ánh mắt xinh đẹp không ngừng ngăn nước, cuối cùng cô không thể nhịn được, nắm tay anh áp lên gò má ẩm ướt của mình

Nhiệt độ cơ thể Lê Hành nhắc nhở cô bây giờ không phải là lúc để nhớ lại hồi ức, cô lau nước mắt, chạy về phòng tìm thuốc, nhưng trong một đồng thuốc lại không có thuốc hạ sốt. rơi vào đường cùng, cô đành phải dùng cục nước đá chườm trên trán của anh, cô gắng chườm nước đá để xoa dịu nhiệt độ của anh

Nhưng mà, nhiệt độ không có dấu hiệu giảm bớt, sau đó Lê Hành càng ngủ mê mị, căn bản gọi là bất tỉnh rồi. Một mình Hạ Hi không thể làm gì được, Tiêu Dận và Nhan Đại cũng không phải là lựa chọn giúp đỡ tốt nhất, lo lắng hết lần này đến lần khác, cô quyết định gọi chị họ Hạ Nhã Ngôn đến giúp

Thân là bác sĩ ưu tú khoa chấn thương, nên sau khi Hạ Nhã Ngôn nghe tin đã lập tức chạy đến, đi cùng còn có bạn trai Tham Muu Trường của cô ấy – Hách Nghĩa Thành, cũng là cậu nhỏ của chị dâu họ của cô – Mục Khả

Hách Nghĩa Thành cũng không xa lạ với Lê Hành, là sĩ quan chỉ huy trẻ tuổi trong trận đối đầu của liên binh trình sát với 35 sư đoàn bọc thép, anh cực kì thường thức. Trong khoảng thời gian 3 tháng bố trí diễn tập, anh đã “mượn” Lê Hành từ sư đoàn 532 qua đây, cho nên thời gian tới sẽ có dịp tiếp xúc nhiều

Vào cửa thấy Lê Hành nửa nằm ở trên sofa, Hách Nghĩa Thành không nói 2 người đã vác người vào phòng ngủ đặt ở trên giường, Hạ Nhã Ngôn vì thiên chức cứu người, nên cũng không hỏi quan hệ của Hạ Hi với Lê Hành, lập tức đo nhiệt độ cho anh, cư nhiên lại sốt cao đến 39 độ. Trước tiên, cô cho anh uống thuốc hạ sốt, sau đó bảo Hạ Hi dùng khăn lạnh xoa đắp trên cổ tay và cổ chân của anh. Để tránh cho nhiệt độ lên cao liên tục, họ đã ở lại để chờ xem nhiệt độ có giảm hay không

Hách Nghĩa Thành là người thẳng tính, nhìn thấy sự lo lắng và khẩn trương của Hạ Hi, nhin không được hỏi Nhã Ngôn:

“Sao lại thế này, hai bọn họ là một đôi?”

Hạ Nhã Ngôn cũng có nghi vấn tương tự, cô nói: “Không biết”

Hách Nghĩa Thành suy nghĩ, bỗng nhiên dường như phát hiện ra điều gì đó nói:

“Ngày đó anh của em và Khả Khả kết hôn, Hạ Hi và tiểu Hạ đánh nhau có phải vì Lê Hành hay không?”

Hạ Nhã Ngôn kinh ngạc: “Tiểu Hạ?. Anh nói Hạ Tri Dư?. Làm sao có thể...”

Hách Nghĩa Thành suy một tiếng, ý bảo cô nhỏ tiếng một chút, nhìn thoáng qua phòng ngủ, thấp giọng giải thích:

“Lý sư trưởng và cấp trên cũ của Lê Hành là quen biết cũ, nghe nói từng đề cập tiểu Hạ từng phục dịch ở trong quân đội thành phố X, chẳng qua không phải là bộ đội đặc chủng, không quen biết Lê Hành, Anh chỉ đoán thôi, không có căn cứ”

Tầm mắt nhìn về phía phòng ngủ, Hạ Nhã Ngôn không thể tin nói:

“Nghe nói Hạ Tri Dư sau khi tốt nghiệp từng trình diễn một màn theo đuổi, không phải là Lê Hành chứ?”

Hách Nghĩa Thành thông minh như thế nào, chỉ cần nhìn tình cảnh đêm nay, anh đại khái có thể đoán ra được quan hệ của 3 người bọn họ, sờ sờ đầu bạn gái, anh như có mây, ý bảo, khả năng này rất lớn

Hạ Nhã Ngôn suy nghĩ một chút lại cảm thấy khó tin, đề thấp thanh âm nói:

“Nhưng Lê Hành không phải mới được điều về sao, chẳng lẽ anh ta với tiểu Thất đã ở bên nhau?. Sau đó lại chia tay?. Hay là tiểu Thất yêu thầm anh ta?”

“Em làm chị cái gì cũng không biết, làm sao anh biết”

Trong mắt hiện lên một tia sáng, Hách Nghĩa Thành nói: “Em hỏi Hạ Hoàng Huân, anh dám cam đoan anh ta nhất định biết rõ”

Thấy anh lộ dáng vẻ hưng phấn, Hạ Nhã Ngôn tức giận nói:

“Gà mẹ”

Cũng gửi tin nhắn cho anh trai, cô hỏi: “Lê Hành với tiểu Thất có quan hệ gì?. Lén phét sao?”

Hạ Hoàng Huân trả lời rất nhanh, anh nói: “Bọn họ cũng có 4 chân”

Hách Nghĩa Thành cười ra tiếng: “Hỏi Khả Khả đi”

Hạ Nhã Ngôn xoay chuyển ánh mắt: “Chị dâu, anh có thể không làm phiền sao?”

Điện thoại của Mục Khả nhanh chóng gọi đến, cười hi hi hỏi: “Em phát hiện ra bí mật của bọn họ rồi?”

Không muốn để cho Hạ Hi nghe thấy, Hạ Nhã Ngôn cầm điện thoại đi vào toilet:

“Lê Hành đang phát sốt ở nhà tiểu Thất, tiểu Thất khóc, ánh mắt vẫn còn hồng hồng”

“Phát sốt?. Trời ơi, Tiểu Thất nhất định sẽ rất đau lòng, mẹ của Lê Hành mới qua đời, hôm nay mới vừa về. Hạ Hoàng Huân nói anh ta mấy ngày mấy đêm không ngủ, còn bảo chị mời anh ta về nhà, anh của em uống với anh ta vài chén, nói là để anh ta ngủ ngon một chút

Không phải em không biết tư lượng của anh trai em, xem ra Lê Hành đã uống quá chén rồi”

Ngừng lại một chút, cô cười xấu xa: “Có thể chạy đến nhà của Tiểu Thất, giữa bọn họ không có gì chứ?”

“Cái gì?”

Hạ Nhã Ngôn không phản ứng kịp, sau đó hơi nghiêm nghị nói:

“Chị dâu, chị có thể nghiêm túc một chút hay không?. Em đang nói chính sự, sao chị càng ngày càng giống anh của em, không nghiêm chỉnh chút nào...”

Không đợi cô nói xong, đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nam trầm thấp, Hạ Hoàng Huân bất mãn nói:

“Anh có chỗ nào không nghiêm chỉnh?. Không biết lớn nhỏ, cái gì cũng dám nói”

Hạ Nhã Ngôn sợ tới mức lè lưỡi, cười làm lành nói:

“Em đang nói chị dâu với Hách Nghĩa Thành phải ở chung một nước mới đúng”

“Thôi đi”

Hạ Hoàng Huân bày tỏ thái độ không đồng ý, đem vợ yêu ôm ở trong ngực, không để cô lộn xộn, anh hỏi:

“Sao thế?. Lệ Hành đến chỗ Tiểu Thất sao?. Là anh không chú ý, không phát hiện sức khỏe của anh ta bất thường?. Có nghiêm trọng không?”

Hạ Nhã Ngôn thành thật trả lời: “Phát sốt, vừa mới uống thuốc, đợi lát nữa xem có hạ nhiệt hay không”

Hạ Hoàng Huân thở dài: “Chi tiết cụ thể thì anh không rõ lắm, anh chỉ biết khi Lệ Hành bị thương trong khi chấp hành nhiệm vụ ở đại đội đặc chủng, thì không nhớ gì cả, duy chỉ không quên cô gái tên là Tiểu Thất, nhưng mà, sao mà khéo. Sau này, khi anh ta đề xuất xuất ngũ, thì thủ trưởng quân khu tìm anh ta nói chuyện, anh ta đã chọn trở về. Có lần anh đến văn phòng làm việc của anh ta, trong lúc vô tình phát hiện trong ngăn kéo có tấm hình anh ta chụp chung với Tiểu Thất...”

“Ý của anh là, bọn họ đã sớm yêu nhau?. Tại sao cho tới bây giờ cũng không nghe Tiểu Thất nhắc đến. Chẳng lẽ năm đó Hạ Tri Dư thật sự vì Lệ Hành mà đi bộ đội ở thành phố X sao?”

Hạ Hoàng Huân day day huyết thái dương: “Chính là anh ta”

“Tiểu Thất biết không?”

“Em nói xem?”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Không biết”

Nghe Hạ Nhã Ngôn chắc một tiếng, tỏ vẻ bất mãn, Hạ Hoàng Huân nở nụ cười: “Anh không biết, phụ nữ các người không thể trâu vào được, lại là vua trốn tránh, em bảo anh phải làm sao bây giờ?”

“Không được, em không thể để Tiểu Thất chịu thiệt thòi, chờ em điều tra rõ ràng, người Lệ Hành yêu là ai cái đã”

“Anh ta yêu Tiểu Thất”

“Chuyện này sao anh biết?”

“Hạ Tri Dư một khi đã thích cái gì, thì sẽ không buông tay, nếu như Lệ Hành muốn ở bên cô ta, thì đã sớm kết hôn rồi, còn có thể chờ đến bây giờ sao?. Lệ Hành không phải là một quân nhân bình thường, anh ấy xứng với anh hiệu là vua của lục quân, lúc anh đề nghị xuất ngũ, thủ trưởng quân khu rõ ràng bày tỏ ý không muốn anh cởi bỏ quân trang.

Nhượng bộ lớn nhất chính là, để anh lựa chọn đi chi đội nào, sau đó sẽ điều anh đến phối hợp. Căn cứ vào chiến công của Lệ Hành, kì thực anh ta có thể phá lệ được thăng làm trung tá, nhưng anh ta đã bỏ lỡ chức vị và quân hàm để được điều về.

Còn có Dạ Diệc ở sau lưng muốn lợi dụng quan hệ để điều anh đi quân khu, anh không nói lời dư thừa, chỉ nói 2 chữ: Không đi. Nếu như trong lòng anh ta có Hạ Tri Dư, thì sẽ không xem nhẹ mặt mũi của Dạ Diệc như vậy. Thành thật mà nói, anh ta có thể trở thành cậu vợ của Lê Hành.

Nhưng mà, có một điều anh không suy nghĩ thấu đáo được, chính là, hình như Hạ Tri Dư phản đối Dạ Diệc điều Lệ Hành đến quân khu. Cho nên giữa bọn họ có giao tình như thế nào, anh cũng không thể nào đoán được”

Không nghĩ tới Dạ Diệc còn làm như vậy, Hạ Nhã Ngôn bĩu môi:

“Anh cả, tại sao chỗ nào cũng có anh ta, mù quáng tham gia thế, không phải chỉ điều đi quân khu thôi sao?. Một câu của ông nội không thể so với anh ta sao?”

Hạ Hoàng Huân nghe vậy, thì ra đáng uy nghiêm của một người anh, giáo huấn cô:

“Nói chuyện đừng có không chừng mực như thế, bị ông cụ nghe thấy để xem làm sao phê bình em. Bộ đội không phải của họ Hạ, không phải chúng ta muốn thế nào, thì được thế đó”

Đây là quy tắc của Hạ gia, ai cũng không được ý vào quyền thế của thế hệ trước mà áp dụng vào chuyện riêng tư của mình. Hạ Nhã Ngôn đương nhiên biết, cô chỉ thuận miệng nói lên suy nghĩ của mình thôi, vì thế lập tức đáp lại:

“Biết rồi, em chỉ đùa thôi”

Nghĩ đến Hạ Hi, cô lại hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta có thể làm gì, đứng nhìn bọn họ hiểu lầm lẫn nhau sao?”

“Theo anh thấy chuyện của 3 người bọn họ cứ để sang một bên, bây giờ quan trọng là mau chữa hết bệnh cho Lê Hành, sức khỏe của anh ta xảy ra chuyện không chỉ không thích hợp làm thành viên đội đặc công, ngay cả một người lính cũng không được”

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Bệnh tình của Lê Hành quả nhiên rất nghiêm trọng. Sau khi uống xong thuốc hạ sốt, nhiệt độ không giảm xuống thì không nói, đằng này nó lại có chiều hướng tăng cao. Mới có ngần ngừ vài giờ, mà nhiệt độ đã lên tới 40 độ. Hạ Nhã Ngôn thấy được tình hình có tính nghiêm trọng, kêu Hách Nghĩa Thành cõng Lê Hành lên lưng rồi đi xuống lầu, trực tiếp đưa vào bệnh viện. Giây vò đến rạng sáng, nhiệt độ của Lê Hành vẫn rất cao, chưa hạ xuống nữa.

Lúc đầu Hạ Hi còn cố duy trì vẻ mặt bình tĩnh, đứng ở bên cạnh của Hạ Nhã Ngôn bày ra vẻ mặt như không có việc gì. Nhưng khi nhiệt độ cơ thể của Lê Hành tăng nhanh như gió bão lên tới 42 độ, thì cảm xúc của cô đã không thể che giấu được nữa rồi. Nhất là bác sĩ không thể xác định được khi nào mới hạ sốt, cô lại càng không khống chế nổi tính tình, xông tới tức giận nói: "Khi nào mới có thể hạ sốt đây, nếu còn tiếp tục như vậy thì mọi người cũng muốn sốt theo, đến tột cùng là các người có biện pháp nào hay không?"

Hạ Nhã Ngôn thấy thế thì vội kéo cô, giải thích: "Anh ấy vì mệt mỏi quá độ nên sức đề kháng giảm dẫn đến việc vi rút xâm nhập mà sốt cao, phát sốt cũng chưa hẳn là chuyện xấu, nên em đừng có lo quá, Tiểu Thất..."

"Em làm sao lại không lo đây?" Hạ Hi đâu có nghe, cô mang theo thanh âm khóc nức nở nói, "Đều đã sốt cao tới 42 độ rồi, vậy có nguy hiểm tới tính mạng hay không?"

Trong lòng Hạ Nhã Ngôn oán thầm, tất nhiên là cô biết nhưng ngoài miệng lại nói: "Quả thật anh ấy sốt có chút cao, nhưng loại bệnh phát sốt này không phải chúng ta nói giảm là có thể giảm, lại nói mới vừa truyền dịch, muốn có hiệu quả thì cũng cần thời gian, em cho rằng đó là Linh Đơn Diệu Dược hay sao mà muốn khỏi thì liền khỏi? Hơn nữa..."

Lời của cô ấy đang muốn nói lại thôi càng làm cho lòng đang thấp thỏm của Hạ Hi càng lo lắng hơn, cô khẩn trương hỏi, "Cái gì mà hơn nữa, chị mau nói đi!"

Không dấu vết chuyển ánh mắt với đồng nghiệp, đôi mi thanh tú của Hạ Nhã Ngôn cau chặt, lại hơi lộ ra vẻ khó xử nói, "Tình huống của Lê Hành có vẻ đặc biệt, theo lý thuyết thì với sức khỏe và sức đề kháng của anh ấy không nên yếu như vậy. Mà vấn đề bây giờ là anh ấy rõ ràng mới vừa có triệu chứng lên cơn choáng, nhận định ban đầu của bọn chị là máu cung cấp cho tim không đủ."

Máu cung cấp cho tim không đủ? Hạ Hi chẳng hiểu ra làm sao, quả thật cô đang nghi ngờ thánh giác của mình có vấn đề: "Chị đùa giỡn kiểu gì vậy, anh ấy là thành viên trong đại đội đặc công, là đại đội đặc công của Trung Quốc đấy! Làm sao lại có chuyện không có đủ máu để cung cấp cho tim chứ?" Mặc dù không phải là bác sĩ, nhưng Hạ Hi cũng biết rõ, cô thật sự tin rằng tính chất thân thể của Lê Hành làm sao lại có chuyện không có đủ máu để cung cấp cho tim.

Thấy được ánh mắt ra hiệu của Hạ Nhã Ngôn, lại kết hợp với lời mà Hạ Hi nói, bác sĩ thông minh đúng lúc nói: "Anh ấy là bộ đội đặc công sao? Vậy thì không phải không có khả năng này, không có đủ máu để cung cấp cho tim cũng không phải chỉ có ở tính chất bẩm sinh, ra nhiều máu cũng có khả năng dẫn tới tình huống này."

"Ra nhiều máu?" Hạ Hi không kịp ngắt nghỉ, cơn sốt, cơn choáng, trái tim không có máu cung cấp và ra nhiều máu, trong lúc đó thì tất nhiên có cái gì liên hệ rồi, nghe ba từ Ra Nhiều Máu thì cô chợt ngẩn ra.

Lúc này, ở bên ngoài truyền tới tiếng bước chân dồn dập, Hạ Hằng Huân vội vàng chạy tới, nhìn thấy Lê Hành nằm trên giường bệnh, anh hỏi: "Thế nào rồi, còn chưa hạ sốt sao?"

Hạ Nhã Ngôn lắc đầu, sau đó cố tình hỏi, "Có phải trước đó anh ấy đã bị thương gì hay không? Bọn em nghi ngờ sốt cao lần này là do nguyên nhân

khác dẫn tới, bằng không thì đã giám sát rồi."

Hạ Hằng Huân nhìn cô một cái làm như có điều lắng nghe, "Hơn một năm trước anh ta quả thật đã bị thương rất nặng. Trong lúc làm nhiệm vụ, đã bị 14 mảnh đạn ghim vào ngực, lồng ngực có ứ máu bầm lớn và thiếu 2000CC máu, sau khi cấp cứu vẫn còn để lại di chứng..."

Không chờ anh nói xong, Hạ Hi đã trách móc nói, "Di chứng gì?"

Hạ Hằng Huân thuật lại chi tiết, "Lúc đó anh ta vì không có đủ máu để cung cấp cho tim mà sinh ra tình trạng choáng váng, trong lúc đó trí nhớ cũng bị quên sạch."

Bác sĩ nghe vậy không khỏi xúc động, "Anh ta có thể sống sót thì đã là kỳ tích rồi, mất trí nhớ thì cũng xem như là vô cùng may mắn, nếu như với tình huống bị thương như vậy thì có thể xảy ra tình trạng si ngốc cũng rất lớn."

Một hồi trời đất lẫn lộn, Hạ Hi té ngồi trên ghế, như xuất hiện ảo giác, lỗ tai cô hơn nửa ngày cũng đều vang lên ong ong, đều không nghe thấy được cái gì.

Không phải là không biết huấn luyện của bộ đội đặc công gian khổ và thi hành nhiệm vụ nguy hiểm như thế nào, có lẽ từ lúc gặp lại, Hạ Hi đã không có phát hiện ra Lê Hành có gì khác thường, đến nỗi cô hoàn toàn không ngờ rằng anh đã từng bị thương nặng như vậy, lại còn mất trí nhớ, thậm chí thiếu chút nữa đã ngu ngốc. Cô thật không dám tưởng tượng, nếu như lúc hai người gặp nhau, Lê Hành không nhận ra cô, cô lại vì vậy mà suy sụp. Cô lại càng không dám nghĩ, nếu như anh không chịu được mà chết đi thì cô phải làm như thế nào!

Hai tay ôm lấy chính mình, hai vai của Hạ Hi sụp xuống. Vào một phút này, cô đột nhiên ý thức được, chỉ cần Lê Hành sống tốt thì cái gì cũng không còn quan trọng. Chỉ cần anh tốt, thì tất cả đều tốt!"

Bác sĩ lại đo nhiệt độ cho Lê Hành, sau đó điều chỉnh nước dịch truyền chậm lại, nhận được sự đồng ý ngầm của Hạ Nhã Ngôn rồi đi ra khỏi phòng.

Trong phòng bệnh trắng tinh, Hạ Hi cúi đầu, vẫn ngồi bên giường của Lê Hành không nhúc nhích.

Hạ Hằng Huân đứng ở sau lưng trầm mặc thật lâu, vươn tay chạm vào gáy của cô, rất mạnh nhưng nhẹ kìm nén, bày tỏ lòng an ủi.

Ánh sáng mặt trời vào buổi sáng xuyên qua cửa sổ chiếu đến trên mặt của Lê Hành, đường cong nhu hoà và cương nghị, nhìn anh ngẩn ngơ, Hạ Hi khẽ nói, "Anh cả, thật xin lỗi anh vì chuyện ngày hôm đó..."

Biết cô đang nói đến chuyện của anh xung đột với đoàn 532 lần trước, Hạ Hằng Huân cũng chịu khê trách, "Chuyện đã bao lâu rồi mà còn vì chuyện này mà xin lỗi?" Nhìn Lê Hành một chút, anh lại thấy hơi do dự, rốt cuộc vẫn hỏi, "Có nói qua với Lê Hành chưa?"

Hạ Hi im lặng một chút rồi lắc đầu.

Vì đã bắt đầu câu chuyện, Hạ Hằng Huân cũng không ngại mà tiếp tục hỏi, "Không muốn nói hay là không có cơ hội nói?" Thấy Hạ Hi cúi đầu không trả lời, anh vì không nghe thấy mà than thở, hỏi trúng tim đen, "Là vì biết anh sao?"

Hạ Hi trầm mặc, sau đó gật đầu rồi lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Thấy cô không chịu lên tiếng, Hạ Hằng Huân có chút khó hiểu không vội mở miệng, mà lại ho nhẹ một tiếng, nâng cằm ra hiệu cho Hạ Nhã Ngôn đang có ý định vênh tai nghe lên đi ra ngoài.

Lúc muốn vào chủ đề thì lại cứ nhiên đuổi cô ra? Hạ Nhã Ngôn không nghe theo anh chỉ huy, mà lại càn quấy nói, "Anh cả, anh có chỗ nào khó chịu sao, nháy mắt ra hiệu như vậy để làm gì?" Thấy anh cả trừng mắt với cô, trong lòng cô lại bất mãn oán thâm, "Dựa vào cái gì chứ, anh là anh họ nhưng em cũng là chị họ mà, thân phận địa vị đều như nhau thì tại sao anh lại không để cho em nghe chứ, anh hiểu nỗi lòng của cô gái nhỏ sao?"

Có lẽ đến bây giờ Hạ Hi vẫn lo lắng và không muốn có thêm người biết chuyện của cô và Lê Hành, cho nên Hạ Hằng Huân mới muốn đuổi Hạ Nhã Ngôn ra, muốn nói chuyện riêng với em họ một lần, một buổi nói chuyện có độ sâu thật sự. Vì thế anh liền phớt lờ ánh mắt lạnh lùng của em gái đang trừng anh, phân phó, "Tiểu Thất đã nhện đói cả đêm rồi đợi chút nữa còn phải đi làm, em mau đi mua một hộp sữa tối đây."

Nếu đổi lại là hồi nhỏ thì Hạ Nhã Ngôn khẳng định sẽ cáo trạng nói Hạ Hằng Huân thiên vị, nhưng lúc này cô lại trực tiếp oán trách nói, "Em cũng nhện cả đêm, nhưng cũng không thấy anh đau lòng. Đầu là em gái mà sao lại khác biệt lớn như vậy chứ."

Lông mày của Hạ Hằng Huân nhướng lên, "Không phải em có Hách Nghĩa Thành chăm sóc rồi sao, còn muốn anh làm chuyện gì nữa chứ? Đứng lại nhai nữa, mau đi đi."

Xoa mặt, Hạ Hi lên tiếng, "Không cần đâu. Em đã gọi điện nói chuyện với chị Nhã Ngôn rồi, cũng chẳng có gì phải giấu giếm."

Đây mới chính là chị em nha! Làm một cái tư thế chiến thắng với anh cả, Hạ Nhã Ngôn bước đến trước mặt của Hạ Hi, cầm lấy tay cô cổ vũ, "Có chuyện gì thì đừng nên giấu trong lòng, anh chị cũng không biết phải giúp em từ đâu, nhưng nói cho chị biết rốt cuộc em và Lê Hành đã xảy ra chuyện gì."

Điều chỉnh lại cảm xúc hơn nửa ngày, rốt cuộc Hạ Hi mới mở miệng, "Lúc em còn học trung học thì bọn em yêu nhau, vốn anh ấy chờ em học xong trung học thì đến nhà ra mắt, nhưng đến cuối cùng lại không đợi được tới ngày đó thì bọn em đã chia tay rồi."

"Lúc anh ấy ở trường quân đội, phần lớn bọn em làm là viết thư cho nhau, cứ đều đều ba ngày một bức. Có lúc anh ấy không vội tập huân thì một ngày viết ba bức. Tính anh ấy rất lớn, nhưng lại đối với em rất tốt, mỗi tháng có vài ngày em không thoải mái, thì anh ấy sẽ gọi điện tới dặn em đừng uống nước lạnh, nên uống nước đường đồ gì đó. Lúc đó em vẫn vì chuyện này mà nổi giận, chất vấn anh ấy làm sao lại biết những thứ đó. Anh ấy liền dạy lại em, nói học sinh nữ chúng em ai mà chẳng có chuyện đó, làm sao anh ấy lại không biết chứ? Nếu như không phải em, anh ấy cũng chẳng chạy tới bệnh cạnh mẹ anh ấy mà hỏi, còn rất mệt nữa." Đường như trôi về trong hồi ức, Hạ Hi nhẹ nở nụ cười, sau đó bề ngoài lại trở nên yên lặng, tiếp tục nói, "Lần đó em ngồi xe lửa đến thành phố A để thăm anh ấy, lúc em đang chơi đùa với một bạn nhỏ ở đối diện thì anh ấy bỗng xuất hiện ở trên xe lửa. Em giật nảy mình, vội mang ba lô kéo anh ấy ra cửa."

Lúc đó Lệ Hành túm chặt lấy cô, tựa tiểu phi tiểu hoi, "Đi đâu à?"

Hạ Hi tròn mắt, "Sao động tác của anh lại chậm như ốc sên vậy chứ? Không phải đã đến trạm rồi sao, nhanh đi mau, xe muốn chạy rồi..." Lúc đó cô cứ nghĩ là đã đến trạm, nhưng cô lại quá ngu ngốc không hề chú ý làm sao anh vừa mới lên xe là đã tìm được người.

Xoa đỉnh đầu của cô, Lệ Hành kéo cô vào chỗ ngồi, "Còn hai trạm nữa mới đến, đi cái gì mà đi." Thấy bộ dáng khờ khạo của Hạ Hi, anh cười, cúi xuống nói ở bên tai của cô, "Biết được em tới anh rất cao hứng nên ngủ không được, dậy sớm lái xe qua đây để đón em." Sau đó lại giữ lấy miệng, nhẹ nhàng hôn lên mặt của cô một cái. Người xung quanh nhìn thấy thì cũng đều làm bộ im lặng không nói lời nào.

Chưa tới trạm? Hạ Hi ngo đầu nhìn bên ngoài, lúc này mới phản ứng kịp anh cư nhiên dùng phương thức này để đón cô, trong lòng hết sức hạnh phúc. Nắm lấy bàn tay to của anh, khẽ tựa đầu vào trên vai anh. Lệ Hành cũng không phát hiện khoe môi anh cong lên, vươn tay ra ôm cô.

Nửa tiếng sau xe lửa đã tới thành phố A, Hạ Hi và Lệ Hành nắm tay nhau cùng xuống trạm, mới vừa xuống thì liền đụng phải Hạ Tri Dư và một người bạn học. Lệ Hành làm như không có thấy cô ta, cứ tiếp tục đi về phía trước. Lại nghe Hạ Tri Dư giương giọng nói, "Nhìn thấy bạn học mà không chào sao, chẳng qua tôi cũng chỉ trùng hợp đi qua đây đón người thôi, cũng không phải cố ý tới nhìn bạn gái của anh lớn lên bộ dáng như thế nào."

Lúc đó Hạ Hi vẫn chưa biết Hạ Tri Dư, nhưng lại nhạy cảm nhận thấy là Hạ Tri Dư đang nói chuyện với Lệ Hành. Vì thế cô dừng lại, quay đầu lại nhìn.

Vốn Lệ Hành không muốn nói chuyện với Hạ Tri Dư, nhưng bây giờ cũng không thể không dừng lại. Lúc nhìn nhau, anh cực kỳ không khách khí hỏi, "Có phải trùng hợp hay không trong lòng của chính mình biết rõ, không cần phải gặp người liền giải thích lý do. Bạn gái tôi lớn lên bộ dáng như thế nào thì không phiên người khác phải nhớ đến."

"Tôi nhớ đến cái gì chứ, " dùng ánh mắt đánh giá nhìn Hạ Hi từ đầu tới chân kỹ lưỡng một lần, Hạ Tri Dư mỉm cười, "Chẳng qua miêu tả hình dáng cô ấy gầy như tiên nữ, mình thấy cũng rất được." Nói thì nói như vậy, nhưng ánh mắt thì rõ ràng đang nói, "Bất quá cũng chỉ như vậy thôi."

Tạm thời không nói đến chuyện khác, kỳ thật Hạ Tri Dư có tư cách kiêu ngạo, làn da của cô ta trắng nõn mềm mại, ánh mắt thì rất có thần, lông mi được cắt tỉa rất có độ cong mà tung bay, mơ hồ lộ ra vẻ bướng bỉnh, như gái nhà binh nên có cái loại vẻ đẹp anh hùng này. Lúc đối mặt, Hạ Hi còn chưa hoàn toàn trưởng thành nên có phần tự tin hơn.

Không để ý đến mấy anh em ở trong ký túc xá đánh giá Hạ Hi như thế nào, nhưng lúc này anh lại cực kỳ không thích ánh mắt của Hạ Tri Dư nhìn Hạ Hi, anh giận tái mặt lạnh giọng nói, "Bạn gái của tôi không có nghĩa vụ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô!" Vừa nói xong, không đợi Hạ Tri Dư biết mình nói cái gì, thì anh đã ôm Hạ Hi rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Không biết là do khả năng chịu đựng đã kích vô cùng mạnh mẽ hay là bị chế nhạo như vậy tập mãi đã thành thói quen mà Hạ Tri Dư không hề nổi giận. Cô ta đứng tại chỗ, nâng cao âm lượng hỏi:

“Cần gì phải như vậy chứ?”

Lệ Hành dừng lại bước chân, khi xoay người thì mặt mũi lạnh lùng nghiêm nghị lạ thường, Hạ Hi nghe anh hỏi:

“Lời này, tôi nên hỏi cô”

Đối thoại như vậy thật làm cho người ta khó hiểu, mặc dù Hạ Hi đã cố gắng không quan tâm nhưng vẫn nghe được đầu mối, cô nhếch môi. Cố gắng gỡ khỏi tay của Lệ Hành nhưng vẫn bị anh nắm chặt

Về mặt của Hạ Tri Dư vẫn hoàn mỹ đến mức không chê vào đâu được, cong môi nói:

“Đúng vậy, không đáng”

Trong mắt của cô lộ vẻ khinh thường rõ ràng như vậy, Hạ Hi không thể xem như không thấy, nên trong lòng cô cảm thấy có chút tức giận

Bị Hạ Tri Dư bắt ngờ phá rối, khiến cho ngọt ngào sau khi tiểu biệt trùng phùng sớm tan thành mây khói. Dọc đường, sắc mặt của Hạ Hi luôn không tốt, lại bị Lệ Hành kéo cô đến một góc khuất người trong công viên

Thấy vẻ mặt cô tức giận giống như bị người yêu phản bội, Lệ Hành hơi tức giận, khi mở miệng giọng điệu cũng không được tốt, anh mở miệng nói:

“Sao vậy?. Dáng vẻ của em bây giờ giống như mới bắt gian anh tại giường không bằng, không lẽ em không tin tưởng anh chút nào sao?”

Anh không chỉnh sửa thì thôi, anh chỉnh sửa lời nói, càng khiến con tức giận của Hạ Hi vọt lên càng cao, cô tức giận nói:

“Có phải chỉ có bắt gian tại giường, anh mới thừa nhận giữa 2 người có quan hệ gì không?. Cô ta có ý gì?. Dựa vào cái gì lại dùng ánh mắt đó nhìn em?. Lệ Hành, em nể mặt anh, nếu đối là người khác, em đã tát cô ta rồi, mặc kệ anh có tin hay không tin”

Hạ Hi chính là một cô gái như thế, có thể dịu dàng, biết làm nũng, nhưng tính tình mãi mãi vẫn nóng nảy, không vừa ý một chút là muốn đánh nhau.

Đó là lý do vì sao nói, không phải chỉ có đàn ông mới có khuynh hướng bạo lực. Yêu nhau lâu như vậy, đương nhiên Lệ Hành hiểu tính của cô, vì thế anh nói:

“Tin, đương nhiên anh tin, có phải bây giờ em cũng muốn đánh anh luôn không?”

“Tin, dĩ nhiên anh tin. Có phải bây giờ em cũng muốn đánh anh không?”

Hạ Hi bật thốt lên: “Anh nghĩ em không dám sao?”

Lệ Hành cũng lộ ra hơi kích động: “Vậy em đánh đi, nếu như anh mà trốn thì họ của anh sẽ viết ngược lại”

Hạ Hi bị kích thích, giờ bàn tay lên cao, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô lại không ra tay được. Cuối cùng, vành mắt cô đỏ lên, xoay người bỏ đi. Một giây sau, đã bị Lệ Hành ôm lấy

“Anh biết em không nỡ”

Lệ Hành cười khẽ, cánh tay ôm ngang eo Hạ Hi hơi siết chặt, cúi xuống dịu dàng nói ở bên tai cô:

“Đừng làm loạn nữa, thật vất vả mới gặp nhau một lần, chúng ta cãi nhau vì cô ta không đáng. Trước tiên, nghe anh giải thích một chút được không?”

Con tức giận của Hạ Hi rất lớn, cô dùng tay huých vào bụng của Lệ Hành: “Còn có gì để giải thích, anh không cần kiểm cớ, em đã phát hiện hết rồi...”

“Em phát hiện cái gì, em nói giống như giữa anh và cô ấy có chuyện gì đó vậy, anh hoàn toàn trong sạch”

Cánh tay nhỏ của cô đánh anh không đau, nhưng anh vẫn không nhịn được oán giận:

“Muru sát chồng a!. Dịu dàng một chút đi, con gái nhà người ta đều ôn nhu, dịu dàng”

“Nói không biết ngược!. Anh nhảy vào sông Hoàng Hà rửa sạch cho em” Không tránh được, Hạ Hi đành giẫm lên chân anh:

“Ai dịu dàng thì anh đi tìm người đấy”

“Đến tên chó cũng dùng tên anh để đặt, em không nỡ bỏ nó mà nỡ bảo anh nhảy xuống sông Hoàng hà?”

Bị tính trẻ con của cô chọc cười, Lệ Hành ôm cô càng chặt hơn, dịu dàng dỗ dành nói:

“Anh thích em như vậy, em bảo anh đi tìm ai đây?. Đừng quậy nữa, chúng ta nói

chuyện một chút có được không?”

“Nói chuyện như thế nào?”

Hạ Hi dùng sức đẩy Lệ Hành 2 cái, nhưng cũng không thoát khỏi vòng ôm của anh, tức giận xoay mặt đi:

“Được, anh bịa đặt đi”

“Anh bịa đặt cái gì?. Nếu anh có câu nào nói dối em, cho thiên lôi đánh chết anh đi”

Lệ Hành nói tay để cho Hạ Hi xoay người lại, nâng cằm của cô lên để tầm mắt hai người giao nhau:

“Giữa anh và cô ấy không có chuyện gì, cô ấy chỉ là bạn học của anh. Nghiên cứu vũ khí hạng nhẹ... Em đừng dùng ánh mắt muốn nhìn thấu linh hồn ấy để nhìn anh, đúng, cô ấy có chút tình ý với anh, nhưng anh thì không, người anh thích là em”

“Chỉ có vậy?”

Hạ Hi hiển nhiên không vừa lòng với giải thích của anh, đề cao âm lượng nói:

“Đơn giản như vậy?. Anh chỉ nói cho có lệ”

“Vậy còn có gì phức tạp?. Phải nói như thế nào mới không có lệ a!. Đừng đoán mò, tính anh như thế nào, em còn không biết sao?”

Hạ Hi hừ một tiếng: “Dù có hay không cũng chỉ có mình anh biết, sao em biết được”

“Còn nói những lời y như trẻ con”

Trong mắt lộ ra yêu thương, Lê Hành đưa tay véo véo khuôn mặt của cô:

“Em nhỏ như vậy đã đồng ý làm bạn gái của anh, nếu như anh không một lòng một dạ với em, vậy anh chính là cảm thú rồi”

Nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, anh kiên định nói:

“Tin tưởng anh, tiểu Thất, trong lòng anh chỉ có em là cô gái tốt, anh đã dự định cưới em, thì sẽ không trêu chọc người khác”

Hạ Hi trừng mắt nhìn anh:

“Vậy người khác trêu chọc anh là được rồi?”

Lạc đề rồi. Lê Hành nở nụ cười:

“Đương nhiên không được, nếu ai dám trêu chọc anh, cũng như trêu chọc em, anh sẽ xử người đó”

Hạ Hi bĩu môi, "Thiệt là, anh còn chuẩn bị làm sĩ quan đấy, quan điểm cơ bản thời buổi này là hoà bình đấy, anh không biết hả? Lại còn nói sẽ xử người đó, anh không sợ không giảng nổi đạo lý à?"

Lê Hành hơi có chút nhú mày, trịnh trọng nói, "Kỳ thật anh phản đối bạo lực, bạo lực không thể giải quyết vấn đề. Nhưng em vẫn thường sử dụng bạo lực với anh đấy thôi, qua nhiều lần, mưa dầm thấm đất nên mới như bây giờ nè..."

"Giờ đổ cho em à?" Hạ Hi nở nụ cười, giơ tay lên đánh anh một cú, rồi sảo giọng, "Đừng nghĩ là có thể nói sang chuyện khác."

"Anh nói thật đó." Lê Hành cũng cười, thuận thế giữ cô rồi ôm chặt vào trong lòng, hôn cô rồi nói thầm, "Anh luôn nguyện ý để em đánh..."

Hạ Hi lại bắt đầu không an phận, cắn chặt răng không để ý tới anh, nhưng Lê Hành không buông tay và hôn nhẹ lên vành tai cô, sự chống chế của cô mới dần được buông lỏng. Sau đó, anh nâng mặt nhỏ nhắn của cô lên và hôn, cuối cùng cô gái nhỏ cũng thẹn thùng dưới sự tấn công mạnh mẽ của anh, ngoan ngoãn vươn tay ôm lấy eo của anh...

Cho dù đã hoá giải được sóng gió này, nhưng để tránh trong lòng của Hạ Hi lại sinh ra xa cách, Lê Hành vẫn nói rõ chuyện Hạ Tri Dư từng thổ lộ với anh cho cô biết rõ. Ba Hạ và ba Lê là chiến hữu, trong lúc đó bậc cha chú có chút giao tình, nhưng bởi vì mẹ Lê bề bộn với sự nghiệp của mình mà không theo quân, thế là cùng với ba Lê sinh sống ở hai nơi. Cho nên Lê Hành từng sống ở trấn nhỏ cạnh bờ biển, và trong đại viện quân khu ở thành phố A, nên anh không có gặp Hạ Tri Dư nhiều. Thậm chí khi hai người gặp nhau ở trường quân đội, căn bản anh cũng không hề nhận ra cô. Mãi cho đến khi Hạ Tri Dư nói ra tên của ba cô, Lê Hành mới nhớ đến chú Hạ còn có một cô con gái. Về sau, Hạ Tri Dư luôn tìm anh giúp đỡ, hoặc nhờ anh chỉ những vấn đề không có độ sâu. Mới đầu Lê Hành không có nghĩ quá nhiều, càng ngày càng nhiều nên mới bắt đầu để ý, để tránh bị hiểu lầm nên anh bắt đầu từ chối cô.

Sự lạnh nhạt của Lê Hành làm Hạ Tri Dư mất hứng, vì thế cô thẳng thắn lớn mật đâm thủng từng tầng cửa sổ, chủ động đề nghị anh yêu cô. Ý kiến của Lê Hành trong lúc đó là làm rõ mọi chuyện, nếu anh trực tiếp từ chối cô thì về sau cô sẽ không tới tìm anh nữa. Cho nên anh thực sự trả lời cô, "Tôi không có ý gì với cô. Tôi đã có bạn gái rồi, và cũng cực kỳ yêu cô ấy. Tôi có ý định chờ cô ấy tốt nghiệp đại học, chúng tôi sẽ kết hôn."

Không phải là không có nghe thấy Lê Hành nói mình đã có bạn gái, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy, lại càng không thể ngờ anh đã nghĩ tới chuyện kết hôn, Hạ Tri Dư thật sự bị đã kích, sau khi ổn định tâm tình, cô kiêu ngạo nói, "Người nào mà làm cho anh để tâm như vậy?"

Trước mặt hiện ra nụ cười rục rịch của Hạ Hi, bộ dạng thật sự vui vẻ và thoả mãn làm cho Lê Hành không nhịn được bất giác khoé môi nâng lên một nụ cười, anh trả lời, "Một người mà tôi cho rằng là thích hợp."

"Người thích hợp?" Hạ Tri Dư nhướn mày, "Cuộc đời này rất dài, về sau có xảy ra chuyện gì thì có ai biết được, làm sao anh có thể khẳng định hai người sẽ đi đến tận cùng?"

"Tôi nhớ có một bài hát như thế này "Mong muốn chỉ trong một đêm đi đến già," nghe làm cảm động rất nhiều người. Mà tôi cho rằng chỉ dùng một bước chân mà đã muốn vượt qua mấy mươi năm cuộc sống và tình yêu, là không thể có được một tình yêu một đời một kiếp, đầu bạc răng long. Tôi không tin chỉ trong nháy mắt mới là vĩnh hằng, tôi tin tình yêu chân thật và sâu đậm có thể chống lại khảo nghiệm của thời gian." Chống lại ánh mắt của Hạ Tri Dư, Lê Hành nói tiếp, "Hiện tại quả thật tôi không thể bảo đảm gì cho tương lai, nhưng ít ra vào giờ phút này, tôi đã nhận định đó chính là cô ấy."

Nhìn qua Lê Hành thật sự không giống như người có lý giải sâu sắc về tình yêu như vậy. Ánh mắt khoá trên người anh hiện rõ một dấu chấm hỏi lớn, Hạ Tri Dư hỏi, "Tại sao?"

"Tại sao ư?" Vuốt tóc, Lê Hành thành thật trả lời, "Nói thật vấn đề này tôi cũng chưa từng nghĩ qua, dù sao đã yêu rồi, thì cũng chẳng cần lý do gì nữa." Lê Hành chỉ nói có một nửa, cách nghĩ ở trong lòng anh chính là, "Sau khi ở chung sẽ cảm thấy càng ngày càng yêu, cảm thấy bọn họ nên ở cùng với nhau, thì Hạ Hi liền thuộc về Lê Hành anh."

Cho nên nói, tình yêu thật sự không có quy tắc gì cả. Về phần tại sao, lại càng không có câu trả lời đúng nhất.

Lê Hành nói trắng ra làm cho tự tin của Hạ Tri Dư trong nháy mắt đều như quân lính tan rã. Nhưng, tâm tư của con người luôn rất phức tạp, có khi không chiếm được thì lại càng muốn chiếm cho bằng được. Trong lòng của Hạ Tri Dư, cô đã nhận định đó là Lê Hành, quyết chinh phục người đàn ông đã cự tuyệt cô cho bằng được, nhưng cô lại sai lầm, cô càng như vậy anh càng ghét cô. Vì thế cô lấy giọng như bị tình thế bắt buộc nói, "Lê Hành, tôi sẽ không buông tay. Vật mà Hạ Tri Dư tôi muốn, chưa bao giờ có chuyện không chiếm được."

Đối với sự cố chấp của cô, Lê Hành có phần buồn bực, "Tôi đã nói rõ ràng như vậy rồi, mà cô còn nghe không hiểu sao? Cô coi tôi là cái gì? Rồi coi bản thân cô là cái gì? Cái gì gọi là vật mà cô không chiếm được chứ? Hạ Tri Dư, tôi nhắc cho cô nhớ, đừng làm tôi mất phong độ, ba tôi và chú Hạ còn gặp nhau đấy." Nói xong anh xoay người rời đi, dứt khoát đến không có nửa điểm để cứu vãn.

Đương nhiên, sau này Hạ Tri Dư vẫn còn làm phiền Lê Hành đến hết chỗ nói, nhưng cho dù là như thế, biết có một cô gái xinh đẹp đang mơ ước bạn trai của mình, sự chiếm hữu rất mạnh của Hạ Hi vẫn cực kỳ mất hứng. Sau đó một khoảng thời gian rất dài, bất kể là viết thư hoặc là gọi điện thoại, cô đều có chút tức giận nhỏ với Lê Hành, cô cứ theo thói quen lấy lời lẽ không tốt che dấu đi lo lắng và quan tâm của mình. Lê Hành cũng đón ra được tâm tư của cô, một mặt tránh những tiếp xúc với Hạ Tri Dư, một mặt lại đối với Hạ Hi ngày càng tốt, anh nghĩ muốn lấy hành động thực tế chứng minh cho tình cảm của mình, nhưng chỉ là đối với cô.

Tâm ý của Lê Hành, Hạ Hi cũng cảm nhận được. Nhưng đối với Hạ Tri Dư, cô không có cách nào có thể phớt lờ. Cũng từ lần gặp đó, Hạ Hi lại đối với Lê Hành bắt đầu sinh ra cảm giác lo được lo mất.

Từ trong hồi ức tình dậy, Hạ Hi dịch một góc chăn cho Lê Hành, cô nói, "Sự xuất hiện của Hạ Tri Dư làm cho em bỗng nhiên cảm thấy có nguy cơ, em cảm thấy em không có cố gắng vượt qua cuộc thi tới thành phố A, nên mới bị cô ấy nói không bằng cô ấy." Sau đó cô nở nụ cười xấu hổ, tự nhủ nói, "Rất là ngây thơ phải không, vì anh ấy mà ghen tuông."

"Trong lòng cực kỳ để ý chuyện bọn họ học cùng trường, nhưng em còn có thể làm sao đây...Sau đó em liền lên cấp ba, bài vở cực kỳ nhiều làm cho em không có thời gian rảnh để đi gặp anh ấy, em chỉ có thể viết thư và gọi điện."

"Lúc tới gần thời gian thi vào trường cao đẳng, tin tức của anh ấy bỗng nhiên bị chặn đứt, em gọi điện tới ký túc xá của anh ấy, nhưng lúc nào cũng không có người nghe máy. Cho dù có người nghe cũng nói anh ấy không có ở đây, hỏi đi đâu thì cũng chỉ nói ậm ừ vài câu. Sau đó mấy ngày anh ấy có gọi điện cho em, nhưng lại không cho em có cơ hội nói nhiều, chẳng qua chỉ nói anh ấy đang chuẩn bị diễn tập cho buổi tốt nghiệp, bận quá nên không rảnh viết thư, lại dặn dò em nhớ chú ý sức khoẻ. Mới đầu em chẳng phát hiện có cái gì không thích hợp, về sau càng nghĩ lại càng thấy không bình thường, đến cuối cùng lại cảm thấy anh ấy rất khác thường. Em liền gạt ba đi thành phố A một chuyến, nhưng trước cửa trường quân đội em lại thấy được..." Dừng lại thật lâu, Hạ Hi mới thấp giọng nói, "Anh ấy và Hạ Tri Dư mới cùng nhau trở về từ bên ngoài."

Cho dù bọn họ đi một trước một sau, không có bất luận cử chỉ thân mật nào, khi đó Hạ Hi cảm thấy chính mình bị lừa gạt, cảm thấy anh đã sớm "âm độ trần thương"* rồi, cô lại vẫn ngu ngốc lo rằng anh đã xảy ra chuyện gì. Lúc đó cô gần như tức điên muốn chạy qua chỗ bọn họ, Lê Hành như cảm giác được gì nên quay đầu lại, nhưng mà ngênh đón anh lại là một cái tát tai...

*Âm độ Trần Thương (暗渡陳倉)(Một trong ba mươi sáu kế): Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.

Truyện kể rằng Thôi Hân-Sở tranh hùng, Lưu Bang bị Hạng Vũ ép vào đóng quân trong vùng Ba Thục hẻo lánh khó ra được Trung Nguyên. Hàn Tín bèn bày kế vờ sửa đường sạn đạo nhưng lại ngầm dẫn quân đi đường núi hiểm trở để đánh úp ải Trần Thương, mở đường ra Trung Nguyên cho quân Hân.

Lần này Hạ Hi đã không chút do dự, không có ngập ngừng, cô giơ tay lên cao, rồi một cái tát thật mạnh hạ xuống.

Cùng với một tiếng "bốp" giòn vang, Hạ Hi mang theo thanh âm nứt vỡ chất vấn, "Làm sao anh có thể lừa dối em như vậy?"

Sự xuất hiện của Hạ Hi quá mức bất ngờ, Lê Hành còn chưa kịp phản ứng, Hạ Tri Dư liền tiến lên trước một bước đẩy Hạ Hi ra, hỏi vặn lại, "Cô làm gì vậy, dựa vào cái gì mà cô có thể đánh người?"

Cô ấy một bộ như người phát ngôn còn mang thêm bộ dáng của thần hộ mệnh càng nhìn càng chọc điên Hạ Hi, thêm một cú đẩy mạnh, Hạ Hi đau lòng tới mức lập tức muốn tát thêm một cái vào giờ phút đó. Hạ Tri Dư không nghĩ cô lại dám ra tay một lần nữa, không hề phòng bị và cũng không thể tránh. Nhưng Hạ Tri Dư là loại người kiêu ngạo cỡ sao, làm sao có thể chịu nổi tức giận này, cô ấy liền lập tức muốn đánh trả...

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Lời Hạ Hi nói còn chưa xong, thì tim của Hạ Hoàng Huân đột nhiên nghĩ đến không phải là cô bị Hạ Tri Dư đánh ở trước mặt Lệ Hành chứ? Nhưng nếu với tính cách của cô thì không thể nào nuốt xuống nổi cơn giận này rồi, vậy thì mới có thể không phân biệt trắng đen rõ ràng mà đã định "tội" Lệ Hành. Từ đó mới chặt đứt quan hệ với anh ta, vì vậy mà hiểu lầm của hai người từ đầu tới cuối vẫn không có cơ hội được làm rõ.

Đối với chuyện vào lúc đó của Lệ Hành và Hạ Hi, Hạ Hoàng Huân biết cũng không nhiều, nhưng anh có thể khẳng định rằng tình cảm của hai người đối với nhau vẫn nồng nàn như cũ. Bên người của Hạ Hi từ trước đến nay vẫn không có nhiều người theo đuổi, nhưng dựa vào sự ưu tú của Lệ Hành, thì anh ta có thể tự tìm cho mình một người ưu tú như Hạ Tri Dư, cô ta đều là người có điều kiện tốt nhất, và bọn họ cũng là người độc thân, chẳng lẽ không đủ để nói rõ vấn đề sao?

Nhưng mà rốt cuộc là chuyện gì mà có thể làm cho hai người yêu nhau sâu đậm lại chia tay nhau trong sáu năm đây? Hạ Hoàng Huân chần chẫn trong lúc đó nhất định có người không muốn người ta biết được sự hiểu lầm hoặc có điều bí ẩn nào đó. đ.đ. l. q.đ

Làm sao có thể để cho cô ta đụng vào Hạ Hi chứ? Đôi má vẫn còn nóng rát và đau thương, Lệ Hành thấy Hạ Tri Dư muốn ra tay với Hạ Hi, nên anh bắt chấp tất cả ngăn cô ta lại, bởi vì sức lực quá lớn mà làm cho cô ta đụng vào cái cây ở sau lưng.

Nếu đôi là một người khác dám đụng vào một đầu ngón tay của anh thì đã bị anh bẻ gãy xương rồi, nhưng lần này đối phương lại là Hạ Hi. Căn bản Lệ Hành cũng không đếm xỉa tới, đứng ở trước mặt của cô, anh có chút lo lắng hỏi, "Sao em không báo cho anh một tiếng trước mà đã chạy tới đây rồi hả? Không phải đã nói em cứ yên tâm đi mà, nếu như anh nhớ không nhầm thì hai ngày này là ngày thi của em mà, làm sao lại không nghe lời như thế!"

Yên tâm sao? Anh đều đã phản bội cô như vậy mà giờ lại làm ra vẻ cô như người nhân rồi cứ yên tâm đi như vậy sao? Đến cuối cùng anh xem cô là gì đây chứ! Hạ Hi như có ảo giác long trời lở đất, vừa lùi lại vừa nói, "Rốt cuộc anh muốn gạt em đến khi nào hả? Anh nói muốn kiên trì bốn năm, thì em cũng đã kiên trì bốn năm với anh, anh nói phải tin tưởng anh, được, em đã tin tưởng anh, A Hành, em đã như vậy..." Hai chữ "yêu anh" này chỉ đành dừng lại ở trên đầu môi, đôi mắt trong veo lại hiện lên ánh sáng như lưu ly, nước mắt của Hạ Hi đã không thể nào khống chế mà chảy ra, cô nghẹn ngào nói, "Làm sao anh có thể đối với em như vậy?"

Căn bản Lệ Hành nghe không hiểu những lời nói của Hạ Hi, nhưng anh vẫn ngây ngốc đứng đó nhìn phản ứng của cô thì cũng đủ biết cô hiểu lầm rồi, anh vội nói, "Em đừng có suy diễn lung tung, anh nói cho em biết những gì em nhìn thấy đều không phải như em nghĩ đâu..." Lệ Hành muốn tiến lên kéo tay cô.

Hạ Hi đã mất đi lý trí, căn bản không cho Lệ Hành có cơ hội giải thích mà đã chạy đi rồi. Tay phải của Lệ Hành không dùng lực được nên đã không bắt được cô mà còn bị cô đẩy cho lảo đảo.

Hạ Tri Dư chạy tới đỡ khuỷu tay của anh, khẽ nói, "Còn chưa cắt chỉ, nên đừng có làm bậy..."

"Cút đi!" Lệ Hành không thèm nghe Hạ Tri Dư nói cái gì, mắt của anh cũng nhanh đỏ lên, đẩy cô ta ra muốn xoay người đuổi theo, một giây sau lại thấy Hạ Hi bị một chiếc xe trắng gấp xém đụng trúng.

"Tiểu Thất!" Lệ Hành kêu khàn cả giọng, điên cuồng chạy tới, Hạ Hi đã bò dậy chui ra phía sau của một chiếc xe taxi.

Lệ Hành theo xe đuổi theo tới trạm xe lửa cũng không tìm được Hạ Hi. Lúc anh đang chuẩn bị đuổi theo tới nhà của cô, thì Hạ Tri Dư cũng đã mang theo đội trưởng của anh là Trần Hạo và một bạn ở trong ký túc xá có tên là Sầu Tử tới. Trên người của Lệ Hành có vết thương, và lại sắp diễn tập tốt nghiệp, nên Trần Hạo không thể chắc chắn đó là giả. Lệ Hành lại bắt đầu phạm lỗi, ở trước mặt mọi người, anh cư nhiên dám ra tay với Trần Hạo, sau đó lại bị buộc mang về trường học. đ.đ. l. q.đ

Ở trong phòng tạm giam, Lệ Hành đá cánh cửa, "Tôi nói cho anh biết nha Trần mất to, nếu như bạn gái tôi mà có xảy ra chuyện gì, thì tôi sẽ càn quét cả nhà anh!"

Biết lỗi tai của anh bị thương nên không nghe được, Trần Hạo cũng chẳng muốn nói lời vô nghĩa với anh, nên xoay người rời đi.

Buổi tối, Sầu Tử và một người anh em khác ở trong ký túc xá tới hỏi Lệ Hành đã xảy ra chuyện gì. Lệ Hành nghe không rõ bọn họ nói cái gì, nên hung hăng đập hai cái vào cánh cửa, mắng, "Biết rõ bây giờ tôi như người nửa điên rồi mà còn nói cái gì nữa hả, gọi dùm một dây số tới nhà bạn gái tôi xem thử cô ấy về chưa, có bị xe đụng bị thương hay không, nói cho cô ấy biết tôi và Hạ Tri Dư không có xảy ra chuyện gì hết, chờ vài ngày nữa tôi về sẽ giải thích với cô ấy. Còn nữa, chuyện tôi đi tái khám, trong các người có người nào con mẹ nó nói cho Hạ Tri Dư biết hả?"

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, nói cậu đừng vì lấy lòng người đẹp mà lộ ra hành tung của A Hành, cho dù cô ta có là tiền nữ, nhưng ở bên trong cũng rất ghê tởm. Lần này thì tốt rồi, chờ cậu ta ra được thì không lột da cậu mới là lạ đấy." Ở ngoài cửa Sầu Tử nói dong dài vài câu với người anh em ở bên cạnh, lại hăng giọng nói với Lệ Hành, "Vậy có muốn nói cho người kia của cậu biết rằng cậu diễn tập nên bị thương tới tàn phế hay không?"

Lệ Hành miễn cưỡng cũng nghe được, anh tức giận nói, "Mẹ nó cậu mới tàn phế đấy! Tôi cảnh cáo cậu tốt nhất cậu đừng nên nói cái gì hết, cô ấy muốn thi vào trường cao đẳng nên không thể làm cho cô ấy phân tâm được."

Sầu Tử nghe vậy nóng nảy, mắng, "Cậu nha, lỗi tai đã tàn phế, tay đã tàn phế, vậy mà cậu muốn tìm cũng tàn phế theo sao? Chuyện cũng đã như vậy rồi, không nói cho cô ấy biết rằng cậu bị thương, cô ấy có thể tin sao? Cậu cho rằng cậu lo lắng thì có thể làm cho cô ấy bình tĩnh lại hoặc là để cho cô ấy

Hạ Hi ôm sách ở trong lòng, cúi đầu không nói gì.

"Em biết A Hành cũng không phải ngày một ngày hai, cậu ta là loại người thay lòng đổi dạ sao? Em đừng nghĩ ngợi lung tung mà ảnh hưởng tới việc thi vào trường cao đẳng, nếu vậy thì không phải làm cho cậu ta áy náy cả đời hay sao? Được rồi, đừng giận hờn nữa, tối nay tám giờ cậu ta sẽ gọi điện thoại tới nhà em, em ngàn vạn lần phải nhận đó nha..."

Vương Vĩ đặc biệt vì bạn thân mà tận tình khuyên nhủ thật lâu, mãi cho đến khi Hạ Hi gật đầu, anh mới đánh chuông thu bình. Nhưng mà Lê Hành lại bị hội nghị khẩn cấp ở trong đội ngăn trở, chờ đến khi anh lấy tốc độ chạy xa trăm mét tới gọi điện thoại, đợi cả đêm nên Hạ Hi đã đi cùng với Hạ Hoành ra sân bay đón mẹ Hệ Diễn Đình đột nhiên về nước.

Sau đó Hạ Hi lại ở trong khách sạn cùng với Hệ Diễn Đình. Lê Hành điện thoại nhưng không tìm được cô, đành phải để cho Sáu Từ viết hộ anh một bức thư, giải thích rằng ở trong buổi diễn tập thử đã bị thương, không muốn làm cho cô lo lắng nên mới gạt cô. Hạ Tri Dư biết anh đi ra bệnh viện ở bên ngoài để tái khám nên mới đi theo anh, vì vậy mà hai người mới cùng nhau trở về. Sau đó, anh cầm tay phải đang đau lên run run viết cho cô, "Tiểu Thất, bây giờ anh không dám nói với em phải tin tưởng anh vào trong lúc này, bởi vì anh sợ những lời này sẽ làm em nghĩ anh đang lấy cớ để buộc em phải tin tưởng anh. Mà anh cùng với cô ấy thật sự không có chuyện gì hết. Anh không thể phủ nhận từ trước tới nay cô ấy vẫn chưa buông tha anh, anh cũng chưa từng cho cô ấy một chút xui hi vọng hoặc đường sống nào, tâm ý của anh trước sau vẫn kiên định, anh yêu em, và chỉ yêu mỗi em thôi! Em phải đồng ý với anh, thì thật tốt, ngàn vạn lần đừng để chuyện này làm ảnh hưởng tới cuộc thi vào cao đẳng, anh sẽ mau trở về, em chờ anh!"

Tin rằng nếu như Hạ Hi nhìn thấy bức thư này thì cô sẽ tỉnh táo lại, cho dù có nghi ngờ gì, thì cũng sẽ thi thật tốt rồi chờ Lê Hành trở về giáp mặt nói chuyện rõ ràng. Nhưng có một câu nói kêu là nhà dột còn gặp mưa to, đi thuyền lại trùng hợp ngược gió, vốn là ở trong lớp của Hạ Hi có một bạn nam sợ ý làm mất bức thư này nhưng không dám nói với cô, sau đó thì mẹ của Lê Hành bắt ngờ tới thăm, rồi lại từ cái khổ này tới cái khổ khác.

Mẹ Lê có bộ dáng hơn năm mươi, bị năm tháng tẩy rửa nên đã làm khoé mắt bà có dấu vết đuôi cá nhàn nhạt, nhưng ánh mắt thì lại sắc bén giống như Lê Hành.

Đánh giá Hạ Hi xong, mẹ Lê đột nhiên lên tiếng, "Hèn gì tôi cứ thấy kỳ quái làm sao đấy, cứ mỗi lần Lê Hành được nghỉ phép nó lại không về nhà, thì ra là nó ở cùng với cô."

Hạ Hi chưa từng trải qua tình huống như vậy, hơn nữa đứng trước mặt cô giờ là mẹ của Lê Hành. Cho dù trước mắt có nào loạn với anh như thế nào, thì trong lòng cô vẫn ôm một tia hi vọng, mặc dù là nguyên nhân gì nhưng nghe trong giọng của mẹ Lê hình như không được tốt lắm, nên cô chỉ ngoan ngoãn đứng đó, không biết nên trả lời như thế nào trong lúc này. đ. l. q.đ

Trên thực tế mẹ Lê cũng không cần cô phải trả lời, bà tự nói, "Tuổi còn nhỏ thì nên lấy chuyện học làm chính, có một số chuyện cũng không cần phải nghĩ quá sớm, suy cho cùng tính tình còn chưa có ổn định, nếu như làm chuyện gì khác người thì cũng sẽ không được tốt lắm."

Hạ Hi nhìn bà, trong ánh mắt bắt đầu lan tràn cảm xúc bị tổn thương, đứng im lặng ở một bên, cuối cùng cô cũng mở miệng, "Dì à, chúng con..."

Nhưng mẹ Lê cũng không cho cô có cơ hội giải thích, liền nói, "Ba của A Hành và ba của Tri Dư là chiến hữu, hai đứa nhỏ lại rất có duyên khi thi cùng vào một trường, hai nhà của chúng tôi đều cho rằng chúng nó rất hợp nhau. Đầu là quân nhân, nên trên sự nghiệp có thể giúp đỡ lẫn nhau, trong sinh hoạt Tri Dư cũng đã tỏ ý của mình, con bé sẽ tôn trọng sự lựa chọn của A Hành, thằng bé đi đâu con bé cũng sẽ đi theo đấy, như vậy cũng tránh được việc vất vả và phải ở riêng..."

Hiện tại đều đã là thời đại nào rồi, chẳng lẽ còn muốn ép duyên sao? Hạ Hi không có cách nào đồng ý với cách nói của mẹ Lê, cô cũng trả lời thẳng, "Ý của dì là muốn con rời xa Lê Hành, thành toàn cho anh ấy và Hạ Tri Dư sao?"

"Tôi biết cô đang nghĩ gì. Hiện tại thì A Hành cực kỳ yêu cô, nếu không thằng bé cũng sẽ không bị ghi lỗi nặng trong phần đánh giá, nhưng cô có biết không, cô đã làm ảnh hưởng tới tương lai của nó, tôi không hi vọng chuyện như vậy xảy ra thêm một lần nữa." Biết Lê Hành bị trường học xử phạt, mẹ Lê rất là tức giận, nhưng bà lại không gọi điện hỏi Lê Hành về chuyện này, chẳng qua sau khi biết chút tin bà lập tức chạy tới gặp Hạ Hi.

Cùng giận đối với Lê Hành là một chuyện, bị bậc bề trên can thiệp làm cho hai người tách ra lại là một chuyện khác. Hạ Hi không muốn nghe tiếp, vì thế cô liền nói, "Thật xin lỗi dì, có lẽ dì đã tìm lầm đối tượng để nói chuyện rồi. Hai chúng ta đều không có cùng một lời nói, nên dì và con không thể nói chuyện tiếp. Nếu như dì không có chuyện khác, thì có thể cho chép con trở về đi học hay không?" đ. l. q.đ

"Nghe nói mẹ của cô từ nhỏ đã không sống chung cùng với cô, Hạ Hi bây giờ cô còn nhỏ, có thể cô sẽ không hiểu rằng một người phụ nữ cần phải chăm sóc cho chồng của mình, không có người nào muốn sống trong lo sợ." Cố gắng dừng lại một chút, mẹ Lê lại nhấn mạnh, "Làm quân tử lại càng không dễ dàng, là loại người phải chống đỡ cả sinh hoạt vất vả của gia đình, không phải người nào cũng có thể tượng tượng được. Tôi nghĩ ở trong mắt mẹ của cô cũng không thể nào chấp nhận làm người phụ nữ tốt này được, nếu bà ấy mà tốt thì cũng đã không ly hôn với ba cô, vậy cô có thể nói cái đó với nghề nghiệp của ba cô không có chút quan hệ nào sao? Tôi không muốn cô và A Hành đi vào con đường của cha mẹ cô, tôi dám khẳng định Tri Dư càng thích hợp với A Hành hơn so với cô. Cho nên tôi không đồng ý chuyện cô và A Hành, hi vọng cô sẽ không quán lấy thằng bé nữa."

Nếu như không có nói tới ba và mẹ kính yêu của cô, chắc cô sẽ không phản bác tới cùng, bởi vì ý kiến và cách nói của bà quá mức cổ hủ. Nhưng chuyện này lại làm liên lụy ba mẹ cô, Hạ Hi không thể nào bình tĩnh mà đối mặt, cực tức ở trong ngực cũng được kéo nhanh lên, cô lạnh lùng hỏi, "Dì đối với chuyện nhà của con biết rõ như vậy, là ai đã nói cho dì?"

Mẹ Lê tránh nói vào chuyện đó, "Người nào nói đã không còn quan trọng, quan trọng đây là sự thật."

Ánh mắt của Hạ Hi bỗng nhiên trở nên sắc bén vài phần, cô nói lại, "Có phải là sự thật hay không thì không có quan hệ gì với dì cả! Cái gì gọi là đi vào

đường của ba mẹ con? Bọn họ ly hôn, thì đi có tư cách phán xét bọn họ sao?"

Mẹ Lệ liền đuối lý, thấy Hạ Hi tuổi còn nhỏ nhưng mà sắc bén như vậy nên cũng không muốn dây dưa tiếp, bà có chút không kiên nhẫn nói, "Làm sao cô có thể nói chuyện với tôi như vậy? Tôi là mẹ của A Hành, là bề trên của cô đấy. Thôi, tôi không muốn so đo với một đứa trẻ như cô, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, hôn nhân mà không nhận được sự chúc phúc từ phía gia đình thì rất khó mà hạnh phúc, cô hãy suy nghĩ kỹ đi."

Từ nhỏ đến lớn, Hạ Hi chưa bao giờ chịu uất ức như thế này, lòng của cô như bị kim đâm vào, đau đến nỗi không thể đứng dậy, khi cố gắng ổn định lại cảm xúc, cô quát cường nói, "Con không có tính gả cho con trai của dì, nói chung dì có thể yên tâm."

"Vậy thì quá tốt." Mẹ Lệ mỉm cười, "Tôi cũng thật sự không có cách nào có thể chấp nhận một cô gái không biết phép tắc và tôn trọng người lớn làm con dâu."đ. l. qđ

Nhìn bóng dáng mẹ Lệ biến mất ở góc đường, cảm xúc Hạ Hi đột nhiên bị bùng ra, ở trên phố người đến người đi, cô chợt ôm mặt ngồi xổm xuống...

Tối hôm đó, Hạ Hi nằm ở trong lòng Hề Diễn Đình, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô thì thảo nói mơ, "Mẹ, mẹ đừng đi, mẹ trở về đi có được hay không, con và ba đều cần mẹ..."

Tim của Hề Diễn Đình bởi vì một câu nói của con gái mà bắt đầu co rút đau đớn, sờ mái tóc mềm mại của Hạ Hi, nước mắt của bà rơi xuống từng giọt. Sau đó bà gọi điện cho Hạ Hoành, nghe được giọng nói trầm ổn của ông vẫn như lúc trước dịu dàng hỏi bà, "Sao vậy Diễn Đình, sao giờ còn chưa ngủ?" Đột nhiên lại ngừng lại.

Sau một lúc không nghe thấy tiếp trả lời, Hạ Hoành đang xem công văn ở trong thư phòng có phần lo lắng hỏi tới, "Diễn Đình, nói chuyện đi chứ, đã xảy ra chuyện gì? Anh lập tức tới ngay."

Hề Diễn Đình nghẹn ngào nói, "Hạ Hoành, thật xin lỗi..."

Hạ Hoành ở đầu bên kia điện thoại cứng người tại chỗ, sau một lúc ông mới hồi phục lại tinh thần, ông á náy nói, "Ừ, anh có lỗi với em, anh không thể cho em cảm giác an toàn."

Hề Diễn Đình khóc, "Không phải, em..." Bà không nói được nữa, chẳng qua chỉ cảm thấy ông nghe nước mắt lại càng rơi không ngừng.đ. l. qđ

Vợ trước yếu ớt mà ông yêu nhất đang khóc, Hạ Hoành cảm thấy rất đau lòng, ông liền nhẹ giọng dỗ dành, "Đừng khóc nữa, sáng ngày mai mắt sẽ sưng đấy. Tiểu Thất đã ngủ chưa? Để anh tới đó xem hai người."

Hề Diễn Đình nghe vậy khóc nói, "Khuya lắm rồi anh không cần tới đây đâu, anh tới sẽ đánh thức con gái..."

Hạ Hoành biết vợ mình đang từ chối, ông không thể làm như không nghe thấy nên đành chờ đợi, sau đó nói, "Ngày mai em trở về nhà đi, dù sao khách sạn vẫn kém hơn so với ở nhà." Sợ bà hiểu lầm, ông lại giải thích, "Ngày mai anh phải đi công tác, mấy ngày nữa mới về."đ. l. qđ

Hề Diễn Đình không có trả lời, chẳng qua chỉ mang theo thanh âm nức nở nói, "Chờ con gái kết thúc cuộc thi vào cao đẳng, em muốn mang con về ở với em trong một khoảng thời gian ngắn, dù sao ba mẹ cũng nói muốn gặp cháu ngoại. Trước khi vào học em sẽ đưa con bé trở về, có được hay không?"

Hạ Hoành kích động hỏi, "Vậy em có trở về không?" Có thể tưởng tượng đến cuộc sống hoàn toàn mới của bà, ông chỉ có thể nói, "Vậy được thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Đương nhiên Hạ Hi thật sự không biết cuộc đối thoại lần này của ba mẹ. Chẳng qua lúc đó cô rõ ràng cảm giác được sự biến hoá khéo léo của ba mẹ và hai người càng đối với cô quan tâm và chăm sóc chu đáo hơn, để tránh làm bọn họ phiền lòng, cô buộc chính mình phải bỏ xuống chuyện của Lệ Hành và Hạ Tri Dư trước, và đối phó với cuộc thi vào cao đẳng. Nhưng mà bất kể cô điều chỉnh như thế nào, số lần cô ngủ thật sự không nhiều, lúc nào cũng mơ thấy buổi gặp mặt lần đó với mẹ Lệ, làm cho tâm trạng của cô không còn được tốt như trước.

Sau cuộc thi, Hạ Hi lại cực kỳ ừ rừ. Nhất là sau phần đánh giá, khi biết mình vô duyên với trường cảnh sát mà Lệ Hành đã tha thiết đề nghị cô thi vào, trông cô lại càng gầy yếu. Mà đúng lúc này, Hạ Hi gặp được Tiêu Dận.

Mẹ của Tiêu Dận và Hạ Hoành và bạn học đại học, sau khi tốt nghiệp hai người đều có công việc riêng nên không còn liên lạc. Nếu như không phải lần này muốn làm giấy tờ ra nước ngoài cho Hạ Hi, hai người vẫn sẽ không có cơ hội gặp lại nhau.đ. l. qđ

Có mẹ Tiêu giúp đỡ, mọi việc tiến hành cực kỳ thuận lợi. Vì để cảm ơn bạn học cũ, Hạ Hoành và Hề Diễn Đình mang theo Hạ Hi cùng ăn một bữa cơm

với mẹ Tiêu. Buổi ăn đó chính là lần đầu tiên Hạ Hi và Tiêu Dận gặp nhau. Có lẽ xuất phát từ tác phong của quý ông, Tiêu Dận có vẻ chăm sóc Hạ Hi, cùng nói chuyện phiếm và chia thức ăn cho cô. Phát hiện con trai mình có động tác chủ động hiếm có, mẹ Tiêu càng yêu thích Hạ Hi hơn.

Tâm tư của Hạ Hi hiển nhiên cũng không có đặt ở trên người của Tiêu Dận, chỉ biết anh là con trai của bạn học của ba mình nên cần phải lễ phép với người ta. Ngày hôm sau Tiêu Dận liền gọi điện tới nhà Hạ Hi muốn rủ cô đi chơi. Đối với sự từ chối của Hạ Hi, dường như Tiêu Dận cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, anh cười không sao cả, trực tiếp nói, "Đừng hiểu lầm, cũng không phải muốn theo đuổi em. Hôm qua thấy tâm tình em không được tốt lắm, nên muốn giới thiệu bạn cho em quen biết, em coi như là đi ra ngoài chơi với mấy chị em gái đi."

Người ta đã nói đến mức vậy nếu không đi thì thật không phải, nên Hạ Hi liền chấp nhận lời mời. Ngày đó, Tiêu Dận ngoài trừ dẫn theo một người như bạn gái, còn có một cô bé khác cũng có mặt. Cô ấy chính là bạn đại học của Tiêu Dận--Nhan Đại. Theo thời gian trôi qua, về sau ba người trở thành Thiết Tam Giác, đến mức Hạ Hi cũng chưa từng gặp qua bạn gái trước của Tiêu Dận.

Lúc Hạ Hi chuẩn bị ra nước ngoài, Lê Hành liền trở về. Sở dĩ lâu như vậy, là chủ yếu anh muốn chữa trị vết thương ở tay và tai ở trong đội tập huấn đó, và muốn chuẩn bị diễn tập chiến tranh ở trong buổi tốt nghiệp, chờ anh tham gia xong buổi tốt nghiệp và tổng duyệt binh của nhà trường, anh liền trực tiếp chạy về ký túc xá.

Bởi vì từ đầu đến cuối nhớ rằng Hạ Hi phải đi vào trường cao đẳng, nhưng giờ Lê Hành thật sự không có biện pháp phải chờ thêm nữa, lập tức xin phép cấp trên trong ngày hôm đó, thậm chí sau khi lấy được sự đồng ý, anh chờ không kịp để lấy xe mà lập tức chạy bộ tới nhà ga. Xuống tàu, Lê Hành chạy thẳng tới nhà Hạ Hi, nhưng thấy cô và một người con trai khác đang đứng ở trong vườn hoa nhỏ dưới lầu không biết là đang nói chuyện gì, chờ cô quay đầu mỉm cười thì mới thấy Lê Hành đang đứng ở phía xa. ~~đ.đ. l. q.đ~~

Khoảnh khắc thấy anh, mắt của Hạ Hi thoáng chốc đỏ lên, đề xuống suy nghĩ khổ sở ở trong lòng ngực đang dâng lên, cô xoay người nói với Tiêu Dận, "Anh và Tiêu Đại quyết định giờ nào thì em rảnh giờ đó."

"Được, vậy thì đã định rồi đó nha." Đúng lúc này điện thoại vang lên, Tiêu Dận nói chuyện có chút vội vàng, "Anh đi trước, mẹ anh đang hỏi, làm như lần này đi không trở lại vậy..." Sau khi Hạ Hi gật đầu, anh nhấn xuống phím điện thoại thì nghe được mẹ anh ở đầu bên kia nói, "Đã nói là không cần phải chuẩn bị quá nhiều đồ đạc, thiếu cái gì thì qua bên đó mua cũng được, hành lý to như vậy thì nên để Hạ Hi mang theo đồ trang điểm của con bé, con gái là phiền toái nhất, một đóng đồ lộn xộn..." Vừa đi tới bên Lê Hành nhìn thoáng qua.

Bước chân của Tiêu Dận có hơi dừng lại, Lê Hành xoay người lại, tầm mắt bắn tới bóng lưng của Tiêu Dận, sắc mặt có chút biến hoá.

Chú ý thấy sắc mặt của anh có chút thay đổi, Hạ Hi cố gắng giữ giọng mình bình tĩnh, mở miệng nói, "Anh đã trở lại." Giọng nói bình tĩnh vang lên ở phía sau ẩn chứa xa cách làm Lê Hành hơi ngưng lại. ~~đ.đ. l. q.đ~~

Sắc mặt của anh không được tốt lắm, nhưng vẫn có thể khống chế tức giận của mình, kiên nhẫn giải thích với cô, "Khoảng thời gian trước anh bị thương, thính lực có chút vấn đề, tay phải cũng phải khâu mấy mũi, viết thư và gọi điện đều bất tiện, sợ em lo lắng nên mới không nói. Ngày đó anh đi ra ngoài trường để tái khám, cô ấy lại đi theo sau, ngoài trừ để cô ấy đi, anh không còn có cách nào." Thấy vẻ mặt của cô không có dấu hiệu buồn lòng, anh liền quảng xuống lời nói mạnh mẽ, "Nếu như Lê Hành anh làm chuyện gì có lỗi với em cho dù là một chút, anh tuyệt đối sẽ chết không được từ tế!"

Ánh mắt của Hạ Hi bắt đầu ửng đỏ, cô xoay mặt đi làm như không có việc gì nói, "Anh không cần phải nói chuyện nghiêm trọng như vậy, kỳ thật đã không có gì đáng ngại rồi. Cô ấy rất tốt, anh yêu cô ấy cũng là chuyện bình thường thôi. Ngày đó thật là ngại quá, anh giúp tôi xin lỗi cô ấy dùm..."

Túm nhanh tay của cô kéo chặt vào trong ngực, Lê Hành lạnh giọng quát, "Nói cái gì vậy! Cái gì mà anh yêu cô ấy là chuyện bình thường? Anh nói yêu cô ấy khi nào hả?"

Nghĩ đến ánh mắt hung hăng của mẹ Lê, Hạ Hi rơi nước mắt ở trong lòng, cô không vùng vẫy cũng không có chuyển động, chẳng qua chỉ nói nhàn nhạt, "Anh buông tay ra, bị người khác thấy thì không được tốt."

Lê Hành giận, "Anh ôm bạn gái của anh thì có gì không tốt chứ? Cần gì sợ người nào nhìn thấy?" ~~đ.đ. l. q.đ~~

So sánh với con giận của anh, Hạ Hi lại có vẻ khá bình tĩnh, "Chúng ta đã không phải là người yêu nữa rồi! Cho nên anh không cần phải giải thích chuyện của anh, và quan hệ với cô ấy, giống như tôi cũng không nhất thiết phải nói với anh rằng tôi đang quen người đàn ông khác."

"Em nói cái gì? Ai nói chúng ta không còn là người yêu nữa hả? Người nào cho phép em ở cùng với người đàn ông khác?" Sắc mặt của Lê Hành đông lạnh trong nháy mắt, lại tăng thêm lực ở trên tay, "Hạ Hi, anh cảnh cáo em, đừng có nói dối ở trước mặt của anh!" Ánh mắt giăng co rất lâu, anh lại gần từng chữ, "Nói thật đi!"

Từ từ ổn định hô hấp của mình, Hạ Hi trả lời, "Sự thật là tôi đã có người khác rồi. Lần trước tới trường học tìm anh là muốn nói cho anh chuyện này, không nghĩ tới lại thấy anh đang ở cùng với cô ấy, tôi vì quá giận nên mới ra tay, cũng không có ý nghĩ gì khác." Tim theo bản năng co rút, Hạ Hi cắn răng, ngoan độc và quyết tuyệt nói, "Một khi đã như vậy, thì dễ hợp dễ tan đi."

Cảm giác như lồng ngực bị thứ gì đó sắc bén hung hăng đâm thẳng vào, Lê Hành đau đến nỗi không thể khống chế và có phần run rẩy, liên tục hít thở hai lần, sau đó anh dịu giọng có phần cầu khẩn, "Đừng nói nhảm có được không? Không phải anh đã nói với em rồi sao, anh và cô ấy không có chuyện gì hết, cái gì cũng đề không có! Anh đã nói quá rõ ràng, anh đã phân giới tuyến với cô ấy. Trên thực tế, ngày đó anh chỉ tái khám rồi trở về trường, không phải như em nghĩ rằng anh và cô ấy ở với chung với nhau rồi trở về, em biết tâm tư của anh mà có đúng không?" Hai tay anh nắm chặt hai vai của Hạ Hi, Lê Hành nhắc lại, "Anh rất rõ thân phận của chúng ta. Anh là bạn trai của em, người anh yêu chính là em. Cái gì mà nói một khi đã như vậy thì dễ hợp dễ tan chứ? Là anh không đúng khi giấu chuyện mình bị thương làm em lo lắng, và còn làm em hiểu lầm. Tiêu Thất em phải tin anh, anh thật sự không có xảy ra chuyện gì với cô ấy, trừ em ra anh không để ý tới ai khác." ~~đ.đ. l. q.đ~~

Ánh nắng mùa hè cực kỳ mềm mại, lời nói của Lệ Hành cũng cực kỳ ấm áp, nhưng tim của Hạ Hi lại không thể khống chế được mà lạnh đến run rẩy. Cô vẫn luôn kéo dài thời gian xuất ngoại, kỳ thật là đang chờ anh quay về, chờ chính anh nói những lời đó. Giống như mẹ Lệ nói, nếu không có được sự chúc phúc từ gia đình hai bên thì hôn nhân của bọn họ sẽ không thể hạnh phúc, cô không biết phải vượt qua cửa của mẹ anh như thế nào, cô không biết rốt cuộc bản thân mình sẽ đi về đâu. Mẹ anh ghét cô như thế, thậm chí không tiếc lộ ra mặt xấu trong con người bà, lấy chuyện ba mẹ cô ly hôn mà đả kích cô, thật sự làm cho cô đau đớn. Hạ Hi càng không ngừng thuyết phục chính mình, tình yêu là chuyện của hai người, chỉ cần cô và Lệ Hành nắm tay nhau, kiên trì tiếp tục yêu nhau là được rồi. Nhưng mà cô không thể tha thứ chuyện mẹ Lệ chửi mẹ cô, cô không có cách nào chấp nhận một người cay nghiệt và sắc bén như vậy làm mẹ chồng mình. Từ nhỏ cô đã mất đi một nửa tình thương của mẹ, thì cô lại càng hi vọng trong tương lai sẽ có một người mẹ chồng chịu yêu thương mình bấy nhiêu. Vì thế mà giờ cô thật sự thấy rất thất vọng.

Giữa ánh mắt mờ hồ, Hạ Hi nhẹ giọng nói, "Tôi không có nói nhảm, tôi thật sự...muốn chia tay."

Hai chữ chia tay như gió lạnh thấu xương, khi thốt lên thì Hạ Hi rất thống khổ, và cũng làm cho Lệ Hành cảm thấy đau đớn. Anh bỗng nhiên cảm thấy đầu nặng chân nhẹ đứng không vững, cổ họng anh khàn khàn mở miệng, "Đừng làm loạn có được không? Anh sai rồi, bất luận như thế nào thì anh đã sai rồi, em tha thứ cho anh đi, cho anh thêm một cơ hội có được không?"

Nói thật cho dù bị Hạ Hi đánh một cái tát, Lệ Hành cũng chưa từng nghĩ đến chuyện nghiêm trọng tới mức phải chia tay. Trước đó anh không tuân thủ nội quy nhà trường muốn trở về gấp để giải thích, chính là sợ ảnh hưởng đến việc cô thi vào cao đẳng. Nhưng giờ khi Hạ Hi thật sự nói ra hai chữ chia tay này, anh quả thật không dám tin, anh rất hiểu tính tình của cô, cô là một cô bé ngang ngược, nếu anh không mềm mỏng với cô thì rất có khả năng sẽ mất đi cô, anh không thể mạo hiểm. Anh yêu cô như vậy thì làm sao có thể chia tay cô chứ? Bốn năm rồi, làm sao có thể chia tay đây? Làm sao có thể! đ.đ. l. q.đ

Nhưng mà Hạ Hi lại quyết tâm như vậy, trước mắt cô không ngừng hiện lên về mặt mẹ của Lệ Hành, yên lặng nhìn chăm chăm như vậy, ánh mắt lạnh như băng, còn có những lời nói làm người ta tổn thương, cả người Hạ Hi lạnh đến run rẩy. Hình tượng mẹ chồng từ ái ở trong lòng cô đã sớm tan vỡ đến thất linh bát lạc (rải rác khắp nơi). Hơn nữa bà lại tán thành và chấp nhận Hạ Tri Dư, tim Hạ Hi lại càng tan vỡ đến không dậy nổi.

Biết anh bị thương ở tai và tay, tim Hạ Hi rất đau. Nhưng chung quy cô vẫn tránh xa cái ôm của Lệ Hành, giữa nhịp đập của con tim anh, cô nhẹ giọng nói, "Anh không sai, chỉ là chúng ta không thích hợp, nên mới không thể ở cùng một chỗ." Nói một câu thâm sâu rồi lại nói tiếp, "Mẹ tôi đã trở về, tôi muốn đi cùng với bà."

"Đi? Đi đâu?" Lệ Hành ngây ngẩn cả người, sau đó mới phản ứng kịp, làm bộ bình tĩnh nói, "Dì muốn dẫn em ra nước ngoài học đại học sao? Cũng được, học ở trường quân đội quá vất vả. Nhưng đi bao lâu? Ba năm? Năm năm? Hay là mười năm? Anh sẽ chờ em!"

Cố gắng dè nước mắt lại rồi quay lưng, Hạ Hi dối lòng nói, "Tôi không trở về nữa, anh cũng đừng chờ tôi." Giọng nói tan đi, cô bước nhanh chạy đi, không cho Lệ Hành thấy nước mắt của cô đang rơi xuống giàn giụa. đ.đ. l. q.đ

Nhìn bóng lưng của cô tan biến trong tầm mắt, Lệ Hành gương giọng hô, "Mặc kệ như thế nào, anh cũng sẽ chờ em!" Nhưng đáp lại lời anh, chỉ là bóng lưng cô biến mất tại góc rẽ.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Ngày đó, Lệ Hành thật sự không thể nào ngủ được. Nghĩ đến lời nói chia tay và không trở lại nữa của Hạ Hi, ngực anh đau đến không chịu nổi. Trải qua một đêm chìm xuống đáy vực, lúc này Lệ Hành mới phản ứng kịp khẳng định Hạ Hi đang lừa anh, bởi vì còn hiểu lầm anh và Hạ Tri Dư, cho nên cô mới cố tình nói rằng mình sẽ không trở lại. Nghĩ đến đây, Lệ Hành vội xông ra khỏi nhà đi tìm Hạ Hi, nhưng ở trên đường lại đụng phải Hạ Tri Dư.

"Vẫn còn muốn làm phiền tôi sao? Cô muốn tôi nói thêm bao nhiêu lần nữa là tôi không thích cô đây?" Vẻ mặt của Lệ Hành rất lạnh, giọng nói lại bình tĩnh làm người ta phải lo sợ, "Tôi nói lại một lần cuối cùng, đừng có như âm hồn không tan mà bám riết lấy tôi, nếu không đừng trách tôi không nể tình, tôi nói được thì làm được đấy!"

Biểu hiện của Hạ Tri Dư làm Lệ Hành rất bất ngờ, cô hỏi, "Có muốn tôi giúp anh đi giải thích không?"

Độ sâu không thể sâu hơn trong mắt anh chiếu ra khí lạnh làm người khiếp sợ, Lệ Hành hỏi lại, "Cô cảm thấy tôi cần sao?"

Hạ Tri Dư mỉm cười, do dự nói, "Tôi nói cái này có thể sẽ làm anh tức giận. Cô ấy thật sự đang ở cùng với người đàn ông khác, ta đã thấy..."

"Cô câm miệng lại!" Lời nói của cô còn chưa dứt thì đã bị tiếng quát của Lệ Hành chặn đứng, nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô, anh cảnh cáo, "Bất luận cô ấy làm cái gì, có quyết định như thế nào, dù tốt hay xấu, Lệ Hành tôi đều gánh chịu được! Không cần bất luận người nào nhúng tay vào! Cô hãy nghe kỹ cho tôi, nếu như cô lại nói một chữ nào về cô ấy nữa, thì đừng trách tôi không khách khí."

Hạ Tri Dư rất tức giận, bước vững vàng đến gần ánh mắt anh, cô nói, "Anh dám?"

Lệ Hành hít mát, giọng nói lạnh đến thấu xương, "Cô nói xem tôi có dám hay không!"

Ánh mắt giằng co, lại quét tới một bóng dáng quen thuộc. Lệ Hành nâng mắt, lại thấy Hạ Hi đang đứng ở đường đối diện.

Anh dám nói bọn họ không có ở cùng với nhau? Anh còn dám nói bọn họ không có việc gì? Thật sự chỉ trùng hợp thôi, rốt cuộc Hạ Hi không thuyết phục được chính mình. Một trận gió lớn thổi qua, cuốn đi vô số bụi trên mặt đất, trong giây phút đó bầu trời đang u ám lại tự nhiên có vài giọt mưa lạnh. Cô đứng ở dưới bầu trời đầy mưa phùn, cong môi nở nụ cười.

Một giây đó nụ cười của cô đâm vào tim anh đau đớn, một giây đó bọn họ không hẹn và gặp đứng ngăn cách bởi một con đường xa xôi. Gió lạnh mang theo nước mưa thổi qua hai má, nhưng lại không thể so được với sự lạnh lẽo ở trong lòng...

Lúc Hạ Hi xoay người đi, Lệ Hành xông qua đường túm chặt lấy cô, mưa theo cảm anh nhỏ giọt xuống, anh vội vàng nói, "Anh muốn đi tìm em..."

Lời nói của anh còn chưa dứt thì đã bị Hạ Hi ngắt lời, đẩy tay anh ra, cô quyết tuyệt nói, "Đừng gạt tôi nữa, tôi không có ngu."

Lệ Hành nóng nảy, giọng nói cũng to hơn, "Anh không có gạt em. Anh chính là muốn đi tìm em! Ai biết làm sao lại gặp cô ấy ở đây!"

"Lệ Hành, anh có thể có chút trách nhiệm hay không? Thừa nhận ở cùng cô ấy thì có làm sao? Chẳng lẽ anh muốn bắt cả hai tay rồi muốn tôi tin anh, anh mới cam tâm sao? Ngẫu nhiên gặp có phải không? Được, tôi tin rồi, nhưng giờ tôi không muốn ở cùng với anh đây, chính là muốn chia tay với anh có được hay không?"

Cô nói cô tin sao? Nhưng sự tin tưởng ở trong mắt cô vào giờ phút này lại không có, rõ ràng là tức giận và uất ức. Sự bình tĩnh của Lệ Hành biến mất trong nháy mắt, anh đột nhiên đâm một quyền vào thân cây ở bên cạnh cô, gào lên, "Tại sao anh cần phải thừa nhận? Anh thừa nhận cái gì đây? Tại sao phải chia tay, rốt cuộc anh đã làm sai chỗ nào?" Máu đỏ tươi theo khớp ngón tay nhỏ giọt xuống, Lệ Hành không hiểu anh đã thành thật mà giải thích lý do vẫn mơ hồ như vậy?

Trong lòng Hạ Hi im lặng nói, "Anh không có sai chỗ nào cả, là tôi không tốt, không thể làm cho mẹ anh vui." Nhưng ngoài miệng lại nói Lệ Hành, "Đúng là tôi thay lòng đổi dạ, là tôi yêu người khác. Ngày mai tôi sẽ cùng bạn trai mới và mẹ tôi ra nước ngoài."

Khi đầu của Hạ Hi không xoay lại mà đi mất, Lệ Hành gờ tay đè lại ngực mình, nhắm mắt lại ngẩng đầu lên, mặc cho nước mưa lớn như hạt đậu đập vào mặt, dưới bầu trời mưa to, anh ngây ngốc đứng yên tại chỗ thật lâu.

Ngày hôm sau, lúc Lệ Hành chạy nhanh tới đại sảnh của sân bay, Hạ Hi và Tiêu Dận đã cùng nhau đi qua cửa kiểm tra, Hề Diễn Đình đi theo sau.

Từ khi Lệ Hành trở lại quân đội, anh đều huấn luyện mỗi ngày mỗi đêm như điên rồ, mãi cho đến một ngày anh rốt cuộc mệt mỏi ngã ở trên sân tập huấn, thì mới ngủ được một giấc. Sau đó anh gọi điện cho Vương Vĩ, kêu anh ta chở về trường học một chuyến để xem điểm thi vào cao đẳng của Hạ Hi. Sau đó Vương Vĩ trả lời, "Vĩ kia nhà cậu thi được vào trường cảnh sát hạng hai, nhưng mà cũng ở thành phố A. Nhìn dáng vẻ của cậu sợ rằng hai người của chưa hoà hợp lại phải không? Đừng có gấp, chờ cô ấy nghĩ thông, thì cậu sẽ hết lớn là không có chuyện gì nữa."

Thật là không có việc gì sao? Được! Lệ Hành tự cổ vũ chính mình, ôm hi vọng chờ Hạ Hi đến thành phố A học đại học. Anh nghĩ cô nhất định giận anh nên mới nói không trở lại, cô chỉ là nói nhảm thôi, bọn họ sẽ không chia tay. Không có lý do gì, không được!

Nhưng mà ngày đó Lệ Hành đứng ở ngoài trường cảnh sát vào buổi nhập học của Hạ Hi đợi cả một ngày, cũng không nhìn thấy cô. Anh thông qua mấy mối quan hệ mới nhận được một tin động trời. Hạ Hi từ bỏ cơ hội vào trường cảnh sát. Sau đó, Lệ Hành lại bắt đầu gọi điện tới nhà Hạ Hi, nhưng vẫn không có người nghe, về sau cũng có một di quần gia nhận điện thoại, bà nói, "Hạ Hi và mẹ của cô ấy đã ra nước ngoài rồi, chưa có trở về. Hạ tiên sinh đi nơi khác họp nên cũng không có ở nhà. Cậu là ai, để lại cách liên lạc cho tôi rồi tôi sẽ nói bọn họ gọi lại cho cậu..."

Hạ Hi như đã bốc hơi khỏi trái đất, bỗng nhiên biến mất trong cuộc sống của Lệ Hành. Vì thế Lệ Hành không thể không chấp nhận, chuyện Hạ Hi và anh chia tay là sự thật.

Sau khi trở lại quân đội Lệ Hành báo danh vào cuộc tuyển chọn vào đại đội đặc chủng, trải qua thời gian nửa tháng sơ tuyển, anh được đi cùng với đồng đội mới tới trụ sở huấn luyện bí mật, tiếp nhận huấn luyện với cường độ cao. Ở nơi đó ngoại trừ núi thì cũng chỉ có núi, cho đến nay Lệ Hành cũng không biết nơi đó là ở đâu, ở nơi đó ngoại trừ binh lính huấn luyện, thì cũng chỉ có người tài giỏi mới có thể tới, đó chính là--huấn luyện viên của trại huấn luyện, trừ những người này thì không ai có thể đi qua lần thứ hai.

Lúc Lệ Hành trải qua đợt huấn luyện tàn khốc rồi chính thức trở thành thành viên đặc chủng giỏi nhất, thì Hạ Hi cũng lặng lẽ không tiếng động trở về nước. Bởi vì Hạ Hoàn thăng chức, nên Hạ Hi theo ông tới thành phố A sinh sống. Cùng lúc đó Hạ Chính Tùng vì cháu gái mà đã an bài một khu nhà gần ở trường trung học cao đẳng ở thành phố A, đồng ý để cho cô đi học lại một năm, rồi tham gia thi vào trường cao đẳng một lần nữa. Hạ Hi thì cô nhất định sẽ dựa vào năng lực của mình mà thi vào trường cảnh sát Thanh Hoa mà cô đã mơ ước.

Cứ như vậy cho đến lúc bước lên con đường đi với đoàn tới thành phố X, Lệ Hành cũng không biết bởi vì mẹ của anh gây trở ngại Hạ Hi đến mức cô không thể thi vào trường cao đẳng, và còn kiên quyết muốn chia tay anh.

Một năm sau lúc Hạ Hi lấy được thư trúng tuyển vào ngày đó, thì rốt cuộc cô mới gánh không nổi nỗi nhớ Lệ Hành, ở giữa đường, cô lại khóc nức nở đến nghẹn ngào ở trước mặt mẹ (cái này có nghĩa là gọi điện face khóc nha). Hề Diễn Đình lo lắng đến không chịu nổi, ngày hôm sau liền bỏ công việc trong tay mình mà về nước.

Nhưng vận mệnh thật sự lại trêu chọc người, ngay lúc Hạ Hi đến sân bay đón Hề Diển Đình, vừa lúc đó Lê Hành cũng đang chấp hành nhiệm vụ đặc biệt mà xuất hiện tại sân bay thành phố A. Khi anh mặc quần áo bình thường ở sân bay thì thấy Hạ Hi đang kéo tay Hề Diển Đình, mà ở sau lưng là Tiêu Dận đang phụ giúp mang hành lý, nên anh nghĩ bọn họ mới vừa từ nước ngoài trở về. Cho đến ngày đó, Lê Hành không thể không tin, Hạ Hi quả thật đã ở cùng một chỗ với Tiêu Dận, cho dù là vì nguyên nhân gì, kết quả là cô đã rời bỏ anh rồi. Nhưng Lê Hành lại không biết, sở dĩ bọn họ ở cùng một chỗ là vì Hạ Hoàn phải tham dự một cuộc họp quan trọng nên không thể tới sân bay, vì thế mới nhờ Tiêu Dận đưa Hạ Hi qua đây đón Hề Diển Đình.

Từng trận hiểu lầm đề lên nhau cùng một chỗ đã làm hao mòn tình yêu ngây thơ và yếu ớt thời niên thiếu. Rốt cuộc đã khiến bọn họ bỏ lỡ nhau trong sáu năm.

Nhưng suy cho cùng đó là tuổi trẻ, Hạ Hi không thể nhịn xuống, mà nói hết chuyện từ lúc yêu cho đến chia tay Lê Hành với mẹ. Vì vậy Hề Diển Đình mới biết nguyên nhân con gái muốn học lại. Nhìn tình cảnh Hạ Hi cứ cầm một bức hình của bé trai anh tuấn mà ngẩn người, thấy được thật sâu trong mắt cô là sự quyến luyến và không muốn, bà mới biết con gái mà bà đã từng ôm trong lòng giờ đã trưởng thành.

Dưới sự cổ vũ của Hề Diển Đình, Hạ Hi quyết định đi tìm Lê Hành. Cũng thời điểm đó, cô mới biết được anh đã trở thành thành viên đội đặc chủng, đã rời khỏi thành phố A để đi phục vụ quân đội bên thành phố X. Cũng trưa hôm ấy, Hạ Hi ngẫu nhiên gặp được Hạ Tri Dư, nghe cô ta nói, "Tôi đã giải quyết xong giấy tờ rồi, ngày mai tôi sẽ đi tới thành phố X."

"Cô nên tôn trọng sự lựa chọn của A Hành, nó đi chỗ nào, con bé sẽ đi theo tới chỗ đó." Nghĩ đến lời nói của mẹ Lê, tìm Hạ Hi lại thấy một trận đau, cô không khỏi nghĩ nếu như cô ta cứ đuổi theo tới chân trời góc biển như vậy, cho dù lòng dạ Lê Hành có sắt đá, nhưng đến cuối cùng cũng sẽ bị cảm động. Sau đó cô mỉm cười quật cường, như không có chuyện gì nói, "Chúc mừng cô!"

Trời gần tối, Hạ Hi mới trở lại trấn nhỏ bên bờ biển, ngồi ở trong công viên mà cô đã từng tới đây với Lê Hành lúc hai người còn yêu nhau, thật lâu thật lâu...chút ánh mặt trời phủ lên bóng lưng của cô gái trẻ được kéo rất dài, có vẻ rất cô đơn và đau khổ.

Không lâu sau Hề Diển Đình lại trở về nước ngoài, Hạ Hi cầu xin bà không cần nói chuyện của cô và Lê Hành cho người khác biết, bao gồm cả ba là Hạ Hoàn. Cô nói, "Có thể là bất tự của chúng con không hợp nên mới nói chia tay liền chia tay. Mẹ cũng đừng quá lo lắng, con không có chuyện gì đâu."

Làm sao Hề Diển Đình lại không nói lại với Hạ Hoàn chứ, nhưng hai vợ chồng lại không muốn tăng thêm một phần áp lực cho con gái, hơn nữa từ đầu đến cuối Hạ Hi cũng chưa từng nói tên của Lê Hành và tình hình trong nhà anh, nên quả thật Hạ Hoàn không thể nào tra ra anh. Vì vậy bọn họ đã lo nghĩ một thời gian, sau đó thấy cảm xúc của Hạ Hi dường như cũng không có giao động gì quá lớn, nên mới yên lòng.

Sau đó thì cũng đã năm năm.

Trong lúc đó cứ cho rằng Hạ Tri Dư đến thành phố X, nhưng bởi vì tính chất đặc biệt của trại quân đội của Lê Hành, cô căn bản không thể gặp được anh, mà cô gọi điện tới anh cũng từ chối nhận, thư của cô cũng bị anh trả về.

Trong lúc đó Lê Hành tựa như không còn vướng bận, anh chỉ vui đầu vào huấn luyện như điên, khi đảm nhận nhiệm vụ lại càng dùng mệnh làm đối thủ phải sợ, cũng bởi vì anh liều chết, đồng đội mới đặt cho anh cái biệt danh là "Lê Mạnh Tử".

Tiếp sau đó trong nhiệm vụ Lê Hành vì giúp đồng đội mà bị thương nặng. Chuyện lần đó không phải nhỏ, lúc anh hôn mê bất tỉnh, thiếu chút nữa thủ trưởng của quân khu đã bắn

chết trung đội trưởng có nhiệm vụ đi điều tra trước đó. Bởi vì bọn họ lo là mà làm cho ba thành viên đội đặc chủng bị hơn ba trăm tên phần tử có vũ trang vây ở trong núi hai ngày một đêm, suýt nữa là mất mạng trở về.

Biết Lê Hành bị thương, Hạ Tri Dư chạy vào bệnh viện. Lúc cô đẩy cửa phòng xông vào, Lê Hành lại mờ mịt hỏi cô, "Cô là ai?" Trong nháy mắt tìm cô đập mạnh và loạn nhịp, sau đó cư nhiên sắc mặt lại bình tĩnh đứng trước mặt của thủ trưởng và đồng đội của Lê Hành bịa đặt nói, "Tôi là Hạ Hi."

Tên Hạ Hi bay ở trong không khí, Lê Hành bỗng chốc nâng mắt lên nhìn chăm chăm cô, ánh mắt càng ngày càng lạnh, "Cô không phải là Hạ Hi! Tiêu Thất của tôi tôi nhớ rất rõ."

Trong nháy mắt kia sự cố chấp và kiên trì nhiều năm của Hạ Tri Dư bị phá hủy, cảm xúc bị kiềm chế lâu ngày đã đạt tới điểm giới hạn, vỡ òa rồi. Cô mất đi lý trí vùng tay gạt ly nước ở trên bàn, thanh âm thủy tinh vỡ tan tành xen với tiếng khóc la của cô, "Vì sao không phải tôi? Vì yêu anh, mà ngay cả tự ái tôi cũng không cần, tại sao anh lại không thể tiếp nhận tôi chứ? Rốt cuộc tôi có điểm nào không tốt, có điểm nào thua cô ta? Cô ta đều đã không cần anh nữa rồi, các người chia tay rồi, tại sao lại không thể bỏ cô ta xuống? Tại sao lại không thể?!"

Đồng đội của Lê Hành tiến lên giữ chặt lấy cô, Hạ Tri Dư lại điên cuồng đánh đấm Lê Hành, tiếng khóc tan vỡ nói, "Vì sao cái gì anh cũng đều quên mà chỉ có nhớ rõ mỗi cô ta? Vì sao hả? Lê Hành, em yêu anh, yêu anh a...."

Lê Hành mới thanh tỉnh lại nên vô cùng suy yếu nhưng giờ lại bị Hạ Tri Dư đánh qua, khiến cho miệng vết thương chảy máu không ngừng. Ở trong phòng hỗn loạn, anh lại rơi vào hôn mê một lần nữa. Cuối cùng tình trạng vết thương của Lê Hành cũng ổn định, dưới sự yêu cầu của anh, thủ trưởng đồng ý để Hạ Tri Dư và anh gặp nhau.

Thời gian ngắn ngủi nửa tháng, Hạ Tri Dư như thay đổi thành người khác, tiêu tụy khiến cô có vẻ so với lúc đánh Lê Hành thì yếu ớt hơn, ngưng mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn tuấn tú của Lê Hành, cô không ngừng rơi nước mắt, không ngừng rơi...

Lê Hành mỉm môi, trong đôi mắt âm u chớp động một tia cảm xúc phức tạp khó thấy. Một lúc lâu, Thu Phong đưa cho anh một cái tai nghe đưa vào trong tai, lúc này Hạ Tri Dư mới nghe anh nói, "Tôi đã quên hết rất nhiều người và nhiều chuyện, nhưng nào tôi lại truyền đến một tin làm cho tôi khẳng

định người tôi yêu là Hạ Hi!"

"Còn nhớ rõ mới năm ấy tôi bị thương, cô ấy bỏ cả thi chạy tới thăm tôi, tôi tức giận chân đi khắp khiêng đuổi cô ấy ra nhà ga, cô ấy lại cứng rắn cãi lại với tôi "anh cũng đừng dán vàng lên mặt mà nghĩ rằng em lo lắng cho anh, chẳng qua em chỉ muốn nhìn anh một chút xem có phải không xong rồi hay không, nếu như không xong thì em có thể quảng anh đi tìm người khác".... còn có năm ấy tôi nghĩ hè được về nhà, đúng lúc đụng phải một bạn học nam đang quán lấy cô ấy, cô ấy thấy tôi thì mặt mày cong lên cười, sau đó xông mạnh qua đường, nếu không phải tôi xông qua kéo cô ấy thì cô ấy đã bị một chiếc xe đụng vào. Tôi bị dọa sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, cô ấy chế giễu nhào vào trong lòng tôi nói, "tại sao đột nhiên anh lại trở về? Muốn tập kích bất ngờ à? Học trường quân đội không có phí nha, mới đó mà đã biết chiến thuật này rồi", hình dáng cô ấy cười đến không tìm không phổi, lửa giận của tôi cũng phát ra không được..."

Lệ Hành rơi vào trong hồi ức, chậm chạp và rõ ràng giải thích chuyện anh và Hạ Hi từng chút một. Ánh mặt trời xuyên qua, chiếu vào trong ánh mắt trong suốt và mặt mũi của anh đặc biệt làm cho anh có cảm giác đầm ấm. Hạ Tri Dư im lặng nghe, trái tim run nhè nhẹ, đau đớn. Nước mắt không thể không chế mà rơi xuống... ánh mắt dừng ở trên mặt rõ ràng của Lệ Hành, rốt cuộc Hạ Tri Dư biết được, người đàn ông ở trước mắt này, cho dù đến chết, cũng sẽ không yêu cô.

Cho nên sau đó lúc Lệ Hành bình tĩnh nói, "Nghe nói cô vì tôi nên mới đến đây. Đối với cô tôi chỉ có thể nói xin lỗi, và cảm ơn cô đã yêu tôi. Hãy trở về đi, đừng có hi sinh vô nghĩa và cố chấp, không nên vì một người đàn ông không thể đáp trả lại tình yêu của cô, mà lãng phí tuổi thanh xuân của mình, tôi không có cách nào chịu trách nhiệm với cô." Khi đó, nước mắt của cô đã chảy khô rồi!

Về sau Lệ Hành không có gặp lại Hạ Tri Dư, nhưng nghe thủ trưởng nói ông ngoại của cô tự mình tới đón cô đi. Đối với cô Lệ Hành vẫn không có chút ấn tượng nào, khi anh nghe vậy chẳng qua cũng chỉ nói, "Đi thì tốt, đừng làm chậm trễ chuyện người ta."

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Edit: Á bì

Sau khi dưỡng thương một thời gian, Lệ Hành vẫn chỉ nhớ rõ mỗi Hạ Hi. Cho dù là viện trưởng, thủ trưởng, và các bạn bè chiến hữu dùng tất cả các loại phương thức nào đó để cố gắng kích thích trí nhớ của anh, anh luôn nói, có thể để cho anh gọi một cú điện thoại trước hay không? Anh cảm thấy anh đã rất lâu rồi chưa gọi điện thoại cho bạn gái, như vậy sẽ làm cô rất lo lắng. Mà khi anh bấm dây số mà thủy chung vẫn không có ai bắt, mọi người lại không khỏi hoài nghi cô gái tên là Tiểu Thất ở trong miệng anh có phải là người thật hay không. Nhưng làm mọi người không thể không tin đó là trí nhớ của Lệ Hành chỉ dừng lại giai đoạn yêu đương ngọt ngào của anh và Hạ Hi, đến nỗi đã chia tay nhau rồi mà anh vẫn không có ấn tượng.

Khi mọi người ở đây bó tay, bỗng nhiên Lệ Hành bị một cơn ác mộng làm thức tỉnh, sau đó trí nhớ của anh không hiểu sao lại khôi phục bình thường. Nhưng mà cái dạng này của bác sĩ gọi là sự khôi phục kỳ tích không làm cho anh vui mừng, bởi vì khi Lệ Hành nhớ lại Hạ Hi đã không còn thuộc về mình nữa rồi. Cũng vào thời điểm đó anh mới hiểu được, tại sao khi anh nhìn vào một ít nhật ký mà mình đã viết trước kia, sẽ không hiểu sao anh lại sinh ra một loại cảm xúc bị thương như vậy.

Sau khi thân thể mình đã không còn thích hợp làm thành viên đội đặc chủng nữa, anh đã xin giải ngũ. Trong phòng vinh dự, trước mặt những đàn anh đã hy sinh, thủ trưởng nói, "Có một số công việc một khi đã lựa chọn rồi thì sẽ không thể rời xa nó, nếu tách khỏi nó sẽ cảm thấy đó là một loại sỉ nhục, trừ phi có một ngày cậu rời khỏi thế giới này. Chẳng hạn như nghề quân nhân này." Đứng ở trên sân bắn, nghe thấy thanh âm kéo súng, tiếng kim loại cọ xát và tiếng đạn bắn xuyên qua không khí, Lệ Hành mới ý thức được, anh không thể tách rời quân doanh, anh không nỡ bỏ đồng phục toàn thân -màu xanh ô liu này. Theo bản năng sờ sờ quân hàm của mình, anh không nhận được lại nhớ tới Tiểu Thất còn chưa thấy qua hình dáng anh mặc quân phục có cài quân hàm.

Sau đó Lệ Hành lựa chọn trở lại đơn vị cũ. Hạ cờ hiệu, anh và thủ trưởng và các bạn chiến hữu cúi đầu chào tạm biệt. Trong nháy mắt xoay người, anh đỏ máu chảy mồ hôi không rơi nước mắt đã khóc.

Sau khi Lệ Hành trở lại thành phố A thì không có liên lạc với Hạ Hi. Anh nhớ cô như muốn nổi điên, nhưng lại không thể nhìn thấy cô, bởi vì anh không thể xác định trong lòng cô có còn có vị trí dành cho anh nữa hay không. Anh không biết nếu như nói cho Hạ Hi biết anh đã xử lý tốt quan hệ giữa anh và Hạ Tri Dư, cô sẽ không còn vướng mắc và có thể bằng lòng cho cả hai người thêm một cơ hội bắt đầu lại một lần nữa hay không? Hơn nữa anh cũng rất sợ, nếu như Hạ Hi đã sớm yêu Tiểu Dận rồi thì anh nên làm thế nào bây giờ?

Mãi cho đến ngẫu nhiên gặp cô ở trên đường, tưởng niệm giấu thật sâu ở trong lòng rốt cuộc như vỡ òa tràn đầy trời đất. Lệ Hành rốt cuộc không khống chế nổi chính mình, quyết định đi tìm Hạ Hi. Như vậy mới có một màn xung đột đặc biệt ở trong Thiên Trì. Cũng là một tiếng "Hắc hắc tử" ngày đó của Tiểu Dận đã đánh thức anh, Lệ Hành mới dám khẳng định, tim của Hạ Hi không có đổi.

Đêm đó vì tự trách và hối hận mà anh đã chạy như điên ở trên sân huấn luyện cho đến khi kiệt sức. Qua ngày hôm sau lúc tỉnh lại Lệ Hành quyết định, anh muốn Hạ Hi! Tiểu Thất của anh, nhất định anh sẽ cướp về!

Sau đó khi đang tại ở sư bộ nghiên cứu phương án diễn tập với Hách Nghĩa Thành, anh nhận được điện thoại của Hạ Tri Dư, một đêm kia, mẹ anh bị

bệnh qua đời. Trước khi chết mẹ Lệ lôi kéo tay của con trai, suy yếu hỏi, "A Hành, nếu như nguyện vọng trước khi chết của mẹ là muốn con ở cùng một chỗ với Tri Dư, con có đáp ứng hay không?"

Mắt của Lệ Hành đỏ một mảnh, cầm tay lạnh như băng của mẹ để ở trán mình, anh nói, "Mẹ, thật xin lỗi..."

Trong nháy mắt kia Hạ Tri Dư tự giễu nở nụ cười, cô nói với mẹ Lệ, "Dì à, con đã không còn yêu anh ấy nữa rồi."

Mẹ Lệ nở nụ cười, giọng bà đứt quãng nói, "Kỳ thật khi con đi đại đội đặc chủng thì mẹ đã rất hối hận, nghĩ đến con mỗi ngày đều phải sinh hoạt giữa mưa bom bão đạn, mẹ đã nghĩ đó là vì mẹ đã làm cho con như vậy. Nếu như con và cô bé kia ở cùng một chỗ, hẳn là con sẽ không nở đi..." Một giọt nước mắt nhẹ nhàng trượt khỏi khoé mắt, bà thở hắt hắt tiếp tục nói, "A Hành, là mẹ có lỗi với con, mẹ không nghĩ con lại yêu cô bé đó như thế, mẹ nghĩ chủ Hạ của con năm đó vì cứu ba con mà bị bom nổ bị thương một chân, mẹ mới... Con không biết mẹ đã đi tìm Hạ Hi, đã khiến cô bé đó rời khỏi con... Mẹ thật sự rất hối hận, tại sao mẹ lại mất tâm trí mà đi nói những lời như thế với một cô bé chứ. Nếu như có thể, thay mặt mẹ nói một tiếng với cô bé đó... thật xin lỗi..."

Nói đến đây mẹ Lệ đã ngừng hô hấp. Năm bàn tay lạnh dần của mẹ, Lệ Hành nghe Hạ Tri Dư nói, "Có một lần anh ở trong ký túc xá, cô ấy gọi điện tới có nhắc với anh về chuyện ba mẹ cô ấy ly hôn, tôi đứng ở ngoài đã nghe được, nên tôi đã nói lại cho dì biết. Sau khi anh bị ghi lỗi nặng, cũng là trước khi cô ấy thi vào trường cao đẳng, tôi đã đưa dì đi tìm cô ấy..."

Cho nên điểm thi của cô vào trường cao đẳng mới thất thường như vậy, chỉ thi vào được trường cảnh sát hạng hai, cho nên cô kiên quyết muốn chia tay không đơn thuần là bởi vì Hạ Tri Dư, mà nhiều hơn đó là sự phản đối của mẹ anh, nên cô mới gạt anh là đang ở cùng một chỗ với Tiêu Dận. Cho nên có một lần Vương Vĩ không hiểu nên mới hỏi anh, "Làm sao mình lại dường như nhìn thấy vị kia nhà cậu ở thành phố A nhỉ? Rốt cuộc cô ấy đã ra nước ngoài chưa vậy?" Cho nên kỳ thật cô chỉ ra nước ngoài nghỉ hè, trong khoảng thời gian chia tay anh trong sáu năm, cô vẫn ở tại một chỗ, chờ anh!

Trong mắt Lệ Hành có hơi nước, anh nghẹn ngào nói, "Thì ra, cô ấy so với tôi nghĩ lại yêu tôi như vậy."

Hạ Tri Dư thoải mái nở nụ cười, "Đúng, cô ấy cứ nhiên so với tôi lại yêu anh như vậy."

Tất nhiên những trải nghiệm Lệ Hành nghe được thấy được, Hạ Hi lại không hề biết gì. Như áp lực và đả kích mà cô tự mình đối mặt và thừa nhận, tại một đêm mẹ anh qua đời Lệ Hành mới biết hết được.

Khi một đồng hồ lâm trùng hợp vén lên một cái hồ lô cực lớn, Hạ Hi cho rằng cô và Lệ Hành nhất định là đã bỏ lỡ nhau rồi. Nhưng ngay tại thời điểm lúc cô gần như tuyệt vọng đến không thể chống đỡ nổi, Lệ Hành lại trở về. Sau đó tất nhiên bọn họ nên vì sự bông bột tuổi trẻ của mình mà gánh hậu quả.

Hồi ức bị tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên cắt ngang, Hạ Hi lau mặt lấy điện thoại ra, trên điện thoại hiện lên là Trác Nghiêu, sau khi nói mấy thì nghe anh ta nói, "Có nhiệm vụ, nửa tiếng sau tập hợp."

Nhanh chóng xử lý tốt cảm xúc của mình, Hạ Hi nói, "Dạ rõ!"

Hạ Hoàng Huân nghe được lời của Trác Nghiêu nói, biết rõ trong lúc đó cô và Lệ Hành còn có thể có chuyện khác nữa, nhưng nhìn thời gian thì cũng không còn nhiều để hỏi thêm thứ gì nữa, thấy Hạ Hi đứng dậy anh nói, "Nghe anh nói, chờ Lệ Hành tỉnh dậy, các người nên nói chuyện cho tốt. Đồng thời em cũng nên suy nghĩ lại chuyện năm đó rốt cuộc có nghiêm trọng đến mức đáng phải bỏ lỡ sáu năm hay không."

Ánh mắt rơi xuống khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của Lệ Hành, sau một lúc Hạ Hi mới gạt đầu.

Hạ Hoàng Huân hơi thờ ơ một chút, vỗ vai cô anh nói, "Nhanh đi về xử lý chuyện của mình đi, nơi này đã có Nhã Ngôn trông rồi."

Trán của Lệ Hành tiết ra một mảng mồ hôi, Hạ Hi nhẹ nhàng lau cho anh, sau đó rời đi.

Trong văn phòng của đội cảnh sát hình sự, đội trưởng Trác Nghiêu đang bố trí nhiệm vụ, "Lần này đội chống ma túy sẽ cùng hành động với chúng ta, đội đặc chủng ở bên kia cũng đã chuẩn bị xong hành động rồi, nếu như cần thiết, bọn họ sẽ có mặt ở trước đó để chi viện, dưới đây sẽ nói một chút về bố trí hành động của ngày hôm nay..."

Trước khi di chuyển tới đó đội đặc chủng đã giúp xong hết rồi, Hạ Hi không cần phải lần đầu tiên cầm súng lục chấp hành nhiệm vụ, nhưng cảm giác lần này lại hoàn toàn không giống. Khi kiểm tra xong đồ trang bị, cô mím môi, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt mơ hồ lộ ra vài phần sắc bén.

Trác Nghiêu lườm cô một cái, lại nhìn súng lục ở trong tay cô, hỏi, "Phải dùng sao?"

Rất rõ ràng nhanh như vậy mà để cho cô tham gia hành động là một khảo nghiệm, Hạ Hi giương mắt, khi mở miệng giọng nói có phần bình tĩnh, "Dạ, là một người cảnh sát thì sẽ biết."

Chú ý tới vành mắt đen của cô, Trác Nghiêu dặn, "Thông minh lanh lợi một chút, theo kế hoạch hành động."

Từ lúc cô đi tới trường cảnh sát, Hạ Hoàng đã dạy cô vô luận ở dưới bất cứ tình huống nào, khi chấp hành nhiệm vụ cũng không được buông lỏng, lại càng không được xen lẫn với chuyện cá nhân, đó là biểu hiện không tôn trọng đối với nhân dân và tính mạng. Hạ Hi nghe hiểu, vì vậy cô đã cực kỳ trịnh trọng gạt đầu.

Chuẩn bị xong xuôi, không nghe còi báo động, xe cảnh sát chạy như bay tới hiện trường vụ án.

Biệt thự được lắp đặt thiết bị xa hoa rất nhanh bị khống chế, đạn đã lên nòng, Trác Nghiêu nói tóm tắt đơn giản và rõ ràng về việc bố trí, "Cứ theo kế hoạch ban đầu

mà chấp hành, Tiểu Thần cậu và Hường Đông canh cửa chính, Tiểu Phong cậu mang theo Đại Cương ra cửa sau." Lấy ánh mắt quét về phía hai nhân viên cảnh sát ở bên cạnh, anh nói, "Hai người các người bảo vệ những thứ này nọ ở hai bên cửa sổ, Lão Hồ và Hạ Hi canh ở phía sau cửa sổ, hiểu chưa?"

Các đội viên trăm miệng một lời, "Dạ rõ."

"Hành động!" Tiếng nói bay đi, Trác Nghiêu dẫn đầu đội chống ma tủy vọt vào.

Trong lúc này, trong biệt thự nổ to, có âm thanh chạy, có tiếng đánh nhau, cùng với tiếng thét chói tai tạo thành một mảnh. Hạ Hi bước vào trạng thái chiến đấu, đi theo nhân viên cảnh sát có biệt danh là Lão Hồ chạy nhanh về phía sau cửa sổ, kẻ sát chân tường mà đứng, nắm chặt súng lục, cảnh giác chú ý động tĩnh của cửa sổ.

Quả nhiên lúc trong biệt thự vang lên tiếng súng, cửa sổ ở phía sau thò ra một cái đầu, không kịp nhìn tình hình ở phía dưới, thì đã vội vàng nhảy xuống, rơi thật mạnh trên mặt đất. Không đợi người nọ đứng dậy, một mình Lão Hồ đã xông tới, cầm súng chia vào đầu hắn.

"Không được nhúc nhích." Bốn chữ chưa kịp ra khỏi miệng, phía trên lại bay xuống một người nữa. Thân thủ của người này cũng rất tốt, cửa sổ cao như vậy nhưng cư nhiên không có ngã sấp xuống. Hạ Hi vội bước lên trước, một cước quét tới mắt cá chân. Người nọ phản ứng cực nhanh, ngã xuống đất nhưng vẫn thuận thế tóm được Hạ Hi, ý đồ muốn cướp súng. Cố gắng ổn định thăng bằng của thân thể, Hạ Hi nhanh chóng nâng tay phải lên, lập tức lấy cán súng nện vào sau gáy của người nọ, rồi khi hắn khom người, lại lấy tiếp đầu gối đánh vào quai hàm của hắn. Cả ba động tác được thực hiện lưu loát không tới một phút đồng hồ, mà lực cũng rất mạnh.

Người đàn ông sắp bị đánh ngã nhanh chóng đứng dậy tựa vào tường, tay phải của Hạ hi cầm súng, hòng súng rất chuẩn chia vào huyệt thái dương cánh cáo hắn dường có lộn xộn, tay trái lấy cây còn ở bên hông, không chút khách khí đánh tới người nọ.

Lão Hồ không giúp đỡ được nhưng đầy mắt lại tràn đầy tán thưởng, anh nhướn mày, "Khá đấy, Tiểu Hạ."

Trên vẻ mặt nghiêm túc hơi có chút xoa dịu, Hạ Hi nhe răng cười.

Người đàn ông mạnh mẽ bị bắt nhún vai bày tỏ không phục, ánh mắt nhìn về phía Hạ Hi âm ngoan đến tận cùng, miệng mắng: "Con đàn bà chết tiệt, chờ lão tử ra sẽ thu thập cô!"

Lão Hồ dùng chân đạp cho hắn một cước, "Cho rằng cục cảnh sát là nhà của mày hả, con mẹ nó còn nghĩ tới tự do!"

Hạ Hi nghe vậy xi cười vui vẻ, sau đó dùng sức đẩy bả vai của người đàn ông kia một cái, lớn giọng quát, "Trật tự đi, đi nhanh!"

Hành động cực kỳ thuận lợi, toàn bộ những người liên can đều bị bắt, phía cảnh sát không người nào bị thương. Chỉ mấy phút sau, Trác Nghiêu dẫn thủ hạ trở về đội.

Trên đường đi, Lão Hồ cao hứng kể cho mọi người nghe cảnh Hạ Hi bắt người như thế nào, thấy bộ dáng anh hoa chân múa tay, Hạ Hi khẽ nhún mày, "Cầu xin anh đừng anh Hồ, đừng có khoa trương như vậy, tôi đâu có nhảy dựng lên đạp vào đầu hắn chứ."

Lão Hồ nhún mày, "Khoa trương sao? Anh rõ ràng nhớ cô chém vào gáy hắn mà."

"Đó là do hắn lùn, tôi giờ tay một chút là có thể đánh trúng."

"Thì cũng không khác nhau là mấy, anh đây chỉ làm thêm giờ lời chân thật phát lại hiện trường hồi nãy cho người thôi mà." Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, Lão Hồ nói với Trác Nghiêu ngồi bên tay lái phụ, "Đội trưởng, để Tiểu Hạ đi theo tôi đi, tôi sẽ mang theo cô ấy với lão Chu Thái Thái."

"Cậu?" Trác Nghiêu trừng mắt nhìn anh, không nể mặt mà đã kích nói, "Không thành món chính kéo theo đồ nhắm."

Lời còn chưa dứt, vài người trên xe đã cười vui vẻ. Cho dù bị ví như đồ nhắm, nhưng một câu đơn giản vui đùa đã kéo khoảng cách của cô và đồng nghiệp trong đội gần nhau hơn. Hạ Hi không cảm giác môi mình cũng đã cong lên, tâm tình có hơi chuyển biến tốt đẹp.

Trở lại đội vội vàng xử lý vài công việc, thẳng đến ba giờ chiều mà mọi người vẫn chưa ăn cơm trưa. Thừa dịp ăn cơm không phải làm việc, Hạ Hi liền gọi điện cho Hạ Nhã Ngôn.

Hạ Nhã Ngôn đang ở trong phòng bệnh của Lệ Hành, nhìn thấy điện thoại hiện lên, sau khi kết nối cô biết rõ rồi nhưng vẫn hỏi, "Có chuyện gì không Tiểu Thất?"

Lệ Hành đã tỉnh dậy, sốt cao cũng đã hạ, nên anh đang dựa vào đầu giường để y tá đo nhiệt độ cơ thể, nghe thấy lời nói của Hạ Nhã Ngôn thì ánh mắt liền nhìn qua, vốn thân thể suy yếu làm cho ánh mắt cũng âm đạm không ánh sáng giờ lại tràn đầy chờ mong.

Chỉ một chút biến hóa nhỏ trên mặt của Lệ Hành, Hạ Nhã Ngôn đã nhìn ra, cô không do dự trực tiếp bấm loa ngoài, sau đó lại nghe Hạ Hi hỏi: "Con sốt của anh ấy đã hạ chưa?"

Giọng nói quen thuộc trong trẻo truyền vào trong tai, trên khuôn mặt tái nhợt của Lệ Hành hiện lên một nụ cười mỉm, là cái loại hạnh phúc thỏa mãn này.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Edit: Á bì

Hạ Nhã Ngôn cũng khẽ cười, cô thành thật trả lời, "39 độ, so với nhiệt độ bình thường thì cũng còn sốt, bất quá giờ cũng chẳng có gì đáng ngại. Thật là một chiến sĩ kiên cường, nếu đổi lại người khác bị sốt cả đêm thì nhất định sẽ choáng váng."

Hạ Hi khẽ ừ, không nói gì nữa nhưng cũng không cúp máy, tựa hồ như cô không biết nên tiếp tục câu chuyện như thế nào.

Cảm giác được cô đang mâu thuẫn, cùng Lệ Hành liếc nhau, Hạ Nhã Ngôn còn nói, "Anh ấy đã dậy, em nói chuyện với anh ấy đi..."

Thật không ngờ Hạ Nhã Ngôn lại hành động như vậy, Lệ Hành cũng có chút bất ngờ, bất quá sự vui sướng ở trên mặt anh lại không có che giấu được, quên luôn cả khách sáo, anh ngồi thẳng người dậy đưa tay muốn lấy điện thoại, thì lại nghe Hạ Hi ở đầu bên kia vội vàng nói, "Không cần, em còn có việc..."

Trong di động liền truyền đến thanh âm tút tút, tay của Lệ Hành dừng giữa không trung.

Trong mắt Lệ Hành loé lên một tia thất vọng càng làm cho anh trở nên suy yếu, thấy vậy trong lòng của Hạ Nhã Ngôn cũng đau xót, cô không khỏi an ủi, "Con bé là vậy đó, điển hình nói năng chua ngoa." Ngừng lại cúi xuống, cô nói tiếp, "Tôi hôm qua con bé đã canh ở đây, con sốt của anh không lùi làm cho nó phát hỏa với tôi, buổi sáng vì trong đội có nhiệm vụ cho nên nó mới đi." Khi Lệ Hành tỉnh lại, ánh mắt anh liền bắt đầu tìm kiếm xung quanh phòng, cho dù anh chưa nói cái gì, Hạ Nhã Ngôn cũng có thể khẳng định anh đang tìm Hạ Hi, hiện tại nhìn anh như vậy, không nhìn được nên mới nói cho anh biết.

Lệ Hành gật đầu, chò y tá ra khỏi phòng, anh mới khàn khàn nói, "Tôi biết rồi." Thấy Hạ Nhã Ngôn có vẻ hơi kinh ngạc nhìn anh, môi anh hơi cong, hơi có chút ngại ngùng giải thích, "Tôi có thể cảm giác được cô ấy đã nắm tay của tôi."

Đây mới là Tâm Hữu Linh Tê* giữa hai người đang yêu. Hạ Nhã Ngôn vì phần ăn ý này của bọn họ mà cảm động. Nhưng dù sao Lệ Hành cũng không phải là Hạ Hi, nhưng ở vị trí của Hạ Nhã Ngôn, cô không thích hợp bàn luận với anh về vấn đề và phương diện tình yêu của anh. Hơn nữa thông qua sự giải thích của Hạ Hi, cùng với trao đổi của Hạ Hoảng Huân, Hạ Nhã Ngôn tin rằng trong một ngày không xa Hạ Hi và Lệ Hành sẽ rất nhanh có một bước tiến mới, cô chỉ cần đợi nó xảy ra mà thôi. Cho nên cô không nói thêm gì nữa, sắp xếp cho Lệ Hành nghỉ ngơi, cô liền đi ra khỏi phòng bệnh.

*Ý nói về tình yêu của hai người, hai người có thể hiểu được lòng nhau mặc dù họ chưa từng nói ra.

Do thần kinh căng thẳng trong thời gian dài, Lệ Hành kiên trì không bao lâu liền tiến vào trạng thái ngủ.

Cùng lúc đó, Hạ Hi cũng đang họp ở trong đội cảnh sát hình sự.

"Chúng ta đã khống chế được trợ thủ của Trần Bưu, trong thời gian ngắn hẳn sẽ không có thêm hoạt động nào khác, đối với việc theo dõi cha mẹ và vợ con của hắn, chúng ta vẫn tiến hành như cũ, có bất cứ động tĩnh gì thì phải báo cáo liền. Ngoài ra Tiểu Phong, người của cậu Vương Đại Lực không có thêm tin tức mới gì sao?"

Nam nhân viên cảnh sát được gọi là Tiểu Phong là người đã đi cùng với Trác Nghiêu vào bệnh viện, là người đã giảng đạo lý này nọ Hạ Hi. Nghe được đội trưởng nhắc tới mình, anh suy nghĩ rồi trả lời, "Trần Bưu này là người đặc biệt đối rất tốt với phụ nữ, ở bên ngoài nuôi không dưới mười mấy người thì không nói, nhưng hắn vẫn thích đi hộp đêm trên hoa ghẹo nguyệt, đối với mấy cô gái nhỏ lễ phép thì không hề có tí ti sức chống cự. Nghe Vương Đại Lực nói lần trước hắn trở về Thiên Trì ở thành phố A là vì mê một cô gái, nhưng không thành công..."

"Ý của cậu nói có thể lần đó hắn tới Thiên Trì là vì muốn tìm người phụ nữ đó sao?"

"Không ngoại trừ khả năng này."

"Đi điều tra một chút thông tin về người phụ nữ này, xem có phù hợp với những gì chúng ta đoán hay không."

Tiểu Phong gật đầu, bối rối nhìn Hạ Hi.

Hạ Hi vốn ngẩn ra, sau đó phản ứng kịp, chỉ vào chính mình hỏi, "Anh nói người đó là tôi sao?"

Tiểu Phong gật đầu.

Những nhân viên cảnh sát khác ở trong phòng đều nở nụ cười, trong mắt có ý tứ trêu chọc. Trái lại Trác Nghiêu thì nhún mày.

Trần Bưu đã trêu chọc cô lúc nào chứ? Hạ Hi nghĩ mãi không ra, lấy tấm hình của Trần Bưu ở trên bàn nhìn cho thật kỹ, cô lầu bầu, "Làm sao tôi lại không có ấn tượng gì hết vậy nè."

Tiểu Phong ho nhẹ một tiếng, đúng lúc giải thích dùm cô, "Cô đối hán không có chút ấn tượng gì đâu, bởi vì hán căn bản không có ở gần cô. Vương Đại Lực nói khi đó là đàn em của Trần Bưu ra mặt mời cô qua ngồi, nhưng cô lại cự tuyệt, sau đó ở Thiên Trì đã có người ra mặt thay cô, vừa không nể mặt hán vừa đổ rượu trên người hán làm hán mất hết mặt mũi."

Lão Hồ nghe vậy rất vui, "Người nào mà lợi hại như vậy, tôi có chút sùng bái anh ta rồi đấy."

Hướng Đông ở bên cạnh suy đoán, "Tôi đoán là Tiêu Dận, mấy người xem bộ dáng lúc trước anh ta tới ghi khẩu cung ở trong đội, không phải là người dễ chọc."

"Hán sẽ không vì vậy mà Trần Bưu tìm người bán bột trắng cho Tiêu Dận ở trong bãi đất trống chứ?"

"Haiz, cậu khoan hãy nói đã, liên hệ như vậy cũng không phải là không thể nào."

"Trần Bưu kia cũng ăn góme đấy chứ, lần trước chúng ta hành động không phải tiền nhận được cũng rất chính xác như những gì đã báo cáo sao, đối với Tiêu Dận không có nửa điểm ảnh hưởng. Chiêu hãm hại này của hán không thể dùng cho người tài giỏi."

Tiêu Dận vì cô mà đắc tội với Trần Bưu sao? Khi các đồng nghiệp còn mồm năm miệng mười nghị luận, Hạ Hi lại hỏi, "Anh xác định người mà Trần Bưu nhìn trúng ở Thiên Trì là tôi sao?"

"Đúng vậy, Vương Đại Lực tả hình dáng cô gái đó và cô giống nhau như đúc, chúng tôi cũng liếc mạng chụp lại hình đó." Miệng nói thì không tin nên anh lấy một tấm hình ở trong túi tài liệu ra, "Cô xem đây có phải là cô hay không?"

Không phải Hạ Hi thì còn là ai? Cảm tấm ảnh, Hạ Hi cũng không nhận được mà nhún mày, lẩm bẩm, "Bị hán ta nhìn trúng thật sự không có chút gì tốt."

Tất cả mọi người cười vui vẻ, bao gồm của Trác Nghiêu. Cuối cùng anh cân nhắc nói, "Việc này trước tiên cứ như vậy đi, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn vào lần sau."

Nếu như có đột phá gì thì đã sớm hành động rồi, cần gì phải họp như bây giờ chứ? Hạ Hi chủ động đề nghị, "Nếu như xác định mục tiêu của Trần Bưu là tôi, đội trưởng anh an bài một chút, tôi sẽ đi."

Tiểu Phong không phải không có lo lắng mà nhắc nhở, "Hứng thú của Trần Bưu rất lớn, đến lúc đó khẳng định sẽ công khai hoạt động của cô."

Không đợi Hạ Hi nói tiếp, Lão Hồ lật bàn, "Hán dám? Đội cảnh sát hình sự nhiều nhóm đàn ông lớn như vậy chẳng lẽ không bảo vệ được một cô gái sao, vậy chúng ta nên về nhà bông con đi cho rồi."

"Cậu gấp cái gì chứ, không biết còn tưởng Hạ Hi là bạn gái của cậu đấy." Hướng Đông cười anh.

"Hiện tại không phải không có nghĩa sau này sẽ không phải nha." Lão Hồ cười hi hi nhìn Hạ Hi, "Tôi là một người không tệ, Tiểu Hạ cô cũng nên cân nhắc một chút đi nha."

Cầm lấy túi tài liệu quăng qua, Hạ Hi mờ mờ sảng giọng nói, "Anh đã về nhà bông con rồi, thì cũng đừng hại chị dâu hiểu lầm tôi."

Lão Hồ chán nản nện xuống bàn, "Con tôi ở đâu ra chứ, chị dâu của cô còn không biết là để cho ai nuôi rồi."

Mọi người cười như điên.

Để bọn họ nao loạn một chút, Trác Nghiêu mới mở miệng, "Tình hình chi tiết tôi sẽ đi hóng một chút, sau bước tiếp theo của hành động là bình tĩnh, Hạ Hi không cho cô manh động." Ra hiệu cho Tiểu Phong phân phát tài liệu cho mọi người, anh tiếp tục nói, "Tháng trước đội đặc chủng và đơn vị đồn trú kết hợp dựng lên một trại huấn luyện tiến hành mô phỏng đối kháng mà các người đều đã biết, vì để nâng cao năng lực tác chiến ở dã ngoại của cảnh đội, cục trưởng đã xin chỉ thị của cấp trên để cục quân đội trợ giúp ở bên trong để làm lần tập huấn này một lần, toàn thể nhân viên của đội cảnh sát hình sự của chúng ta đều đã có trong danh sách hàng ngũ được huấn luyện." Dùng ánh mắt nhìn lướt qua mọi người, anh cực kỳ nghiêm túc nói, "Cơ hội như thế này có thể gặp nhưng không thể cầu, người nào làm cho tôi mất mặt, tôi sẽ xử người đó. Tan họp!"

Đối với chuyện huấn luyện, từ trước đến nay Hạ Hi không bài xích, hơn nữa bây giờ đã vào đội cảnh sát hình sự, cô biết rõ chính mình cần phải bắt kịp về thể năng và lối suy nghĩ trên, nếu không rất khó dùng chân ở trong một đoàn thể như thế này. Khi cô còn đang âm thầm vui mừng vì cô bắt buộc phải có mặt trong lần tập huấn này, lại ngoài ý muốn nhận được một tin nhắn của Lệ Hành.

Anh nói, "Buổi tối tới bệnh viện một chuyến được không?"

Mặc dù nhìn không thấy vẻ mặt của anh, không nghe được giọng nói của anh, nhưng Hạ Hi vẫn như cũ có thể cảm nhận được sự cẩn thận dè dặt trong lời nói của anh, trong lòng mềm nhũn, cô gần như liền muốn đáp ứng, nhưng khi ngón tay đụng tới bàn phím, cô lại do dự.

Làm như biết cô đang chùn bước, hay có lẽ là không cho cô có cơ hội cự tuyệt, Lệ Hành đã gởi tới tin nhắn thứ hai.

Anh nói, "Anh chờ em!" Giọng nói kiên định như vậy mới đúng là Lệ Hành mà cô quen.

Hạ Hi không có cách từ chối, khi đang chuẩn bị đáp trả "Được", thì Tiêu Dận đã điện cô trước, nói cho cô Hắc Hàu Từ buồn, không chịu ăn cơm, Hạ Hi đau lòng cho chú chó Labrador, nghe vậy liền khẩn trương nói, "Tan ca em sẽ chạy qua xem, anh đang ở trong khu nhà trọ sao?"

Tiêu Dận nhìn thời gian, "Em ở trong đội đợi đi, anh qua đón em."

Khi Hạ Hi tan ca, Tiêu Dận đã đến trước đó rồi, hai người đi đường vòng mua cho chó Labrador đồ ăn mà nó bình thường yêu thích nhất, rồi trực tiếp đi về khu nhà trọ của anh.

Hắc Hàu Từ ỉu xiu nằm úp sấp ở trên giường, thấy Hạ Hi đến thì làm nũng hừ hừ mấy tiếng.

Tiêu Dận thấy thế có phần tức giận nói, "Anh vừa về là nó liền không để ý, nó ăn cái gì mà mặt vắn vẹo như thế chứ, làm như anh đã đắc tội nó vậy." Dứt lời liền vỗ nhẹ vào đầu Hắc Hàu Từ.

Hạ Hi xì một tiếng kéo tay anh ra, "Nó đã ngã bệnh rồi anh cũng đừng có ăn hiếp nó."

Tiêu Dận dở khóc dở cười, "Quý xấu xa."

Hạ Hi không thêm để ý tới anh, ôm nhẹ lấy Hắc Hàu Từ, vô cùng thân thiết cọ xát mặt vào mặt nó mà suy nghĩ, ôn nhu nói, "Có phải vì tao không tới nhìn mày nên mày mất hứng hả, tao rất yêu mày mà..."

Tiêu Dận xoa mặt, "Lại nữa rồi, mỗi lần em nói chuyện với nó anh đều có ảo giác rằng em đang yêu đương với nó."

Làm như bị nói trúng tâm sự then quá hóa giận, Hạ Hi ném gối qua đập anh, "Anh ghen à."

Dựa vào khung cửa sổ, Tiêu Dận cười, "Hâm mộ và ghen ghét, mỗi loại đều có cả."

Hạ Hi bĩu môi, "Biết làm chậm trễ chuyện yêu đương của anh rồi, cùng lắm thì em bắt nó dẫn đi chơi." Nhìn miệng vết thương của Hắc Hàu Từ một chút, cô nhủ mảy, "Nó có xuống giường được không? Làm sao miệng vết thương nhìn lạ thế."

"Hả?" Tiêu Dận cả kinh, đi tới gần nhìn xem, phát hiện miệng vết thương của Hắc Hàu Từ lại chảy máu, anh vỗ trán, "Xong rồi, chắc sáng nay anh chơi đùa với nó mạnh quá hay là kéo nó đấy?"

"Làm gì anh phải kéo nó chứ?" Hạ Hi tức giận, dùng sức nện vào vai anh một quyền, "Miệng vết thương nó còn chưa lành, là anh cố tình phải không? Nó chịu tội hay là anh chịu hả?"

Tiêu Dận cho cô một cái run mạnh bạo, "Là anh ăn no rừng mỡ sao? Cô hai, làm sao lại không nói lý lẽ như vậy."

Để tránh đụng vào miệng vết thương, Tiêu Dận mời bác sĩ tới nhà, đợi xử lý tốt miệng vết thương của Hắc Hàu Từ một lần nữa, thì cũng đã trễ rồi. Tiêu Dận đề nghị đi tới Thiên Trì ăn cơm chiều, Hạ Hi bỗng nhớ tới việc ban ngày, hỏi anh, "Anh có biết Trần Bưu không?"

"Ai?" Tiêu Dận theo bản năng quay đầu lại, sau đó nhanh chóng trả lời, "Không biết."

Hạ Hi kéo tay anh, nhìn vào ánh mắt anh, "Anh đang nói dối!"

Sắp không xong, Tiêu Dận nhú mi, "Làm sao vậy?"

Thấy anh không phủ nhận, Hạ Hi hỏi, "Tại sao anh không nói với em bởi vì em mà anh và hấn phát sinh xung đột chứ?"

"Có gì tốt mà nói." Vuốt tóc đen trên đỉnh đầu của cô, anh không để ý nói, "Đừng nói là em, hấn chọc vào bất kỳ một người nào ở Thiên Trì đều không được, hất rượt vào hấn là nể mặt hấn lắm rồi. Chẳng lẽ khi anh ở Thiên Trì, hấn muốn mời người nào qua thì người đó phải qua sao?"

Hạ Hi rất nhạy cảm, cô hỏi trùng tim đen, "Làm sao anh lại biết hấn muốn tìm người ở Thiên Trì để bán bột trắng (ma túy) chứ?"

"Anh không biết." Thấy vẻ mặt cô không tin, Tiêu Dận rất nghiêm túc nói, "Nếu anh biết thì làm sao lại để em và Nhan Đại qua đó chứ? Là Minh Tắt phát hiện mới báo cảnh sát, lúc đó anh ở bên ngoài."

Hạ Hi im lặng một lúc, làm như đang đắn đo độ tin cậy trong lời nói của anh, sau đó nói, "Chuyện mà hấn phạm cũng không nhỏ, tính tình lại độc ác, ngàn vạn lần anh đừng nên có xung đột gì với hấn nữa."

Để tránh cô lo lắng, Tiêu Dận sáng khoái đồng ý, "Được, anh biết rồi."

Trên đường đi ăn cơm, Hạ Hi nhìn vào đồng hồ, Tiêu Dận vừa lái xe vừa hỏi, "Có hẹn ai sao?" Không đợi Hạ Hi trả lời, anh thuận miệng hỏi tiếp, "Là người đàn ông tên là Lệ Hành đó sao?"

Hạ Hi nghi ngờ nhìn anh, “Làm sao anh biết?”

Tiêu Dận trả lời như chuyện đương nhiên, “Anh ta vừa xuất hiện em liền rất kỳ quái. Nói giữa hai người không có gì thì anh liền không tin.”

Thì ra trong lúc mình lơ đãng đã biểu hiện rõ ràng như vậy, Hạ Hi không nói gì như cam chịu.

Tiêu Dận rất phong độ không có nói thêm cái gì nữa, chỉ hỏi Hạ Hi muốn đi đâu, sau khi lấy được câu trả lời của cô, liền quay đầu xe chở cô tới bệnh viện. Khi xe dừng lại ổn định, Tiêu Dận nghiêng đầu, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa xe liền nhìn thấy một bóng dáng không tính là xa lạ, sau đó hít sâu một cái, rồi nghiêng người qua...

Hạ Hi vốn cho rằng Tiêu Dận đang muốn tháo dây an toàn cho cô, lúc đang muốn mở miệng cự tuyệt, thì hơi thở của anh đã tiến lại gần, không đợi cô phản ứng kịp, môi đã bị anh hôn.

Tim đập mạnh loạn nhịp chỉ có trong nháy mắt, khi Hạ Hi hoàn hồn thì lập tức đẩy Tiêu Dận ra, hờn giận chất vấn, “Anh làm cái gì vậy?”

Nếu đổi lại là anh ta thì chắc cô không đẩy ra. Tiêu Dận cong môi cười, nâng tay sờ má cô, anh nói, “Khảo nghiệm anh ta một chút.”

Hạ Hi khó hiểu, “Cái gì?”

Tựa lưng ngồi lại chỗ ngồi, Tiêu Dận gọi ý, “Em quay đầu lại đi.”

Hạ Hi quay đầu, thấy ở trước bệnh viện, dưới ánh đèn sáng vàng, Lê Hành đang mặc quần áo quân đội đứng ở chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Edit: Á bì

Trầm mặc đối diện nhau trong giây lát, ngay lúc Hạ Hi cho rằng Lê Hành sẽ xoay người bỏ đi, thì anh lại băng qua ánh sáng của ánh trăng và loang lổ bóng cây, từ tốn bước tới bên này, là cái loại pha quay chậm khiến người ta phải say mê.

Nháy mắt chung quanh như yên tĩnh lại, Hạ Hi tựa hồ như nghe được tiếng giày của anh nặng nề bước trên đường cái, từng tiếng một như đánh vào lòng của cô, làm cho cô bất tri bất giác đẩy cửa xe bước xuống.

Tiêu Dận cũng đi theo ra, chậm rãi đi theo phía sau Hạ Hi, ánh mắt nhìn Lê Hành hiem có một tia sắc bén và âm trầm.

Lê Hành đi đến trước mặt liền chế trụ cổ tay của Hạ Hi, khi mở miệng giọng nói cực kỳ mềm mại, "Đi thôi."

Lòng của Hạ Hi có chút run rẩy, hơi mím môi, cô không nhúc nhích. Tiêu Dận cũng không nhúc nhích.

Lê Hành thấy thế thoáng dùng chút sức ở trên tay kéo Hạ Hi tới bên cạnh anh, cùng lúc đó Tiêu Dận cũng có động tác muốn vươn tay ra đẩy cánh tay của Lê Hành ra, một giây sau lại bị anh nhẹ nhàng thoát được.

Nghênh đón ánh mắt đông lạnh của Tiêu Dận, trong giọng nói của Lê Hành ẩn chứa bất mãn, "Như thế nào, có vấn đề gì sao?"

Tiêu Dận híp mắt, "Hình như anh đã quên hỏi qua ý kiến của cô ấy rồi."

Lê Hành nhìn chăm chú vào vẻ mặt của Hạ Hi, sâu trong ánh mắt anh có một tia thương tiếc nồng đậm và đau lòng, sau đó anh thu ánh mắt đó lại và đối mặt với Tiêu Dận, trong giọng nói bình tĩnh lộ hết ra sát khí, "Anh không cần làm điều thừa về chuyện thử tôi, tôi có thể công khai nói cho anh biết, bất kể điểm xuất phát của anh là gì, tôi cũng thật sự đề ý. Bất quá tôi sẽ không cho anh có cơ hội lần thứ hai, có hiểu hay không?"

Anh thấy được, cũng nhìn thấu được, anh ta nói anh ta đề ý. Hạ Hi nghe xong lời nói của anh (Lê Hành), suy nghĩ trong lòng cũng dâng lên một tia chua xót và vui mừng. Cô cúi đầu che giấu hốc mắt đã đỏ lên của mình.

"Thật sự đề ý? Tôi không ngại khi càng làm cho anh đề ý." Tiêu Dận nhếch môi cười, trong khoảnh khắc, nắm tay cũng được vung ra.

Lê Hành ngay cả một cái liếc mắt cũng chưa từng nhìn qua, ôm Hạ Hi hơi nghiêng qua, tay phải chuẩn xác bắt được nắm đấm có sức lực ngoan độc và mạnh mẽ, sau đó nhanh nhẹn nắm tay trái của Tiêu Dận lôi kéo gấp ra sau lưng, Tiêu Dận bị đẩy ra xa vài bước.

Lê Hành nâng mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Dận vài giây, khí thế đập vào mặt, "Nếu như tôi không cẩn thận mà xuất ra vài phần lực thì thương vong tự anh gánh lấy."

Vẫy vẫy cổ tay hơi đau, Tiêu Dận cười lạnh, "Đây là anh đang ra oai với tôi sao?"

"Là cảnh cáo!" Ánh mắt của Lê Hành vào giờ phút này đều có đủ tính công kích, anh thần nhiên, "Tôi muốn đánh anh lâu rồi."

Tiêu Dận nhủ mảy, "Xem ra tôi không phải là một đối thủ có tính uy hiếp. Vốn không lọt được vào mắt xanh của anh." Chú ý thấy Hạ Hi không dấu vết tiến lại gần Lê Hành, anh đứng lúc đánh chuông thu binh, "Bất quá anh cần phải cẩn thận một chút, không có sức không có nghĩa là tôi sẽ không chú-ý-anh."

Ba chữ sau như bị anh cắn rất nặng, Lê Hành nghe ra được trong giọng nói như có ẩn chứa ý khiêu chiến. Anh nhướn mày mỉm cười, gật đầu rồi mở miệng, "Mọi mắt mong chờ."

Nhìn theo Tiêu Dận lái xe rời đi, Lê Hành và Hạ Hi đối mặt nhau đứng. Nhìn thấy ánh mắt toả ra sâu thẳm của anh, trong lòng Hạ Hi tràn ngập chua xót.

Cứ như vậy lẳng lẳng một lúc sau, Lê Hành nâng tay vén lại loạn tóc của cô bị gió thổi bay ra sau tai, cổ họng khàn khàn, "Tiểu Thất, có thể cho anh nói một tiếng xin lỗi hay không?"

Giữa những loang lổ của ánh sáng, ánh mắt Hạ Hi tiến vào trong con ngươi đen thâm tình của anh, đáy mắt của mình cũng xẹt qua một tia ẩm ướt.

Tìm kéo theo một trận dịu dàng, đáy mắt thâm thúy cuộn cuộn sự chân thành và thâm tình, Lê Hành thử thăm dò cảm lấy bàn tay đã lạnh như băng của cô, "Ngốc rồi sao, vì sao lại không nói cho anh biết là mẹ anh tới tìm em, tại sao em lại đối với anh không một chút tin tưởng như vậy? Nhìn em và anh ta đi qua trạm xét vé, nhìn máy bay bay qua đỉnh đầu anh, em có biết anh đã sợ bao nhiêu không? Anh thật sự sợ em sẽ không bao giờ trở về nữa. Trời còn chưa sáng anh đã chạy đến trường cảnh sát chờ tin, anh nghĩ chờ em tới rồi thì tính cho dù anh có phải quỳ xuống trước mặt mọi người thì cũng phải cầu xin em thu lại lời chia tay đã nói..."

Xoay mặt hơi có chút ngửa đầu, Lê Hành ổn định lại tâm tư rồi nói tiếp, "Năm năm trước anh có trở về. Lúc đó anh nhận được mệnh lệnh xuất phát đi thành phố A, một đêm trước đó anh đã chạy tới nhà em chờ đến rạng sáng, nhưng chờ từ đầu đến cuối cũng không đợi được đèn phòng em sáng lên. Ngày hôm sau anh theo kế hoạch cải trang đến sân bay, thấy em và mẹ em, cùng với anh ta bước ra từ trong sân bay. Nhiệm vụ hoàn thành trở lại đơn vị, máy bay vừa hạ xuống thì một giây kia chân anh đều đã mềm nhũn rồi..." Ngừng lại thật lâu, sau đó anh nói tiếp, "Theo qui định mỗi lần làm nhiệm vụ đều phải viết di thư(thư viết trước khi chết), nhưng từ lần đó trở đi anh không bao giờ viết nữa."

Đoạn thời gian mà Lê Hành thống khổ đến nỗi không có chỗ phát tiết, anh chỉ muốn uống rượu, muốn đánh nhau, thậm chí còn muốn giết người! Nhưng anh là một người lính thật sự, của bộ đội đặc chủng Trung Quốc! Tất nhiên là lý trí của anh đã khống chế được cảm xúc của mình, trừ bỏ như được cảm xúc của mình, trừ bỏ như thường ngày tham gia huấn luyện, nhận nhiệm vụ, anh không có lựa chọn nào khác. Kỳ thật anh không nhận được mà có chút suy sụp khi nghĩ tới, nếu như có một ngày anh chết đi, Tiểu Thất có nhớ anh hay không? Nhưng mỗi khi có nhiệm vụ mới, khi tháo xuống quân hàm anh đều tự nhắc nhở mình, "Mình đã không còn có trách nhiệm của mình, tổ quốc cần mình." Cho nên khi nghe thấy lời nói tràn ngập mùi thuốc súng trong khó khăn. Lê Hành như biến thành một người khác. Toàn thân tàn tật ra sát khí vô cùng lạnh lùng và nghiêm nghị, làm cho đối thủ phải sợ chết khiếp.

"Sau đó anh bị thương khi đang làm một nhiệm vụ, sau khi bị thương anh đã từng nói chuyện một lần với Hạ Trí Dư, đó là lần duy nhất hai người bọn anh có thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện với nhau. Sau đó cô ấy đã buông xuống, rồi theo ông ngoại của cô ấy trở về thành phố A. Về sau anh đã biết cách mà anh làm thật sự đã sai rồi, nếu như ngay từ đầu anh lựa chọn dùng cách từ chối hòa nhã thay vì lời nói quá mức sắc bén, có lẽ sự chinh phục ở trong lòng của cô ấy sẽ không mãnh liệt như vậy. Sợ dĩ cô ấy ra tay với em trong ngày hôn lễ đó, anh đã hỏi qua cô ấy, cô ấy nói cô ấy thua không cam lòng, bởi vì chúng ta rõ ràng chưa làm hòa với nhau."

Lẳng lẳng nghe anh nói xong, Hạ Hi cắn môi dưới, giọng nói run rẩy, "Vậy trước kia anh viết cái gì?" Ý cô nói là bức di thư.

Nhớ lại khoảng thời gian tan nát cõi lòng và tưởng niệm kia, nước mắt ảm đạm nhiều năm đã không thể khống chế mà từ khóe mắt rơi xuống. Lê Hành cố gắng khống chế mình, khi mở miệng giọng nói vẫn như cũ có chút nghẹn ngào, anh nói thăm, "Tiểu Thất, trở lại bên anh..." Mà khi cô thật sự trở về, nhưng lại đứng bên cạnh một người khác, anh biết cô thật sự có thể không quay trở lại bên mình nữa rồi.

Lời nói trầm thấp của anh ở bên tai cô kích thích giữa ngàn tảng sống, tim của Hạ Hi lại tàn tật ra đau đớn mãnh liệt đến bóp nghẹn, nước mắt cô thật sự không khống chế nổi nữa mà trào ra khỏi hốc mắt, bao gồm cả đoạn niên thiếu đầy đau đớn và chua xót, căn bản không thể khống chế, chỉ có thể tùy ý nước mắt rơi ướt hai gò má, cô nức nở nói, "Thật xin lỗi..." Tạo thành sáu năm xa cách, làm sao cô lại không có sai đây?

Hạ Hi luôn cho rằng chỉ có chính mình đang chống đỡ sự dày vò này, lại không biết được anh ở trong bộ đội đặc chủng không những chịu sự tàn phá thân thể, mà cả trong tim và tinh thần của anh cũng như cô đang chịu sự hành hạ. Rõ ràng đều quan tâm và tưởng nhớ như vậy, rõ ràng đều không muốn và đau lòng như vậy, làm sao lại thành ra như vậy?

Đều nói trong thế giới tình yêu mỗi người đều là kẻ ngốc. Tới cuối cùng thì Hạ Hi và Lê Hành người nào ngốc hơn người nào đây?

Kỳ thật cho dù là ai, đều rất khó tìm được câu trả lời chuẩn nhất cho loại vấn đề này. Như một đoạn tình yêu thời tuổi trẻ kia, ai có thể khách quan mà phán xét, là ai sai nhiều hơn chứ? Chỉ có thể nói bọn họ của hai mươi tuổi yêu nhau mà vẫn chưa biết thế nào mới là tình yêu.

Rốt cuộc trong một đêm này mọi hiểu lầm và sai trái của năm đó đều được làm rõ ràng. Thời gian sáu năm đằng đẳng như được rút ngắn, ngắn đến nỗi như bọn họ chưa từng tách rời. Lê Hành vươn tay ôm Hạ Hi vào trong ngực, sự ấm áp chân thật trên người cô làm cho anh kiềm lòng không được rất muốn khóc.

Ai nói chuyện cũ là dùng để nhớ lại, lần sau gặp lại thì như thế nào? Lê Hành vẫn không tin. Anh muốn chứng minh quá khứ vẫn không thể sửa, càng

không có hiểu lầm hay giải thích mơ hồ nào nữa!

Càng ôm cô chặt hơn, giọng nói của Lê Hành dịu dàng nói ở bên tai Hạ Hi, "Em không cần nói xin lỗi. Sự sẵn sàng, chờ đợi và kiên trì của em đã là thu hoạch lớn nhất của anh. Vì những điều này, nguyên nhân hay hậu quả cứ để mình anh gánh chịu. Tiểu Thất, em chỉ cần đứng tại chỗ, tất cả khoảng cách cứ để anh tới gần, từ từ đi đến. Có được hay không?"

Hạ Hi khóc càng mãnh liệt hơn, nhưng cô cũng đồng thời vươn tay ôm lấy eo gầy mạnh mẽ của anh.

Cô im lặng dùng hành động đáp trả làm thần kinh của Lê Hành cảm giác đau, nước mắt ản nhả rơi trên cổ cô. Lê Hành thăm thì, "Cảm ơn!"

Đúng là thời gian buổi tối rất yên tĩnh, bầu trời phủ kín đầy sao, bóng cây phản chiếu ở trên đường, từ giờ phút này, bọn họ không cần phải dựa vào hơi thở để sưởi ấm mình nữa. Ngày mai đã không còn là chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Editor: Á bì

Đều nói phụ nữ trong tình yêu luôn rất xinh đẹp. Những lời này quả thật đã để cho Hạ Hi nghiệm chứng rồi. Cô vốn là một người rất xinh đẹp, nhưng hôm nay cô cùng với người yêu sáu năm trước hợp lại với nhau, tâm tình sẽ như ánh mặt trời tất nhiên không nói thì cũng biết. Cho dù nhất thời vẫn còn chưa bước vài trạng thái đó, nhưng vẫn như cũ không thể nào che được tâm tình mình đang nhảy nhót. Cho nên mặc dù vẫn chưa thông báo cho toàn thể giới, nhưng cũng đã bị đồng nghiệp ở trong đội cảnh sát hình sự phát hiện ra đầu mối.

Cảm thấy vẻ mặt hồng hào của cô rất khác xưa, Lão Hồ liền chột chột cánh tay của Tiểu Phong, như tên trộm nói, "Hôm nay Tiểu Hạ làm sao vậy, từ sáng tới giờ khoe miệng cứ vênh lên, tôi lo đến tối mới cô ấy sẽ không trở lại bình thường được."

Nghiêng người nhìn Hạ Hi đang cúi đầu xem văn kiện, Tiểu Phong cười nói, "Cậu khỏi cần nói, hôm nay cô ấy trông rất đặc biệt vui vẻ." Cánh tay để lên ghế dựa, anh trêu chọc, "Hạ Hi, có chuyện gì vui thì chia sẻ với mọi người một chút, đừng có lên vui một mình như thế."

Nhìn đi, không phải chỉ có phụ nữ mới nhiều chuyện. Cái này chính là nói: tính nhiều chuyện, ai mà chẳng có. Có khi đàn ông còn sâu hơn. Đặc biệt bên trong đội cảnh sát hình sự ai cũng đều là đại lão gia, khi có một cô gái độc thân xinh đẹp trong đội, không phải cô là tâm điểm thì còn là ai chứ, không nhiều chuyện về đời tư của cô thì còn niềm vui gì đáng nói nữa sao?

Tiểu Phong vừa mới mở miệng, những cảnh sát trong phòng nhao nhao nhìn qua.

Hạ Hi há một tiếng, thấy các đồng nghiệp nhìn chằm chằm mình thì mặt liền đỏ lên, nhưng lại làm ra vẻ vô cùng trầm lắng cãi lại, "Làm gì có chuyện gì, tôi đang đọc vụ án, đọc vụ án thôi."

"Vụ án?" Lão Hồ nghe được tin tốt liền tiến lại gần, nghiêng đầu nhìn văn kiện ở trên bàn của Hạ Hi, "Tôi thấy cô đọc vụ án này cũng rất vui vẻ nha..."

"Trời ạ..." Hạ Hi đẩy anh một cái, nhanh chóng ôm văn kiện vào trong ngực, "Làm sao anh lại như đứa trẻ không hiểu chuyện vậy, đồ phá phách!"

Lão Hồ đã nhìn thấy văn kiện ở trên bàn rồi, liền quay đầu tuyên bố với các đồng nghiệp, "Xem vụ án giết người mà cư nhiên có thể vui vẻ như vậy, cô có phải là con gái nữa không vậy?"

"Anh dám hoài nghi giới tính của tôi! Hạ Hi lấy văn kiện đánh anh."

Trần Đại Bằng thấy thế trêu ghẹo nói, "Mùa xuân đến rồi, Hạ Hi đang yêu đấy."

Lão Hồ vừa trợn Hạ Hi vừa mắng, "Cậu có bị bệnh không vậy, mùa thu còn chưa tới mà cậu lại nói mùa xuân đến rồi." Sau đó quay mặt nghiêm túc hỏi Hạ Hi, "Hắn sẽ không xui như vậy bị miệng quạ của cậu ta nói trúng chứ?"

Trần Đại Bằng nói lời tổn thương anh tiếp, "Cậu khản trương như vậy làm gì, hắn sẽ không thật sự để ý Hạ Hi đấy chứ? Mà nói nếu như là thật thì cũng mau rút lui đi, đừng ném mọi người trong đội hình sự..."

"Muốn làm tôi mất mặt sao? Có biết cái gì kêu là 'Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu' không? Có biết 'Nước phù sa không chảy vào ruộng ngoài' không, nhìn xung quanh đội chúng ta cũng chỉ có một bông hoa này, chẳng lẽ còn để cho cô ấy lưu lạc ở bên ngoài sao? Chúng ta cũng quá thất bại rồi đấy!" Lấy tay sửa lại tóc, Lão Hồ làm vẻ mặt khinh thường, "Thôi, nói với các người cũng chẳng hiểu, nói chuyện với những người quá quê mùa thì cũng không nên nói những đề tài có chiều sâu như vậy." Cuối cùng nói tóm lại một câu phê bình, "Không có văn hoá, thật đáng sợ."

Chu Định Viễn đang chuyên tâm làm việc ở bên cạnh mở miệng nói, "Cho dù không chảy ruộng ngoài thì cũng không tới phiên cậu. Mau đi làm việc đi,

đội lát nữa còn phải báo cáo và phân tích vụ án đấy. Hạ Hi, tình hình của Trần Bưu đã nghe ngóng được tới đâu rồi?"
d.đ. l. q.đ

Hạ Hi trả lời, "Đều đã thu thập đầy đủ rồi."

Chu Định Viễn dặn, "Cẩn thận một chút, đừng bỏ rơi những chi tiết nào. Đó là người không thể có chút sơ suất nào."

Lão Hồ khó hiểu hỏi, "Tại sao lại để Tiểu Hạ điều tra triệt để tình hình của Trần Bưu? Không lẽ thật sự muốn sử dụng mỹ nhân kế? Trần Bưu không phải người mà là cầm thú đấy."

Chu Định Viễn nhíu mày, "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi."
d.đ. l. q.đ

Lão Hồ cúi xuống nói nhỏ vào lỗ tai Hạ Hi, "Tôi mặc kệ, thế nào cũng bị chọc, mệt!"

Hạ Hi cho anh một ánh mắt cảm ơn, ngồi xuống tiếp tục nhìn vào văn kiện. Mới lật được hai trang thì nhận được tin nhắn của Lê Hành, anh báo cáo hành tung, "Anh đi tới sự bộ một chuyến, tối nay tới đón em tan ca. Chờ anh nha."

Cho dù chia tay đã lâu, nhưng Hạ Hi vẫn như cũ yêu thích cái loại lẳng lẳng này, cảm giác anh ở bên cạnh nắm tay cô. Cho nên lúc cô nhận được tin nhắn của Lê Hành, cô cố gắng trả lời tự nhiên, "Tại sao anh lại xuất viện? Là chị Nhã Ngôn phê chuẩn sao? Em nói anh biết anh không thể lén trốn đi đâu đó."
d.đ. l. q.đ

Người bao nhiêu tuổi rồi mà còn lén trốn đi chứ? Lập tức tiến vào trạng thái yêu đương nên Lê Hành sẵn giọng nói, "Anh cũng không như em!" Sau đó bổ sung thêm một câu, "Hạ sốt rồi, không sao nữa nên đừng lo."

Không tự giác biểu hiện quan tâm nên làm cho Hạ Hi có phần xấu hổ, miệng cô cứng rắn trả lời, "Người nào lo lắng chứ, chánh choe!" Đột nhiên nghĩ đến cái gì cô lập tức gởi một tin nhắn, "Em tính tan ca thì đi đón Hầu Tử. Nó ở với Tiểu Dận."

Sau đó điện thoại của Lê Hành gọi tới, anh không thèm nói một câu vô nghĩa nào mà trực tiếp hỏi, "Tại sao lại ở chỗ anh ta?"
d.đ. l. q.đ

Hạ Hi giải thích, "Em không phải mới vừa chuyển công tác sao, sợ không có thời gian chăm sóc nó nên mới đưa cho anh ấy."

Tay của Lê Hành đánh vào vô lăng, nói với ông nghe, "Mau mang nó về đi, nó cũng không thích ở chỗ đó đâu."
d.đ. l. q.đ

Hạ Hi xì một tiếng cười vui vẻ, "Làm sao anh biết nó không thích ở chỗ đó? Anh cũng đâu phải nó."

Lê Hành suýt buột miệng nói, "Anh mà là nó anh cũng không đi."

Hạ Hi cười khanh khách, "Anh xem anh làm sao lại nóng nảy như vậy, không thích đi thì thôi, tự em đi là được rồi." Vốn cô muốn tan ca thì đi đón Hầu Tử qua bệnh viện thăm anh, ai lại biết ông thần này đã xuất viện rồi.

Lê Hành bác bỏ, "Anh không có nóng nảy."
d.đ. l. q.đ

Ai mà tin chứ! Hạ Hi cười đến nghiêng qua nghiêng lại, trong lòng lại thấy ảm áp. Mà cô lúc này ngây ngô cười làm cho người khác cảm thấy chính là hạn hán đã lâu giờ gặp được mưa phùn! Hướng Đông ngồi đối diện cô học cách nói chuyện của cô nói, "Anh xem anh làm sao lại nóng nảy như vậy chứ..." Lời còn chưa dứt, toàn bộ nhân viên trong phòng đều nở nụ cười.

Sau khi Hạ Hi và đồng nghiệp trong tổ tham gia phân tích vụ án ở trong phòng, thì Phó cục Mục Nham cũng có mặt.
d.đ. l. q.đ

Xem qua đoạn phim, vẻ mặt của Trác Nghiêu nghiêm túc trầm giọng sắp xếp, "Theo thông tin đáng tin cậy, sắp tới Trần Bưu sẽ trở lại thành phố A, thời gian cụ thể thì vẫn chưa xác định, nhưng có thể khẳng định là trong tháng này. Lần này hẳn ta trở về ngoại trừ là ăn sinh nhật con hán, nhất định có những hoạt động khác. Chúng ta không cần vội vây bắt hán, mà sẽ thả dây dài câu cá lớn. Trước đó chúng ta đã xác định hán có kẻ chủ mưu đứng phía sau, phía sau hán là một người hoàn toàn xa lạ, là một người đàn ông có biệt danh là 'Lão Quỷ'. Cho nên hiện tại chúng ta cần lấy Trần Bưu làm mồi nhử, dẫn 'Lão Quỷ' ra."

Ra hiệu Chu Định Viễn lấy tài liệu đưa cho Hạ Hi, anh tiếp tục, "Đây là thân phận mới của cô, bắt đầu từ tuần sau mỗi đêm cô đều phải đi tới Thiên Trì, một khi Trần Bưu xuất hiện, tìm mọi cách làm quen với hán, phải moi được thông tin của 'Lão Quỷ' từ miệng chó của hán."

Hạ Hi mở tài liệu ra, bên trong có hồ sơ về thân phận mới của cô: Mễ Kha, 26 tuổi, tốt nghiệp đại học A ở thành phố C, công việc hiện tại ở... Cô nhìn lướt qua một lần, yên lặng ghi nhớ ở trong lòng, đồng thời tỉ mỉ kiểm tra lại giấy tờ tùy thân của Mễ Kha.
d.đ. l. q.đ

Lấy được sự đồng ý của Trác Nghiêu, Chu Định Viễn bổ sung thêm, "Ồ bên kia Thiên Trì, Hạ Hi cô cần phải đi chào hỏi trước, Trần Bưu biết quan hệ của cô và Tiểu Dận, và lại liên quan cũng không nhỏ, như vậy hai người các người cũng không thể giả bộ không biết nhau, về phía Tiểu Dận cô nên ra mặt nói chuyện thì tốt hơn, mời anh ta phối hợp với công việc của chúng ta một chút."

Hạ Hi gật đầu, "Đã hiểu rõ."
d.đ. l. q.đ

Mục Nham xuất thân là đặc công nên ánh mắt có phần sắc bén, cách ăn nói cũng mạnh mẽ, "Trong khoảng thời gian ngắn trước, khu nhà quốc tế ở Giang Bình Lộ xảy ra hai vụ bắn giết người, thủ pháp của tội phạm rất thuần thực, thủ đoạn tàn nhẫn, loại hành vi điên cuồng này là loại mà pháp luật và thân là cảnh sát như chúng ta rất coi thường.
d.đ. l. q.đ Trần Bưu là mấu chốt để phá vụ án, các đồng chí hãy cố gắng chút nữa, phải nhất cổ tác khí!"

*Nhất cổ tác khí có nghĩa là một tiếng trống làm tin thần thêm hăng hái.

Mục Nham gật đầu, nhìn về phía Hạ Hi, "Chú ý an toàn. Cho dù nhiệm vụ có thất bại thì cũng tuyệt đối không được đồng ý bất kỳ sự mời mọc nào của Trần Bưu. Giới hạn phạm vi công tác của cô chỉ ở trong hội sở giải trí ở Thiên Trì, những đồng nghiệp khác của chúng ta sẽ âm thầm phối hợp với cô."

Sau khi hội nghị kết thúc Trác Nghiêu kêu Hạ Hi vào phòng làm việc của anh nói chuyện, "Căn cứ vào hồ sơ về thân phận của Mễ Kha, cô cứ yên tâm, Trần Bưu tuyệt đối sẽ không tra ra được cái gì đâu. Tôi muốn nói cho cô biết trong lúc hành động con chó Labrador của cô không được phép xuất hiện, ngoài ra còn phải nhắc cho cô biết tất cả hành động phải nghe theo chỉ thị, nếu không tôi liền trả cô lại toà chính trị." Vốn anh lo lắng Hạ Hi vì muốn phá án mà đồng ý yêu cầu ra ngoài cùng Trần Bưu, làm hại cô rơi vào hiểm cảnh. Nói trắng ra là, anh không muốn người cầm súng trên tay lại có chủ nghĩa anh hùng, không nghe theo mệnh lệnh. dđ. l. qđđ

Trác Nghiêu thuận miệng trả lời, "Ngày mai."

Trác Nghiêu đứng tình hợp lý hỏi lại, "Cô không có trong danh sách tham gia tập huấn thì lấy gì thông báo chứ?"

Trác Nghiêu giương mắt, "Cần gì phải kích động như vậy chứ? Huấn luyện lần này và lần trước khác nhau, là phải đến đội lính. Nơi đó toàn đàn ông, chỉ có cô là phụ nữ thì làm sao tôi sắp xếp cho cô chứ? Hơn nữa cô còn có nhiệm vụ, chẳng qua sợ thời gian không phù hợp." ๐๐๐ ๐๐๐

Kiên nhẫn mát sạch, sắc mặt của Trác Nghiêu trầm xuống, "Cô là đội trưởng, hay tôi là đội trưởng? Nếu không thì cô sắp xếp đi?"

Trác Nghiêu gần từng chữ, "Tôi-không-đồng-ý!" Sau đó lấy danh sách tham gia tập huấn đề vào trong ngăn kéo, hạ lệnh đuổi khách, "Cô có thể đi ra ngoài."

Lúc cửa 'à-m' một tiếng đóng lại, Trác Nghiêu cũng tức điên rồi.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Edit: Á bì

Trong văn phòng của Tham Muu Trưởng của sư đoàn, Lê Hành và Hách Nghĩa Thành đang quan sát băng ghi hình buổi diễn tập.

Chú ý thấy hình ảnh đội hình của máy bay biến hoá, Lê Hành nhường mảy, "Dưới tình huống này, phản công bằng hình nón trên mặt đất tạo thành thể công hoà lực lại không bằng diện tích lớn của mặt quạt, lực sát thương của không đủ mạnh. Còn có các người nhìn xem, bất kể là vũ trang của máy bay này đang bay trên không trung với độ cao và phương diện tốc độ rõ ràng ngay cả hiệu quả hướng dẫn, bộ chỉ huy di động đều không thích hợp làm việc trên phạm vi lớn, quá dễ dàng bị bại lộ."

Đúng là quá bại lộ, ngay cả động tác lẫn trốn cũng không kịp hoàn thành thì đã bị khoá chặt rồi. Hách Nghĩa Thành xoa xoa ấn đường, "Đúng là trong quá trình đội hình này biến hoá, di chuyển của bộ chỉ huy cũng thua, quan chỉ huy chắc sẽ bị bắt thành tù binh."

Về dự đoán này, Lê Hành gật đầu, về mặt chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình, tiếp theo hình ảnh chuyển tới một màn đối kháng khác, giữa khói bụi bay cao, anh nói, "Vì để giữ gìn sức mạnh, trước đó mà vạch trần lực lượng nòng cốt của hồng quân rất là không có lợi, nếu để cho hoà lực tại phương hướng chín giờ hấp dẫn hoà lực của lam quân thì hiệu quả sẽ càng tốt."

Ánh mắt của Hách Nghĩa Thành sáng lên, tạm ngừng hình ảnh ở trên màn hình, anh chỉ vào một góc màn hình, "Cậu nói ở nơi này?"

"Sau đó để cho một đội nhỏ quay trở về trung tâm chỉ huy theo hướng mười hai giờ, thương vong tương đối sẽ có thể giảm xuống một nửa." Lê Hành lấy tay về vòng lên con đường rút lui.

Hách Nghĩa Thành bừng tỉnh hiểu ra, "Làm sao tôi và Hạ Hoàng Huân lại không nghĩ ra chỗ này chứ."

Lê Hành phản ứng kịp, "Đây có phải là trận đối kháng của đoàn chúng ta với đại đội đặc chủng vào năm ngoái hay không?"

Hách Nghĩa Thành cười gượng, "Quan chỉ huy bị bắt ở buổi diễn tập đó chính là tôi."

Đúng vậy, Lê Hành nhìn thấy người thứ nhất được thả về chính là Hách Nghĩa Thành, người bị Hạ Hoàng Huân bắt làm tù binh trong lần đó, còn người thứ hai chính là thủ hạ bộ đội đặc chủng mà Hạ Hoàng Huân đã trừng phạt trong lần đó. Đây chính là trận đấu cực kỳ vẻ vang của đoàn 532 giành được trước khi Lê Hành bị điều đến, hôm nay là lần đầu tiên được nhìn thấy từ máy quay ghi hình, mục đích của buổi nghiên cứu lần này là muốn tổng kết lại những sai lầm của trận tác chiến trước, tránh lặp lại những sai lầm như vậy ở trận đối kháng quý sau, đây chính là chuyện mà Lê Hành và Hách Nghĩa Thành đang vội vàng.

Chờ hai người xem xong băng ghi hình, cuối cùng xác định xong phương án diễn tập tác chiến của quý sau thì cũng đã bảy giờ rồi. Hách Nghĩa Thành và Lê Hành cùng nhau xuống lầu, một người đi đến bệnh viện bộ binh, còn một người đi đến đội cảnh sát hình sự. Trước khi tách ra Hách Nghĩa Thành bắt ngờ tiết lộ, "Nên chuẩn bị trước tâm lý cho trận đối kháng lần sau." tạm ngừng, anh chỉ chỉ Lê Hành, lại chỉ vào mình, hạ chiến thư, "Lần này mà tôi không bao đoàn 532 các cậu thành sủi cảo thì tôi thật sự không có biện pháp nào ăn nói với sư trưởng."

Lê Hành kiêu ngạo nhún mày, "Tôi cũng phải gánh sứ mệnh như vậy!" Đánh nhau là chuyện sớm muộn, nếu không thắng được vẻ vang thì anh thật sự cũng không có cách nào ăn nói với Hạ Hoàng Huân.

Trên đường nhắn tin cho Hạ Hi nhưng cô không trả lời, tới nơi gọi cho cô thì cũng không có ai nghe, Lê Hành khó hiểu, bước xuống xe đi vào đội cảnh sát hình sự.

Nhân viên cảnh sát trực ban không biết Lê Hành nhưng anh ta có thể nhìn thấy anh mặc quân phục, trên vai còn có hai gạch một sao, nên liền yên tâm báo cáo, "Cảnh quan Hạ hân là còn chưa đi, anh có thể trực tiếp đi đến phòng làm việc của cô ấy, lầu hai quẹo phải."

Sau khi Lê Hành nói cảm ơn thì đi lên lầu, gõ lên cửa văn phòng cô hai lần nhưng không có ai trả lời, đưa tay mở cửa thì cửa cũng không có khoá. Trong phòng không bật đèn, Hạ Hi ghé vào bàn công tác gần cửa sổ ngủ thiếp đi.

Dưới ánh trăng mềm mại, cô dịu dàng làm cho anh không tự giác nâng khoe môi lên, cuối cùng lại không nỡ phá vỡ phút giây bình yên này. Một lát sau, anh đi đến bên cạnh Hạ Hi, nhẹ nhàng sờ lên đỉnh đầu cô, lấy thanh âm ẩn chứa ý cười nhẹ giọng nói, "Tĩnh đi, đến trạm rồi."

Hạ Hi mơ hồ ừ một tiếng, nghiêng đầu qua một bên nhưng lại không có động tĩnh gì nữa.

Lê Hành cười, cúi người tới gần tai cô hù dọa, "Ngủ tiếp là qua trạm đấy, đã tới thành phố A rồi."

"Hả?" Hạ Hi ngẩng mạnh đầu dậy, liền vọt ngồi ngay ngắn dậy, nhưng lại bị Lê Hành đè bả vai, nghe được giọng nói vừa đúng trầm ấm của anh, "Làm sao tính chất cảnh giác như thế này của em mà có thể điều về đội cảnh sát hình sự? Bị người ta ôm đi cũng không biết."

Hạ Hi dụi mắt, ngây thơ oán giận, "Sao giờ anh mới đến, em chờ anh đến nỗi ngủ thiếp đi luôn đấy." Giấc ngủ bị phá hỏng, tối hôm qua không biết là hưng phấn quá hay là sao, mà tới gần rạng sáng cô mới ngủ.

Giọng nói có sự buồn ngủ nồng đậm mềm mại và hờn giận, là một mặt mềm mại mà Hạ Hi ít khi bày ra. Tim của Lê Hành vì vậy mà mềm nhũn, kéo cô đứng dậy, giọng nói không tự giác mà dịu dàng, "Đói bụng chưa, có muốn ăn gì không?"

Hạ Hi bị anh nắm tay, vừa đi ra vừa đề nghị, "Đi đón Tiểu Hắc trước, sợ trễ sẽ ảnh hưởng Tiểu Dận nghỉ ngơi."

Lê Hành không có dị nghị, chở Hạ Hi đến nhà Tiểu Dận trước.

Không nghĩ Lê Hành sẽ tới, nên sắc mặt của Tiểu Dận không được tốt lắm, một biểu tình như lão tử cứ mặc kệ người. Lê Hành lại càng không nhìn Tiểu Dận vừa mất, rõ ràng trên mặt cũng viết mấy chữ người không quan tâm lão tử thì lão tử cũng không cần phải để ý đến người. Vì vậy hai người đàn ông ăn ý trình diễn tình độ trầm mặc.

Kỳ thật Lê Hành vốn không muốn đi lên, cũng có thể tưởng tượng miệng vết thương của con chó Labrador hân cũng chưa lành hoàn toàn, nhưng anh vẫn đi theo Hạ Hi vào phòng ngủ. Hắc Hâu Tử cực kỳ hiền nằm ở giữa giường lớn, nghe thấy tiếng động thì giật giật, chờ đến lúc thấy Lê Hành thì lập

tức ngẩng đầu lên, đôi mắt nhỏ tròn tròn nhìn chăm chăm, trong miệng hừ hừ như tức giận, rồi lại như làm nũng.

Lệ Hành công môi, nhẹ nhàng đi qua vỗ đầu nó, "Đi thôi người anh em, dẫn mày về nhà." Nói xong thì vươn tay bế Hắc Hàu Từ lên.

Thấy Hắc Hàu Từ lấy mặt cọ lên quần áo của Lệ Hành cực kỳ ngoan ngoãn, Tiêu Dận nghi ngờ hỏi, "Tại sao nó không tức giận?" Rõ ràng anh vẫn còn nhớ lần đầu tiên mình tiếp cận nó, tên kia hàm hừ thiếu chút nữa là cắn anh, nếu không phải Hạ Hi la ngừng, không chừng trên mu bàn tay anh sẽ lưu lại dấu răng của nó để nhớ. Cùng là đàn ông, tại sao lại khác biệt như vậy? Tiêu Dận sẽ không thừa nhận Lệ Hành đẹp trai hơn anh.

Nghe vậy, sắc mặt của Lệ Hành dịu đi, chờ đi tới cửa rồi mới nói, "Tôi và nó quen nhau." Sau đó không để ý tới Tiêu Dận, liền đi thẳng vào thang máy.

Nhận được ánh mắt dò hỏi của Tiêu Dận, Hạ Hi thành thật khai báo, "À cái này, Tiểu Hắc là của anh ấy đưa cho em."

"Mẹ nó!" Tiêu Dận mắng một câu, khi thấy Hạ Hi chạy vào thang máy thì liền hô, "Về sau không được đưa cho anh nữa, xin thứ anh không tiếp đãi!"

Trên xe, ngồi ở ghế sau Hạ Hi vừa sờ đầu Hàu Từ vừa nói, "Về sau anh đừng có như vậy với Tiêu Dận, em và anh ấy chẳng có chuyện gì hết. Chúng em biết nhau sáu năm rồi, anh ấy đối với em chỉ là bạn thân."

Lệ Hành không nhìn đi nơi khác mà chỉ nhìn chăm chăm vào tình hình trên đường, "Anh nhìn thế nào cũng thấy anh ta như có khí chất làm kẻ lưu manh."

Hạ Hi từ phía sau đánh vào vai anh, "Kẻ lưu manh thì bắt đi, nhìn ai cũng không thấy là người tốt."

Lệ Hành sửa lại, "Trước giờ bọn anh không bắt, đều là đánh gục ngay tại chỗ."

Không khó để phát hiện anh đối với Tiêu Dận rất đề phòng, Hạ Hi vươn mặt ra trước đặt cằm lên lưng dựa của ghế lái, nghiêng đầu hỏi, "Nếu như em thật đã từng qua lại với anh ấy, anh sẽ để ý sao?"

Lệ Hành hơi nghiêng đầu dán vào mặt cô, giọng nói hơi có chút rộng lượng, "Phụ nữ phải có lịch sử, đàn ông phải có tương lai." Liếc nhìn kính chiếu thì phát hiện cô đang cười, anh lại bổ sung thêm, "Chỉ có điều lịch sử của em, đến cuối cùng người đó cũng vẫn là anh."

Lịch sử của cô trước giờ chưa từng xuất hiện người khác. Hạ Hi quay đầu, lấy ngón tay chọc vào đầu của Hắc Hàu Từ, tuyên bố, "Của anh cũng phải như vậy."

Chờ xe vượt đã dừng ổn định lại, Hạ Hi bước xuống mới phát hiện Lệ Hành mang cô tới một nơi hết sức quen thuộc. Khi anh còn học trong trường quân đội, anh đã từng dẫn cô tới "Nhất oa chúc" rất nhiều lần, cô thích nhất là món cháo chiêu bài của bọn họ--Cháo gan gà bắp.

Khi đó Hạ Hi mới lớp mười một, bài vở tương đối nặng, Lệ Hành lo thị lực của cô sẽ giảm, cho nên mỗi lần cô tới trường quân đội thăm anh, anh liền dành một chút thời gian, muốn dưỡng máu và thị lực cho cô. Về sau lại cố ý tra nguyên liệu và cách làm cháo cho cô, để cho cô mang về nhà kêu di giúp việc làm cho cô ăn.

Thời gian như quay ngược, trở về đoạn thời gian thời niên thiếu cách xa nhau, hai bên đều nhớ về thời điểm đó. Hạ Hi còn nhớ rõ có một lần Lệ Hành ngoài trừ kêu một phần cháo cho cô rồi còn gọi thêm vài dạng món ăn khác. Ngày đó cô ăn rất ngon miệng, tất cả đều ăn sạch đến không thừa. Đến lúc Lệ Hành đang chuẩn bị trả tiền thì cô bỗng giơ giọng nói với người phục vụ, "Cho thêm một phần nữa!"

Lệ Hành thấy thế ngồi không nhúc nhích, lúc cô bắt đầu ăn thì anh cố ý móc ra tiền lẻ ở trong ví bắt đầu tính.

Hạ Hi đang ăn cháo, mơ hồ hỏi, "Anh đang làm gì thế?"

Lệ Hành liếc cô một cái, trịnh trọng trả lời, "Tính trước xem anh có đem đủ tiền hay không thôi."

Hạ Hi nhấc chân đá vào bắp chân của anh, "Thật keo kiệt, quý hẹp hòi." Sau đó xoay người rất đẹp mắt móc từ trong ba lô ra một tờ có hình ông già đập trước mặt anh, đắc ý nói, "Hôm nay là ngày quốc tế thiếu nhi, ba em phát cho em tiền đi chơi."

Lệ Hành thật sự bị đánh gục rồi, cười đến không hình tượng, suýt ngã từ trên ghế xuống, "Em cũng thật có tiền đồ, trời ơi tới ngày quốc tế thiếu nhi mà em cũng kiếm được chút tiền tiêu vặt." Bị cô đánh cho một trận, anh cúi xuống tai cô lưu manh nói, "Gọi một tiếng ông xã, anh cho em hai trăm." Sau đó không ngoài ý muốn, anh được khen bằng một trận đánh.

Nói chung, ngay cả một bữa tối cùng nhau đơn giản, chính xác là ăn khuya, lại có thể kêu gọi đoạn thời gian hạnh phúc của bọn họ trở về. Nhìn Lệ Hành so với sáu năm trước càng lộ ra vẻ cương nghị và khuôn mặt anh tuấn, Hạ Hi múc một muỗng cháo đưa tới môi anh. Lệ Hành sững sốt, lập tức cong môi cười, ăn luôn cả tay cô.

Những khoảng cách vô hình ở trong lòng dường như theo động tác này mà kéo lại gần hơn một chút.

Trên đường trở về cô đem chuyện mình không có ở trong danh sách hàng ngũ tham gia tập huấn đơn giản nói lại cho Lệ Hành, cô cảm tức oán giận nói, "Căn bản là kỳ thị phụ nữ. Còn nói nào là không an bài tốt, còn có thời gian điều khiển không tốt, đều là lấy cớ hết. Dựa vào cái gì lại không cho em đi chứ, sợ bị em đánh năm úp sấp rồi mất mặt sao? Các người đàn ông các anh lòng dạ rất hẹp hòi, em cũng chỉ là không khồng chế được nói ra vài câu thôi, cần gì phải mang cho em giày em bé chứ, thật không có phong độ..."

Lệ Hành nghiêng đầu nhìn Hạ Hi, cảm thấy giờ phút này cô đang cầu nhàu như trẻ con, gan dạ, ngây thơ, và đáng yêu. Đột nhiên nghĩ muốn hôn cô. Vì

thể anh ngừng xe, lúc Hạ Hi chưa kịp phản ứng thì anh đã cởi giây nịt an toàn nghiêng người qua hôn, ngăn chặn cái miệng nhỏ đang lái nhai của cô...

Một nụ hôn sâu triển miên làm hai bên đều như say. Lúc Hạ Hi mềm nhũn dựa vào tay có lực của Lê Hành, cô nhẹ nhàng ôm cổ anh, dịu dàng đáp lại một nụ hôn thân mật ngọt ngào, bọn họ như đã chờ đợi lâu lắm, lâu lắm...

Dù rằng không muốn nhưng sau khi đưa Hạ Hi về nhà anh liền chạy thẳng về quân đội. Giữa đường Hạ Hoàng Huân gọi điện tới, nói chờ anh trở về để sắp xếp nhiệm vụ thứ nhất. Lê Hành tưởng rằng là chuyện diễn tập, nghe vậy máu nóng trong người sôi trào liền chạy về, kết quả Hạ Hoàng Huân lại nói, "Có huấn luyện, cậu đi đi."

Lê Hành vươn tay lấy văn kiện, "Huấn luyện gì vậy?"

Hạ Hoàng Huân thừa nước đục thả câu, "Huấn luyện đặc biệt, không phải trong bộ phận quân đội."

Văn kiện còn chưa mở ra, Tham mưu trưởng Lê liền trả về, "Không phải trong quân đội thì tôi không quản đâu."

Hạ Hoàng Huân cười như không cười, "Cậu chắc là chuyện gì cũng vậy sao?" Thấy Lê Hành đứng như cây thông không có tiếp thu ý tứ của anh, anh nói, "Vậy được. Tôi sẽ an bài người khác. Tôi đã nói làm gì cần huấn luyện một cảnh đội nhỏ chứ, thật là lãng phí thời gian..."

"Cảnh đội? Cảnh đội gì?" Lê Hành bỗng có chút hiểu, vội cầm lấy văn kiện mở ra.

"Có muốn quản không?" Hạ Hoàng Huân kim chế cười, "Thấy rồi chứ, trên danh sách không có Tiểu Thất."

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Editor: Á bì

Lê Hành biết cái gì kêu là 'nói dễ hơn làm' rồi. Anh cực kỳ hối hận tại sao trước đó anh không hỏi kỹ Hạ Hi đó là tập huấn gì, mà cứ nhiên anh lại triển khai tài ăn nói khuyên cô một phen. ~~đ.đ. l. q.đ~~ Lúc mặt mày Hạ Hi cau có miến cưỡng nói, "Vậy được rồi, không đi thì không đi vậy." Khi đó anh còn có cảm giác rất thành tựu, cho nên nói, loại tâm tình đau lòng cho bạn gái này có khi cũng trở thành chuyện xấu đấy.

Chán nản cào rối tóc, Lê Hành không nhịn được hỏi, "Tại sao lại không có cô ấy?"

Hạ Hoàng Huân nhìn có chút cười hà hà, "Cam lòng để cho con bé tới đây sao? Cường độ huấn luyện lần này không hề tầm thường, cục trưởng của bọn họ đã nói ông muốn nhìn thấy bọn họ mệt mà gục xuống."

Quá ngoạn độc. Nhưng đối với lời dặn này của quân đội, Lê Hành tràn đầy cảm xúc. Còn nhớ rõ năm đó khi anh tiếp nhận tập huấn của bộ đội đặc chủng, huấn luyện viên của anh cũng thường nói, "Tôi không thích nhìn thấy các người nhàn rỗi!" Cho nên khi anh trở thành Tham mưu trưởng dẫn đầu đội ngũ, anh cũng làm theo những nguyên tắc cơ bản đó. Anh tin chỉ có huấn luyện với cường độ cao thì mới có thể tăng cao năng lực tác chiến, làm cho lính ở trên chiến trường chết ít đi vài người. ~~đ.đ. l. q.đ~~ Cho dù bây giờ là thời đại hoà bình, bọn họ thân là lính thì cũng nên có chút ý thức gian khổ. Mà nếu như không có trải qua sự tôi luyện như địa ngục này, Lê Hành cũng đã sớm bị thương nặng trong lần che giấu là quốc kỳ của đất nước rồi.

Tất nhiên là luyện tiếc rồi. Ý nghĩa tham gia tập huấn lần này là Hạ Hi sẽ ở dưới mí mắt anh mỗi ngày, khó có được cơ hội sống chung như vậy, người nào bỏ qua thì người đó là ngốc rồi. ~~đ.đ. l. q.đ~~ Vì thế Lê Hành và đồng chí đội trưởng liền lý luận, "Muốn đùa tôi khi đưa nhiệm vụ này cho tôi, sau đó lại không để cho cô ấy tới, ý muốn làm cho tôi sốt ruột mà phát hoả có phải không? Nhưng mà giờ tôi cũng có lời muốn nói, là đàn ông mà nói, tôi cũng không thể đảm bảo rằng có thể mỗi ngày tôi đều cao hứng, nửa đêm để cho bọn họ mang ba lô, chạy việt dã năm km."

"Thằng nhóc thôi!" Hạ Hoàng Huân cầm túi văn kiện quăng qua đập anh, trêu chọc nói, "Hoà thuận đúng không? Không có tăng tốc độc chạy trong mưa của tôi phải không? Còn có tâm tình cùng tôi nói điều kiện nữa."

Lê Hành chụp được túi văn kiện, đuôi mày ở khoé mắt toàn bộ là ý cười, "Nói điều kiện là đã khách khí lắm rồi. Nếu như ngày mai tôi không nhìn thấy cô ấy ở trên sân huấn luyện, tôi liền thay đổi sách lược trừng phạt hết đồng đội của cô ấy. Nếu như người đã đến rồi thì có thể áp dụng chút phương pháp nhẹ nhàng hơn để huấn luyện bọn họ." ~~đ.đ. l. q.đ~~

Hạ Hoàng Huân nín cười trách anh, "Thiên vị như vậy thật không biết xấu hổ."

Nhìn thấy bộ dáng của Hạ Hoàng Huân liền biết là có cửa, Lê Hành chậm rãi thả chậm giọng nói, "Nghe nói chị dâu nhà ai mà trong lúc huấn luyện cũng bắt được đây thôi. Hình như tôi nhớ mang máng, bắt được vợ ở trên chiến trường đúng là không hợp quân quy (quy định của quân đội). Nếu đổi lại là trước kia, thật đúng là muốn..."

Lời anh còn chưa nói xong Hạ Hoàng Huân đã giậm chân, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Công tác tình báo cũng không tệ đấy, chờ tôi nghĩ làm sao để khai

cậu đã."

Lệ Hành cười vang, "Khao thi để vợ tôi làm, độc thân nhiều năm rồi, anh cũng biết tư vị này mà."d... l... q...

Hạ Hoàng Huân bị chọc tức nổi giận cười, anh lấy tay chỉ chỉ Lệ Hành, "Chờ cậu thua trận đối kháng này, chúng ta sẽ chờ ngày thanh toán tiếp."

Lên chiến trường là anh am hiểu nhất rồi, Lệ Hành cười cười, cái loại tự tin kiêu ngạo này, "Bảo đảm sẽ thu thập bọn họ thật về vang."

Khi biết rõ chi tiết huấn luyện của cảnh đội, lúc gần đi Lệ Hành thành khẩn nói, "Cảm ơn anh, đội trưởng. Hôm nào tôi sẽ mời anh đi uống Mao Đài." Anh biết chuyện tình của mình và Hạ Hi, Hạ Hoàng Huân đã giúp đỡ rất lớn, còn chưa chính thức gặp người lớn mà đã có sự đồng ý của anh vợ rồi, trong lòng của Lệ Hành rất biết ơn không cần nói cũng rõ.

Hạ Hoàng Huân vui lòng nhận sự cảm ơn này của anh, sau đó cười nhạo từ lượng của anh ta, "Cùng uống với cậu chẳng có thú vị, mới một ly lót bụng cậu đã chui xuống gầm bàn rồi. Với lại nghe nói Tiểu Thất không cho phép cậu đụng vào rượu, bị phát hiện không những cậu bị thu thập mà đoán chừng cũng sẽ liên lụy đến tôi."d... l... q...

Xem ra đêm đó uống rượu đã lỡ miệng nói ra, Lệ Hành nở nụ cười không có ý tốt, có phần trẻ con nhỏ giọng nói, "Hai chúng ta lên uống."

Nhưng mà mới vừa rạng sáng ngày hôm sau Mục Nham đã gọi điện tới, bởi vì tạm thời có nhiệm vụ, nên thời gian cảnh đội tới tập huấn ở quân đội phải tạm lùi về hai ngày. Ngày cũng vừa đúng lúc cho Lệ Hành thời gian chuẩn bị. Cần nhắc đến không thể làm ảnh hưởng đến huấn luyện hằng ngày của các binh lính trong đoàn, Lệ Hành dẫn những lính dưới đi đến đất trống ở sau núi, chỉ ngăn ngắn thời gian hai ngày mà đã tự nhiên quen thuộc với tình hình địa lý ở chỗ này, trong phạm vi đường kính 10 km liền dựng lên một cái sân huấn luyện tạm thời.

Đêm hôm trước đang tập huấn, Lệ Hành nhận được điện thoại của Hạ Hi. Đây chính là lần đầu tiên cô gọi cho anh sau khi hai người quay lại với nhau, nhìn thấy điện thoại chớp động hiện lên tên cô, Lệ Hành đã đoán được chuyện gì rồi.

Khoé môi không tự giác mà vênh lên, Lệ Hành khẽ gọi, "Tiểu Thất."

Giữa giọng nói trong veo của Hạ Hi không che dấu được sự vui sướng, cô nói, "Em có thể tham gia tập huấn rồi, đội trưởng rõ ràng nói cho em biết ngày mai em sẽ xuất phát cùng với mọi người. Anh nói xem làm sao lại khó tin như vậy, em có thể đi đấy, nhận lỗi quả nhiên có hữu dụng."

Nếu mình không phải là huấn luyện viên, thật sự cũng không biết nên làm sao huấn luyện tốt cho bạn gái đang hứng phấn đấy. Lệ Hành nhẹ cười mang theo thâm ý khác dặn dò, "Vậy tập huấn cho tốt đi, nhớ ngoan ngoãn đấy."

Ánh mắt Hạ Hi cười cong thành hình mặt trăng, "Biết rồi, tập huấn lần này em sẽ không gây rắc rối đâu.d... l... q... Còn nữa em nghe lời anh nhận lỗi với Trác Nghiêu, xem ra anh ấy đã chấp nhận, anh không cần lo lắng nữa."

Lệ Hành cười, "Vậy thì tốt rồi."

Sáng sớm hôm sau, Trác Nghiêu tập hợp tất cả các đội viên tham gia tập huấn, tất cả lập tức đi đến đoàn 532.

Đi đến nửa đường Hạ Hi phát hiện có chuyện gì đó không đúng, cô liền hỏi thầy dạy Chu Định Viễn, "Chúng ta đang đi tới đoàn chi bộ sao?"

Chu Định Viễn đang nhắm mắt dưỡng thần, anh bình tĩnh nói, "Quân đội 16 đoàn 532."

Hạ Hi cả kinh, liền nhắn tin cho Lệ Hành, "Tại sao anh không nói cho em biết nơi tập huấn của bọn em là ở đoàn của các anh?" Lần này tới sẽ để cho các chiến hữu của cô nhìn thấy Lệ Hành, vậy mà cô còn nghĩ cô và đội trưởng lật bàn là vì anh nữa chứ? Trận xung đột ở Thiên Trì lần đó, trong cảnh đội có ai mà không biết đường sủng đặc biệt của Tham mưu trưởng Lệ chứ? Hơn nữa quả thật hiện tại bọn họ là cái loại quan hệ kia. Hạ Hi lại hận không được muốn tìm cái lỗ để chui xuống. Cô rất dừng cảm nhưng cũng sẽ rất xấu hổ a.

Lệ Hành trả lời hơi chậm một chút, hơn nửa ngày anh mới trả lời lại, "Em cũng đâu có hỏi!"d... l... q...

Anh chờ đó cho em! Hạ Hi oán thầm, nhanh chóng nhắn đi cho anh một cái tin nhắn cảnh cáo, "Trong khoảng thời gian em tập huấn ở chỗ này anh không được xuất hiện, che kín mặt anh lại cho em."

Độ khó của trang bị hình như có phần hơi cao. Lệ Hành trả lời lại, "Vậy làm sao huấn luyện mọi người?"d... l... q...

Anh chính là huấn luyện viên? Hạ Hi hoàn toàn ngón ngang trong gió rồi, cũng không biết là bị kích thích hay là quá hưng phấn, tóm lại chính là cực kỳ phức tạp.

Chờ các thành viên trong cảnh đội đến sân tập huấn, thì đã thấy có hai sĩ quan trẻ tuổi chờ ở nơi đó. Khi Hạ Hi nhảy xuống từ trên xe, chạy chậm đến cuối đuôi đội ngũ đứng vững, thì Thiếu tá Tham mưu trưởng đã xuất hiện giữa ánh sáng của hoàng hôn. Lệ Hành mặc trên người bộ quần áo huấn luyện, dáng người cao ngất tới oai nghiêm.d... l... q...

Anh đi tới giữa nắng sớm, đường nét thâm thúy gắng gượng, mặt mày biểu hiện hào hứng, cái loại khí chất yên tĩnh không tự giác biểu hiện ra bên ngoài, như ánh mặt trời rất chói mắt. Hạ Hi ở xa xa nhìn thấy nhất thời cũng bình tĩnh.

Đứng ổn định trước hàng ngũ, ánh mắt Lệ Hành quét qua từng gương mặt của từng đội viên tham gia tập huấn, sau đó lại tập trung ở trên người của Hạ

Hi. Dừng lại chỉ có một giây, sau đó giọng nói hùng hồn và trầm thấp của anh vang lên, "Tôi tên là Lê Hành, là sĩ quan sẽ tập huấn cho các người, còn hai vị ở phía sau là trợ giảng. Trong quân đội có quy tắc của quân đội, các người đến nơi này thì nhất định phải tuân theo, bất luận người nào cũng không được vi phạm. Nửa tháng kế tiếp, ngoại trừ huấn luyện, ăn, ngủ, sẽ không còn có gì khác. Nhưng các người cũng có thể yên tâm, sẽ không tập đến chết người đâu. Nếu như thật sự làm người nào mệt ngã xuống, tôi sẽ kêu người nâng người đó về. Sau đó thông báo với lãnh đạo và người nhà của người đó, bởi vì con trai và cấp dưới của họ quá ngu, nên đã dễ dàng bị OVER, mời bọn họ tới dẫn về..." Không chỉ Hạ Hi, bao gồm cả Trác Nghiêu ở trong tất cả những người tham gia tập huấn nghe thế thì toàn bộ đều nở nụ cười.

Không khí khẩn trương giảm đi một chút, Lê Hành đứng lúc thu lại nụ cười khi đối mặt với Hạ Hi, "Sau đây tôi sẽ nói một chút nội dung của trận huấn luyện này, giai đoạn đầu tiên là loại huấn luyện cơ bản. Cái gì là huấn luyện cơ bản? Đơn giản là nghiêm, nghị, bước dài, cách dừng di chuyển vào giữa, bộ pháp (bước ngang, đi nghiêm, chạy), xếp thành hàng ngang, cánh quân làm chuẩn, tiến lên. Biết mọi người đều là tinh anh, mà lấy thời gian tập huấn quý báu này lãng phí cho việc hoàn thành khoá huấn luyện học sinh tiểu học này thật sự là không biết quý trọng nhân tài." Xoay người lại tâm mắt của Lê Hành hướng về phương hướng chín giờ, "Thấy chỗ kia không, chỉ cần mọi người đạt tới tiêu chuẩn của bọn họ, giai đoạn đầu tiên của huấn luyện liền kết thúc. Trái lại tôi không ngại dùng tất cả thời gian huấn luyện thao luyện lập lại."

Các đội viên cảnh đội nhìn theo tầm mắt của Lê Hành, theo phương hướng chín giờ có chừng trăm người như khối nam châm hút lấy nhau, nhịp chân đều đặn làm cho người ta không thể tin được đó là gần cả trăm người họp lại thành một.

Các nhân viên cảnh sát tới đây tham gia tập huấn đều nói đoàn 532 là một chi bộ được quân đội chú ý, ngoài lĩnh trình sát còn là vương bài trong vương bài, tính chất sử lý việc quân tương đối nổi trội. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là không tầm thường. Nghĩ đến thời gian nửa tháng phải tập huấn ở đây, bỗng nhiên mọi người cảm thấy rất áp lực.

Dẫn đầu là phó sĩ quan của đội Trần Vệ Đông, anh đứng lại ở phía xa, cúi chào Tham mưu trưởng. Lê Hành nâng tay chào lại đứng mực, Trần Vệ Đông nhận được, mang theo đội ngũ theo đường cũ quay về.

Lê Hành không cần phải nhiều lời, anh tin mắt thấy sẽ có sức thuyết phục hơn là miệng nói. Vì thế tập huấn chính thức bắt đầu. Dựa theo kế hoạch ban đầu, giai đoạn tập huấn đầu tiên sẽ do trợ giảng hoàn thành, Lê Hành liền rời khỏi sân huấn luyện.

Nói cho cùng cũng là cảnh sát lâu năm, mặc dù bị thị giác làm chấn động, nhưng tập huấn khô khan và nhợt nhạt này vẫn bị các đội viên xem nhẹ và khách khí. Nhưng khi trợ giảng không chút khách khí hét lên ra lệnh cho Trác Nghiêu hít đất 200 cái ngay tại chỗ, ai cũng không dám lên tiếng.

Cái gì kêu là giết gà dọa khỉ? Vừa vào doanh trại sâu như biển.

Nhưng trong đội viên tham gia huấn luyện cũng có người thật sự nghiêm túc, ví như Hạ Hi. Được vào tập huấn quả thật không dễ, nên Hạ Hi không lười biếng chút nào. Mà cơ bản cô dường như cũng không sai, giữa các đội viên nam cô cũng không biểu hiện nửa điểm tình thế không thuận lợi. Cả một ngày trợ giảng đều khen không dứt lời, "Tiểu bá hoa* khá lắm."

*Tiểu bá hoa có nghĩa là một bông hoa duy nhất làm trù ở đây. Chị Hi là nữ nên chỉ là hoa, chỉ giỏi nhất nên chỉ làm trù.

Quay lại nhìn thấy vẻ mặt trở nên nghiêm túc của Hạ Hi, cảm giác như một đứa bé gái đối mặt với khiêu chiến mà lại chuyên tâm và nhiệt tình, Trác Nghiêu lại không hề so đo cô thường ngày luôn tức giận bướng bỉnh và kích động, không thể không tán thưởng.

Kết thúc một ngày huấn luyện, Hạ Hi và nhóm đồng đội của mình tới căn tin ăn cơm. Sau khi căn cứ vào sự bố trí, mọi người được mang tới ký túc xá tạm thời nghỉ ngơi. Bởi vì là con gái, chỗ ở của Hạ Hi và những người khác không cùng một chỗ, để trợ giảng tự mình đưa cô qua.

Đối với đoàn 532 Hạ Hi đi như đi vào bình địa, có chút ngoài ý muốn đứng ở dưới lầu dành cho người nhà. Hạ Hi có phần xấu hổ gãi má, nghĩ thầm Lê Hành nợ nần của hai ta nên tới lúc tính rồi. Không sai, chỗ ở của Hạ Hi chính là gian phòng riêng của Tham mưu trưởng Lê Hành.

Gian phòng của Lê Hành đặc biệt sạch sẽ, đúng là quân nhân nên rất ngăn nắp. Sáng sủa sạch sẽ tất nhiên là khỏi cần nói, chán mềm được cắt như miếng đậu hũ kia rất dễ thấy. Bất quá Hạ Hi chính là hoàn toàn không khách khí. Sau khi trợ giảng rời khỏi, cô trực tiếp nằm lên trên giường đôi của Lê Hành, duỗi thẳng lớn thất lưng của cô.

Khi Hạ Hi chạy qua chạy lại phá hỏng phòng ốc được dọn dẹp của Tham mưu trưởng, cô nhảy bèn nghe được có tiếng bước chân truyền đến từ ngoài hành lang. Khi tiếng chìa khoá vang lên, Hạ Hi roạt một cái đứng dậy, hai ba bước chạy khỏi phòng ngủ, vọt tới phòng khách trốn ở phía sau cánh cửa, bày ra tư thế chuẩn bị đánh nhau kịch liệt.

Lê Hành cố gắng mở nhẹ cửa ra, vốn định cho Hạ Hi một cái tập kích bất ngờ. Kết quả động tác đẩy cửa mới được một nửa, một bóng dáng cao gầy nhỏ nhắn trong nháy mắt xuất hiện ngay ở trước mắt. Ngay sau đó cảm giác chân thon dài của cô mang theo tiếng gió quét tới.

Lê Hành không dám sơ suất, anh nghiêng người lùi bước đồng thời nâng tay lên, ổn định chuẩn bị đón tấn công bất ngờ của Hạ Hi. Sau đó anh hoá bị động thành chủ động, thuận thế cong khuỷu tay, tính đánh về phía sườn của Hạ Hi. Không nghĩ tới anh lại ra chiêu này, Hạ Hi quả thật bị lừa, cô nóng lòng né tránh, thân thể không thể kiểm soát mà ngã về bên cạnh. Lê Hành cong môi, tay dài duỗi ra nắm lấy cổ tay cô kéo tới trời lại. Tiếp theo ôm người vào trong khuỷu tay, sẵn giọng nói, "Ngủ ngoan. Anh có thể đánh em thật đấy, trốn cái gì chứ?" Anh mắt bắn đến trên mặt có chút ngang bướng và dịu dàng của Hạ Hi, Lê Hành cúi người xuống thấp giọng nói, "Hay là nhớ cái ôm yêu thương của anh?"

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Editor: Á bì

Hạ Hi không phải là cô gái nhỏ tay trái gà không chặt, cho dù thực lực có cách xa lính đặc chủng là Lê Hành, nhưng năng lực tác chiến tự lập và sắc mặt là không thể xem thường. Một trận đánh lén không thấy hiệu quả, cô vốn không phục lại thấy Lê Hành cố tình đùa giỡn mình, trên mặt càng không nén được cơn giận. Nghĩ thầm dù sao anh cũng sẽ không buông tay để cô ngã xuống, rút cuộc chân sau chống đỡ sức nặng của thân thể, bất ngờ đá đùi phải ra, nghĩ muốn tấn công cánh tay của Lê Hành từ phía sau.đ.đ. l. q.đ

Ý thức đề phòng của Lê Hành lúc nào cũng sẵn sàng, không dám nói khi ánh mắt cô đảo quanh thì anh đã biết cô muốn làm gì, nhưng đối với tính tình không chịu thua của Hạ Hi anh cũng hiểu rõ. Biết cô vừa mới ra chiêu, anh bình tĩnh dùng một tay vịn chặt bả vai cô, nhanh chóng giơ tay phải lên, ngăn cản sự tấn công của cô. Sau đó động tác nhanh nhẹn ôm thắt lưng nâng người cô lên, ngồi lên ghế sofa.

Ôm lấy Hạ Hi đặt ở trên đùi, Lê Hành cười như không cười chăm chú nhìn đôi má đỏ hồng của cô, "Không nói chuyện đàng hoàng, đành phải bắt cóc đi dùng vũ lực để giải quyết vấn đề có đúng không?"đ.đ. l. q.đ

Hạ Hi quật cường không chịu tựa vào lòng anh, ưỡn thẳng sống lưng bác bỏ nói, "Ai bảo anh ăn hiếp em. Anh không có nhìn thấy ánh mắt của các đồng đội nhìn em đâu, còn có trợ giảng nữa, làm như em tới tập huấn là vì muốn yêu đương vậy." Sau đó còn chưa hết giận mà ra sức nện vào vai Lê Hành một cái, oán giận, "Đều là tại anh, cản gì sắp xếp em ở lại đây chứ. Em mặc kệ, em muốn đi tới chỗ của anh em"

Cánh tay thoáng dùng sức làm cho cô tựa vào lòng mình, Lê Hành khom người nhanh chóng hôn lên môi cô một cái, "Chúng ta có quan hệ gì vốn với chuyện tập huấn của các người chẳng có tí liên quan nào, chung quy không thể bởi vì anh là huấn luyện viên, mà em không thể tham gia tập huấn?" Lấy ngón tay vuốt lại những sợi tóc rơi rải rác trước trán cô, Lê Hành kiên nhẫn giảng đạo lý cho cô, "Tình hình quân đội như thế nào thì em đã quá rõ rồi, bất quá ngoại trừ nơi dành cho người nhà thì đâu còn chỗ nào thích hợp để em ở lại chứ? Chẳng lẽ tệ đến nỗi bạn gái của Lê Hành anh lại bị sắp xếp tới chỗ của cán bộ khác sao? Phía trước có sỏi phía sau có hổ báo, dù sao người cũng đã tới chỗ anh rồi, hãy để anh bớt lo chút đi có được không?"đ.đ. l. q.đ

Nghe vậy Hạ Hi chặn lại mái tóc ngắn gọn gàng của Lê Hành, thanh âm mềm mại giận hờn nói, "Em đâu có không cho anh bớt lo chứ, cái gì mà hổ với báo, đều là anh tự mình nghĩ ra thôi." Thay đổi tư thế thoải mái ngồi ở trên đùi của Lê Hành, Hạ Hi tỉnh tỉnh trề con bóp chặt cổ anh, "Vậy anh nói đi, vì sao anh không nói sớm cho em biết, tốt xấu gì thì cũng phải để cho em chuẩn bị tâm lý chút chứ? Lần này thì tốt rồi, mọi người đều biết hết, anh nói xem mặt mũi của em còn đặt ở chỗ nào được đây?"

Đang nói anh rất ám muội tựa lại gần, hai tay ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của Hạ Hi, Lê Hành phối hợp với cô cùng cô trợn mắt giả chết, "Anh đây không phải muốn cho thù trưởng một bất ngờ sao, làm sao ngược lại phạm sai lầm rồi?"

"Cũng không khác gì kinh sợ đâu." Hạ Hi lung lay sờ cổ anh để trừng phạt, yêu cầu nói, "Anh mau nói xin lỗi em đi"đ.đ. l. q.đ

Lê Hành cười, dáng cười đặc biệt có hơi thờ lười biếng, buộc chặt cánh tay để Hạ Hi càng sát vào lòng mình, anh dán môi ở trên cằm cô tron mím của cô, nhẹ nhàng mỗ(giống như gà mỗ ấy), "Nói làm sao...hà? Lấy thân báo đáp có được không?"

Còn nhớ ở giữa một bức thư 'Phụ nữ không ngoan (ngoan độc), địa vị bất ổn' của Tăng Tử Hàng đã từng viết rằng, "Theo thuộc tính của sinh vật trên đây mà phân tích, trời sinh đàn ông đều là lưu manh." Bởi vậy đàn ông mới không có cái gọi là đứng đắn hay là không đứng đắn, chỉ có động tình hay là không động tình mà thôi. Chẳng hạn như Lê Hành, yêu thương cô gái nhỏ ở trong lòng, anh không chế mình không ăn cả da lẫn thịt của cô, chẳng qua ngoài miệng chỉ ăn chút đầu hũ thì cũng không tính là hành vi cảm thú gì. Cho nên nói về yêu đương, Lê Hành không phải là một người lính, mà là một người đàn ông.đ.đ. l. q.đ

Hơi thở ấm áp phả vào da thịt của Hạ Hi làm cho nó bông, làm cho cô có cảm giác choáng váng và gan dạ. Theo bản năng hai tay cô nắm chặt bả vai của Lê Hành, đầu của cô hơi ngửa ra sau, hô hấp phập phồng, "Anh nói em đẹp em cũng mặc kệ, dù sao anh cũng phải xin lỗi em..."

"Được, anh nói..." Giọng nói bay đi, đột nhiên Lê Hành dùng sức hôn mút mạnh lên cổ cô một cái, lấy môi di chuyển trên da thịt non mịn như trẻ con của Hạ Hi, dấu ấn chỉ thuộc riêng một mình anh.đ.đ. l. q.đ

Cái loại cảm giác tê dại khi môi di chuyển trên da thịt, và cái hôn mút trong nháy mắt làm cô có phần hơi đau, lại khiến cả người có cảm giác khát vọng xa lạ và khác thường làm cho thân thể Hạ Hi run rẩy, cô kim lòng không được ư một tiếng.

Thanh âm gần như rên rỉ của cô kích thích Lê Hành, ôm cô vào trong lòng, ôm thật chặt, anh lấy hơi thở có chút thô ráp cọ xát vào má cô, sau khi bình phục anh lấy giọng nói hiếm có tia tình nồng hời, "Tiểu Thất, khi nào thì gả cho anh?" Biết mình không nên vội vàng như vậy, biết rõ tới nay không phải là thời điểm thích hợp để bàn về chuyện cưới gả, nhưng Lê Hành không khống chế được mà nói ra lời ở trong lòng.

Kết hôn? Tựa như chuyện này là chuyện cực kỳ quá xa vời. Lời năm đó mẹ Lê nói với cô hiện vẫn nghe rõ trong tai, mặc dù hiện tại cô không ngây thơ như vậy, mặc dù chuyện hiểu lầm với Lê Hành đã được hoá giải, nhưng còn một cửa ở trong lòng Hạ Hi vẫn không bước qua được.đ.đ. l. q.đ Trong lúc này cô không biết nên trả lời làm sao. Loại cảm xúc không biết nên làm sao bây giờ, cô rất ít khi gặp phải.

Cảm giác được thân thể đang thả lỏng của Hạ Hi bỗng cứng ngắc, Lê Hành đã hiểu rõ rồi. Không cho cô có cơ hội thoái lui mà ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô ôn nhu nói, "Anh chỉ là muốn coi xem có bao nhiêu ứng cử viên muốn làm chồng em, không cho phép em quyết định bây giờ." Cong môi cười,

anh lại nói, "Hiện tại không phải anh đang trong vòng thử thách hay sao, nên có chút khấn trương "

Khấn trương là vì quan tâm Hạ Hi hiểu. Nhớ lại khi Lệ Hành mười tám tuổi, bọn họ đã từng hứa hẹn sẽ kiên trì bốn năm, chấm dứt ngăn cách đời sống yêu nhau của hai bên; đến khi cô mười tám tuổi, bọn họ cho rằng cố nhịn bốn năm này là có thể bước vào cung điện hôn nhân, trở thành nửa kia của nhau, dặt tay đi vào gian đoạn đời người. Nhưng thể mà chuyện đời khó đoán, bọn họ tốt như vậy mà cũng phải chia tay. Nhưng nguyện vọng anh muốn lấy cô làm vợ, người chồng cô muốn gả là anh, trải qua mười năm vẫn chưa được thực hiện.

Mười năm, là vòng tuần hoàn trưởng thành của một người. Ngẫm lại khiến người ta cảm thấy thôn thức. Vừa đúng lúc này duyên phận của họ đã kéo dài ngàn năm, sớm hay muộn gì cũng đều là cơ hội tốt. Cho nên kỳ thật lúc này cũng không cần nóng lòng.

Giọng nói của Lệ Hành rất đặc biệt, trầm thấp như từng được mài giũa từ cát xay, vừa đúng loạt vào tai như có cảm giác gan dạ, yên tĩnh và kiên định khác thường. Hạ Hi nghe xong tim có chút rung động, cái loại cảm giác lồng xù vén được lòng của cô, mềm mại như muốn chảy ra nước. Ôm sát cổ anh, cô nghiêng đầu tựa vào bờ vai rộng của anh.

Chỉ là một động tác tựa vào đơn giản như vậy, nhưng trông Hạ Hi đặc biệt yếu ớt, đặc biệt muốn dựa vào Lệ Hành.

Lệ Hành đột nhiên cái gì cũng đã hiểu rõ. Bao gồm cả những phản đối và những tổn thương mà ngày đó mẹ anh đã từng nói với cô, cô vẫn không nói gì.

Đó là dành cho sinh mạng của mẹ anh, sai lầm của bà, thân là con trai bà Lệ Hành có trách nhiệm gánh vác nó. Hơn nữa bà cũng đã qua đời rồi, anh cũng không thể không tha thứ. Nhưng Lệ Hành không nở yêu cầu Hạ Hi, anh chính là không nở. Anh chỉ muốn dùng tình yêu của anh vuốt lên vết thương kia của cô, để cô không còn đau, làm cho cô được hạnh phúc.

Mấy tiếng thờ dài không thể nghe thấy, Lệ Hành chuyển đề tài, "Tiến độ quá nhanh, yêu đương còn chưa nói đủ đâu, đúng không? Hãy để cho Tiểu Thất của anh hưởng thụ thật tốt đặc quyền của bạn gái, có được hay không?"

Tâm tư của anh, cô biết rõ. Vây quanh trong lòng anh, Hạ Hi làm bầm, "Cái gì mà đặc quyền, anh muốn ăn đòn sao?"

Khoé môi Hạ Hi mỉm cười, Lệ Hành cung chiều nói, "Này làm sao lại chính nữa, cả ngày chỉ biết chính anh thôi."

Hạ Hi vươn cổ nhỏ cái lại, "Ai bảo anh bắn lĩnh như vậy, lần nào em cũng không chiếm được tiện nghi, chẳng lẽ anh không thể nhường em một chút sao?"

"Có lần nào là anh không nhường em không?" Kề sát mặt cô, Lệ Hành nói, "Mỗi lần gặp thì trình độ cảnh giác của anh và em đều nhanh đạt tới bậc chuẩn bị chiến đấu, chỉ sợ bị em đánh bất ngờ mà thua trận. Hơn nữa em đánh lại liều mạng như vậy, anh thật lo anh không chế sức lực không được tốt thì lại làm chân tay nhỏ của em bị thương, vậy là sẽ ghi hận anh cả đời rồi."

Hạ Hi nheo mắt tai anh, "Em đâu có ác như vậy! Anh nói, em rất ác sao? Ác hay không?"

Lệ Hành cung chiều cười. Lúc này ngoài cửa lại vang lên một giọng nữ trong veo, Mục Khả thăm dò vào nửa cái đầu thay anh nói, "Rất ác!"

Hạ Hi đột nhiên bị giọng nói này làm giật nảy mình, nếu không phải được Lệ Hành ôm, suýt nữa là ngã từ trên chân anh xuống rồi.

Mục Khả bất ngờ đến, càng ảo não hơn đó là "đánh nhau" mà quên khoá cửa, Lệ Hành cười khỏ, "Chị đâu, sao chị lại tới đây?" Kỳ thật anh muốn hỏi thật ra chị đã tới bao lâu rồi?

Mặt của Hạ Hi hồng đến không chịu được, động tác cô nhanh nhẹn bò xuống từ trên người của Lệ Hành ngồi quỳ ở trên ghế sofa, hai tay không có ý thức chà xát lên quần áo mặc trên người, mới khôi phục được chút sức sống phê bình nói, "Chị đâu, sao chị lại không phúc hậu như vậy, nghe lên tui em"

Mục Khả bủi môi, "Chị mới không hiếm lạ nghe lên mấy đứa. Chị tới là muốn nói cho Tham mưu trưởng Lệ một tiếng Tiểu đội trưởng Lão Dương đã chuẩn bị xong cơm tối cho cậu, nhắc cậu đừng quên dẫn theo vợ qua ăn. Còn nữa, tối mai Hạ Hoàng Huân mời ăn cơm, ngày kia chính uỷ sẽ sắp xếp. Được rồi, nhiệm vụ của chị đã hoàn thành tốt đẹp, về nhà ngủ thôi."

Chờ Mục Khả đi rồi, Hạ Hi hỏi, "Anh đã nói cho bọn họ biết rồi sao?"

Lệ Hành ăn ngay nói thật, "Còn chưa kịp thông báo cho toàn quân." Anh vẫn chưa biết thói quen nhỏ của mình đã tiết lộ tâm tư của anh. Vốn Tham mưu trưởng Lệ có một đặc điểm, khi tâm trạng của anh không tốt, viên mũi lính sẽ bị đè ép xuống, đó là điểm báo chạm vào hoá khí đó là nổ ngay. Mà khi tâm trạng của anh tốt, thì thích hất viên mũi của anh nhếch lên, bộ dáng trên khuôn mặt đẹp trai của anh sẽ toả sáng. Sau khi chính uỷ Ninh An Lỗi cẩn thận phát hiện thì đã nói lại cho Hạ Hoàng Huân.

Không có tâm tư nghiền cứu làm sao chính uỷ biết, Lệ Hành vuốt vuốt quần phục rộng của Hạ Hi, "Đi thôi, đi theo anh ăn chút cơm."

Nhìn thời gian, Hạ Hi mất hứng mà phê bình, "Sao giờ này mà anh còn chưa ăn cơm hả, giờ này là mấy giờ rồi chứ? Không biết chăm sóc thân thể mình, sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi đều rối loạn hết rồi! Thân là thủ trưởng, sao anh không làm tấm gương tốt đi hả?"

Lệ Hành giải thích, "Viết đề án nên không để ý thời gian, bình thường anh cũng không như vậy." Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, ngược lại anh lật mặt sang giáo huấn cô, "Tật xấu kén ăn rốt cuộc vẫn không đổi, tối hôm nay ăn như mèo ăn, ngày mai lấy sức đâu ra mà huấn luyện?"

Trong lòng Hạ Hi ám áp, nhưng trên mặt lại tức giận, "Hoá ra anh còn an bài cơ sở ngầm ở bên cạnh em, nhất cử nhất động của em anh đều muốn quản sao?"

Về mặt của Lệ Hành biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng trên trán lại hiện ra sự dửng dưng và cứng rắn đặc trưng của quân nhân, cũng chứng tỏ sáu năm trưởng thành và lớn dần của anh, Hạ Hi nghe được giọng nói cảnh cáo của anh, "Không muốn bị phạt thì thành thật ăn nhiều com một chút cho anh. Chờ huấn luyện kết thúc anh liền mang em đi ăn, thiếu một ăn là một đòn."

Kỳ thật không phải anh chưa ăn, chẳng phải là lo cô ăn không quen đồ ăn của nhà ăn quân đội nên mới kêu người nấu thêm chút đồ ăn cho cô hay sao? Phát hiện dụng tâm lương khổ của hắn, ánh mắt Hạ Hi sáng ngời và trong suốt như chiếu qua mọi vật trên thế giới, cô đề nghị, "Chúng ta đấu đi, xem ai ăn nhiều hơn."

Lệ Hành bật cười, "Bề bụng rất đau, anh không làm."

Hạ Hi cười đến mức nghiêng ngả, nắm chặt lấy bàn tay rộng của anh.

Sớm đã qua giờ ăn com, bên trong phòng ăn rất yên tĩnh, Tiểu đội trưởng Lão Dương thấy Tham mưu trưởng dẫn bạn gái tới, nhiệt tình nói, "Chị dâu mau ngồi, hôm nay nếm thử tay nghề của Lão Dương này đi. Bình thường chỉ mình Tham mưu trưởng qua đây ăn com, tôi cũng không biết rõ tài nghệ nấu nướng của mình cho mấy." Sau đó không đợi Hạ Hi nói, xoay người bước vào bếp bung thức ăn ra.

Mặc dù biết rõ trong quân đội là như vậy, bất kể chưa cưới hay đã cưới rồi đều gọi là chị dâu, nhưng mặt Hạ Hi vẫn là không nhịn được mà nóng lên, cô nhỏ giọng hỏi Lệ Hành, "Không phải đây là nhà ăn sao, tại sao chỉ mình anh tới đây ăn com, những người khác đâu?"

Lệ Hành rót nước cho cô, trả lời lưu loát, "Đội trưởng bọn họ đều có người nhà. Bị 'Trưởng bộ hậu cần' gọi nên đã về rồi, bình thường thì cũng chỉ mình anh tới đây ăn."

Trưởng bộ hậu cần? Lúc phản ứng kịp thì ra là nói nhóm chị dâu, nghĩ đến bình thường anh cô đơn ngồi ở trong nhà ăn rộng lớn này dùng com, trong lòng Hạ Hi lại dâng lên một chút đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Editor: Á bì

Trăng lưỡi liềm chiếu xuống từ phía tây, Hạ Hi và Lệ Hành cùng nhau tản bộ bên hồ cá. Ánh trăng nhu hoà chiếu trên mặt đất, bọn họ nắm tay nhau dạo bước bên bờ hồ. Trận gió nhẹ thổi qua, tóc dài của Hạ Hi nhẹ phất qua mặt của Lệ Hành, ngoài ôn nhu, còn khiến cho lòng người say mê.

Yên tĩnh bị Hạ Hi phá vỡ, quay mặt nghiêng đầu nhìn Lệ Hành, cô nháy đôi mắt đen láy nói, "Nói cho em nghe một chút chuyện khi anh làm lính đặc chủng đi."

Kỳ thật Lệ Hành cũng có tâm tình như vậy. Hai bên đã bỏ lỡ mất sáu năm, cô đi học lại cực khổ như thế nào, cô thi vào trường cảnh sát sau bốn năm huấn luyện cực khổ ra sao, cùng với từng chút một trong sinh hoạt thường ngày của cô, Lệ Hành thật sự rất muốn biết.

Nhìn thấy ánh mắt nhẹ nhàng như nước của cô, trí nhớ của Lệ Hành dường như bị kéo về đoạn thời gian sinh hoạt như địa ngục kia.

Thông qua tầng tầng tuyển lựa, nhóm của Lệ Hành có 465 chiến sĩ ngồi lên quân xa (xe quân đội) được che bằng vải, hoàn toàn không biết tình trạng và tình huống bên ngoài có gì, ở trên đường lên núi xóc nảy, cuối cùng sau mười hai tiếng đồng hồ cũng tới trại huấn luyện.đ Mà cho tới giờ là sáu năm mà Lệ Hành cũng không biết nơi đó. Điều duy nhất mà anh biết là trại huấn luyện nằm ở giữa rừng núi hoang vắng. Nếu như không tới gần, nó nguy trang tốt đến mức người ta khó lòng mà phát hiện đó là trại lính.đ

Trong thời gia ba tháng tập huấn, anh không có tên, không có quân hàm, chỉ có số hiệu. Mỗi ngày để đầu trực cùng với các chiến hữu càng không ngừng tập chạy, mang nặng chạy ít nhất cũng phải hai mươi km. Ban đêm nằm ở trên giường, toàn thân chua xót đau đớn, mệt đến mức ngủ không yên, hơn nữa com cũng không được ăn đúng giờ. Có khi thậm chí còn không được ăn. Huấn luyện với cường độ cao làm cho các chiến hữu đi cùng xe với anh, sau khi kết thúc đợt đầu tiên đã bị đào thải 142 người.đ Mặc dù như thế, so 12 tiếng đồng hồ chạy việt dã từ năm đến mười km sau đó, huấn luyện như ban đầu vẫn như cũ không thể dừng từ nhân từ để hình dung.

Huấn luyện kế tiếp càng ngày càng nghiêm khắc, ban đêm không ngừng liên tục tập hợp gấp, thêm phòng có báo động thăm thiết với cột nước cao thế 'thử thách', từng lượng lớn các chiến hữu bắt đầu rút lại phía sau. Nhất là khi trận huấn luyện thứ ba bắt đầu tiến hành từng binh sĩ muốn trong thời gian quy định bò qua lưới sắt cao bốn mươi centimet.đ Lệ Hành còn nhớ mình đã phải úp mặt vào bùn ở trên đất, vừa bò nhanh về phía trước vừa bị huấn luyện viên dùng gậy gỗ vào mủi sắt, hình dáng rất nhếch nhác, nhìn không được mà nở nụ cười.

"Ai cho cậu ngừng đầu? Chú ý động tác! Bò về trước! Nhanh một chút!" Tiếng chửi nằng của huấn luyện viên vẫn còn văng vẳng bên tai. Mà khoảng

thời gian tàn khốc đó, lúc đó xem ra huấn luyện như vậy là đã rất tốt bụng rồi, nhưng vô luận như thế nào thì tất cả cũng đã qua.đ

Liên tục huấn luyện thể năng trong vài tuần, thân thể được rèn luyện hàng ngày của Lê Hành nhanh chóng được nâng cao, nhưng các chiến hữu ở bên cạnh lại càng không ngừng giảm đi. Mãi cho đến sau khi hoàn thành hạng mục tập huấn, sau khi liên tục chạy bốn ngày bốn đêm, huấn luyện viên tuyên bố, "Huấn luyện kết thúc." Khi đó thân thể của Lê Hành đã đạt tới ranh giới kiệt sức, trong nháy mắt anh ngối phịch trên vũng bùn, ngủ thiếp đi...sau khi tỉnh lại mới phát hiện, chiến hữu ở bên cạnh chỉ còn lại 11 người.

Sau hai ngày nghỉ ngơi và hồi phục, dưới lá cờ tung bay trong gió, một cái băng tay TZ được đeo lên cánh tay của Lê Hành. Cái dấu hiệu kia là vinh dự cao nhất dành cho binh lính của bộ đội đặc chủng. Nhưng mà muốn thành một cái tên đủ tư cách của bộ đội đặc chủng, tất cả cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

Sau khi rời khỏi trại huấn luyện, Lê Hành được phân tới đội trinh sát đặc chủng ở thành phố X, được bổ sung vào để thế cho lính đặc chủng được giải ngũ vào năm đó.đ Tất nhiên huấn luyện khi đó vẫn chưa khô như đối với chuyện của Hạ Hi nhưng Lê Hành không đề cập tới, anh chỉ băng quơ nói, "Cùng với cường độ anh huấn luyện binh lính như bây giờ cũng không khác nhau lắm."

Hạ Hi cũng không vạch trần anh, nhớ đến cô rất muốn sờ vào 'kiểu tóc' như hoà thượng của anh, sẵn giọng nói, "Cẩn thận không em bắt anh tập chạy đây, anh thế mà giờ trở thành tham mưu rồi."

"Mới vừa đeo băng tay TZ lên thì anh lại giống như là đứa nhỏ biến trở thành trâu bò, có cái loại cảm giác gan dạ 'thế giới này bỏ mình thì còn ai'. Về sau cùng đánh mấy lần với các lính già lão luyện thì tính tình mới ổn định." Lê Hành xấu hổ cười, từ trong túi của bộ quân phục lấy ra cái hộp nhưng, mở ra thì thấy ở bên trong có cái dây chuyền viên đạn xinh xắn, "Đây là viên đạn ở trong cây súng trước đây của anh, đã được làm từ quả cân ở trong kho quân giới. Về sau lại được mài giữa nhỏ lại, sau đó xỏ vào sợi dây xích, mang theo." Chưa từng tặng đồ gì cho cô, vốn tưởng rằng sợi dây này sẽ không có cơ hội đưa. Nhưng đến cuối cùng vẫn là không nhìn được, sau khi được gọi về thành phố A, Lê Hành đã đi làm nó thành dây chuyền. Mà cái dây chuyền đặc biệt này là vật tùy thân mang theo đã mấy tháng nay.

Rốt cuộc Hạ Hi biết vì để đảm bảo đánh lén chính xác, lúc Lê Hành làm nhiệm vụ thì đã mài viên đạn nhỏ lại. Tưởng tượng anh cúi đầu, chuyên chú dùng cây giữa nhỏ mài viên đạn nhỏ xinh xắn này từng chút một, cô vì có thể nhận phần thâm tình nặng của anh mà cảm động đến muốn khóc.

Vuốt ve sợi dây chuyền ở cổ, trong đôi mắt trong veo như lưu ly của Hạ Hi dâng lên một trận sương mù, cô nói, "Nói cho em biết làm sao anh lại bị thương? Còn có khi anh bị thương, làm sao lại nhớ rõ em?"

Không muốn cho cô biết và thừa nhận quá nhiều, Lê Hành yếu ớt nhìn Hạ Hi, trong đáy mắt thâm thúy cuộn cuộn chân thành và dịu dàng, anh tránh nặng tìm nhẹ trêu chọc nói, "Nhớ rõ em bắt nạt anh như thế nào." Vuốt ve khuôn mặt cô, anh cưng chiều nói, "Loại chú lừa con lì lợm thì chỉ có thể bị sờ lông thôi có đúng không?" (đoạn này mình không hiểu gì cả)

Hạ Hi lẳng lặng nhìn anh, về mặt giờ phút này của Lê Hành rất yên tĩnh, khiến cho người nhìn qua anh có cảm giác bí hiểm đến mê người, cô theo bản năng gọi, "A Hành..." Giọng nói mềm mại, ngọt ngào, và dịu dàng rất quen thuộc như ý lại.

"Ừ?" Lê Hành nhìn cô thật sâu, anh nhìn thấy trong mắt cô tràn đầy tình cảm dịu dàng. Vì thế anh cũng không hề chần chừ ôm người cô dựa vào thân cây, cúi người xuống hôn.

Vươn cổ tay trắng nõn ôm lấy cổ của Lê Hành, Hạ Hi nhắm mắt lại nhận lấy cái hôn của anh, thân thể yếu ớt không xương lại càng không ngừng không ngừng chế mà kẻ sát vào lòng anh.

Bàn tay mang theo chút vết chai của Lê Hành lưu luyến không thôi trên má của Hạ Hi, theo nụ hôn đi xuống cằm cổ trắng nõn mịn màng. Khi máu trong người nhẹ nhàng chảy càng ngày càng kích động mãnh liệt, anh thở dài một tiếng, dùng chút sức lực, tay anh dừng lại nặng nề vuốt ve eo cô, cảm giác trong miệng ẩm ướt và mềm mại tuy ý tứ từ từ mờ nhạt môi ra cùng diễn trò, trần trở và triền miên, rất không hợp với khí chất bên trong của Lê Hành. Nụ hôn của anh rất bá đạo không cho một tia cự tuyệt, gần như là càn rỡ...

Hô hấp bị nuốt gần hết, Hạ Hi có chút hít thở không thông mà xuất hiện ảo giác, vô lực dựa vào lòng anh. Cô khẽ mở môi đáp lại nhiệt tình của anh, an ủi sự vội vàng của anh...Dưới ánh sáng của trăng, giữa những bóng cây, bóng dáng ôm nhau như ẩn như hiện, màu sắc và không khí kiểu diễm đều lộ ra vài phần dinh dính.

Tình cảm mãnh liệt vừa hôn vừa giằng co thật lâu, mãi cho đến khi Hạ Hi gần như không thể không chế hô hấp, Lê Hành mới nhẹ buông cô ra, ngược lại miệng anh lại hôn lên mũi cô, sau đó môi lười lại như gần như xa kẻ bên má cô, tham lam và mê muội hưởng thụ hơn nửa ngày.

Nhìn mặt cô càng ngày càng lộ vẻ sâu sắc, giọng nói của Lê Hành có vài phần trầm thấp, giữa giọng khàn mang theo một tia kiềm chế, tình triêu ngầm cuộn cuộn, "Đợi một ngày nào đó chúng ta sẽ làm chút chuyện mờ ám ở trong góc tối khuất như bây giờ."

Giữa không khí ngọt ngào lộ ra vài phần lẳng mạn cứ như vậy bị phá hủy. Hạ Hi đỏ mặt đẩy anh ra, "Bộ đội đặc chủng cũng không thể quân anh tốt được, càng học càng hư."

Lê Hành cười, đến gần tai cô xấu xa nói, "Không có biện pháp, thấy em anh liền không chế không được nghĩ muốn..."

Mặt Hạ Hi nóng lên, dơ tay đánh anh, "Giữ khoảng cách đi, bị binh sĩ nhìn thấy sẽ ảnh hưởng đến hình tượng cao lớn của Tham mưu trưởng Lê."

Lê Hành ôm cô vào lòng, mỉm cười nói,

“ Anh không có hình tượng ”

Hạ Hi nhất quyết không tha, “Hỏi anh còn chưa trả lời đấy, làm sai lại bị thương?”

“Tập trung một chút, đang ôm đấy.” Lệ Hành ôm lấy cô càng chặt. “Sau này có thời gian anh sẽ nói cho em nghe, giờ làm chính sự trước đã.”

Hạ Hi đá vào bắp chân anh một cái bày tỏ sự bất mãn, sau đó kê mặt vào giữa vai và cổ Lệ Hành, một bộ dáng như mèo nhỏ nhẹ nhàng cọ sát.

Đây là một thời khắc hạnh phúc.

Một đôi đang yêu nhau, dưới ánh trăng chiếu xuống lẳng lẳng ôm lấy nhau, bốn phía đều là ngọt ngào, thời gian như mềm xuống.

Cần nhắc ngày mai còn có huấn luyện, Lệ Hành nắm chắc thời gian đưa Hạ Hi về chỗ anh. Đi vào phòng ngủ nhìn thấy phòng ốc gọn gang bị cô phá hỏng, anh nhướn mày, yêu thương sờ sờ chop mũi cô, “Em được lắm, quả nhiên có thể phá loạn như vậy.”

Hạ Hi cong mắt cười, lộ ra má lúm đồng tiền ngọt ngào, “Quá ngay ngắn em nhìn thấy rất mệt, loạn loạn mới thoải mái.”

Lệ Hành bật cười, “Theo anh được biết trường cảnh sát cũng có quản lý quân thức hóa đấy, tại sao lại không có chút tiến bộ nào vậy?”

Hạ Hi ôm lấy eo anh từ phía sau, “Nhưng anh cũng đã quen rồi mà.”

Lệ Hành đang cúi người trải giường cho cô, bị cô ôm nên động tác trên tay dừng lại, vỗ vỗ bàn tay nhỏ của cô, “Không quen em thì quen ai giờ.”

Kí ức được kéo trở về lúc thiếu niên, lần đầu tiên Hạ Hi tới kí túc của Lệ Hành, nhìn thấy chăn mềm được gấp gọn gang như miếng đậu hũ, cô đến gần lấy tay sờ đông sờ tây, “Thật không thể nhìn ra anh lại có thể dọn dẹp phòng gương mẫu như vậy.”

Hai tay Lệ Hành vòng trước ngực, cười đắc ý, “Cách dọn dẹp phòng của em khẳng định không thể đứng chung một trình độ với anh.”

Hạ Hi bĩu môi, đáp ngược lại, “Là trình độ dọn dẹp phòng của anh không nằm trên một đường với con người.”

Từ ngoài trở về Sáu Tử nghe vậy thấy rất vui, không chút khách khí trêu chọc Lệ Hành, “Trình độ huấn luyện điên cuồng của cậu ta cũng không nằm trên cùng một đường với con người, Hạ Hi em nên quản cậu ta cho tốt, nếu không thân thể cậu ta sẽ đi tong đấy.”

Lệ Hành nghe vậy đá Sáu Tử một cước, “Được rồi, cậu không cần nói nhảm, kiểm chỗ nào mát mẻ thì đi ngồi ngu ngốc ở đó đi.”

Có thể thấy anh huấn luyện rất mạnh mẽ, Hạ Hi lại có phần đau lòng. Kéo tay anh qua, tình tế sờ vết chai trong lòng bàn tay anh, cô dịu dàng khuyên, “Anh cũng không cần quá liều mạng, thân thể cũng không phải dùng để phá. Chờ sau này tới trại lính anh vẫn còn nhiều năm chịu đựng nữa mà. Nếu anh sớm tiêu hao sức khỏe đến khi về già...” Ngừng lại cúi đầu xuống, cô cúi đầu nhỏ giọng nói: “Em sẽ không chăm sóc cho anh đâu.”

Tim Lệ Hành bị tác động mà dịu dàng theo, khom người sờ mặt cô, anh hứa, “Anh sẽ chăm sóc tốt cho mình.”

Hạ Hi hé miệng cười, “Là anh nói đó nha, đừng đến lúc đó lại chơi xấu. Nhưng em cũng nhắc nhở anh, chỗ của em lúc nào cũng loạn, anh nên đi theo sau để em dọn dẹp đi.”

Lệ Hành cảm thán, “Tại sao tôi lại có một cô vợ lười thôi như vậy chứ?”

“Ai là vợ anh chứ?” Hạ Hi vung quả đấm trước mặt anh, “Cho anh không lấy được mà sốt vó.”

Lệ Hành nhẹ nhàng bắt được tay nhỏ của cô kéo vào lòng anh “Chờ em trưởng thành anh sẽ ăn em, nhìn em mỗi ngày theo anh làm chuyện sinh em bé.”

“Luuu mạnh, cả đầu...” Hạ Hi muốn nói cũng không được. miệng đã bị môi Lệ Hành ngăn lại...

Nhớ lại đoạn thời gian ngọt ngào yêu nhau với anh chứa đựng khát vọng, Hạ Hi dán mặt lên lưng dày rộng và rắn chắc của Lệ Hành, nhỏ giọng to gan nói, “Tối nay anh đừng tới phòng làm việc.”

Lệ Hành ngu ngốc không nghe ra ẩn ý trong câu nói của cô, phê bình nói, “Một chút ý thức nguy hiểm cũng không có, cô nam quả nữ ở cùng một phòng rất dễ xảy ra hỏa hoạn có biết không?”

“Ngu ngốc”. Hạ Hi hận không được muốn cắn anh.

Lệ Hành phản ứng kịp, động tác trên tay nhanh chóng đưa giường đã trải tốt cho cô, ho nhẹ một tiếng, “Đừng làm loạn, anh đi đây, ngày mai còn phải huấn luyện, em đi ngủ sớm một chút đi.” Nói xong anh liền đi ra ngoài, cổ tay bị bàn tay nhỏ và mềm mại của cô bắt được.

Ngửa mặt nhìn anh, Hạ Hi nhẹ trách, “Anh thật không hiểu hay là giả vờ không hiểu đấy?”

Ánh mắt như vậy quá quyến rũ, lời mời như vậy quá hấp dẫn, Lệ Hành cảm thấy một giây dừng lại đã không thể cầm giữ được nữa rồi.

Cầm ngược lại tay cô, lấy ngón tay đi trên mu bàn tay cô, anh mở miệng cảnh cáo, “Đừng chọc anh phải bốc lửa, nếu không anh không tuân thủ mà ăn em trước hôn nhân đấy.” Tiếng nói tan biến đi, anh buông tay ra, đóng cửa lại rồi chạy lấy người.

Phần quý trọng này làm Hạ Hi rất cảm động. Nằm sắp trước cửa sổ nhìn bóng dáng cao ngất của anh, cô nhỏ giọng nói, “Anh đừng hối hận nha.”

Bước chân Lê Hành dừng lại một chút, xoay người tức giận ra lệnh, “Đi ngủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Editor: Á bì

Một đêm này ở trong căn phòng tràn ngập hơi thở của Lê Hành, Hạ Hi một mình ngủ trong sự bình yên.

Sáng sớm hôm sau, bầu trời đầy sương mù, cô đã sớm xuất hiện trên sân tập huấn trong tinh thần rất sáng khoái.

Thấy Tiểu bá hoa có thể đến sớm, Lão Hồ u oán nói, "Xem xem hăng hái chưa này, là sức mạnh của bạn trai trong truyền thuyết cho à."

Biết rõ quan hệ của Hạ Hi và Lê Hành là người yêu, Chu Định Viễn cười đã kích nói, "Lúc này đã biết mình đã hết hy vọng rồi, cậu còn làm trò!"

Lão Hồ không phục trợn mắt, mạnh mẽ nói, "Cái gì mà hết hy vọng chứ? Không phải chỉ là một lính gác thôi sao..."

Tiểu Phong lấy tay chọt anh, nhắc nhở, "Đứng trên địa bàn người khác nói chuyện thì đừng có không biết nặng nhẹ như vậy, hiện tại người ta có thể trừng phạt chúng ta không cần lý do đâu."

Lão Hồ ra vẻ xem thường, "Huấn luyện viên thực sự có vẻ kiêu ngạo." Thấy Hạ Hi đến gần, anh cười hi hi giương giọng nói, "Tiểu Hạ, người yêu đâu? Không cùng chạy bộ với em vào buổi sáng sao?"

Lại bị trêu chọc Hạ Hi đỏ mặt giọng chân đá anh, "Kêu cái gì mà kêu, tưởng là đang hát Karaoke sao?"

Lão Hồ vừa trốn vừa đầu vồ mồm với cô, "Làm sao vậy, nói thật cũng không được sao? Em có dám nói đồng chí thiếu ta kia không phải là người yêu của em không? Có dám nói không?"

Không đợi Hạ Hi trả lời, Tiểu Phong hướng ba giờ nâng cằm lên, "Lão Hồ, cậu rõ ràng là đang khiêu chiến sự uy nghiêm của Tham mưu trưởng Lê."

Lão Hồ vẫn là bộ dáng đùa giỡn, "Tôi thừa nhận mình rất không cam tâm. Tốt xấu gì tôi cũng phải thua tâm phục khẩu phục chứ, em nói có đúng không Tiểu Hạ?" Thoáng thấy bóng dáng màu xanh lục đang đến gần, anh em ở phía sau anh khẽ trừng mắt, hắng giọng hô, "Con rết (là đang nói Lê Hành) tới rồi, đứng nghiêm, làm cái gì đây, nghiêm túc đi!"

Mọi người cười vang.

Hạ Hi chạy trước vào đội ngũ cảnh cáo, "Dừng ép tôi nổi giận, đến lúc đó tôi tìm anh đánh cho một trận rồi ném xuống sông bây giờ."

Lão Hồ cười, "Vớ vẩn lại còn biết tìm người. Tìm ai hả, con rết sao?"

Hạ Hi hướng theo bấp chân anh đá một cái, "Anh còn nói!" Thấy Lê Hành đến gần, cô then thùng e lệ dời ánh mắt qua chỗ khác.

Giọng nói Lão Hồ lớn như vậy, giả vờ như không nghe thấy là chuyện không thể. Giữa trán Lê Hành mờ hồ lộ ra ý cười, tâm tình so với khi trời sáng sủa vẫn là tốt hơn vài phần. Không sai, Hạ Hi cố hết sức che giấu sự xấu hổ, nhưng khoé miệng anh lại không tự giác hiện lên một nụ cười 'tốt bụng'. Nhưng đợi đến khi Lê Hành không chút nào phóng ra ý tứ 'dung túng' trợ giảng của mình, làm cho các nhân viên cảnh sát giống như học sinh tiểu học cứ bước đi đều bước, bước đi nghiêm và chạy ở trên sân huấn luyện. Lão Hồ rốt cuộc ý thức được, 'tốt bụng' gì đó cũng chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi.

Nhưng có giả hay không thì cũng không có gì nghiêm trọng. Khi Lê Hành dường như không có việc gì ở dưới ánh nắng mặt trời cùng với bọn họ đứng tu thể đứng tán hai tiếng đồng hồ, nhưng sau đó vẫn như cũ không có dấu hiệu kêu ngừng. Lão Hồ nổi giận, nghĩ thầm con rết gì gì đó, thật không đáng tin cậy.

Lê Hành vẫn duy trì tư thế đứng tán chuẩn mực, lấy ánh mắt sắc bén đảo qua từng người, lấy ánh mắt nhắc nhở từng nhân viên cảnh sát đừng làm ra chuyện vớ vẩn gì. Cảm nhận được ánh mắt lo lắng của Lê Hành bắn tới mặt cô, Hạ Hi thay đổi tầm mắt nhìn về phía anh, nhoen miệng cười, im lặng nói cho anh biết, "Em vẫn chịu được."

Khi mồ hôi theo trán của Hạ Hi chảy xuống má, chảy xuống vạt áo của quân phục, nói Lê Hành không đau lòng thì là giả. Đối với huấn luyện đặc biệt lần này, trong lòng anh cũng rất mâu thuẫn. Vừa đau lòng cho Hạ Hi cùng với một đám đàn ông có sức khỏe nổi trội phải hoàn thành cường độ của trận huấn luyện này, mà cũng vừa hi vọng thông qua huấn luyện này, đề cao năng lực tác chiến của cô. Dù sao chỉ có đề cao năng lực tác chiến thì sau này khi

chấp hành nhiệm vụ mới có thể giảm bớt tỉ xuất bị thương. Nói cho cùng, Hạ Hi cũng không chỉ là bạn gái của Lê Hành anh nâng ở trong lòng bàn tay, mà còn là nhân viên cảnh sát hình sự giỏi nhất. Nghĩ đến đây, Lê Hành ngoan độc quyết tâm, dựa theo kế hoạch ban đầu đứng thêm một tiếng, mới ra hiệu trợ giảng tuyên bố nghỉ.

Rốt cuộc cũng không phải là lính của bộ đội, hướng hồ loại huấn luyện cơ bản này bắt quá cũng chỉ vì để các nhân viên cảnh sát dưỡng thói quen phục tùng mệnh lệnh, nghe theo chỉ huy và toàn thể đội ngũ phải có tổ chất phối hợp chặt chẽ, tự nhiên Lê Hành cũng không làm chậm trễ nhiều thời gian ở giai đoạn huấn luyện đầu tiên này. Nên sau khi các nhân viên cảnh sát điều chỉnh xong, anh tổng kết kết quả của huấn luyện, sau đó thông báo, "Ngày mai sẽ bước vào giai đoạn thứ hai cơ bản về thể năng của từng người, kỹ năng như huấn luyện." Thấy một vị nhân viên cảnh sát nào đó nóng lòng muốn ra oai, Lê Hành khí phách nói, "Nói một cách khác từ ngày mai, tôi có thể sẽ làm trễ giờ cơm của mọi người. Đương nhiên không loại bỏ là mỗi đêm sẽ có thể thêm cơm cho mọi người. Hiện tại giải tán!"

"Nghe ý của anh ta thì bắt đầu từ ngày mai sẽ cực khổ phải không?" Thấy Chu Định Viễn và Tiểu Phong gật đầu, Lão Hồ đặt mông ngồi ở giữa sân huấn luyện, ỉu xiu nói với Hạ Hi, "Em mau làm mấy nhân kế thu phục anh ta cho anh! Lập tức, ngay lập tức."

Hạ Hi cũng rất mệt mỏi, cô giờ tay lấy tay áo lau mồ hôi trên mặt, nghĩ đến hành động lớn mật tối hôm qua, cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn như mèo hoa phản bác, "Ông anh à, mấy nhân kế không phải đối với người nào cũng đều có tác dụng đâu."

Lão Hồ vô cùng gian xảo, lập tức nghe ra vấn đề, ha ha một cái vui lên, "Đừng nói với anh là em đã thử qua và không có linh nghiệm nha? Mau nói một chút tình huống cụ thể nào, chẳng lẽ thiếu tá cự tuyệt em?"

Hạ Hi biết mình lỡ miệng, cực kỳ bất ngờ đánh một quyền vào vai anh, "Một cú này là báo đáp anh lấy tôi làm trò tiêu khiển mà không trả tiền này."

Thấy Lão Hồ còn muốn nói tiếp, Chu Định Viễn ra mặt giải vây cho Hạ Hi, "Được rồi, đừng làm mồm nữa, cần tin thẳng tiến nào!"

Lão Hồ dứt khoát nằm ngửa ra, như hình chữ đại (大) nằm ở trên sân huấn luyện, háng giọng kêu, "Giờ lưng không thể dựa vào xã hội này rồi, đều do Hạ Hi không có địa vị!"

Ánh mắt nhìn thấy bóng dáng Lê Hành đang cùng trợ giảng rời đi bỗng dừng bước, Hạ Hi hận không thể giờ sủng tại vận, cô ngồi chồm hổm nhặt được một cọng cỏ nhỏ trên đất đánh Lão Hồ, "Nhỏ tiếng một chút, người điếc cũng nghe thấy được đấy. Thật là mắt mặt, tôi biết anh thật là xấu hổ mà."

Lão Hồ không để bụng, ánh mắt híp lại nhìn bầu trời, "Không phải mắt mặt thôi sao, anh đều đã quăng hết tập thành thói quen rồi."

Chu Định Viễn giờ tay kéo anh, "Nhìn bộ dáng như con mèo bệnh không có tiền đồ của cậu xem! Đứng dậy mau, còn chờ chúng tôi vác cậu nữa hả?"

Lão Hồ phớt lờ, nói thẳng, "Lão Hồ không phát uy, nên các người coi tôi là con mèo bệnh hả, mèo mà nổi giận là sẽ cắn người đấy."

Lúc này ở phía sau truyền đến thanh âm chứa đầy ý cười, Lê Hành đã sớm đi vòng trở lại vươn tay với Lão Hồ, "Vị anh em này nói chuyện đặc biệt thẳng tính, đứng lên đi."

Hạ Hi nghe thấy tiếng quay đầu lại, giữa ánh trời chiều, trên thân hình cao ngất của Lê Hành như được mạ thêm một tầng lớp màu vàng, lộ ra vẻ trầm tĩnh và thần bí. Ánh mắt cô theo bản năng cong thành hình trăng khuyết, cô như đứa trẻ ngồi chồm hổm ở trên đất ngẩng đầu lên nhìn anh.

Nghe nói Lê Hành xuất thân từ bộ đội đặc chủng, hơn nữa trước đây ở Thiên Trì đã từng cùng xuất hiện và giờ là tiếp xúc qua lại trong hai này huấn luyện, Tham mưu trưởng Lê ở trong mắt Lão Hồ đã bị dán thêm mức lạnh lùng, ăn nói có ý tức. Lúc này lại đối mặt với một Lê Hành thân nhiên và hài hước, anh nhất thời giật mình. Mãi cho đến khi nhìn thấy cánh tay đang dừng giữa không trung của Lê Hành, anh mới phục hồi lại tinh thần, vươn tay mình ra.

Mượn lực tay của Lê Hành đứng lên, Lão Hồ cười tủm tỉm, "Chuyện con rẻ cũng chỉ còn là mấu chốt về thời gian mà thôi."

Hai chữ 'con rẻ' nói ra Lê Hành tự nhiên rất hưởng thụ, ánh mắt nhu hoà bắn tới trên mặt Hạ Hi, anh cong môi cười, từ từ phun ra bốn chữ, "Đó là tất nhiên."

Lão Hồ từ từ trước đến nay rất dễ quen, nghe xong lời Lê Hành lại cười thêm sáng lạn, ngay cả bị tình trạng giáo huấn của kẻ địch làm kiệt sức, trong nháy mắt cũng tàn mất đi. Vỗ vai Lê Hành, anh thừa thế nói, "Cường độ huấn luyện kế tiếp đừng chỉnh sửa quá nhiều có được không? Tập hợp khẩn cấp cái gì đó, đều đã không hợp thời rồi, hướng hồ cậu nhìn cô ấy xem chỉ là đứa nhỏ thì làm sao chịu được..."

Trác Nghiêu đã trầm mặc nguyên ngày giờ đúng lúc lên tiếng, "Trừ cậu ra, thì còn ai dám thừa nhận là chịu không được?" Thu hồi tầm mắt mình, đối mặt với Lê Hành, "Đừng chú ý tới cậu ta, các anh em đều thích nói đùa thôi."

Trác Nghiêu nói xong những lời khách sáo, nhưng ánh mắt anh lại như khẩu khí rất là thân thiện, Lê Hành cảm thấy được, nhưng mà anh cũng chỉ bình tĩnh nói, "Đội trưởng Trác cũng vậy thôi, Lê Hành chỉ nhận nhiệm vụ, cùng chia sẻ kinh nghiệm với các anh em, nên đã đắc tội nhiều rồi."

Trác Nghiêu vươn tay, "Làm phiền rồi."

Rõ ràng cảm nhận được khi Trác Nghiêu nắm tay anh có giấu chút sức mạnh, vẻ mặt của Lê Hành vẫn như cũ không chê vào đâu được, ngược lại anh nói hai chữ, "Khách sáo."

Cân nhắc về cường độ huấn luyện vào ngày mai có chút khó hơn, Lê Hành không có an bài huấn luyện vào buổi tối, lập tức cho phép các nhân viên cảnh

sát trong đợt huấn luyện này được tự do hoạt động.

Trên sân tập vào lúc chạng vạng, có một đám lính đang chơi bóng. Sau khi Lê Hành gọi điện cho Hạ Hi, lúc kết nối được anh với thói quen lấy giọng điệu khi chỉ huy tác chiến nói, "Báo cáo vị trí hiện tại của em!"

Hạ Hi ha ha cười ra tiếng, trong mắt sáng ngời tràn đầy tinh ranh, "Anh-trên-giường!"

Lê Hành chặc một tiếng, gương mặt thoáng hiện ra nét đờ ững không bình thường, anh nhúu mày nhắc nhở, "Sự nhẩn nại của anh có giới hạn đấy!"

Hạ Hi cười đến mặt mày cong lên, "Em chỉ vừa khiêu chiến một chút thôi."

"Cái gì cũng dám nói! Anh không phải người điếc." Cào cào tóc, Lê Hành thấp giọng cảnh cáo, "Chờ ngày nào đó anh thật sự làm ra chuyện không bằng cảm thủ thì để xem em khóc như thế nào." Không cho Hạ Hi có cơ hội nói chen vào, anh lấy giọng nói phân phó mệnh lệnh, "Năm phút sau xuống lầu tập hợp, theo anh đi ăn cơm." Đúng lúc này, Viên Soái ở trên sân bóng giương giọng hô to, "Tham mưu trưởng, yêu cầu cần trợ giúp!"

Lê Hành quay đầu thấy mấy binh lính đang vẫy tay về phía anh, trong đó có một người cao lớn hô to, "Tham mưu trưởng chúng tôi bị tiêu diệt rồi, cần hỗ trợ quan trọng."

Hạ Hi mơ hồ nghe được tiếng của Viên Soái, cô tò mò hỏi, "Anh đang ở đâu đấy? Em qua tìm anh nha."

Lê Hành báo cáo vị trí của mình, sau đó cúp máy rồi cởi áo đi về phía sân bóng, vừa xoắn tay áo lên vừa cười nói với Viên Soái, "Đám cái trắng, không xem thử mình đang ăn cái gì!" Lời còn chưa dứt, anh đã ổn định tiếp được quả banh do anh lính khác chuyển tới, hai người liên tục giả vờ động, đột phá chạy vào vòng trong của đối phương, người nhanh nhẹn thấy banh vào giỏ, nhẹ nhàng đưa banh vào rổ.

Tham mưu trưởng vừa tiến vào giúp, nhất thời tinh thần của Thiếu úy Viên Soái phấn chấn lên, anh lui về vị trí số hai nhường quyền chỉ huy cho Lê Hành. Lê Hành gọn gàng di chuyển trên sân bóng, mấy hiệp sau khoảng cách tỉ số nhanh chóng được san bằng. Giữa tiếng hoan hô, Hạ Hi đã chạy tới trên sân bóng.

Đứng ở giưối ánh mặt trời chạng vạng, về mặt Hạ Hi chăm chú nhìn bước chân chạy nhanh của Lê Hành trên sân bóng, dường như lại được nhìn về khoảng thời gian không thể thay thế khi hai người yêu nhau trước đó. Khoé miệng không tự giác nâng lên một nụ cười, cô ngây ngô đứng trên sân bóng, tầm mắt đuổi theo Lê Hành.

Mãi cho đến khi Lão Hồ như linh hồn bay tới trước mặt cô phát tay, "Tĩnh lại, hồi hồn đi." Cô mới tỉnh lại.

Thấy Trác Nghiêu và các đồng nghiệp đứng bên cạnh, cô dí dõm là lưỡi, hỏi Lão Hồ, "Anh sống lại rồi à, không phải nói sẽ về ký túc xá ngủ sao?"

Lão Hồ nhúu mi, "Người ta không phê chuẩn mà, nói là phải ra đây hoạt động gần cốt, sợ tay chân rỉ sắt quăng hết mặt mũi của cảnh đội." Chú ý thấy Lê Hành trên sân bóng, về mặt của anh cợt nhả, "A, đây không phải là thiếu tá tới trợ giúp chứ? Kỹ thuật bóng cũng giỏi đấy chứ."

Dù sao chuyện tình cảm của mình và Lê Hành đều bị mọi người biết rồi, cô càng thận trọng mọi người lại càng trêu chọc, Hạ Hi dứt khoát thản nhiên nói, "Tất nhiên rồi, Luru Xuyên Phong* mà."

*Luru Xuyên Phong là nhân vật có tên là Kaede Rukawa trong bộ truyện Slam Dunk ở Nhật bản. Bộ truyện nói về bóng rổ, và nhân vật Kaede Rukawa trong truyện lại là người có bề ngoài lạnh lùng, ý nói, và niềm đam mê của cậu ý chỉ có bóng rổ mà thôi. Tính hiếu thắng của cậu cũng rất cao và luôn coi tất cả mọi người là đối thủ để vượt qua. Cậu thường có những cú chuyển banh và kỹ thuật rất đẹp. Cậu có ngoại hình đẹp mắt nên luôn trở thành Mr. Hoàn Hảo ở trong mắt những cô nàng. Mọi người thường nói cậu chính là phiên bản hoạt hình của Michael Jordan.

Lão Hồ liếc cô một cái, "Quả nhiên là xem phim hoạt hình quá nhiều." Sau đó chuyển mắt qua Tiểu Phong, "Rảnh rồi không có việc gì làm, thì cùng với con rể yêu dấu bàn về kỹ thuật chơi bóng như thế nào đi?" Sau hai ngày tập huấn, không phải là không thấy thân thủ của Lê Hành, nói thật Lão Hồ ít nhiều cũng có chút buồn bực, đều trong độ tuổi khoảng 20, tại sao Lão Hồ anh lại phải bị Thiếu tá giáo huấn chứ?

Tiểu Phong cũng có chút ngửa tay, ánh mắt anh nhìn chăm chăm trên sân bóng, "Yêu dấu thì miễn, thả lỏng chút ngược lại cũng có thể."

Trời sinh đàn ông đều thích vận động, Trác Nghiêu từ khi bắt đầu tập huấn thì đã trầm mặc giờ lại cư nhiên rất hưởng ứng, anh xoay đầu nói với Chu Định Viễn, "Vừa đúng dịp có thể vận động rồi."

Vừa dứt lời, trên sân bóng liền xuất hiện một giọng nam, Hạ Hi nghe có người hô, "Cái cô gái nhỏ thích đánh nhau kia mau qua đây, báo cáo ý nghĩ của mình với Tham mưu trưởng của chúng tôi đi." Phối hợp với anh ngoài trừ tiếng Lê Hành đập bóng rổ, còn có tiếng huýt gió của các anh lính.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Hạ Hi nhìn về giữa sân bóng, thấy Viên Soái vẫy tay về hướng mình.

Đối với Viên Soái, Hạ Hi cũng còn xa lạ gì. Khi còn ở trong trường cảnh sát thành thạo cũng được Hạ Hoàng Huân dẫn vào chơi, nên bọn họ biết nhau rồi. Hơn nữa Viên Soái lại còn là bạn 'trộm đồ ăn' với chị dâu họ Mục Khả của , nên và anh cũng biết nhau hơn. Lúc này đối mặt với lời chọc ghẹo của Viên Soái, hoi đồng nghiệp ở bên cạnh, "Chơi với bọn họ chút được ?"

Tự nhiên muốn chơi chút. Cứ như vậy 'va chạm' với đám đàn ông, xẹt ra chút lửa xứng đáng làm đoá hồng duy nhất ở trong hàng vạn cây xanh này rồi? Cho nên trận này ngoài trừ biểu diễn, buông lỏng, mà còn đánh giá phần nội hàm ở bên trong nữa.

Lão Hồ đề nghị cảnh đội và nhóm chiến sĩ chia ra hai đội, năm đầu với năm. Viên Soái có dị nghị gì. Vốn ban đầu Lê Hành muốn dẫn Hạ Hi chơi và ăn com chùa của Hạ Hoàng Huân, kết quả đội anh kịp từ chối mà Viên Soái ném quả bóng rổ vào tay Hạ Hi đứng giữa sân.

Lê Hành nhìn được cười rồi mắng Viên Soái, "Khoá quân làm về việc 'bản đồ cứu nước' rồi hả?"

"Bản đồ cứu nước?" Viên Soái hiểu, "Tại sao lại vậy?"

Tầm mắt roi khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Hi, Lê Hành cười như cười giải thích, "Ấy mà vừa ra trận chẳng được ai để ý , căn bản là tìm ra được đội của mình."

"Cái gì?" Lão Hồ giật mình, kéo tóc đuôi ngựa của Hạ Hi, "ra em chính là quân địch!"

Hạ Hi vung quả bóng về hướng bọn họ, "Tôi có!"

khó nhìn ra Lão Hồ và Hạ Hi rất thân nhau, Lê Hành có xú ghen tuông nào mà ngược lại cười, "Người anh em, cậu cần phải có lòng chuẩn bị, ấy bị quân của tôi hối lộ rồi." xong, anh cầm quả bóng rổ ném lên , quát tiếng, "Bắt đầu!"

Sau khi bắt đầu, Tiểu Phong bắt banh chuyền tới tay Trác Nghiêu, Trác Nghiêu giả vờ làm động tác thể chạy vượt qua Lê Hành, thấy vị trí của Hạ Hi đứng lúc có ích, anh muốn tìm cơ hội chuyền từ dưới tay Lê Hành tới đằng trước, kết quả Lão Hồ phòng ngự Viên Soái, để cho Viên Soái đưa tay bắt lấy banh.

Viên Soái vốn định phá vòng vây chạy lên, Tiểu Phong bắt đắ dĩ giúp Lão Hồ kẹp chặt Viên Soái. Lúc này Lê Hành khiêm tốn thoáng vượt qua Trác Nghiêu, Viên Soái thấy tình thế của mình rất bất lợi, nên chuyền banh qua. Sau khi Lê Hành nhận được banh định chạy về phía trước, nhưng mới hai bước lại bị Trác Nghiêu ngăn lại, anh lùi về sau bước, tay phải nâng banh lên, tay trái đỡ tay phải, nhâng thấy, banh bay lên về thành vòng cung khéo léo, theo đó là tiếng đánh vào lưới, trúng mục tiêu ba phần.

Bóng dáng Lê Hành cao ngất và thon dài ngạo nghễ đứng giữa sân bóng, cánh tay giờ cao banh có độ cong cực kỳ tuyệt đẹp. Tất cả ánh mắt tràn đầy sùng bái đều dừng hết ở người anh, khoé môi của Hạ Hi tự giác mà cong lên, kim được lòng mà theo các chiến sĩ khác cùng vỗ tay.

Cùng Hạ Hi liếc mắt nhìn nhau, Lê Hành mỉm môi cười nhạt, giữa trán ra bề ngễ tự tin và ngạo mạn của bá vương như lúc niên thiếu. Sau đó anh lấy mắt ra hiệu cho Viên Soái giao banh cho đối phương.

Lão Hồ giơ tay hô, "sân bóng có vợ chồng." Sau đó giao banh cho Tiểu Phong.

Viên Soái cứ nghĩ là Lão Hồ giao banh cho Hạ Hi nhưng sai, anh ta làm vậy để cho Tiểu Phong thừa cơ hội dễ dàng lấy banh. Dưới chân anh nhanh nhẹn chạy tới giữa sân, nghĩ muốn xuống tay ngay trong lúc Tiểu Phong nhận banh, ngờ Trác Nghiêu tránh được Lê Hành bước chân anh ta nhanh nhẹn chạy lên, sau khi nhận được banh nhanh nhẹn chạy về phía trước sân, sau đó dùng tay ném banh. Banh men theo rổ chạy vài vòng, rồi cũng vào rổ.

Lão Hồ đắc ý la lên, "Thi đấu biểu diễn NBA, trăm ngàn lần đừng bỏ lỡ!"

Chu Định Viễn chuyền banh qua nhắc nhở, "Chừa chút tinh thần trẻ con !"

Lão Hồ nhảy dựng lên trả lời, "Đủ rồi đấy!"

Lúc lao đại của hai bên lôi kéo, cảm xúc của mấy người đàn ông nhất thời tăng vọt, sau đó tranh giành càng tích cực và kịch liệt hơn. Mấy hiệp sau đó, tỷ số chẳng phân biệt được thắng thua.

So với mấy người đàn ông tập trung tinh thần, Hạ Hi chỉ đơn giản lướt qua lướt lại. Lê Hành sai, vào sân liền bị lu mờ. Nhìn banh được cướp tới cướp lui, Hạ Hi cũng hoa cả mắt, vài lần banh rơi vào tay liền bị Viên Soái tốn chút sức cướp lấy.

Về sau Hạ Hi chủ động ra quân giành banh, lại nghe Lê Hành bỗng nhiên hô lên, "Bên này!" Theo phản xạ quay người lại thấy bang bay qua chỗ anh.

Lão Hồ nhất thời há hốc mồm, chống nạnh quát lớn, "Cái kia, ruột cuộc là ở bên kia hả?"

Chu Định Viễn và Tiểu Phong liếc nhau, cười rộ lên khà khà, vốn cố tình muốn giúp đỡ cái rổ, Trác Nghiêu cũng nhìn được nở nụ cười.

Hạ Hi nhức đầu và lúng túng hai lần, xoay người trừng Lê Hành.

Lê Hành bắt được banh, bên môi vẽ lên nụ cười dịu dàng, đường cong thân thể cường tráng cũng dịu dàng hẳn.

Kế tiếp mà bắt đầu màn hỗn loạn, mỗi khi banh đến tay Hạ Hi, các chiến sĩ đều đồng lòng hô to, "Tham mưu trưởng ở bên này nè chị dâu..."

Còn người của cảnh đội lại lập tức xông lên, miệng hét lên, "Có phải là đàn ông ? biết ngưng như vậy à!"

Sau đó Viên Soái cướp được banh, Tiểu Phong và Chu Định Viễn cùng nhau xông lên vây anh, cho anh có cơ hội bước lên phá vòng vây. Viên Soái bị bao vây có đường, làm bộ nhảy lên ba phần, Trác Nghiêu vung tay quấy rối, Lệ Hành lợi dụng cơ hội chạy vào bên trong, tay Viên Soái dùng lực thả banh qua.

Vốn Lệ Hành nhảy đứng vững vàng lên bắt được banh, nhưng khi thấy Hạ Hi từ giữa sân chạy tới, tâm tư anh khẽ động, anh cực kỳ nguyên tắc giao banh cho cảnh sát Hạ Hi người sớm muộn gì cũng lên chức người 'nhà' của anh, lập tức chỉ huy, "Ném vào rổ !" (Cái này là rổ của đội anh Hành, anh đưa banh cho chị Hi ném vào rổ đội mình.)

Lão Hồ vỗ trán, nghĩ thầm hết rồi. Bông hoa này khẳng định ném banh vào rổ đối phương. (Anh Hồ lo là lỡ ném chệch mất điểm, vì chị Hi là tay mới chơi). Nhưng kết quả lại ngoài dự đoán, sau khi Hạ Hi nhận được banh khó có lúc được tỉnh táo, liền ném banh qua cho Trác Nghiêu rồi chạy về sân nhà mình. Khi Trác Nghiêu nhận được banh lần nữa, anh ta chạy ba bước về phía cái rổ.

Nhất thời tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía.

Sau đó các chiến sĩ và nhân viên cảnh sát cùng hợp thành đội liên minh ồn ào, "linh nghiệm rồi, Tham mưu trưởng mất địa vị rồi!"

Hoà nhau ván, Hạ Hi trẻ con làm tư thế chiến thắng ☞ ☐, Lệ Hành quay đầu im lặng nở nụ cười.

Tiếp tục thi đấu, bỏ qua đặc ý vênh váo, Hạ Hi rằng vượt qua mong đợi của mọi người, làm động tác như rồi vượt qua mặt chiến sĩ, khi muốn ném banh vào rổ bị Viên Soái bước chạy tới cẩn thận làm vấp ngã.

"A." Hạ Hi theo bản năng thét lên tiếng, trọng tâm ổn định ngã xuống đất.

"Cẩn thận!" Hai giọng đồng thời cùng vang lên.

Trác Nghiêu đưa tay muốn ôm lấy eo Hạ Hi để tránh cho tiếp xúc thân mật với mặt đất, nhưng cho dù tốc độ của anh nhanh nhưng cũng chậm rồi, cũng chỉ đụng tới quần áo của . Trái lại tốc độ của Lệ Hành như máy chạy bộc lộ ra vô cùng sâu sắc, đoán là bắt được cổ tay, nên anh đành nhanh nhẹn nằm ngửa ra, dùng cánh tay mạnh mẽ đón được thân thể của Hạ Hi ngã quy xuống.

đau đớn như mình ngã, Hạ Hi nhào vào trong của Lệ Hành. Bởi vì vừa vận động, người Lệ Hành có hỗn hợp mùi mồ hôi và mùi khói, mà cái mùi đàn ông nồng đậm này lập tức tràn ngập trong hô hấp của Hạ Hi, làm cho tai nhanh chóng đỏ lên.

phát Hạ Hi có chút khác thường, ôm lấy thân thể bé của , Lệ Hành vội hỏi, "sao chứ?"

Bị vây quanh rất xấu hổ, Hạ Hi ngưng ngưng ngẩng đầu, rồi vùi mặt mình sâu vào trong lòng của Lệ Hành, giọng , "Em sao."

Phát thẹn thùng, Lệ Hành vỗ lưng như an ủi.

Viên Soái thấy thế dẫn đầu hô lên, "Kết hôn, kết hôn..."

Các chiến sĩ và nhân viên cảnh sát lập tức hưởng ứng theo, "Kết hôn, kết hôn..."

Sau đó giữa những tiếng huýt sáo, Hạ Hi và Lệ Hành vẫn duy trì khoảng cách 20 cm rồi rời khỏi sân bóng.

Trở về ký túc xá, Lệ Hành sờ khuôn mặt hồng của , "sao đâu, bọn họ chẳng có ác ý gì đâu."

Hạ Hi gật đầu, chủ động nép vào lòng anh, im lặng lúc rồi mới, "Bộ dạng anh chơi banh rất đẹp trai."

Lệ Hành nghe vậy càng ôm chặt hơn, da mặt anh dày đứng đầy kheo khoang, "Anh biết là anh chơi banh rất đẹp trai mà."

Hạ Hi đánh anh.

Thay xong quần áo, Lệ Hành và Hạ Hi tới nhà Hạ Hoảng Huân ăn cơm. Thấy hai người thông thả tới trễ, Mục Khả ra mở cửa vừa ý bụi môi, "Hai người là ốc sên à, ăn cơm chưa mà còn nhanh chân, bọn người chính uỷ cũng chờ lâu rồi đấy."

Tự biết mình đuối lý, Hạ Hi nhảy qua ôm cánh tay của chị dâu, lấy lòng, "Chị dâu vất vả rồi, lần sau chị vào thành phố em mời chị ăn bữa tiệc lớn."

Mục Khả nhướn mày, "Nếu em có lòng chuẩn bị rồi, chị tuyệt đối lấy việc làm cho em phá sản thành mục tiêu của mình."

Hạ Hi trừng , "Xem như chị lợi hại! Cùng lắm mỗi ngày em uống nước lạnh giảm béo!"

Lệ Hành tiến lại gần Hạ Hi thầm ở bên tai, "cần sợ, anh nuôi em." Sau đó vào nhà trước và chào hỏi với Hạ Hoảng Huân và Ninh An Lỗi, sau đó anh ngồi vào bên cạnh vị trí của Doanh trưởng Bảo và bắt đầu chuyện với bọn họ.

Trong bữa cơm, An Cơ lớn tiếng chọc, "Tham mưu trưởng, tại sao anh lại xấu hổ như vậy? Mau gấp thức ăn cho 'Gốc nhĩ'."

Hạ Hi sặc sụa, vừa ho vừa hỏi, "Gốc nhĩ gì chứ?"

An Cơ cười ha ha giải thích, "Em biết chứ, ở dưới quê chỗ anh, trong nhà mà có ít nhất gọi là 'Gốc nhĩ', trắng ra ý là bảo bối đấy."

Hạ Hi quay đầu nhìn Lê Hành, dường như muốn xác nhận là An Cơ phải trêu chọc, kết quả Tham mưu trưởng Lê gấp cục thịt bỏ vào chén của, làm như có việc gì, "Àn 'Gốc nhĩ'."

Thấy được ánh mắt Mục Khả nhìn mình, Hạ Hoảng Huân tiến lại góp vui, "Tối đây 'Gốc nhĩ', ông xã gấp cho em."

Sau đó Ninh An Lỗi uống rượu liền bị sặc.

Dường như từ ngày đó trở, đàn ông thô kệch ở trong viện hay dưới lầu luôn kêu, "Gốc nhĩ", buổi tối đừng nấu cơm nữa, tối nhà của ... (tên của ai đó) ăn..." Hoặc là, "Gốc nhĩ" xuống lầu, tản bộ nào..."

Vì thế, 'Gốc nhĩ' lại cư nhiên trở thành đại danh từ được lưu hành rộng rãi ở trong bộ đội. Làm như có ai kêu vợ mình là 'Gốc nhĩ', đó chính là biểu thương vợ.

khí bữa cơm tối rất tốt, Hạ Hi lại càng hiểu chuyện, 'phê chuẩn' cho Lê Hành được uống hai ly. Khi mặt anh đỏ lên, chỉ có thể lặng lẽ ở dưới bàn túm lấy góc áo anh, giọng nhắc nhở, "Gần rồi đấy, đừng để say."

Lê Hành vỗ tay, lại chà xát mặt rồi mới, "Anh biết tính mà, uống nhiều đâu."

Mọi người ha ha cười, cười đủ rồi An Cơ còn ra chiều chinh người, nhất quyết tha phải để Lê Hành uống thêm ba ly rồi mới tha cho anh. có cách nào, sau khi Lê Hành tối đây vẫn luôn đơn mình rồi mình về, cho tối bây giờ vẫn có người ở bên cạnh để bọn họ trêu chọc hai câu. Hơn nữa anh ngoại trừ uống rượu ra năng lực tác chiến cũng rất mạnh, ai dám trêu chọc anh. Bây giờ tình huống khác rồi, quang còn ngàn năm hoàn lương, chính anh còn chinh ai được nữa chứ?

Nhưng mà tối khi ba ly rót vào bụng Lê Hành anh cũng chui xuống gầm bàn rồi. Vì thế Hạ Hi đành chủ động hai lồi tiến lên thay anh uống rượu.

Khi Hạ Hi bung lên ly thứ hai, Lê Hành và Hạ Hoảng Huân cùng nhau đề lại tay.

Lê Hành đau lòng, anh cậy mạnh, "Để anh."

Hạ Hoảng Huân cũng ngăn cản, "Có lòng là được rồi."

cười, cười rất xinh đẹp rồi, "được, em phải kính chính uỷ và doanh trưởng tốt, nếu bọn họ 'chỉnh' anh ấy."

Đây gọi là phong thủy luân chuyển, hai mươi năm Hà Đông và hai mươi năm Hà Tây. Lê Hành bước tiếp, nhưng tối lúc nào đó anh cũng cần vợ chăm sóc, nếu có bị chỉnh đến thế này cũng chẳng có gì phải sợ đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Á bì

Quả thật từ lượng của Hạ Hi cũng rất tốt, cô có thể lấy từ lượng của một mình địch với chính uỷ và An Cơ đến say ngà.

Cuối cùng An Cơ phải dựng thẳng ngón tay cái lên với Hạ Hi, "Sức chiến đấu của em gái rất mạnh, đủ tư cách lấn lộn với Tham mưu trưởng."

Lo lắng uống rượu quá nhiều sẽ làm cho Hạ Hi khó chịu, Lê Hành dùng ánh mắt khiển trách thuộc hạ, "Tâm phục khẩu phục chưa? Về sau có gặp thì phải gọi là chị dâu!"

Hạ Hoảng Huân và Ninh An Lỗi nghe được đều cười vang, nhưng Hạ Hi lại xấu hổ lấy khuỷu tay chọt anh.

Cơm tối giăng co cũng rất lâu, khi rời khỏi nhà của Hạ Hoảng Huân, Hạ Hi tuy uống nhiều nhưng dáng đi vẫn vững vàng, trái lại bước chân của Lê Hành có chút xiêu vẹo.

Nhìn An Lỗi thấy thế không khỏi cười nói, "Được không đó Lệ Hành? Có cần kêu An Cơ vác cậu về không?"

Thấy vẻ mặt của An Cơ đang cười cợt, Lệ Hành cự tuyệt, "Chỉ sợ người cậu ta muốn vác không phải tôi mà là Hạ Hi nhà tôi."

An Cơ làm bộ ngạc nhiên, "Vậy mà cũng bị nhìn ra sao?" Làm bộ như anh trai vỗ nhẹ đầu của Hạ Hi, anh nửa thật nửa giả nói, "Nếu không phải giữa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim là anh ta, thì anh thật sự cũng muốn xuống tay."

Lệ Hành làm vẻ mặt 'tôi nhìn là biết', anh liền mượn rượu mạnh mẽ giang rộng tay ôm chặt lấy Hạ Hi vào bên người, bày ra vẻ uy nghiêm của Tham mưu trưởng, anh trầm giọng nói, "Nếu còn có ý nghĩ đó, tôi sẽ huấn luyện cậu."

Nhìn thấy Lệ Hành quả thật có chút men say, Hạ Hi không đẩy anh ra mà ngược lại đỡ khuỷu tay của anh, tức giận nói, "Đừng còn không vững mà còn quậy, mau đi thôi." Quay đầu chào tạm biệt với nhóm người của Hạ Hoàng Huân, rồi đỡ Lệ Hành đi xuống lầu.

Hạ Hi lấy bờ vai nhỏ của mình đỡ lấy cơ thể nặng trĩu của Lệ Hành, cô lải nhải trách mắng, "Thật là không có tiền đồ, không uống được nhiều rượu nhưng cũng không đến mức kém như vậy chứ? Anh đứng thẳng đi, nặng chết em rồi..."

Giữa trán lộ ra vẻ chất phác, Lệ Hành nắm cánh tay đang khoát ở trên vai Hạ Hi, anh oán trách như trẻ con, "Không phải em đã hạ lệnh cho anh không thể không uống rượu rồi đấy sao, anh mà thật sự không uống thì em sẽ giáo huấn anh. Vậy cũng không được, bằng không từ ngày mai anh bắt đầu luyện tập, mỗi lần đều thua như vậy thì thật mất mặt."

"Anh dám!" Nhẹ nhéo anh, lông mày của Hạ Hi nhướng lên, "Không uống được rượu thì có cái gì phải mất mặt? Cơ thể cũng không phải dùng để phá, em là vì muốn tốt cho anh thôi. Theo em, đến thuốc lá anh cũng nên cai đi."

Gió đêm hơi lạnh, Lệ Hành cởi áo xuống khoác lên người Hạ Hi, dịu dàng nói, "Biết là em muốn tốt cho anh, nếu không thì làm sao phải nghe em nói. Anh đã cố gắng hút ít lại rồi, lâu lâu hơi mệt mới lại lấy ra hút một lần." Nghĩ đến vẻ say rượu của cô, anh cắn dạn, "Em cũng nghe lời chút đi, về sau không được uống rượu nữa." Thấy cô muốn nói lại, anh thu lại nụ cười thay vào đó bằng vẻ mặt nghiêm túc, "Anh không phải đang trao đổi ý kiến với em, mà là anh đang ra lệnh cho em!"

"Coi em như lính của anh để ra lệnh sao?" Hạ Hi mới không chịu thua anh, quệt miệng nhỏ nói lại, "Hơn nữa, em còn không phải là vì anh sao, chẳng lẽ muốn người ta công anh về? Nhưng em mà không trụ được thì còn có anh mà."

Về mặt lập tức dịu xuống, Lệ Hành cúi người áp mặt lên má của cô, "Cảm ơn vợ đã thay anh ngăn rượu."

Hạ Hi nện vào ngực anh một cú, "Ai là vợ anh chứ, đừng có làm dáng."

Lệ Hành chơi xấu ôm lấy cô, anh lưu manh nói, "Đã ngủ ở trên giường của anh rồi, còn không phải là vợ thì là cái gì?"

Hạ Hi xì một tiếng rồi vùng vẫy, "Mượn rượu để giả điên phải không? Được, cứ để người ta nhìn đi."

Đều đã tắt đèn, ở dưới ánh đèn này có ai trong quân đội cả gan dám ra đây làm kỳ đà chứ? Lệ Hành ôm cô càng chặt, miệng dán ở bên tai cô cọt xát, "Anh không có say, anh còn có thể đi nghiêm đấy."

Quen biết và yêu nhau đã nhiều năm, sớm đã làm quen với việc Lệ Hành thân mật, nhưng ngoài miệng nói muốn thách đấu với anh là một chuyện, nhưng thật sự cùng chạm vành tai với anh lại là chuyện khác. Lúc này Lệ Hành lại như gần như xa hôn cô, Hạ Hi vẫn theo bản năng mà né tránh, đồng thời cũng không quên dẫu vô mồm với anh, "Vậy đi cho em xem thử, chỉ sợ đi được vài bước liền ngã đến mức bốn chân chổng lên trời."

Cái này có thể nhịn, thì còn gì không thể nhịn nữa. "Anh nói cho em biết đừng nghi ngờ sức chiến đấu của anh." Phép kích tướng quả nhiên rất có ích, cơn say của Lệ Hành đã mất dần, buông cô ra, đứng vững tại chỗ, "Nhìn này, anh chỉ biểu diễn một lần thôi."

Hạ Hi nín cười lùi sang một bên, hai tay chấp sau lưng, hạ giọng ra lệnh, "Nghỉ, nghiêm, đi đều bước, bước..."

Lệ Hành để tùy ý cho cô quậy, tuân theo khẩu lệnh nghỉ, nghiêm, và bước đều của cô.

Hạ Hi biết rõ cả thời gian từng bước chân của Lệ Hành, phát hiện bước chân của anh quá chuẩn mực như thường ngày là 75 cm, thời gian bước đi cũng duy trì mỗi phút đi được 116 bước. Hơn nữa cho dù là một người, toàn thân toả ra sức mạnh rất mạnh mẽ, cuối cùng lại bỏ đi khí thế dõng dạc lấp ló.

Hạ Hi cảm thấy Lệ Hành trời sinh phải mặc áo quân nhân. Giờ tay lên vuốt ve quần hàm trên áo quân nhân đang khoát lên người mình, cô đột nhiên cảm thấy rất biết ơn thủ trưởng của anh. Nếu không phải có anh ta giữ anh lại và sắp xếp cho anh, cô thật sự đã không có cơ hội được nhìn thấy quần hàm trên áo quân nhân của anh. Bọn họ sẽ có tình cảnh như thế nào đây?

Khi Hạ Hi vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, Lệ Hành bị bỏ quên bước tới dừng lại trước mặt cô, anh cười như không cười nói, "Thủ trưởng, em mà không kêu nghỉ thì anh đụng vào cây đấy."

Hạ Hi "Hả?" một tiếng, sau đó khẽ trách, "Anh đi mà không có tiếng động, làm em giật cả mình."

Lệ Hành giờ tay gõ nhẹ lên trán cô, "Anh đã hô hai lần báo cáo mà không nghe thấy chỉ thị, đang nghĩ gì vậy hả?" Sau đó hai tay chụp lên thân cây ở sau lưng cô, trong lúc đó Hạ Hi bị vây trong cái ôm ấm áp của anh, ánh mắt anh chăm chú và thâm tình đang tình tứ và quyến luyến nhìn mặt cô.

Ngay khi Hạ Hi tưởng rằng anh sẽ hôn cô, Lê Hành lại ngồi xổm xuống trước mặt cô, vỗ vai mình, "Lên đây."

Suy nghĩ này thiếu chút nữa làm cho cô không theo kịp. Hạ Hi lại buột miệng hỏi, "Làm gì vậy?" Thân thể cũng đã ghé lên lưng Lê Hành, giờ hai tay ôm lấy cổ của anh.

Lê Hành thoải mái cồng Hạ Hi nhỏ gầy, hai tay thoáng dùng sức nâng cô lên cao một chút, "Vợ đã thay anh rửa rượu, có qua có lại thì anh cũng nên bày tỏ một chút."

Một màn này trông rất quen thuộc, Hạ Hi không tiếng động nói ở trong lòng, "Xin chào, lâu rồi tao không chạm vào mày đấy, lưng à."

Cảm thấy tay nhỏ của cô nắm thật chặt, giọng nói của Lê Hành dịu dàng hẳn, "Một sao? Đợi lát về phòng anh sẽ xoa bóp chân cho em, huấn luyện vào ngày mai sẽ tiêu hao rất nhiều sức khỏe."

Hạ Hi ừ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dán vào cạp sát bên gáy của anh.

Đến nhà, Lê Hành kêu lính canh gác đưa một chút mật ong qua nhà anh để cho Hạ Hi giải rượu. Hạ Hi uống xong liền đưa ly trà tới tay của Lê Hành, thấy anh bụng ily trà dựa vào đầu giường, cô hơi do dự rồi liền cầm lấy đồ ngủ đi tới phòng tắm.

Con say của Lê Hành vẫn chưa có hết, anh liền dựa vào đầu giường nghe tiếng nước chảy ào ào truyền ra từ phòng tắm, tâm tình của anh cảm thấy bình yên trước nay chưa từng có. Sau một hồi tiếng nước ngừng lại, cửa phòng mở ra, anh thấy Hạ Hi mặc một cái áo t-shirt màu trắng, ở dưới phối với chiếc quần ở nhà, đang khom lưng lau tóc.

Anh rất tự nhiên nhận lấy công việc ở trên tay cô, Lê Hành vừa giúp cô lau tóc ướt vừa nói, "Trong ngăn kéo đã chuẩn bị sẵn mấy sấy, nhưng mà đừng dùng nữa, làm tự nhiên cũng được, dù sao cũng phải đợi thêm một lúc nữa mới ngủ mà."

Hạ Hi không có ý kiến, tay nhỏ của cô theo bản năng để lên chân anh, cô nghiêng đầu hỏi, "Ngày mai anh là người sẽ huấn luyện cho bọn em sao?"

Lê Hành suy một ra ba, "Vậy là muốn anh dạy hay là không muốn đây?"

Hạ Hi đảo mắt suy nghĩ, cuối cùng nói, "Muốn chứ."

"Hả?" Lúc này ngược lại Lê Hành là người cảm thấy bất ngờ, anh nghi ngờ hỏi, "Không phải trước đây em kêu anh che mặt đi sao? Giờ sao lại chịu để cho anh dạy? Không sợ bị bọn họ chọc sao?"

Mặt mày Hạ Hi cười cong lên, "Anh họ nói khi anh tham gia vào bộ đội đặc chủng thì anh đã từng thi đấu bắn súng với tất cả bộ đội đặc chủng của cả nước, là tài năng bắn súng riêng, người ta muốn nhìn thấy bộ dạng cầm súng của anh đó mà."

Cảm giác được vợ tôn sùng chính là lực sát thương chí mạng của đàn ông! Lê Hành cong môi, in xuống một nụ hôn trên cái trán tròn bóng của cô. Sau khi lau khô tóc cho Hạ Hi, Lê Hành để cô nằm xuống giường, nghĩ muốn xoa bóp chân cho cô để cho cô dễ chịu sau một ngày mệt mỏi. Mà khi bàn tay to đầy vết chai của anh chạm vào làn da non mịn như em bé của cô, cảm thấy thân thể cô bỗng cứng ngắc, động tác của Lê Hành hơi chậm lại. Cảm thấy trong không khí tràn đầy hơi thở mờ ám, rốt cuộc anh mới ý thức được xoa bóp không phải là đề nghị tốt lắm. Nhưng khi nghĩ tới Hạ Hi đã mệt mỏi cả ngày, anh liền thu lại suy nghĩ đang mơ màng của mình, dẫn đo một hồi rồi vẫn tiếp tục động tác ở trên tay.

Nhưng mà nào ngờ Hạ Hi lại đánh vỡ sự bình tĩnh mà Lê Hành đã cố gắng khống chế, đương nhiên cô cũng không phải cố ý. Chỉ là do ở trong trường hợp quá mức khẩn trương khi Lê Hành chuẩn bị rút tay lại, cô liền trở mình đứng lên, động tác này làm cho cổ áo t-shirt của cô càng mở rộng, làm cho bờ vai mảnh khảnh trắng ngần lộ ra trong không khí, tạo ra cảm giác phong tình và gợi cảm.

Gợi cảm như vậy thật sự quá hấp dẫn! Mà Hạ Hi lại cứ thêm dầu vào lửa khiêu chiến sức kiềm chế đã gần tới cực hạn của Lê Hành. Lúc anh muốn giơ tay kéo lại cổ áo của cô cho tốt, cô lại mím chặt môi như rất sợ, rồi lại như ngượng ngùng mà né tránh, áo t-shirt mềm mại vừa đúng lúc dán lên bàn tay đang đưa tới của anh...

Rõ ràng cô không có mặc áo lót! Phát hiện này làm cho trong người của Lê Hành dấy lên một ngọn lửa. Tất cả những áp lực và kiềm chế trước đó đều bay hết, anh như người gặp hạn hán đã lâu giờ lại có một cơn sóng thần đang ập tới, trong nháy mắt lý trí như vỡ òa. Một giây sau đó, Lê Hành liền chiếm lấy miệng lưỡi của Hạ Hi...

Bây giờ cô là người con gái anh đã khát khao nhiều năm, làm sao anh có thể khống chế chính mình? Tâm tư lại một lần nữa không thể khống chế, Lê Hành đè Hạ Hi ngã xuống giường, dùng sức hôn càng sâu, tựa hồ như muốn vứt bỏ các điều cấm kỵ và chỉ muốn chiếm lấy cô.

Cả người bị ôm vào trong ngực cường tráng của anh, Hạ Hi bị ôm đến sắp không thở được, thân thể ngay lại lúc bị môi lưỡi của anh quán lấy đã mất đi sức lực chống đỡ, cảm giác môi anh càng lúc càng nóng, ở trong xương quai xanh của cô hôn mút rất nhiều lần, cũng cảm giác được bàn tay nóng bỏng của anh đang theo đường cong bên eo cô tiến vào bên trong áo t-shirt, chậm chạp và từ từ đưa tới trước ngực mềm mại của cô, nhào nặn hết lần này tới lần khác...

Theo động tác xâm nhập của anh, đầu óc của Hạ Hi dần dần hỗn loạn, sau đó cảm thấy ngực rất mát, áo t-shirt trắng đã bị anh thò lỗ vén lên, tiếp theo môi của Lê Hành tiến tới nơi đó bắt đầu hôn lên. Làm sao có thể chịu được khi bị anh bất ngờ chạm vào, cô khó khăn ngửa đầu ra sau để kiềm nén chính mình, khó nhịn đến khi phải ưm ra tiếng...

Này, rượu đã rước lấy họa...

Nhưng mà khi nhiệt độ cơ thể của Lê Hành sắp đốt cháy Hạ Hi, thì có một tiếng chuông chói tai kéo lý trí của anh trở về. Kéo áo t-shirt đang bị tay anh giữ chặt xuống, Lê Hành nghiêng đầu, ánh mắt bình tĩnh dừng trên cái điện thoại đang ở bên gối của cô, rồi anh chuyển ánh mắt nóng cháy tới trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Quần áo màu xanh nhạt của anh cũng đã bị kéo tới kéo lui rối loạn thành một nùi, để lộ ra cơ ngực rắn chắc. Hạ Hi nhìn thấy dĩ nhiên cô không thể không chế nhip tim của mình, cô hồi hộp đến mức thân thể run lên nhe nhệ.

Chuông điện thoại lại không ngừng vang lên, ép không khí thoải mái hơn chút. Cuối cùng Lê Hành kéo cô đứng dậy, anh vừa dề xuống hơi thở dồn dập của sự ham muốn, vừa lấy tay giúp cô chỉnh lại quần áo và tóc đã lộn xộn, giọng anh khàn khàn nói, "Nhận đi, xem thử anh ta có chuyện gì." Lời còn chưa dứt, anh đã nhắm mắt nằm ngửa xuống giường.

Nhìn thấy tên đang nhảy trên điện thoại, Hạ Hi không thể không nhanh chóng thu lại cảm xúc, sau khi kết nối cô liền lấy giọng nói giòn tan kêu lên, "Đội trưởng." Ở đầu bên kia truyền tới giọng nói lạnh lùng và trầm thấp của Trác Nghiêu, "Kế hoạch có biến đổi, dựa theo tình báo Trần Bưu rất có khả năng sẽ trở về thành phố A trong ba ngày tới. Phó cục Mục và các nhân viên cảnh sát khác sẽ đưa thêm thông báo, trước mắt đợt tập huấn của cô sẽ kết thúc, cô cần phải chuẩn bị tâm lý một chút." Không có nhiều lời, Hạ Hi liền trả lời, "Dạ rõ." Ngay sau đó liền cúp điện thoại.

Sau khi cúp máy, Hạ Hi liền đi tới bên người của Lê Hành, bị anh lấy tay kéo vào trong ngực ấm áp của mình.

Sau một lúc không thấy anh có phản ứng khác, cô nói nhỏ, "Em cần phải trở về đơn vị trước thời hạn."

Lê Hành vốn trầm mặc, sau đó nhắm mắt lại khẽ ừ một tiếng, một bàn tay ở dưới chăn đưa tới ôm eo cô.

Khó có khi Hạ Hi ngoan ngoãn và dịu dàng rút vào trong lòng anh, cô lo lắng hỏi, "Anh đang giận sao?"

Giọng nói của Lê Hành khôi phục lại sự bình tĩnh, anh bình tĩnh trả lời, "Không có."

Hạ Hi muốn giải thích nguyên nhân về chuyện cô đột nhiên rời khỏi, vì thế cô mở miệng lần nữa, "Nhiệm vụ lần này có vẻ đặc biệt, em sẽ đi tới Thiên Trì ở một khoảng thời gian."

Cho dù quan hệ rất thân thiết, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, nên Lê Hành hiểu được. Cho nên anh trầm giọng ừ một tiếng, sau đó lại dịu dàng bổ sung thêm, "Cẩn thận một chút, nhớ mở điện thoại."

Hạ Hi nâng cánh tay nhỏ của cô ôm lấy cổ anh, "Biết rồi, anh đừng quá lo lắng."

"Ngủ đi, mai sẽ dậy sớm đây." Giọng nói tan đi, Lê Hành giờ tay tắt đèn.

Hạ Hi càng ôm anh chặt hơn, Lê Hành nghiêng người hôn nhẹ lên đỉnh đầu của cô.

Ngoài cửa sổ trắng trong như nước, trong phòng lại yên tĩnh, cô không nói và anh cũng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Editor: Á bì

Rốt cuộc thì cũng vì quá mệt mỏi mà Hạ Hi đã ngủ lúc nào không hay trong vòng tay của Lê Hành. Cô cuộn mình lại trong tư thế như con mèo nhỏ lười biếng và đáng yêu.

Mượn ánh trăng dừng ở trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, Lê Hành cung chiêu trách nhẹ, "Đồ ngốc..." Sau đó anh rút lại cánh tay ôm cô, chôn mặt mình vào cổ cô, tham lam ngửi lấy hương thơm từ cô.

Nghe nói khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ thì anh ta sẽ cảm thấy người phụ nữ của mình rất ngốc nghếch và mỏng manh. Giống như Lê Hành vậy, cho dù có so sánh Hạ Hi với những phụ nữ cùng lứa khác, thì cô luôn được coi là loại người mạnh mẽ, nhưng ở trong mắt anh, cô chẳng qua chỉ là một cô gái nhỏ yếu ớt cần anh bảo vệ. Hơn nữa cô còn gia nhập một công việc có tính nguy hiểm cao, thì ý muốn bảo vệ của anh lại càng mãnh liệt. Lê Hành không kiềm lòng được mà nghĩ, nếu sáu năm trước hai người không chia tay, chắc chắn anh sẽ ích kỷ ngăn cản cô vào Cục công an, cho dù cô có nhiều nhiệt huyết với công việc cảnh sát này cỡ nào, anh cũng không cho phép cô mạo hiểm. Nghĩ đến đây, Lê Hành thở dài, lòng của con gái thì phải giữ càng nhanh.

Đối với suy nghĩ của anh tự nhiên Hạ Hi cũng không hay biết. Cô khẽ ừ một tiếng, sau khi chuyển qua tư thế thoải mái khác thì cô liền tiếp tục ngủ say. Một lúc sau, Lê Hành không muốn làm cho cô thức giấc khi mình đứng dậy, anh dịu dàng vén một góc chăn lên, chỉnh lại tóc tai bù xù của cô, rồi mới rời khỏi.

Làm như bị cái gì kéo, tự nhiên Lê Hành đi thẳng tới sân tập huấn. Đứng ở bên cạnh bóng cây cạnh sân, anh nhìn thấy một người đang ngồi ở giữa sân huấn luyện. Cho dù cách rất xa, cho dù chỉ là một cái bóng, nhưng Lê Hành có thể khẳng định người đó là Trác Nghiêu.

Trong lòng có hơi dao động, Lê Hành dựa vào thân cây cứng cáp ở phía sau, rồi đốt một điếu thuốc. Hộp quẹt lay động trong ánh lửa, khuôn mặt tỉnh xảo và thâm thúy của người đàn ông hiện lên.

Một buổi tối đen và âm trầm, một mảnh thế giới yên tĩnh. Trên mặt của Lê Hành vẫn tĩnh bơ, nhưng giữa ánh mắt đang phóng tới giữa sân lại hiện ra cảnh giác và sắc bén.

Chẳng bao lâu sau, Trác Nghiêu đứng dậy đi tới bên cạnh sân tập huấn thì ngoài ý muốn thấy có bóng người ở dưới bóng cây đang đi tới chỗ mình. Ánh trăng chiếu xuống, chiếu lên mặt mũi của Lê Hành ở dưới cây. Trong lúc ánh mắt đang giăng co, thì đột nhiên đêm tối bỗng trở nên sáng rõ và thông suốt.

Có một số lời nói không cần nói cũng hiểu.

Do vì quá yên lặng nên Lê Hành phá vỡ bầu không khí này, anh bình tĩnh nhắc nhở, "Đi ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có huấn luyện đấy." Sau đó không đợi Trác Nghiêu trả lời, anh đã xoay người đi về phía phòng làm việc của mình.

Quân đội có quy tắc của quân đội, bất kể là ai cũng không thể vi phạm. Thân là nhân viên tham gia tập huấn, sau giờ tắt đèn Trác Nghiêu tự ý rời khỏi ký túc xá mà bị trợ giảng tuần tra phát hiện, dựa theo quy định của tập huấn thì chắc chắn phải chịu phạt. Nhưng việc làm người ta ngoài ý muốn chính là khi lính trực ban thấy anh trở về, ngoại trừ sắc mặt không quá thân thiện, nhưng đến cuối cùng cũng không nói gì.

Sáng hôm sau, tất cả những nhân viên cảnh sát tham gia tập huấn đều tập hợp lại ở trên sân huấn luyện.

Sau khi xếp hàng xong, trợ giảng đi tới trước mặt Lê Hành làm một cái chào nghiêm, giơ tay cúi chào, "Nhân viên cảnh sát tham gia tập huấn có 36 người, đã đến đủ 36 người, đã tập hợp xong, xin mời Tham mưu trưởng ra chỉ thị."

Trên mặt của anh lạnh lùng không hề lộ ra một chút cảm xúc nào, giọng nói mạnh mẽ và âm vang của Lê Hành truyền xuống mệnh lệnh, "Bắt đầu huấn luyện!"

Phần đầu tiên trong giai đoạn thứ hai là phần tập huấn chạy bộ. Chạy 100 mét, sau đó chạy thêm bốn vòng tức là 10 mét, chạy thêm 3000 mét, và một ngàn mét chạy việt dã vũ trang. Nói chung suốt cả một ngày, ngoại trừ chạy thì vẫn chính là chạy.

Dù sao vẫn là con gái, thể lực của Hạ Hi vẫn là không địch nổi bọn đàn ông. Cho dù Lê Hành đã dựa vào tố chất thể lực khác nhau giữa nam và nữ nhân viên cảnh sát để điều chỉnh lại cường độ và tiêu chuẩn tập huấn sao cho thích hợp, nhưng đến chiều, cô vẫn có dấu hiệu tụt lại phía sau. Giữa toàn bộ hành trình tham gia tập huấn Lê Hành cũng phát hiện ra cô đã chịu đựng hết nỗi rồi, anh đang muốn chạy chậm lại đến bên cạnh cùng chạy với cô, thì Trác Nghiêu đã cướp trước một bước chạy tới đỡ lấy khuỷu tay Hạ Hi khi thân thể của cô đang lao đảo sắp té ngã.

Bất luận là thời điểm nào, bất kể là dưới tình huống gì, cũng không được vứt bỏ đồng đội của mình! Đám người của Lão Hồ nhao nhao chạy đến trước mặt của Hạ Hi, thay phiên nhau đỡ cô cùng chạy. Từng giọt mồ hôi chảy xuống từ trán, Hạ Hi đều cắn răng chịu đựng.

Không dễ gì khi chịu được cho tới tối, tất cả các nhân viên cảnh sát đều mệt đến mức ngã trái ngã phải. Hai chân run run đứng dậy đi ăn cơm, bọn họ cũng chẳng thừa chút sức nào, vừa vào ký túc xá, trèo lên giường là ngáy khò khò cho tới sáng. Chỉ có mình Trác Nghiêu là không có đi nghỉ, vừa nói điện thoại với cục lãnh đạo để xin chỉ thị công tác vừa lấy ánh mắt ra hiệu cho Hạ Hi ở lại. Chờ sau khi anh cúp máy thì liền nhìn thấy Hạ Hi đang ngồi ở trên bãi đất trống ở ngoài căn tin đầm chân.

"Làm sao rồi? Bị chuột rút à?" Trác Nghiêu thấy thể bước nhanh tới, chạm đầu gối xuống đất như nửa quỳ ở trước mặt Hạ Hi, lấy tay đè bập chân cô, sức lực xoa bóp rất vừa phải, sau đó anh lên tiếng an ủi, "Kiên nhẫn một chút, đừng nhúc nhích..."

Mùi vị bị chuột rút thật sự rất khó chịu, Hạ Hi đều đã muốn phát khóc, oan ức nói, "Mỗi ngày em đều chạy bộ từ sáng sớm, bình thường cũng có rèn luyện, tại sao hôm nay lại đột nhiên...Aaa, đau quá..."

"Chống đỡ chút nữa. Kiên trì thêm chút, sẽ thấy tốt hơn thôi." Cánh tay anh thoáng dùng sức đè lại chân cô, rồi vuốt căng chân cô hai lần, sau đó Trác Nghiêu đỡ cô đứng dậy, "Hoạt động chút xem nào."

Mượn lực nắm của anh đi tới hai bước, Hạ Hi nhe răng cười, "Cảm ơn đội trưởng, không sao nữa rồi."

Môi của Trác Nghiêu cong lên, xem ra anh rất vui lòng nhận lòng biết ơn này của cô, sau đó vừa vặn nhận được tình hình vụ án mà Trần Bưu đưa tới nói tóm tắt một phen, rồi dẫn cô sau khi tới Thiên Trì thì phải chú ý quan sát tỉ mỉ, đồng thời nói cho cô biết trong lúc đang chấp hành nhiệm vụ thì không được ở trong nhà trọ của mình, sau khi cô trở về đơn vị thì họ sẽ đưa chìa khoá chỗ ở mới cho cô.

Sau khi nói rõ xong nhiệm vụ, thấy vẻ mặt Hạ Hi rất mệt mỏi, Trác Nghiêu hỏi, "Liệu có chịu được không?"

Hạ Hi có phần xấu hổ, "Không tập không biết, một khi tập thì mới biết chênh lệch lớn cỡ nào, hôm nay thiếu chút nữa làm cản trở mọi người rồi."

Trác Nghiêu cười nhẹ trêu chọc, "Trước đó tôi đã nói thể lực của đàn ông và phụ nữ rất khác nhau, vậy mà không phục, còn cho rằng tôi kỳ thị giới tính nữa mà có đúng không?"

Sự thật thắng ở chỗ hùng biện, Hạ Hi xấu hổ gãi má mình.

Trác Nghiêu nhìn thời gian một chút, "Không có chuyện gì nữa thì mau trở về nghỉ đi. Nghe nói đêm nay lại có tập hợp khẩn cấp đấy."

Vừa nghe nói có tập hợp khẩn cấp, khuôn mặt nhỏ của Hạ Hi nhả lại như bánh bao nhỏ.

Khi Lê Hành trở về ký túc xá, thì Hạ Hi đang mặc một cái áo t-shirt ngồi ở trên sofa ngủ thiếp đi, tóc vẫn còn ướt. Anh đau lòng sờ lên đôi má của cô bị phơi nắng đến hồng hồng, Lê Hành cúi người ôm cô ngồi lên đùi mình, để cho cô thoải mái dựa vào khuỷu tay mình, sau khi anh kiên nhẫn giúp cô lau tóc xong thì mới ôm cô đi vào phòng ngủ. Sau khi làm xong hết tất cả, mà Hạ Hi cũng không bị đánh thức.

Khoảng hai giờ sáng, trợ giảng muốn xin ý kiến của Lê Hành, "Có thôi không?" Căn cứ vào kế hoạch huấn luyện, quả thật đêm nay có một lần tập hợp khẩn cấp, sau đó phải chạy việt dã ba cây số.

Lê Hành nhàu mi nhắm chước, sau đó anh nhàn nhạt nói, "Để bọn họ nghỉ một đêm đi."

Trợ giảng gật đầu.

Sáng hôm sau, sau khi tiếng còi kêu rời giường vang lên mà Hạ Hi vẫn chưa tỉnh. Lê Hành nằm ở trên sofa nhỏ ngủ cũng phải đứng dậy đi vào phòng ngủ. Anh cung chiều véo mặt cô, dịu dàng gọi, "Tiểu Thất thức dậy thôi."

Hạ Hi ừ một tiếng, chuyển người rồi chẳng có động tĩnh gì tiếp.

Khi kéo Hạ Hi từ trong chăn ra ôm vào ngực mình, Lê Hành vượt thẳng lại vạt áo t-shirt bị cuộn lên khi cô ngủ, anh cố tình lấy râu trên mặt mình cọ xát vào khuôn mặt tròn mím của cô, "Tỉnh lại thôi mèo lười, mặt trời đã chiếu tới móng rồi kia..."

Dựa vào lòng anh, Hạ Hi dụi mắt như trẻ con, mắt buồn ngủ đang mông lung nhìn anh, khó khăn lắm mới yếu ớt lầu bầu được một câu, "Mệt chết rồi..."

Bây giờ Hạ Hi thật sự rất muốn dựa vào lòng của Lê Hành. Hơn nữa toàn thân đang ở dưới trạng thái đau xót đến không muốn di chuyển, cô lại càng cần bờ vai của anh. Loại cảm xúc ỷ lại này, Lê Hành cảm thấy rất an tâm mà cũng thấy rất đau lòng. Thờ dài, rốt cuộc anh nhịn không được mà phải lên tiếng, "Nếu không chịu được thì đừng huấn luyện nữa, anh sắp không chịu nổi rồi." Lê Hành đã đánh giá cao chính mình, anh vốn tưởng rằng anh có thể ngoan độc và quyết tâm khi để cho Hạ Hi đi tập huấn lần này với đồng đội của cô, mắt thấy bộ dáng mệt đến ỉu xiu và đáng thương của cô, anh đau lòng đến không chịu được.

Hạ Hi theo bản năng ừ một tiếng, chờ tới khi phản ứng kịp về việc anh đang nói, cô nghiêng đầu tựa vào gáy anh, cười khê nói, "Bây giờ chưa lập tức trở về đơn vị trước thời hạn, thì cũng không thể để em mất mặt khi làm lính đào ngũ chứ. Em không sao, em chỉ tung ra chút chiêu làm nũng thì đã làm cho anh đau lòng như vậy rồi, anh đã bị mắc lừa." Sau đó cô từ trong ngực anh nhảy xuống giường, làm như không có việc gì cô liền đi rửa mặt, sau đó cô vừa đánh răng vừa mơ hồ yêu cầu, "Nhớ cạo râu đi, đừng có châm em nữa..."

Vì Hạ Hi quá kiên trì nên cuối cùng Lê Hành cũng đồng ý cho cô tham gia huấn luyện bắn súng vào hôm nay.

Ở trong cục kỹ thuật bắn súng của Trác Nghiêu luôn coi là số một số hai, còn Hạ Hi lại là quán quân mới của cuộc thi bắn súng mới nhất, theo lẽ thường mà kết luận thì toàn bộ trình độ tác chiến của các nhân viên cảnh sát tham gia tập huấn lần này đều thuộc loại cao. Nhưng trước khi bắt đầu ngày huấn luyện hôm nay, thành tích tạm thời của bọn họ đều được so sánh với các chiến sĩ hỗ trợ tập huấn, rõ ràng kết quả có sự chênh lệch rất lớn.

"Không phải ai sinh ra trời sinh cũng đều là tay súng thần, muốn chính xác thì phải dựa vào viên đạn mà mình bắn ra." Đối với kết quả lần này, Lê Hành dường như cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, anh bình tĩnh hạ lệnh, "Nằm xuống chuẩn bị đạn!"

Động tác của tất cả cảnh sát nhanh chóng nằm xuống, cách xa một trăm mét cố định vào hồng tâm. Nhìn thì tưởng là nhiệm vụ đơn giản, nhưng đã lặp lại rất nhiều lần rồi, vẫn không có cách nào để cho tất cả các thành viên ở trong thời gian quy định đều được thông qua.

Có đội viên không kiên nhẫn được nữa, đành oán thán nói với người ở bên cạnh, "Chưa được chính xác, vì bảo đảm độ chính xác khi bắn ra, nhất định phải ở dưới điều kiện không gió cùng bắn và tiến hành điều chỉnh ngắm súng, thời gian căn bản vốn không đủ. Hướng hồ lại còn gió lớn như vậy, làm sao mà bắn chuẩn chứ?"

Tại Lê Hành cực kỳ nhạy bén, cho dù nhân viên cảnh sát đó đã đề giọng mình xuống rất thấp nhưng Lê Hành vẫn nghe được, ngay lập tức liền bị anh trách mắng, "Tại sao lại không thể bắn chuẩn chứ? Điều kiện không gió? Cậu cho rằng cậu là ông trời sao, cứ mỗi lần bắn là phải tạo ra điều kiện không gió? Hay là nói nếu có gió là cậu không thể đảm nhận nhiệm vụ bắn nữa?" Dùng ánh mắt ra hiệu cho trợ giảng, từ trong tay anh ta lấy cây súng ống chưa qua sự điều chỉnh nào, Lê Hành trầm giọng nói, "Tôi làm cho các người xem, cái gì gọi là không có khả năng!"

Trợ giảng liếc nhìn nhân viên cảnh sát đó, sau đó hạ lệnh cho Lê Hành, "Nằm xuống chuẩn bị đạn!"

Đồng thời cũng có chiến sĩ ở bên cạnh tính thời gian.

Lời nói của trợ giảng còn chưa dứt, rõ ràng Hạ Hi đã nghe thấy tiếng động nằm xuống của Lê Hành, tiếng động cực kỳ vang to, làm cho cô cảm thấy đau đùm cho anh. Lại nhìn thấy sau khi Lê Hành nhận được khẩu lệnh, tay trái của anh vươn về phía trước, bàn tay men theo chấm đất ở phía trước, thân thể thuận thế nằm ngã ra, tay phải cầm súng bắn ra, tất cả các động tác đều gọn gàng nhanh chóng, không có một chút dài dòng. Sau đó chính là âm thanh rít gào của viên đạn.

Lệ Hành hoàn thành hàng loạt các động tác quá nhanh, quá tinh tế, các nhân viên cảnh sát thậm chí cũng không có thời gian chú ý tới việc anh có làm trình tự chỉnh lại súng ống hay chưa, thì anh đã hoàn thành việc bắn của mình rồi. Sau đó truyền tới tiếng báo cáo của chiến sĩ, "Đã trúng mục tiêu!"

Tính sơ qua thời gian, mọi người đều kinh ngạc, mãi cho đến khi Lệ Hành đứng dậy trả súng lại cho trợ giảng, thì vẫn còn trong thời gian quy định. Hoàn thành hàng loạt các động tác rườm rà một cách đẹp mắt, mà lại còn sáng tạo ra thành tích không thể tưởng tượng được. Kết quả như vậy khiến cho các đội viên tham gia huấn luyện không thể không khâm phục. Vì thế tinh thần của mọi người tăng thêm mười phần, dưới ánh mặt trời chói chang vẫn có thể duy trì sức chiến đấu dồi dào, bắn súng liên tục.

Khi tiếng súng nổi lên bốn phía trên sân tập bắn, thì Phó cục trưởng Mục Nham đang đi xe tới đoàn 532. Đến cùng với anh, còn có chuyên gia vũ khí hạng nhẹ--Hạ Tri Dư.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Thực ra hôm qua Mục Nham đã gọi điện cho Hạ Hoàng Huân, máy vừa thông anh liền vui sướng kêu lên, "Xế chiều ngày mai có thể điều chỉnh hai giờ không, tạm thời tôi muốn thêm một khoá huấn luyện cho nhân viên cảnh sát."

Anh nói không được rõ ràng nên Hạ Hoàng Huân cũng không rõ lắm, "Đều là người của anh, dĩ nhiên lúc nào anh cũng có thể điều chỉnh giờ theo ý anh muốn, cần gì phải chạy tới đoàn làm gì cho mệt?"

"Nếu có thể thì tôi cũng làm rồi." Mục Nham giải thích, "Đoàn 326 cho mượn một người, để dạy những nhân viên cảnh sát thêm hiểu biết về súng ống."

Hạ Hoàng Huân nghe vậy không khách khí nói, "Nhiều khi hành động chỉ lấy tay cầm súng, thật sự cái này không cần thiết." Bởi vì đang vội đi họp nên lời nói của anh cũng có chút vội vàng, đừng nói là hỏi kỹ, tốc độ đồng ý cũng rất nhanh, "Xế chiều ngày mai đúng không? Được rồi, tôi đã biết. Anh chỉ cần dẫn người qua là được. Dĩ nhiên Sân huấn luyện có rất nhiều phòng chức năng, tùy ý anh lựa chọn."

Sau đó Hạ Hoàng Huân thông báo cho Lệ Hành, kêu anh sắp xếp thời gian huấn luyện cho ngày hôm sau, chưa ra hai tiếng đồng hồ. Lệ Hành cũng chẳng nghĩ nhiều, trong tiềm thức anh cho rằng cảnh đội tạm thời cần gia tăng thêm bài huấn luyện mà thôi, lại không ngờ Hạ Tri Dư sẽ tham gia tập huấn đợt này.

So với Lệ Hành không biết chuyện, khi Mục Nham dẫn người mà đoàn 326 cho mượn đó là Hạ Tri Dư tới văn phòng đoàn trưởng của đoàn 532, Hạ Hoàng Huân mới có chút giật mình. Nhưng Mục Nham lại còn thêm dầu vào lửa, trên đường đi tới sân huấn luyện, anh còn không biết mà nói, "Hôm nay cảm thấy cậu rất kỳ lạ nha, làm sao lại có bộ dạng không hoan nghênh tôi vậy?"

"Cuối cùng anh cũng nhận thấy được rồi à." Hạ Hoàng Huân tức giận, "Tôi ghen đã nửa ngày rồi, chẳng muốn nói với anh."

Mục Nham không rõ, "Tình huống này là sao đây? Người của tôi không phải đã chọc giận cậu chứ?" Dĩ nhiên, dĩ nhiên

Trên mặt của Hạ Hoàng Huân vẫn là biểu tình xa cách, "Bọn họ không cho tôi lên tiếng, anh tự hỏi Lệ Hành đi."

Thu lại nụ cười hài hước, Mục Nham ra vẻ nghiêm túc, "Có chuyện gì thì nói thẳng, đừng học người ta quanh co lòng vòng."

Quay người lấy mắt ngăn cản Hạ Tri Dư đang đi ở phía sau, trong lời nói của Hạ Hoàng Huân có gai, "Rất có cảm giác thành tựu đúng không, chuyên gia vũ khí hạng nhẹ cũng đã mời đến rồi, lại còn kiến thức súng ống! Tôi cho anh chọn huấn luyện viên xuất thân từ bộ đội đặc chủng, súng gì mà chưa sờ qua, giờ lại còn phát động nhiều người mời được người riêng của mình tới đây nữa chứ?" Thấy vẻ mặt mờ mịt của Mục Nham, anh chăm trước nói đơn giản tóm tắt gút mắc chuyện Lệ Hành, Hạ Hi và Hạ Tri Dư trước đó cho Mục Nham biết, cuối cùng hỏi, "Anh cảm thấy Lệ Hành sẽ hoan nghênh anh hoặc là Tiểu Thất sẽ cảm kích anh sao?"

Tuy nói người không biết không có tội, có thể tưởng tượng Hạ Tri Dư chính là nguyên nhân làm cho Lệ Hành và Hạ Hi xa nhau trong sáu năm, Mục Nham lo lắng lực ảnh hưởng của Chuyên gia Hạ này, anh lúng túng nói, "Việc đã làm, rõ ràng là hỏng rồi. Làm sao sửa đây, giờ trả hàng lại cũng không được rồi."

"Ngược lại tôi lại muốn đuổi anh về." Hạ Hoàng Huân trừng mắt nhìn anh, có lòng tốt nhắc nhở, "Hai người tốt nhất là không cần ở lâu, đợi lát nữa nếu như không nề mặt, anh chuẩn bị chịu đựng đi. Một đám đều có tính tình rất nóng, tôi đã thấy qua rồi."

"Không còn cách nào sao?" Mục Nham nghe đến nổi da gà, nghiêng đầu nhìn về mặt vẫn như cũ của Hạ Tri Dư, lại nghĩ tới tính tình ương ngạnh của Hạ Hi, trong lòng lại có dự cảm không tốt. Dĩ nhiên, dĩ nhiên

Thật sự như Hạ Hoàng Huân đoán. Khi Lệ Hành, Hạ Hi và Hạ Tri Dư vừa thấy mặt nhau, nhiệt độ không khí bắt đầu giảm xuống nhanh chóng. Căn bản

nụ cười đang ở trên môi khi Hạ Hi đang nói chuyện cùng các bạn trong đội, ánh mắt liền lạnh lại. Lê Hành thì trực tiếp bày ra vẻ mặt không hoà nhã, thậm chí keo kiệt không muốn cho Hạ Tri Dư một cái liếc mắt, đầu quay về phía Hạ Hoảng Huân, rõ ràng bày ra một dấu chấm hỏi to đùng, trong đó ẩn chứa đầy ý tứ trách móc mà không cách nào xem nhẹ.

Mục Nham thu hết toàn bộ vào mắt, nói khẽ với Hạ Hoảng Huân, "Có sóng ngầm mãnh liệt." “dự đoán tình hình”

Nhìn vào mắt Lê Hành, Hạ Hoảng Huân trả lời, "Đây là nề mặt anh quá rồi đây."

Khi Mục Nham và Hạ Hoảng Huân thấp giọng nói chuyện, Lê Hành lại nhìn về phía Hạ Hi, trầm mặc nhìn vào mắt cô, như muốn phóng ra một dây mặt mã tình cảm. Hạ Hi không có né tránh, dùng một loại sắc mặt bình tĩnh suy nghĩ nhìn anh. Tầm mắt hai người dừng ở trong không khí, không hiểu sao tim của cô run lên, suy nghĩ trong lòng biến thành cảm xúc đồng cảm và xúc động. Chuyện gì nên tới thì sẽ tới. Hạ Hi nghĩ như vậy.

Lê Hành và Hạ Hi không coi ai ra gì tự trao đổi ánh mắt với nhau, trong lòng Hạ Tri Dư cảm thấy khó chịu vô cùng, nhưng thân là huấn luyện viên tạm thời, cô cố gắng khống chế cảm xúc của mình, không muốn làm mất mặt ở trước mặt mọi người. Vì thế khi Hạ Hoảng Huân giới thiệu đơn giản về cô xong, cô ra vẻ bình tĩnh cùng tham gia giảng bài với trợ giảng.

Thân là chuyên gia vũ khí hạng nhẹ, hiểu biết của Hạ Tri Dư về vũ khí rất phong phú, mà đàn ông đối với vũ khí là sở thích trời sinh, cho nên khoá học hai giờ này so với thời gian tập thể lực khi Lê Hành dạy, có thể nói là thoải mái và thoải mái hơn nhiều. Hơn nữa khi Hạ Tri Dư giới thiệu về một khẩu sử dụng nào đó của một môn vũ khí, các nhân viên cảnh sát lại càng nóng lòng muốn thử, chen lấn bước lên. Duy chỉ có Hạ Hi thuy chung im lặng không nói gì, làm như toàn bộ chuyện nhân hào xung quanh đều không có liên quan đến cô, vẻ mặt lạnh nhạt và hờ hững của cô làm Trác Nghiêu hoài nghi là này giờ cô không có nghe giảng.

Khi giờ dạy sắp kết thúc, Lão Hồ đề nghị cho anh hi vọng học thêm kiến thức về súng bắn lên. Lấy được sự đồng ý của Hạ Hoảng Huân, trợ giảng vào kho vũ khí lấy ra một bộ súng bắn lên. Hạ Tri Dư giải thích đơn giản sơ qua, làm theo nguyên tắc hỏi, "Có ai muốn thử không?"

Lão Hồ tự nhiên sẽ không nhường, không cần tốn sức bắn trúng mục tiêu ở một trăm thước, anh khó nén được tia hưng phấn, "Thật là đồ tốt, ngắm bia ở một trăm thước mà như ở gần ngay trước mắt, sức giật cũng rất nhỏ." Nhưng vui sướng đó chưa đầy hai phút, kế tiếp anh bắn bia ở một trăm tám mươi thước nhưng không có trúng. Lão Hồ khó hiểu, "Sao lại thế này? Cũng ngắm như là ngắm một trăm thước, nhưng sao lại bắn không trúng bia thế này?"

Hạ Tri Dư cong môi cười, ra vẻ thần bí hỏi, "Có ai biết nguyên nhân không?" Lời nói thì giống như là đang nói với toàn bộ nhân viên cảnh sát, nhưng ánh mắt thì lại bình tĩnh dừng lại trên mặt đang cháy mề hôi của Hạ Hi.

Người ngoài nhìn vào thì sẽ cho rằng Hạ Hi trong toàn bộ quá trình đều không có động tác tham gia, nhưng người biết chuyện thì biết rằng Hạ Tri Dư đang cố tình gây khó dễ. Dù sao theo lẽ thường mà nói, căn bản Hạ Hi tiếp xúc không nhiều với súng bắn lên, đối với tính năng từ từ của súng, ưu và khuyết điểm sẽ nắm không rõ. Nhưng tính tình Hạ Hi vốn rất mạnh, để cho cô cuối đầu với Hạ Tri Dư ở trước mặt mọi người, không thể nghi ngờ đó là đang đánh vào mặt cô.

Tuỳ ý để ánh mắt của Hạ Tri Dư dừng ở trên người cô, Hạ Hi vẫn thuy chung duy trì đặt mình trong tư thái không quan tâm. Cho dù cả đội đều thấy được ánh mắt sắc bén của Hạ Tri Dư, cô vẫn như cũ không hề phản ứng lại. Trái lại, Hạ Tri Dư, cô đang đứng ở trước mặt đội cảnh sát, hoàn toàn không có ý tứ muốn tiếp tục bài dạy, như là muốn xem thử cuối cùng ai là người thắng.

Thấy hai người đang giằng co, Mục Nham thấy được tính nghiêm trọng trong chuyện này. Khi anh chuẩn bị mở miệng, thì lại thấy động tác dừng như vô ý của Hạ Hoảng Huân ngăn lại. Mà Lê Hành đang muốn đứng dậy nói chuyện, sau một giây thấy ánh mắt cảnh cáo của Hạ Hi ngăn lại, vì thế anh mím chặt môi, đứng tại chỗ không nói gì.

Rốt cuộc Hạ Tri Dư thiếu kiên nhẫn, cô phá vỡ trầm mặc chỉ đích danh nói, "Cảnh sát Hạ."

Giọng nói của cô tán ra trong không khí, đôi mắt trong veo của Hạ Hi bỗng chứa ý cười, là cái loại bắt đắ dĩ cười chế nhạo.

Trên mặt Hạ Tri Dư vẫn như cũ treo một nụ cười bên môi, cô nói, "Có thể nói cho mọi người biết nguyên nhân tại sao bắn không trúng bia ở 800 thước hay không?"

Hạ Hi phối hợp thái độ giả tạo với Hạ Tri Dư. Cô chiếu theo quy tắc nói, "Dạ" rồi đi ra khỏi hàng của mình. Sau đó, bước chân cô vững vàng bước tới chỗ Lão Hồ, dùng hai tay thon dài mà có lực cầm lấy súng bắn lên nhìn thật kỹ, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người tháo gỡ nó ra. Động tác nhanh nhẹn lưu loát của phụ nữ không thua đấng mày râu.

Trong khi tháo rời chúng, giọng nói của Hạ Hi bình tĩnh vang lên, "Súng này luôn được chọn kính quang học ngắm bắn với độ cao gấp mười, đồng thời có đủ công năng ngắm bắn có ánh sáng nhạt, cho nên khi bắn bia 100 thước, bia quả thật gần ngay trước mắt ở trong kính ngắm. Về phần nguyên nhân tại sao lại không bắn trúng bia ở 800 thước, đó là bởi vì đạn ở khoảng cách 300 mét bị lực không đáng kể ở bên ngoài quấy nhiễu, nhưng tại khoảng cách 500 thước cho tới về sau lại chịu sức gió, áp suất không khí, độ ẩm của không khí ảnh hưởng. Nói cách khác khi bắn thì cần phải tính ảnh hưởng của sức gió, lực nén, độ ẩm đối với đạn, rồi tính ra một góc chính xác, rồi sau đó điều chỉnh lại kính ngắm dựa theo góc mình đã tính, mới có thể bảo đảm độ chính xác khi bắn. Mặc khác bởi vì súng này có thiết kế linh kiện và khung súng riêng biệt, mới có thể giảm bớt gần 60% sức giật." Khi nói xong, cô cũng đã lắp ráp xong cả quá trình của súng thành thạo và nhanh chóng.

Hoàn thành tường thuật một cách bình tĩnh, Hạ Hi hỏi, "Không biết tôi nói có đúng không, Chuyên gia Hạ?"

Không khó để có thể nghe ra ba chữ sau cùng được cô đề rất nặng. Trong nháy mắt tìm Hạ Tri Dư đập mạnh, lập tức thoáng qua một ý cười khó thấy,

"Cảnh sát Hạ không hổ là sinh viên tài cao của trường cảnh sát."

Đối với hiểu biết của Hạ Hi về súng bắn lên làm Hạ Tri Dư có chút ngoài ý muốn. Rõ ràng những kiến thức về súng ống này của cô ấy không phải ở trường cảnh sát là có thể học được, cho dù không cam lòng, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy, Hạ Tri Dư không thể không nhìn Hạ Hi với cặp mắt khác. Xem ra, trong sáu năm ngoài trừ việc cô ấy phải chịu đựng đau đớn và nhớ nhung sau khi chia tay người yêu, lại còn làm được một việc có ý nghĩa. Đó chính là lấy sự kiêu ngạo về học hành và nghiêm cứu học một cách triệt để. Có lẽ là vì không muốn thua cô, có lẽ là vì muốn cách Lệ Hành gần hơn. Vô luận là vì nguyên nhân gì, đều đã đủ khiến cho Hạ Tri Dư thua khâm phục khẩu phục.

Cô thua, thua hoàn toàn.

Nghĩ đến đây, ngoại trừ nụ cười chấp nhận số phận và bất đắc dĩ, Hạ Tri Dư đã không lộ ra thêm điều gì khác.

Cuộc đua tình yêu này, trong trận chiến tranh phụ nữ này, nên dừng ở đây, rốt cuộc đã kết thúc.

Huấn luyện kế tiếp, được Mục Nham đề nghị và Hạ Hoàng Huân đã đồng ý, đã đi bộ đội đặc chủng trong sáu năm, Lệ Hành có biệt danh là 'Phán Quan' vì tập huấn đứng ra làm mẫu bắn vào bia đang di chuyển cách 800 mét. Lên đạn, kéo càn, nhắm, từng động tác của quân nhân chuyên nghiệp được làm một cách lưu loát và đẹp mắt. Sau đó Lệ Hành bóp cò, viên đạn được bắn ra.

"Bang bang..."

Mười viên đạn, mười cái bia, đều bắn trúng mười hồng tâm!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi nghĩ nếu tôi là Hạ Tri Dư, tranh đoạt đã nhiều năm như vậy, thì cũng đã mệt rồi. Dứt khoát đi, tắm rửa rồi về nhà đi ngủ. Nhưng mà lặn nước thì không được đi ngủ, một cái hai cái ba bốn năm cái đứng nghiêm, Tham mưu trưởng Lệ cần phải khao đồ ăn hai tiếng đồng hồ trong quân đội (_ _) Cái gì? Tạo phản? Không đồng ý! (_ _)

Editor: Khúc cuối hơi khó hiểu chút. Hình như anh Hành cần phải khao mọi người về việc cô Dư không còn bám lấy anh hay là có ý phá tình cảm của anh và chị nhà ta. Còn chuyện không đồng ý chắc là của bà tác giả rồi, chắc bà không được ăn nên bĩ quạu. Mình đoán là thế.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Lớp tan trễ nên trời đã nhuộm đỏ bởi ánh mặt trời chiều, đứng ở trên sân huấn luyện, những ánh mắt tán thưởng bắn lên trên người Hạ Hi, Mục Nham xúc động mở miệng nói, "Lúc trước Cục trưởng Hạ không đồng ý cho tôi điều động Hạ Hi. Tôi có thể hiểu được tâm của một người làm cha, ai lại muốn thả con gái mình lên chiến trường chứ? Nhưng tôi còn có thể miễn cưỡng chịu đựng được áp lực mà chuyển cô ấy vào đội cảnh sát hình sự. Cho tới hôm nay tôi càng chắc chắn về quyết định của mình, trời sinh cô ấy nên là người cầm súng."

"Kỳ thật tôi nên cảm ơn anh." Ánh mắt nhìn về phía Hạ Hi có đầy tình yêu và dịu dàng của một người anh trai, Hạ Hoàng Huân xấu hổ cười, "Không giấu gì anh, cho tới hôm nay tôi mới biết tại sao con bé cứ khẳng khẳng muốn học về phương diện súng ống gì đó, trước đó tôi luôn cho rằng đó chỉ là hứng thú."

Năm năm trước Hạ Hi thi vào trường cảnh sát, mỗi ngày ngoại trừ tham gia khoá học bình thường và lớp ngoại khoá ra, cô bắt đầu nghiên cứu về vũ khí. Trong thời gian bốn năm, tất cả các kỳ nghỉ bọn họ đều bỏ qua, toàn bộ thời gian đều được cô dùng để học môn bắn súng và thỉnh giáo những vấn đề khó với chuyên gia. Ngoại trừ người nhà họ Hạ, không có ai biết được kỳ thật Hạ Hi chính là chuyên gia vũ khí hạng nhẹ nghiệp dư.

Giống như năm năm cổ chấp và kiên trì vừa vắn vì dành cho thời khắc ngày hôm nay. Hạ Hoàng Huân bỗng nhiên hiểu rõ Hạ Hi đã phải chịu áp lực lớn đến gần như tuyệt vọng khi cô chờ Lệ Hành. Cô muốn mình phải mạnh mẽ lên, có đầy đủ năng lực và có thể vững vàng đứng bên cạnh anh, cô muốn chứng minh, Hạ Tri Dư có thể làm được, thì cô cũng có thể làm được!

Sở dĩ Hạ Hoàng Huân ngăn cản Mục Nham ra mặt là vì biết cô có thể tự thoát được, vì anh biết rõ thực lực của cô em họ này. Chỉ là một bộ súng bắn lên thôi mà, đối với cô mà nói tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng so với sự hiểu rõ ở trong lòng của Hạ Hoàng Huân, Lệ Hành có chút chần chừ. Anh hoàn toàn không nghĩ một cô gái nhỏ như cô lại có thể bùng được một bộ súng bắn lên nặng mười ký, cả người anh bị cảm xúc bao trùm. Anh đột nhiên ý thức được, may mà trong thời gian chia tay sáu năm anh không có bỏ rơi mình, nếu không giờ này anh đã không còn xứng với Hạ Hi. Có lẽ còn có rất nhiều cảm xúc khác, nhưng cái gì cũng không so với cảm giác hạnh phúc đang dâng lên mãnh liệt trong lúc này. Giờ này phút này, Lệ Hành chỉ muốn yên lặng ôm Hạ Hi vào trong lòng, để cho anh dùng nhiệt độ cơ thể nói cho cô biết, cô đã đưa cho anh một phần tình yêu rất sâu nặng.

Cái gì có thể so được với tình yêu vợ chồng, càng làm người ta cảm thấy hạnh phúc?

Nếu như cái giá có được Hạ Hi là phải mất toàn bộ thể giới, Lệ Hành cũng sẽ không tiếc.

Cực tuyệt đề nghị phải người đưa cô về từ Hạ Hoàng Huân, trước khi đi Hạ Tri Dư lần đầu tiên bình tâm nói chuyện với Hạ Hi. Giữa sân huấn luyện to như vậy, cô lấy tất cả buồn phiền nói ra hết, "Tôi cho rằng mình đã yêu hết mình, nhưng kỳ thật căn bản tôi chính là người không hiểu yêu là gì. Nói thật tôi chưa từng phục người nào, cho dù anh ấy đã từng nhân mạng rất nhiều lần anh ấy chỉ yêu mình cô." Ngừng lại thật lâu, Hạ Tri Dư hít thở sâu, "Tôi luôn cảm thấy chính mình là chuyện cười. Sáu năm, luôn muốn đuổi theo tranh giành tim và sinh mạng của một người đàn ông vĩnh viễn sẽ không bao giờ có khả năng thuộc về mình, lòng tự ái không ngừng bị bào mòn, nhưng chẳng nhận lại được gì, hoàn toàn không chấp nhận được."

"Không phải người ta thường nói bài học đầu tiên trong tình yêu đó chính là học bị tổn thương hay sao, sự thật chứng minh đây không phải là một câu sa sút tinh thần để hình dung." Đây cũng là lần đầu tiên trước nay chưa từng có Hạ Hi lại yên lặng như vậy, duy chỉ có trong đáy mắt ánh lên một tia đau thương rồi biến mất biến hiện cảm xúc lúc này của cô, cô nói, "Huống hồ mẹ anh ấy lại yêu thương cô như vậy, thì làm sao lại nói là cô chẳng nhận lại được gì, hoàn toàn chẳng lấy được gì chứ? Đó chính là mong ước của tôi nhưng đến cuối đời tôi cũng chẳng bao giờ nhận được."

Kỳ thật về phần của Hạ Tri Dư, khi đi theo trái tim và bắt đầu lại với Lệ Hành, Hạ Hi đã không còn để tâm đến nữa rồi. Nhưng mẹ Lệ đã tạo thành tâm kết trong lòng cô, Hạ Hi không biết làm sao để giải. Cho dù là sớm chiều ở chung và cảm thấy hạnh phúc với Lệ Hành, cũng không thể phui đi nỗi khổ riêng này ở trong tim mình. Nhưng đối với một bậc trưởng bối đã không còn ở trên thế gian này, cô còn có thể làm thế nào đây? Cơ hội cố gắng biểu hiện, và tranh thủ tình cảm đã không còn dùng được nữa. Hạ Hi ngấm lại liền cảm thấy có chút tủi thân và thương cảm.

Hạ Tri Dư cười có chút miễn cưỡng và khó coi, ánh mắt hướng về núi ở phía xa, sau một lúc lâu mới nói, "Nếu không phải tôi có ý xấu gièm pha cô, thì bà ấy cũng thích cô lắm đấy."

Hạ Tri Dư quay đầu đi, Hạ Hi đưa mắt nhìn theo bóng lưng vẫn luôn kiêu ngạo và thẳng tắp của cô ấy, khéo môi cô cong lên nở nụ cười, ngay cả ánh cười cũng tràn đầy trong mắt.

'Tình địch' đã được loại bỏ, tập huấn của Hạ Hi cũng dừng ở đây. Nhận được thông báo kêu cô và Mục Nham cùng trở về từ Trác Nghiêu, Hạ Hi liền thu dọn đồ đạc của mình ở căn hộ của Lệ Hành. Ngay lúc cô chuẩn bị ra khỏi cửa thì anh trở về nhà.

Nghe được thanh âm mở cửa của chìa khoá, Hạ Hi đứng ở phía sau cửa không nhúc nhích. Lệ Hành đi vào chú ý thấy ba lô trên vai cô, sau đó anh muốn đưa tay lấy xuống.

Hạ Hi lui về phía sau một bước để tránh, đề phòng hỏi anh, "Anh làm gì đấy?"

Lệ Hành bước tới nhanh, đôi mắt sáng quắc của anh liếc cô, cứng rắn gỡ ba lô ở sau lưng của cô xuống rồi ném lên ghế sofa, nắm tay cô kéo vào trong phòng, thuận tiện lấy chân đá cánh cửa lại.

"Em phải về đơn vị, anh đừng làm trễ giờ của em." Hạ Hi giãy hai lần nhưng không thoát được, tay bị anh cầm rất chặt, "Em là người rất có nguyên tắc về thời gian, cũng không quen để người khác chờ."

Về đơn vị? Vậy đây là đang tức giận vì anh về trễ làm trễ nải giờ về đơn vị của cô? Lệ Hành trừng cô, lấy giọng nói không thể cãi lại hỏi, "Chẳng lẽ em nghĩ anh sẽ để em đi như vậy sao?" Lúc biết rõ cô vì anh mà đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết và nỗ lực, làm sao anh có thể để cho cô đi như vậy?

Nhìn lại đôi mắt đang nhìn cô của anh, Hạ Hi bực dọc hỏi lại, "Thế giờ anh muốn như thế nào?"

"Không muốn sao cả. Anh thì có thể làm gì được em?" Lời còn chưa dứt, Lệ Hành nắm tay ôm cô vào ngực mình, không thêm quan tâm cô đang vùng vẫy mà càng ôm chặt hơn. Khi khuôn mặt nhỏ của cô áp vào cổ của anh, để cho hơi thở ấm áp của cô phun lên da anh.

Lệ Hành càng ôm lại càng gấp, rất sợ khi không cô lại biến mất. Hạ Hi đá vào cẳng chân anh một cú, chờ giây lát vẫn không thấy anh có dấu hiệu buông tay, cô giận dữ nói, "Anh đang điên gì đấy? Phó cục đang chờ đấy, để em đi đi."

Lệ Hành ôm lấy cô ngồi lên ghế sofa, lấy ngón tay chải lại những sợi tóc đang rơi xuống của cô, "Người đã bị anh đuổi đi, ngày mai anh đưa em về đơn vị."

Hạ Hi hít một hơi, ngồi ở trên đùi anh kéo lỗ tai anh, "Ai cho anh tự tiện làm như vậy? Lĩnh thì không phải luôn lấy phục tùng mệnh lệnh là trách nhiệm thiêng liêng sao? Làm sao giờ ngược lại anh lại chỉ huy cục trưởng của chúng em?"

Lệ Hành cười nhẹ, kéo tay cô xuống nắm ở trong tay mình, "Anh ta cũng không phải là thủ trưởng của anh." Sau đó anh thâm tình nhìn Hạ Hi, vờn tay chạm nhẹ cổ cô, dịu dàng vuốt ve, "Cho tới bây giờ anh cũng không biết Tiểu Thất của anh lại tài giỏi như vậy."

Hạ Hi cố gắng xem nhẹ ánh mắt của anh, hất đầu qua, "Có rất nhiều chuyện anh không biết." Lòng cảm thấy cô đang xấu hổ.

Lệ Hành hiểu rõ cô, biết kỳ thật hiện giờ cô đang che giấu thẹn thùng khăn trương ở trong lòng, cho nên mới bày ra bộ dáng không sao cả. Nhìn ánh mắt thâm tình và mềm mại của cô, anh đau lòng nói, "Căn bản em không cần phải yêu cầu mình vượt qua hay đuổi kịp cô ấy, ở trong lòng anh, em là tốt nhất, không ai có thể so được với em. Cho dù em có ra sao thì cũng sẽ không bao giờ thay đổi! Chuyên gia vũ khí hạng nhẹ thì như thế nào, không thích chính là không thích, cùng với những thứ này căn bản không có liên quan, em có hiểu không?"

Từ ngày yêu nhau cho tới giờ, Lệ Hành rất ít khi nào nói lời ngon tiếng ngọt, tất cả những lời yêu thương đều là được bày tỏ dưới tình trạng cô phải đùa với anh. Hạ Hi nghe, trong lòng dâng lên cảm giác nhột nhạt, cực kỳ ấm áp và thoải mái, rốt cuộc cô cũng mở trái tim mình thẳng thắn nói, "Khi đó anh không có ở bên em, em đã mơ một giấc mơ thấy hai người ở bên nhau, trong lòng rất khó chịu, thành phố to như vậy, nên em cảm thấy đặc biệt lẻ loi. Huấn luyện để cô mệt, em đều đã sắp không chịu đựng được. Có một lần tập đánh nhau kịch liệt, ủng quần đội của đội trưởng đá vào lưng em, em cảm

thấy tim của em cũng sắp bị đá ra ngoài...” Cảm thấy tay Lê Hành nắm chặt cổ, cô ngước mắt lên cười một nụ cười đáng yêu và thông minh, tiếp tục nói, “Tôi hôm đó em đã khóc, bỏ lại những suy nghĩ đã qua. Về sau bỗng nghĩ tới Hạ Tri Dư, em tự nói với chính mình, cô ta tham gia quân đội, huấn luyện chắc mệt hơn nhiều, cô ta làm được thì em cũng làm được.”

Chính từ ngày đó mà bắt đầu, Hạ Hi bắt đầu lợi dụng thời gian huấn luyện ngoại khóa học về vũ khí hạng nhẹ. Cô sắp xếp thời gian kín mít, không chừa lấy một tiết hay khóa nào, cũng không bỏ qua bất luận cơ hội để học tập từ người nào đó. Cứ như vậy, vô tình bị Hạ Tri Dư kích thích, bốn năm trôi qua, Hạ Hi trở thành nữ chuyên viên vũ khí hạng nhẹ. Đương nhiên, lúc này Hạ Hoảng Huân cũng đưa ra nhiều điều kiện với cô. Mỗi lần cô đến quân đội, anh đều tới trước đội trưởng tiền nhiệm của 532 Lục Trại Minh xin chỉ thị, sau đó dẫn em họ đi tới bãi tập bắn. Có thể nói thuật bắn súng siêu chuẩn của Hạ Hi không thể bỏ qua công lao của Hạ Hoảng Huân. Còn về phần bộ súng bắn tỉa, Hạ Hi cũng là học được từ đoàn 532. Nhớ đến lúc đó, sau khi tập bắn xong, bờ vai bị sức giật mà vai sưng lên một tuần. Cho nên nói vì để kết hợp lại với tình yêu, Hạ Hi đều làm tất cả.

Nhưng mà những thứ này, Hạ Hi không nhắc tới với Lê Hành sau khi hai người hòa hợp lại. Cô cho rằng vì bạn trai mà trả giá là một loại hạnh phúc. Mà loại hạnh phúc này có thể để ở trong lòng.

Thấy trong mắt Lê Hành tràn ngập áy náy và yêu thương, Hạ Hi cố ý dẫu môi, “Anh chớ có đắc ý, kỳ thật em cảm thấy chơi với vũ khí rất là phong nhã, cũng anh chẳng có liên quan gì.”

Lê Hành đi tới gần hôn nhẹ lên mặt cô, “Ý nghĩ này cũng là vì nghĩ cho anh thôi mà.”

“Anh thì biết cái gì chứ!” Hạ Hi véo cổ anh, “Áp chế lòng háo thắng của tình địch là một loại kỹ thuật. Người ta làm vì anh đấy.”

Lê Hành bật cười, giọng cưng chiều nói, “Tính trẻ con, mới nói có chút mà đã giận rồi.”

“Nói ai là trẻ con hả? Em đây chính là một đứa trẻ to xác đấy.”

“Lúc nào thì lớn, sao không thấy vậy.”

“Mắt anh thật không tốt, đều đã cao hơn nhiều năm rồi...”

“Để anh xem thử đã lớn bao nhiêu rồi...”

“Anh nhìn gì chứ, lưu manh! Lê Hành, anh dám coi nít áo em thử xem!”

“Đừng có to mồm như vậy, phòng này cách âm không được tốt đâu...”

“Toàn thân đều là mồ hôi, cách xa em một chút...đừng...” Trong nháy mắt cô liền bị ôm nằm trên ghế sofa, cái miệng nhỏ đang lái nhai không ngừng của Hạ Hi liền bị môi Lê Hành chặn lại. Mà bàn tay mang chút vết chai của Lê Hành lại linh hoạt trượt vào trong áo khoác rộng thùng thình của Hạ Hi, cách áo ngực ren của cô vuốt ve đến khi mềm mại của cô phải thẳng đứng.

Một ngày tập huấn mệt mỏi nên tránh không được có chảy ra chút mồ hôi, thân thể lại bị Lê Hành đè nặng đến nhúc nhích không được, Hạ Hi theo thói quen tránh né, dù sao anh cũng có thể dễ dàng ôm cô vào trong ngực, nụ hôn vẫn ngoan cố đặt lên môi cô, theo cổ cô xuống...sức lực hôn chỉ có tăng lên, ngăn cách bởi bộ quần phục, nhưng vẫn cảm thấy được người của anh có biến hóa.

Khi bàn tay nóng của Lê Hành tránh được sự trói buộc của áo ngực đụng vào da thịt trơn mịn như em bé của cô, Hạ Hi bỗng nở nụ cười. Đây anh đứng dậy, cô nghiêng đầu né tránh nụ hôn của anh, âm thanh mang theo ý cười nói, “Anh thật đáng ghét, làm cho em nhột quá...”

Kích tình hết sức căng thẳng thoáng chốc tan thành mây khói, Lê Hành hận không được muốn cắn cô một cái, mà anh cũng thật sự làm như vậy. Cúi người xuống cô, mút ra một đầu đồ hồng, anh chống tay đứng dậy dạy dỗ cô, “Lúc làm việc em có thể đừng biến mất tầm có được hay không? Đừng có chính anh bằng việc không tìm ra được em”

Trong mắt trong veo của cô hiện lên một tia cười狡 hoạt, Hạ Hi dừng cảm nói với anh, “Em nhớ đã có người từng nói qua lúc đang làm việc mà không tuân theo quy định, thì cũng giống như không nắm được định lực của mình. Tham mưu trưởng Lê, anh thấy sao?” Nói xong, cô còn nghịch ngợm hôn lên môi anh một cái, cười ngây ngô.

Đây quả thật rất mê người. Chính xác mà nói là hạnh hạ, Lê Hành có thể khẳng định, bây giờ anh đang rất tức giận!

Vì để chúc mừng Cảnh quan Hạ có hành động đã được dự tính trước, Tham mưu trưởng Lê quyết định phải hung hăng chinh cô một trận.

Eo là nơi Hạ Hi sợ nhột nhất thì nhất thời bị người sờ vào, Lê Hành hí mắt, “Tuồng rằng anh đã quên chỗ nào là nơi em sợ nhột nhất sao?”

Hạ Hi cười ha hả đến thờ hồng học, để lại bàn tay đang làm bận của anh uy hiếp, “Em sẽ méc anh em là anh ăn hiếp em.”

“Lại còn méc nữa!” Tay Lê Hành ở bên hông cô nhẹ nhàng dùng chút sức.

“A, đừng mà, ha ha...” Hạ Hi lại cười rộ lên, thân thể vận vẹo để tránh.

Lê Hành đâu có dễ dàng buông tha cho cô, tính trừng phạt cho da thịt cô phải ngứa lên. Chờ Hạ Hi cười đến mệt, anh ôm cô nằm lên giường lớn, cực kỳ lưu manh, nhanh nhẹn và đẹp trai cởi áo và quần của cô ra.

Khi quần áo của Hạ Hi không chỉnh tề, chỉ mặc bộ ‘bikini’ rớt vào bên trong giường, người nào đó cười cực kỳ mỉa mai, “Lần sau có còn dám nữa hay không?” Rốt cuộc, Hạ Hi cũng ý thức được, định lực khiêu chiến của Lê Hành không chỉ có kỹ thuật mà chỉ số nguy hiểm cũng rất cao.

Cho nên nói, nhìn thấy hai người chơi đùa quả thật đến vô pháp vô thiên, còn đâu bộ dáng của cảnh sát và quân nhân nữa chứ?

Giờ đủ rồi, Lê Hành mới tha cho Hạ Hi, để cho cô đi tắm rửa và thay quần áo. Thấy cô muốn đuổi anh ra phòng khách chờ, anh xấu xa nói, “Sớm muộn gì cũng sẽ bị anh nhìn thấy hết.” Vừa nói vừa đi ra khỏi phòng ngủ, chờ Hạ Hi chuẩn bị đứng dậy, anh lại đi vòng trở về.

“A!” Hạ Hi hét lên một tiếng, nhanh chóng lấy chăn bọc lên người, cô tức giận trách mắng, “Đồ háo sắc, lưu manh.”

Không để ý cô đang khần trương, Lê Hành nhanh chóng lấy quần phục của mình đang ở trên giường, “Động tác nhanh lên một chút, mười phút sau tập hợp ở phòng khách, cùng nhau đi tới căn tin.”

Thò đầu ra phòng khách, xác định anh đang ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, Hạ Hi mới chui từ trong chăn chui ra chạy vào phòng tắm.

Tắm nước nóng sạch sẽ, Hạ Hi liền cảm thấy gọn gang và mát mẻ.

Trên đường đi tới căn tin, không thấy có một bóng dáng người nào, tay nhỏ của cô bị Lê Hành nắm chặt.

Nhìn nửa mặt đẹp trai của Lê Hành, Hạ Hi bỗng nhiên nhớ đến ‘Sắc mặt’ của Lưu Du, “Lý tưởng cả đời của tôi là tìm một người đàn ông cao to, anh chỉ cần đẹp trai tùy ý thôi, thì tôi cứ tùy ý y lại vào anh, sau đó năm tháng trôi qua, chúng tôi cứ nắm tay nhau, kì kèo mè nheo tới già.”

Nắm ngược lại tay Lê Hành, Hạ Hi im lặng nói, “Tôi cũng sẽ làm như vậy.”

Đêm cuối Hạ Hi sắp rời khỏi quân đội, Lê Hành vẫn như cũ đi tới văn phòng ngủ. Đối mặt với sự vui đùa và giống như muốn giữ anh ở lại, Lê Hành lườm cô một cái, quăng xuống một lời nói ngoan độc, “Xem anh đến lúc đó làm sao trừng phạt em!” Trước khi đóng cửa lại, anh còn quay người lại cười tà mị, “Lấy mục tiêu là không cho em xuống giường được.” Đáp trả lại anh là Hạ Hi quăng cho anh một cái gối.

Sáng hôm qua, Lê Hành đưa Hạ Hi về đơn vị của cô.

Trên đường trở về thành phố A, Lê Hành hỏi cô đang thi hành nhiệm vụ gì, tại sao những người khác đều ở lại huấn luyện mà chỉ có mình cô về.

Hạ Hi làm bộ dáng giải quyết việc chung, làm theo quy tắc che miệng anh, “Không thể nói, nói sẽ phạm vào quy tắc.”

Lê Hành hỏi nửa ngay mà cô vẫn không chịu phối hợp, anh chỉ đành bất đắc dĩ nói, “Em có phạm quy tắc thì có thể giả bộ mà.”

Hạ Hi cười đến mức không tìm không phổi.

Ở ngoài đội cảnh sát hình sự, Lê Hành vì cô sửa lại cổ áo đồng phục, dịu dàng dặn dò, “Tất cả phải cẩn thận.”

Hạ Hi thuận theo gật đầu, đi tới bên mặt hôn anh một cái, “Tuân lệnh!”

Lê Hành cười, cung chiều véo mặt cô, “Em đi vào đi!”

Tập huấn vẫn tiến hành như cũ, không còn Hạ Hi, Lê Hành huấn luyện các anh em cảnh sát không chút khách khí nào. Mấy ngày trôi qua, Lão Hồ mệt đến mức tay run mà chân cũng run. Giảng co như vậy trong ba ngày, Trác Nghiên cũng sớm trở về đơn vị, Lê Hành phải hoàn thành một ngày tác chiến ở trong phòng để chuẩn bị diễn tập nhện không được phái hỏi Hạ Hoàng Huân, “Đội cảnh sát đang có vụ án gì mà thần thần bí bí vậy?”

Mí mắt của Hạ Hoàng Huân cũng không nâng lên, chậm rãi trả lời, “Không rõ nữa. Hình như đang thiết lập cái bẫy để dẫn dụ người nào đó.”

Thiết kế? Dẫn dụ người? Khi Lê Hành phản ứng kịp thì vọt lên trước, đoạt lấy bản đồ tác chiến của Hạ Hoàng Huân, mở miệng liền tức giận quát, “Tôi thật sự hoài nghi cô ấy có phải em gái anh không đó.”

Hạ Hoàng Huân còn có tâm tình cùng anh nói đùa, “Con bé có phải là em gái tôi hay không thì không cần phải hoài nghi, con bé có thể trở thành cô dâu của cậu hay không, thì ngược lại cần thời gian để chứng minh!”

Lúc này Lê Hành trả cho Đội trưởng Hạ một quyền, “Củ này là thưởng cho việc anh biết chuyện mà không báo!” Sau đó anh lấy chìa khóa xe rồi đi ra ngoài.

Dưới tình huống điện thoại mà không thông tới máy Hạ Hi, Lê Hành nhấn mạnh chân ga.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Khi Lê Hành vừa từ thành phố trở về thì nhận được điện thoại của Hạ Hi gọi tới, mới vang lên một tiếng thì anh liền bắt máy, không đợi cô mở miệng, giọng anh lạnh lạnh hỏi, "Đang ở đâu?"

Hạ Hi trốn ở trong phòng rửa tay, cô đề thấp giọng trả lời, "Không phải đã nói với anh là thời gian tới em sẽ ở Thiên Trì hay sao, cứ hỏi mãi! Còn muốn chạy hoá tính tới nữa sao!" Cảm giác thấy anh không được vui, giọng cô cũng dịu dàng hỏi, "Anh làm sao vậy, tâm tình không được tốt sao? Giống như ăn phải thuốc nổ, chắc là vì không có em ở bên cạnh quậy phá đi."

Bộ dạng của mình giống như ăn phải thuốc nổ sao, rõ ràng mình ăn chính là dấm chua! Lê Hành âm thầm oán, ngoài miệng lại ra lệnh, "Em yên lặng chút cho anh!"

Cô cho rằng anh đang giận là vì Tiêu Dận, Hạ Hi mới tức giận nói, "Mắc mớ gì em phải yên lặng? Em đang chấp hành nhiệm vụ, anh đừng có lo nghĩ chuyện không đâu." Không cho Lê Hành có cơ hội nói chuyện, cô bần tiện hỏi nói tiếp, "Em cúp đây, khi nào về em sẽ gọi cho anh. Mau trở về xem bản đồ tác chiến của anh đi. Thật là, mỗi ngày nhìn nó còn nhiều hơn là nhìn mặt em, chán!" Nói xong cô liền cúp luôn điện thoại.

Nghe được trong tai truyền đến tín hiệu bận, Lê Hành khóc không được mà cười cũng chẳng xong. Ngẫm lại lời cô nói, anh cong môi cười. Nghĩ rằng: cô bé ngốc đó còn biết ghen với cái bản đồ nữa chứ!

Xác định Hạ Hi bình an vô sự, tinh thần căng lên của Lê Hành cũng được buông lỏng. Anh đánh tay lái, xe việt dã chạy thẳng tới nhà trọ của cô. Dùng chiếc chìa khoá lúc gần đi cô có để lại mở cửa, công khai bước vào tổ ấm nhỏ của cô.

Vốn Hắc Hàu Tử đang ghé vào nhà chó ở trong phòng ngủ ngon, nghe được âm thanh của chìa khoá nó liền vênh tai lên, đứng lên nhìn chăm chăm cửa chống trộm, ánh mắt nhỏ lộ ra một tia nguy hiểm.

Vừa đưa tay đẩy cửa Lê Hành vừa vươn tay tới bật đèn, trong miệng kêu, "Tiểu Hắc."

Hắc Hàu Tử nghe thấy giọng nói này thì bỗng vui vẻ chạy tới, làm nũng cọ vào chân Lê Hành.

Đóng cửa lại, Lê Hành ngồi chồm hồm xuống vuốt đầu nó, "Vết thương đã tốt hơn chưa? Để anh nhìn xem thử mày có phải bị Hạ tiểu thư nhà ta cưng chiều tới hư rồi hay không." Care thận kiểm tra vết thương bị súng bắn của nó, chắc chắn miệng vết thương đã khô, anh vui vẻ sờ lông mềm của Labrador, miệng thì khen ngợi, "Biểu hiện rất tốt, xí nữa sẽ mời mày đi ăn một bữa tiệc lớn." Hắc Hàu Tử rậm rì liếm mu bàn tay anh.

Ngồi ở trong phòng khách, Lê Hành rất kiên nhẫn, một mặt cho Hắc Hàu Tử ăn, còn một mặt thì ngồi đó rảnh rỗi tán gẫu với nó, "Nghe nói lúc Hạ tiểu thư nhà ta không có ở nhà thì có người chị em tốt của cô ấy là Nhi Nhan Đại tới chăm sóc mày có đúng không? Chuyện này chứng minh cô ấy đáng tin hơn là Tiêu Dận kia, mày xem mày cũng sắp khỏi bệnh rồi...Anh không ở đây vài năm nay thật sự cảm ơn vì mày đã ở bên cạnh cô ấy, chịu đựng tính ngang ngược của cô ấy...Ăn đi, xí nữa sẽ dẫn mày đi tới Thiên Trì xem rốt cuộc cô ấy đang làm cái gì, nếu cô ấy hành động không nghe theo chỉ huy thì chúng ta chờ cô ấy về, bắt cô ấy chạy bộ để phạt..."

Không biết nếu như Hạ Hi biết được đồng chí thiếu tá của chúng ta có tính lái nhai như vậy, thì sẽ phản ứng như thế nào. Làm như nghe hiểu được Lê Hành đang nói gì, Hắc Hàu Tử ngửa mặt lên oan ức hừ hai tiếng.

Lê Hành thấy thế trách, "Mày muốn tạo phản có đúng không? Dám đứng về phía cô ấy mà không đứng về phía anh mày. Nếu không thì mày chạy bộ đi! Trọng sắc khinh bạn!"

Hắc Hàu Tử bị dạy dỗ liền cúi đầu ủ rũ ở bên cạnh Lê Hành.

Thấy Hắc Hàu Tử không kháng nghị, Lê Hành lại không vừa ý, "Anh dạy mày như thế nào? Không phải đã nói rồi sao, vô luận dưới bất cứ tình huống nào, Hạ tiểu thư đều phải được ưu tiên!"

Sau đó mắt nhỏ của Hắc Hàu Tử chớp hai cái, quay mặt đi nằm úp xuống, không thèm để ý, muốn nói 'thiện biến*' gì thì đều dành cho anh đấy, anh Lê à.

*Thiện lương, biến đổi.

Cho nên nói đạo này làm chó cũng chẳng dễ dàng gì. Đặc biệt phải làm chó biết nghe lời hai bên mới là chó ngoan, độ khó lại càng tăng cao hơn.

Nhìn đồng hồ một chút, Lê Hành liền đứng dậy đi thay quần áo. Sở dĩ anh tới phòng trọ của Hạ Hi trước là vì anh không muốn xuất hiện mà quân trang vẫn còn mặc trên người, nên muốn qua đây thay đồ bình thường của anh mà Hạ Hi mang về khi trở về đơn vị.

Ngày đó trước khi đi cô nói, "Thu xếp cho em hai bộ đồ thường của anh đi, chờ sau khi anh họp từ sư bộ về thì ghé qua thăm em, dù sao anh cũng không thể mặc quân phục cùng em đi rêu rao khắp nơi."

Đối với đề nghị của cô, tất nhiên là Lê Hành phục tùng vô điều kiện. Anh vung bàn tay to lên nói, "Suy nghĩ của em lúc nào cũng có tính xây dựng, thông

qua."

Kết quả Hạ Hi lật tung cả tủ quần áo của anh mấy lần cũng chỉ tìm ra được một bộ thường, cô cau mày nói, "Làm sao lại chỉ có một bộ, không còn cái nào nữa sao? Tốt xấu gì anh cũng là Tham mưu trưởng mà, nghèo quá đi."

"Đồ thường thì bình thường anh cũng chỉ mặc vài lần." Lệ Hành vừa cài khuy áo vừa nói, "Hơn nữa, lương của anh còn phải để dành để cưới vợ nữa chứ, sao có thể lãng phí tùy tiện như vậy?"

Xem đi, lại không đằng hoàng nữa rồi. Hạ Hi cùng anh tranh cãi, "Cứ giả vờ nghiêm túc. Anh nghĩ anh đang mua cô dâu à? Sung sướng quá mà. Chẳng qua không có việc gì mặc đẹp một chút cũng tốt, em cũng đâu chê anh xấu."

Lệ Hành bật cười, lấy tấm thẻ trước đó anh đã chuẩn bị tốt bỏ vào ví nhỏ của cô, dặn dò, "Về sau muốn mua gì thì cứ quẹt thẻ này, không cần tiết kiệm dùm anh, mặt mà là ngày sinh của em." Thấy cô muốn đưa tay lấy ra, ánh mắt anh khiển trách liếc cô một cái, sau đó lại dịu dàng sờ đầu cô, "Nghe lời đi, anh không phải là người ngoài."

Cô không lấy ra nữa, dẫu môi tức giận, "Tiền lương của em vẫn có thể tự nuôi chính mình được, cần gì phải dùng tới tiền của anh, em lại không phải là gì của anh."

Lệ Hành nhúm mày, "Cái gì mà không phải là gì của anh? Cần phải làm em thì em mới chịu nhận à?" Thấy miệng cô méo lại rất dễ thương, trong mắt anh lại nổi lên ý cười, "Hơn nữa, làm hay không làm thì cũng là chuyện sớm muộn thôi. Có phải không vợ?"

Đừng nhìn cách Hạ Hi dùng cảm khiêu chiến định lực của đồng chí Tham mưu trưởng, nhưng khi đối mặt với sự đùa giỡn của anh, cô vẫn không nhịn được mà phải đỏ mặt. Nghe vậy đôi má cô gái nhỏ đỏ lên sảng giọng nói, "Làm đáng, ai muốn gả cho anh chứ." Sau đó xoay người sang chỗ khác xếp quần áo của anh, vì muốn che dấu xấu hổ cô cố tình nói, "Đã vậy mà còn muốn cưới vợ..."

Lệ Hành cười nhẹ, ôm cô từ sau lưng, kề mặt lên gáy cô, biện bạch cho bản thân, "Gả cho anh, tuy nói anh làm không được nhiều tiền, vốn ban đầu là làm kiếm tiền cũng vì muốn cho em. Anh tiêu rất ít, đơn vị lại nuôi anh. Em tính đi, có giảm chi tiêu thì đó cũng thành lợi nhuận, em cũng không bị thiệt thòi."

Hạ Hi bật cười, xoay người đánh anh, "Anh là thương nhân à? Còn biết tính toán nữa chứ! Không đằng hoàng tí nào."

Ôm cô trong khuỷu tay, Lệ Hành rên sát khi còn nóng, "Chờ vụ án của em xong, anh sẽ dẫn em đi gặp chú Hạ. Trong nhà có chuyện vui thì nên chia sẻ ngay. Nếu như chú đồng ý, chúng ta liền đi công chứng trước. Anh biết như vậy là quá tui thân cho em, nhưng làm sao bây giờ..." Trong ngực truyền tới một trận cười, anh cúi đầu thấp giọng nói ở bên tai cô, "Anh sợ ngày nào đó lại không cẩn thận lau súng cướp cò."

"Không giờ trò lưu manh anh sống không nổi có phải không?" Tay nhỏ của cô ở bên thắt lưng anh dùng sức捏, mặt Hạ Hi cọ sát ở trong ngực anh, cuối cùng ngang ngạnh nói, "Hơn nữa, em còn chưa nghĩ tới chuyện này đâu."

"Chưa nghĩ tới mà dám sử dụng mỹ nhân kế với anh, xem anh làm sao chinh em đây?" Lệ Hành giỡn với cô, sau đó lại chuyên chế bá đạo nói với cô, "Đây không phải là hỏi ý kiến của em, em chỉ cần nhận nhiệm vụ làm cô dâu là được."

Mặt Hạ Hi cười cong lên, má lúm đồng tiền ở hai bên má lại như ẩn như hiện.

Trước mặt hiện lên gương mặt tươi cười lộ ra chút xấu hổ của Hạ Hi, tim Lệ Hành liền mềm thành nước. Mọi chuyện dường như bị bụi phủ đầy, Lệ Hành mới có thể ổn định tâm tình của mình sau khi Hạ Hi đi để chuyển tâm huấn luyện nhóm nhân viên cảnh sát, và chuẩn bị diễn tập sắp tới, hi vọng sau khi đánh một trận đẹp mắt rồi sẽ đi gặp cha vợ. Anh nào ngờ cô dâu của anh lại 'hồng hạnh xuất tường' dám dùng mỹ nhân kế đi quyến rũ người khác. Sĩ khả nhân, còn gì có thể nhân (nhân nhện) nữa chứ, Lệ Hành thật sự có kích động muốn bắt Hạ Hi về đánh đòn.

Đổi lại quần áo thường xong, Lệ Hành liền dẫn Hắc Hắc Tử ra khỏi nhà. Bề ngoài khí phách của xe việt dã có đèn sáng trưng, ánh sáng chiếu vào màn đêm mở mắt. Cùng với tiếng động cơ gầm rú, xe chạy như bay ở trong đường. Sau khi Lệ Hành đậu xe ở bãi đỗ xe ở phía dưới cách một khoảng với Thiên Trì, anh và Hắc Hắc Tử đi bộ vào Thiên Trì.

Đứng ở trên đường phố ở Thiên Trì, Lệ Hành có vẻ không chắc chắn dừng bước. Thấy chủ nhân không đi tiếp, Hắc Hắc Tử liền ngồi xuống ở bên cạnh.

Dựa theo quy mô của Thiên Trì, nó được mệnh danh là nơi ăn chơi số một số hai ở thành phố A, nhưng bề ngoài của nó lại được trang trí rất đơn giản làm người ta không thể tưởng tượng là bên trong của nó lại xa xỉ như vậy. Đèn nê ông lúc sáng lúc tối chiếu xuống những thứ vốn thuộc về đêm hỗn loạn này, cùng với thành phố phồn hoa ở phía sau lại che giấu sự xa hoa không thích hợp. Mặc dù không để tâm đến vẻ bề ngoài của nó, nhưng những tiếng náo loạn và phóng túng ở bên trong cũng chẳng ảnh hưởng anh tí nào. Nhưng trong vài lần nói chuyện có nghe thấy Hạ Hi vô tình nhắc tới, Thiên Trì chính là sản nghiệp kiếm tiền vào buổi tối của Tiêu Dận, một năm làm ăn có thể cao lên tới một trăm triệu.

Tối cùng là có chỗ nào không đúng chứ? Có Hạ Hi ở bên trong, lại còn liên quan tới Tiêu Dận, nhiệm vụ mới này làm cho mình cảm thấy hơi nhay cảm.

Trong lúc Lệ Hành đang suy nghĩ thì có một chiếc xe thể thao màu đỏ mui trần dừng trước cửa Thiên Trì.

Khi có người phục vụ chạy tới, Tiêu Dận từ trong chiếc BMW Z4 bước xuống.

Người phục vụ đã sớm cung kính cúi chào ông chủ, sau đó ngồi vào chiếc BMW lái vào chỗ đậu xe riêng của Tiêu Dận.

Khi Lê Hành băng qua đường thì cũng cảm thấy hơn bất ngờ, Tiêu Dận cũng nhìn thấy anh.

Ánh trắng chiếu lên chiếc áo sơ mi đen khi Lê Hành chậm rãi bước tới, mặt mũi anh tuấn, đôi mắt thâm sâu, bước tới phát ra một cổ khí chất vững vàng, làm cho sự tồn tại của anh trong vô hình lại càng được mở rộng.

Mặt của Tiêu Dận vẫn ôn hòa như cũ, duy chỉ có ánh mắt là sâu không thấy đáy, khóe miệng anh nâng lên, đã sớm bước tới nói, “Tham mưu trưởng Lê là khách ít tới, anh vừa tới liền làm cho Thiên Trì nhỏ này của tôi như có được vẻ vang của kẻ hèn.”

“Nhỏ sao?” Tốc độ nhả chữ của anh rất chậm, phun ra hai chữ, mặt lạnh của anh hơi có chút dịu lại, anh không mặn không nhạt trả lời một câu, “Anh đã quá khiêm tốn rồi.”

“Đâu có, chỉ là nói thật thôi.” Tiêu Dận cười nhạt, giọng nói có ẩn chứa ý tứ châm chọc nói tiếp, “Lấy thân phận là Tham mưu trưởng thì hình như tới nơi này không mấy thích hợp cho lắm,” chỉ mới nói có một nửa, Tiêu Dận nhử mảy ánh mắt tới tầm nhìn tới bảng hiệu sáng đèn của Thiên Trì.

Lê Hành vẫn bình thường, lời nói lại ngắn gọn nói rõ mục đích của mình, “Tôi tới gặp Hạ Hi.”

Đất này cũng không phải là anh mở, thì làm sao lại có tư cách ngăn cản người ta tới gặp bạn gái mình chứ. Tiêu Dận nhún vai tỏ vẻ không sao cả, đưa tay làm tư thế ‘mời’ rồi đi trước một bước vào trong Thiên Trì.

Cùng Tiêu Dận một trước một sau vào Thiên Trì, khi cánh cửa nặng nề được mở ra, màn đêm yên tĩnh ngoài kia hoàn toàn tương phản với hơi thở mê loạn gần như bùng nổ ở trong này đập vào mặt. Nhạc Heavy Mental, sân nhảy náo loạn, mặt mày của cả nam lẫn nữ đều bày tỏ rõ dục vọng ở trong lòng, không có chỗ nào là không làm cho người ta có thể chống cự lại sự quyến rũ này.

Nhưng mà cho dù có đủ loạn ánh đèn che giấu, Lê Hành vẫn sắc bén cảm nhận được cảm giác bó buộc ở nơi đây mà mắt thường không nhìn thấy, đỏ hồng, màu sắc từ ánh đèn chiếu quanh người anh, tốc độ rất nhanh làm cho anh, người đã từng qua tập huấn suốt chút nữa là không nhìn được. Đột nhiên cảm nhận được gì đó, Lê Hành phóng ánh mắt nhìn qua bóng lưng Tiêu Dận, trong nháy mắt trấn tĩnh đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Căn bản nhằm mục đích vì an toàn mà chuyện gần tia hồng ngoại cũng không có gì là quá khoa trương, nhưng mấu chốt nó gắn ở những nơi quá bí ẩn, làm cho người ta cảm thấy khác thường. Lê Hành đoán từng khách vào Thiên Trì đều được tia hồng ngoại bí mật bắn tới nhưng họ cứ nghĩ đó là ánh đèn được trang trí trong Thiên Trì.

Đây là một thiết bị đặc biệt hầu như không được sử dụng trên thị trường. Khi tia hồng ngoại đảo qua cơ thể người, nếu trong người có thứ gì đó ví dụ như vũ khí nguy hiểm, thì trên màn hình giám sát sẽ được người xem nhìn ra ngay.

Đây chứng minh cho điều gì? Chắc chắn đó chính là lục soát người.

Chỉ là vì đề phòng đơn giản vậy thôi sao? Có cần phải đề phòng như vậy hay không? Nghĩ đến đây ánh mắt Lê Hành lại càng phức tạp. Nhưng anh vẫn chưa nói gì, và cũng làm giống như với bất kỳ người nào bước vào Thiên Trì, làm như mọi chuyện chưa từng xảy ra, cũng không biết gì hết.

Thấy Tiêu Dận bước vào, người pha chế rượu cung kính chào, "Ông chủ."

Bước chân của Tiêu Dận cũng không dừng lại, đi thẳng qua quầy rượu, đồng thời giơ giọng phân phó, "Chăm sóc tốt cho anh Lê."

Người pha chế rượu là lần đầu tiên thấy Lê Hành, còn thấy anh dẫn theo Hắc Hài Tử ở bên cạnh, nên nhiệt tình hỏi Lê Hành muốn uống rượu gì.

Ánh mắt anh sắc bén đảo qua xung quanh, Lê Hành không thấy bóng dáng của Hạ Hi, anh trả lời không nhanh không chậm, "Cảm ơn, tôi không uống rượu. Tuy ý lấy cho tôi ly gì đó cũng được, giúp tôi tìm một chỗ ngồi." Sau đó vứt bỏ không khí và tiếng ồn ào xung quanh, anh lại tiếp tục tìm bóng dáng của Hạ Hi.

Lê Hành vốn có một loại khí chất làm người ta không thể bỏ qua, cộng thêm đã được huấn luyện nhiều năm, làm cho anh không cần mở miệng, chỉ đứng im lặng vẫn có thể làm cho người ta thấy sự tồn tại của anh. Hơn nữa trong mắt anh lại lộ ra vẻ lạnh lùng dày đặc, càng tạo nên cảm giác áp bức. Cho dù anh biểu hiện cực kỳ khách khí, nhưng người pha rượu vẫn như cũ không dám chậm trễ, ra hiệu cho phục vụ sắp xếp cho anh một chỗ ngồi.

Lúc này DJ đã thay đổi âm nhạc cực kỳ sôi động. Ngay sau đó Lê Hành cảm thấy cảm xúc của những người ở xung quanh bỗng dâng cao. Anh được phục vụ dẫn tới một chỗ ngồi, sau đó ánh mắt nhìn lên sàn nhảy.

Biến hoá lộn xộn, ánh mắt mê ly, cô gái đứng giữa sàn nhảy theo tiết tấu nhạc mà uốn éo vòng eo mềm mại của mình, tự tin bày ra đường cong hoàn mỹ của mình, hơi thở quyến rũ theo tiết tấu sống động tràn ngập sự hấp dẫn thần bí.

Bầu không khí được cô gái đó đẩy lên cao. Định lực của mấy người đàn ông đều sụp đổ, bọn họ phá vỡ không khí ái ngại, lấy dục vọng đã ngủ đông của mình bày ra bên ngoài không cần kiêng nể gì, ức chế không nổi mà phải huyết sáo với cô.

Ánh mắt rơi vào khuôn mặt mịn hoặc bất ngờ xuất hiện của cô gái kia, thái dương của Lê Hành đột nhiên nhảy lên, cảm của anh hoá đá.

Không biết qua bao lâu, hay là chỉ là một lúc, nhưng Lê Hành lại cảm thấy dài cực kỳ. Làm như nhảy đã mệt, cô gái kia liền rời sàn nhảy. Người còn chưa đi đến quầy rượu, đã có những tiếng vỗ tay được phát ra.

Người pha rượu thấy được lập tức cười rồi chuẩn bị đẩy tới một ly rượu có bỏ thêm cục đá, bắt chuyện với cô, "Chậm hơn 20 phút so với bình thường, A Chánh và em cùng đánh cược nói hần là đêm nay chị Mễ Kha sẽ không lên sân khấu."

Mễ Kha là tên bây giờ của Hạ Hi. Bởi vì trước đó đã nói qua với Tiêu Dân, cho nên những người làm việc trong Thiên Trì đều tuân theo ông chủ gọi cô là Mễ Kha. Mà thân phận ban ngày còn lại của cô là có thể làm nửa buổi lãnh đạo, được xưng là Bạch Cốt Tinh. Ví như bây giờ tại sao lại gặp cô ở Thiên Trì, lý do rất đơn giản và cực kỳ hợp lý đó chính là giải toả áp lực.

Đương nhiên là chậm, vì cô phải tìm một chỗ an toàn để trả lời điện thoại của Lê Hành mà. Nhưng Hạ Hi cũng chỉ có thể nói, "Đi thay quần áo đó mà." Mắt cô sáng lên cười gian xảo, cô hào phóng ngửa đầu uống cạn ly.

Rõ ràng là tư thế cực kỳ thô lỗ, nhưng do người làm là cô nên nó cực kỳ ưu nhã, còn có biểu hiện trên mặt cực kỳ tinh xảo, làm cho cậu thanh niên pha chế rượu nửa ngày cũng không rời mắt được.

Một ly rượu lạnh rót vào cổ họng, Hạ Hi hơi nhếch môi, kéo chân dài nửa người tựa vào quầy bar, rất hứng thú nhìn sàn nhảy có trai gái ôm nhau tràn đầy mập mờ, ở một bên tự nhiên vênh vào xem xét đèn điện quay tán loạn khắp nơi, và nói chuyện phiếm với người pha rượu.

"Chị Mễ Kha, chị có ấn tượng về người đàn ông tối hôm qua hay không?"

"Người đeo nhẫn bảo thạch đầy tay, tự cho rất cao quý đó à?"

"Đúng rồi, chính là ông ta. A Chánh nói ông ta đã tuyên bố, ông ta sẽ có được chị trong vòng một tuần."

Hạ Hi nở nụ cười, là cái loại khinh miệt, sau đó lại ra vẻ phân xét phun ra một chữ, "Tục."

"Chị Mễ Kha, chị không biết bối cảnh của ông ta sao? Ông ta chính là lão tổng của danh nghiệp bất động sản Hoa Nghiệp, có biết bao nhiêu phụ nữ..."

Hạ Hi nghiêng đầu nhìn vào mắt của người pha rượu, mỉm cười nói, "Hiện tại người giàu có thuộc thế hệ thứ hai trên khắp thế giới, người nào cũng tự cho mình là trung tâm."

Lê Hành không nghe được Hạ Hi và người pha rượu đang nói gì, nhưng anh chú ý thấy trong tất cả ánh mắt của tất cả đàn ông ở đây đều dán chặt trên người cô, phát hiện này làm tâm tình của anh khó chịu tới cực điểm. Cố gắng khống chế cảm xúc của mình, Lê Hành nhắc nhở chính mình là cô đang làm nhiệm vụ, mà làm mỗi dự người vào đây thì tất nhiên phải thu hút ánh nhìn của mọi người. Vì thế anh áp chế lửa giận ngồi không nhúc nhích.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại có người dám khiêu chiến sự chịu đựng của anh. Mới có mấy phút mà đã có ba người đàn ông tiến lên bắt chuyện với cô. Sau khi hai người trước bị đuổi, theo sát sau là một người đàn ông có vẻ khác những người khác, là một người đàn ông khó chơi.

Tia sáng ánh lên, một ly rượu màu hổ phách được đặt trước mặt Hạ Hi, một giọng đàn ông vang lên, "Người đẹp, mời em uống một ly."

Chỉ cần Tiêu Dân không tự mình trông ở quầy bar, tình trạng như vậy mỗi đêm không biết phát sinh mấy lần. Người pha rượu làm như không thấy lấy ánh mắt khinh miệt liếc qua quần áo khéo léo của người đàn ông này, rồi mới ra hiệu cho Hạ Hi.

Làm nằm vùng tuyệt đối không phải là công việc cho người làm, Hạ Hi suy nghĩ chút rồi chậm rãi ngẩng đầu lên. Tóc dài quấn mềm mại rơi ở trên vai, gò má tinh xảo vì tác dụng của cồn mà hơi đỏ ửng, ánh mắt đầy hơi nước, làm cho khuôn mặt cô lại càng xinh đẹp, hai mắt cô dưới ánh đèn của Thiên Trì lại càng tỏ ra sáng hơn. Mà lúc này tư thế nghiêng người lười biếng, làm cho đường cong trên cơ thể lộ ra hết sức quyến rũ... Tất cả những vẻ đẹp của người phụ nữ đều ẩn hiện trên người cô tạo cho người khác cảm giác một loại quyến rũ hồn phách khiếp người.

Kỳ thực vốn là vì không kiên nhẫn nên Hạ Hi mới biểu hiện như vậy, nhưng ở trong mắt của những người đàn ông này lại biến thành lười biếng quyến rũ. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp và mịn hoặc trước mặt, đợi hồi lâu mà không thấy trả lời, người đàn ông này vẫn kiên nhẫn hỏi lại, "Người đẹp, mời em uống một ly."

Anh mới là người đẹp đấy! Cả nhà anh đều là người đẹp! Hạ Hi oán thầm nhưng vẫn cười như không cười liếc hần, trong mắt ẩn chứa châm biếm và qua loa mà người ngoài không dễ nắm được, im lặng trong phút chốc, cô như nhìn xuyên qua hần, "Sau đó thì sao?"

Sau đó? Ánh mắt đang đối mặt cô bỗng từ tối chuyển thành sáng, người đàn ông đó nhếch môi, cong môi cười chuyển qua thâm ý khác, hơi cúi người, ở bên tai cô chậm rãi nói nhỏ, "Không có sau đó."

Nếu không phải vì chấp hành nhiệm vụ mà biểu hiện phong trần, Hạ Hi biết chắc chắn mình sẽ thưởng cho hần ta một cái tát. Mà lúc này lại thân bất do kỷ, không biết chừng nào Trần Bưu mới xuất hiện, hay có lẽ là đang ở một góc nào đó, Hạ Hi không thể hành động thiếu suy nghĩ. Vì thế làm như bị cồn đốt cháy, cô không hề vì nguyên nhân bị hần ta kè sát mà kích động, ngược lại trầm thấp nở một nụ cười, sau đó phối hợp với hần ta cũng nói nhỏ, thanh

âm mềm mại có ý kéo dài âm cuối, lộ ra chút hơi thở mập mờ và treu ghẹo nhẹ thở ra một chữ, "Hả..?" Một chút ý cười trong đáy mắt cô không dễ phát hiện đã xẹt qua, cô lấy ly rượu đẩy tới chỗ người pha chế rượu, người đàn ông bỗng cười tươi, "Như vậy thì đổi loại mắc nhất."

Bình tĩnh thu vào mắt hình ảnh hai người đang mập mờ ở quầy rượu, Lê Hành cắn răng dè xuống kích động đang muốn bùng nổ.

Sau một ly rượu, anh thấy người đàn ông ở trước quầy rượu đặt tay của hắn ta lên tay Hạ Hi.

Cảm giác được từ bàn tay của hắn ta truyền đến một sự phấn khích khéo léo, Hạ Hi nâng mắt, ánh mắt ẩn hiện mập mờ hờn giận, nhưng giọng nói vẫn ôn nhu, "Làm gì vậy, đây chính là không có sau đó của anh sao?" Giật nhẹ tay ra, nhàn nhạt xa cách nhắc nhở, "Anh này, ngàn vạn lần anh đừng có gì khác với bọn họ."

Pha lẫn hơi thở mập mờ mùi hoa lan của rượu ở chóp mũi, thấy cô ra vẻ thanh cao hắn liền nâng mắt đánh giá. Nhìn chăm chăm vào Hạ Hi, trong mắt lộ ra ánh sáng đục vọng, hắn tự cho mình đúng nói, "Em có thể giải thích rằng anh có chút hứng thú với em."

Không khó nghe ra hắn đã dè chữ xuống, Hạ Hi kinh thường hừ nhẹ, "Cảm thấy hứng thú đối với tôi đâu chỉ có một người."

Giọng nói lạnh nhạt mang chút châm biếm gần như chà sấp hết sự kiên nhẫn của hắn ta, nhưng vì người phụ nữ làm tim hắn đập đang ở trước nên hắn nhịn, "Em rất may mắn. Em phải biết rằng phụ nữ có thể gọi lên hứng thú với anh không có nhiều."

Cảm xúc chán ghét ở trong mắt không chút che dấu, Hạ Hi gần từng chữ trả lời, "Là vậy sao, cũ rích!"

Có câu châm ngôn, Mẩu Đan Hoa Hạ Tử, Thành Quý cũng Phong Lưu. Đối mặt với sự cự tuyệt một lần nữa của Hạ Hi, người đàn ông này cũng không giận, ngược lại cảm giác biểu tình mập mờ và giọng nói đặc biệt mềm mại của cô, còn có bắt đầu gọi cảm nói không nên lời, như rượu có tác dụng chậm, uống vào làm người thấy bay bổng.

Vô thức vuốt ve bàn tay cô, người đàn ông này rốt cuộc nhịn không được đành mời, "Anh chỉ muốn mang một con mèo mị hoặc về nhà tối nay." Lấy ra tấm chi phiếu, anh làm vẻ xa hoa nói, "Nói giá đi."

Nhìn thẳng vào mắt hắn, Hạ Hi thu lại nụ cười rút tay ra, cầm ly rượu lên, người pha rượu cứ tưởng rằng cô sẽ hất ly rượu vào mặt người đàn ông đó, nhưng giây sau chẳng qua cô chỉ ngửa đầu uống, sau đó không nề mặt nói lại, "Đừng cho rằng trong tay có chút tiền thì không biết mình họ gì."

Giữa ánh sáng nhiều màu, trên mặt người đàn ông đó bắt đầu tức giận. Lúc hắn ta có ý muốn đứng lên kéo cổ tay Hạ Hi đi, thì thấy có một con chó Labrador trắng chạy như bay đến, lúc hắn ta chưa kịp phản ứng thì đã bị nó bỏ nhào ngã xuống đất.

"A--" Làm như cực kỳ sợ chó, Hắc Hưu Tử chỉ cần vào ống tay áo của hắn ta, người đàn ông lại sợ tới mức thét chói tai không ngừng. Mà ngay khi hắn nằm ngửa trên đất, không cần thận dụng ngã ly rượu của người phục vụ, tiếng thét chói tai cộng thêm tiếng thủy tinh vỡ dần đến ánh mắt của khách gần chỗ đó, bọn họ nhao nhao lui ra một bên, bàn luận sôi nổi.

Cùng lúc đó Lê Hành đã đứng dậy, kéo lấy cổ tay của người phục vụ có dáng người cao gầy ở bên cạnh, ghé vào tai anh ta nói nhỏ hai câu. Khi người phục vụ phản ứng kịp, để khay đang cầm trên tay xuống, anh ta vội vạng chạy tới quầy rượu.

Rất nhanh sau đó vài người bảo vệ của Thiên Trì đã chạy tới hiện trường, các nhân viên công tác cũng được người phục vụ cao gầy thông báo mà xuất hiện ở trước mặt người đàn ông đang bị Hắc Hưu Tử dè và chặn ở trước mặt mọi người. Cơ hồ là cùng lúc đó DJ cũng đã ấn ý thay đổi tiết tấu nhạc mạnh ở trên sàn, làm cho sàn nhảy hút sự chú ý của không ít khách nhảy.

Tự nhiên bất ngờ xảy ra tình huống như vậy, lại lặng yên không tiếng động vài phút sau đó, người đàn ông được bảo vệ mang đi, trước quầy rượu ngoại trừ Hạ Hi và Hắc Hưu Tử, cũng chỉ có người pha rượu. Làm như mới vừa rồi chưa có xảy ra chuyện gì, mọi chuyện chỉ là ảo giác.

Thấy Hắc Hưu Tử, Hạ Hi liền bình tĩnh hiểu ra. Cô lấy ánh mắt tìm kiếm đảo qua bốn phía, bất ngờ nhìn thấy Lê Hành mặt trầm xuống đang đứng ở hướng chín giờ trước cái bàn vuông.

Đương nhiên cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ giấu đến một giọt nước cũng không lọt, nhưng dù sao bị 'bất' hiện 'nguyên hình', Hạ Hi vẫn có chút ảo não.

Cắn chặt môi, Hạ Hi sợ hãi nhìn quần áo cô vừa mới mua cho anh, Lê Hành đẹp trai đến rồi tình rồi mù.

Sau cùng Lê Hành vẫn là người đầu tiên thu lại buồn bực. Anh làm như không có gì ngồi xuống ghế, nhưng kỳ thật là anh không tìm ra cách, bùng ly trong suốt ở trong tay lên, uống một ngụm chất lỏng lạnh lẽo đó. Hơn nữa Hắc Hưu Tử có công bảo vệ chủ, làm như biết được Hạ Hi đang có nhiệm vụ trên người nên không tiện thân thiết với nó, nên sau khi hoàn thành nhiệm vụ 'cứu người', nó vui vẻ chạy về phía Lê Hành, ngoan ngoãn nằm úp sấp ở bên chân anh.

Quả nhiên không phải là một con chó đơn giản. Trác Nghiêu thu hết những chuyện xảy ra trước đó bỗng thở phào nhẹ nhõm, anh lại lần nữa lui về chỗ của mình, ẩn ở trong một góc theo như kế hoạch trước đó. Tiếng động lớn ở trong quán bar vẫn kêu gào như cũ. Vô luận là Hạ Hi, Lê Hành, hoặc là Trác Nghiêu đều làm tốt bổn phận của mình cho đến khi rạng sáng. Rốt cuộc trong tai nghe truyền đến mệnh lệnh của Trác Nghiêu, "Hôm nay không có mưa (ý mưa đây có nghĩa là kẻ tình nghi), kết thúc công việc đi."

Tinh thần căng thẳng như băng được hoà hoãn xuống, Hạ Hi thở nhẹ ra, nâng mắt lên nhìn Lê Hành đang nói chuyện với Hắc Hưu Tử. Kỳ thật Lê Hành vẫn chú ý cô, thấy được ánh mắt cô ra hiệu, anh bắt đầu bảo người phục vụ tính tiền, sau đó dẫn Hắc Hưu Tử đi ra ngoài trước. Khi anh bước qua quầy rượu, Thiên Trì lại ngoài ý muốn có thêm một lượng khách lớn tới thư giãn trễ.

Trong tai nghe thanh âm trầm thấp và sốt ruột, Hạ Hi nghe thấy Trác Nghiêu ra lệnh gọi, "Mễ Kha!"

Vì thế tay Hạ Hi đang hướng đến quầy rượu lấy áo khoác bông thu trở về.

Kỳ thật lúc này, chỉ cần Lệ Hành bình tĩnh đi ra, thì chuyện gì cũng sẽ không xảy ra. Nhưng người pha rượu ở trước quầy bar khi nhìn thấy Hắc Hàu Từ thì liền quên ngay lời dặn ba lần năm lượt của Tiêu Dận trước đó, mà đùa giỡn nói một câu, "Vậy là chị Mễ Kha có Hộ Hoa Sứ Giả tới đón à? Khó trách đêm nay ông chủ không lộ diện, không giới thiệu sao?" Nói thì nói với Hạ Hi, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Lệ Hành.

Lúc này là lúc Lệ Hành sắp lướt qua Hạ Hi. Nhưng anh nhạy cảm phát hiện thân thể Hạ Hi cứng ngắt trong phút chốc. Trực giác ý thức được gì đó, sau đó anh cực kỳ tự nhiên nâng mắt quét về phía trước, kéo chó xoay người đưa lưng về phía cánh cửa, cùng đối diện mặt với Hạ Hi.

Hạ Hi dùng ánh mắt nói, "Đừng nói chuyện với em"

Lệ Hành đã hiểu. Anh nghĩ lúc này cô rất muốn thoát khỏi cái lý do 'làm phiền' của người gọi là Hộ Hoa Sứ Giả này.

Đúng lúc này, có người phục vụ bung khay đi qua bọn họ, nảo liền xoay chuyển nhanh, anh nói cho Hạ Hi một tin tức nặng nề.

Hạ Hi lập tức nghe được, cô nhận lấy ly có chân dài trên khay của người phục vụ. Cô bung ly có chất lỏng hắt hết vào mặt Lệ Hành.

Mà một màn này lại trùng hợp bị Trần Bưu đang đi tới ở phía sau Lệ Hành thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Chất lỏng lạnh như băng hắt lên mặt của Lệ Hành, xuất phát từ ý thức bản năng tự nhiên bảo vệ mình, lúc cảm giác mát lạnh đánh tới anh đã kịp nhắm mắt lại. Khi mở to mắt ra lần nữa, đáy mắt sâu thẳm dâng lên tức giận, đó là phản ứng của một người đàn ông sau khi mất hết mặt mũi nên có.

Ánh mắt liếc thấy đám người của Trần Bưu dừng chân. Lệ Hành bước lên một bước, làm như thô lỗ nâng tay bóp chặt cổ tay của Hạ Hi, có ý nâng giọng nói, "Mễ Kha, em quậy đã đủ chưa? Rốt cuộc em muốn anh phải làm như thế nào hả?"**đ.đ. l. q.đ**

Hạ Hi vùng vẫy muốn hắt tay anh ra, tức giận hét lại, "Còn muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa rằng anh và tôi là không thể nào! Anh có thể làm ơn giống như một người đàn ông, đừng quẩn lấy tôi nữa có được không? Xem như tôi cầu xin anh đi có được không?" Lời còn chưa dứt, cô xoay người nhìn về phía người pha rượu ở sau quầy rượu, lạnh lùng ném ra ba chữ, "Kêu bảo vệ!"

"Hả? À..." Người pha rượu bị giọng nói to của Hạ Hi quát tỉnh, anh không hiểu gãi gãi tóc, hắng giọng kêu, "Bảo vệ!"**đ.đ. l. q.đ**

"Bảo vệ? Hôm nay cho dù có Thiên Vương Lão Tử đến, thì chúng ta cũng phải nói rõ ràng!" Lệ Hành giống như bị thanh âm vô tình của Hạ Hi quát tỉnh, trong nháy mắt dâng lên tức giận, nhưng mà trên tay vẫn không chể sức đề không làm cho cô bị thương, miệng anh không cam lòng chất vấn, "Bây giờ em nghĩ anh không phải là đàn ông sao?"**đ.đ. l. q.đ** Thực ra em yêu người đàn ông khác rồi có phải không? Đây là nơi nào chứ, là chỗ em nên tới sao? Mặc như vậy mà còn uống nhiều rượu nữa hả?"

Ra sức giãy giụa dĩ nhiên Lệ Hành cũng đã buông lỏng sức ở trên tay, Hạ Hi ở bên này tức giận nói lại, "Anh ít can thiệp vào chuyện của tôi đi, tôi nói cho anh biết chúng ta đã xong rồi, anh đừng quẩn lấy tôi nữa!" Bên kia Lệ Hành lấy giọng nói chỉ có hai người nghe nói, "Em cẩn thận chút!" Sau đó bốn người bảo vệ đi qua.

Đối với những người làm ở Thiên Trì, Hạ Hi tựa hồ đại biểu cho Tiêu Dận. Hơn nữa cô lại là người hiền lành cười mở, chỉ cần gặp qua một lần, cô có thể nhớ rõ tên người đó, phần lễ phép và tôn trọng này làm cho những người trên dưới Thiên Trì đều yêu mến cô. Cho nên cho dù đêm nay cô đã là nguyên nhân gây ra hai vụ rắc rối, bọn họ vẫn như cũ vui vẻ cống hiến sức bảo vệ cô. Đúng lúc này bảo vệ giữ chặt Lệ Hành đang muốn tiến lại gần Hạ Hi, nói, "Anh này, anh muốn làm gì?"

Đổi lại là bình thường bảo vệ sẽ không có cơ hội lại gần Lệ Hành. Giải quyết bọn họ tuyệt đối là một chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng mà bây giờ anh không thể biểu hiện thực lực của mình để thoát khỏi bảo vệ được, làm như vậy chắc chắn sẽ làm cho độ khó của nhiệm vụ của Hạ Hi tăng cao. Nhưng suy nghĩ lại thì sẽ nghĩ đến một mình cô phải đối mặt với nguy hiểm, Lệ Hành lại phát hỏa, anh phát tiết bằng việc hét lên, "Tôi muốn làm gì thì cũng không cần giải thích với các người!" Khi tiếng nói bay đi, bảo vệ gần như bị khí lạnh trên người anh làm chấn động.

Trong lòng lại dâng lên cảm xúc đau lòng và khó xử, Hạ Hi xoa cổ tay, lạnh lùng nói, "Tôi không biết anh ta, mời anh ta rời khỏi đây."

Thấy thế người bảo vệ đang mang trên người trọng trách lên tiếng nói, "Anh này, cô ấy nói anh cũng nghe thấy được mà, xin mời anh ra khỏi nơi này!"

"Buông ra!" Làm bộ không thoát khỏi sự khống chế của bảo vệ, một mặt Lê Hành vừa bị đẩy ra ngoài cửa còn mặt khác thì nhếch nhác nói, "Mẽ Kha tôi nói cho cô biết, chuyện hôm nay tôi nhất định sẽ không để yên..."

Như kết thúc một màn kịch náo loạn, Hạ Hi buồn bực xoa huyết thái dương đang giật, sau đó lại quát lớn với những vị khách đang xem náo nhiệt ở bên cạnh, "Xem TM* gì mà xem, chưa thấy người ta chia tay bao giờ à?!" Tiếng nói bay đi, cô đập mạnh cái ly chân dài lên bàn.

*TM là câu chửi thề.

Người pha rượu hoàn toàn ngây dại. Cho dù là không biết rõ về Hạ Hi, nhưng thông qua vài lần nói chuyện, anh vẫn luôn cho rằng Hạ Hi là một người phụ nữ có tính cách linh hoạt và đáng yêu, hoàn toàn không phải là tính nết đánh đá như bây giờ. Im lặng trong chốc lát, anh liền phản ứng kịp, tưởng rằng Lê Hành là 'bạn trai trước' của Hạ Hi, mà vì một câu nói đùa của anh mới dẫn đến mâu thuẫn giữa hai người.

Coi như là người châm ngòi nổ, người pha rượu dần đo rồi nói xin lỗi, "Chị Mẽ Kha, thật xin lỗi, em không biết các người..."

"Không có liên quan gì đến em đâu." Lời của người pha rượu còn chưa dứt thì đã bị Hạ Hi ngắt lời, cô hơi cúi đầu tuyên bố, "Tôi và anh ta đã chia tay rồi, không được kêu tôi và anh ta là một!"

Lúc này người pha rượu đã nheo mắt chỉ có thể gạt đầu, đồng thời tránh đi ánh mắt đã có sẵn tính công kích của Hạ Hi. Mà đồng nghiệp đang làm bên cạnh anh lại có mắt nhìn hơn anh, lập tức cho quản lý Thẩm Minh Tất đi mặt báo rồi. Sau đó rất nhanh tự nhiên tin tức đã truyền đến tai Tiêu Dận.

Hạ Hi vốn là tiêu điểm của toàn hội trường, trong một đêm đã gây ra hai vụ, khó tránh có người đang bàn tán sôi nổi về cô. Chỉ có một người là đang nhìn về mặt và đuôi mắt tràn đầy phong tình và quyến rũ của cô, lại còn nhẹ giọng nở nụ cười. Mà người này chính là người bởi vì ở khoảng cách quá gần bị Hạ Hi vô tình hắt rượu lên người, Trần Bư.

Thấy Trần Bư không phụ sự kỳ vọng của cô mà có phản ứng, Hạ Hi thở nhẹ ra. Cô theo bản năng nâng mắt lên, nhìn thẳng vào hân ta.

Trần Bư 38 tuổi có vóc người cường tráng, trên khuôn mặt đen mang theo một cái mắt kính gọng vàng, nhìn qua như là một vị học giả hào hoa phong nhã, nhưng vì ánh mắt đang đảo quanh người Hạ Hi mà đã đánh hân ta trở về nguyên hình là 'bản sắc của đàn ông', bị hân ta nhìn chăm chăm đến vô cùng sâu sắc.

"Mẽ Kha!" Trần Bư nhú mày, rất có hứng thú đánh giá Hạ Hi, "Tên rất hay, và cũng đẹp giống như người vậy." Nhận lấy khăn giấy từ bọn đàn em a dua ở bên cạnh hân làm bộ xoa chỗ rượu bắn ở trên tay áo, "Vốn không nên can thiệp vào việc riêng của cô Mẽ đây, nhưng khi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp bị quấy rầy như vậy, tim của tôi thật sự không thể ngồi im. Huống hồ đêm nay có duyên gặp mặt thì cũng xem như là duyên phận." Lúc này đàn em ở bên cạnh đã ghé vào tai anh nhắc nhở vài câu, biểu tình trên mặt của Trần Bư chuyển từ kinh ngạc sang vui mừng, anh cười to hai tiếng, tiếp tục nói, "Thì ra đây không phải là lần đầu gặp mặt, khó trách tôi nhìn cô Mẽ đây có chút quen mắt."

Cho dù đã xác định hân ta đã nhận ra mình, Hạ Hi vẫn biểu hiện nghi ngờ khó hiểu. Cô nhấn đôi mi thanh tú lại, như tự nhủ nói, "Không phải là lần đầu gặp mặt sao?"

Ngược lại Trần Bư lại làm ra vẻ thần bí không giải thích rõ, rất có khí phách đại ca nói, "Có cần gì thì cứ nói, tôi đây nguyện ý cống hiến sức lực." Nói xong, ra hiệu đàn em đưa danh thiếp của mình cho cô.

Mặc dù tướng mạo của Trần Bư rất bình thường, nhưng không tới mức thuộc bộ dạng người gặp người ghét. Đương nhiên đó là ngoại trừ ánh mắt nheo lại tập trung nhìn chăm chăm người của Hạ Hi. Hơn nữa ở phía sau hân ta còn có thêm ba người đàn em có bộ dạng giống như vậy, phò trường thanh thế, vào lúc này ở trong mắt của mấy cô gái hám giàu miễn cưỡng cũng được coi là một nhân vật. Mà cách ăn mặc của Hạ Hi vừa đúng rất phù hợp làm cô gái hám giàu.

Quả nhiên trái đất cần phải cứu, ngay cả 'bọn cướp' mà cũng có danh thiếp, lừa mọi người một cách gọn gàng.

Trong lòng Hạ Hi châm biếm, lười biếng nhận lấy danh thiếp nhìn thoáng qua, nhẹ giọng gọi, "Anh Trần?"

Tất nhiên, Trần Bư cực kỳ hưởng thụ tiếng kêu 'Anh Trần' này, liền cười, sau đó lấy tay mập như tay gấu mập mờ đặt lên vai Hạ Hi vỗ hai cái, "Qua đây uống với anh Trần hai ly nào." Một bộ dạng không có tiền đồ như có người đẹp vạn sự sung túc vậy.

Hạ Hi không cự tuyệt mà cũng chẳng đáp ứng, chẳng qua chỉ ngẩng đầu nhàn nhạt nở nụ cười. Mà nụ cười này ở trong mắt Trần Bư lại là hiệu quả quay đầu mỉm cười trăm vẻ đẹp.

Háo sắc quả nhiên là nhược điểm trí mạng của Trần Bư. Bình tĩnh chú ý phản ứng của hân, Hạ Hi không nhận được oán thâm, có lẽ độ khó của nhiệm vụ lần này so với dự đoán đã thấp hơn. Nhưng mà kết luận của cô đã quá sớm. Ngay khi toàn bộ nhìn như đang diễn ra suông sẻ, khi cô gần được Trần Bư tín nhiệm thì người quấy nhiễu nhiệm vụ lần này đã xuất hiện, đó chính là Tiêu Dận.

Trần Bư không đành lòng, tay chưa đụng tới vai của Hạ Hi, thì đã bị Tiêu Dận không chút khách khí 'bóp' một cái buông ra.

Đứng ở trước mặt Hạ Hi, sắc mặt của Tiêu Dận nặng nề nói, "Anh Trần, hình như tôi đã từng nhắc nhở anh, đất Thiên Trì quá nhỏ, không cho phép anh ở đây làm mưa làm bão."

Lần trước bởi vì Hạ Hi mà không cẩn thận bị tên Tiêu Dận này hắt rượu, xem ra tình hình hôm nay có vẻ không được thuận lợi. Vốn trên mặt đang treo

nụ cười của Trần Bưu bỗng lạnh xuống, hần khẽ nâng tay ngăn cản anh em tiến lên, không khách khí nói, “Tổng giám đốc Tiêu, cậu mở cửa buôn bán, Trần Bưu tôi đến đây là nề mặt cậu quá rồi, cậu đừng có không biết tốt xấu như vậy.”

Tiêu Dân cười lạnh, “Tôi tự mình ra đây mời anh ra ngoài đã là nề mặt anh quá rồi, anh Trần đừng ép tôi phải đánh vào mặt anh!” Nâng mắt nhìn thấy vẻ mặt hờn giận của Hạ Hi, anh lạnh lùng nói, “Tôi nhớ mình đã nói qua với anh, đây là người phụ nữ mà Tiêu Dân tôi nhìn trúng, không ai được động vào!”

Giống như được truyện cười, Trần Bưu cười to điên cuồng, cười đủ rồi hần liền lấy giọng nói khiêu khích đáp lại, “Thế luật nào trong hiến pháp nói rằng người phụ nữ mà Tiêu Dân cậu nhìn trúng thì Trần Bưu tôi lại không được động vào hả?” Rất sợ mất thể diện ở trước mặt phụ nữ, hần không khỏi đắc ý khoái lạc, “Dưới chân thiên tử, Trần Bưu tôi không tính là nhân vật gì. Nhưng tại thành phố A này, Lãng Lãng Càn Khôn, giữa ban ngày ban mặt cho dù Trần Bưu tôi muốn phóng hỏa giết người, thì cũng chẳng có ai dám quản tôi.”

Đây là tường đồng vách sắt của Trung Quốc, hần tưởng nhà mẹ hần là nhà chồng sao? NND, đã làm chuyện xấu mà còn tưởng rằng là chuyện rất có tiền đồ sao? Thấy Trần Bưu kiêu ngạo như vậy, Hạ Hi đã sắp nổi bão, không chế không được mà chửi tục trong lòng.

So với tức giận của Hạ Hi, Tiêu Dân trái lại không giận. Giơ tay vuốt tóc mình, anh hòa theo tán thưởng nói, “Tất nhiên, nghe nói anh Trần đây mười tuổi đã vào xã hội, đi đến đâu đều như là san bằng chỗ đó.” Thấy vẻ mặt đắc ý của Trần Bưu, anh cười rồi hồ hững nói, “Bất quá đã đến chỗ của Tiêu Dân tôi, thì phải theo quy tắc của tôi!” Lời nói vừa xong, phía sau anh liền xuất hiện mười bảo vệ cao gầy, từng người đều mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm đám người của Trần Bưu.

“Quán của tôi đây không phải là chuyện mà anh Trần muốn ở trên đường nói phá là phá, năng lực của tôi có hạn, chỉ muốn bảo vệ chỗ của mình khỏi bị phá thôi, và phụ nữ thì cũng không đoạt được. Cho nên anh Trần cũng đừng làm khó dễ thằng em nhỏ này. Nếu như chỉ là ngồi xuống uống hai ly, tôi đây có thể mời.” Hơi giật mình, giọng nói của Tiêu Dân làm như đang thương lượng nhưng thật chất là đang đe dọa, “Nếu như không phải vậy thì Tiêu Dân đành phải đắc tội rồi.”

Nếu ngay cả ả ý đe dọa trong lời nói của anh mà cũng không nghe ra, uống cho Trần Bưu ở trên đường lẫn lộn nhiều năm. Sắc mặt Trần Bưu đột nhiên trầm xuống, hần ta khinh thường đáp lại, “Tôi đây thật sự muốn nhìn xem Tổng giám đốc sẽ đắc tội tôi như thế nào!”

Tiêu Dân ra mặt Hạ Hi còn có thể lý giải, dù sao trước đó anh cũng từng vì mình mà đã có mâu thuẫn qua với Trần Bưu, đủ để chứng minh quan hệ giữa cô và anh vẫn không cạn. Nhưng biểu hiện lúc này của anh đã quá mức hung hăng dọa người, nếu như không biết thu liễm khéo thì sẽ làm cho cục diện chuyển biến xấu.

Để tránh cho bao nhiêu công sức đều đổ sông đổ biển, Hạ Hi đành phải ngáp trách móc nói trước khi Tiêu Dân nói tiếp, “Hai người cứ từ từ mà nói chuyện, Mễ Kha đi trước!” Lời còn chưa dứt, cô đã giơ tay lên với người phục vụ, “Phiền cậu lấy áo khoác của tôi qua đây, cảm ơn!”

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Cứ rồi khỏi như vậy, có lẽ sẽ bỏ sót thời cơ có tính chất đột phá và phát triển của vụ án. Nhưng nhìn theo tình huống bây giờ, nếu làm trái ý Tiêu Dân mà chấp nhận lời mời của Trần Bưu, hình như cũng không đúng lắm. Dù sao bất kể nhìn từ phương diện nào, ở trong mắt Trần Bưu thì Mễ Kha và Tiêu Dân cũng có chút quan hệ. Sau khi cân nhắc Hạ Hi quyết định không mạo hiểm. Cô đánh cược cô chắc chắn sẽ gặp lại Trần Bưu một lần nữa ở Thiên Trì. Hoặc có thể nói, đêm nay vừa gặp mặt, Trần Bưu sẽ lấy lý do và thời cơ chuyển từ bị động sang chủ động.

Trần Bưu vốn không có quyền ngăn cản Hạ Hi, nhưng mắt thấy người đẹp sắp tới miệng lại muốn bay, đương nhiên là hần không cam lòng. Động tác kéo thuần thực, hần kéo cổ tay của Hạ Hi lại, hần lấy tư cách là bạn già nói, "Hà có gì lại đi vội như vậy, cho dù Thiên Trì không nhận người, thành phố A này cũng là địa bàn mà Trần Bưu đây cũng có chỗ đứng. Nếu cô Mễ không ngại, chúng ta có thể đổi chỗ khác ngồi xuống nói chuyện chút được không?"

Đối với đề nghị của Trần Bưu, Hạ Hi cũng có phản động tâm. Cô hi vọng mình có thể chấp nhận nhánh cây này của Trần Bưu, giúp tình tiết vụ án có tiến triển mới. Nhưng trực giác và kinh nghiệm cho cô biết, đề nghị này không được tốt.

Khi Tiêu Dân vì Hạ Hi mà hất rượu vào mặt Trần Bưu vào hôm đó, cô với Tiêu Dân liền có mối quan hệ không rõ. Giờ phút này, Tiêu Dân lại vì cô mà có xung đột với Trần Bưu, sợ bọn họ hiểu lầm hai người có quan hệ người yêu, chiếu theo tình lý mà nói, Mễ Kha cũng không nên làm trái ý anh cùng một người đàn ông mới gặp mặt một lần đi ra ngoài, nói vậy, ý tứ muốn tiếp cận cũng sẽ biểu hiện ra ngoài quá rõ ràng.

Vì thế Hạ Hi chỉ có thể cự tuyệt, "Để lần sau đi anh Trần, bầu không khí hôm nay không được thích hợp cho lắm." Cười có phần xinh đẹp và quyến rũ, ánh mắt cô có chút mù mịt, tâm tư không rõ nói với Tiêu Dân, "Nếu như hai người nề mặt, hôm nay Mễ Kha sẽ làm chủ. Nói như thế nào bây giờ, anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo. Các người cũng không nên vì Mễ Kha mà mất lòng nhau, nói đến cùng, em đối với hai anh cũng chỉ là quan hệ bạn bè, cũng không dám đương nổi sự coi trọng này của hai anh."

Cho dù Hạ Hi đã nói xong, theo giang hồ nhiều năm thì tự nhiên cũng nghe ra được hàm ý của cô. Trần Bưu quả nhiên đã tin bắt quả cô và Tiêu Dận chỉ có quan hệ bạn bè mà thôi. Đường như trên mặt cũng hoà nhã chút nhiều, tâm tình tựa hồ cũng tốt lên một chút

Khẽ nhếch môi nở nụ cười, Trần Bưu rộng lượng nói, "Một khi đã như vậy thì cũng không miễn cưỡng nữa, tránh cho làm khó dễ sẽ làm hỏng thanh danh. Chỉ có điều," ngừng lại cúi đầu, làm như hần đang cân nhắc tìm đúng từ, cuối cùng hần hi vọng nói, "Không biết cô Mễ có nguyện ý để lại số điện thoại hay không? Để ngày mai còn liên lạc."

"Như vậy à?" Hạ Hi chớp mắt có chút do dự, sau đó sáng khoái lấy áo khoác qua lấy một tấm danh thiếp từ trong áo khoác, "Anh Trần cũng đã đưa em danh thiếp rồi, Mễ Kha cũng chỉ có chút quà này tặng lại." Tên trên danh thiếp là thật hay giả thì tạm thời không bàn tới, Hạ Hi muốn xem số điện thoại trên danh thiếp có thể nổi mấy hay không

Di động của Trần Bưu đúng lúc vang lên, sau đó hần có chút đắc ý há hê liếc nhìn khuôn mặt có chút u ám của Tiêu Dận, tựa hồ muốn nói, "Người phụ nữ mà Tiêu Dận này muốn thì tao càng muốn động vào, mấy làm khó dễ được tao chắc?"

Đường như không chú ý tới hai người đàn ông đang sống ngầm với nhau, mặt Hạ Hi cười cong lên nói lời tạm biệt, "Cứ như vậy đi anh Trần, hẹn gặp lần sau." Sau đó xoay người nhìn Tiêu Dận, bình tĩnh và thản nhiên nói, "Thiên Trì mở cửa làm ăn, không có đạo lý chặn khách ngoài cửa, trăm ngàn lần đừng vì Mễ Kha mà gây chuyện, tôi nhận không nổi đâu, đi đây, chào." Khi giọng nói tan biến đi, cô rút từ trong ví ra năm tờ tiền có hình đầu của lão Trương, khí phách đánh búp lên quầy bar, trả cho những phí hôm nay mình đã tiêu. Mượn chuyện này vạch rõ hàng rào giới tuyến ở trước mặt Trần Bưu và Tiêu Dận.

Khi cánh cửa thủy tinh nặng nề phản chiếu bóng lưng của Hạ Hi và hai người đàn ông đang giằng co kia cắt thành hai hình, Trác Nghiêu vẫn chưa rời khỏi. Nâng giọng kêu người phục vụ, anh cảm thấy mình nên uống thêm một ly nữa, nhân tiện xem thử giữa Tiêu Dận và Trần Bưu có kỹ xảo gì. Nhưng kết quả lại khiến người ta bất ngờ.

Vốn Trần Bưu keo kiệt nhưng lại liếc mắt nhìn, còn Tiêu Dận quay bước đi, lướt qua hần ta đi ra ngoài. Bị xem nhẹ đường như Trần Bưu có chút không thoải mái, giống như hần có chuyện quan trọng gì đó muốn làm, sau khi đàn em thì thăm gì đó vào tai hần, hần liền sai bước tiến về ghế lô xa hoa ngồi xuống.

Một hồi bão táp bỗng trở nên bình yên. Trên mặt thì dường như Thiên Trì không có chuyện khác thường gì xảy ra, nhưng Trác Nghiêu lại phát hiện, sau khi Trần Bưu đi vào, bảo an của Thiên Trì lại có chút chặt chẽ. Anh đoán có lẽ vở kịch đêm nay sẽ xảy ra trên chiếc ghế lô đó chăng? Những tình huống trước đó đều không dự đoán được, vốn là Lệ Hành ngoài ý muốn xuất hiện suýt chút nữa làm cho thân phận của Hạ Hi bị bại lộ, sau đó là Tiêu Dận bất ngờ phá rối làm kế hoạch đêm nay thất bại. Trác Nghiêu không khỏi thầm nghĩ đưa nhiệm vụ này cho Hạ Hi hình như là một chủ ý không được hoàn hảo lắm. Chán nản nắm quả đấm đánh xuống mặt bàn, anh truyền tin cho Hạ Hi.

"Nhiệm vụ đêm nay của cô dừng ở đây thôi. Khi trở về nhà trọ thì chú ý một chút, đừng để người ta theo dõi." Lúc nhận được tin thì cũng là lúc Tiêu Dận vừa đuổi theo tới, Hạ Hi hiểu rõ ý của Trác Nghiêu là muốn cô xử lý tốt quan hệ của mình cùng với Tiêu Dận và Lệ Hành, cô liền trả lời, "Dạ rõ." Nhìn thấy trên màn hình hiện rõ hàng chữ 'đã gửi thành công', cô bước đi nhanh hơn, ý tứ từ chối nói chuyện với Tiêu Dận biểu hiện rất rõ ràng.

Dựa vào tính hiểu biết nhau đã nhiều năm, Tiêu Dận biết rõ là Hạ Hi đang tức giận. Đảo mắt xung quanh phát hiện không có người theo dõi, anh bước nhanh qua chặn cô lại. Đường như đoán được anh muốn nói cái gì, liền nắm chặt cổ tay trách móc, "Tiêu Dận, em đang chấp hành nhiệm vụ, tuy không có quyền bắt anh phải phối hợp, nhưng anh làm ơn đừng có làm việc ảnh hưởng tới nhiệm vụ của em có được hay không?"

Nhìn chằm chằm vào mắt cô, Tiêu Dận chỉ nói một câu giải thích, "Nhiệm vụ của em không có liên quan gì tới anh, anh chỉ là không muốn nhìn thấy em gặp chuyện không may ở chỗ của anh thôi."

Kỳ thật Hạ Hi rất muốn phát hỏa, bởi vì cô sợ mình thua, không có cơ hội gặp lại Trần Bưu lần thứ hai và sẽ đứt đầu mối này, nhưng lý do này lại kiềm cô lại. Hít sâu, Hạ Hi đẩy tay Tiêu Dận đang chặn taxi ra, đồng thời cô cũng nói, "Cảm ơn! Em về trước!" Đêm nay xảy ra mấy chuyện liên tiếp như vậy làm lòng của cô cảm thấy rất loạn, Hạ Hi muốn yên tĩnh một chút.

Cảm ơn! Cô nói cảm ơn với anh! Suy cho cùng thì không phải là ai cách cô gần, mà ai là người ở trong lòng cô. Nghĩ đến đây Tiêu Dận chợt nâng lên nụ cười giễu cợt, nói thầm một câu, "Nếu như em thật lòng cảm kích anh thì tên anh sẽ viết lộn ngược!"

Cực kỳ có kinh nghiệm đi vòng quanh nội thành một vòng, còn đi tới siêu thị mở 24 trên 24 giờ mua mấy thứ đồ dùng ở nhà, khi xác định không có ai đi theo, Hạ Hi mới trở về nhà trọ mà cảnh đội tạm thời sắp xếp cho cô.

Về đến nhà chuyện đầu tiên cô làm đó chính là đi vào phòng tắm gội rửa đi mùi rượu toàn thân và phần trang điểm ở trên mặt. Sau đó Hạ Hi lau khô tóc, mặc váy ngủ có đai lưng nằm tổ ở trên ghế sofa. Cần thận nhớ lại mấy chuyện xảy ra liên tiếp trong đêm nay, xác định thân phận của mình không bị bại lộ thì mới yên tâm. Nhìn đồng hồ một chút, cô vừa ngăn người vừa chờ đợi.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, điện thoại của Lệ Hành vẫn chưa gọi tới, mà tiếng đập cửa cô đang chờ cũng không có vang lên.

Rốt cuộc một phần kiên nhẫn cuối cùng của Hạ Hi cũng bay mất sạch, cô liền phát một tin nhắn đi.

"Em về rồi. Anh đang ở đâu đấy?"

Lệ Hành trả lời lại có chút hơi chậm, anh nói, "Về thì tốt, đi ngủ sớm đi."

Trực giác của Hạ Hi cũng rất nhạy bén, cô cảm thấy Lệ Hành trả lời lại có chút lạnh nhạt. Một loại cảm xúc mất mát xẹt qua trong lòng, cô do dự và cân

nhắc không biết mình nên nhấn tin lại hay là gọi điện qua đó luôn. Bụng có chút đau, cô như con mèo nằm úp sấp trên ghế, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hi chôn sâu vào ghế sofa, tay nắm tay vịn oán thán, "Hắc Hắc Tử thôi, cũng không qua đây nhìn xem chủ nhân của mày như thế nào!"

Sau nửa tiếng bỗng vang lên một tiếng đập cửa nhẹ. Hạ Hi vểnh tai nghe, nhảy dựng lên chạy về phía cánh cửa. Trong nháy mắt cửa mở ra Hắc Hắc Tử nhào vào ngực cô. Mà mặt của người nào đó được đèn sáng trong phòng khách chiếu vào mà hiện rõ ra.

Vuốt đầu Hắc Hắc Tử rồi để nó đi vào nhà, Hạ hi ngẩng mặt lên, túi thân nhìn về phía Lệ Hành đang đứng dựa vào tường.

Lệ Hành nghiêm mặt dạy dỗ cô, "Mấy giờ rồi mà còn chưa đi ngủ? Gõ cửa cũng không mở, đang làm gì đấy, ngồi thiền sao?"

Miệng của Hạ Hi mím lại, cọ đầu vào ngực anh, nũng nịu gọi, "A Hành..."

Tức giận bỗng nhiên biến mất, sờ đầu đang cọ trong lòng anh, Lệ Hành nâng giọng nói, "Tóc cũng không sấy khô, coi chừng cảm lạnh đấy"

Khuôn mặt dán vào xương quai xanh của anh cọ xát nhẹ, Hạ Hi oán giận, "Vậy mà anh cũng không tới gặp em"

Thở dài ôm lấy cô đi vào nhà, Lệ Hành lấy áo khoát trên ghế sofa khoác lên trên người cô, che khuất đi người cô "biết rõ nhiệm vụ mình đang mang bất tiện, cứ một mực không chịu đi ngủ rồi còn bắt anh lên đây là sao?"

Sau khi bị bảo vệ của Thiên Trì "Oanh" đẩy ra khỏi cửa, Lệ Hành vẫn không bỏ đi. Anh tìm một góc tối an toàn có tầm nhìn tốt đứng đó ẩn nấp, chờ đợi và cứ nhìn vào đồng hồ mười lần, cuối cùng cảm thấy nó còn dài hơn sáu năm vừa qua. Mãi đến khi Hạ Hi đi ra ngoài bình an vô sự, lòng thấp thỏm của anh mới được để xuống. Sau đó chính là cảnh Tiêu Dận đuổi theo cô chạy ra sau. Bởi vì khoảng cách nên Lệ Hành không nghe được Hạ Hi và Tiêu Dận đã nói cái gì, nhưng thấy vẻ mặt của hai người, anh đoán giữa bọn họ có chút không thoải mái. Sau đó dẫn theo Hắc Hắc Tử đi theo sau cô cho tới khi tới dưới lầu nơi ở mới của cô, lo lắng tới tính chất đặc thù nhiệm vụ của Hạ Hi, lúc này mà càng tiếp cận thì sẽ mang tới càng nhiều nguy hiểm cho cô, nên Lệ Hành mới không chế kích động muốn lên lầu của mình lại. Kết quả đã thấy rồi mà cô vẫn chưa tắt đèn đi ngủ, anh liền đoán chắc là Cảnh quan Hạ đang gian dối. Thăm dò một chút địa hình xung quanh, cũng xác định không có cái đuôi nào, lúc này Lệ Hành mới đi lên.

Hạ Hi ôm eo gầy mà mạnh mẽ của anh, như con vật nhỏ nghẹn ngào nói, "Anh đừng giận em"

Hôm nhẹ lên đỉnh đầu cô, Lệ Hành nói, "Anh không có giận em"

Hạ Hi nhất quyết không tha "Vậy là anh không lo lắng, không quan tâm em rồi"

"Không phải, đừng có đoán mò mà"

"Em biết, anh không thương em nữa..."

"Anh đau có"

"nhưng anh chưa từng nói anh yêu em"

Đối với tính tình trẻ con cố ý gây sự của cô Lệ Hành chỉ nói một câu thật thấp mà chân thành, "Anh không nói cũng là vì anh yêu em!"

"Em biết mà" Mặt mày Hạ Hi cười cong cong, cảm thấy rất thỏa mãn. Sau đó đẩy Lệ Hành ngồi trên ghế sofa, cô không thực nữ nhảy lên chân anh ngồi, cõ tay trắng nõn của cô ôm lên cổ anh và oán trách "Anh theo dõi em"

"Em vẫn rất thông minh khi không về thẳng nhà mà biết đi đường vòng. Mà lần sau có chọn đi mua đồ ở siêu thị thì cũng đừng có nhìn ngó xung quanh lố lếu như vậy. Em có thể giả vờ làm rớt đồ rồi lại lợi dụng cơ hội quan sát xung quanh thì sẽ tốt hơn" Lệ Hành vừa dạy cô vừa cung chiêu néo nhẹ mặt của cô, "Lấy khăn đưa cho anh"

"Cảm ơn tham mưu trưởng Lệ chi bảo" Cô nghịch ngợm mỗ lên môi anh một cái coi như là khen thưởng. Hạ Hi ôm anh rồi rướn người qua lấy khăn lông trên bàn trà. Lệ Hành nhận được tí mi lau khô tóc cho cô, mượn ánh đèn nhu hòa trong phòng khách, đánh giá về mặt có chút vàng vọt của cô, "Tại sao sắc mặt lại kém như vậy? Bị bệnh sao?" Trước đó ánh đèn trong quán bar quá tối, nên anh không có phát hiện ra.

Hạ Hi ừ một tiếng, giống như đứa trẻ lấy má dụi vào cổ anh, "đau bụng"

Lệ Hành nhíu mày, bàn tay ấm áp của anh đặt lên bụng cô, "Đến ngày sao?" Thấy cô gật đầu, sắc mặt của anh đột nhiên trầm xuống, "Vậy mà còn uống rượu hả? Có phải anh làm sai rồi phải không?"

"Không phải đâu" Hạ Hi thành thật nói, "Chỉ là tới trước ngày nên không biết"

"Tình trạng thân thể mình mà em cũng không biết, thì còn biết gì nữa? Suốt ngày cứ hờn dỗi lên mây!" Giọng Lệ Hành có chút nghiêm khắc, sau đó chặn ngang ôm người cô vào phòng ngủ đặt lên giường, đắp chăn cho cô thật kín rồi ra lệnh, "Nằm xuống, anh xuống lầu mua đường đỏ"

Hạ Hi túm chặt tay anh, nhắc nhở, "Ồ trong bếp có đó"

"Vừa nãy là em đi mua cái đó sao?"

“Không phải, lúc mới vào đây thì đã có rồi”

Lệ Hành nghe vậy liền nhú mi, sau đó bình tĩnh nói, “Nằm xuống đi, anh đi làm cho” Chờ đến khi anh bưng một ly nước đường đỏ trở vào, Hắc Hâu Tử cũng lắc lư bước từng bước theo sau đi vào phòng, làm như không thích ứng được với hoàn cảnh mới nên không dám đi bậy, nó ra về rất hiền lành, và dễ thương trèo lên nằm sấp ở trên mền của Hạ Hi, trừng mắt to nhìn cô.

Hạ Hi nằm bò trên giường đưa tay sờ đầu nó, khen nó, “tiểu Hắc giò lấm, làm cho đồ khốn nạn đó sợ đến mức phải tè ra quần. ...”

“Còn nói nữa, bị em dạy ho hừ rồi. rõ ràng anh hạ lệnh cấm, kết quả nó chỉ hạ gục được người ta, đó là không hoàn thành nhiệm vụ.” Lệ Hành ngồi ở bên giường, một tay đỡ Hạ Hi dậy, ôm vào lòng, theo thói quen hạ lệnh, “Uống”

Chờ Hạ Hi uống xong, Lệ Hành dựa vào đầu giường, bàn tay to của anh vuốt ve cổ của cô, lời nói ra có chút lạnh lùng nhưng ánh mắt ôn nhu nhìn cô thì cô về không ăn nhập gì hết, anh khi phách nói, “Có phải bây giờ em nên giải thích chuyện đang xảy ra cho anh biết một chút hay không?”

Hạ Hi lè lưỡi, ghé vào ngực anh, trái lại hành động của cô làm như đã lên kế hoạch.

Lệ Hành chăm chú lắng nghe, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm túc.

Tất nhiên là Hạ Hi biết anh đang lo lắng, ngón tay cô vuốt lên đôi lông mày đang nhíu chặt của anh, co dịu dàng nói, “Không có việc gì, em sẽ bảo vệ mình thật tốt” Lần trước bị điều tạm thời tới đội đặc công chấp hành nhiệm vụ, và lần này ứng gần giống như vậy, chỉ là em làm không tốt thôi”

“Còn nói tốt cho nó?” Ánh mắt của Lệ Hành lên án cô, “Vết thương ở đùi là như thế nào?”

Hạ Hi méo miệng, bộ dáng của cô oan ức như cô dâu nhỏ.

Lệ Hành thở dài, đề cô ở dưới thân, nụ hôn có chút trần trụi xâm nhập vào miệng cô, không mang theo cái loại này.

Sau khi hôn xong, Hạ Hi không xác định được hỏi Lệ Hành “Anh nói xem dựa theo tình huống tối nay em từ chối Trần Bưu là đúng hay sai?”

Nằm ngửa trên giường, hai tay gối ra sau ót, Lệ Hành phân tích nói, “Nếu như Trần Bưu chẳng qua chỉ là người có đầu óc đơn giản và háo sắc, tình huống tối nay hẳn chắc chắn sẽ không nhìn ra chút sơ hở nào đâu. Nếu như hắn là người có lòng dạ sâu khó đoán, dựa theo biểu hiện của Tiêu Dận, xác suất hắn trở lại Thiên Trì là rất thấp. Nhưng mà...” Ngừng lại cúi đầu xuống, nhìn ánh mắt đang truy hỏi của Hạ Hi, Lệ Hành nói, “Nhưng mà nếu như quả thật hắn là người dễ đối phó như vậy, các người nghĩ muốn thông qua hắn “Lão Quỷ” ra thì cơ hội là bằng không.” Cho nên nói, bất kể Trần Bưu là ngu ngốc thật hay là quá thông minh, thì cũng đều nên từ chối.

Hạ Hi kinh ngạc, “Ý của anh là nói hắn có thể không phải là người tiếp xúc với “Lão Quỷ”?”

Lệ Hành gật đầu mạnh, “Lão Quỷ” đã từng là người làm mưa làm gió trong một thời gian, hẳn dùng người nhất định là ngàn tuyển vạn chọn, em cảm thấy Trần Bưu là người đủ tư cách sao?”

Nhờ Lệ Hành chỉ điểm, Hạ Hi bừng tỉnh hiểu ra. Cô nghĩ, nếu như Trần Bưu quả thật có tiếp xúc với Lão Quỷ, vậy chắc chắn sẽ không ra tay biểu hiện nông cạn như trước đó. Như vậy tới cùng, hẳn thật sự là ngu ngốc và yêu thích phụ nữ, hay là long dạ quá thâm sâu che giấu rất tốt đây?

Thấy mắt cô chuyển động suy nghĩ, Lệ Hành nhắc nhở, “Trác Nghiêu không phải là thấy rồi sao, trải qua chuyện đêm nay chuyện đêm nay anh ta cần làm là đưa ra nhận xét khác, ngày mai em tìm cơ hội nói chuyện với anh ta một chút đi” Nghĩ tới chuyện tia hồng ngoại, anh tỉnh bơ hỏi, “Hành động này của bọn em, Tiêu Dận viết được bao nhiêu?”

“Anh áy?” Hiển nhiên Hạ Hi không nghĩ tới Lệ Hành sẽ hỏi về Tiêu Dận, cô thành thật nói, “Bởi vì đại bộ phận phần lớn người ở Thiên Trì đều biết em, mà Tiêu Dận đã từng bởi vì em mà xảy ra xung đột với Trần Bưu, cho nên cấp trên phê chuẩn nói muốn em chấp hành nhiệm vụ nằm vùng ở Thiên Trì, mục đích là muốn dẫn người đàn ông tên “Lão Quỷ” ở sau lưng Trần Bưu ra ngoài”

“Mục Nham đồng ý cho em nói nhiệm vụ của mình cho anh ta?” Thấy Hạ Hi gật đầu, Lệ Hành nhú mi, anh vốn muốn nói, “Đưa vào cái gì má các người tin tưởng Tiêu Dận tới vậy, lại nói cho một người không có gì liên quan tới cảnh đội biết về một chuyện quan trọng như vậy?” Nhưng bản khoả một chút anh chỉ nói, “Cũng tốt, dù sao cũng cần sự phối hợp của anh ta”

Quả nhiên Hạ Hi nhạy cảm, kéo lỗ tai của Lệ Hành, “Giờ anh nói xem anh muốn như thế nào đây?”

Nếu như không có chuyện gì, nhất định Lệ Hành sẽ không nói nhiều, để tránh cho Lệ Hi đa nghi, anh đứng lúc chuyển đề tài, lấy giọng nói bất cần nói, “Anh nghĩ lần sau gặp mặt anh nên hỏi anh ta một chút, tại sao lại làm rượu lạnh như vậy, sắp làm anh lạnh chết rồi”

Hiểu được anh đang nói đến rượu cô hát vào mặt anh. Hạ Hi áy náy nói, “Thật xin lỗi, lại làm liên lụy đến anh”

Lệ Hành đáp trả bằng lý lẽ hùng hồn, “Vi vợ bán mạng, anh sẽ không từ chối!”

Hạ Hi cười dịu dàng, làm nũng nói “Anh là tốt nhất”

“Đừng có nịnh hót, ý thức cách mạng của quân nhân sẽ không để mình đẩy đi vòng vòng đâu!” Lệ Hành trêu đùa cô, đổi lại Lệ Hành tuyên bố, “Chờ nhiệm vụ của em kết thúc, chúng ta cần phải bắt đầu có một cuộc nói chuyện nghiêm túc hơn chỉ có hai người. Còn bây giờ thì tắt đèn đi ngủ” Lời nói vừa

xong, anh liền giờ tay lên tắt đèn trong phòng ngủ.

Sau đó Hắc Hâu Tử ở trên mặt đất phát ra tiếng động, nó đứng dậy đi tới ngưỡng cửa, trước khi đi ra khỏi phòng còn dùng móng vuốt đóng cửa phòng ngủ lại.

Sau đó Hạ Hi và Lệ Hành đều nhin không được mà hi hi cười vui vẻ.

Ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên qua khe hở của bức màn chiếu vào phòng, trong phòng ngủ được bao trùm trong một mảnh ánh sáng nhẹ nhàng, Hạ Hi chuyển người lại, Lệ Hành ôm lưng cô vào trong ngực, bàn tay ấm áp và dày rộng đặt lên bụng cô, giọng nói nồng nàn thì thầm, “Ngủ đi, trời gần sáng anh sẽ đi”

Hạ Hi càng rút vào trong lòng Lệ Hành nhanh hơn và đặt tay mình lên tay anh.

Một đêm này, Hạ Hi nằm trong lòng của Lệ Hành ngủ rất an ổn và yên tĩnh. Còn Lệ Hành mắt thì nhắm nhưng não thì vẫn không ngừng suy nghĩ.

Sáng sớm hôm sau, khi Hạ Hi tỉnh lại Lệ Hành đã đi rồi.

Anh để lại một tờ giấy rỗng bay phượng múa, “Không cần lo cho anh, toàn lực chấp hành nhiệm vụ đi. Nhưng tất nhiên phải đảm bảo an toàn cho mình trước, nếu không xem anh phạt em như thế nào!”

Cảm ơn sự thông cảm và ủng hộ của anh, Hạ Hi lại ngó ngàng nhìn tờ giấy một lần rồi lại một lần, rồi mới ném tờ giấy vào trong bồn cầu, sau đó gửi một tin nhắn tới cho Lệ Hành, “A Hành, em yêu anh”

Ánh mắt rơi vào năm chữ ấm áp và chân thành ở trên màn hình, Lệ Hành imlàng85 nở nụ cười, ý cười vẫn luôn đọng ở trong mắt. nhưng sau khi khôi phục lại tinh thần, anh lại trả lời cô bằng cách lưu manh, “Lần tới gặp nhau rồi hãy nói”

Không hiểu phong tình, trả lời lại “anh cũng yêu em” thì chết hay sao. Hạ Hi oán thăm, cố ý chọc giận anh, “Lời hay không nói hai lần”

Nhìn câu trả lời tiếp theo của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hi bỗng đỏ lên, lồm bồm nói một câu, “Lưu manh!” Cả người liền chôn vào chăn.

Trên màn hình của Lệ Hành rõ ràng có thể thấy được anh đã nói cái gì, “Anh không ngại dùng tới phương pháp càng lưu manh để làm cho em nói một lần nữa”

Ngay khi Hạ Hi đang mắc cỡ bởi vì hành vi lưu manh trong lời nói của anh, Lệ Hành đã chờ Hắc Hâu Tử trở về đoàn 532 , sau đó anh trực tiếp đi tới phòng làm việc của Hạ Hoảng Huân, muốn tới đó lấy sdt của Mục Nham.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Nhận được điện thoại của Lệ Hành, Mục Nham cực kỳ bất ngờ. Bọn họ nói chuyện giằng co thật lâu, sau khi chấm dứt, vẻ mặt của Mục Nham từ kinh ngạc lúc ban đầu giờ đã bắt đầu trầm xuống suy nghĩ. Sau đó anh cho gọi Trác Nghiêu về đội, trải qua một tiếng thảo luận, anh liền cầm lấy chìa khoá xe phóng thẳng tới đoàn 532. ๑๓๓. ๑. ๑๓๓

Suy xét đến tính chất đặc biệt của vụ án và dự đoán sắp có chuyện xảy ra, Mục Nham cố tình kết thúc tập huấn trước thời hạn. Về phần trước đó vì sao không triệu tập các nhân viên cảnh sát đang thụ huấn trở về, thì là vì dựa theo kế hoạch Hạ Hi muốn bám vào Trần Bưu thì cần thời gian, không thể vừa gặp mặt là moi được thông tin từ chỗ hần, cho nên mới để hai việc tiến hành cùng một lượt. Chờ tập huấn kết thúc, Hạ Hi ở bên kia chắc hẳn cũng có tiến triển, như vậy hai bên cũng không làm chậm trễ công việc. Nhưng hiện tại Mục Nham cảm thấy để Hạ Hi và Trác Nghiêu, hai người 'tác chiến một mình', hình như có chút mạo hiểm.

Tưởng rằng đây là ý kiến của Lệ Hành, Hạ Hoảng Huân hỏi, "Làm sao vậy, bộ Tiểu Thất ở bên kia cần giúp đỡ gì sao?" ๑๓๓. ๑. ๑๓๓

Mục Nham lắc đầu, "Cô ấy ở bên kia tạm thời không có tiến triển gì."

Hạ Hoảng Huân cảm thấy khó hiểu, rồi nhìn về phía Lệ Hành. Khôn ngoan như anh, thì liền đoán được chuyện Lệ Hành xin số điện thoại của Mục Nham và chuyện này có liên quan đến nhau. ๑๓๓. ๑. ๑๓๓

Im lặng trong giây lát, Lệ Hành đề nghị, "Vậy cũng không cần thiết. Dù sao cái cần câu Trần Bưu này có thể câu được cá hay không còn chưa biết, hơn nữa cứ dựa theo tiến triển kế hoạch trước đó của vụ án, tiếp cận Trần Bưu cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, ít nhất trong vòng một tuần chưa chắc có được tiến triển mới. Chờ Tiểu Thất ở bên kia có chút tiến triển thì tới lúc đó huy tập huấn cũng chưa muộn." Huống hồ nếu phái ra càng

nhiều người, việc cũng dễ bị bại lộ." Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, Lê Hành hỏi, "Trác Nghiêu có ý kiến gì không?"

Mục Nham nhú mi, trả lời, "Cậu ta chưa từng tiếp xúc với Trần Bưu, chỉ bằng việc đứng từ xa nhìn và mưu tà từ Hạ Hi thì không có cách nào chắc chắn được. Về phần Tiêu Dận..."

Về anh ta thì ngừng lại, Lê Hành bổ sung thêm, "Cảm thấy phản ứng của anh ta kỳ quái có phải không?" Thấy Mục Nham gật đầu, anh tiếp tục nói, "Tôi cũng nghi ngờ như vậy. Anh ta đưa ra lý do cho Tiêu Thất quá gượng ép. Tình cảm của Tiêu Thất và anh ta khác với chúng ta, cho nên cô ấy có thể chấp nhận được. Nhưng đôi lại là một góc độ khác mà giấu lại, theo như lời nói của anh thì thấy quá miễn cưỡng."

Mục Nham gật đầu, thuật lại lời nói của Trác Nghiêu, "Trần Bưu vừa xuất hiện, cũng chưa làm bất cứ việc gì, hành động của Hạ Hi cũng chưa thể có tiến triển ngay lập tức, anh bắn khoan cần bản cũng không cần phải lo sợ cho an nguy của Hạ Hi, vì dù sao Trần Bưu cũng chưa từng có ý định muốn dẫn cô đi. Hơn nữa nếu lui một bước mà nói, cho dù Hạ Hi có gặp nguy hiểm, cậu và Trác Nghiêu đều có mặt, nhìn sao thì cũng không tới phiên anh ta đứng ra."

Mục Nham và Lê Hành nói chuyện tới lúc này thì Hạ Hoàng Huân cuối cùng mới hiểu rõ mọi chuyện. Về mặt anh khó tin hỏi, "Nghe theo lời nói của các người thì các người cảm thấy vụ án này và Tiêu Dận có liên quan tới nhau? Không thể nào, tôi biết cậu ta đã vài năm rồi, chưa từng cảm thấy có cái gì không đúng cả. Cậu ta quan tâm Tiêu Thất thì có mắt cũng nhìn thấy được, làm sao có thể..."

Lê Hành nghe vậy giải thích, "Tôi cũng chỉ là suy đoán thôi, còn chưa có bằng chứng. Nhưng trực giác của tôi nói cho tôi biết, anh ta là người không đơn giản. Hơn nữa phản ứng tối hôm qua của anh ta, cuối cùng tôi cảm thấy ngoại trừ sự bảo vệ đối với Tiêu Thất, anh ta hình như còn muốn truyền thông tin cho ai đó."

"Tiêu Thất có biết các người suy đoán như vậy không?" Hạ Hoàng Huân không phải là không tin, mà là trong lúc nhất thời không thể tiếp nhận được. Dù sao Tiêu Dận là bạn của Hạ Hi, lại có giao tình rất tốt. Nếu như không có Lê Hành, ở trong mắt người lớn, cậu ta chính là một lựa chọn tuyệt vời cho Hạ Hi, làm sao thân phận lại biến đổi lớn đến 360 độ như bây giờ chứ?

"Anh đã không tin, anh nghĩ cô ấy sẽ tin sao?" Nhìn vào mắt Lê Hành, Mục Nham mỉm cười, "Nếu không đúng thì Lê Hành còn có thể bị từ chối ở ngoài cửa."

Lê Hành nhú mi, "Đó là quá khách sáo rồi!" Khen anh một lần thì có thể, dù sao cô có chinh anh thì cũng đâu cần lý do, cô chính là người đánh anh mà anh lại không dám đánh trả, mắng cũng không thể mắng lại. Cho nên nói thế giới này rất công bằng, cho anh danh phận làm bạn trai thì anh có thể danh chính ngôn thuận hưởng thụ phúc lợi của mình, đồng thời cũng không thể từ chối nghĩa vụ mà mình phải gánh.

Thay vì nói không thể chấp nhận thì không bằng nói là không muốn chấp nhận. Hạ Hoàng Huân cực kỳ không hy vọng suy đoán của Mục Nham và Lê Hành trở thành sự thật, như vậy sẽ biến thân phận của Hạ Hi và Tiêu Dận trở thành kẻ thù. Đối với Hạ Hi mà nói thật sự quá tàn nhẫn. Nhưng Lê Hành và Mục Nham đều là người đã trải qua thực chiến, đứng ở bên bờ sinh tử, bọn họ đều đạt thành chung một nhận thức, muốn phủ định chuyện họ đoán là điều khó xảy ra. Nghĩ đến đây lòng mảy của Hạ Hoàng Huân nhủ càng chặt thêm.

Sau khi cân nhắc, anh lại nhắc nhở lần nữa, "Các người chắc chắn như vậy sao, chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nếu sau khi điều tra mà là hiểu lầm thì Tiêu Thất sẽ là người đầu tiên bùng nổ đó. Cũng không phải con bé có suy nghĩ gì khác đối với Tiêu Dận, chẳng qua ở trong lòng con bé, đó là người bạn thân có thể giúp bạn không tiếc cả mạng sống."

Có một loại tình cảm tên là 'tình bạn', không phải là quan hệ bạn bè đơn giản, không bùng cháy giống như quan hệ của người yêu, cũng không phải quan hệ máu mủ như của người thân, đó chính là loại người cho dù anh ta có sai, bạn cũng sẽ đứng về phía anh ta, nhìn về phía anh ta, vì anh ta bạn sẽ giúp quên luôn cả tính mạng.

Trong mắt người ngoài, quan hệ của Hạ Hi và Tiêu Dận chính là cái loại quan hệ này. Đây là Tiêu Dận đã dùng sự chờ đợi của anh để đổi lấy. Tới cuối cùng trong sáu năm chia tay anh vẫn là người không thể nào thay thế được vị trí của Lê Hành.

"Chuyện này tạm thời đừng nói cho Hạ Hi biết, dù sao tin cần tiết lộ hay không tiết lộ thì Tiêu Dận cũng đã biết cả rồi. Nếu như anh ta quả thật có dính tới vụ án này, ngày Hạ Hi bước vào Thiên Trì thì hành động đó đã thất bại rồi, nhưng cũng không phải là thua triệt để, ngược lại có thể sử dụng cơ hội này, để người của chúng ta âm thầm điều tra Thiên Trì, có lẽ sẽ có thu hoạch gì khác. Nếu Hạ Hi biết chúng ta hoài nghi Tiêu Dận, trái lại sẽ làm cho cô ấy khó xử."

Đề nghị của Mục Nham, Lê Hành không có phản đối, im lặng trong nháy mắt rồi anh nói, "Không nên dùng người của cảnh đội khi bắt đầu, phản ứng của Hạ Hi và Trác Nghiêu sẽ mất tự nhiên, cho dù là một ánh mắt trao đổi cũng có thể làm hỏng việc. Phái người không quen vào Thiên Trì, đừng quá ba người, tốt nhất là có sở trường đặc biệt, bọn họ sẽ tương đối nhạy cảm hơn."

Mục Nham đã hiểu, "Tôi sẽ nói rõ với Trác Nghiêu, nhiệm vụ của cậu ta sẽ là phối hợp để bảo vệ Hạ Hi. Ngoại trừ cô ấy, cậu ta không cần phụ trách bất cứ người nào."

Lê Hành không nói chuyện, nhưng ánh mắt đồng ý với đề nghị của Mục Nham. Sau đó trước khi Mục Nham gần đi anh nói, "Loại nơi ăn chơi giống như Thiên Trì này cảnh sát tới kiểm tra thường xuyên cũng sẽ là chuyện bình thường."

Kiểm tra thường xuyên? Quả nhiên đây là phương pháp bình thường nhất nhưng cũng không dễ bắt dây động rừng. Mục Nham lập tức hiểu ra, ánh mắt nhìn về phía Lê Hành tràn đầy tán thưởng.

Chờ Mục Nham đi rồi, Lê Hành tháo xuống mũ công tác để ở trên bàn làm việc, gỡ tóc ngắn đầu đỉnh của anh, hỏi Hạ Hoàng Huân, "Chẳng lẽ là vì Tiêu

Thật mà tôi có chút miễn cảm đối với Tiêu Dận sao? Có loại khả năng này hay không?"

Không ngờ sẽ có chuyện này, kể từ khi biết Lê Hành, Hạ Hoảng Huân chưa bao giờ nhìn thấy cậu ta như vậy. Khi anh đang tự hỏi, Lê Hành lại phủ nhận khả năng này, trong ánh mắt lộ ra sự chắc chắn và kiên định, giọng nói cậu ta khẳng định nói, "Sẽ không sai đâu! Tôi tin vào trực giác của tôi!" Sau đó cảm lấy mũi của mình lên rồi đi ra ngoài, để lại một mình Hạ Hoảng Huân ở trong phòng làm việc ngẩn ngơ.

Tập huấn của cảnh đội vẫn được tiến hành như cũ, chẳng qua sau khi hoàn thành tập huấn ban ngày xong, Lê Hành không có cho bọn họ tập đột xuất, bởi vì không xác định khi nào bọn họ sẽ có hành động, anh muốn bảo vệ sức khỏe của bọn họ. Vào buổi tối khi các nhân viên cảnh sát đang chuẩn bị nghỉ ngơi, nhiệm vụ của Hạ Hi và Trác Nghiêu cũng vừa mới bắt đầu.

Khi Hạ Hi tới Thiên Trì, thì Tiêu Dận đang ngồi trước quầy bar uống rượu, nhìn dáng vẻ của anh thì dường như uống cũng không ít. Khi nhìn thấy Hạ Hi, trong mắt anh chợt loé lên tia quang mang rồi biến mất, sau đó lại trở nên bình tĩnh như thường.

Đối với việc phá đám ngày hôm qua của anh, Hạ Hi vẫn có phần cảm thấy bức tức đối với anh. Mà khi anh tự mình nhận lấy áo khoác và túi sách của mình trong khi cô đang chuẩn bị đưa cho người phục vụ, Hạ Hi liền không nhìn được, cô tức giận nói, "Không dám làm phiền Tổng giám đốc Tiêu."

Tiêu Dận cười khê, lấy lòng nói, "Còn tức giận sao? Thật nhỏ nhen."

Hạ Hi trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt vẫn như cũ ngồi xuống trước quầy bar, nhỏ giọng oán trách, "Anh mới nhỏ nhen đấy, không biết ngượng mà còn nói người khác."

Tiêu Dận đưa cho cô một ly rượu, "Đúng là tối qua anh có chút thiếu suy nghĩ, thiếu chút nữa phá hư chuyện của em, đừng tức giận nữa."

"Không phải chỉ một chút đâu anh hai!" Đối với Tiêu Dận, Hạ Hi chưa từng nghi ngờ anh, cô chỉ cho là anh khó chịu mà quấy rối. Nghĩ tới lời dặn của Lê Hành, cô từ chối, "Em không uống rượu!"

Tiêu Dận bật cười, "Hai chúng ta đánh cá đi, nếu như em không uống rượu, anh cũng không ăn cơm."

Hạ Hi đá vào chân anh một cái.

Cười một cái, coi như chuyện ngày hôm qua như chưa từng xảy ra đi.

Nhưng để tránh xảy ra tình trạng tương tự khi đang làm nhiệm vụ, Hạ Hi 'cảnh cáo' anh, "Trong khoảng thời gian này anh ít ở lại quán bar đi, ngộ nhờ lại gây chuyện với Trần Bưu thì không phải là chuyện tốt, đừng có cứng rắn đụng với hắn ta." Sau đó thuận miệng lầm bầm, "Trước đây lúc nào cũng thấy anh ở trong này, không phải là anh muốn một ngày kiếm được một tỷ đó chứ?"

"Cô hai à, đây là địa bàn của anh đó, em còn muốn đuổi anh đi à." Tiêu Dận bị chọc giận tới nở nụ cười, sau đó lấy giọng nói bất cần nói, "Quá mệt nên nghỉ ngơi một chút không được sao? Tiện thể tránh đầu gió."

Lông mày Hạ Hi nhíu lên, "Cái gì là đầu gió? Đừng nói với em là anh đã làm chuyện gì đó có lỗi với đất nước và nhân dân đó nha."

Làm bộ như anh trai, anh xoa đầu cô, Tiêu Dận nói đùa, "Phá hủy địa cầu có được xem là chuyện có lỗi với đất nước và nhân dân không?"

Nếu như không phải đang chấp hành nhiệm vụ, Hạ Hi rất muốn bùng ly nước lên hất vào mặt anh, cô tức giận nói, "Em nói cho anh biết, đừng có chọc em! Đại nghĩa diệt thân đấy!"

Tiếng nhạc sống mạnh ngắt lời bọn họ, Tiêu Dận cười rồi không nói nữa, bùng ly rượu lên uống cạn một hơi.

Hạ Hi xem tất cả những điều anh nói như lời đùa, cũng không để trong lòng, như bạn bè chào hỏi qua loa, cô kêu phục vụ sắp xếp một cái bàn cho cô. Bởi vì thân thể cảm thấy không thoải mái, nên đêm nay cô không muốn di chuyển nhiều. Mà lấy thân phận bây giờ của cô, cô cũng không thích hợp ngồi cùng một chỗ với Tiêu Dận.

Tiêu Dận cũng không ngăn cản, gơ tay kêu phục vụ, nhìn Hạ Hi ngồi xuống, anh dựa vào trước quầy bar, ánh mắt anh lơ mơ nhìn trai gái ở giữa sàn nhảy đang tận tình phát tiết, lại uống tiếp từng ly rượu.

Đến nửa đêm, Tiêu Dận cảm thấy hơi say nên tính đứng dậy chuẩn bị rời khỏi đó. Nhưng khi anh vừa mới đứng vững, một tiếng động lớn nổ ra trong quán làm quán rất hỗn loạn, cùng lúc đó tiếng nhạc lớn bỗng dừng lại, tất cả ánh đèn đều được bật sáng lên, lập tức có một giọng nam quát, "Mọi người đứng tại chỗ đừng nhúc nhích, cảnh sát kiểm tra theo lệ!"

Con say biến mất, anh nâng mắt nhìn về cửa chính, trong con ngươi ánh lên tia sáng sắc bén và cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Cửa thủy tinh nặng của quán bar đã bị phong toả, chỉ có vào chứ không có ra.

"Nam trái nữ phải, đứng cho đảng hoàng." Một cảnh sát cao gầy có bộ dáng như đang làm việc chung, anh lạnh giọng quát, "Toàn bộ lấy chứng minh thư ra!" Mà vài nhân viên cảnh sát ở bên cạnh đã bắt đầu tiến lên, bắt đầu kiểm tra từng tấm chứng minh thư của từng người ở đây, bao gồm cả Trác Nghiêu và Hạ Hi đang trộn lẫn trong đó.

Xem ra thật sự là kiểm tra theo lệ thường. Tiêu Dận đứng không nhúc nhích. Lần này điện thoại ở trong túi quần của anh cũng đang rung lên. Ngay khi anh đang suy tính làm sao để nghe máy, nhân viên cảnh sát cao gầy kia bỗng nhiên kêu to, "Mề Kha?"

Hạ Hi suýt chút nữa là tưởng mình nghe nhầm, nhưng nhân viên cảnh sát kia lại đột nhiên xoay người lại, ánh mắt sắc bén khoá chặt cô.

Thấy thế tim Tiêu Dận đập mạnh không ngừng, còn có người vừa bị kiểm tra sau đó là Trác Nghiêu.

Nhân viên cảnh sát cao gầy kia nhìn chằm chằm Hạ Hi vài giây, lạnh lùng mở miệng, "Cô, qua đây!"

Hạ Hi thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra, đầu nhìn hướng anh cảnh sát kia đưa ra dấu chấm hỏi to đùng, cô giơ tay chỉ mình, "Tôi?"

Sắc mặt của anh cảnh sát cao gầy kia có phần trầm xuống, hỏi ngược lại, "Không phải cô tên là Mề Kha sao?"

Về mặt Hạ Hi bình tĩnh lại, "Tôi tên là Mề Kha, có chuyện gì sao?"

Vừa dứt lời, đối lại là Hạ Hi đang đứng trước mặt nhân viên cảnh sát kia phải há to miệng kinh ngạc khi phát hiện đứng trước mặt mình còn có một cô gái, mặt trắng nõn đang mở to mắt nhìn về phía Hạ Hi.

Không phải khoẻ như vậy chứ? Bây giờ Hạ Hi đã có điểm hiểu rõ rồi.

Thấy Hạ Hi không có ý muốn qua đây, nhân viên cảnh sát kia có phần nhịn không được, "Ngơ ngác cái gì đó, kêu cô qua đây cô không nghe thấy à."

Nhanh chóng giấu đi ánh mắt trao đổi với Trác Nghiêu, dưới sự đồng ý của anh, Hạ Hi nâng bước đi tới trước mặt nhân viên cảnh sát cao gầy kia.

Nhân viên cảnh sát cao gầy kia ra lệnh, "Lấy chứng minh thư của cô ra đây."

Hạ Hi làm theo, đưa chứng minh thư của mình tới. Nhân viên cảnh sát đó nhận lấy, cùng so sánh với cái chứng minh thư đang có ở trong tay.

Tì mỉ tìm ra chút đầu mối hồi lâu, rồi lấy ánh mắt tò mò nhìn khuôn mặt quyến rũ với cặp mắt to tròn của Hạ Hi, về mặt của người cảnh sát cao gầy nhìn Hạ Hi có phần hơi trầm mặc. Sau đó anh lấy hai cái chứng minh thư đưa cho thuộc hạ rồi ra lệnh, "Mang tấm chứng minh thư này cùng hai người bọn họ đi!"

Khuôn mặt trẻ con của Hạ Hi không bình tĩnh được vội vàng hỏi, "Tại sao?"

Người nhân viên cảnh sát cao gầy đó tức giận, "Tại sao? Đây là câu tôi nên hỏi các người đó! Dẫn đi!"

Lấy tư cách là người phụ trách của Thiên Trì, Tiêu Dận muốn tiến lên ngăn người cảnh sát muốn dẫn Hạ Hi đi, nhưng khi anh nghĩ lại, dù sao Hạ Hi cũng là cảnh sát, đi tới đồn công an thì cũng như đang đi về nhà mình, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm gì. Nhìn lại Trác Nghiêu, về mặt có chút nặng nề, trong mắt có chút nghi ngờ, nhưng anh vẫn không có hành động gì. Cho nên Tiêu Dận cũng không nói gì.

Nhưng mà Tiêu Dận và Trác Nghiêu không có hành động không có nghĩa là người bạn của cô gái có khuôn mặt trẻ con và đôi mắt to kia cũng không có hành động. Khi người nhân viên cảnh sát kia đang ra lệnh cho cấp dưới của mình, có một cô gái có vóc dáng cao gầy bước lên, kéo cô gái có khuôn mặt trẻ con ra phía sau mình, bắt nấn chất vấn, "Không phải cô ấy đã đưa chứng minh thư rồi sao? Sao còn bắt cô ấy đi?"

Cô gái vốn có thân hình cao đã chiếm ưu thế, thêm dưới chân lại đi giày cao gót, càng cao gầy hơn. Người nhân viên cảnh sát nghiêng đầu, liếc nhìn cô ấy, hơi cúi, "Ồ đầu mà làm câu hỏi vì sao thế? Mời các cô trở về chỗ ngồi có được hay không? Hai cô Mề!"

Ba chữ cuối cùng bị anh cắn rất nặng. Thông minh như Hạ Hi đã phát hiện ra đầu mối. Để trách tình trạng càng nói càng không tốt, cô trách móc nói, "Nơi này quá ồn, có gì hiểu lầm thì tới đồn công an nói sẽ rõ, chúng ta nên hợp tác một chút đi có đúng hay không?" Người cô nói chính là cô gái cao gầy kia, nhưng ánh mắt thì đang hỏi khuôn mặt trẻ con kia, cô cảm thấy người có khuôn mặt trẻ con thì nên là người để nói chuyện.

Cô gái có khuôn mặt trẻ con kia quả nhiên hiểu ý, túm lấy tay người đẹp cao gầy kia, thấp giọng nói, "Thôi đi chị, dù sao chúng ta cũng ăn no rồi, nên đi thôi." Thấy cô gái cao gầy trừng mắt nhìn cô ấy, cô gái có khuôn mặt trẻ con kia liền rụt cổ lại, cười hi hi nói, "Được rồi, đi thôi, dù sao chúng ta cũng có người, không cần sợ."

Thoáng qua một nụ cười cảm kích, Hạ Hi nói, "Không sao, chắc chỉ là hiểu lầm thôi, giải thích rõ ràng thì sẽ tốt thôi." Thấy người đẹp cao gầy không muốn nói thêm gì nữa, cô nhẹ thờ ra, sau đó quay đầu nhìn Trác Nghiêu một cái. Trác Nghiêu gật đầu, lúc hơn hai mươi cảnh sát đi ra khỏi quán bar, anh

liền lập tức gọi điện cho Mục Nham

Trên xe cảnh sát, cô gái có khuôn mặt trẻ con mở to ánh mắt linh động đánh giá Hạ Hi, nhỏ giọng hỏi, "Cô có biết đang xảy ra chuyện gì hay không?"

Thật sự là một cô gái thông minh và hài hước. Hạ Hi cong môi, hỏi ngược lại, "Không biết tôi có thể hỏi tên cô là gì hay không?"

Nghiêng đầu qua, cô gái có khuôn mặt trẻ con sáng khoái trả lời, "Mề Kha!"

Thì ra là miệng quạ của cô đoán đúng thật? Quả nhiên đen lại càng thêm đen!

Thế giới này lại có chuyện người nằm vùng lại vô tình gặp được người mình dùng tên!

Hạ Hi vỗ trán, trong lòng lại mắng người lấy thân phận Mề Kha đưa cho cô một trăm lần.

"Cô làm sao vậy, không khoẻ sao?" Mề Kha có khuôn mặt trẻ con thấy mặt mày Hạ Hi vo thành một nắm, cô nhiệt tình nói, "Có phải cô bị say xe hay không? Xe này chạy có chút gấp ghe, giống xe chị của tôi!"

Tâm tình của người đẹp cao gầy quả nhiên không được tốt cho lắm, thấy em gái còn rôm rả nói chuyện với cô gái xa lạ, cô phát bực nói, "Em không nói không ai bảo em cầm đầu." "

Mề Kha có khuôn mặt trẻ con bữu môi oán giận, "Khi người ta không muốn nói chuyện thì chị bảo buồn, người ta mới nói hai câu thì chị lại la ầm, thật không biết anh rề làm sao chịu đựng chị, thật là khó chiều lòng mà."

Cô gái xinh đẹp gõ vào đầu cô, "Em dám nói chị như vậy hả?"

Mề Kha có khuôn mặt trẻ con ở bên cạnh vừa xoa đầu vừa kháng nghị, "Em sẽ nói với ba là chị ăn hiếp em!"

"Nhiều tuổi rồi mà còn chơi trò mách lẻo, thật là không có tiền đồ."

"Không phải chị cũng thường xuyên mách lẻo với anh rề đấy sao, chỉ cho phép quan phóng hoả mà không cho dân thấp đèn hả?" Mề Kha có khuôn mặt trẻ con có miệng lưỡi sắc bén nói, "Cho dù em không có bạn trai, nhưng em có ba bảo vệ em!"

Người đẹp cao gầy chuyển ánh mắt qua, cho em gái ánh mắt coi thường.

Nhìn hai chị em tranh luận kịch liệt, Hạ Hi bất giác nở nụ cười, tựa lưng vào ghế ngồi, đột nhiên cô rất nhớ ba Hạ Hoành và mẹ Hề Diễn Đình của mình. Hạ Hi không khỏi nghĩ nếu như bọn họ không có ly hôn, có lẽ cô đã có thêm em trai hoặc em gái rồi.

Rất nhanh sau đó Hạ Hi đã về tới cục. Như dự đoán Mục Nham đã đứng chờ ở cửa lớn. Trong nháy mắt cửa xe vừa mở ra, anh quét mắt qua Hạ Hi, cô gái có khuôn mặt trẻ con và cô gái xinh đẹp cao gầy thì anh theo bản năng liền nhíu mày, sau đó lạnh mặt phân phó người cảnh sát cao gầy kia, "Các cô ấy đi theo tôi, những người khác các người cứ tự xử lý."

Bọn họ là ai mà làm kinh động đến Phó Cục Trưởng như vậy? Trong lúc suy tư người nhân viên cảnh sát cao gầy quay đầu đánh giá ba cô gái đẹp, chậm hơn nửa nhịp mới phát hiện ra liền đi qua lấy chứng minh thư của Hạ Hi và cô gái tên Mề Kha có khuôn mặt trẻ con kia, bàn tay to đưa lên nhận lấy từ tay thuộc hạ, đi chậm tới chỗ bọn họ.

Khi đẩy ra cửa phòng của Mục Nham, Trác Nghiêu đã sớm tới đó trước một bước.

Thu lại bộ dáng thờ ơ, Hạ Hi đứng nghiêm chào, "Phó cục, Đội trưởng!"

Thấy thế cô gái tên Mề Kha có khuôn mặt trẻ con kinh ngạc, "Cô là cảnh sát?"

Hạ Hi cong môi, âm thầm thừa nhận.

Mục Nham lấy ánh mắt ra hiệu cho Hạ Hi và Trác Nghiêu ngồi lên ghế sofa, anh liền nghiêm mặt dạy dỗ cô gái xinh đẹp cao gầy, "Không lo ở nhà làm một người vợ tốt mẹ tốt, lại chạy tới quán bar quậy phá là sao hả?" Lại lấy ánh mắt nhìn về phía cô gái tên Mề Kha có khuôn mặt trẻ con kia, "Còn có em nữa, không phải nói là đang đi cùng với chú Mề tới Lệ Giang ở một thời gian ngắn hay sao? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Không biết chỗ đó cấm trẻ vị thành niên tới hay sao?"

Về mặt trẻ con của Mề Kha nghe vậy mắt húng, "Em đã trưởng thành nhiều năm rồi có được hay không? Đừng có so sánh em với Thần Thần!"

Cầm chìa khoá xe ở trong tay quăng lên mặt bàn, Mục Nham tức giận, "Đúng vậy cô gái đã trưởng thành nhiều năm rồi, trách không được vẫn chưa tìm được người yêu!"

Cô gái xinh đẹp cao gầy đứng lúc xen miệng vào, "Không lo thì càng không gả ra ngoài được."

Về mặt trẻ con của Mề Kha tức giận đến dậm chân, "Em sẽ mách lại cho chị Dì Nhược!"

Cuối cùng cô gái xinh đẹp cao gầy cũng đứng cùng một trận với cô, cô ấy cười nói, "Đúng vậy, mách lại cho An Dì Nhược cũng là một cách rất hay."

"Em dừng lại đi Mễ Ngư!" Mục Nham đánh đầu cô, vội lấy điện thoại ra, sau khi kết nối thì liền ra lệnh cho anh em tốt của mình, "Vợ cậu đang ở đây, mau tới đây mang cô ấy về đi!"

Thấy Mục Nham tức giận, Mễ Ngư lại vui vẻ, "Cảm ơn Phó cục Mục nha, điện thoại vừa đúng lúc không có điện."

Không thèm đếm xỉa tới về mặt cợt nhả của cô, Mục Nham nhíu mi khiển trách, "Em nói xem tại sao em không thể yên tĩnh một chút hả, khi anh chấp hành nhiệm vụ em lại say rượu lái xe, giờ người dưới tay anh làm việc, em lại trộm dẫn Mễ Kha tới cố tình quấy rối? Anh nói cho em biết, đây là mệnh lệnh dành cho em, sau này không được bước vào Thiên Trì nữa bước!"

Mễ Ngư có phần oán giận, cô khó hiểu nói, "Em trừu ai chọc ai chứ, chỉ sợ cho dù là Đại cục trưởng Phát Bưu cũng chưa từng dám ra lệnh cho An Dĩ Nhượng như vậy, thì em dẫn em gái về là được mà, về hay không cũng không liên quan tới anh."

Nếu không phải xem Mễ Ngư là vợ trong khuê phòng của quan lớn, Mục Nham thật sự muốn ném cô ấy là phòng thẩm vấn vài tiếng đồng hồ, anh đề nghị xuống nói, "Chẳng phải anh đã từng dặn em rồi sao, thời gian này là thời điểm cực kỳ quan trọng, để cho Mễ Kha tới Lệ Giang ở, em đã đáp ứng anh ra sao hả? Còn bây giờ là tình huống gì đây? Giờ trôi lên đầu anh có phải không?" Chỉ vào Hạ Hi anh có chút to tiếng, "Có biết tại sao tôi phải dẫn nhóm của các người về đây chưa? Mễ Kha ở kia kìa!"

Thì ra là thế! Đây chính là thân phận nằm vùng của cô! Về mặt của cô gái tên Mễ Kha bỗng trở nên hưng phấn, trong mắt hiện lên tia sáng hăm dọa và sùng bái. Nhưng mà Mễ Ngư chưa từng cho cô có cơ hội tức giận. Ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, sâu trong nội tâm cô ấy có chút áy náy, nhưng ngoài miệng vẫn mạnh miệng nói, "Anh đâu có nói, em nào biết."

Mục Nham phát hỏa, "Làm sao nói rõ hả? Để cho toàn bộ thế giới biết cô ấy nằm vùng sao?"

Bị phê bình, hai chị em Mễ Kha và Mễ Ngư không dám hé răng nữa, ỉu xiu đứng ở góc tường hồi lỗi.

Không bao lâu sau, viện binh đã đến nơi. Đàm Tử là bạn cùng lớn lên với Mục Nham, khi thấy vợ và em vợ có bộ dáng tủi thân liền biết được chắc chắn họ đã phá hư chuyện của Mục Nham. Chỉ qua loa hỏi đã xảy ra chuyện gì rồi nhanh chóng dẫn vợ và em vợ về.

Chuyện xảy ra đêm nay làm Hạ Hi biết nguyên lai thân phận Mễ Kha là có thật. Thân phận hiện tại bây giờ của cô kỳ thật là Mễ Kha em cùng cha khác mẹ với Mễ Ngư, và là chị em tốt với An Dĩ Nhượng, vợ của Mục Nham. Mà nhà hiện tại cô đang ở là nhà Mễ Ngư ở trước khi lấy chồng.

Sở dĩ mượn thân phận của Mễ Kha là vì chủ yếu sợ Trần Bưu sẽ cho người thăm dò chuyện của Hạ Hi, vừa đúng lúc Mễ Kha muốn đi theo cha mẹ tới Lệ Giang nghỉ ngơi, thế lúc này Mục Nham mới nảy ra ý nghĩ đó, cũng đã sắp xếp tất cả mọi chuyện có liên quan tới nó, chính là không ngờ được Mễ Kha thật và giả lại gặp nhau ở Thiên Trì.

Mục Nham là lão đặc công, quản lý biết bao nhiêu vụ án, nhưng lại chưa từng xảy ra chuyện như bây giờ. Làm sao biết được vụ án này lại không suông sẻ như vậy, anh có chút buồn bực. Lo lắng tiến triển của Thiên Trì ở bên kia, nên nói rõ hoàn toàn mọi chuyện của Mễ Kha, anh dặn Hạ Hi vài câu, rồi bảo Trác Nghiêu đưa cô về.

Có Trác Nghiêu ở đây, thần kinh của Hạ Hi cũng chẳng còn căng chặt nữa. Sau khi lên xe cô liền nhắm mắt nghỉ ngơi. Thấy cô mệt mỏi quá, Trác Nghiêu hỏi thăm, "Sao vậy, cơ thể không khỏe à? Đêm nay thấy cô hình như không có chút tinh thần?"

Anh không phải là Lệ Hành, tự nhiên Hạ Hi cũng sẽ không nhiều lời, cô tránh nặng tìm nhẹ trả lời, "Không có việc gì, chỉ là tối qua không ngủ ngon được."

Trên tay đánh vô lăng, Trác Nghiêu nhìn tình hình giao thông ở trước mắt không chớp mắt, đồng thời nhắc nhở, "Không thoải mái thì nghỉ hai ngày đi. Chiều theo phân tích bình thường, không ai có thể mỗi ngày chịu được căng thẳng đâu. Huống hồ Trần Bưu có xuất hiện hay không còn chưa biết."

Nói tới vụ án Hạ Hi nhất thời liền tỉnh táo, cô hỏi, "Nếu như nhánh của Trần Bưu bị đứt thì chúng ta nên làm gì tiếp theo?"

Trác Nghiêu im lặng trong giây lát, hơn nửa ngày mới nói, "Đổi phương hướng."

Đổi hướng? Đúng vậy, nếu như nhánh của Trần Bưu đứt, chỉ còn cách là đổi hướng. Nhưng hướng khác này nên bắt đầu từ đâu đây? Hạ Hi có quá nhiều nghi vấn, làm cho Trác Nghiêu và Mục Nham không biết làm sao. Mà bây giờ Hạ Hi vẫn chưa hay biết gì, cũng không biết hướng khác này là gì, nên họ đành quyết định thừa dịp cảnh sát sét theo lệ thường này mà để cho hai đặc công lén chui vào Thiên Trì và--còn có Lệ Hành!

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Đêm hè, mưa rơi nhỏ giọt tí tách trên đất.

Giữa ánh sáng nhỏ yếu, có hai bóng dáng nhanh nhẹn né tia hồng ngoại và chạm đất dựa theo sự chỉ huy của Lê Hành, xen lẫn vào các nhân viên cảnh sát im lặng bước vào Thiên Trì. ~~đ.đ. l. q.đ~~

Ngay khi người cảnh sát cao gầy kia bắt đầu kiểm tra như thường lệ, Đội trưởng đội đặc công Cổ Lê đã dẫn theo đội viên của mình là Quốc Giai Đồng tiến vào khu vực không phải là nhân viên cảnh sát thì không thể tiến vào ở Thiên Trì.

Nhanh chóng tuần tra hai gian phòng làm việc, và phòng máy mà cũng không thấy máy giám sát và điều khiển tia hồng ngoại, nên Cổ Lê có chút gấp gáp. Mà máy radio vẫn luôn nằm trong trạng thái im lặng, không phát ra chút âm thanh nào. ~~đ.đ. l. q.đ~~

Ngay khi Cổ Lê chuẩn bị lấy tay ra hiệu cho Quốc Giai Đồng chia nhau ra hành động, thì trong tai nghe bỗng truyền tới giọng nói trầm thấp như sắt của Lê Hành, anh nhắc nhở, "Không cần dồn hết sức tìm trong phòng Tiêu Dận, chú ý tới phòng nào mà không thu hút ánh mắt của mọi người đó, tôi sẽ tới sau!"

Mục Nham bàn giao xong, cũng chẳng hỏi tới hành động và hành tung của Lê Hành, chỉ cần dựa theo sự chỉ huy của anh mà làm việc thôi. Vì thế, Cổ Lê tuân theo kế hoạch bằng tiếng hít thở nặng nề coi như trả lời, tiếp tục dẫn Quốc Giai Đồng bước vào một phòng được coi như là nhà kho.

Trong bãi đậu xe dưới đất, Lê Hành toàn thân màu đen đang ngồi sau máy điều khiển nhìn thấy Tiêu Dận bước ra khỏi quán. Nhò vào góc độ lần trước anh để ý, anh giống như khom lưng nhắt chia khoá trên mắt mà tránh tia hồng ngoại, lấy thân phận là khách bước vào Thiên Trì. ~~đ.đ. l. q.đ~~

Trên hành lang, mặt mày nghiêm nghị và lạnh lùng của Lê Hành đang cố gắng thả chậm bước chân, cẩn thận chú ý mỗi góc khuất ở xung quanh, sợ bị ai đó đứng trong bóng tối theo dõi. Đột nhiên anh cảm thấy có gì đó, bước chân tăng nhanh tới hai bước, nhanh chóng bước lui vào trong toilet, cùng lúc đó về mặt bình tĩnh gạt đầu với nhân viên công tác vừa mới đi qua.

Vững vàng đến gần ở hướng cần được giải quyết ở trên mái nhà, Lê Hành liền hip mắt. Một cái đèn treo nhỏ, thật ra đó chính là một cái camera xoay tròn, chuyển động ở trên không, nhìn góc rẽ ở cầu thang bên trái hành lang không sót thứ gì. Dừng lại đại khái gần một phút, Lê Hành dựa vào đánh giá tìm được năm cái tủ đựng hồ sơ rỗng, đó chính là góc chết duy nhất ở nơi này. Thân hình chợt loé, anh liền chạy tới trước một gian phòng lộn xộn, dùng thời gian chưa tới hai giây thành thạo mở ổ khoá, lách mình đi vào bên trong. ~~đ.đ. l. q.đ~~

Im lặng một lúc để suy nghĩ, Lê Hành hít thở sâu, sau đó dùng tai nghe gọi Cổ Lê, "Các người đã bị bại lộ, rút lui trong thời gian nhanh nhất có thể."

Cổ Lê nghe vậy giật mình, không thể tin liếc mắt nhìn Quốc Giai Đồng, thân hình của anh liền nhanh chóng ẩn vào cửa phòng, hạ giọng nói, "Làm sao lại có thể như vậy? Chúng ta đã tránh được ít nhất hai cái máy theo dõi."

Lê Hành không có thời gian nói cặn kẽ, lời nói ra rõ ràng có chút vội vàng, giọng anh trầm xuống nói, "Có chút ý tới cái đèn treo trên mái nhà tầng 5 không? Nếu không tránh được thì có nghĩa đã bị phát hiện rồi."

Cái đèn treo trên mái nhà có máy theo dõi sao? Chán nản vỗ trán, Cổ Lê kích động quăng tai nghe.

Nghe được tiếng hít thở nặng nề từ tai nghe, Lê Hành ra lệnh, "Rút, nhưng phải nghênh ngang và nhanh."

Không nghĩ tới hành động lần này lại kết thúc sớm như vậy, Cổ Lê thấy rất tiếc. Nhưng anh lại chẳng còn lời nào để nói, khi đứng dậy lấy tai nghe lên, Quốc Giai Đồng vẫn chưa biết tại sao lại thất bại nói, "Đi thôi, chúng ta tự ở đây trốn cứ cho rằng thân không biết quý không hay, nhưng người ta đã sớm theo dõi ra chúng ta, coi chúng ta như khi đang làm xiếc."

Đúng vậy, kỳ thật khi bọn họ vừa thoát khỏi bọn cảnh sát tuần tra, liền không tránh được chỗ theo dõi đó. Nói cách khác, nhất cử nhất động của bọn họ đều bị người ta không chế. Cái này cũng là vì cảnh sát vừa vào cửa, di động của Tiêu Dận vang lên là có nguyên nhân. Chính bởi vì Thẩm Minh Tất đang theo dõi máy phát hiện ra được bọn họ, nên mới gọi điện thông báo cho Tiêu Dận biết. Chẳng qua lúc ấy Tiêu Dận không có cách nào nghe được, mới làm trễ thời gian, để bọn họ tuỳ ý tra xét được hai gian phòng làm việc.

Vốn có nhiệm vụ mới mà tâm tình rất hăng hái bùng nổ nhưng giờ tim của Quốc Giai Đồng đã nguội lạnh, anh tức giận mắng, lấy chân đạp cửa phòng vắng ra, dựa theo lời nói của Lê Hành nghênh ngang đi trên hành lang.

Ngẩng đầu lên đã thấy Tiêu Dận, mặt mày âm trầm đi tới.

Lặng lẽ quan sát Cổ Lê ở đối diện, giọng nói của Tiêu Dận lạnh xuống, "Không biết hai vị tới nơi này muốn làm cái gì?"

Cổ Lê đề xuống tức giận, nói lung tung, "Kiểm tra theo lệ thôi, bỗng nhiên nghĩ muốn đi toilet, nhưng lại không tìm được."

"Là vậy sao?" Tiêu Dận cười lạnh, không cứng không mềm trả lời, "Nhớ kỹ, tốt nhất đừng có chạy loạn ở chỗ này, nếu có nguy hiểm Tiêu Dận tôi đây thật sự gánh không nổi đâu."

Cổ Lê nghe mà tim như bị thứ gì đâm vào, cực kỳ khó chịu, anh lấy cứng đối cứng nói lại, "Nghe lời này của Tổng giám đốc Tiêu thì Thiên Trì này chính là đầm rồng hang hổ rồi. Bất quá cũng không cần phải lo lắng, thân là cảnh sát, chúng tôi cũng biết một ít công phu."

Giơ tay ngăn Thẩm Minh Tất muốn bước lên, trên mặt Tiêu Dận mang theo ý cười, ánh mắt âm u lạnh lẽo, "Xem ra sự quan tâm của tôi là dư thừa rồi. Nhưng cũng cần phải nhắc nhở hai vị một câu, hôm nay Thiên Trì của tôi cũng không phải là vườn bách thú, nên không cần người tham quan."

Dù cho đã bị bại lộ, Cổ Lệ cũng chẳng nói vòng vo, anh trực tiếp nói, "Quả thật hôm nay anh em chúng tôi chưa có điều tra được gì, cũng là vì thấy bảo an ở Thiên Trì cũng quá chặt chẽ nên cũng thấy tò mò tại sao lại như vậy. Không biết Tổng giám đốc Tiêu có ý muốn giải thích một chút không, tại sao lại ẩn giấu mấy cái camera bí ẩn như vậy? Bộ anh không thấy có phần hơi quá sao?"

"Hơi quá?" Đáy mắt âm u di chuyển, Tiêu Dận cười lạnh, lấy nhỏ thảng ít trả lời, "Vậy thì xin mời anh cảnh sát này hãy cho tôi biết cái tiêu chuẩn 'bình thường' là như thế nào để tôi còn cân nhắc lại."

Quả thật chưa từng có quy định một nơi ăn chơi giải trí như Thiên Trì lại có tiêu chuẩn về trang thiết bị theo dõi, nên Cổ Lệ á khẩu chẳng nói được gì.

Trên khuôn mặt đẹp trai hiện ra một nụ cười châm chọc, Tiêu Dận hạ lệnh đuổi khách, "Tiễn khách đi Minh Tất, để tránh hai vị lại lạc đường."

Sắc mặt Thẩm Minh Tất trầm xuống phun ra một chữ, "Mời!"

Mím môi, Cổ Lệ và Quốc Giai Đồng cùng lướt qua Tiêu Dận, rời khỏi.

Đứng tại chỗ trầm mặc một giây, Tiêu Dận lấy đầu vân tay mở cửa căn phòng sát vách trước đó mà Cổ Lệ muốn vào. Sau khi đuổi khách, Lệ Hành đang ở trong phòng chứa đồ bị bỏ hoang ở đối diện, thông qua khe hở nhìn thấy Tiêu Dận đi vào một cách cửa có thảm trải ở dưới. Sau đó Thẩm Minh Tất cũng dùng phương pháp giống vậy bước vào căn phòng đó, sau đó lối đi đã được đóng lại.

Chú ý thấy bước chân của Tiêu Dận rõ ràng nhanh hơn nhiều, làm như có ý không muốn giẫm lên thảm trên sàn. Phát hiện này của Lệ Hành làm cho anh càng cảm thấy dự cảm không tốt, dựa vào tường, anh nhắm mắt lại.

Đến giờ chắc hẳn rất nhiều người nghĩ tới Tôn Hồng Lôi người đóng vai chính trong bộ phim 'Án nắp'. Trong phim có một chi tiết nhỏ như thế này, Dư Tắc Thành làm việc trong cục tình báo nên trong lúc bí mật làm việc, vì phòng hờ ban ngày có người vào phòng anh ta, nên mỗi lần ra ngoài, anh ta đều rải một chút phấn lên trên tấm thảm, nếu như có người tới, họ sẽ giẫm lên và để lại dấu chân. Làm như vậy sẽ giúp Dư Tắc Thành biết là có người tới.

Lệ Hành biết có lẽ Tiêu Dận đã dùng cách cũ này, không dễ để người ta phát hiện. So với việc lắp máy theo dõi ở trong phòng làm việc để người ta hoài nghi, muốn an toàn hơn thì đầu vân tay còn chưa đủ à? Vì nguyên nhân gì mà anh ta lại đề phòng như vậy?

Từ tia hồng ngoại đến máy theo dõi ẩn, mỗi một phát hiện đều làm cho tâm tình của Lệ Hành trầm xuống. Theo trái tim mà nói anh cực kỳ không hy vọng Tiêu Dận dính vào chuyện này. Nói cho cùng, anh không hy vọng Hạ Hi buồn. Cho nên anh mới không kim chế được mà phải tự mình tới Thiên Trì, rất sợ đặc công báo lại dẫn anh theo sai đường. Mà bây giờ, Lệ Hành lại có phần không thuyết phục được mình.

Mục đích tối nay đã đạt được, cứ tiếp tục ở đây chưa chắc đã có kết quả tốt. Khi cách cửa phòng làm việc của Tiêu Dận đóng lại cũng chính là lúc Lệ Hành theo lối cũ né máy theo dõi rồi nhanh chóng rời khỏi Thiên Trì.

Khi chạm mặt Cổ Lệ ở cục công an, cũng là lúc Tiêu Dận và Thẩm Minh Tất vẫn như cũ đứng trong văn phòng làm việc ở lầu năm.

Sau một thời gian dài im lặng, Thẩm Minh Tất khó hiểu hỏi, "Vấn đề xảy ra ở đâu? Hay là cô Hạ muốn tra chúng ta?" Ngừng lại cúi đầu xuống, anh lại phủ nhận lời nói của mình, lầm bầm, "Không đúng."

Bóng dáng cao lớn vẫn không nhúc nhích đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn hàng ngàn ngọn đèn ở bên ngoài, Tiêu Dận bác bỏ, "Chuyện này không liên quan tới cô ấy."

Thẩm Minh Tất nhíu mày, "Vậy thì vấn đề là gì? Rốt cuộc bọn họ thực sự muốn bắt Trần Bưu hay chỉ là lấy cớ tới đây điều tra Thiên Trì?"

Lần này Tiêu Dận không có trả lời.

Tiếp tục lại một hồi im lặng.

Lâu sau đó, Tiêu Dận lấy giọng nói không cho cãi lại phân phó, "Nếu Trần Bưu còn xuất hiện ở Thiên Trì, thì đưa hắn đi sớm một đoạn (chỗ này có nghĩa là giết)!"

Mặt Thẩm Minh Tất bình thản gật đầu, "Dạ rõ!"

Trong văn phòng làm việc của Phó cục trưởng cục công an ở thành phố A, đèn vẫn sáng.

Cổ Lệ đang báo cáo lại tỉ mỉ mỗi một tiến triển và tình huống ở Thiên Trì cho Mục Nham, anh ta đề nghị thành lập một tổ chuyên án, cho dù không chắc là Tiêu Dận có liên quan gì tới vụ này không, nhưng vẫn muốn điều tra Thiên Trì như cũ. Dù sao Trần Bưu và Tiêu Dận từng có hai lần xung đột bắt thường.

Mục Nham đồng ý. Cùng lúc đó anh cũng quyết định để đội đặc công phụ trách vụ lần này. Ngoài ra xét thấy đội cảnh sát hình sự sẽ không từ bỏ vụ án, không rút lui, bao gồm Trác Nghiêu và Hạ Hi ở bên trong, tất cả đều bị Cổ Lệ lên án.

Cổ Lệ nhận nhiệm vụ, sau đó hỏi, "Nếu như Trần Bưu còn xuất hiện ở bên ngoài Thiên Trì nữa, anh có muốn tôi bắt về hay không?"

Mục Nham dẫn đầu, Lệ Hành vẫn chưa nói gì bỗng lên tiếng, "Bắt!" Thấy được ánh mắt dò hỏi của Mục Nham, anh giải thích, "Nếu như Trần Bưu còn biết suy nghĩ, hẳn sẽ không tới Thiên Trì để tự chui đầu vào lưới. Cho nên nhất định phải toàn lực tung lưới để bắt, nếu không sẽ bỏ lỡ cơ hội, để hắn ta có cơ hội lặn khỏi thành phố A. Nói thì nói vậy chứ bắt hắn cũng như đang mò kim đáy biển."

Trong nháy mắt trong mắt Mục Nham nháy lên một ngọn lửa, anh gần từng chữ, "Ý của cậu là đã bứt dây động rừng rồi sao?"

Lệ Hành gật đầu.

Đã hiểu hết ý của hai lão đại, Cổ Lệ lại hỏi, "Vậy có còn muốn để Hạ Hi tiếp tục làm nhiệm vụ này hay không?"

Mục Nham nhìn về phía Lệ Hành, làm như giao hết toàn bộ quyết định vào tay anh.

Thấy được ánh mắt của Mục Nham, Lệ Hành nói, "Tạm thời đừng để Tiểu Thất rút khỏi nhiệm vụ này, chỉ sợ cô ấy quá nhạy cảm, đối với tính tình của cô ấy, cô ấy nhất định sẽ hỏi nguyên nhân tới cùng. Cùng lúc cũng tránh để Tiêu Dận hoài nghi, trấn an hắn cũng để cho người của cảnh đội mình danh chính ngôn thuận ra vào Thiên Trì. Chờ điều tra có manh mối, mà Trần Bưu vẫn chưa xuất hiện nữa, tới lúc đó sẽ để Tiểu Thất biết toàn bộ nhiệm vụ, như vậy sẽ tốt hơn." Nếu như quả thật Tiêu Dận có liên quan tới vụ này, giấy cũng sẽ không gói được lửa, sớm muộn gì Hạ Hi cũng sẽ biết. Nếu như không có liên quan gì tới anh ta, thì cũng sẽ không cần phải lo lắng điều gì. Lệ Hành nghĩ như thế.

Sau khi Mục Nham suy tính, anh cũng gật đầu. Anh tiếp tục bố trí hành động tiếp theo, sau đó Cổ Lệ đi trước.

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Lệ Hành, Mục Nham hỏi vặn, "Sao vậy, có lo lắng gì sao?"

Nghe vậy Lệ Hành vuốt mặt, "Đột nhiên cảm thấy lo lắng nếu một ngày điều động một số lượng lớn vũ khí, thì kết quả sẽ không được tốt." Cười tự giễu, khó có lúc anh lại cảm thấy có chút lúng túng.

Mục Nham cũng nhạy cảm thấy được, cũng cảm thấy khó hiểu. Sau khi suy tư liền hỏi anh, "Chẳng lẽ còn có phát hiện gì khác sao?"

Lệ Hành lấy điện thoại ra đưa tới trước mặt anh ta, muốn cho Mục Nham xem chuyện lạ khi theo dõi Tiêu Dận. Sau khi điện thoại mở ra, lông mày của anh ta lại càng nhăn hơn.

"Không cần phải lo lắng, cứ điều tra, vậy..." Tạm dừng vài giây, Lệ Hành mới nói xong câu, "Để tôi suy nghĩ kỹ lại đã!"

Cũng không hiểu quá rõ về Lệ Hành, có nói nhưng còn quá mơ hồ. Nhưng trực giác nhạy cảm và phong cách làm việc làm của anh lại làm cho Mục Nham rất thương thức, chợt cảm thấy sao hai người bọn họ không gặp sớm một chút, Mục Nham nhún mày nở nụ cười, phá bỏ không khí có chút nặng nề, anh liền nói, "Tôi muốn đào gốc tường nhà Hạ Hoảng Huân."

Vốn Lệ Hành đang ngần ra, sau đó liền quay đầu cười nhẹ, anh lại lấy giọng nói như bắt đắc dĩ nói, "Tôi đã sớm quyết định trước một bước, đào Tiểu Thất về nhà, Phó cục Mục nên sớm chuẩn bị tâm lý đi."

Mục Nham cười vang, cười đủ rồi anh liền nói, "Từ khi biết quan hệ của các người là người yêu, tôi đã có dự cảm mình sẽ không giữ được cô ấy rồi."

Lệ Hành thần nhiên nói, "Ừ là tôi quá ích kỷ." Nhìn thẳng vào mắt Mục Nham, anh nói, "Phó cục Mục có thể bồi dưỡng ra nhiều sĩ quan cảnh sát xuất sắc, nhưng Tiểu Thất, tôi chỉ có một, tôi không thể mạo hiểm, thật xin lỗi."

Lệ Hành nói xong rất chân thành và xúc động, thậm chí làm cho Mục Nham không có cách nào mở miệng giữ Hạ Hi lại và khuyên anh. Thở dài, Mục Nham cảm động nói, "Cho dù biết rõ cậu chủ động xin đi giết giặc là vì Hạ Hi, nhưng tôi cũng không nghĩ tới là sẽ nhanh như vậy." Nhướn mày, anh cười hỏi, "Đây có phải là muốn làm ngọn núi vững vàng ở phía sau cô ấy có phải không?"

Lệ Hành nở nụ cười xấu hổ, ngầm thừa nhận.

Tính tình Hạ Hi, Mục Nham cũng hiểu được chút ít, anh nhiều chuyện hỏi, "Cô ấy đồng ý hả?"

"Còn chưa có nói. Nhưng mà," trong ánh mắt sâu xa ngoại trừ kiên quyết còn có cả yêu thương, Lệ Hành chuyển chế bá đạo tuyên bố, "Không phải do cô ấy quyết định!"

Vỗ vai Lệ Hành, Mục Nham không thể không đồng ý thả người.

Rời khỏi cục công an, Lệ Hành lái xe việt dã vững vàng chạy trên đường. Nhìn đồng hồ, anh vội gọi điện cho Hạ Hi, tiếng chuông vang lên nửa buổi, cô mới bắt máy. Giọng nói lộ ra sự buồn ngủ khê gọi, "A Hành..."

Đeo tai nghe, Lệ Hành ôn nhu nói, "Bụng còn đau không?"

"Đỡ hơn rồi." Lệ Hành nghe được giọng nói rất nhỏ ở đầu dây bên kia, chắc là giọng nói mới từ trong chăn chui ra, sau đó lại nghe được giọng nói mềm mại nói, "Sao giờ anh mới gọi hả, em chờ anh tới buồn ngủ luôn rồi."

"Không phải đã bảo em ngủ trước đi rồi mà, thật là không nghe lời." Ở đầu bên kia Hạ Hi khê hừ một tiếng bày tỏ kháng nghị, giọng nói của Lệ Hành cũng mềm xuống, "Thôi, anh sẽ không qua đâu. Em ngủ đi, ngoan."

Có lẽ là quá mệt, Hạ Hi khó có lúc lại trả lời dịu dàng ừ, không cảm thấy có chút mất mát gì.

Lệ Hành dặn thêm vài câu, rồi mới kêu cô cúp máy.

Cúp máy xong Hạ Hi liền chui vào chăn ngủ tiếp.

Rõ ràng đã nói là sẽ không qua chỗ cô, nhưng lại giống như bản năng, rốt cuộc Lệ Hành vẫn lái xe tới nhà trọ tạm thời của Hạ Hi. Mở cửa xe bước xuống, Lệ Hành dựa vào thân xe châm một điếu thuốc, ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ của Hạ Hi, sau đó chiếc BMW màu đỏ của Tiêu Dận cũng lái tới.

Đêm nay rất khuya, cũng rất lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Ở xa Tiêu Dận cũng đã thấy Lệ Hành. Nhưng với tính tình của anh, sẽ không bao giờ quay đầu xe lại đi về. Hướng hồ mục đích chuyến đi lần này của anh cũng quá rõ ràng.

Tốc độ lái xe của Tiêu Dận rất nhanh, đi theo đó còn có tiếng bánh xe, chiếc BMW Z4 dừng lại chưa tới mười cm cách xe việt dã. Ngồi lại vài giây, anh liền mở cửa thân nhiên bước xuống.

Gió đêm đánh tới, pha chút mưa phùn, hai gương mặt lạnh lùng có chút ướt. Lệ Hành yên lặng hít một hơi, phun ra một làn khói trong suốt lan ra trong không khí. Sau đó, anh lấy hộp thuốc và bật lửa ném qua. Tiêu Dận nhận lấy, lấy ra một điếu kẹp ở bên môi, ánh sáng bật lửa lay động, chiếu sáng rõ mặt của anh.

Trong ánh sáng mờ ảo của đèn đường, hai người đàn ông im lặng đứng ở dưới nhà trọ của Hạ Hi, hút thuốc.

Giống như một thế lực giằng co ngang sức. Lệ Hành không nói, Tiêu Dận cũng không nói.

Thật lâu sau đó, sự im lặng bị Tiêu Dận phá vỡ. Anh thờ ơ nói, "Làm sao anh lại chịu đựng được cô ấy? Tính tình ngang ngược, nói đồng thì không cho người khác đi hướng tây."

Đối với tố chất tình cảm của Tiêu Dận, Lệ Hành cũng đã đoán được, nên sự thờ ơ ở bên ngoài của anh ta không làm cho Lệ Hành bất ngờ. Ngón tay nắm lại, anh thả đầu lục xuống đất, bất đắc dĩ cười, "Đúng là không phải ngang ngược bình thường. Ba câu không hợp thì chắc chắn sẽ ra tay liền."

Tiêu Dận nhũ mày, có chút ý tứ đùa cợt, anh ta đánh tới, "Tôi đoán chắc anh đã từng bị cô ấy đánh rồi."

Trong bóng đêm u ám, Tiêu Dận không thấy được trong mắt Lệ Hành chứa gì, chẳng qua chỉ nghe được giọng nói trầm thấp của anh, anh cũng bình tĩnh nói, "Sau khi chia tay thì mới biết đó cũng là một loại hạnh phúc."

Tiêu Dận nghe được nhướng mày, nói câu có hàm ý khác, "Anh cũng thật bi ối, thích một người là cho dù cô ấy có làm gì anh cũng chấp nhận được, mà còn cảm thấy nó rất là đẹp."

Trong mắt bắn ra tia sáng sắc bén như chim ưng, bộ dáng Lệ Hành lười biếng nói tiếp, "Tôi đã từng xem qua một tài liệu về lịch sử, khoa học gia có nói đầu óc của những người đang yêu điên cuồng, cũng có thành phần giống như đầu óc của người điên, cho nên nếu một người yêu một người khác thì nhất định sẽ không bao giờ che giấu được, cuối cùng sẽ làm ra vài chuyện ngu ngốc. Nói cách khác, những người đang yêu đều giống như người điên."

Tiêu Dận nghe vậy tâm tình tốt lên cười ra tiếng, hai mắt sáng lấp lánh, đó chính là sự dịu dàng mỗi khi anh ta nói về Hạ Hi, "Không đúng nha, cuối cùng tôi có chút nghi ngờ không biết anh có phải là quân nhân hay không nữa, cả ngày chỉ biết trêu đùa?"

Thong thả dựa vào thân xe, Lệ Hành lấy tay từ chối điếu thuốc Tiêu Dận đưa qua, nhìn lên bầu trời đêm, anh gộp ý nói, "Đừng cho rằng quân nhân nào cũng ăn nói nghiêm túc!"

Đúng vậy, cho dù xã hội hiện đã có TV và sách vở thông dụng, nên quân nhân cũng không quá huyền bí. Nhưng có rất nhiều người vẫn không biết, kỳ thật là một quân nhân ưu tú trong tư tưởng đều rất phong phú. Bọn họ cũng cực kỳ coi mở, rất khéo điều tiết bản thân hoặc là thông qua giao lưu giải tỏa áp lực. Ví dụ như trước khi làm nhiệm vụ một giây, họ còn trêu đùa lẫn nhau. Nói tóm lại, quân nhân cũng không phải là người trầm mặc hay ít nói như trong ấn tượng của mọi người, ví dụ như Lệ Hành.

"Thật là mở mang kiến thức." Tiêu Dận cũng chẳng muốn cãi lại nhiều, anh chuyển đề tài hỏi, "Anh đã từng giết người chưa?"

Về mặt của Lê Hành vẫn bình thản như cũ, liếc mắt nhìn Tiêu Dận một cái, anh hỏi, "Nói chưa vậy anh có tin không?"

Tiêu Dận lại châm một điếu thuốc khác, "Mới bắt đầu nói đã nói sai rồi. Tôi phải nên hỏi là anh đã giết bao nhiêu người rồi."

"Giết", một từ vô cùng tàn nhẫn và nặng nề, Lê Hành vốn không muốn đề cập đến chuyện này nhưng Tiêu Dận nói làm cho anh nhớ lại những lúc anh cùng kẻ vai tác chiến với các đồng đội của anh trong bộ đội đặc chủng. Lấy tư cách là quân nhân, khi nhận nhiệm vụ, ngoại trừ suy nghĩ làm sao dưới tình huống không tổn thương để hoàn thành nhiệm vụ, ai mà còn bận tâm đến cái khác. Trên chiến trường, giết không được địch, thì mình sẽ là người bị giết! Có nhận thức như vậy, lúc trước khi Lê Hành chấp hành nhiệm vụ, anh chưa bao giờ nung tay! Mà những ký ức máu chảy đầm đìa đó, sau khi bị thương đã bị anh đóng kín lại rồi. Hít sâu, câu nói của Lê Hành giống như có thâm ý muốn nhắc nhở điều gì đó, "Không phải ai cũng muốn giết người, chẳng qua là bắt buộc đi, không thể giải thích cái loại mâu thuẫn này." Giống như tên họ của anh, hoàn cảnh gia đình anh, khi mặc lên quân phục đặc chủng thì đều thuộc về chuyện cơ mật của quốc gia. Mặc dù chia tay Hạ Hi, nhưng có rất nhiều chuyện cũng không nên báo cáo quá nhiều, đó chính là nguyên tắc.

Không thể giải thích cái loại mâu thuẫn này?! Giống như nghe hiểu ý tứ ám chỉ trong lời nói này của Lê Hành, trong mắt Tiêu Dận chợt sáng rồi biến mất. Suy nghĩ trong giây lát, anh nói một câu mang ý nghĩa sâu xa, "Không có gì có thể giống như tình cảm của các người, không bao giờ thay đổi." Thở dài nặng nề, giống như muốn mượn tiếng thở dài này để phóng hết đi những áp lực kìm nén bấy lâu, lời tiếp theo chẳng liên quan gì lời trước, Tiêu Dận nói, "Con mẹ nó người sống cả đời, tại sao lại có nhiều cái không thể như vậy chứ!" Lời còn chưa dứt, điếu thuốc đang cháy sáng ở trong tay bị anh dập tắt.

Rốt cuộc anh ta đang muốn bày tỏ cái gì đây? Nhìn về phía ánh mắt thâm trầm khó giải của anh ta, Lê Hành không nói gì.

Tâm tình bỗng nhiên xoay chuyển đến khó chịu, làm cho bầu không khí cũng có phần nặng nề.

Lâu sau đó, Tiêu Dận mới nói vào chuyện chính, anh hỏi ra nghi ngờ đã đè nặng ở trong lòng anh ta từ rất lâu, "Tại sao lần trước anh lại không hiểu lầm? Tại sao có thể tin rằng cô ấy không đi theo tôi?"

Lúc này Lê Hành mới phản ứng kịp là Tiêu Dận đang nói đến chuyện anh thấy ở cửa bệnh viện lúc trước, ánh mắt anh đột nhiên có vài phần sắc bén, "Làm sao anh lại cho rằng tôi không hiểu lầm? Lúc đó tôi hận không được muốn bẻ gãy xương anh!" Ngừng lại cúi đầu xuống, Lê Hành lấy giọng nói bình tĩnh mà có chút gọn sóng mãnh liệt cảnh cáo, "Có điều về sau anh nên chú ý một chút cho tôi, ít làm ra những hành động xấu xa gì đó đi!"

Tiêu Dận cười nhưng không nói gì. Một lúc sau anh ta mới nói, "Tôi nói với cô ấy là muốn thử anh, nhưng trên thực tế là muốn thử cô ấy." Anh ta cười có chút bất đắc dĩ và cam chịu, anh ta mở cửa xe ngồi vào, "Nếu như anh trở về chậm hơn một năm nữa, có thể cô ấy sẽ không như cô ấy của ngày hôm nay đâu." Tiếng nói bay đi, anh ta nổ máy xe, liền chạy.

Cứ như vậy Tiêu Dận chạy đi như một con gió. Trước mặt chẳng qua chỉ cùng Lê Hành tán gẫu vài câu không quan trọng, nhưng nghiên cứu sâu hơn, hình như cũng không phải là đơn giản. Nhưng mà biểu đạt mơ hồ như vậy, không biết thông minh như bọn họ có thể hiểu rõ hay không nữa?

Nhìn theo xe màu đỏ biến mất trong đêm tối, Lê Hành vẫn duy trì trạng thái trầm tĩnh và suy nghĩ như cũ. Nhưng mà anh suy nghĩ không chỉ là việc Tiêu Dận tới và đi, mà còn có ý tứ trong lời nói của anh ta.

Chậm thêm một năm nữa, hay là bảy năm.

Khoa học gia có nói, mặc kệ đau thương bao sâu, chỉ cần bảy năm, toàn bộ sẽ được khép kín. Bất kể trong trí nhớ mình nhớ người đó bao sâu, thì cũng sẽ quên mất. Bởi vì thời gian bảy năm, có thể thay đổi hết toàn bộ tế bào ở trên người một lần, những tế bào cũ đều biến mất. Những đau xót tưởng chừng như sẽ nhớ mãi không quên, đến cuối cùng đều sợ thời gian đung tơi.

Nhiều năm trôi qua, có lẽ thật sự chỉ cần bảy năm.

May mà anh vẫn chưa đi qua.

Lê Hành hiểu rõ mục đích tới đây lần này của Tiêu Dận, anh biết rõ không phải anh ta tới đây vì Hạ Hi. Anh ta không nhìn được nghĩ, có lẽ Tiêu Dận đã đoán ra được đêm nay xuất hiện ở Thiên Trì ngoại trừ hai đặc công, còn có anh nữa!

Tiêu Dận so với trong tưởng tượng của anh nhạy cảm và thông minh hơn nhiều! cuối cùng có phải là dấu hiệu tốt hay không? Trong lúc này, Lê Hành vẫn chưa đưa ra được kết quả, nhưng có vài chuyện anh có thể khẳng định, bất kể Tiêu Dận không muốn người khác biết mặt khác của mình như thế nào, anh ta sẽ không bao giờ lấy nguy hiểm tra uy hiếp Hạ Hi. Một khi đã như vậy, Tiêu Dận yêu Tiêu Thất của anh, không có quan hệ gì tới anh cả.

Nhưng mà.

Bình tĩnh đã, không cần đưa ra kết luận sớm! Lê Hành nhắc nhở chính mình.

Vốn Lê Hành không có ý muốn lên lầu, nhưng sau khi cùng Tiêu Dận 'nói chuyện' một hồi, chân của anh theo bản năng dẫn anh lên lầu. Không gõ cửa, Lê Hành dưới tình trạng không phá hủ ổ khóa mở cửa đi vào. Đèn trong phòng đã tắt, rõ ràng nói Hạ Hi đã ngủ rồi. Để tránh làm cho cô giật mình tỉnh dậy, Lê Hành cố gắng bước nhẹ, yên lặng đẩy cửa phòng ngủ ra.

Nhìn sơ qua người đang bọc chăn ở trên giường, cũng coi như là tư thế ngủ ưu nhã của Hạ Hi. Không tự giác môi cong lên cười, Lê Hành ngồi chồm

hôm ở bên giường, hơi cúi đầu xuống, nhẹ nhàng sờ má cô, cảm giác mềm mại làm tim của anh rất ấm áp

Hạ Hi giật nhẹ, đầu rụt vào trong chăn, bộ dáng yên tĩnh như chưa cảm giác có người tự tiện đột nhập vào nhà riêng.

Tĩnh tĩnh dịu dàng căn bản vốn không không chế nổi. Dịu dàng sờ khuôn mặt lộn xộn của cô, Lê Hành thâm oán trách vài câu không rõ, “Nếu như là người khác tiến vào thì phải làm sao bây giờ?” Sau đó ngồi bên cạnh giường, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhờ ánh sáng nhạt bên ngoài cửa sổ, xuyên qua màn cửa nhìn cô gái nhỏ đỏ ngủ an tĩnh.

Không bao lâu sau, Hạ Hi lại ngủ có chút không được yên ổn, cô ở một bên vừa đá chăn vừa liên tục xoay người.

Lê Hành vì cô mà đắp chăn lại mấy lần, nhưng đều bị cô đá bay. Vì muốn sửa đúng tư thế ngủ cho cô, anh đành cởi áo khoác màu đen xuống, muốn nằm xuống bên người cô.

Chăn mỏng bởi vì động tác vô ý thức xoay người của Hạ Hi mà rớt xuống. Lê Hành lại nhẹ nhàng tóm lấy đắp lên cho hai người, không cho đi chuyển nữa. Tay hơi dùng chút lực nhưng vẫn không thành công. Để tránh cô giật mình tỉnh giấc, Lê Hành đành nằm xuống ở bên cạnh cô với tình trạng không có chăn để đắp. Qua một lúc lâu, trong lúc ngủ mơ màng cô gái nhỏ hơi có chút giật giật, bởi vì chăn bị chặn nên muốn vút nó đi.

Lê Hành nằm nghiêng, đưa tay kẹp một góc chăn qua đắp lên người mình, sau đó vươn tay qua chuẩn bị ôm cô vào trong ngực. Nhưng một giây sau, Hạ Hi lại phát huy ưu thế tốc độ linh hoạt xoay người lại, đưa tay bóp cổ anh, đứng đưa, “Anh là ai? Lại dám cả gan đột nhập lên giường tôi?”

Thoe lý mà nói ý thức phòng bị của Lê Hành đáng lẽ lúc nào cũng có, nhưng bay giờ đối với người con gái anh yêu toàn bộ đề phòng của anh đã bị tháo xuống, thế cho nên bởi vì phản ứng quá nhanh của Hạ Hi làm cho anh giật mình.

Theo bản năng anh cãi lại, Lê Hành ôm cô gái nhỏ không an phận vào trong ngực, sáng giọng nói, “Giả bộ ngủ đúng không? Lại dám lừa anh.”

Ánh mắt Hạ Hi cong lên cười, bộ dáng như bạch tuộc quấn lên người Lê Hành, oán giận, “Ai bảo anh làm cho em sợ trước, hơn nửa đêm cạy khóa cửa nhà em còn chưa nói, lại còn thừa lúc em đang ngủ ăn đậu hũ của em, thật là lưu manh!” Rõ ràng Lê Hành đã nói là không tới, Hạ Hi cố ý chờ, nhưng mà sau khi bị điện thoại của anh đánh thức thì không ngủ lại được, cho nên vẫn luôn nhắm mắt nằm ở đó. Nên mỗi động tác của Lê Hành sau khi vào cửa, Hạ Hi đều biết rõ.

“Lại cả gan như vậy!” Lôi kéo góc chăn che lại bờ vai của Hạ Hi, Lê Hành cúi đầu xuống ngậm chặt môi cô, cùng lúc đó, bàn tay nóng cháy tự nhiên trượt vào trong áo ngủ của cô, dịu dàng vuốt ve sờ nắm thịt mềm bên eo cô, mãi cho đến khi hai người vì sự thân mật và kích tình mà thờ ra, anh mới dừng lại, an ủi hôn cô.

Sau khi triển mien hôn xong, Lê Hành vui mặt vào cổ Hạ Hi, “Em xem đi, ở trước mặt của em định lực của anh đều tan vỡ hoàn toàn.”

Áo sơ mi của Lê Hành đã bị Hạ Hi gỡ ra ở bên lưng quần, thu lại bàn tay đang ôm eo anh, khuôn mặt cô hồng lên thấp giọng thì thào, “Còn tưởng rằng em không có lực hấp dẫn nữa chứ...”

Thật muốn bỏ đầu cô ra xem thử bên trong có phải là rơm rạ hay không. Lê Hành cười khẽ, cúi xuống bên tai cô xấu xa nói, “Làm em bứt rứt à?”

Chân nhỏ ở trong chăn không khách khí đá vào chân anh, sau đó vẫn chưa hết giận tay nhỏ của cô còn nhéo khối thịt ở bên hông anh, Hạ Hi cãi lại, “Ai làm ai còn chưa biết đâu! Nếu em muốn thì hôm khác cho anh uống rượu, sau đó...”

Mỗi ngày đều suy nghĩ cái gì vậy nè? Chẳng lẽ cơ không biết cái loại hấp dẫn này rất cao hay sao? Trong ngực lại phát ra tiếng cười, Lê Hành lại cắn một cái lên cổ cô, “Sau đó làm anh sao?”

Hạ Hi nắc cở, ra sức làm nũng ở trong lòng anh. Lê Hành cười ra tiếng, ôm chặt thân thể nhỏ ấm áp và mềm mại của cô, lòng tràn đầy hạnh phúc tuyên bố, “Cho nên mới nói Lê Hành anh cả đời này lợi hại nhất là chuyện này, hãy làm người phụ nữ của anh đi Hạ Hi!” Người con gái làm anh yêu thương này cho dù có nổi điên thì anh vẫn thấy rất dễ thương. Nghĩ đến đây, Lê Hành không không chế được môi nâng lên nở một nụ cười.

Khen ngợi như vậy làm cho Hạ Hi cười khanh khách, cô chủ động tới gần mặt của Lê Hành hôn một cái, sau đó gổi đầu lên tay anh hỏi, “Xem ra chuyện mở khóa đối với bộ đội đặc chủng chỉ là chuyện ăn sáng, vậy tại sao lần trước nah lại leo cửa sổ vào?”

Lê Hành nghe vậy có chút xấu hổ, anh không được tự nhiên ăn ngay nói thật, “Bị em làm rối nên quên còn có thể đi đường tắt!”

Chuyện vậy mà cũng có thể quên sao? Quả nhiên mặt không lý trí của anh, không bình thường của anh, cũng chỉ có Hạ Hi cô mới có thể kích thích. Rất không có tác phong nở một nụ cười, Hạ Hi lén lút lấy tay luôn vào áo sơ mi của anh, vô ý trêu chọc anh.

“Anh cắn em đó!” Đè lại bàn tay đang làm chuyện xấu của cô, Lê Hành thay đổi chủ đề, “Vừa rồi ở dưới lầu anh đụng phải Tiêu Dận.”

Ý định của Lê Hành là không muốn giấu diếm Hạ Hi, làm cho lực chú ý của cô cũng thành công được thay đổi. Đột nhiên phản ứng kịp, cô rút tay ra khỏi người anh, khó hiểu nói, “làm sao anh ấy biết em ở đây?”

Thì ra là không phải cô nói. Suy đoán trong lòng đã được chứng thực, rốt cuộc Lê Hành có thể khẳng định mục tiêu chuyển đi lần này của Tiêu Dận là anh. Quả nhiên là không bình thường, anh ta làm sao lại biết rõ như vậy? Lê Hành dám chắc rằng mình sẽ không bị một cái máy quay nào ở Thiên Trì bắt được, trong nhất thời anh lại không nghĩ ra được, làm sao Tiêu Dận lại đoán được.

Để tránh Hạ Hi sinh nghi, Lê Hành tạm thời không suy nghĩ, anh cố ý nói bằng giọng chua chua, “Xem ra anh không ở đây mấy ngày, có người lại âm thầm làm hộ hóa sứ già rồi.”

Không có tâm tình so đo với ý ghen trong lời nói của anh, Hạ Hi đang suy tư, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên hỏi, “Em có loại dự cảm không được tốt.”

Hôn lên trán cô, ánh mắt của Lê Hành dịu dàng đủ để làm cho lòng phụ nữ say mê, anh lấy giọng nói lộ ra ý cười nói, “Lại đang suy nghĩ không đầu gì nữa? Nói ra nghe một chút, để giải buồn.”

Hạ Hi véo anh, trừng phạt lời nói không tập trung của anh, “Nói không đằng hoàng gì hết, em cứ có cảm giác nhiệm vụ lần này nhất định thất bại.”

Vươn tay khẽ vuốt lưng cô, Lê Hành an ủi, “Nhiệm vụ bây giờ của em có tính chất rất đặc biệt, chưa chắc sẽ có kết quả, hoặc nói trong thời gian ngắn chưa chắc gì sẽ có hiệu quả nổi bật, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.”

Hạ Hi vẫn luôn không bao giờ ủng hộ trực giác này, nghe Lê Hành nói như vậy, thì cũng bác bỏ phán đoán của mình. Cô lẳng lặng nằm một lúc, bỗng nhiên nói, “Anh có bao giờ chấp hành một nhiệm vụ giống vậy chưa?”

Suy nghĩ này làm sao lại nảy ra nhanh như vậy? Lê Hành nhú mày, thành thật trả lời, “Chưa!”

“Nói dối!” Hạ Hi không tin.

“Thật là chưa mà.”

“Chắc chắn là có rồi.”

“Thật không có mà.”

“Ai biết được? Không sử dụng được mỹ nam kế, đồng chí tham mưu trưởng chắc dùng chiêu có chút tư bản...”

Lại nữa rồi, công phu quá rõ ràng không thừa đường lui. Lê Hành dở khóc dở cười, thầm nghĩ Tiểu Thất của anh quả nhiên là không giống người thường, chấp hành nhiệm vụ có hệ số nguy hiểm cao như vậy mà vẫn còn lòng treu chọc anh. Tự nhiên cảm thấy hạnh phúc, Lê Hành thật sự nghĩ đã tới lúc hai người nên bàn tới chuyện kết hôn rồi. Như vậy thì người phụ nữ nhỏ đôi lúc đáng yêu đôi lúc hung dữ này, anh phải nhanh chóng nạp cô thành tài sản riêng của mình.

Cho dù lo lắng cho Hạ Hi, nhưng lý trí nhắc nhở Lê Hành không nên tiếp xúc quá nhiều với cô trong lúc cô đang chấp hành nhiệm vụ, cho dù đã đoán được nhiệm vụ này cuối cùng gì cũng thất bại. Vì thế ngày hôm sau, Lê Hành dựa vào kế hoạch đã bàn trước đó với Mục Nham, trở lại quân đội đi huấn luyện như cũ, sau đó, như dự liệu một tuần trôi qua rất yên tĩnh. Trần Bưu giống như bốc hơi khỏi thế gian, không còn xuất hiện ở Thiên Trì nữa.

Khi tập huấn của cảnh đội kết thúc, Hạ Hi cũng được kêu về cảnh đội. Suy xét đến khả năng có thể Trần Bưu đã rời khỏi thành phố A, trong cục quyết định kết thúc nhiệm vụ của cô.

Trong phòng hội nghị của cục công an của thành phố A, Mục Nham chủ trì hội nghị. Anh tuyên bố, bởi vì vụ án của Trần Bưu có liên quan quá lớn, nên đã được chuyển giao qua cho đội đặc công, đội cảnh sát hình sự chỉ có nhiệm vụ phụ trách giúp đỡ thôi. Thấy Trác Nghiêu không có dị nghị gì khác, các nhân viên trong đội cảnh sát hình sự đều không dám hé răng.

Khi hội nghị kết thúc, Mục Nham giữ Hạ Hi lại, không có nhiều giải thích, anh lấy giọng mang theo mệnh lệnh nói, “Giao súng ra, từ hôm nay trở đi, cô được nghỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Thân là cảnh sát không phải nhận nhiệm vụ nằm vùng lần đầu, Hạ Hi biết rõ vào lúc này mà bắt cô rút khỏi hành động là vì muốn bảo vệ cô, nhưng việc thu lại súng và giả bộ thái quá này lại làm cho cô ít nhiều không thể tiếp nhận được. Hơn nữa trong tiềm thức cô cho rằng lần này nhiệm vụ thất bại và sự can thiệp của Tiêu Dận vào đêm đó là có liên quan, cho nên lại càng tự trách mình.

Lòng áy náy nên Hạ Hi nắm súng không buông, hơi chán chừ, cô vì mình mà tranh thủ chút, “Phó cục, có thể để cho tôi tham gia nhiệm vụ lần này hay không, tôi...”

Câu trả lời của Mục Nham không để lại đường lui, anh cực kỳ kiên quyết nói, “Bây giờ là thời điểm quan trọng, nhiệm vụ quan trọng bây giờ là vây bắt Trần Bưu, xét thấy cô đã từng tiếp xúc với hắn, nên lần nghỉ này của cô cũng đã là được sắp xếp thỏa đáng.”

Hạ Hi không để ý cố gắng tranh biện, “Cho dù có thể lừa gạt được nhất thời, thì tới lúc Trần Bưu sa lưới, thân phận của tôi cũng được công khai, nên tôi cảm thấy để cho tôi nghỉ lại không cần thiết cho mấy.”

“Có quan trọng hay không thì không phải tự cô hay là tôi có thể quyết định.” Mục Nham so với cô hiển nhiên là kiên trì hơn, ánh mắt khóa lên khuôn mặt lộ ra vài phần khí khái anh hùng của cô, anh cũng dịu giọng khuyên nhủ, “Trong cục có nhiều người vì an toàn của cô mà lo lắng, huống hồ án này cũng đã chuyển qua cho đội đặc công, mọi người trong đội cảnh sát hình sự bất quá cũng chỉ là giúp đỡ thôi.”

Lấy tia hi vọng cuối cùng của mình ký thác vào Trác Nghiêu, Hạ Hi lấy ánh mắt thăm hỏi nhìn về phía anh, “Đội trưởng!”

Trác Nghiêu đứng trước cửa sổ ngược ánh sáng, ánh sáng từ trên đầu anh chiếu xuống, lại chiếu bóng râm của cằm và mắt anh, im lặng vài giây, đáp án của anh cũng chỉ có ít ỏi năm chữ, “Nghe theo sắp xếp đi!”

Nói đến cùng, quyết định ở trong cục rất phù hợp với lý lẽ và quy tắc, nhiều lời cũng vô ích.

Hạ Hi rũ mắt xuống, lấy súng ra, tay để nó lên bàn hội nghị, xoay người rời đi.

Cho dù Hạ Hi đã cố gắng giấu đi, nhưng sâu trong đôi mắt vẫn tiết lộ vài tia buồn, Trác Nghiêu theo bản năng gọi cô lại, “Hạ Hi!”

Tay vịn ở trên cửa, Hạ Hi dừng bước nhưng không có quay người lại.

Trác Nghiêu đi tới, đứng ở bên cạnh cô, trong lúc ánh mắt chạm ánh mắt nổi lên nước mắt của cô, anh hiếm khi dịu dàng an ủi, “Đừng nghĩ quá nhiều, đây chẳng qua chỉ là một quyết định bình thường.”

Hạ Hi xoay mặt đi, bướng bỉnh nói, “Tôi hiểu rồi.”

Giọng nói Trác Nghiêu có phần trầm tĩnh và bình ổn, anh chân thành nói, “Trong khoảng thời gian này, thân kinh của cô lúc nào cũng căng thật chặt, sắc mặt luôn không tốt, nhân cơ hội này mà điều chỉnh nghỉ ngơi một chút cho tốt.” Bỗng dừng lại, giọng nói anh ngắn gọn có lực phun ra bốn chữ, “Chờ cô trở về!”

Cảm động vì sự cố vũ và quan tâm của anh, Hạ Hi ổn định lại cảm xúc của mình, thoáng hiện nét cười, “Cảm ơn Đội trưởng.”

Nhẹ nhàng vỗ vai cô, Trác Nghiêu nói, “Đi đi.”

Hạ Hi gạt đầu, xoay người cúi chào Mục Nham, liền đẩy cửa rời khỏi đó.

Ánh mắt dừng trên người Trác Nghiêu, Mục Nham cảm thấy giờ phút này vì lời nói bậy bạ của anh ta mà thất hồn lạc phách. Cào tóc, anh ho nhẹ một tiếng như nhắc nhở. Trác Nghiêu nghe thấy thu mất lại, xoay người nhanh chóng thu lại nỗi buồn.

Rời khỏi cảnh đội, Hạ Hi tâm tình đang xấu liền gọi điện cho Lê Hành, nhưng anh đã tắt điện thoại, gọi tới điện thoại trong văn phòng của anh thì thư ký của anh bắt, vừa nghe giọng của cô, cậu sĩ quan trẻ tuổi cực kỳ lạnh lợi nói, “Là chị dâu à, Tham mưu trưởng dẫn đội đi diễn tập ở sân huấn luyện rồi.”

Suy xét đến Lê Hành gần đây sẽ chỉ huy toàn bộ quân đoàn đi tham chiến, Hạ Hi liền từ bỏ đến đoàn 532 tìm anh kiếm biện pháp cho mình, ngược lại đi kiếm Hạ Hoành. Hạ Hoành còn chưa có tan ca, nên cô ngồi trong phòng khách chờ, Hạ Hi dựa vào ghế sofa ngán người, sau đó liền ngủ thiếp đi. Lúc Hạ Hoành trở về thì trời đã tối liền phát hiện con gái đang rụt người trên sofa. Ông nhủ mày, lấy chăn mỏng từ trong phòng ngủ ra phủ lên người cô.

Cho dù động tác của Hạ Hoành khá nhẹ, Hạ Hi vẫn bị đánh thức. Dụi mắt, cô như đứa bé lẩm bẩm, “Ba.”

Sờ lên mái tóc mềm mại của con gái, Hạ Hoành hỏi, “Tại sao lại không gọi điện cho ba trước, đã ăn tối chưa?”

Cảm xúc tủi thân nhất thời dâng lên trong ngực, trong mắt Hạ Hi ngấn nước mắt, cô nhỏ giọng nói, “Con tạm thời bị đình chỉ công tác rồi...”

Thân là Cục trưởng của cục công an, nắm rõ tình hình công tác của Hạ Hi cũng không khó, trước đó Hạ Hoành cũng đã biết được. Vỗ lên bờ vai mảnh khảnh của con gái, ông bình tĩnh dùng đạo lý khuyên con gái, “Chỉ là nghỉ phép thôi, có phải là đình chỉ công tác đâu, hai khái niệm này không giống nhau.”

Tựa vào lòng Hạ Hoành, Hạ Hi hít hít lỗ mũi, “Thì cũng vậy thôi, dù sao thì súng lục cũng bị tịch thu rồi.”

Bị giọng điệu trẻ con của cô làm bật cười, Hạ Hoành phê bình nói, “Con làm cảnh sát chỉ là vì muốn mang súng sao? Nếu không phải thì cần gì phải đề tâm chuyện này chứ? Huống hồ đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên con tiếp nhận nhiệm vụ như thế này, con nên hiểu rõ đây chỉ là trình tự thông thường vì muốn bảo vệ con, không nên bị tình cảm chi phối.”

Hạ Hi dẫu môi, khi mở miệng thì giọng lại yếu ớt, “Con không có mả.”

Biết con gái không ai bằng cha. Đối với đứa con gái mình nuôi từ nhỏ tới lớn này, sao Hạ Hoành lại không hiểu rõ được? Không muốn vạch trần thói miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo của cô, ông lấy bàn tay vuốt mái tóc rối bù vì vừa mới ngủ dậy của cô, lời nói sâu sa, nói rõ với cô, “Mục Nham đã gọi điện thoại nói chuyện với ba, đột điều tra Trần Bưu lần này không ngừng có một hoặc hai vụ án giết người có liên quan với nhau, cái người đàn ông có biệt danh ‘Lão Quỷ’ sau lưng hẳn rất có khả năng liên hệ tới sông bạc dưới lòng đất và buôn lậu ma túy, vượt xa phán đoán trước kia của chúng ta,

giao lại cho đội đặc công đều là xuất phát từ lo lắng.”

“Buôn lậu ma tủy?” Hạ Hi bừng tỉnh, “Con đã nói rồi mà, nếu ‘Lão Quỷ’ chỉ là nhân viên công chức nhàn hạ, hành tung của hắn hẳn sẽ không bí hiểm như vậy.”

Sắc mặt Hạ Hi nghiêm trọng, “Cho nên mới phá bỏ đội, tuyệt đối không được để Trần Bưư trốn thoát. Nếu như lúc trước trong cục đối với hắn không có tác dụng, tất nhiên bây giờ cần thay đổi phương hướng, toàn lực vây bắt.”

Kết hợp với phân tích của Lê Hành, Hạ Hi cùng Hạ Hoành trao đổi ý kiến, “Nhưng chiếu theo phong cách làm việc của Trần Bưư mà nghĩ, hẳn không giống như người từng có tiếp xúc với ‘Lão Quỷ’.” Nghiêng đầu trong trạng thái trầm tư suy nghĩ, Hạ Hi lại bổ sung thêm, “Chỉ có điều loại người này không có tướng mạo, hơn nữa phần tử phạm tội ngoại trừ xảo quyệt ra, có lỗi suy nghĩ rất biến thái, ba nói xem có đúng không ba?”

Vốn thấy cô suy nghĩ rõ ràng đang muốn khen hai câu, kết quả càng nói càng vô lý, Hạ Hoành bật cười, nhẹ trách, “Con đầy nha.”

Hạ Hi lè lưỡi cười dí dỏm, đang chuẩn bị cùng ba bàn tiếp tình hình vụ án, chuông điện thoại lại vang lên. Nghe tiếng chuông là biết Lê Hành, ngại ngừng, hướng sang chỗ khác tiếp máy.

Cô mới gọi cho anh cách đây một tiếng, ở đầu kia Lê Hành vội vàng nói, “Em gọi cho anh hả? Diễn tập mới bắt đầu, bây giờ anh đang ở sân huấn luyện cách thành phố A hai trăm km. Đi vội quá nên chưa kịp nói cho em biết.” Diễn tập sắp bắt đầu, vì tập huấn cho cảnh đội Lê Hành đã làm trễ thời gian diễn tập, cho nên lần này đi anh đi rất vội vàng.

Không chờ Hạ Hi nói chuyện, lại nghe Lê Hành bỗng nhiên la lên, “An Cơ cậu đi qua đó xem đó là ai. Sao lại nguy trang như vậy? Tồi đứng ngoài 100 mét mà còn nhìn thấy.” Sau đó là giọng nói vang dội của An Cơ, “Dạ!” Sau đó nghe anh ta la lên câu gì đó, giọng nói cũng từng chút bay xa.

Đổi lại là bình thường Hạ Hi sẽ nũng nịu, nhưng bây giờ Hạ Hoành đang ở đây nên cô mắc cỡ không nói được, ở bên kia Lê Hành đang lãnh bình và bố trí chiến trường nên cô không muốn làm trễ thời gian của anh, vì thế rất hiểu chuyện nói, “Em không sao, anh tiếp tục công việc đi.”

Một tuần không gặp, lúc này cô lại có vẻ không nhiệt tình cho lắm, nhạy cảm như Lê Hành cảm giác được, “Làm sao vậy, nói chuyện không tiện sao?” Nâng tay lên nhìn đồng hồ, anh hỏi, “Còn chưa về nhà sao?”

“Không phải.” Hạ Hi vừa trả lời vừa lặng lẽ nhìn Hạ Hoành, thấy ông đứng dậy đi về phòng ngủ, cô mới đề giọng nói, “Em đang ở với ba.”

Lê Hành đùa cô, “Sợ chú Hạ mắng em à? Yên tâm đi, em cũng đã lớn rồi, chắc chú sẽ không phản đối em yêu đương đâu.”

Trên mặt nóng lên, Hạ Hi cự nự, “Em không sợ, anh sợ thì có.”

“Anh sợ cái gì chứ, không nghe người ta nói cha vợ nhìn con rể càng nhìn càng thích sao.” Ý cười chậm rãi lan rộng, giọng nói dịu dàng trầm thấp xuyên qua điện thoại vang lên bên tai Hạ Hi, Lê Hành nói, “Không tin em lấy điện thoại đưa cho chú Hạ đi, anh sẽ nói chuyện với chú Hạ vài câu.”

Độ da mặt dày lại tăng lên. Ánh mắt nháy linh động nhìn cửa phòng ngủ đang đóng, Hạ Hi cự tuyệt, “Có gì tốt đâu mà nói chuyện, với lại ba lại không biết anh.”

Ý cười bên môi lại càng sâu, Lê Hành dịu dàng yêu cầu nói, “Cho nên nói nếu như sẽ làm con rể của chú thì giờ là lúc nên cho chú biết.”

Hạ Hi hé miệng cười, “Đã biết rồi, chờ anh diễn tập xong đã.”

Lê Hành cúi đầu cười, yêu thương nói ra một chữ, “Ngoan!”

Sau đó hai người nói chuyện thêm, lúc Lê Hành hỏi Hạ Hi đã kể lại cho anh nghe chuyện cô phải tạm thời nghỉ và rút khỏi hành động. Thật ra Lê Hành đã biết rồi, chẳng qua là ở trước mặt Hạ Hi anh vẫn không có biểu hiện ra ngoài, Sở dĩ lo lắng gọi điện qua là sợ cô không thể tiếp nhận được, xem ra bây giờ Hạ Hoành đã làm tốt công tác tư tưởng cho con gái, Lê Hành cũng yên tâm rồi.

Giọng nói không tự chủ mềm xuống, Lê Hành nói, “Vậy cũng được, chờ diễn tập xong, anh cũng xin vài ngày nghỉ phép.” Từ khi bị gọi về đoàn 532, Lê Hành liền vội vàng làm việc nên cũng mệt, sau khi hai người gương vỡ lại lành, tối thời gian đi xem phim cũng không có. Lê Hành đã sớm có ý định chờ diễn tập này kết thúc anh sẽ ở bên cạnh cô, bù đắp lại thiệt sót sáu năm chia tay.

Cho dù đã bị Hạ Hoành thuyết phục, đã nộp lại súng nhưng Hạ Hi vẫn cảm thấy có phần tủi thân, đúng hơn phải là không cam tâm, cho nên sâu trong nội tâm cô đặc biệt nhớ Lê Hành, hình như là muốn mượn bờ vai ấm áp của anh, cánh tay mạnh mẽ để làm dịu xuống khổ sở trong lòng, nên lúc này mới gọi điện cho anh trước. Nhưng anh lại đi diễn tập rồi, cô không thể làm anh phân tâm, nên đành hiểu chuyện nói, “Ừ, em chờ anh.”

Lê Hành mỉm cười, dịu dàng nói vào điện thoại, “Ngoan.”

Chờ hai người kết thúc nói chuyện, Hạ Hoành đã thay xong đồ ở nhà đi tới phòng bếp.

Hạ Hi kì kèo mè nheo theo sát phía sau ba mình, một mặt giúp Hạ Hoành, còn một mặt thì nhỏ giọng nói, “Ba ơi, con, đang yêu đương.”

Mặt Hạ Hoành vẫn tỉnh như mặt hồ, ừ một tiếng bày tỏ đã biết rồi.

Thấy phản ứng của Hạ Hoành có chút lạnh nhạt, Hạ Hi có chút khẩn trương, cô mở miệng nói, “Anh ấy chính là Tham mưu trưởng ở trong đoàn của anh họ.”

Cuối cùng Hạ Hoành cũng mở miệng, ông hỏi, “Không phải con đã nói nhất định không lấy chồng làm lính sao?”

Rất sợ bị ba kính yêu phản đối, Hạ Hi vội bày tỏ quyết tâm, “Con thà tìm một người nhớ nhà nhưng không thể về nhà, chứ không muốn tìm một người có thể về nhà nhưng lại không muốn về!”

Về mặt của Hạ Hoành vẫn lạnh nhạt như trước, nhưng trong mắt lại ẩn chứa băn khoăn và do dự. Sau cùng, lúc thấy trong ánh mắt của Hạ Hi đầy chờ mong, ông không thể làm bộ như không nghe không thấy, đành thở dài, “Hôm nào dẫn cậu ta tới gặp ba.”

“Ba, ba cảm thấy không vui có phải không? A Hành tốt lắm, chúng con...” Hiếm có khi Hạ Hoành luôn nghiêm túc bây giờ lại đối với Hạ Hi có phần thiếu kiên nhẫn, lời cô nói ra chưa xong đã bị ngắt, Hạ Hoành giải thích nói, “Cuối tuần này mẹ con về nước, đến lúc đó cũng để cho mẹ con gặp luôn, để tránh cho mẹ lúc nào cũng lo lắng cho con.”

Hạ Hi nghe thấy vậy trong mắt ánh lên tia hưng phấn, “Mẹ muốn về là được.” Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô hí hóp mắt, “Các người chỉ có mối quan hệ là bởi vì con, tại sao tin tức quan trọng như vậy con lại không biết chứ.”

Hạ Hoành cũng chiều bóp gương mặt mềm mại của cô xem như trừng phạt, “Con đang yêu đương nên đã hai tuần không gọi cho mẹ rồi. Bà ấy lo lắng cho con nên mới gọi cho ba.” Nói đến đây bỗng trong ngực của Hạ Hoành dâng nên cảm xúc khó tả, ông không kìm được có chút thương cảm nghĩ đến, con gái là liên hệ duy nhất giữa bọn họ.

Không sai đáy mắt của ba mới thoáng qua tia mắt mát rồi biến mất, vẫn ôm cánh tay Hạ Hoành, Hạ Hi cười lưu manh, “Không phải như vậy đâu, mỗi lần con gọi cho mẹ, mẹ luôn hỏi về ba, còn nói con nên ở bên cạnh ba nhiều hơn mà.”

Bên môi không tự giác nâng lên một nụ cười ấm áp, làm cho gương mặt vốn tuấn tú lại càng trẻ thêm vài tuổi, Hạ Hoành ra vẻ bình tĩnh ừ một tiếng xem như trả lời.

Hạ Hi thấy thế bùi môi, “So ra ba cũng nhẫn tâm đấy chứ, trước giờ cũng không nhắc tới mẹ, ba không nhớ mẹ sao? Bà ngoại luôn nói mẹ rất cô đơn, rất đáng thương...” Cô vừa nói vừa lặng lẽ nhìn lên Hạ Hoành, rất sợ mình sẽ bỏ qua một biến hóa nhỏ trên vẻ mặt của ba.

Quả nhiên khi nghe thấy Hề Diễn Đình vẫn một mình đi tới đi lui, Hạ Hoành nhú mày, im lặng trong giây lát, ông nói, “Chờ bà ấy trở về lần này, con nên ở bên cạnh bà ấy nhiều hơn.”

Chỉ vậy thôi? Hạ Hi lầm bầm, “Ba lúc nào cũng vậy, chẳng phải lần nào con cũng đều ở bên mẹ.” Im lặng một chút, cô đánh bạo khích lệ, “Ba, ba có thể chủ động một chút mà, nếu không phải luôn nhớ mẹ thì ba cũng chẳng kiên trì không bước thêm bước nữa, con cũng đã lớn như vậy rồi, chẳng lẽ còn sợ mẹ kể sao.”

Ở cùng nhau? Ông chưa bao giờ nghĩ qua! Nhưng mà chia tay đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn có khả năng sao? Có lẽ bà ấy đã sớm có thói quen ở một mình. Nghĩ tới đây, Hạ Hoành thu lại vẻ mặt, vì che giấu cảm xúc mát mẻ nên nhẹ nhàng, “Con nít không nên lo chuyện của người lớn.”

Hạ Hi kháng nghị, “Lời này ba cũng đã nói nhiều năm rồi, con đã trưởng thành rồi có được hay không?”

“Dạ đúng vậy, lớn rồi, đã có thể lấy chồng rồi.” Hạ Hoành lấy ánh mắt khiển trách con gái không biết lớn nhỏ, suy tư một chút, ông nói tiếp, “Khi mẹ con trở về thì không được nói lung tung, có biết hay không?”

Từ nhỏ mấy người trong nhà đã nói cô ngang ngược, rõ ràng là được di truyền từ ba cô mà. Hạ Hi oán thăm, cười hi hi nói, “Nói lung tung thì nói lung tung đi, nhưng cũng không phải là con không phân biệt được, dù sao nếu con tìm được mẹ về cho ba, thì ba có thể sẽ không phản đối chuyện A Hành.”

Hạ Hoành nghe vậy bật cười, vỗ đầu cô, “Con gái lớn thật không tốt!”

Đối với Lê Hành, Hạ Hoành vẫn trước sau không tỏ thái độ. Bất quá Hạ Hi cũng không lo lắng, cô tin dựa vào thực lực của Lê Hành có thể sẽ vượt qua cửa ải này. Tiếp theo chỉ còn là chuyện của ba mẹ, dĩ nhiên Hạ Hi đã lớn rồi nên nhìn ra được dù họ đã xa nhau gần hai mươi năm, nhưng tình cảm vợ chồng vẫn còn. Vì thế cô muốn mượn cơ hội Hề Diễn Đình về nước, tác hợp chuyện tái hôn cho ba mẹ.

Bỗng nhiên cảm thấy hạnh phúc đang nằm không xa, bên môi Hạ Hi dần chứa tia cười mỉm, hấp dẫn nhưng không lộ liễu, cảm thấy yên bình và tuyệt đẹp.

Vì bị nghi phép mà tâm tình không tốt, Hạ Hi đứng lúc điều chỉnh được tâm tình của mình. Tính âm thầm tham dự hành động của cảnh đội, muốn giúp đội đặc công một tay. Sau đó cô lấy hành động thay cho suy nghĩ. Kết quả ngoài ý muốn, hành động của Hạ Hi không nghe theo sự chỉ huy để cho cô phát hiện ra một chuyện không thể tưởng tượng được. Cùng lúc đó, cô cũng tự đưa thân mình vào cảnh nguy hiểm.

Chương 43

Đối với tính cách của Hạ Hi, Hạ Hoành hiểu rất rõ, mà Lê Hành lại càng rõ hơn. Muốn cô có thể phục tùng mệnh lệnh nghị phép và không âm thầm tham gia hành động, là vì phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, lúc trước Lê Hành và Mục Nham đã đạt được chung nhận thức, ‘theo dõi chặt chẽ’ nhất cử nhất động của sĩ quan Hạ. Mà trọng trách quan trọng này lại rơi lên người Lão Hồ. Nhưng chuyện thật chứng minh nếu Lão Hồ có thể tin được, thì heo mẹ cũng có thể leo cây.

Từ ngày vào trường cảnh sát cho tới sau này, ngày nghỉ đối với Hạ Hi như là mây trôi. Bây giờ đột nhiên được rảnh rỗi, cô có phần không biết làm sao. Vốn muốn đến đoàn 532 dẫn Hắc Hàu Tử về, nhưng Mục Khả lại không cho.

Cô ấy nói ở trong điện thoại, “Ai nói Tiểu Hắc là của em hả? Chị chỉ biết là Tham mưu trưởng Lê giao cho chị chăm sóc, chị chỉ muốn bảo đảm chắc chắn là mình làm xong nhiệm vụ.”

Đây điển hình chính là cách nói của Mục Khả. Hạ Hi cũng mặc kệ cô ấy có phải chị dâu mình hay không, cũng nói chêm vào trêu chọc, “Bộ chị không thấy trên trán nó có viết là ‘vật sở hữu của Hạ Hi’ hay sao, không phải của em thì của chị chắc?”

Mục Khả nghe răng cười, “Ồ nhà chị thì là của chị, đều là đồ của chị.”

“Dám cùng cảnh sát tranh luận về vấn đề thuộc quyền sở hữu à, cẩn thận em bắt chị.” Ý thức được uy hiếp của mình không có sức dọa người, Hạ Hi lại hù dọa thêm cô ấy, “Tiểu Hắc sợ người lạ, nếu mà nó không cẩn thận cắn chị, thân là chủ nhân của nó, em không chịu trách nhiệm đâu.”

Mục Khả đắc ý, “Báo cáo Cảnh quan Hạ, Tiểu Hắc đã được Tham mưu trưởng Lê huấn luyện nên đã nhận được mặt chị rồi.”

Hạ Hi phát bực nổi nộ cười, “Vớ vẩn, chị cứ lên mặt đi.” Thấy Mục Khả quá thích chó không muốn trả lại, cô chỉ đành dằn, “Không được cho nó ăn đồ ăn lung tung, đặc biệt là những thứ đồ xanh xanh đỏ đỏ gì đó của chị.”

Mục Khả bĩu môi, “Những thứ này đều là chồng chị mua cho chị, chị cũng không nỡ cho nó ăn đâu.”

Hạ Hi phê bình cô ấy, “Nhìn xem chị keo kiệt chưa kia!”

Cúp máy, Hạ Hi gửi một tin nhắn cho Lê Hành.

Lê Hành đang huấn luyện ở trong rừng sâu núi thẳm, vì sóng điện không tốt, nhận được tin nhắn thì cũng là một giờ sau đó. Lúc đó anh đang cùng Hạ Hoành Huân tra soát sở chỉ huy ở vùng lân cận, thấy trên di động phát ra một tin nhắn, “Chị dâu chiếm đoạt Hắc Hàu Tử!” Khi đó anh xém chút nữa là phun nước đang uống vào mặt Hạ Hoành Huân.

Thấy mặt anh kiềm nén tới mức đỏ lên, Hạ Hoành Huân khó hiểu, “Làm sao vậy? Tin nhắn gì mà làm cho đường đường là đồng chí Tham mưu trưởng của chúng ta lại tỏ ra không bình tĩnh như vậy?”

Bình tĩnh? Anh không bị sắc nước đã là tốt lắm rồi.

Lê Hành quay sang chỗ khác ho khan vài tiếng rồi mới thở, ăn ở hai lòng nói, “Không có việc gì, Tiểu Thất tố cáo nói chị dâu không trả Tiểu Hắc lại cho cô ấy.”

Tĩnh tình tĩnh quái của Hạ Hi và Mục Khả anh có thể hiểu được, mặc dù sau khi vào trường cảnh sát thì đã thu liễm, nhưng sau khi Lê Hành xuất hiện, chiều quá nên lại xuất hiện nữa rồi. Hạ Hoành Huân làm như ra vẻ hiểu biết, vỗ vai Lê Hành, anh ý vị sâu xa nói, “Gánh nặng đường xa.”

“Đã thành thói quen rồi.” Lê Hành vỗ trán, ngoài miệng thì bất đắc dĩ nhưng trong lòng lại vui sướng vì sự ỷ lại của Hạ Hi.

Sau khi thừa dịp nghỉ ngơi không có hồ sơ quấy rầy Lê Hành trả lời tin nhắn, “Nói vớ vẩn gì đấy hả?”

Tự hiểu tin nhắn có nghĩa khác, Hạ Hi đuối lý nói, “Xin lỗi mà, do sốt ruột quá nên nói vậy.”

Bệnh nghề nghiệp của Lê Hành lại tái phát, lấy giọng điệu chỉ huy nói, “Viết kiểm điểm đi, chờ diễn tập xong đưa cho anh.”

Hạ Hi quậy phá, “Em chính là đang bị giam cầm nha.”

Lê Hành cười, “Biết sai là tốt, biết sai sửa lại nha đồng chí.”

“Cảm ơn Thủ trưởng đại nhân đại lượng. Chờ diễn tập xong sẽ khen thưởng anh.”

“Khen thưởng bằng miệng thì miễn đi, phải có chút thực tế mới được!”

Thực tế! Hạ Hi nằm ngửa ra giường, định nói, “Vậy muốn em lấy thân báo đáp? Làm đáng!” Kết quả chuông cửa nhà trọ không hề báo trước vang lên,

gấp tới mức dếp trong nhà cũng chưa kịp mang cô đã phải phóng ra phòng khách. Kết quả dưới tình huống cấp bách, tin nhắn chưa soạn xong đã bị gửi đi thành công.

Nghĩ cũng biết, khi Lê Hành nhận được một tin nhắn ‘khiêu khích’ như ‘em lấy thân báo đáp’ như vậy thì còn có thể bình tĩnh được sao?

Đây không phải là quấy rối lòng quân hay sao? Lưu manh như Tham mưu trưởng, rốt cuộc cũng bị bại trận. Nghiêm túc đứng trên sân huấn luyện, Lê Hành bị Hạ Hi chinh đến suy nghĩ hồi lâu, anh cực kỳ không mạnh mẽ trả lời lại một câu, “Chờ anh về thu phục em!” Sau đó lại làm như anh đã làm chuyện có lỗi với đảng và nhân dân, trên mặt lại xuất hiện vết hồng không rõ.

Đến thăm nhà trọ của Hạ Hi chính là cô bạn lâu rồi chưa gặp, Nhan Đại. Khoảng thời gian trước, cô ấy bị tòa soạn phái đi Hongkong. Kết quả mới xuống máy bay, đại tiểu thư họ Nhan của chúng ta bị thống phát hiện chìa khóa đã bị khóa ở nhà, cho nên mới đến đây tìm Hạ Hi nương tựa.

Thấy đầu Nhan Đại đầy mồ hôi, tay chân không ngừng run rẩy, Hạ Hi nhận và ly trong tay cô ấy kéo vào phòng khách, “Cậu từ sân bay chạy về đây mà mặt như vậy sao?”

“Cậu còn không biết xấu hổ mà nói!” Nhan Đại không có hình tượng ngã xuống ghế sofa, “Chỗ của cậu mất điện cậu không biết à? Là lâu 12 nha, mình tự bò lên đấy!” Mang nước lên cho cô ấy, cô ấy mở miệng to uống xong còn tức giận mắng, “Rốt cuộc mình mới vừa đi lên, cửa thang máy lầu 12 liên đing một tiếng mở ra, anh hàng xóm đẹp trai của cậu liền đi ra. Mẹ nó cư nhiên lại có điện!”

“Chính mình ngu lại còn trách người khác. Nếu không phải đúng lúc mình nghỉ phép thì mình cũng chẳng có ở nhà.” Hạ Hi cười gập cả lưng, nhận được ánh mắt cảnh cáo của Nhan Đại phóng qua, cô vội vàng đưa cho Nhan Đại một ly nước.

Chìa khóa nhà Nhan Đại, Hạ Hi cũng có một chìa dự phòng. Giống như chìa khóa nhà trọ của Hạ Hi vậy, Nhan Đại cũng có một chìa. Nhưng Nhan Đại thật sự rất mệt, toàn thân lảm nhảm như di chuyển thêm chút nữa thì sẽ gãy ra. Nghe thấy Hạ Hi kêu cô nghỉ ngơi, cô liền quyết định không đi. Chờ Hạ Hi làm com xong, cô ăn xong để lấy lại sức sống, phát huy tinh thần nhiều chuyện của mình hỏi chuyện tình cảm của Hạ Hi khi mình không có ở nhà.

Trước kia vốn không muốn nhắc đến Lê Hành vì vết thương cũ trong lòng vẫn chưa lành, nhưng bây giờ lòng tràn đầy hạnh phúc, tự nhiên Hạ Hi cũng không giấu diếm chị em, thành thật thẳng thắn khai báo, nhưng cô lại bỏ qua đoạn mẹ Lê từng tìm cô. Không biết nữa, Hạ Hi không hi vọng người khác đối với mẹ của Lê Hành có cách nghĩ khác, cho dù bà đã từng tổn thương cô.

Nhan Đại nghe xong, vốn không ngừng mắng Hạ Tri Dư, lại xoay mặt giáo huấn cô cho thông suốt thì mới bỏ qua, cuối cùng yêu cầu như lễ đương nhiên, “Cậu đã là người của Tham mưu trưởng Lê, lấy thân phận là người nhà của cậu, mình tất nhiên phải tới đơn vị phòng vấn.”

“Cậu là người nhà của ai hả? Chờ anh rảnh tiếp nhận cậu đi, còn mình thì không có cái phúc phận đó.” Hạ Hi và cô ấy cười đùa ầm ĩ một hồi, mới đáp ứng chờ diễn tập xong cùng đi chào hỏi Hạ Hoàng Huân, dưới tình huống thủ trưởng đồng ý, trong phạm vi điều kiện cho phép, thì sẽ dẫn Nhan Đại qua đó.

Ngày hôm sau, hai cô gái đều cứ ru rú ở trong nhà nghỉ ngơi. Lúc Nhan Đại ngủ trưa, Hạ Hi yên tĩnh ngồi ở trong phòng khách, kết hợp giữa tài liệu và tình cảnh lần gặp mặt Trần Bư, cô đột nhiên cảm thấy Trần Bư không giống Trần Bư.

Không giống ở chỗ nào? Trong lúc này Hạ Hi vẫn không thể nói rõ. Suy nghĩ hồi lâu cô liền gọi điện cho Trác Nghiêu.

Nghe xong cách nghĩ của cô, lông mày của anh lại căng ra, anh có vẻ dăm chiêu nói, “Dựa theo tài liệu cho thấy, Trần Bư không có anh chị em”

Đối với điểm này Hạ Hi đã biết. Nhưng cô vẫn có một trực giác, Trần Bư ở trong tư liệu và người đàn ông cô từng gặp ở Thiên Trì không phải cùng một người.

Giống như đoán được suy nghĩ của Hạ Hi, sau một lúc im lặng Trác Nghiêu mới nói, “Để tôi thông báo bên kia điều tra thêm.” Nghe thấy tiếng cô ừ ở đầu bên kia, anh nhắc nhở, “Cô đang nghỉ phép, chuyện vụ án này không cần phải lo nữa đâu.”

Hạ Hi đáp ứng không xen vào nữa.

Mà Nhan Đại cũng không biết trong khoảng thời gian trước Hạ Hi đã nhận một nhiệm vụ đặc biệt. Buổi tối cô liền đề nghị đi Thiên Trì thả lỏng một chút.

Hạ Hi vốn vẫn không tính từ bỏ hành động, nghĩ thầm cũng có thể Trần Bư sẽ xuất hiện cũng không chừng. Hẳn xuất hiện cô liền biến thành Mễ Kha. Hẳn không xuất hiện, cô đi tới Thiên Trì cũng không có ảnh hưởng gì tới nhiệm vụ vây bắt của cảnh đội. Nghĩ như vậy, Hạ Hi đi thay đồ, rồi khỏi nhà.

Khi cánh cửa nặng nề đẩy ra, một loại hơi thở mê loạn và phóng túng đập vào mặt. Nhạc Heavy Metal, sân nhảy náo động, mặt mày trai gái đều đưa tình, và không coi ai ra gì siết chặt thân thể nhau, và không chỗ nào không lộ lăm cho người ta không chống cự được loại dục vọng hấp dẫn này.

Đây là hỗn loạn chỉ thuộc về ban đêm

Đây là sự xa hoa và phóng túng ẩn phía sau thành phố lớn phồn hoa.

Đây là bầu không khí vốn có của quán bar.

Trong ánh sáng chói sáng, Hạ Hi và Nhan Đại được Thẩm Minh Tất sắp xếp chỗ ngồi trước quầy bar. Với thái độ khác thường, anh cũng không tiếp tục đi làm việc, mà như đang làm nhiệm vụ, đứng ở chỗ bọn cô.

Rất nhanh Hạ Hi đã phát hiện ra dụng ý của Thẩm Minh Tất, cảm động đối với sự quan tâm và bảo vệ của Tiêu Dận, cô hỏi, “Anh ấy đâu?”

Về mặt Thẩm Minh Tất bình tĩnh và thân nhiên, anh trả lời, “Tiêu tiên sinh có việc đi ra ngoài rồi. Có cần tôi gọi điện cho anh ta báo rằng các cô tới không?”

Hạ Hi lắc đầu, đang muốn nói, “Không cần, chúng tôi ngồi một chút rồi đi.” Lại nghe Nhan Đại trách móc nói, “Để mình gọi điện cho anh ta, lấy tư cách là bạn của người giàu có như anh ấy, mình không có thói quen tự mình thanh toán hóa đơn.”

Hạ Hi lấy khuỷu tay chọt cô, tức giận nói, “Có chút tiền đồ chút có được không? Có lần nào để cho chúng ta thanh toán hóa đơn đâu? Cậu đừng có quấy rầy anh ấy, anh ấy có việc gấp đây.”

“Tôi rồi có chuyện gì mà gấp chứ?” Nhan Đại không để tâm nói với Thẩm Minh Tất, “Nếu như anh ấy đang tán gái thì tôi sẽ không quấy rầy.”

Bí hiểm nhìn vào mặt Hạ Hi, Thẩm Minh Tất nở nụ cười, “Nhan tiểu thư, cô đừng có nói giỡn.” Sau đó lấy điện thoại ra, “Để tôi hỏi anh ta một chút xem chừng nào anh ta quay lại.” Chờ anh từ bên ngoài quay lại báo cáo, “Hai mươi phút sau Tiêu tiên sinh sẽ tới.”

Nhưng hai mươi phút trôi qua người tới không phải Tiêu Dận, mà là –Mễ Kha.

Vốn nhiệm vụ đã kết thúc, gặp Mễ Kha cũng không phải là chuyện gì to tát, nhưng vấn đề ở chỗ, cùng với Mễ Kha một trước một sau bước vào chính là người đang được cảnh sát vây bắt—Trần Bưu. Bây giờ hẳn chính là người đầu tiên.

Khoảnh khắc lúc nhìn thấy Trần Bưu và Mễ Kha, thân thể Hạ Hi đột nhiên căng thẳng, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, khi cô đứng dậy vội vàng nói, “Không cần tới gần mình, làm như không biết là được! Còn nữa, đợi lát nữa Tiêu Dận đến thì bám chặt lấy anh ấy!” Khi Nhan Đại còn chưa kịp phản ứng, thì chân cô đã vội vàng đi tới chỗ Mễ Kha.

Hạ Hi đi xuyên qua đám người, đứng ở chỗ cách Mễ Kha khoảng hai thước vẫy tay chào. Mễ Kha thấy Hạ Hi, ánh mắt cô ấy sáng lên đang muốn giơ tay lên chào, bỗng nghe có người gọi, “Mễ Kha, bên này!”

Cho dù tiếng nhạc trong quán bar rất lớn, nhưng giọng nữ có lực sắc bén vẫn có thể xuyên thấu qua tai của Hạ Hi. Sau đó, dừng bước không chỉ có Mễ Kha mà còn có Trần Bưu ở sau lưng cô ấy.

Cô nghe thấy rất rõ ràng, ở khoảng cách gần như vậy, Trần Bưu không thể không nghe thấy. Sau khi dừng lại khoảng một giây để quan sát chung quanh, Hạ Hi theo tiếng nói nhìn qua, thấy một người phụ nữ sớm đã giơ tay lên với Mễ Kha. Sau đó trước khi Mễ Kha trả lời, Hạ Hi đã hành động. Bước nhanh lên giữ chặt tay cô ấy, trước khi Mễ Kha lên tiếng Hạ Hi đã nói trước, “Ồ bên này, đi thôi.”

Vì thế giờ phút này, Hạ Hi chính là Mễ Kha.

Lúc Mễ Kha đang xoa bóp bàn tay của mình hai lần, về mặt Hạ Hi vẫn tự nhiên dùng giọng chỉ có hai người nghe, “Lập tức rời khỏi nơi này!” Sau đó lại làm như người vô ý ngẩng đầu lên, tầm mắt chống lại Trần Bưu, về mặt trong nháy mắt từ kinh ngạc chuyển sang mỉm cười, cô thay đổi không chề vào đâu được, “Anh Trần?”

Về mặt của Trần Bưu có biến hóa rất nhỏ, mắt híp lại vững vàng nhìn Hạ Hi vài giây, hẳn ta lạnh nhạt nói, “Cô Mễ.”

Tiếng ‘Cô Mễ’ này đặc biệt lạnh! Khi nhìn vào ánh mắt cô, lại càng khiến người ta khiếp sợ. Nếu như Hạ Hi không phải là cảnh sát đã chịu qua huấn luyện, có lẽ sẽ không dám đối mặt với hắn.

Thân hình vẫn cường tráng như vậy, gương mặt giống nhau như đúc, thậm chí vẫn còn cái mắt kính gọng vàng nho nhã lịch sự đó, nhưng vào giờ phút này cái người Trần Bưu ở trước mắt này và người Trần Bưu hào sảng kia tựa như hai người vậy.

Tư liệu đã cho thấy Trần Bưu là con trai độc nhất, không hề có anh em song sinh. Nhưng nếu như bọn họ không phải là cùng một người, vậy vì sao Trần Bưu ở trước mắt này lại nhận ra cô? Rốt cuộc là chuyện gì đây? Hạ Hi lập lại suy nghĩ, nhưng nghĩ vẫn không ra. Nhưng có một chuyện cô có thể đưa ra kết luận, người đàn ông đang đứng ở trước mặt cô cùng với Trần Bưu cô đã gặp lần đầu tiên rất có tư chất phòng bị khi người tiếp cận của ‘Lão Quỷ’.

Phát hiện này làm cho cô cảm thấy rất cần phải mạo hiểm một phen.

Huống chi cô còn là cảnh sát, cho dù là nghi phép, cũng không có quyền để tránh nguy hiểm.

Vì thế, Hạ Hi không dấu vết đẩy Mễ Kha ra, nói với cô ấy như nhắc nhở, “Em đi trước đi, chị sẽ đi sau.” Tiếng nói bay đi, cô liền ngênh ngang đi về phía Trần Bưu.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Lệ Hành nói đây là lần đầu tiên Hạ Hi phải chấp hành nhiệm vụ như vậy. Lần trước lúc giúp đỡ đội đặc công phá án, thân phận của cô là tình nhân của công tử nhà giàu. Tuy nói tình huống lần này có hơi giống nhau, nhưng thật ra tính chất nhiệm vụ lại có chút khác biệt. Với lại biểu hiện lần này của Trần Buru cùng với Trần Buru lần trước lại không giống nhau, làm cho Hạ Hi ít hoặc nhiều không biết nên bắt đầu từ đâu, rất sợ mình chần chừ, không phân biệt được nặng nhẹ mà phá hỏng toàn cục.

Suy nghĩ trong giây lát, Hạ Hi nở một nụ cười xinh đẹp, lấy giọng nói trầm dò hỏi, “Lần trước đã đắc tội với anh rồi, làm cho người vô tội như anh Trần phải bị vạ lây. Nếu anh Trần không ngại hãy cho Mễ Kha vài phút, nể mặt em kính anh một ly.” Tiếng nói bay đi, cô sớm đã vỗ tay ra hiệu cho người bồi bàn, thấy ánh mắt của cậu bồi bàn phóng tới, cô kêu rất rành rọt.

Cậu bồi bàn gật đầu, nhanh chóng lấy hai ly có chất lỏng màu hổ phách đưa tới.

Giống như chỉ có một mình, suy xét cả quá trình, Trần Buru nhìn vào mắt Hạ Hi rồi không nói gì, chỉ thấy khóe miệng hẩn xẹt qua một nụ cười lạnh lùng thay cho lời đồng ý.

Rốt cuộc hẳn có phải là Trần Buru hay không? Rốt cuộc hẳn có nhận ra cô hay không? Hạ Hi không hoàn toàn nắm chắc, nhưng nụ cười trên mặt vẫn có ba phần ung dung, ba phần kiêu ngạo, ba phần quyến rũ, cùng với một phần khiêu khích. Trần Buru nghe thấy giọng nói ngọt ngào và mềm mại của cô, “Anh Trần, em cạn trước, trước đây có hiềm khích gì thì hãy kết thúc ngay ly rượu này.” Sau đó cô ngửa đầu uống cạn.

Khi cốc chân dài được để xuống, sự im lặng giữa hai người hoàn toàn không tương xứng với bầu không khí âm ỉ của quán bar này.dien.dan.le.quy.don@abi

Ngay khi Hạ Hi cho rằng hẳn ta sẽ từ chối, Trần Buru ý tứ nở một nụ cười, nói một câu mang hàm ý khác, “Tâm ý của cô Mễ, tôi đã hiểu rồi.” Tiếp theo hẳn bụng ly rượu lên ngửa đầu uống sạch.

Hẩn hiểu? TM tôi không hiểu! Hạ Hi âm thầm nghĩ lại, sau đó sử dụng phương pháp lật mềm buộc chặt, “Vậy thì không quý rầy anh Trần nữa, hẹn lần sau gặp lại.” Nói xong cô gật đầu chào, đánh chuông thu bình.

Dự đoán rằng Trần Buru sẽ giữ mình lại, khi Hạ Hi xoay người lại thì liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn phun ra hai chữ, “Đội đã!”

Hạ Hi dừng bước, xoay người lại, ánh mắt hiện lên một dấu chấm hỏi không có câu trả lời, tựa như muốn nói, có chuyện gì sao?

Trần Buru vẫn bình thản, nhưng lại lấy ánh mắt cao cao tại thượng đánh giá Hạ Hi, sau đó sắc mặt vẫn như cũ mở miệng mời, “Không biết cô Mễ có đồng ý để tôi vinh dự được ngồi xuống trò chuyện cùng cô hay không?”

“Là vậy à.” Làm nhiệm vụ Mễ Kha không phải là cô gái không hiểu việc đời, tự nhiên cũng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn. Vì thế Hạ Hi làm như đã nhìn thấu, nở nụ cười, sau khi tỏ vẻ hơi do dự liền vui vẻ đáp ứng, “Chỉ cần anh Trần không cảm thấy phiền là được.”

Trần Buru im lặng không nói, chẳng qua chỉ nhếch môi cười.

Nụ cười của Trần Buru có hương vị thần bí. Không biết nữa, Hạ Hi cảm thấy hình như hắn có vấn đề về thần kinh hay là có khuynh hướng đa nhân cách.

Thu lại cảm xúc, vẻ mặt cô vẫn như cũ nói, “Vậy anh Trần chờ một chút, em qua kia chào bạn mình.” Sau khi Trần Buru gật đầu, cô nhanh chóng đi về phía Mễ Kha.

Mễ Kha vốn đang ngờ ngạc vì bị Hạ Hi đột nhiên chặn lại. Nhưng bây giờ đã phản ứng kịp, Hạ Hi đang lấy thân phận của cô làm nhiệm vụ. Sự lo lắng bao trùm sự tò mò trong nội tâm, ánh mắt của cô khóa chặt trên người Hạ Hi. Rốt cuộc cũng đợi lúc cô ấy đi tới, cô vội vàng kéo tay của Hạ Hi, cố gắng giữ vững bình tĩnh hỏi, “Có phải bây giờ em nên gọi điện cho anh rể Mục Nham hay không?”

“Đây là người thứ nhất.” Hạ Hi đưa lưng về phía Trần Buru, vỗ lên mu bàn tay của Mễ Kha, cô nói rõ ràng rành rạch, “Khi gọi điện cho anh ấy thì nói cho anh ấy biết, không cần phải lo lắng cho hành động, cho chị chút thời gian thì có thể chị sẽ câu được cá lớn. Ngoài ra, đợi lát nữa chị rời khỏi đây thì em nhất định cũng phải đi ngay, kêu bạn bè em đưa em về nhà, đừng có ở lại. Còn nữa, trong khoảng thời gian gần đây không được ra khỏi cửa, nhất là Thiên Trì, không được đặt chân tới đây.”

Ánh mắt của Hạ Hi yên tĩnh như nước, nhưng lời nói từ trong miệng cô lại kích thích từng tầng trong lỗ tai của Mễ Kha. Mà vốn dĩ cô cũng là một cô gái rất tốt bụng, lại hiểu rõ nghề nghiệp của Hạ Hi, đột nhiên lại cảm thấy sợ hãi, cô vội vàng xác nhận, “Chị sẽ không có việc gì chứ? Tình hình xem có vẻ nguy hiểm, bằng không để em trước...”

Tim của Hạ Hi vốn rất lo lắng và sợ hãi nhưng ánh mắt vẫn ung dung, giống như chị gái vỗ nhẹ đầu cô, cô ấy an ủi, “Yên tâm đi, chỉ cần em không có việc gì thì chị cũng an toàn.”

Mễ Kha mím môi.

Không ở lại lâu, trước khi rời đi Hạ Hi làm như về bạn bè lâu năm chào tạm biệt những người bạn đang ngồi bên cạnh Mễ Kha, tất nhiên cô làm vậy là để cho Trần Buru xem, trên thực tế gương mặt đang mang theo nụ cười của cô đang ra lệnh phân phó Mễ Kha, “Nhớ rõ, khi chị đi thì bọn em cũng phải lập tức đi ngay.” Thân là cảnh sát, kẻ tiếp cô cần phải làm nghĩa vụ của mình, nhưng lại không được để người vô tội như Mễ Kha gặp nguy hiểm.

Rõ ràng là người luôn giữ bình tĩnh, nhưng lúc này khi Hạ Hi rời khỏi, tim của Mễ Kha cũng không khống chế được mà đập nhanh. Thấy được trong mắt bạn bè đầy tò mò, cô tự mình ổn định lại cảm xúc của mình, nở một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, “Tình hình xảy ra chút chuyện, chúng ta đi thôi.”

So với Mễ Kha biết sợ ra thì Nhan Đại lại đang ngơ ngác. Sự việc xảy ra quá đột ngột, đợi đến khi cô phản ứng kịp lại thì Hạ Hi đã đi theo Trần Bưu tới bàn bên kia, mà lúc này Thẩm Minh Tất cũng chạy đâu mất tiêu. Đột nhiên cô cảm thấy hoang mang và lo sợ.

Hoàn toàn quên đi lời dặn của Hạ Hi, chưa từng nghĩ tới nên đi ngăn Mễ Kha đang thanh toán hóa đơn lại để hỏi chút tình hình, Nhan Đại luống cuống tay chân lấy điện thoại ra gọi. Ở bên kia Tiêu Dận mới nói alo một tiếng, dưới tình huống quá gấp nên giọng nói của cô bất giác hơi to nói, “Anh đến chưa? Mau nhanh về đây đi, xảy ra chuyện rồi.”

Tiêu Dận nhú mày, đánh vô lăng trên tay, giọng lạnh lẽo hỏi, “Xảy ra chuyện gì? Nói rõ đi.”

“Nếu có thể nói rõ thì em cũng đâu cần phải tìm anh.” Sự động tác của anh chậm, Nhan Đại liền bổ sung thêm, “Là Hạ Hi có chuyện, cậu ấy đã đi theo một người đàn ông xa lạ!”

Đạp mạnh chân ga, Tiêu Dận bắt được trọng điểm hỏi, “Đi đâu rồi?”

Nhìn quanh bốn phía để tìm bóng dáng của Thẩm Minh Tất, Nhan Đại sốt ruột nói, “Bây giờ vẫn còn ở Thiên Trì, nhưng đợi tới lát nữa đi đâu thì em không biết. Vậy đi, anh mau quay về nhanh lên.” Lời còn chưa dứt, cô đã sớm nhảy xuống ghế, Thẩm Minh Tất cũng đang chạy tới.

Bị tóm chặt ống tay áo nên Thẩm Minh Tất sững sốt, theo bản năng liền đỡ lấy thân thể va chạm vào thân thể anh, giọng nói có chút treu chọc hỏi, “Làm sao vậy? Say rồi à?”

Thò đầu nhìn về phía sau anh, Nhan Đại tức giận nói, “Anh mới say đấy! Tôi chưa bao giờ tỉnh táo như bây giờ. Thấy Hạ Hi vẫn chưa biến mất nên đoán rằng chắc cô ấy đi tới ghế bên kia cùng với người đàn ông đó...”

Lời của Nhan Đại còn chưa nói xong thì đã bị vẻ mặt bình tĩnh của Thẩm Minh Tất ngắt lời, giọng nói anh không nóng không lạnh nói, “Đã báo cảnh sát rồi.”

Báo cảnh sát? Nghiêm trọng như vậy sao? Nhan Đại gãi má mình, đầu óc tạm ngừng trong giây lát.

Thấy cô ngơ ngác không nói được lời nào, Thẩm Minh Tất kiên nhẫn giải thích, “Người đàn ông đang ở cùng với cô Hạ tên là Trần Bưu, cảnh sát đang muốn bắt người này, bây giờ người ta lại sang trọng ngồi ở chỗ kia.”

Nhan Đại đã hiểu rõ, “Hạ Hi đang ở bên đó, có phải quá nguy hiểm hay không?”

Thẩm Minh Tất do dự trong giây lát, “Chắc cô Hạ sẽ bảo vệ được mình.”

Nhan Đại tỏ vẻ không đồng ý, “Anh quá tin tưởng cô ấy rồi đấy.” Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, cô liền đẩy anh ra, “Bàn cô ấy ở đâu, anh dẫn tôi qua đó bảo vệ cô ấy đi.”

Thẩm Minh Tất cười nhẹ, “Có? Không tạo thêm phiền phức cho cô ấy là cách bảo vệ tốt nhất cho cô ấy rồi.” Anh vẫn chưa quên lần trước nếu không phải cô nhất gan bị đặc công dọa sợ, thì Hạ Hi cũng chẳng xảy ra xung đột với đồng nghiệp.

Nhan Đại trừng mắt, “Anh nói cái gì? Có thể tiếp ứng cho nhau trong nguy hiểm vẫn hơn là một mình đơn độc tác chiến à? Ít nói nhảm đi, nhanh lên. Ngờ nhờ cô ấy xảy ra chuyện gì, Tiêu Dận là người đầu tiên không buông tha cho anh đâu.”

Bởi vì Tiêu Dận đã từng dặn, nếu Trần Bưu lại xuất hiện ở Thiên Trì nữa thì sẽ tiến hấn sớm một đoạn, cho nên trước đó trong khi theo dõi thấy hấn ta xuất hiện, Thẩm Minh Tất đã báo cảnh sát rồi. Tất nhiên để tránh đưa tới những vấn đề không cần thiết, anh đã chuẩn bị dùng di động gọi cho cảnh sát. Cùng lúc đó anh cũng lên lút dặn mấy bồi bàn nhớ chú ý tình huống của cái bàn đó. Nói cách khác, anh đã sắp xếp tốt rồi, chỉ còn thiếu chưa gọi điện cho Tiêu Dận thôi. Không phải là chưa kịp gọi, cũng không phải là quên, mà số của Tiêu Dận đang báo rằng—số máy này đang bận.

Dù sao Thiên Trì cũng là địa bàn của mình, Thẩm Minh Tất cũng nắm chắc vài phần. Cho dù Trần Bưu có thoát khỏi ánh mắt của mọi người, cũng trốn không thoát máy theo dõi ẩn, anh chắc rằng trong khoảng thời gian ngắn Hạ Hi sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Sự thật là đêm hôm đó Hạ Hi vẫn bình an.

Nhưng mà chuyện xảy ra tiếp theo lại làm cho người khác bất ngờ.

Trần Bưu hình như có chút cảnh giác, trước khi cảnh sát tới hấn đã lấy cớ vào toilet để tránh Hạ Hi, cũng xuất quỷ nhập thần biến mất khỏi Thiên Trì.

Cuộc điện thoại của Thẩm Minh Tất báo cảnh sát cũng nhanh chuyển tới đội đặc công, sau đó nhiệm vụ được rơi vào mình của Lão Hồ đang ở chỗ gần đó. Chẳng qua anh mới đi toilet một chút mà đã bỏ lỡ mất cơ hội. Đợi khi anh cầm súng xông tới thì đã không còn thấy bóng dáng của Trần Bưu ngồi trên ghế nữa, chỉ còn lại Hạ Hi đang làm mặt lạnh và Tiêu Dận đang ngồi im lặng ở đó.

Đột nhiên lại có dừng khí rất mờ ảo.

Rốt cuộc là ai có vấn đề, Hạ Hi đang suy nghĩ.

Sau đó người của đội đặc công cũng đã tới rất nhanh, đánh vỡ không khí bị kiềm nén quá yên tĩnh.

Hạ Hi cẩn thận kể lại mọi chuyện một lần, chắc chắn không bỏ sót một chi tiết nào, mới lấy tờ giấy được đặt dưới chân ly rượu của hắn sau khi hắn rời đi ra. Mặt trên chỉ có hai chữ, ‘ngày mai’, mặt sau là con số ‘12’ được viết nguệch ngoạc.

Bao gồm cả Mục Nham đang đứng chung với mọi người vẫn chưa hiểu được đây là có ý gì. Thậm chí bọn họ không thể xác định được đây có phải là tờ giấy Trần Bưư để lại hay không. Nhưng mà bất luận tờ giấy này có quan hệ gì với hắn hay không, Cổ Lệ đã bắt đầu bố trí cảnh lực, canh phòng toàn thành phố, cho dù Trần Bưư chấp cánh cũng khó bay.

Đêm này Hạ Hi trần trọc không ngủ được. Cô có dự cảm không tốt, ngày mai nhất định sẽ có người xảy ra chuyện.

Nhưng người đó là ai?

Nhắm mắt lại thì trời đã sáng. Sau đó Hạ Hi đang nằm trên giường liền vọt ngồi dậy, xông ra khỏi nhà chạy thẳng xuống xe của Lão Hồ đang bảo vệ cô ở dưới lầu.

Đêm này Lão Hồ cũng không ngủ được, thấy Hạ Hi vội vàng chạy tới, anh theo bản năng mở cửa ghế phụ, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Hạ Hi lên xe, giọng mơ hồ mang theo mệnh lệnh nói, “Chạy tới đại lộ 66, mau lên!”

Ý thức được tình hình nghiêm trọng, Lão Hồ cũng không hỏi nhiều, anh nhanh chóng chạy. Sau khi nghe thấy Hạ Hi nói chuyện điện thoại với Mục Nham, “Phó cục, tôi đã suy nghĩ cẩn thận rồi, Trần Bưư đang khiêu khích chúng ta. Nếu như tôi đoán không sai, hắn đang muốn nói cho chúng ta biết, hôm nay hắn sẽ xuống tay với Mễ Kha!”

~

Không sai, đường đại lộ 66 chính là chỗ ở của Mễ Kha người có khuôn mặt trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Hạ Hi nói xong, Mục Nham bừng tỉnh hiểu ra liền nói, “Đề Lão Hồ nghe điện thoại.”

Phản ứng của Hạ Hi cơ hồ là bản năng. Nghe vậy, tay trái của cô nhanh chóng dò về phía hông của Lão Hồ. Động tác rất nhanh, chờ anh phản ứng kịp thì súng đã nằm trong tay cô.

Lão Hồ kinh ngạc, tay đang lái bỗng trượt, xe cảnh sát liền chạy hình chữ S. Nếu không phải trên đường không có lấy một chiếc xe, thì tình hình sẽ rất nguy hiểm.

Trong đôi mắt trong suốt hiện lên áy náy và kiên quyết, Hạ Hi nói, “Xin lỗi anh Hồ, tôi cần phải làm vậy.” Nếu nói cô bị bại lộ, thì nguy hiểm của Mễ Kha là vì cô, Hạ Hi không thể khoanh tay đứng nhìn, cho dù sau này cô phải chịu phạt.

Lão Hồ im lặng trong giây lát, sau đó liền đạp chân ga chạy thẳng tới số 66 đại lộ Trung Sơn. Xem như là đã tha lỗi cho tội ‘mạo phạm’ của cô.

Ở đầu bên kia Mục Nham đã nghe được, biết rõ mình ngăn không được, anh liền cảnh cáo nói, “Hạ Hi, cô phải nhớ kỹ, nếu xảy ra chuyện bất trắc tôi liền đuổi cô!” Lấy tốc độ nhanh nhất suy nghĩ, anh nói tóm tắt và đơn giản cách bố trí của mình, “Cô chạy tới đại lộ Trung Sơn ẩn nấp gần mục tiêu, đi với Lão Hồ trước đi, người của chúng ta sẽ tới sau.”

“Rõ!” Giọng Hạ Hi đáp ứng giòn tan, sau khi nói xong liền tắt điện thoại. Cô cần phải bình tĩnh, tập trung tinh thần để giải quyết chuyện sau đó, không thể để mình bị quấy nhiễu.

Lại nói cục công an ở bên kia, sau khi Mục Nham cúp máy liền liên lạc cho Cổ Lệ và Trác Nghiêu, trong thời gian ngắn vài phút bọn họ đã chia xong hành động, dẫn người chạy tới nhà của hai chị em Mễ Ngư và Mễ Kha. Lúc này điện thoại của Mễ Kha và Mễ Ngư lại đang trong trạng thái tắt máy, ngay cả điện thoại của chồng của Mễ Ngư là Đàm Từ Việt cũng điện không được.

Rất nhanh sau đó Hạ Hi đã tới số 66 đại lộ Trung Sơn.

Sáng sớm giữa sương mù, xung quanh biệt thự lộ vẻ yên tĩnh khác thường.

Nhìn qua phòng bảo an, cửa sổ mở rộng, không có lấy một bóng người.

Xảy ra chuyện rồi! Thấy vậy làm cho thần kinh của Hạ Hi và Lão Hồ bỗng trở nên nhạy bén.

Chỉ có một cây súng lục đang nằm trong tay Hạ Hi, Lão Hồ liền quơ lấy cây côn điện của cảnh sát bị rơi bên cửa. Lái xe chạy tới tòa 16, đỗ lại chỗ có lợi cho mình. Hai người bước xuống, một trái một phải đứng hai bên cửa nhà họ Mễ.

Không ai dám nhấn chuông.

Suy nghĩ một lúc, Lão Hồ hất đầu. Hạ Hi hiểu ý, khom lưng, chân tay nhanh nhẹn đi về phía cửa sổ sát đất.

Cửa sổ bị mở ra một nửa, Hạ Hi và Lão Hồ yên lặng đi vào biệt thự.

Trong phòng khách bị không khí yên lặng đè nén, cây kim rót xuống cũng có thể phát ra tiếng.

Hạ Hi tiến vào trạng thái chiến đấu, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, cùng với Lão Hồ yểm trợ cho nhau đi lên lầu hai.

Cửa phòng ngủ ở bên phải cầu thang đã bị mở toang ra, Mễ Kha mặc áo ngủ vải bông có hoa nhỏ bị trói ở trên ghế. Lúc thấy Hạ Hi, đôi mắt đen bóng nhất thời dâng lên nước mắt, mắt đi tự do và không thể nào mở miệng, cô gái nhỏ liều mạng lắc đầu.

Tình huống bây giờ giống như tình tiết mà vẫn luôn chiếu ở trên phim. Nhưng khi bạn tự trải nghiệm, nhất là thấy được ánh mắt sợ hãi của con tin, có một loại đau lòng không thể nói rõ. Hơn nữa Mễ Kha lại là loại con gái mềm mại làm người khác muốn bảo vệ, trong nhất thời tim của Hạ Hi như bị kim châm đột nhiên run mạnh. Không tiếc bất cứ giá nào, cần phải bảo đảm Mễ Kha an toàn đi ra. Chính là lời duy nhất của Hạ Hi đang nói với chính mình.

Trong căn phòng to như vậy nhưng hình như chỉ có Mễ Kha, nhưng dựa vào phản ứng của Mễ Kha thì Hạ Hi và Lão Hồ đều hiểu rõ, Trần Bưu cũng đang ở bên trong. Nếu liều lĩnh xông vào thì chỉ có con đường chết.

Nghiêng người lách qua vách tường, Lão Hồ nhìn chằm chằm phía sau của Hạ Hi. Ở một bên khác, Hạ Hi đang đứng sát tường, đạn lên nòng cũng là lúc cô quát lên, “Trần Bưu, đưa ra điều kiện đi, anh muốn sao thì mới thả người!”

Giọng nói của Trần Bưu có chút ngoài ý muốn truyền ra từ phòng ngủ, hần nâng mắt lên nhìn thời gian, miệng châm chọc chậm rãi nói, “Tôi đã cung kính chờ ở đây lâu rồi. Nếu sau nửa tiếng nữa mà cảnh quan Hạ không xuất hiện, tôi nghĩ mình sẽ lấy một cánh tay của cô Mễ Kha đây làm món quà đưa tới cục công an.”

Bây giờ Hạ Hi đã không còn bình tĩnh để suy nghĩ cuối cùng đã xảy ra sai sót ở đoạn nào, cô lạnh lùng nói, “Nếu đã nói đây là chuyện giữa hai chúng ta thì cũng không cần làm màu nữa. Bây giờ chúng tôi tới đây, nói thẳng ra suy nghĩ của anh đi. Nhưng mà tôi có một đề nghị, anh có thể thả Mễ Kha ra trước không? Tôi sẽ làm con tin, anh cảm thấy như thế nào?”

Trần Bưu cười to, mang hàm xúc châm biếm mười phần. Cười đủ rồi, hần lạnh lùng bắt bỏ, “Cảnh quan Hạ, cô cũng thật biết nói đùa, tuy nhiên đúng là tôi đang chờ cô hiện thân, nhưng cũng không có nghĩa tôi cảm thấy hứng thú đối với cô.” Dùng ánh mắt bí ối nhìn vào cẳng chân của Mễ Kha, hần rõ ràng không biết xấu hổ mà còn nói thêm, “Tôi đây lại càng muốn nếm thử mùi vị của ‘song phi’ (hai người)! ”

Song phi? Đã gặp qua nhiều người không biết xấu hổ rồi, nhưng đây là lần đầu tiên mới gặp người có da mặt dày như vậy. Lão Hồ nghe vậy chưa kịp đợi Hạ Hi nói thì anh đã cắt giọng nặng, “Ngựa đực, coi chừng bắt lực đấy!”

Xúc phạm Trần Bưu là tội chết, cũng không khoa trương chút nào khi nói về hần sẽ là bỏ mạng. Hạ Hi và Lão Hồ tự nhiên cũng không ngại thò cho rằng có thể bắt hoặc chế phục được hần, dù sao trong biệt thự này ẩn nấp bao nhiêu người họ vẫn chưa xác định được. Mục đích chiến đấu lần này cũng chỉ có thể kéo dài thời gian chờ chi viện tới và bảo vệ sự an toàn của Mễ Kha.

Đúng vậy, chỉ cần bám trụ là được.

Nhưng người xảo quyết như Trần Bưu làm sao lại không hiểu ý đồ của bọn họ. Lão Hồ nghĩ muốn mắng thêm vài câu thì đã bị ngắt lời.

Trần Bưu có thể kiêu ngạo tới đây, tất nhiên là hần đã có chuẩn bị. Hơn nữa đối với sách lược kéo dài thời gian của bọn Hạ Hi, hần cũng hiểu rõ. Tất nhiên hần sẽ không ngốc tới nổi một mình đi tới đây, cứ vậy năm sáu người đàn ông từ phòng bên cạnh xông ra.

Có người nói khi có chiến tranh thì xin mời chị em phụ nữ nên tránh xa. Nhưng trong tình cảnh này, làm sao có thể phân chia giới tính? Nếu có chẳng qua chỉ có đồng đội! Vì thế Lão Hồ và Hạ Hi kẻ vai chiến đấu.

Bởi vì khoảng cách quá gần, nên căn bản không thể nào bắn. Nên khi mấy phần tử phạm tội dùng ánh mắt hung ác xông tới, Hạ Hi và Lão Hồ ăn ý đưa lưng về phía nhau, mỗi người tự ứng phó quân địch ở trước mặt mình, đưa chỗ phòng ngự không có cách nào tự bảo vệ của mình cho đồng đội của mình bảo vệ. Loại chiến thuật đội hình này nhìn qua thì rất đơn giản, nhưng trong lúc đó phải đòi hỏi độ tin cậy cao từ đồng đội của mình.

Nửa tháng tập huấn quả nhiên có hiệu quả rõ rệt, thân thủ của Lão Hồ đã nhanh hơn trước rất nhiều, côn điện của cảnh sát nắm trong tay múa máy rất thuận buồm xuôi gió, cùng với âm thanh va chạm, những phần tử phạm tội đều lần lượt ngã dưới chân. Hạ Hi ăn ý tiếp nhận, nhấc chân đảo qua, dùng sức lực ngoan độc và mạnh mẽ đá vào cánh tay và vai của đối phương.

Khi còn bé Hạ Hi từng học nhảy, độ mềm dẻo của thân thể rất tốt, hơn nữa sau khi thi vào trường cảnh sát cô vẫn luôn kiên trì rèn luyện. Dù là đối thủ có mạnh thì cô vẫn không cảm thấy yếu thế trước mặt họ, càng không để cho đối phương có cơ hội cướp súng của mình. Nhưng tội phạm chính là người không từ thủ đoạn. Không ngờ có thể thuận lợi chế ngự được đối phương, người kia đang cùng đánh với Hạ Hi bỗng mất đi nhân tính, cầm lấy dao găm ở trong tay phóng về phía Mễ Kha.

Mễ Kha lại không nói được, cô vùng vẫy, trong lúc đó cô sợ tới mức nước mắt mờ hồ quanh viền mắt.

Lúc này Lão Hồ bị mấy người vây quanh nên hết cách, người có thể cứu người cũng chỉ có Hạ Hi. Nhưng cho dù bây giờ cô có lập tức phóng tới thì vẫn không kịp. Khi suy nghĩ trống rỗng, Hạ Hi theo phản xạ nhanh chóng giơ súng lên bắn. Không hổ là quán quân môn bắn súng, kỹ thuật bắn súng của Hạ Hi quả thật rất chuẩn. Dưới tình huống không hề nhắm, đạn vẫn vô tư bắn về phía dao găm.

“Bốp” một tiếng giòn vang, dao găm được làm bằng thép bị đạn bắn trúng, lướt qua cánh tay Mễ Kha rơi thẳng xuống đất.

Không phải đau đớn như mình nghĩ, Mễ Kha mở mắt ra, ánh mắt bình tĩnh nhìn về vai phải của Hạ Hi, nước mắt rơi xuống lại càng dữ dội hơn.

Đúng vậy, Hạ Hi bị thương rồi. Khi dao găm phóng về phía Mễ Kha, cô giơ súng lên bắn, hoàn toàn không kịp phòng bị những phần tử tội phạm kia đang tiếp tục tấn công. Hơn nữa Trần Bưu lại trốn trong góc tối đánh lén, đến mức vai của cô đã bị dao găm vào. May mắn là Trần Bưu thiếu sự điều luyện, vết dao không sâu, không có bị thương tới xương.

Thấy Hạ Hi bị thương, mấy phần tử phạm tội kia còn đề tiện đến mức tiếp tục tấn công vào vai của cô, buộc cô phải tiếp tục lui lại mà không có cách nào đánh trả. Mà hoạt động kịch liệt như vậy làm cho máu chảy càng nhiều thêm, đang trốn thì bất ngờ bị đá vào hai chân, cánh tay của Hạ Hi rõ ràng có dấu hiệu tê dại. Nhưng cho dù dưới tình huống như vậy, cô vẫn còn có thể bắn một phát, bắn trúng người đàn ông đang muốn đánh lén Lão Hồ từ phía sau.

Cùng lúc đó cũng có một nòng súng lạnh như băng nhắm vào sau gáy cô.

Lão Hồ muốn tiến lên, nhưng lại bị mấy phần tử phạm tội kia bức lui.

Bên trong lại đột nhiên yên tĩnh, nhiệt độ trong không khí nhanh chóng bị hạ xuống.

Ánh mắt đang giằng co, hiện tại đang đấu tâm lý.

Ánh mắt của Trần Bưu nhìn Hạ Hi tràn đầy sát khí, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cô có vẻ thật sự không sợ chết!”

Trên mặt Hạ Hi lại không thấy sự hoảng sợ nào, vẫn duy trì tư thế giơ súng không đổi, cô trả lời lại, “Sợ chứ!” Vì là cảnh sát, cô không có sự lựa chọn.

Giọng nói của Trần Bưu lạnh lẽo tới cùng, “Vậy mà cô còn dám cầm súng chia vào đầu tôi?”

Nòng súng của Hạ Hi đang để ở trên huyết thái dương của Trần Bưu, “Cái này gọi là công bằng, khi người khác lấy súng đặt ở trên đầu tôi, thì tôi cũng phải lấy dao kề vào cổ hần chứ!” Giọng nói của cô vẫn bình tĩnh, hoàn toàn không giống người đang bị người khác cầm súng chia vào gáy.

Trên thực tế đây mới chính là tình hình giằng co sau đó.

Hạ Hi lách người đứng, hòng súng liền nhắm ngay vào huyết thái dương của Trần Bưu, người đang đứng trước mặt cô. Mà phần tử tội phạm đứng ở sau lưng cô đang cầm dao đánh vào gáy cô.

Ánh mắt của Trần Bưu càng lạnh lẽo, quá mức tự tin nói, “Cô không phải là người khéo tính kế!”

“Không cần anh phải nhắc, đạo lý ít không thắng được nhiều này tôi có thể hiểu được.” Chịu đựng đau đớn, Hạ Hi kiên định nói, “Nhưng tất nhiên là anh cũng chạy không thoát!” Giọng nói bay đi, Hạ Hi gạt mình khi phía sau gáy bị một bàn tay đánh tới.

Dưới tình thế cấp bách Lão Hồ kêu to, “Cẩn thận phía sau!”

Nhưng chưa kịp quay đầu, người đàn ông đang cầm súng ở phía sau liền đánh một phát lên gáy cô. Nhưng sức lực của hần rõ ràng không được như Lê Hành. Giọng điệu nói chuyện rất chắc chắn làm như rất hung ác, lực nắm của hần cũng thua xa những người trong bộ đội đặc chủng, cho nên Hạ Hi cũng không có hôn mê. Nhưng vì sau gáy tự nhiên chịu một cú như vậy làm ảnh hưởng tới vết thương ở trên vai, làm cho súng ở trong tay rơi xuống đất. Sau đó dao găm của Trần Bưu lại đặt lên cái cổ trắng mềm của cô.

“Công bằng?” Trần Bưu cười lạnh, “Trần Bưu tôi bình thường rất ghét phải nói công bằng với cảnh sát, cho dù là nữ cảnh sát xinh đẹp như hoa thì cũng không được. Có nghe nói qua một câu chưa, khi kẻ mạnh muốn bắt nạt kẻ yếu thì chỉ cần một lý do cho dù chân đứng không vững là đủ rồi, phần tử khủng bố có thể cũng chỉ là hư cấu. Đừng tưởng mặt cảnh phục lên người là giỏi lắm! Thế giới này không phải chỉ có mấy người cảnh sát nhỏ như các người có thể cứu vãn.”

Một phần tử giết người không chớp mắt lại có vẻ mặt như chúa cứu thế? Hạ Hi cảm thấy không còn thuốc nào để cứu hần nữa rồi. Đột nhiên nhớ tới cái gì đó, cô đột nhiên cảm thấy mình đã có câu giải thích về sự khác biệt trong tính cách của Trần Bưu rồi. Mím chặt môi, cô im lặng chống cự.

Thời gian so với mong đợi trôi chậm hơn rất nhiều, Trần Bưu rõ ràng biết mình không thể kéo dài hành trình của cảnh sát từ cục công an tới đại lộ Trung Sơn, nếu không chào đón hần sẽ là xe cảnh sát và nhà giam. Vì thế hần lấy ánh mắt ra hiệu cho thuộc hạ xử lý Lão Hồ bất ngờ xuất hiện này và mang Mễ

Kha đi, đồng thời đẩy Hạ Hi, mập mờ nói, “Xin mờ cảnh sát Hạ đi theo ‘giải trí’ với Trần Bưu tôi một chút.”

Chết đến nơi rồi mà còn không an phận! Hạ Hi dùng ánh mắt sắc bén của mình liếc Trần Bưu một cái, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Sợ Hạ Hi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lão Hồ hắng giọng gào lên, “Trần Bưu kia, tao TM cảnh cáo mày không được làm xằng làm bậy đó, nếu như Hạ Hi mà có xảy ra chuyện gì, cả đội cảnh sát hình sự của chúng tao sẽ san bằng cả nhà mày đó!” Còn muốn mắng thêm gì đó, nhưng chưa kịp mở lời thì chân đã bị đá mạnh một cái, sau đó thắt lưng và bụng trong nháy mắt bị một màu đỏ chói mắt thấm ướt áo sơ mi.

Trong nháy mắt Trần Bưu dùng lực bóp chặt cánh tay phải của Hạ Hi kéo đến trước mặt Lão Hồ, tay phải cầm dao găm đâm vào bụng của Lão Hồ từng dao lại từng dao.

Cổ chịu con đau ở vai, Hạ Hi kêu lên sợ hãi, “Anh Hồ!”

Trong phòng ngủ Mễ Kha đứng sững ngay tại chỗ, chân mềm đến nỗi không di chuyển được nửa bước.

Ném Hạ Hi tới trước mặt, vẻ mặt của Trần Bưu hung ác nói, “Nhà của tao sớm đã chết hết rồi!” Câu nói này tựa hồ làm cho người ta không không chết được. Nếu không phải Hạ Hi dùng lực đung hấn một chút, thì rất có thể đã trúng một dao.

“Tao—con mẹ mày!” Theo bản năng lấy tay che miệng vết thương lại, Lão Hồ đau đến mức phải ngồi chồm hổm.

Rất sợ Lão Hồ nguy hiểm tới tính mạng, Hạ Hi quát lên, “Trần Bưu tao cảnh cáo mày đừng làm anh ấy bị thương, nếu không tao nhất định sẽ giết mày!”

Uy hiếp như vậy đối với Trần Bưu mà nói là hoàn toàn không có lực uy hiếp, hấn không quan tâm nói, “Trên tay tôi chưa từng dính máu cảnh sát, giờ mở hàng một người cũng chẳng phải to tát gì.” Ngừng lại cúi đầu xuống, tựa như mất hứng thú, hấn không ra tay với Lão Hồ nữa, nhưng lại kéo Hạ Hi xuống lầu.

“Trần Bưu mày TM...” Lão Hồ giãy dụa muốn đứng lên ngăn người lại, nhưng lại bị một người đàn ông xoay người lại đá ngã, anh liền ngã ngổ trên đất.

Nhanh chóng xuống lầu, thì đã có một chiếc xe được giấu gần biệt thự đang lái qua đây. Trần Bưu kéo Hạ Hi và Mễ Kha lên chiếc xe Jeep Cherokee, những người khác thì lên chiếc Kim Bôi*.

Sau khi lên xe Hạ Hi không thêm đề ý Trần Bưu ngăn cản liền kéo mạnh vải ở trong miệng của Mễ Kha ra. Mễ Kha rất sợ, nhưng vẫn cố gắng không khóc, nhưng lại nắm chặt lấy bàn tay lạnh của Hạ Hi, giọng nói mang theo tiếng khóc nói, “Chị Hạ Hi, chị không sao chứ? Vai của chị đang chảy máu kia.”

“Không sao, chỉ là vết thương ngoài da thôi.” Sắc mặt của Hạ Hi có chút trắng bệch, cô an ủi cười, “Làm gì có chiến đấu nào mà không đổ máu.” Cùng lúc nói chuyện, ánh mắt cô cũng lo nhìn toàn thân của Mễ Kha, xác định cô gái nhỏ này không có bị thương, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Đối với tình cảm của chị em gái các cô, loại người cảm thụ như Trần Bưu không thể nào có thể hiểu được, vẻ mặt của hấn biến đổi, dùng ánh mắt rất biến thái nhìn chăm chăm xương quai xanh khêu gợi của Hạ Hi, hấn nói, “Chỉ bằng cảnh sát Hạ không ngại nguy hiểm dùng thân làm mồi nhử tôi vào bẫy, tôi sẽ không để cô không thu hoạch được gì. Chờ ông đây ở ‘trên’ cô trước, sau đó sẽ ném thử cái con bé này...”

Lời còn chưa nói xong, “Bốp” một tiếng, Hạ Hi thưởng cho hấn một cái tát tai.

“Con đàn bà thối tha!” Trần Bưu giận dữ, vội kéo Hạ Hi, tay phải dùng lực bóp chặt vết thương của cô.

Hạ Hi kêu lên một tiếng đau đớn, đau đến mức đầu chảy mồ hôi.

Mễ Kha vốn đang sợ đến quên phản ứng, sau đó liền nhào tới bẻ tay Trần Bưu, “Đồ khốn nạn, buông ra! Cảm thụ, mày...” Xem ra cô bé này cũng không biết mắng chửi người khác, không khí khẩn trương cũng được hạ xuống, cũng đã nghe được có người muốn cười.

Vì thiếu máu và đau đớn làm cho Hạ Hi có cảm giác choáng váng. Sau khi giãy dụa, cô cũng đã chịu không được rồi. Chờ Trần Bưu buông tay ra, cô vô lực tựa lên người Mễ Kha.

Chống đỡ sức nặng của Hạ Hi, Mễ Kha vuron cánh tay nhỏ của mình ra ôm lấy bờ vai của cô ấy, vừa khóc vừa nói, “Chị Hạ Hi, chị đừng xảy ra chuyện gì nha, em rất sợ...”

Hạ Hi hít thở có chút nặng nề, “Đừng sợ, chị không sao.” Khi nói chuyện ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Trần Bưu, phát hiện thấy ánh mắt của hấn tự nhiên lại có chút mờ mịt, giống như mất đi điểm sống vậy.

Lúc này, bầu trời sáng cũng đã dần tối đi, mây đen dày đặc làm cho người ta cảm thấy vô cùng áp lực. Một trận gió lớn thổi qua, cuốn theo bụi bặm và đất cát, làm cho hơi nước đập lên cửa sổ thủy tinh, tiếng bốp bốp vang lên. Trong lúc đó, mưa như nước trút xuống.

Không biết có phải đột nhiên mưa tới làm cho Trần Bưu cảm thấy phiền chán hay không, hấn đột nhiên lớn tiếng bắt buộc tài xế, “Mau lên, tao hạn cho mày trong vòng một phút phải ra khỏi cái nơi quỷ quái này!”

Trên đại lộ Trung Sơn, chạy phía sau xe Cherokee là chiếc Kim Bôi, lướt qua xe cảnh sát và xe việt dã của quân đội. Sau đó, con chó ngồi ở phía sau xe việt dã bỗng cảnh giác kêu lên “gâu gâu”.

Người đang mặc phân phục ngồi bên tay lái phụ là Lê Hành bỗng ngồi bật dậy, quay đầu nhìn về chiếc xe Cherokee đang đi ngược lại, sắc mặt đột nhiên trở nên âm trầm, anh đột nhiên ra lệnh cho Tham mưu trưởng của sư bộ Hình Khắc Lữ, “Quay xe lại!”

Hình Khắc Lữ cũng không hỏi lời vô nghĩa, nghe thấy vậy nâng mắt lên nhìn gương chiếu hậu, trên tay dồn sức đánh tay lái. Xe việt dã về một đường cong hoàn mỹ ở trên đường, trực tiếp thay đổi phương hướng.

Ngày mai sẽ diễn ra quân diễn, theo lý thuyết lúc này Lê Hành nên ở trên sân huấn luyện làm tốt chuẩn bị trước khi diễn tập. Nhưng tối hôm qua Trần Bưu bất ngờ xuất hiện và biến mất thần bí làm cho Mục Nham đề phòng. Suy xét hết lần này tới lần khác, rạng sáng hôm nay anh liền gọi điện cho Lê Hành. Thấy được việc này có chút kỳ lạ, Lê Hành lo lắng Hạ Hi sẽ xảy ra nguy hiểm, nên sau khi được Hạ Hoảng Huân đồng ý, anh đi suốt đêm chạy về thành phố A. Tình cờ gặp được Hách Nghĩa Thành và Thiếu tá Tham mưu trưởng của bọn họ Hình Khắc Lữ đang trên đường đi tới sân huấn luyện. Nghe nói Lê Hành phải trở về thành phố A, Hách Nghĩa Thành liền đưa tài xế giỏi của anh là Hình Khắc Lữ cho Lê Hành. Giống như có linh tính, Lê Hành thuận tiện dẫn Hắc Hâu Tử theo luôn. Sau khi vào thành phố A, dưới tình huống không thể nào gọi điện vào điện thoại của Hạ Hi được, anh liền gọi cho Mục Nham, sau đó liền chạy thẳng tới đại lộ Trung Sơn số 66.

Kỹ thuật lái xe của Hình Khắc Lữ thật sự không chê vào đâu được, mắt của anh không chớp chú ý tình hình giao thông, dưới chân lại dùng toàn lực đạp mạnh chân ga.

Phản ứng của Tiểu Hắc làm cho Lê Hành chắc chắn rằng Hạ Hi đang ở phía trong chiếc xe Jeep kia, anh quay mặt lại, về mặt đầy khăn trương, trong ánh mắt lạnh lẽo biến đổi khác thường, Hình Khắc Lữ nghe thấy anh nói, “Vượt qua, ngăn nó lại!”

Tay cầm vô lăng im lặng dùng sức, Hình Khắc Lữ dẫm chân ga với tốc độ nhanh vọt tới, tốc độ nhanh tới mức làm cho gió rít gào ngoài cửa sổ.

Giật mình khi thấy có xe đuổi theo, cảm xúc của Trần Bưu không được ổn mắng, “Dám cùng chơi với ông đây, cắt đuôi hần đi!” Nhưng dựa vào kỹ thuật lái xe của tài xế của hần thật sự không phải là đối thủ của Hình Khắc Lữ. Khi xe việt dã sánh vai với xe Cherokee, làm cho hần phải ra mệnh lệnh thay đổi hướng đi, chạy thẳng tới sườn núi. Xe Kim Bôi thật sự không thích hợp để chạy lên đường núi, bị xe việt dã đụng phải liền chết máy, mà người ở bên trong bỏ ra vẫn chưa bỏ ý định, cầm súng lên bắn vào lớp xe của xe việt dã.

Hình Khắc Lữ vững vàng đánh tay lái, xe liền tránh được những viên đạn của bọn phần tử tội phạm kia. Nhưng lại đáng thương cho Hắc Hâu Tử, bị quăng ngã trái ngã phải, đầu cũng muốn hôn mê luôn. Ưu thế của xe việt dã đã được phát huy, rất nhanh sau đó cũng đuổi kịp được Trần Bưu. Chính cái gọi là họa vô đơn chí, xe Cherokee đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, giữa tiếng chửi rủa, Trần Bưu liền túm lấy Hạ Hi đang suy yếu bước xuống xe.

Xe việt dã chưa ngừng lại ổn định thì Lê Hành đã nhanh chóng nhảy xuống, giữa cơn mưa như trút nước anh vội chạy tới chỗ Trần Bưu, còn Hắc Hâu Tử và Hình Khắc Lữ thì sau khi nhận được mệnh lệnh của anh, cũng chạy tới tập kích tài xế.

‘Nhanh, chuẩn, ác’ được một người lính phát huy một cách triệt để. Đạn rít gào bay qua gò má và cánh tay, nhưng Lê Hành vẫn không xem ra gì. Dưới tình huống khi Hạ Hi còn chưa thấy rõ đang xảy ra chuyện gì, thì anh đã chạy tới trước mắt cô. Hoàn toàn không dừng lại, sau đó nhấc chân lên vừa lao tới vừa đá, ác độc và mạnh mẽ đá vào gáy của Trần Bưu. Góc độ và sức mạnh anh dùng vừa đúng, làm cho cánh tay của Trần Bưu buông lỏng, không thể làm bị thương Hạ Hi được.

Không ngờ Lê Hành có thân thủ như vậy, Trần Bưu vùng vẫy muốn đứng lên, nâng tay phải đang cầm còng súng đánh vào gáy anh. Lê Hành cũng đâu cho hần ta có cơ hội, nhanh chóng đá tới một cước, chuẩn xác nện vào xương sườn của hần. Kèm theo đó là tiếng xương cốt vỡ vụn, súng trong tay của Trần Bưu rơi vào tay của Lê Hành.

Trong nháy mắt được Lê Hành ôm vào trong ngực, Hạ Hi nghe được một tiếng súng vang lên, và tiếng Trần Bưu hét thảm, “Aaaaa...”

Mưa lạnh chảy từ cằm của Lê Hành nhỏ xuống trán của Hạ Hi, cô hơi ngửa đầu lên, nhìn chăm chú vào đường cong khi anh lạnh lùng quay mặt, ánh mắt như muốn nhắc nhở anh, “Đừng giết hần!”

Chú ý thấy bả vai của Hạ Hi đỏ lên, Lê Hành cúi người ôm lấy cô, đi thẳng tới xe việt dã. Ở bên kia Hình Khắc Lữ với thân thủ mạnh mẽ và Tiểu Hắc vô cùng anh hùng đã thành công bắt được tài xế của xe Cherokee. Cởi áo khoác quân trang ướt đẫm của mình xuống khoác lên một thân đang mặc đồ ngủ của Hạ Hi, cô gái đang bị chấn động bỗng được người bỗng lên nên thét chói tai.

Tiếng súng ở xa, tiếng còi cảnh sát đang đến gần, hiện trường bị phong tỏa...

Hạ Hi được đưa đến bệnh viện lục quân để xử lý vết thương. Hạ Nhã Ngôn bị bộ dáng bả vai đầm đìa máu tươi của cô làm sợ giật mình, lại thấy toàn thân ướt đẫm và gương mặt lạnh lùng của anh, âm thầm toát mồ hôi thay cho Hạ Hi. May mà vết thương cũng không quá sâu, nhưng vì mất máu quá nhiều nên làm cho Hạ Hi trong có vẻ suy yếu hơn, nhưng cô vẫn kiên trì đợi Lão Hồ ra khỏi phòng giải phẫu. Còn Lê Hành vẫn im lặng đứng ở bên cạnh. Mãi đến khi Lão Hồ thoát khỏi nguy hiểm, tỉnh táo lại Hạ Hi mới phát hiện trên cánh tay áo trái của Lê Hành có một lỗ thủng... Dựa vào kinh nghiệm phán đoán, đó nhất định chính là do đạn tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46

Sau khi viên đạn bay ra khỏi nòng súng, nó phóng với tốc độ tính từng giây. Cho dù tốc độ của Lê Hành có nhanh hơn nữa, dù có muốn một cọng lông không bị thương là điều không thể. Dù Lê Hành xuất thân là lính đặc chủng, thì cũng là chuyện không thể thay đổi. Cho nên nói Lê Hành trúng đạn, với tình huống vào lúc đó thì cũng không phải là không thể, huống chi Trần Bưu còn liên tục bắn anh. Nghĩ đến đây, tim của Hạ Hi bỗng run mạnh.

Nếu nói làm liên lụy người vô tội như Mễ Kha làm cho Hạ Hi vô cùng áy náy, nhưng Lê Hành vì cứu cô mà bị thương làm cho cô vô cùng đau lòng và khó chịu, đâu còn có tâm tư bận tâm cho đôi vai đang bị thương của mình. Theo bản năng cô bắt lấy cổ tay của Lê Hành, muốn vén tay áo của anh lên nhìn.

Lê Hành vẫn còn đang giận cô vì cô dám lấy thân mình ra mạo hiểm, giờ lại thỉnh thoảng bị động tác nhảy dựng của cô làm sợ tới mức theo bản năng chặc lưỡi một tiếng. Anh muốn vươn tay ngăn lại, nhưng bị Hạ Hi đánh một cái bốp lên tay và vén tay áo anh lên.

Kiên quyết kéo cao tay áo đang ướt của anh lên, ánh mắt nhìn thấy miệng vết thương màu đỏ trên cánh tay Lê Hành, nước mắt của Hạ Hi không khống chế được mà rơi xuống, “Tại sao anh...”. Ba chữ ‘Lại không nói’ bị nghẹn lại trong cổ họng không thể phát thành lời, hơn nữa hồi tưởng lại tình trạng lúc đó, cô lại càng sợ đến rùng mình.

Nếu không phải vì cô, hiện tại anh nhất định đang ở trong quân đội làm tốt công việc Tham mưu trưởng và quan chỉ huy của mình, chắc sẽ không có cơ hội để súng làm bị thương đâu? Hạ Hi cúi đầu, cảm thấy Lê Hành có một người bạn gái như cô quả thật là rất xui xẻo.

May mắn là chỉ bị thương trên cánh tay, nếu không... Cô không dám nghĩ tiếp!

Đây chính là người cô yêu, anh yêu cô so với cô yêu anh còn nhiều hơn!

Đây chính là người cô yêu, cô đau, anh hận không thể thay cô chịu đau đớn này!

Lê Hành không nhìn thấy vẻ mặt của cô, nhưng lại nghe thấy hình như cô đang nức nở, “Xin lỗi anh, thật xin lỗi anh...” Sau đó liền kéo anh đi tìm bác sĩ.

Trước đó còn tức giận đến mức muốn đánh người, một giây sau tức giận đã bị một tiếng xin lỗi của cô làm mềm xuống. Trờ tay lại dễ dàng cảm lấy bàn tay lạnh như băng của Hạ Hi, Lê Hành dịu giọng nói, “Không sao đâu, chỉ là bị thương ngoài da thôi.” Lúc trước trong mắt trong lòng đều là cô, anh cũng chỉ lơ mơ cảm thấy hình như trên cánh tay anh có một vật kim loại đâm qua. Sau đó vì đánh nhau mà lại càng không có thời gian để bận tâm, nếu không phải Hạ Hi phát hiện, căn bản Lê Hành cũng không biết mình đã bị thương.

Thực ra so vết thương nhẹ này với những trải nghiệm của anh hồi ở trong bộ đội đặc chủng quả thật không đáng phải nhắc tới. Trải qua thời mưa bom bão đạn, những nhiệm vụ có thể làm cho anh mất mạng bất cứ lúc nào, và những cái ‘huân chương’ đang nằm ở trên người anh, làm sao có thể lấy nó ra so sánh với chuyện nghiêm trọng và nguy hiểm ngày hôm nay chứ?

Nhưng thân là một quân nhân chuyên nghiệp, Lê Hành là người mặc quân phục, đầu đội đất nước, vai gánh trách nhiệm, anh lại càng không có quyền được rút lui. Thân là một người đàn ông, Lê Hành vì người phụ nữ mình yêu mà liều mạng, đó lại là chuyện anh không bao giờ được từ chối. Nói tóm lại, theo ý anh thì đó đều là chuyện tất nhiên.

Nhưng Lê Hành càng an ủi, trong lòng Hạ Hi lại càng khó chịu. Cố gắng không chế nước mắt của mình, cô bước nhanh hơn. Tay Lê Hành thoáng dùng sức nắm tay cô, phối hợp với bước chân của cô.

Ánh mắt mang theo tình yêu nồng nàn khóa chặt bóng dáng mảnh khảnh của Hạ Hi, ánh mắt Lê Hành thoáng nhú lại, khóe miệng nâng lên. Thôi tùy cô vậy. Cái loại hạnh phúc của tình yêu này mãnh liệt đến mức Lê Hành không thể cưỡng lại. Huống hồ anh cũng không mất đi Tiểu Thất, người phụ nữ mà anh vô cùng yêu. Lê Hành cảm thấy nghĩ như vậy mới có thể làm cho anh cảm thấy yên tâm. Nhưng điều kiện tiên quyết là anh cần phải sống cho tốt! Nếu không anh lấy cái gì để hứa cho cô hạnh phúc cả đời?

Cánh tay trúng đạn của Lê Hành may chỉ là xuyên qua da thịt, không có bị thương tới xương, nên cũng không quá nghiêm trọng. Nhưng vì không được xử lý kịp thời, vốn là đánh nhau lại còn mưa nữa, với lại lúc trước anh cũng có tình trạng sốt cao, nên Hạ Hi đề nghị nên giữ anh lại bệnh viện để quan sát.

Quân diễn lại sắp diễn ra, thân là quan chỉ huy Lê Hành làm sao có thể rút khỏi được? Anh không cho ai có cơ hội bác bỏ, cự tuyệt nói, “Không cần, anh sẽ chú ý là được.” Thấy Hạ Nhã Ngôn còn muốn nói thêm gì đó, anh trực tiếp dẫn bác sĩ, “Phiền chị cho tôi chút thuốc là được. Cảm ơn!” Anh giờ tay lên sờ mặt của Hạ Hi, cố tình lấy giọng nói trêu chọc cô, “Không sao đâu, thân thể chồng em rất tốt.”

Hạ Hi mím môi không hề răng, nhưng ánh mắt thì lại đang trách anh. Ý trách anh không biết tự thương thân mình, nhưng cuối cùng cũng không thể mở miệng bảo anh rút khỏi diễn tập. Ngoại trừ hiểu cho anh ra, lại càng phải ủng hộ anh nhiều hơn! Giống như chuyện Lê Hành biết cô phải làm mờ như Trần Bưu vào bấy, cho dù lo lắng nhưng anh cũng chỉ có thể ủng hộ và thông cảm cho cô.

Cho nên mới nói Hạ Hi và Lê Hành vốn cùng là một loại người.

Đúng vậy hai người chỉ cần trao đổi ánh mắt, liếc nhau như đồng sự, Hạ Nhã Ngôn cũng chỉ biết cười nhẹ. Cảm thấy vẻ mặt trêu chọc bấy giờ của Lê Hành và một thân mặc quân trang nghiêm túc quả thật không hợp chút nào. Giống như bộ dáng không đứng đắn của Hách Nghĩa Thành vậy, hoàn toàn phá hủy đi hình tượng nghiêm túc của quân nhân.

Phát hiện thấy trong mắt Hạ Nhã Ngôn toàn ý cười, Lê Hành xấu hổ cào cào tóc đầu đinh của anh, “Cái đó, chúng tôi đi lấy thuốc trước.” Kỳ thật ban

đầu anh vốn muốn giống như Hạ Hi gọi Hạ Nhã Ngôn một tiếng chị họ, nhưng lời nói đến miệng lại không nói ra được.

Xoay lưng tiêu sái, Lệ Hành nắm lấy tay Hạ Hi đi ra ngoài.

Hạ Hi bướng bỉnh không chịu, tự mình đi ra ngoài, vừa đi vừa trách.

Lệ Hành bật cười, dưới tình huống không tác động mạnh tới miệng vết thương, anh bá đạo ôm cô vào lòng, nói thầm, “Hình như cũng đã đến lúc nên tính toán nợ cũ rồi.”

Mễ Kha thì bị liên lụy, Lệ Hành và Lão Hồ đều bị thương, những chuyện ngoài ý muốn liên tiếp xảy ra làm cho Hạ Hi rất mệt mỏi. Nghe vậy cô liền cúi đầu, hơn nửa ngày mới thấp giọng nói một câu, “Có lẽ ông nội đã nói đúng, em không hợp làm cảnh sát.” Tiếng nói bay đi, cô quay lưng lại, che đi hốc mắt đang đỏ của mình.

Lệ Hành đương nhiên không phải thật sự muốn trách cô, cho dù trong lòng đã hạ quyết tâm bất kể cô có đồng ý hay không thì cô cũng phải nghỉ, nhưng lại không muốn Hạ Hi vì việc này mà gánh áp lực và bóng ma. Vì thế, anh liền ôm vai cô, dịu dàng dùng bàn tay của mình lau đi nước mắt của cô, dùng giọng nói như dỗ trẻ con nói, “Không phải anh đã từng nói qua sao, ngoại trừ khuyết điểm ngang ngược của em ra, lại còn một điểm nữa là luôn tự mình ôm lấy sai lầm. Lấy tình huống hôm nay mà nói, tổn thương đã được giảm xuống tới mức thấp nhất. Huống hồ bất tội phạm, không phải nói bất là có thể bắt được.” Cúi người xuống lấy má thô ráp của mình cọ lên má cô, anh trêu cô, “Đổi một góc độ khác mà ngắm lại, nếu không phải em, thì ai có thể làm phiền tới Tham mưu trưởng, bộ đội đặc chủng thời đại mới như anh chứ.”

Hạ Hi vừa khóc vừa cười, dơ tay lên đánh anh một cái.

Đề bàn tay không an phận của cô lại, Lệ Hành nhẹ trách, “Kéo em đi xử lý vết thương trước đã.”

Xà vào lòng của Lệ Hành, Hạ Hi khẽ gọi, “A Hành.”

Lệ Hành ừ một tiếng, vuốt đầu đang ở trong lòng anh. Ngay khi Hạ Hi cho rằng Lệ Hành rộng lượng không so đo sai lầm không nghe theo sự chỉ huy thì lại nghe anh nói, “Đừng tưởng làm nũng thì anh sẽ tha lỗi cho em. Chờ diễn tập xong, chúng ta cần phải dùng thái độ nghiêm túc phân tích tình hình, cùng nhìn về tương lai.”

Lại nữa rồi! Hạ Hi cảm thấy Lệ Hành huấn luyện quân sự càng ngày càng giống chính ủy rồi.

Cô càng nghĩ lại càng thấy không tốt.

Sau đó Hạ Hi và Lệ Hành đi lấy thuốc. Chờ đến khi họ trở lại, bác sĩ mới tuyên bố Lão Hồ không bị nguy hiểm tới tính mạng, tình dưỡng một thời gian thì có thể xuất viện.

Sau đó Mục Nham cũng chạy tới bệnh viện. Thấy Lệ Hành và Hạ Hi đều bị thương, nói thật anh cảm thấy có phần bất lực. Thân là Phó cục trưởng của cục công an, đã sắp xếp an bài lâu như vậy, nhưng bắt được kẻ phạm tội lại là người của quân đội, còn thủ hạ của mình lại phải vào bệnh viện, Mục Nham cảm thấy tất cả chỉ là ảo giác. Nhưng hiện thực thì không thể thay đổi, anh chỉ có thể lấy thân phận là phó cục giải quyết việc chung mà nói chuyện với Hạ Hi, “Về đường thương trước đi, chờ giấy xử phạt xuống tôi sẽ thông báo cô sau.”

Hạ Hi ừ ừ gật đầu, ánh mắt hồng hồng, cực kỳ ngoan ngoãn, cực kỳ đáng thương dựa vào Lệ Hành. Thấy anh gật đầu cổ vùi, cô thấp giọng đáp lại một tiếng, “Vâng ạ.”

Hạ Hi đi theo Lệ Hành. Nhưng chưa tới ba phút, Mục Nham liền nghe thấy tiếng bước chân vòng trở lại. Anh quay đầu lại thấy Hạ Hi đang chạy tới đây. Vốn tưởng rằng cô muốn tham gia điều tra đương sự, Mục Nham đang muốn mở miệng từ chối, lại nghe thấy Hạ Hi bình tĩnh và nghiêm túc nói, “Trước đây tôi có xem qua một quyển sách, nói trước mắt đa số nhiều người có chứng ngại tâm lý thì họ thường đã chịu qua đủ loại vết thương về tâm lý. Nếu như thậm chí vẫn không được thuận lợi, tôi đề nghị nên điều tra những chuyện lúc nhỏ của Trần Bưu.” Thấy Mục Nham cau mày, cô bổ sung thêm, “Tôi trước sau lần lượt được gặp Trần Bưu ba lần, mỗi lần đều cho tôi cảm thấy không giống nhau, làm cho tôi mỗi lần đều phải suy đoán thử hắn có anh em sinh đôi gì hay không.”

Mục Nham bừng tỉnh hiểu ra, “Có phải ý cô nói hắn có vấn đề về thần kinh?”

Hạ Hi gật đầu, “Nghĩ lại thì cảm xúc hôm nay của Trần Bưu có phần không được ổn định, hơn nữa lúc Lão Hồ nhắc tới người nhà của hắn, tôi cảm thấy hình như hắn đang đứng ở bờ vực sụp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ. Nói thật tôi hôm qua hắn rất thâm trầm làm cho tôi có chút sợ. Nhất là lúc hắn lấy cớ đi vệ sinh, mắt hắn nhìn mất tôi, tôi đã xem chút cho rằng mình đã đi vào bẫy của hắn lúc nào không hay. Tính cách tương phản như vậy thật sự quá lớn, cho nên tôi có lý do nghi ngờ thần kinh của hắn có vấn đề.” Cân nhắc đôi chút, sau đó Hạ Hi lại nói, “Tôi nghĩ không biết căn bệnh đặc biệt này của hắn có phải được gọi là—rối loạn nhân cách!”

Rối loạn nhân cách? Khi lần đầu tiên Mục Nham nghe thì đã nghĩ tới bệnh này, nếu cuối cùng xác nhận thần kinh của Trần Bưu quả thật có vấn đề, việc định tội của hắn sẽ có chút khó khăn. Còn có tin tức của ‘Lão Quý’, người chưa từng lộ mặt, phải làm sao để thu được tin tức đây? Cuối cùng ‘Lão Quý’ vì muốn che giấu thân phận mà cố tình sử dụng một thuộc hạ có bệnh thần kinh, hay là hắn cũng không biết Trần Bưu có bệnh? Trong lúc này, trong lòng Mục Nham có rất nhiều câu hỏi.

Thấy Mục Nham đang ở trong suy nghĩ của anh, Hạ Hi yên lặng rời đi.

Cửa bệnh viện, đang dừng ở bên cạnh xe việt dã là một chiếc xe hơi màu đen tới đón Mễ Kha.

Mễ Kha không dễ dàng gì mới ổn định được cảm xúc của mình nhưng khi thấy Mễ Ngư thì chấn động hết sức lợi hại. Lúc này cô đang ôm chị gái khóc đến hoa lê đài vũ. Mà Thiếu tá Hình Khắc Lữ người vừa mới trình diện màn anh hùng cứu mỹ nhân giờ đang đứng trước xe việt dã, có vài lần muốn nói chen vào nhưng đều bị tiếng khóc đột nhiên cất to của cô Mễ cản lại. Nhíu mày, anh nhìn về phía Lệ Hành. Nhưng lực chú ý của đồng chí Tham mưu trưởng từ đầu đến cuối đều đặt ở trên người Hạ Hi, làm cho anh không nhần tâm cắt ngang màn liếc mắt đưa tình của vợ chồng người ta.

Hạ Hi đi tới trước mặt Mễ Ngư, sờ lên mái tóc rối bời của Mễ Kha, chân thành nói, “Thật xin lỗi Kha Kha, làm liên lụy tới em rồi.”

Mễ Kha ngẩng đầu lên, giọng mang theo tiếng khóc nói, “Không cần phải xin lỗi đâu, nếu không có chị, em chắc đã bị tên khốn nạn kia giết rồi.” Lấy tay áo quân phục của Hình Khắc Lữ chùi đi nước mắt nước mũi của mình, cô còn nói, “Tình huống ngay lúc đó nguy hiểm như vậy, em còn tưởng rằng...”

Lời nói Mễ Kha còn chưa dứt đã bị ngắt, Hình Khắc Lữ trách móc nói, “Hai cô có thể đợi lát nữa rồi hãy trao đổi ý kiến hay không? Bây giờ,” Ngừng lại cúi đầu xuống, ánh mắt dừng trên khuôn mặt ‘tiêu chuẩn’ của Mễ Kha, anh nói, “Trước tiên trả quân phục lại cho tôi đã.”

Quân phục? Mễ Kha sợ run lên, lại cúi đầu xuống nhìn tay áo mà mình đang nắm trong tay, giật mình hiểu được ý của anh. Biết được hồi nãy mình phản ứng có chút thái quá, lại còn lấy tay áo của người ta trở thành khăn tay của mình, mặt của cô thoáng đỏ lên.

Ôm quân phục ở trước ngực, Mễ Kha sợ hãi nói, “Cái đó, nếu không để tôi giúp anh giặt lại. Anh chỉ cần nói cho tôi biết anh ở đâu, hai ngày nữa tôi sẽ cho người mang qua cho anh.”

Xem ra cảm xúc của cô đã ổn định rồi. Hình Khắc Lữ âm thầm nhớ lại, buồn cười nhìn khuôn mặt đỏ hồng như quả cà chua của cô, vừa lấy lại quân phục vừa dùng giọng nói trêu chọc cô, “Cô bé, em làm gì mà đỏ mặt vậy, tôi làm cho em xấu hổ à?” Ánh mắt nhìn thoáng qua Mễ Ngư đang trừng anh, anh lưu manh giải thích nói, “Là biểu đạt của tôi có chút vấn đề, xin lỗi nha, nhưng mà tôi chỉ muốn lấy lại đồ cá nhân của mình mà thôi, không phải tôi đang giở trò lưu manh đâu.” Sau đó lúc mọi người còn đang khó hiểu thì anh đã ngồi vào ghế lái.

Trên đường trở về lòng hiếu kỳ của Lệ Hành nổi lên, hỏi Hình Khắc Lữ, “Vừa rồi khi tôi mới vừa rời khỏi, không phải anh đã làm gì con gái nhà người ta xấu hổ đó chứ? Làm sao lại giở trò lưu manh như vậy?”

Vừa vàng đánh tay lái, Hình Khắc Lữ nhượng mày, “Còn không phải vì điện thoại của tôi nằm ở trong túi quân phục, tôi sợ Tham mưu trưởng Hách gọi điện mà mình nghe trễ làm lỡ chuyện, mới nghĩ nói cô ấy đưa quân phục cho tôi rồi tôi lấy điện thoại ra, kết quả cô gái nhà người ta vừa ngẩng đầu lên đã mắng tôi là lưu manh. Chính tôi đến buồn bực, vừa cứu cô ấy xong cô ấy lại cho rằng tôi là lưu manh...”

Đối với tính cách thô lỗ của Hình Khắc Lữ, Lệ Hành cũng hiểu chút ít, anh đã hiểu rõ nói, “Vậy cậu làm sao bày tỏ tâm tư của mình hả?”

Hình Khắc Lữ nghiêng đầu, dùng giọng nói lúc trước khi anh nói chuyện với Mễ Kha, nói lại cho Lệ Hành nghe, “Cô bé, cô có thể thả quần áo của tôi ra trước rồi khóc hay không?”

Lúc đó quân phục đang nằm trên người Mễ Kha, bọn họ lại không quen biết. Hình Khắc Lữ nghĩ anh là một người đàn ông lớn, cuối cùng vẫn thấy không tốt lắm khi trực tiếp giật lại áo, nên anh mới đưa ra yêu cầu này. Chính xác là yêu cầu, nhưng giọng nói cứng rắn của anh lại cho ra kết quả không giống vậy.

Sau khi sự việc đã xảy ra Hình Khắc Lữ cũng đã tự kiểm điểm lại cách biểu đạt của mình, nhưng trong lòng vẫn lộ ra ba phần vô lại như cũ, vẫn cảm thấy mình không làm sai gì hết. Chẳng lẽ anh sai rồi sao? Không làm vậy thì không thể nói chuyện sao? Giở trò lưu manh là vấn đề về tác phong, chẳng lẽ nghiêm trọng như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chương 47

Phiên Ngoại 1:

Lệ Hành là người rất có nguyên tắc, đối với tất cả mọi việc anh luôn làm theo trình tự. Đến nỗi chuyện gì kia, mọi người đều hiểu nhưng không nói ra thôi.

Những người trên trái đất này ai cũng biết Hạ Hi lại rất thích quyến rũ anh, khiêu chiến định lực của anh. Thậm chí còn lên kế hoạch mời anh uống rượu, sau đó...rớt cuộc vào một đêm trời gió lớn tối đen đến năm ngón tay còn không thấy, Lệ Hành đã bị hạ gục.

Nhưng lúc đó anh vẫn vùng vẫy gãy chết. Trong mắt rõ ràng đã bắn ra lửa, nhưng vẫn chết sống chống lại, “Anh muốn làm một quân tử, cách xa anh một chút!”

Hạ Hi dè anh lên cửa, đôi môi mềm mại khẽ vuốt nhẹ lên xương quai xanh của anh, nói nhỏ, “Anh cái người ngốc nghếch này, em sẽ không cách anh đâu.” Sau đó tự nhiên Lệ Hành vì thể công dịu dàng và mềm mại của cô mà bỏ vũ khí đầu hàng.

Rốt cuộc làm một trận chân đào thực thương, hơn nữa hai người lại là hai người vô tư, lưỡng tình tương duyệt, cho nên chuyện kết hôn chỉ là chuyện nước chảy thành sông thôi. Nhưng để dẫn đến chuyện ngoài ý muốn phát sinh trước hôn nhân với Cảnh quan Hạ thì đồng chí Tham mưu trưởng cư nhiên lại cự tuyệt phần trách nhiệm ‘thất thân’ này.

Sĩ khả nhẫn, còn có thể nhẫn được nữa sao. Cái này là đang trách cô không muốn chịu trách nhiệm sao? Chẳng lẽ cô không biết lưu manh ngày nay còn thâm hơn người đàn bà góa chồng sao? Lệ Hành nén giận, mạnh mẽ kìm nén không cho Hạ Hi gọi điện thoại, muốn xem thử cô có thể chịu đựng được bao lâu.

Kết quả là chiến tranh lạnh không tới hai ngày, Lệ Hành đã bị Hách Nghĩa Thành điều đi trợ giúp tập huấn.

Một khi một chuyện nào đó bắt đầu thì sẽ làm cho người ta cảm giữ không được. Trước kia vẫn kiên trì không đụng vào cô thì vẫn có thể nhịn xuống, nhưng bây giờ cuối cùng cũng được ăn cô vào miệng rồi, chính xác hơn là bị cô ăn, tiếp tục giả làm quân tử sẽ rất khó khăn. Vì thế, Lệ Hành thường có một nỗi khổ gọi là ‘hai người sống riêng’. Ban ngày huấn luyện đến mức mệt tới không ra hình người, ban đêm lại nghĩ tới cô đầu nhỏ của mình cả đêm, chuyện ngày hôm đó thật sự là không còn cách nào. Mỗi kiên trì không tới vài ngày, anh đã nhịn không được mà gọi điện cho Hạ Hi.

Tự nhiên Hạ Hi cũng biết mình đã trêu chọc lòng tự ái của Lệ Hành, khi nghe điện thoại biểu hiện của đặc biệt ngoan hơn, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn, “Sau này tới ngày sinh nhật của người ta, anh có thể trở về hay không? Huấn luyện vẫn chưa hết sao? Vậy em đi thăm anh có được không?” Đừng thấy Lệ Hành vẫn thường hay cưng chiều Hạ Hi, nhưng khi đụng tới công việc thì anh kiên quyết không dễ tính. Cho nên không được anh đồng ý, Hạ Hi không dám tự nhiên đi tới trụ sở huấn luyện tìm anh, sợ ảnh hưởng không tốt.

Hai mắt Lệ Hành tròn to, bận đến tối mất tối mũi, nói thật anh đã quên ngày sinh nhật của Hạ Hi. Khi cô nhắc tới, anh đột nhiên ý thức được quên mất ngày sinh nhật của vợ mình là chuyện cực kỳ lang tâm cầu phở, vì vậy giọng nói của anh cũng dịu xuống dỗ cô, “Đừng tới đây, ở chỗ này điều kiện không tốt em sẽ không quen đâu. Chờ anh xong việc anh sẽ đến cho em một ngày sinh nhật có được không?”

Tuy nói không ôm một tia hi vọng nào, nhưng Hạ Hi vẫn có chút thất vọng. Dù sao ngoại trừ sinh nhật cô, thì hôm đó cũng là đêm Thất Tịch, cho đến bây giờ bọn họ cũng chưa từng trải qua lễ tình nhân lãng mạn ở bên nhau.

Thôi, thân là quân nhân, anh cũng là thân bất do kỷ. Một mặt Hạ Hi tự an ủi mình, một mặt lại muốn nghe anh nói mấy lời ngọt ngào, chẳng qua cũng chỉ muốn vớt vác lại cái gì đó thôi. Nghĩ đến đây, cô dịu dàng biểu đạt nhớ mong tới người nào đó, với giọng nói ôn nhu mềm mại, “A Hành, em rất nhớ anh. Nếu anh ở nhà thì tốt quá. Chúng ta có thể lãng mạn đón lễ tình nhân với nhau, em cũng chưa từng tặng anh sô cô la mà.”

Nhưng Lệ Hành lại không hiểu phong tình, anh nói như chuyện không sao cả, “Anh cũng không thích ăn mấy cái đồ ăn vặt đó, em muốn ăn thì chờ anh về mua cho em ăn là được. Nghe lời đi, đừng nghĩ anh không ở nhà vài ngày thì lại chạy đi gây rối. Thấy dây số của Mục Nham làm cho anh rất khẩn trương đó. Cái loại cảm giác khẩn trương này có ít lại càng tốt.” Sau đó anh lại nghiêm túc dạy bảo cô, “Còn nữa, đừng có hiểu sai, anh không phải là người tình của em, mà anh là người đàn ông của em đó!”

Xem đi, thật là một người đàn ông không hiểu phong tình. Thậm chí Hạ Hi còn hoài nghi hình như anh không phải lớn hơn cô bốn tuổi, mà là bốn mươi tuổi.

Sự khác biệt giữa hai thế hệ này, quả nhiên cực kỳ đáng sợ. Như nhớ mà cũng như ảo.

Xa nhau sáu năm, Hạ Hi cũng đã có thói quen cùng ăn lễ với Nhan Đại. May mà mỗi lần đều uống rượu trên địa bàn của Tiêu Dận, cho dù có say cũng không cần lo lắng mình gặp nguy hiểm, dù có sai anh họ Tiêu kia thì cũng không cần phải trả tiền lái xe.

Trước kia không có bạn trai thì thôi, cô đơn cũng không bị người ta cười. Hiện tại rõ ràng đã có hộ hoa sứ giả, nhưng giờ vẫn lẻ loi một mình. Hạ Hi không nhận được cảm thán: Mặc dù tình yêu đáng quý nhưng cảnh giới huấn luyện lại càng cao!

Xác nhận Lệ Hành không về kịp, Hạ Hi liền gọi điện cho Nhan Đại, may ra hai người cũng có thể ở bên nhau một đêm tại Thiên Trì. Hạ Hi biết Hạ Hi đang yêu, tự nhiên nghĩ chắc cô gái muốn ăn sinh nhật chung với Lệ Hành, cho nên trước đó một ngày đã dẫn Hạ Hi về nhà ăn mì trường thọ rồi. Nói cách khác, đêm Thất Tịch này Hạ Hi thuộc loại người không có ai quản.

Bị Lệ Hành bắt không được uống rượu, bây giờ cũng có thể tùy theo ý mình uống vài ly. Nghĩ đến ngày mai là chủ nhật có thể ngủ thẳng tới khi tỉnh dậy, Hạ Hi cảm thấy cuộc sống như vậy cũng được. Càng thấy tốt thì càng vui vẻ, càng vui thì càng uống nhiều, đến mức về sau, một lần không cẩn thận cô uống quá chén, sau đó liền nói bậy.

Khi cô bắt đầu trách mắng Lệ Hành không hiểu phong tình, chưa bao giờ nói với cô câu anh yêu em, ủy khuất đến độ muốn khóc. Nhan Đại lại chưa từng tiếp xúc nhiều với quân nhân, cũng không biết tình huống của quân tẩu là như thế nào, có vẻ cô để bụng chuyện Lệ Hành vì công việc mà không ăn sinh nhật cùng Hạ Hi được, lại tưởng rằng hai người đang cãi nhau, liền tự động gọi điện qua cho Lệ Hành, vốn là muốn giáo huấn anh một trận, nhưng sau đó lại cáo mặt với anh rằng Hạ Hi đang ở Thiên Trì.

Kỳ thật Lệ Hành đang ở thành phố A. Dù cách biểu đạt tình cảm của anh không cao, dù chưa ăn thịt heo thì cũng đã thấy heo chạy như thế nào rồi. Đêm đó sau khi nói chuyện xong với Hạ Hi, anh trái lo phải nghĩ, cuối cùng phải xin Hách Nghĩa Thành nghỉ một ngày chạy về gặp với cô. Vì muốn cho Hạ Hi một bất ngờ, nên trước đó đã không nói cho cô nghe.

Kết thúc cuộc điện thoại với Nhan Đại, Lệ Hành vội vàng chạy tới Thiên Trì nhận người. Khi đẩy cửa ra, đúng lúc thấy Hạ Hi đang loạn choạng đứng lên, không rõ đang nói cái gì, “Đôi nghề? Được thôi, nếu không thì mình mở công ty tư vấn hôn nhân rồi sẽ giới thiệu cho cậu một người đàn ông tốt...”

Nhan Đại liền phun ra chỗ rượu cô mới uống, thuận tiện đùa giỡn với người nào đó đang say rượu ngã vào ngực Lệ Hành, “Bệnh thần kinh!”

Người thấy trên người cô nồng nặc mùi rượu, Lê Hành nhú mồm, nắm lấy tay ôm cô vào ngực, khi mở miệng thì giọng nói trầm ồm vang lên, “Uống bao nhiêu rồi?”

Nhan Đại thành thật trả lời, “Không nhiều lắm, mới sáu bình Bách Uy.”

Sáu bình Bách Uy, dựa theo tửu lượng của cô thì vẫn chưa tính là nhiều.

Nhan Đại nhìn chai rượu rỗng chằm chú, còn nói, “Cộng thêm sáu lượng Bạch Địch.”

Bạch Địch? Lại còn sáu lượng? Giỏi hơn anh sáu lần rồi. Lòng mảy của Lê Hành nhú lại càng chặt, sắc mặt có vẻ không tốt lắm.

Nhan Đại thấy thế vội giải thích, “Cô ấy nói tâm tình không được tốt, muốn phát tiết mình một chút, nên mua mấy chai Bạch Địch tới đây uống.” Lặng lẽ quan sát sắc mặt của anh, cô cẩn thận hỏi, “Các người cãi nhau sao?”

Cúi đầu nhìn ánh mắt đang mơ màng của cô gái nhỏ, Lê Hành bình tĩnh phủ nhận, “Không có.”

“À, tôi đã nói mà.” Nhan Đại lập tức quay súng lại bắn quân mình, thấy Lê Hành đỡ Hạ Hi đi ra ngoài, cô sốt ruột kêu lên, “Cố lên.”

Lời này có phần khó hiểu, cũng không biết ai nói mới đúng. Nhưng mà người muốn hiểu thì tự nhiên sẽ hiểu.

Phảm hạnh sau khi say rượu của Hạ Hi có chút không tốt, nháo loạn không chịu lên xe, chỉ muốn đi bộ về.

Chỉ cần không liên quan đến vấn đề nguyên tắc, Lê Hành luôn làm theo ý cô, hơn nữa anh về trễ có phần cảm thấy áy náy nên cũng không phản bác lại. Cởi áo khoác xuống choàng lên vai cô, nửa ôm nửa kéo để tránh cô bị té ngã.

Gió thổi qua, cơn say của Hạ Hi càng đậm, dựa vào lòng anh hoa chân múa tay hát, “Anh nói yêu em thì theo em đi, dù cho mưa gió cũng theo em đi, chân trời góc bể cũng theo em đi, quyết định không quay đầu lại...”

Hát tới hát lui cũng chỉ có vài câu này, Lê Hành không nhịn được cười, nghĩ ngũ âm của cô không tốt thì anh sẽ không nói lại cô đâu.

Hát mệt rồi, Hạ Hi ngừng lại. Nghiêng đầu qua, mắt híp lại, cô hậu tri hậu giác hỏi, “Ai, tôi hỏi anh là ai? Tại sao lại đi theo tôi?”

Một tay ôm cô trước ngực, một tay xoa huyệt thái dương, sau đó thấp giọng trách, “Điên đủ chưa hả?”

Hạ Hi hừ một tiếng như muốn biểu đạt sự bất mãn của mình, cố gắng đứng vững, hai tay bưng mặt anh nhìn kỹ, như là muốn nhìn kỹ thử có phải là người đã hứa với mình không, sau đó cô làm như phát hiện được châu lục mới, đột nhiên ánh mắt nhìn đằng sau của anh.

“Sao vậy?” Lê Hành khó hiểu theo bản năng xoay người lại.

Vì sự mất cảm chuyên nghiệp của mình làm cho mắt của anh đột nhiên đổi từ mê ly qua rõ ràng, Hạ Hi bình tĩnh nhìn trên cầu vượt có vài chiếc xe chạy qua không xa kia. Theo ánh mắt của cô nhìn qua, Lê Hành thấy trên cầu có một người đang chần chừ, dưới ánh trăng sáng ngời, một cô gái có mái tóc dài và mặc váy trắng như một linh hồn, đang bồng bênh đứng ở nơi đây, nhìn thế nào cũng thấy không chân thật.

Không đợi Lê Hành nói chuyện, Hạ Hi nhanh chóng thoát khỏi vòng tay anh chạy tới đó.

Nhìn bước chân vững vàng của cô, Lê Hành nhăn mày theo sát ở phía sau.

Tới gần đó, chân Hạ Hi chậm lại, lén lút trốn ở một chỗ bí mật quan sát. Không lâu sau cô gái đó liền có vài động tác, khi thấy hai tay của cô ấy bắt đầu vịn chặt thành cầu, cô liền xông lên, động tác nhanh nhẹn, còn đầu đầu vết say rượu nữa?

Hai tay ôm chặt hông con gái nhà người ta, giọng nói của Hạ Hi mang theo lo lắng khuyên, “Em gái à, ngàn vạn lần đừng như vậy, có chuyện gì mà nghĩ không thông chứ, cuộc sống còn quá tươi đẹp mà...”

Sau đó cô gái mặc váy trắng dùng sức đẩy Hạ Hi ra, tức giận mắng, “Cô mới là nghĩ không thông đấy! Cả nhà cô đều nghĩ không thông đấy! Đồ thần kinh!” Lời còn chưa dứt thì người đã tức giận bỏ đi.

Đầu Hạ Hi choáng váng ngã ngửa xuống đất, chờ Lê Hành bước chậm tới trước mặt, cô cúi đầu nhìn anh, “Cô ấy không phải muốn tự tử.” Giọng nói mềm mại và bộ dáng say rượu của cô nhìn rất đáng yêu.

Lê Hành nhìn không được nở nụ cười, dưới ánh trăng khuôn mặt tuấn tú lại càng trẻ, đi qua ngòi chòm hóm trước mặt cô, nhìn thẳng cô, lấy tay vuốt lại mấy sợi tóc bị gió thổi bay tán loạn của cô, trêu tức, “Tinh rượu rồi à?”

Biết Nhan Đại gọi điện cho Lê Hành ở sau lưng cô, người lại uống không ít rượu, sợ Tham mưu trưởng dạy dỗ, cho nên mới cố tình giả say. Tính là trốn phạt, thuận tiện mượn mượn rượu để thêm can đảm thừa dịp giả say chinh đồn anh. Nào ngờ màn cứu người đẹp không thành, lại còn bị bại lộ. Vì hiển thân còn chưa qua mà than nhẹ, mặt không đỏ tim không đập nhào tới ôm cổ anh, làm nũng, “Thật ra em rất tốt bụng, chứ không phải bệnh thần kinh!”

Lê Hành bật cười, vươn tay ra ôm lấy cô.

Lẳng lẳng ôm nhau một lúc, Lê Hành kéo cô đứng dậy, anh thu lại nụ cười chất vấn, “Em học uống Bạch Địch từ lúc nào thế?”

Làm sao trả lời đây, chẳng lẽ nói em bẩm sinh đã uống được? Nhưng gạt người nhiều thì cũng không có phong cách lắm, cho dù trước giờ phong cách hành động và lời nói vẫn không hòa hợp lắm, nhưng đại tiểu thư vẫn đồng ý nói, “Uống nhiều rượu thì có phần khát, nên mới uống thêm chút Bạch Địch nữa, cái chai liền trống không, nên mới mở ra... chơi.”

“Là vậy sao?” Động tác của Lê Hành dịu dàng khoác áo lên người Hạ Hi, ngay khi cô cho rằng anh sẽ không so đo với mình nữa, anh bắt đầu nói chuyện có phần không nhanh không chậm, “Vì để tuyên dương sự thành thật của em, nên phần thưởng của em là cứ đứng tấn như trong quân đội hai tiếng đồng hồ.”

Xem đi, đạo này làm việc nghĩa không từ bỏ cũng khó quá đi, có lúc nói thật cũng không phải là chuyện nên làm!

Giờ Lê Hành đã trở về, cho nên anh và cô cùng chia nhau việc nhà.

Khi đi vào cửa nhà, Hạ Hi liền đá giày ở trên chân ra, Lê Hành vươn tay ra chế trụ vòng eo mảnh khảnh của cô. Sau đó anh đặt cô lên tường, dán chặt vào cô. Sau đó, tay anh đưa ra kéo nút áo cô, cúi người xuống hôn cô...

Trên người Lê Hành tỏa ra hơi thở bá đạo và ngang ngược, phòng tuyến ở trong lòng của Hạ Hi cũng đổ ầm ầm. Như ý thức được, cánh tay của cô đã bất giác ôm cổ anh, ôm lấy anh nhiệt tình đáp lại, làm cho Lê Hành động tình...

Từ môi cô dời lên tới vành tai của cô, xong môi của anh liền rơi xuống xương quai xanh của cô, day dưa đến nôi chân của Hạ Hi mềm ra đứng không vững. Bám vào ngực anh, tay cô chui vào quần áo anh, đặt lên lưng cường tráng của anh, khi nhẹ gãi khi lại bóp nắn.

Hạ Hi cười xoay người né tránh, lập tức đẩy anh ngã xuống giường.

Lê Hành nửa nằm dựa vào đầu giường, Hạ Hi ngồi cười lên chân của anh, lấy ngón tay đâm vào ngực anh, “Đây là quà tặng đây à, không được nói nghe chưa!”

“Chẳng lẽ anh không phải là quà tốt sao?” Sờ soạng kéo khóa váy của cô, Lê Hành khàn giọng nói, “Ai cũng nói thọ tinh (chỉ người được chúc sinh nhật) là lớn nhất, em xem đi anh phải đưa thân mình tới, quà không phải là nên tự mình gỡ ra sao?” Khi váy trắng của cô bị kéo tới eo, anh kéo lấy tay nhỏ của cô, hướng dẫn cô kéo cái nút còn lại trên quần phục của anh.

Tình cờ mê hoặc anh một phen vậy mà lại được, nhưng giờ lại phải hành động thật sự làm cho cô có phần luống cuống.

Hai gò má đỏ hồng, tay Hạ Hi có phần không chế không được mà có chút run rẩy.

Lê Hành cũng không giúp cô, nhưng ánh mắt lại sáng quắc nhìn chăm chăm cô, thân mật và cần rờ.

Nhìn người phụ nữ của mình đâu phải là phạm tội, cần rờ thì đã sao?

Lê Hành nghĩ liền đưa bàn tay to ra nhẹ nhàng vuốt ve thứ đang được áo ngực ren của cô bao bọc đứng thẳng.

Hạ Hi hô hấp có phần không ổn định, dầy vò một hồi mới cời được chiếc nút áo cuối cùng trên quần phục của anh, nhưng cô lại không có dũng khí làm tiếp. Trên tay thoáng dùng lực ôm Hạ Hi vào ngực, làm cho da thịt non mềm của cô dán vào người anh. Ánh mắt Lê Hành sâu thẳm dùng trên mặt cô, mê hoặc hỏi, “Muốn anh sao?”

Trong ánh mắt sâu thẳm dâng lên nồng đậm khát khao, làm cho trên người Lê Hành lan tỏa gọi cảm. Hạ Hi nhắm mắt lại, lấy môi mình che lại môi anh. Đầu lưỡi của anh nóng bỏng, ướt át, hôn đến khi cô ý loạn tình mê, cảm giác tê dại và vui sướng làm cho cô nhìn không được dùng thân thể mình cạy lên người anh... Vốn dục vọng đã sớm thức tỉnh, Lê Hành xoay người đè cô vào trong chăn mềm mại, đồng thời thuận tiện cời hết đồ trên người cô, vứt đi...

Nụ hôn ẩm ướt cuồng nhiệt tràn ngập trước ngực, Lê Hành nghe được tiếng thở gấp yêu kiều của cô. Dùng đầu gối tách chân của cô ra, anh ôm chặt cô phá bỏ toàn bộ trở ngại, đi sâu vào, bá đạo chiếm lấy cô...

Khi động tình Hạ Hi bám vào vai anh càng nhanh, ôm chặt, giọng nũng nịu nhẹ kêu, “A Hành...”

Độ cong hoàn mỹ của thắt lưng đang cong lên bỗng cứng lại, Lê Hành thở gấp và chạm vào thân thể cô, động tác ngoan độc và mạnh mẽ làm cho người ta hít thở không thông. Mãi cho đến khi được anh đưa lên tận mây, đến khi bên chân có một dòng chất lỏng chảy ra, Hạ Hi đã sớm xụi lơ ở trong lòng anh.

Sau khi triển miên kích tình xong, Hạ Hi như mèo con ngầy ngỗ nằm ngủ bên cạnh Lê Hành, cánh tay nhỏ và chân nhỏ theo bản năng cuộn lấy anh.

Dùng trên khuôn mặt yên tĩnh khi ngủ của cô, Lê Hành tiến tới gần hôn lên mặt cô, thấp giọng nói, “Anh yêu em!”

Sau đó, dưới tình huống sợ làm Hạ Hi tỉnh dậy, liền đeo một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản lên ngón áp út của cô, dùng một cái vòng tròn khóa chặt hai người cùng một chỗ.

Ánh trăng hoặc là người, say rượu tình mê, đêm Thất tịch lãng mạn, một màn quyến luyến.

Ngoại truyện 2:

Ai cũng biết đêm Thất tịch không những là sinh nhật của Hạ Hi, mà còn là ngày kỷ niệm cưới của Mục Khả và Hạ Hoàng Huân.

Phụ nữ mà, khó tránh khỏi mong chờ những ngày lễ như thế này, nhất là khi nó còn lại là ngày kỷ niệm cưới của hai người.

Mới sáng sớm, Mục Khả theo thường lệ rời giường sau khi tiếng nhạc vang lên. Khi Hạ Hoàng Huân đang sửa sang lại quần áo, cô dịu dàng hỏi, “Tối nay anh không cần họp sao? Chúng ta nên tổ chức như thế nào đây?” Mặc dù không mong chờ gì tới tế bào lãng mạn của anh sẽ làm cho mình bất ngờ, nhưng suy cho cùng thì cũng nên dẫn cô vào trong thành phố chơi, Mục Khả nghĩ như vậy.

Tất nhiên Hạ Hoàng Huân cũng nhớ hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của hai người, nhưng không nghĩ tới anh lại nói, “Buổi sáng anh phải đi họp ở sự bộ, buổi chiều phải đi khảo hạch cán bộ, buổi tối sẽ dẫn em đi ăn một bữa ngon, sau đó về ngủ. Xong rồi.”

Mục Khả chớp chớp đôi mắt đen bóng, “... ҉%*”

Thấy cô dâu nhỏ của mình có dấu hiệu ngồn ngộn trong gió, Hạ Hoàng Huân lại làm ra vẻ bộ dáng đã sắp xếp ổn thỏa hết tất cả mọi thứ, rồi cười nói, “Sắp xếp như vậy mới tốt, anh lấy Chủ tịch Mao ra đảm bảo, đêm nay anh tuyệt đối sẽ không uống rượu, bảo đảm chắc chắn sẽ làm xong nhiệm vụ!”

Điều này làm cho người ta phải bật cười khi biết rằng ngày kỷ niệm kết hôn được sắp xếp có một không hai như vậy có đúng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Editor: Á bì

Cho dù Trần Bưu đã sa lưới, nhưng Lão Quỷ vẫn chưa xuất hiện. Vì mục đích an toàn Lệ Hành tự nhiên sẽ lo lắng Hạ Hi phải một mình ở nhà khi đang bị ốm. Sắp xếp một chút đồ dùng rồi trực tiếp dẫn Hạ Hi về đoàn 532.dien.dan.le.quy.don@abi

Dùng câu nói mà Hạ Hoàng Huân nói: Không phải đang thảo luận với người ta mà là đang ra lệnh.

Thật ra ban đầu Lệ Hành vốn có ý định dịu dàng mời, “Nhân dịp nghỉ phép, đi tới ở với anh vài ngày đi.” Như vậy có vẻ phù hợp với thói quen Hạ Hi hơn, nhưng kết quả nói ra thì anh lại lấy một câu trần thuật bày tỏ, “Dù sao cũng được nghỉ phép, đi theo ở với anh vài ngày.”

Lo lắng của Lệ Hành, Hạ Hi cũng hiểu. Không so đo với giọng nói cường ngạnh của anh, tránh để anh lo lắng khi lên chiến trường, cô cũng nghe lời đồng ý.

Trên đường đi tới đoàn 532, Tiêu Dận gọi điện tới.dien.dan.le.quy.don@abi

Hạ Hi mới a lô một tiếng, liền nghe giọng anh hỏi cô cực nhanh, “Ở đâu vậy? Nhà trọ sao? Đang ở với ai hay ở một mình?” Vội vàng như sợ cô gặp chuyện không may.

“Đang đi tới quân khu cùng với Lệ Hành.” Hạ Hi thành thật trả lời, sau đó thoải mái hỏi lại, “Anh làm sao vậy? Sáng sớm không ngủ đi còn quấy rầy em, có chuyện gì sao?”

Nghe thấy cô đang ở cùng với Lệ Hành làm cho Tiêu Dận thở phào nhẹ nhõm, khi mở miệng thì lại tức giận, “Không có chuyện gì thì không được hỏi em đang ở đâu sao? Được thôi, cúp máy đi, gọi nhầm số rồi.” Lời còn chưa dứt, người ở đầu bên kia đã tự động cúp máy.dien.dan.le.quy.don@abi

Mới một giây trước còn hỏi cô ở đâu, ở cùng ai, một giây sau lại nói gọi nhầm số? Nói dối thì không tốt đâu. Hạ Hi oán thầm, ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt đêm chiều của Lệ Hành, sờ đầu bần của Hắc Hắc Tử, tinh thần nó vẫn còn rất phấn chấn, cô nói thật, “Là Tiêu Dận. Có lẽ ngủ nhiều tới khủng rồi.”

Giọng nói của Tiêu Dận không thấp nên Lệ Hành cũng nghe được. Nhưng nghe Hạ Hi nói như thế, ánh mắt của anh trở nên bí hiểm, cũng chỉ gạt đầu bày tỏ đã biết chứ cũng không nói thêm gì.dien.dan.le.quy.don@abi

Tốc độ lái xe của Hình Khắc Lữ rất nhanh, nửa tiếng sau đã đến đoàn 532.

Trước khi ra ngoài, Lệ Hành đột nhiên lấy tay ôm chặt lấy eo của cô, cúi người phủ lên đôi môi mềm mại của cô.

Hạ Hi cứng đờ, sau đó lại càng tiến lại gần Lê Hành hơn. Cô to gan vươn đầu lưỡi của mình ra thăm dò vào lãnh thổ của anh, đón nhận toàn bộ nhiệt tình của anh.

Mãnh thú bị niêm phong dường như muốn bùng lên, môi bọn họ quấn lấy nhau, phát ra tiếng, vuốt ve thăm dò... Nếu không phải vì quân diễn sắp tới, sợ mình dễ bị lau súng cướp cò, thì đã xâm nhập nhau một tất không rời.

Chưa bao giờ... bọn họ có một nụ hôn triển miên thấu xương như vậy!

Rất lâu sau, bọn họ vẫn không muốn tách rời.

Trán Lê Hành tựa vào trán cô, lấy môi mình nhẹ nhàng đụng lên chóp mũi cô, anh khàn giọng yêu cầu, “Ồ nhà ngoan chờ anh về!”

Dán khuôn mặt mình lên xương quai xanh của anh, giọng Hạ Hi trầm xuống nhưng kiên định đáp, “Được!”

Lê Hành lại dặn, “Trên vai bị thương không thể thấm nước, nên đừng có tắm.”

“Dạ.” Cọ nhẹ lên làn da trên cần cổ anh, Hạ Hi đau lòng nhắc nhở, “Cánh tay anh cũng bị thương, nên đừng vận động kịch liệt quá.” Mặc dù là diễn tập chứ không phải chiến tranh thật, khó bảo đảm sẽ không xảy ra tình hình đột phát làm Lê Hành phải ra trận, Hạ Hi chỉ lo khi anh cầm lấy súng thì liền quên hết tất cả mọi chuyện.

“Biết rồi.” Lê Hành thoải mái trả lời, đột nhiên cười nhẹ, cúi xuống bên tai cô nói nhỏ, “Yên tâm đi, sẽ không có gì liên quan tới vận động kịch liệt đâu.” Không đợi Hạ Hi phản ứng kịp, anh đã thu lại nụ cười, “Được rồi, anh nên đi rồi.”

Hạ Hi trả lời một tiếng, “Được rồi.” nhưng lại không có ý muốn buông tay ra.

Cho cô thêm một phút, Lê Hành mới nói, “Ngao đi em.”

“Dạ.” Hạ Hi đáp ứng một tiếng, nhưng vẫn như cũ không hề động dậy gì.

Lê Hành trêu cô, “Được rồi, một chút nhõng nhẽo là có thể làm trễ giờ đó, đội trưởng không thúc giục, nhưng Tham mưu trưởng Hách cũng sẽ tìm anh đòi người đấy. Ngao đi em.”

Nghĩ đến Huỳnh Khắc Lữ đang ở dưới lầu chờ, Hạ Hi rời khỏi cái ôm của anh.

Cũng không có dừng lại lâu, Lê Hành cũng không có kịp đổi lại quân phục liền vội vàng chạy xuống lầu, chạy tới sân huấn luyện.

Lần này địa điểm tập kết chiến đấu cách thành phố A hơi xa. Theo Lê Hành biết nơi đó chính là sân tập lớn nhất châu á. Hơn nữa quy định diễn tập lần này có chút khác với trước kia, có chút khác nghiệt hơn.

Nói có chút khác nghiệt thì cũng không đúng cho lắm, bởi vì trên thực tế không có quy định hay mệnh lệnh rõ ràng nào cả. Ngoại trừ hủy bỏ màn hình điện tử để cho quan chỉ huy của hai đội xanh và hồng không thể nào thấy cục diện ở trên chiến trường được thì cũng chẳng có nội dung cụ thể gì về thời gian đối kháng. Thậm chí không có lấy sự tồn tại của hai bên bàn về chuyện thắng thua, nhưng họ chỉ thông báo nói ai có thể khống chế Bạch Thành thì đội đó thắng.

Bạch Thành chính là khe núi nhỏ hẹp có tọa độ trên bản đồ quân sự. Hai bên đều có ngọn núi, phân biệt là bãi đất 355 và bãi đất 426. Bãi đất 355 là bãi đất trống mở rộng, dễ dàng triển khai ưu thế hỏa lực, Còn bãi đất 426 lại là góc chết, dễ bị quân địch tiếp cận và bọc đánh. Muốn khống chế Bạch Thành, nhất định phải chiếm được bãi đất 355 trước, giành được lợi thế cao hơn. Nên nói đơn giản là ai có thể chiếm được bãi 355 thì người đó sẽ là người chiến thắng. Còn về phần hoạt động, hai quân có thể tự do phát huy! Có phần Na Tra đại náo Long vương, thì hãy phát huy bản lĩnh cao cường của mình.

Có toàn bộ quyền chỉ huy, có toàn bộ không gian phát huy giống nhau, cộng thêm lòng tin tuyệt đối trăm phần trăm, hình như trận này đã không đấu mà thắng. Nhưng vì có kinh nghiệm thực chiến phong phú Lê Hành không có thói quen khinh địch.

Lấy tư cách là chiến sĩ đã từng ở trong thế giới thần bí nhất của quân đội là bộ đội đặc chủng trong vòng sáu năm, khi bước vào sân huấn luyện, Lê Hành sẽ quên mất mình đang ở trong hoàn cảnh nào, quên mất chính mình là ai, trái lại chỉ có chiến trường, súng, hoàn thành một thể. Giống như bọn họ cùng ở trong một thân thể, là sinh mệnh của nhau.

Thân là quan chỉ huy, không phải dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, Lê Hành sẽ không tự mình ra chiến trường giết người đầm máu, mà anh có thể là một quân nhân lấy học vấn suy xét toàn cục. Cho dù không có lấy tồn tại để cân nhắc với thành quả, anh vẫn như cũ kiên trì nội trong thời gian ngắn, dưới tình huống kéo thương vong xuống tới mức thấp nhất để dành được thắng lợi.

Lê Hành là người đã từng lập kỷ lục, giống như Hạ Hoàng Huân khi đảm nhiệm chức doanh trưởng và tính toán của đại đội đặc chủng, bọn họ đều mang theo tất cả quyết tâm lên chiến trường.

Ẩn nấp bên trong sở chỉ huy, Lê Hành đang ở cùng Trinh sát và Phó liên trưởng Trần Vệ Đông, Trung đội trưởng Viên Suất, Chiến Nghị, Tham mưu Hân Diệc cùng với mười người quân thường chia nhau đứng xung quanh cái bàn tròn. Quân hàm Trung tá của anh lộ ra tương đối chói mắt trên bộ quân phục sĩ quan cấp úy. Nhưng hôm nay nhân vật chính cũng không phải là anh. Khi Lê Hành tiếp nhận nhiệm vụ quân diễn này đã tự mình lựa ra vài sỹ quan cấp úy tới đảm nhiệm phần tiên phong của cuộc chiến lần này.

Lần hội nghị trước kia của đoàn, Lê Hành đã gạt bỏ ý kiến của Hạ Hoảng Huân chỉ định sĩ quan làm tiền phong, nên tự đề xuất sử dụng những sĩ quan trẻ tuổi cho lần đánh này.

Hạ Hoảng Huân có chút băn khoăn, ít hoặc nhiều anh cũng có chút lo lắng cho Viên Suất và mấy người trẻ tuổi không có cách nào đảm nhận trọng trách này, nhưng dù sao bọn họ cũng là người được Lê Hành thương thức và bồi dưỡng. Nhưng Hạ Hoảng Huân cũng cảm thấy lo lắng cho Lê Hành, dù sao đối thủ lần này của anh cũng là Hách Nghĩa Thành người có kinh nghiệm diễn tập rất phong phú, và đây cũng là lần đầu chính thức của Lê Hành sau khi anh được điều về đoàn 532.

Hiểu rõ tâm ý của Hạ Hoảng Huân, lúc đó Lê Hành cười như chuyện chẳng có gì cả, anh nói, “Lão đại làm sao vậy, sợ tôi thua à? Đừng nói tới chuyện thắng thua khó bàn, mà cho dù thật sự bị Tham mưu trưởng tiêu diệt thì cũng là chuyện thường của nhà binh. Yên tâm đi, chuyện đó tôi có thể chịu được.”

Có lẽ Lê Hành không có chú ý tới kẻ thù từ khi anh và Hạ Hi quay về với nhau, trên mặt cười cũng nhiều hơn. Cẩn thận nhìn thì Hạ Hoảng Huân cũng phát hiện ra được nên liếc mắt Lê Hành một cái, anh cũng cười, trêu chọc nói, “Vậy thì chinh lại tinh thần đi, chuẩn bị thật tốt quà ra mắt ba vợ.” Lê Hành không chỉ một lần hỏi về qui định làm báo cáo kết hôn, Hạ Hoảng Huân liền đoán được ngày cưới của anh và Hạ Hi cũng gần tới, như vậy chuyện gặp mặt Hạ Hoảng cũng gần như là chuyện rõ ràng như đăng lên báo.

Lê Hành cười vang, cười xong anh lại thần nhiên nói, “Nói thật thì lúc lên chiến trường tôi chưa từng cảm thấy sợ, nhưng sắp gặp ba vợ thì tim tôi có chút không ổn.”

Hạ Hoảng Huân nhướn mày, dơ tay vỗ vai anh, “Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần phải nỗ lực nhiều lên.” Sau đó dơ tay chỉnh sửa lại quân hàm trên áo Lê Hành cho anh.

Nhớ rõ trước kia Hạ Hoảng Huân đã từng xoắn xuýt cỡ nào khi bằng tuổi Hách Nghĩa Thành nhưng quân hàm của anh ta đã hơn anh. Lúc này đối mặt với năm đó và nguyên nhân Lê Hành mới 29 tuổi nhưng đã lên được trung tá, trong đầu anh lại hiện lên câu nói kia, “Trường Giang sóng sau đè sóng trước”. Hạ Hoảng Huân cũng ý thức được, với năng lực của Lê Hành cầm đầu đoàn 532 không giữ được anh. Không khỏi có chút tiếc nuối vì không thể hợp tác lâu dài với Lê Hành hơn, nhưng đồng thời cũng thấy may mắn, vì Lê Hành sẽ trở thành em rể anh, bọn họ vĩnh viễn sẽ trở thành người thân.

Sự tán thành và cổ vũ của Hạ Hoảng Huân đối với Lê Hành mà nói là có ý nghĩa hết sức quan trọng, anh trịnh trọng gật đầu.

Hạ Hoảng Huân nở nụ cười, nhìn thấy lông mày đậm của Lê Hành nhướn lên tỏ vẻ tự tin và kiêu ngạo, nghe tiếng nói vang lên không ngừng của anh, “Khi lên chiến trường cần sự giải quyết cụ thể, tôi sẽ không giảng đạo lý với ai hết.” Ý ở lời nói, trên chiến trường, ngoại trừ đồng đội tất cả đều là quân địch, anh nhất định sẽ sử dụng toàn lực của mình.

Cứ như vậy đối với chuyện quân diễn, Hạ Hoảng Huân cũng không hỏi nữa, một mặt tiêu sái vung tay mình lên, một mặt gọi điện khoe khoang với Hách Nghĩa Thành, “Nói cho anh biết này Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoảng Huân tôi cũng có con át chủ bài đấy!” Giọng nói đắc ý làm cho Hách Nghĩa Thành hận không thể đánh anh một trận.

Trong sở chỉ huy giản dị nhưng rất trang nghiêm, Lê Hành đứng ở trước bàn cát tập trung suy nghĩ, lần đầu tiên lấy cờ đỏ cắm xuống, “Mười hai giờ để Trần Vệ Đông xuất phát từ chỗ này. Trong vòng một tiếng nhất định phải chạy tới bên trong đường kính ba cây số của bãi đất 355. Nhớ kỹ, nhiệm vụ của cậu là dưới tình huống không bị thương vong phải hoàn thành xong nhiệm vụ điều tra. Một khi bị bại lộ, không tiếc bất cứ giá nào các người phải phá được vòng vây thành công.”

“Dạ rõ”.

Sau đó tiếp tục cắm xuống lá cờ thứ hai, “Trước năm giờ sáng Viên Suất, cậu dẫn theo người tới chỗ này. Là đội thứ hai, kêu đánh thì đánh, kêu ngừng thì ngừng, toàn bộ hành động nghe theo chỉ huy.”

Sau đó là lá cờ thứ ba, “Hàn Diệc dẫn người tới cách bãi đất 426 1km để ẩn nấp.”

“Dạ rõ!”

Lá cờ thứ tư được cắm xuống bàn cát, “Chiến Nghị, cậu ở lại đây với tôi để phụ trách máy vô tuyến truyền tin.”

“Dạ rõ.”

“An Cơ.” Dừng ánh mắt nhìn tới mặt đen thui của sĩ quan độc nhất vô nhị trong đội đầu chiến lần này, Lê Hành dặn dò, “Khi đạn báo hiệu màu xanh sáng lên, không cần chờ mệnh lệnh của tôi, cậu cứ trực tiếp dẫn đội mạnh nhất tấn công, tranh thủ trong vòng ba mươi phút phải phá bỏ được phòng ngự của đối thủ. Nếu kế hoạch có biến, trước hai mươi phút tuyên chiến tôi sẽ điều chỉnh lại kế hoạch tác chiến.”

An Cơ nói với giọng tự tin mười phần, “Không cần tới ba mươi phút nhất định sẽ kết thúc trận này...”

“Đừng có nói mạnh miệng!” Liếc mắt nhìn anh ta với ánh mắt sắc sảo, Lê Hành kịp thời nói rõ, “Tham mưu trưởng Hách dùng binh rất lợi hại, Hình Khắc Lữ lại giỏi thủ (phòng thủ) giỏi công (tấn công). Không nói đến chuyện ngoài ý muốn, khẳng định đội của cậu ta cũng là đội xuất sắc nhất. Trận này chúng ta đánh sẽ rất gian nan.”

Làm như bất mãn với bài ca ‘quân địch’ làm tổn thương sĩ khí của Lê Hành, cổ của An Cơ hất lên, “Sợ anh ta sao, cùng lắm là đánh tới chết thôi.”

Chính ủy đứng ở bên cạnh xen vào, “Đừng rút răng mà nói thì cũng có thể rất xấu hổ rồi.”

Vài sĩ quan phải nhin cười.

Sau đó theo từng lá cờ hồng được cắm vào bàn cát, cùng với từng tiếng trả lời vang lên, nhiệm vụ chiến đấu của đoàn 532 đã được bố trí xong. Liếc mắt nhìn nhau với Hạ Hoàng Huân, thấy anh ta gật đầu bày tỏ mình không có ý kiến hay bổ sung gì, sắc mặt của Lê Hành nghiêm túc hỏi, “Các anh em có lòng tin hay không?”

Mười người sĩ quan khí phách rống to hai chữ, “Tất thắng!”

Lê Hành vừa lòng gật đầu, như pha quay chậm từ từ nhưng đặc biệt kiên định vươn tay phải ra.

Trong nháy mắt các sĩ quan liền hiểu ra, từng người vươn bàn tay có lực của mình đè lên bàn tay phải của Tham mưu trưởng, đội trưởng và các chiến hữu đang kề vai mình, bọn họ hô to, “Giết!”

Sau đó giọng nói trầm thấp và hung hồn vang lên trong không khí, anh cất cao giọng, “Khải-hoàn!” (Toàn thắng trở về)

Một màn này làm sao lại quen thuộc như vậy. Không khỏi làm cho Lê Hành nhớ đến lúc anh vẫn còn ở trong bộ đội đặc chủng tiếp nhận nhiệm vụ.

Theo tiếng hô to ‘Khải hoàn’, anh nhanh chóng tháo xuống quân hàm và di thư của mình đặt lên bàn. Sau này chờ khi anh không còn viết di thư nữa, thì cũng chỉ còn chiếc quân hàm lẻ loi nằm trong ngăn tủ của anh. Sau đó sẽ không có tên, mà chỉ có biệt hiệu bộ đội đặt cho anh ‘Phán quan’ sẽ vắt súng tiến lên chiến trường.

Cũng chỉ có lúc đó anh mới buông Hạ Hi xuống được, để lòng không muộn phiền bước lên chiến trường giết địch.

Sáu năm, ngắn đến chỉ một cái nháy mắt im lặng trôi qua. Lê Hành nhớ đến những anh em đồng đội đồng sinh cộng tử với mình.

Vì thế đời này anh có thể sống một kiếp của thành viên bộ đội đặc chủng mà kiêu ngạo, không hối tiếc!

Sáu năm cũng có thể dài như một vòng tuần hoàn của con người. Nếu như nhiều thêm một ngày Lê Hành cũng không chịu được nỗi nhớ Hạ Hi giày vò mình.

Cho nên đời này anh có thể mang lại hạnh phúc cho người con gái mà anh yêu nhất, thì đã thỏa mãn lắm rồi!

Lê Hành cảm thấy, anh sao mà may mắn quá. Bất kể là sự nghiệp, hay là bạn đời mà mình sắp đặt tay đi, đều là chuyện có một không hai.

Tình trường mãnh liệt, thì tất nhiên chiến trường cũng là chuyện tốt nhất.

Lê Hành nghĩ như thế, cúi đầu nở một nụ cười, đó chính là cái loại tư tin và kiêu ngạo.

Mọi âm thanh đều im lặng, vừa đúng lúc trăng khuyết đang ngã về tây. Trụ sở huấn luyện tối đen đến mức năm ngón tay cũng không thấy và im lặng như không có người tồn tại. Nhưng những nhóm sói đang chờ phát động cũng đang im lặng tiến hành hành động của mình trong đêm tối.

Khi máy vô tuyến vẫn luôn im lặng bỗng có động tĩnh, trong thời gian đã đoán trước đó bọn họ đã nhận được tin tức ở chiến trường, trong mắt Lê Hành dâng lên sắc bén và cảnh giác. Đó là những chiến sĩ giỏi nhất đang chờ khai chuyển, khi người được mùi thuốc súng mạnh mẽ thì có phản ứng rất nhạy cảm.

Nâng tay lên nhìn đồng hồ, giữa tiếng thầm thì, Lê Hành trầm giọng nói, “Toàn bộ chú ý, kế hoạch ban đầu rất ổn, nhìn tiến hiệu đạn xanh mà hành động.” Khi tiếng nói bay đi, kim đồng hồ cũng đã chỉ đúng giờ.

Vừa đúng giờ, đúng lúc mặt trời đang sáng lên, đạn bắn màu xanh, biểu tượng của khai chiến đã được bắn lên, ầm ầm nổ tung. Trong lúc này trong trăm dặm vẫn luôn yên tĩnh và bình yên đã bị phá hủy triệt để, ánh lửa cao ngút, tiếng súng lớn nổ lên.

Đây chính là sự bắt đầu của đợt đối kháng lần này. Lúc này hai quân hồng và xanh đã triệu tập hết số lượng binh lính của mình. ‘Hồng quân công nông Trung Quốc’ có thêm một con át chủ bài, do Lê Hành xuất thân từ bộ đội đặc chủng đảm nhiệm chức quan chỉ huy của đoàn 532, đấu với quân màu xanh do Hách Nghĩa Thành tự mình dẫn binh.

Trận này ai thắng ai thua, đấu rồi thì sẽ rõ kết quả thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Đúng như Lê Hành đoán, Hình Khắc Lữ chính là người dẫn đầu đội mạnh nhất của quân xanh.

Dựa theo sắp xếp của Hách Nghĩa Thành, bởi vì tướng dưới tướng của mình là Hình Khắc Lữ sẽ dẫn đội trinh sát bọc thép tiên phong, nên chờ đến khi đạn xanh bắn lên thì họ lập tức tiến lên tấn công ngay.

Theo như phân tích thường, Hách Nghĩa Thành đã nghĩ xong hết rồi, anh cho rằng Hình Khắc Lữ là người giỏi tiền giỏi thủ nên phải dẫn đầu công kích. Dù trận đấu lần này không có thời gian quy định, không lấy tổn hại để tranh phần thắng, nhưng nếu có thể đánh nhanh thắng nhanh, giải quyết trong một lần là xong, không phải thắng như vậy sẽ rất có thể diện và mặt mũi hay sao? Phải biết rằng, Tham mưu trưởng Hách đã từng là bại tướng dưới tay đội trưởng Hạ, quyết tâm chiến thắng và mưu đồ tất nhiên là có rồi.

Nhưng mà nói vậy có phải có chút thiếu sót và kích động hay không? Về mặt của Hình Khắc Lữ cũng có chút vui, cười nói, “Đoàn 532 vốn có tiếng là ‘Thường Thắng Tướng Quân’ (quân lúc nào cũng thắng), bây giờ lại như hồ mọt thêm cánh khi có một quan chỉ huy với xuất thân từ bộ đội đặc chủng, tại sao lại không mượn cơ hội này để cho anh em chúng ta học hỏi một chút, nhân tiện làm cho bọn họ biết mình là ai, để tránh mỗi ngày bọn họ luôn nghĩ mình là nhất!”

Học hỏi? Là thật sao? Thôi được rồi, nghiên cứu chiến thuật của bộ đội đặc chủng trong truyền thuyết, Hách Nghĩa Thành cũng đã sớm có được kết quả rồi. Nhưng cơ hội đang ở trước mắt thì cũng không nên bỏ qua. Cho nên anh cứ phải một thẳng nhóc có vẻ mặt hiểm ác ra, hay là cứ đồng ý như vậy đây? Vì thế giờ anh mới có một màn quyết chiến giữa An Cơ và Hình Khắc Lữ.

Dựa theo kế hoạch tác chiến ban đầu, An Cơ sẽ dẫn một đoàn quân mạnh xuất phát tấn công, hi vọng trong vòng ba mươi phút có thể đột phá được phòng ngự của quân xanh. So với sự nóng lòng hiếu thắng của An Cơ, Hình Khắc Lữ lại không phải là đèn đã cạn dầu. Bề ngoài đặc biệt cục mịch và có chút đẹp trai nhưng lại không có chút quan hệ trực tiếp nào tới tính cách của đồng chí Thiếu ta.

Lau vệt sáng trên mặt nhưng vẫn không thấy rõ mặt mày, chỉ có giữa con ngươi phát ra ánh sáng sáng quắc bày tỏ anh cảm thấy đặc biệt phấn khởi. Sau khi nhận được chỉ thị xuất phát từ Hách Nghĩa Thành, Hình Khắc Lữ kính cẩn chờ đợi bấy lâu bỗng quát to, “Tập trung hỏa lực phòng ngự, trận hình phòng ngự trấn giữ tuyến đầu!”

Mùi thuốc súng gây mũi đập vào mặt, tiếng chém giết động trời từ xa tiến lại gần, lửa đạn dày đặc càn quét giữa không trung, gào thét đánh úp về phía mặt trận của quân xanh. Ngay sau đó cùng với tiếng động cơ trầm thấp, bộ chiến xe của quân xanh đang giả trang thành cây cối như lang sói cùng nhanh xông lên, trong thời gian ngắn đã thành công dành được con đường rừng có lợi nhất. Cùng lúc đó, súng ở trên xe cũng không lưu tình bắn liên tục về phía xe tăng của quân hồng.

Tiếng súng nổ vang lên rất kịch liệt, chói tai.

Thủ chiến bất lợi An Cơ nhanh chóng sắp xếp lại đội hình, tiếp tục tấn công.

Vốn sẽ rất khó khăn như đã tính, kiên trì nhiều hơn một phút thì thắng lợi sẽ càng gần mình hơn. Biết được tin An Cơ sắp xếp lại đội hình rồi tấn công nữa, Lê Hành chặn lại đội thứ hai là Viên Soái, bình tĩnh chỉ huy, “Phân tán lực lượng trái phải tấn công vào hai bên cánh! Một mặt tránh súng của đội xanh, một mặt chiếm chỗ của đội xanh!”

Ước chừng lời nói của Lê Hành truyền tới, An Cơ hạ quyết tâm nói với lính của mình, “30 phút! Chúng ta nhất định phải làm được!” Lập tức quyết đoán nhấn mệnh lệnh của quan chỉ huy, “Tấn ra thành hình tam giác, đánh bọc quân xanh!”

Sau đó quân đội của An Cơ nhanh chóng biến hóa đội hình, tiến lên và liên tục nổ súng.

Rất nhanh thế cục đã bị đảo ngược, dưới sự che chở của đạn, quân hồng đã tạm thời áp chế được quân xanh.

Sắc mặt Hách Nghĩa Thành vẫn bình tĩnh như thường, anh đứng lúc thay đổi sách lược, ra lệnh, “Tập trung lực lượng, đập tan từng người!” Đối phương phân tán, thì anh sẽ tập hợp. So với ai đó thì tốc độ còn nhanh hơn. Có lẽ đây chính là lợi ích chiếm trước.

Không hổ là lính được yêu thích nhất, cùng lúc Hách Nghĩa Thành vừa ra lệnh, Hình Khắc Lữ ở bên kia cũng đã có hành động. Bộ chiến xe toàn lực biến trận, cùng lúc đó súng ở trên xe cũng không lưu tình bắn về phía quân hồng, như muốn ăn thịt người vậy, diệt sạch hết tất cả những chướng ngại trước mắt.

Cái khí thế dời núi lấp biển này giống như đang thị uy với đối thủ: Kẻ ngăn ta thì sẽ chết!

Đánh nhau chính diện như thế, không có thương tổn sẽ là chuyện không bao giờ xảy ra. Kèm theo tiếng súng bắn kịch liệt của hai bên, bộ chiến xe của hai quân hồng và xanh cũng có thể cảm ứng được ánh sáng của tia la-de. Khi khói trắng bốc lên, có chiến sĩ đã ‘bỏ mình’.

Một đợt giao chiến kết thúc, lợi dụng thời điểm hai bên đang điều chỉnh lại đội hình và hành động, Lê Hành và Hách Nghĩa Thành rất ăn ý cùng hỏi thuộc hạ của mình, “Tình hình thương tổn như thế nào rồi?”

Như đã bàn luận tốt, An Cơ và Hình Khắc Lữ cùng nhau trả lời, “Năm chiếc xe đã rời khỏi chiến trận!”

Rõ ràng là không chiếm được tiện nghi? Cái này mà có thể nhịn, thì còn gì không nhịn được!

Sau đó dĩ nhiên là tiếp tục đánh!

Tiếng súng không ngừng bắn lên, tâm tình chiến sĩ của hai bên bỗng dâng cao, máu sôi trào.

Khi biết sự tổn thương của bên mình và bên kia, Hạ Hoảng Huân bắt đầu xoa huyết thái dương, khoanh tay đứng trước bàn cát, anh nghiêng đầu hỏi Lê Hành, “Tính đánh tới khi nào?” Ngoài miệng thì như hỏi, nhưng trong lòng lại cảm thấy hình như đánh thắng tới nghiện rồi. Hoàn toàn quên rằng sau khi đánh xong sẽ bị vợ mình vì anh trai mà tàn phá lỗ tai mình.

Trên khuôn mặt góc cạnh xẹt qua một nụ cười bí ẩn, Lê Hành nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, đã tính toán xong rồi nói, “Sẽ kiên trì thêm 5 phút nữa, chắc chắn sẽ bao Tham mưu trưởng Hách thành sùi cảo.”

Cùng với Chính Ủy Ninh Khả Lỗi liếc mắt nhìn nhau, Hạ Hoảng Huân ừ một tiếng vô cùng thâm trầm, “Xem ra hôm nay có hi vọng sẽ được về nhà ăn cơm chiều rồi.”

Lê Hành cười nhạt một tiếng.

Nhưng mà chuyện không như ý muốn ở trên đời này lại là tám chín phần mười.

Mặc dù An Cơ cắn răng qua được năm phút, thế trận của trận này vẫn không có đi theo dự tính trước đó của Lê Hành.

Thật sự Lê Hành để cho An Cơ xung phong đi đầu cũng không phải muốn trông cậy vào cậu ta phá được phòng ngự của Hình Khắc Lữ. Dựa vào điều tra về Hách Nghĩa Thành, anh có lý do tin rằng Tham mưu trưởng Hách an bài để Hình Khắc Lữ đi đầu hẳn là muốn đánh để chế ngự, phòng thủ vững chắc, ôm quyết tâm muốn chiến thắng anh. Mà sở dĩ anh an bài cho mấy lão tướng ra trận, chính là hi vọng An Cơ có thể phát huy bản tính ngoan độc và mạnh mẽ ngăn chặn Hình Khắc Lữ ở trên chiến trường, tận dụng khả năng làm giảm sút sức chiến đấu của quân xanh, vì sau đó muốn chiếm giữ bãi đất thì cần phải dùng sức mạnh. Nói cách khác, An Cơ dẫn đầu đội mạnh nhất trên cơ bản chỉ là đội mạnh nhất bù nhìn mà thôi, mà đội mạnh nhất thật sự đã được Lê Hành giao cho Viên Suất cầm đầu đi thứ hai.

Nói cho dễ hiểu một chút thì chính là Lê Hành biến chuyện xưa về ‘đưa ngựa’ trở thành chiến thuật quân sự. Cũng giống như chiến sĩ, chỉ là đổi thứ tự xuất phát của nhau một chút, trước tiên cứ chiến đấu ngắn, sau đó sẽ nghênh ngang vì ở phía sau đã dự trữ một lực lượng lớn mạnh để chiến đấu.

Về sau khi quân khu kiểm lại những chiến thuật quân sự kinh điển, trận đấu của Lê Hành cũng được liệt vào trong đó. Dĩ nhiên đây là nói sau này.

Quân đội thứ hai của quân hồng đánh ngang tay với quân đội thứ nhất của quân xanh, kế tiếp tình huống của Hách Nghĩa Thành liền hết sức bất lợi. Lúc này ở trong tay Lê Hành chính là những tướng giỏi, quân đội của Hình Khắc Lữ dẫn đầu đã bất hạnh bỏ mình hơn phân nửa, dù là An Cơ cũng không chiếm được một chút tiện nghi nào.

Có phải muốn dựa vào kế hoạch ban đầu mà muốn ăn tươi nuốt sống đoàn 532?

Đáp án là: Muốn nhưng hình như là khó tiêu hóa.

Cho nên làm sao để ăn luôn nó, đây lại là một khảo nghiệm đối với Hách Nghĩa Thành.

Hình Khắc Lữ ở tiền tuyến vẫn không ngừng bố trí lại phòng ngự, nhưng thương vong vẫn chỉ tăng chứ không giảm. Ngay sau đó Hách Nghĩa Thành chuẩn bị triệu tập quân đội thứ hai tiếp nhận mặt trận đang phòng thủ của quân đội thứ nhất, thì đột nhiên nhận được tin báo, “Có người tự ý bước lên tự bố trí mặt trận tiến về Bạch Thành, đây là phạm luật.”

Bên kia Lê Hành cũng nhận được tin tức như vậy. Trong ánh mắt thâm sâu ánh lên một tia sáng bén nhọn, anh trầm giọng hỏi qua tai nghe, “Sao lại thế này? Báo cáo phương hướng ngay!”

Trần Vệ Đông, “Đội trinh sát hoàn thành nhiệm vụ, trở về mặt trận số một đội lệnh, hoàn thành!”

Viên Suất, “Đội quân thứ hai đã tới trước vị trí chỉ định ẩn nấp, hoàn thành!”

Hàn Diệc Sơ, “Đang ở cách bãi đất 426 một km, hoàn thành!”

Chiến Nghị, “...”

Nghe toàn thể sĩ quan báo cáo hết vị trí của mình, Hạ Hoảng Huân nhú mày, “Có điểm kỳ quái. Không thể nào là người của Hách Nghĩa Thành được.”

Về mặt của Lê Hành tỏ ra có chút nghiêm trọng, anh lập tức phủ nhận những khả năng khác, “Đây là diễn tập hằng năm, toàn quân đều đã chuẩn bị chiến tranh, những đội lính khác không thể nào chạy tới đây huấn luyện.”

Như vậy, cuối cùng là ai dám tiến vào bên trong khu diễn tập quan trọng này quấy rối?

Chẳng lẽ là...cấp trên bày ra?

Đúng vậy. Lần diễn tập này của quân khu đã phá bỏ mọi quy định thường lệ. Trọng điểm của lần đối kháng này không phải là vì Lê Hành và Hách Nghĩa

Thành làm đại biểu cho hai quân hồng và xanh. Đúng vậy chính là vì mục tiêu cuối cùng, không chế Bạch Thành, tất nhiên là phải giành bãi đất 355 trước, nhưng vấn đề mấu chốt ở đây là: Giành với ai?

Cho nên lúc hai quân hồng và xanh đánh nhau đến khí thế ngút trời, thì thủ trưởng của quân khu đã ra lệnh một phân đội đặc chủng tuy không nhiều nhưng trang bị đầy đủ im lặng tiến về phía bãi đất 355. Trên thực tế bọn họ mới chính là quân địch của hai quân hồng và xanh, chính là để khảo nghiệm năng lực phán đoán trên chiến trường và khả năng tác chiến thực tế của mấy quân đội át chủ bài.

Lệ Hành và Hách Nghĩa Thành đều đã ngừng chỉ huy. Tại thời điểm cách xa sở chỉ huy, bọn họ đang tự hỏi.

Không có lấy được mệnh lệnh mới, An Cơ và Hình Khắc Lữ đánh đến một mồi, xuyên qua óm dòm nhìn nhau như hổ rình mồi, án binh bất động.

Lúc này, thông tin viên báo cáo, “Mục tiêu nhỏ của quân đội đang tiến gần về phía Bạch Thành, tiến lên được 6 km.”

Một phút sau lại báo cáo tiếp, “Quân đội thứ hai đã hiện thân, phán đoán ban đầu là đang muốn tiến nhanh về phía bãi đất 355, tiến lên với tốc độ là 7 km.”

Theo điều tra ban đầu đường đi tới Bạch Thành rất khó, cho nên với tốc độ là 6 km mà không bị gián đoạn, mà đường đi tới Bạch Thành cũng tương đối bằng phẳng, vì thế liền áp dụng tốc độ 7 km. Giống như đang huấn luyện nghiêm chỉnh. Nghĩ tới đây, Lệ Hành quay mặt, anh ra lệnh, “Đạn quên nòng, chuẩn bị, nổ cho tôi!”

Lời vừa nói ra, không khí đột nhiên rất khẩn trương.

Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức. Nghe vậy, đạn lập tức bắn ra, “Nổ súng!”

Sau đó tiếng ầm ầm vang lên cơ hồ làm chấn động toàn bộ chiến trường. Giữa mây mù lượn lờ, đội đặc chủng ngừng tiến lên, còn có khói trắng bốc lên. Ngay sau đó một tiếng nổ mạnh với decibel siêu to vang lên. Dựa vào biến đổi này, nhóm quan chỉ huy của quân dã chiến đã bình tĩnh, đó chính là lực công kích của vũ khí sát thương dẫn đầu của sở bọn họ.

Đại đội đặc chủng! Lệ Hành đã có câu trả lời.

Khói trắng? Đó chính là vật đưa tín hiệu của diễn tập. Nổ súng yểm trợ? Người tham gia trận này đã biểu hiện rất rõ ràng. Đạn đã được kiểm tra xong rồi mới đưa đến đây, nên rất có giá trị. Tâm tình bỗng nhiên rất phấn khích, Lệ Hành nhú mày nhìn Hạ Hoàng Huân, “Xem ra không đơn giản chỉ là tự do phát huy như vậy. Giờ muốn đánh sao đây?”

Hạ Hoàng Huân cũng cảm thấy rất hứng thú, “Là quan chỉ huy, mời Tham mưu trưởng toàn quyền quyết định.”

Lệ Hành quả quyết nói, “Vậy thì làm thôi!” Lập tức bước vào trạng thái sẵn sàng, anh vừa suy nghĩ về cách bố trí chiến lược mới vừa đưa ra ý kiến kiên quyết, “Hãy nghĩ biện pháp nói mấy vô tuyến với quân xanh cho tôi.”

Một phút sau, giọng nói của Hách Nghĩa Thành xuyên qua máy vô tuyến truyền tới, anh bình tĩnh hỏi, “Anh muốn phạm quy sao?”

Lệ Hành cười, “Muốn mời thủ trưởng cùng nhau tác chiến, tiêu diệt quân địch không rõ ràng này có được không?”

Không ngờ tới cảnh này, Hách Nghĩa Thành hỏi, “Giết chết bọn họ chúng ta sẽ đánh tiếp?”

Lệ Hành đồng ý, “Mâu thuẫn bên trong nội bộ cần được giải quyết!”

Trên thực tế Hách Nghĩa Thành cũng là phần tử rất hiếu thắng, anh sáng khoái nói, “Thành giao!”

Sau đó vốn đang đối đầu hai quân hồng và xanh bỗng liên thủ tác chiến đánh chung quân địch.

Khi An Cơ và Hình Khắc Lữ nhận được chỉ thị, bọn họ nhanh chóng điều chỉnh lại đội hình của hai quân, tăng tốc chạy về hướng Bạch Thành và bãi đất 355. Mà trước khi mọi chuyện xảy ra đội quân thứ hai mạnh nhất của quân hồng vẫn đang mai phục án binh bất động, sau khi chờ đồng đội quân thứ nhất tới rồi cùng nhau tổng công kích.

Lúc hai phe gần như giúp đỡ lẫn nhau, quân đội đặc chủng bỗng có hành động lớn. Mắt thấy thế công của An Cơ và Hình Khắc Lữ gần như bị thế lực lớn của quân đặc chủng đánh tan rã, Lệ Hành và Hách Nghĩa Thành cũng cùng nhau ra trận, hai phe cùng hợp tác liên thủ nổ súng, đến nỗi đất rung núi chuyển, cuối cùng với hỏa lực cực mạnh mới miễn cưỡng ngăn chặn được đợt tấn công bất ngờ này của quân đặc chủng.

Hách Nghĩa Thành cảm xúc nói vào tai nghe, “Nếu mà giành được Bạch Thành như thế này thì hình như thắng mà không có dùng sức mạnh.”

“Vậy anh cứ đứng yên không nhúc nhích để chúng tôi bắn vào đi.” Trả lời anh chính là Hạ Hoàng Huân.

Hách Nghĩa Thành muốn nói bây giờ anh rất muốn đánh anh ta, kết quả có một viên đạn bắn vào trước sở chỉ huy tạm thời của anh, bắn nổ tung máy vô tuyến của quân xanh.

Lệ Hành đột nhiên nghe được một âm thanh vang lên trong tai thì nhú mày, sau đó lại nghe Hạ Hoàng Huân lầm bầm, “Cái này vui nha.”~

Hiểu được là Hạ Hoàng Huân đang lo lắng quân xanh sẽ bị rối loạn, Lê Hành liền nói xuyên qua sóng điện, “Trong lúc hệ chỉ huy của quân xanh đang bị gián đoạn, toàn bộ quân lính chạy tới Bạch Thành và bãi đất 355 đều sẽ do tôi chỉ huy. Bây giờ tôi quyết tâm thay đổi rõ ràng hơn, muốn khống chế Bạch Thành nhưng cũng muốn hạ gục bãi đất 355. Ngoài ra,” ngừng lại cúi đầu xuống, Lê Hành phun ra tám chữ mạnh mẽ, “Tập trung lực lượng, tiêu diệt quân địch!”

Tiêu diệt? Khí thế như vậy, chỉ có quân át chủ bài mới có thể có--khí thế anh hùng

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Hai quân hồng và xanh phản ứng cực nhanh làm cho đại đội đặc chủng rất kinh ngạc, tổng chỉ huy Dạ Diệc ra lệnh đội quân thứ hai lấy hỏa lực yểm trợ, nhanh chóng hướng về Bạch Thành, sau khi tới nơi ẩn nấp đã định liền chia thành hai đội quân nhỏ phụ trách chiếm bãi đất 355 và khống chế Bạch Thành, theo kế hoạch thì giữa trưa 12 giờ ngày mai sẽ kết thúc.

Lúc đội đặc chủng đang không ngừng hướng tới Bạch Thành, cũng là lúc An Cơ và Hình Khắc Lữ nhanh chóng vượt qua. Cùng lúc đó, Lê Hành ra lệnh đội súng đối phó với đội quân thứ hai của đội đặc chủng, dùng hết toàn lực áp chế hỏa lực này, đảm bảo đội quân của An Cơ và Hình Khắc Lữ tiến nhanh tới Bạch Thành thì toàn đội mới được an toàn.

Sức chiến đấu của đội súng cũng khá là mạnh, hỏa lực mạnh đến nỗi làm cho đội quân thứ hai của đội đặc chủng cơ hồ không ngừng đầu dậy được.

Nghe thông tin viên báo cáo lại số liệu, trên mặt Hạ Hoàng Huân lộ ra nụ cười đắc ý. “Trận đối kháng năm ngoái Dạ Diệc anh ta hoán đổi trận làm cho tôi thua, năm nay đổi lại để anh ta buồn bực một phen.” Nghiêng đầu nhìn về mặt lạnh nhạt của Lê Hành, anh quan tâm hỏi: “Trước kia khi đội đặc chủng và bộ đội thường đấu nhau, trong lòng của mấy người cảm thấy như thế nào? Có phải cảm thấy mình rất tài giỏi, không có gì làm không được?”

“Lão A thôi, không thể tránh khỏi có chút cổ chấp.” Lê Hành không sao cả nhướn mày, tự khai chuyện xấu: “Lần đầu tiên tham gia đối kháng thật sự rất căng thẳng, nhưng lại không nghĩ tới đối thủ lại kém như vậy, chỉ có hai ba lần liền giải quyết xong rồi. Thân là người mới, lúc đó chúng tôi cũng có phần đắc ý, cho rằng trong thiên hạ ngoài mình giỏi ra thì chẳng còn ai. Trên mặt Đại đội trưởng cũng chẳng có chút biểu cảm nào, nhưng mà sau đó lại an bài cho mọi người diễn tập một hồi. Kết quả nghĩ cũng biết, chúng tôi bị lão già ấy trừng phạt cho một trận.”

Cũng từ lúc ấy, tính tình của Lê Hành mới dần ổn định. Cho nên mới nói, mọi việc đều có nguyên nhân. Trong chiến tranh khả năng tấn công siêu mạnh của Lê Hành là hoàn toàn do lão già ấy đánh đấm mà luyện thành.

Hạ Hoàng Huân cười vang: “Khó trách thẳng nhóc cậu rất thận trọng, thì ra là bị đánh nhiều mà thành.”

Lê Hành lại nghĩ đến trận đối kháng đó, lão già đó từng nói như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Không đánh thì chính là bị đánh có biết không? Già bộ chết gì chứ? Đứng lên đi!”

“Ăn nhiều thiệt thòi thì tự nhiên sẽ biết thận trọng hơn.” Nét mặt hiện lên nét cười, Lê Hành dùng giọng nói bất cần nói: “Chuyện xưa này nói cho chúng ta biết, có đánh thì mọi người cũng đều là bị đánh mà ra.”

Nghe vậy, bao gồm cả Hạ Hoàng Huân, tất cả quan quân trong sở chỉ huy đều cười rộ lên.

Khó trách tất cả các quân đội của quân đoàn 532 đều có tiếng. Không khí khẩn trương cũng hạ xuống, bọn họ tự nhiên cũng có thể bình thân ung dung mà chế nhạo nhau. Loại tâm lý này là được rèn luyện hàng ngày, không phải ai cũng có.

Lúc này, một phần của đại đội đặc chủng đã gặp quân của Hách Nghĩa Thành và Lê Hành khi bọn họ được sắp xếp tới gần bãi đất 355.

Tiếp nhận mệnh lệnh từ Lê Hành, Viên Suất dẫn đầu quân đội thứ hai ngăn lại một phần của quân đặc chủng, thay vì sẽ giao đấu trực tiếp.

Nhưng cho dù Viên Suất đã được mài dũa trở nên bình tĩnh và cẩn thận hơn nhiều, nhưng suy cho cùng thì đây cũng không phải trận đánh súng ở cự ly xa, một chọi một, thì làm sao bộ binh bình thường có thể chống lại được bộ đội đặc chủng? Kết quả thì nghĩ cũng biết, căn bản chẳng chiếm được tiện nghi nào. Cũng may An Cơ kịp thời chạy tới, phát huy ưu thế của bộ xe chiến đấu, mới khống chế được cục diện. Mặc dù đã được khống chế, nhưng số người tử trận vẫn rất cao.

Khi An Cơ dẫn đầu lính của anh đánh nhau kịch liệt với quân đặc chủng, ở bên trên lại không biết Hình Khắc Lữ đang mưu đồ kìm lại lính của mình, im lặng không tiếng động ra lệnh cho đội quân thứ nhất của quân xanh chiếm đi địa hình có lợi nhất cho mình xong rồi quay sang làm khán giả xem kịch vui.

Vì thế, hình ảnh đánh nhau ở Bạch Thành được hiện ra như thế này: Lính của An Cơ, Viên Suất, và Dạ Diệc đánh tới khí thế ngút trời, nhưng lính của Hình Khắc Lữ lại đứng một bên nhàn nhã xem náo nhiệt.

Quả nhiên bộ đội đặc chủng không phải là người thường, trong tay quả thật có kinh nghiệm giỏi. Thấy tình huống không ổn, An Cơ vừa chỉ huy quân đội

tản ra, vừa rống vào tai nghe: “Hỏa lực quá mạnh, người lại càng đánh càng nhiều, yêu cầu trợ giúp.”

Lệ Hành đã điều động một số lượng lính nhanh chóng chạy qua, nhưng dựa vào phán đoán của anh bọn An Cơ rõ ràng có thể kiên trì lâu hơn thế, anh liền hỏi: “Hình Khắc Lữ đã đến chưa?”

An Cơ nổi giận, “Con mẹ nó anh ta đang ở bên cạnh xem náo nhiệt chứ đâu, căn bản không giúp lấy một tay.”

Hạ Hoàng Huân nhủ mảy. “Nghe nói Hình Khắc Lữ thuộc loại tướng không phải chủ nhân thì sẽ không phục tùng mệnh lệnh, sợ là sẽ không phối hợp cùng chúng ta.”

Đối với Thiếu tá Hình bướng bỉnh lý lợm dưới trướng của Hách Nghĩa Thành, Lệ Hành có chút hiểu biết, suy nghĩ chút xíu, anh bình tĩnh nói với An Cơ: “Kiên trì thêm năm phút nữa, nếu cậu ta không chịu động tay thì lấy súng nã cậu ta!”

Năm phút trôi qua mà quân đội thứ nhất của Hình Khắc Lữ vẫn không có động tĩnh gì.

Lệ Hành không chút do dự ra lệnh cho lính pháo: “Mục tiêu là đội xe chiến đấu của quân xanh, bắn.”

Không phải là đoàn kết tác chiến sao, sao lại là nội chiến bùng lên?

Lính pháo liên trường súng sốt, cho rằng chỉ huy đã đưa sai mệnh lệnh, chần chừ không hề động đậy.

Thấy thế giọng nói Lệ Hành lạnh hơn: “Các cậu bị lảng tai à? Tôi kêu các cậu bắn!”

Lính pháo liên trường không dám chậm trễ, lập tức bắn ngay.

Sau đó hai tiếng nổ ầm vang lên, bộ xe chiến đấu bên cạnh Hình Khắc Lữ đã bị bắn trúng, khói trắng bốc lên.

Lúc phản ứng kịp đây là chuyện tốt mà quân hồng làm, Hình Khắc Lữ tức giận mắng: “Chờ lâu tử ăn sống bọn chúng xong sẽ tính sổ với các người.” Sau đó sắc mặt anh ta ác liệt ra lệnh: “Pháo cao xạ (pháo trên máy bay bắn xuống) yểm trợ, pháo dài, và pháo thủ thứ hai chuẩn bị.” Trước khi ra trận còn bổ sung thêm một câu: “Đừng có đánh nhầm, mục tiêu đánh chính là giúp quân hồng!”

Thình tướng không bằng kích tướng. Hình Khắc Lữ phân được thế cục rõ ràng, lập tức chạy tới trợ giúp quân hồng.

Cảnh kẻ tiếp tương đối chán động. Hai quân hồng và xanh với số binh lính cao gấp đôi đại đội đặc chủng đang đánh nhau tới khó phân thắng bại. Càng lên cao số thương vong lại càng làm cho tổng đạo diễn của trận diễn tập này phải nhíu mày, nhưng vì vậy cũng không làm cho An Cơ và Hình Khắc Lữ nản lòng, ngược lại lại kích thích ý chí chiến đấu của họ hơn.

Sau một trận tấn công lớn làm cho đội hình có chút tan rã, Hình Khắc Lữ dựa theo mệnh lệnh của Lệ Hành sắp xếp lại đội hình của mình, vừa lạnh nhạt phun ra bốn chữ: “Đập chết mẹ nó!” Lời còn chưa dứt, thì đã cùng với An Cơ và Viên Suất đi trước làm gương xông lên.

Nhưng khi bọn họ mới tiến lên từng đợt tấn công, đại đội đặc chủng rõ ràng đã đi trước một bước chiếm được bãi đất 355.

Vậy có nghĩa là Bạch Thành sẽ bị thất thủ sao?

Dựa theo quy định diễn tập, ai không chế được Bạch Thành thì người đó thắng.

Nhưng khi Lệ Hành nghe được tin này, anh quả quyết ném ra ba chữ: “Cướp cho tôi!”

Vậy có tính là không tuân theo quy định không? Liếc mắt với Hạ Hoàng Huân, trong mắt Ninh An Lỗi tràn ngập nghi ngờ.

Làm như biết được tâm tư của đội trưởng và chính uỷ viên, Lệ Hành giải thích: “Nội quy của diễn tập là ‘ai không chế được Bạch Thành thì người đó thắng’, chứ không có nói ‘ai không chế được Bạch Thành trước thì người đó thắng’, chưa đến cuối cùng chúng ta quyết không bỏ cuộc.”

Đúng vậy, nếu trận đối kháng này không có quy định về thời gian, lại còn có số lượng binh lính nhiều, thì dưới tình huống như vậy mắc mớ gì mình phải nhận thua? Hạ Hoàng Huân đồng ý với quyết định của Lệ Hành, nhìn vào mắt anh tràn đầy khen ngợi.

Khi hai bên vẫn đang không ngừng cướp đoạt, cho đến một giờ chiều, không chỉ là Bạch Thành mà cả bãi đất 355 đều không bị bắt cứ một đội quân nào không chế hoàn toàn. Đối với cục diện như vậy, ngoại trừ làm cho bộ phận đạo diễn cảm thấy khiếp sợ ra thì cũng chọc giận đến Dạ Diệc.

Lo lắng đến sức mạnh tổng hợp của quân đoàn 532, và kinh nghiệm đối kháng của năm ngoái, khi chiến đấu Dạ Diệc cũng đã đặc biệt bố trí rất cẩn thận, phái ra một đội quân tiên phong so với trước kia cũng nhiều hơn, lại không nghĩ rằng phải đánh đến mệt mỏi như cũ. Đối với danh tiếng của Lão A của bộ đội đặc chủng mà nói, kết quả trước mắt có thể nói là sự sỉ nhục.

Vì muốn thay đổi cục diện, Dạ Diệc đành tự mình dẫn đầu quân ưu tú nhất tập kích, tuyên bố trong vòng một giờ phải giải quyết xong hai quân hồng và xanh, dọn sạch tất cả những trở ngại ở trong bóng tối, trợ giúp đội đặc chủng cướp lấy Bạch Thành một lần nữa.

Mà phần mệnh lệnh này của anh, đã bị thiên tài máy tính là Chiến Nghị chặn lại dễ như trở bàn tay.

Chiến Nghị báo cáo với Lê Hành: "Dạ Diệc nói, anh ta muốn lĩnh giáo một chút lợi hại của quan chỉ huy có danh xưng là 'Phán Quan' của quân đoàn 532."

Suy cho cùng cũng là vì anh cự tuyệt Hạ Tri Dư mà ôm hận. Hạ Hoảng Huân thở dài: "Xem ra món nợ này là ghi trên đầu của Tiểu Thất. Làm sao bây giờ, nếu Mai Lan Phuong* cậu đây không lên đài, thì phần mở màn sẽ diễn không được tốt đâu." Người ta chỉ còn kém chỉ tên nói họ Lê Hành đầu tay đôi, bọn họ cũng không thể làm bộ như không hiểu được.

*Một nam diễn viên Kinh Kịch nổi tiếng của Trung Quốc

Trong đôi mắt thâm thúy hiện lên ý lạnh, không hiểu sao từ người Lê Hành lại toả ra một luồng sát khí mãnh liệt, giọng anh lạnh nhạt nói: "Nếu Dạ Diệc đã coi trọng tôi như vậy, thì thịnh tình không thể chối từ, tôi chỉ còn cách chơi đến cùng thôi."

Vốn cánh tay của Lê Hành đang bị thương thì không nên để anh ra tham chiến, nhưng bây giờ Dạ Diệc lại ngang nhiên hạ chiến thư, về tình về lý thì nếu Lê Hành không ra mặt thì có chút không được tốt lắm. Huống chi tình hình của hai quân hồng và xanh cũng không được tốt cho lắm, muốn ổn định tình hình chiến sự, quả thật cần một người có đầy đủ kinh nghiệm ra trận. Như vậy thì nhìn chung toàn đội cũng chỉ có Lê Hành phù hợp đầu tay đôi với Dạ Diệc.

Vậy mà kêu là thế lực ngang nhau sao? Tác dụng của con át chủ bài nên phát huy đúng lúc rồi. Nhưng mà...Hạ Hoảng Huân có chút băn khoăn với thân thể của Lê Hành. Vì tập huấn của cảnh đội, vì trận diễn tập này, vì tham gia vụ án của Hạ Hi, trong khoảng thời gian này sức khỏe của Lê Hành đã cạn kiệt, nếu lần này mang lính ra chiến trường, Hạ Hoảng Huân lo lắng vết thương cũ của anh sẽ tái phát.

Hiểu tâm tư của Hạ Hoảng Huân, Lê Hành bình tĩnh phân tích tình hình. "Nghe nói Dạ Diệc cũng xuất thân từ lính bắn tỉa, có kỷ lục chưa bao giờ thất bại. Nếu để cho anh ta trong thời gian quan trọng nhất mà bắn tỉa tổ chiếm đất trước, vậy trận này chúng ta thua chắc rồi."

Thấy Hạ Hoảng Huân trầm mặc, Ninh An Lỗi đề nghị: "Chúng ta tập kích cũng rất giỏi, vừa hay mượn cơ hội này rèn luyện cho bọn họ thêm chút nữa." Lời này tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng Ninh An Lỗi cũng hiểu được, tập kích của bộ đội thường và bộ đội đặc chủng có sự khác biệt rất là lớn. Ví dụ như bộ đội đang huấn luyện tập kích tìm đập rất có quy luật, một phút 60 lần. Mà bộ đội thường tập kích không có ai có thể làm được như vậy, ít nhất quân đoàn 532 vẫn chưa có ai như vậy. Đương nhiên Lê Hành là ngoại lệ.

Trừ cái này ra hình như cũng không có biện pháp nào tốt hơn. Hạ Hoảng Huân đang muốn tỏ thái độ, lại nghe thông tin viên báo cáo: "Mặt trận số ba, mặt trận số năm đã bị tập kích nên đã 'bỏ mình', đã rời khỏi diễn tập."

Thời gian cấp bách, nếu kéo dài nữa sẽ mất đi thời cơ chiến đấu nên Lê Hành dùng giọng nói cương nghị không cho phép phản đối tuyên bố: "Tôi là Tổng chỉ huy, chuyện này do tôi quyết định."

Trước khi đi anh phái người chạy tới bộ phận của Hách Nghĩa Thành. Nếu máy vô tuyến của quân xanh vẫn còn bị gián đoạn, dựa vào kinh nghiệm chiến đấu của Hách Nghĩa Thành nhất định anh ta sẽ mò được tới sở chỉ huy của bọn họ. Sau đó anh chuẩn bị bước tiếp theo cho trận đấu. "Mọi người giữ vững mặt trận, dùng toàn lực làm quân địch phải tiêu hao. Khi vạn bất đắc dĩ Hàn Diệc Sơ cũng có thể rút một nửa binh lính tới Bạch Thành. Bãi đất 355 mà mất thì có thể giành lại, nhưng Bạch Thành mà thất thủ thì chúng ta sẽ thua. Có hiểu chưa?"

An Cơ, Viên Suất và Hàn Diệc Sơ đều là người sư của đoàn 532, đối với mệnh lệnh của Lê Hành thì tự nhiên phục tùng vô điều kiện, bọn họ đồng thanh trả lời: "Đã hiểu!"

Hình Khắc Lữ có chút không được tốt, nghe vậy thì anh nói vào tai nghe: "Tình hình có chút nghiêm trọng, chúng ta không được..."

Lê Hành mang ủng quân nhân đang chờ xuất phát, về mặt lạnh lùng nói lên: "Nếu không được thì lấy quân hàm ở trên vai của anh xuống đi!"

Hình Khắc Lữ nghe vậy rất tức giận: "Có cần phải ác như vậy không? Bất quá tôi chỉ muốn khiêm tốn một chút mà thôi." Sau đó anh tràn đầy nhiệt tình quát lên: "Mười xe cũng bắn!"

Cho đến giờ phút này, Hạ Hoảng Huân mới hiểu được tại sao diễn tập lần này lại có một quy định khó hiểu như vậy, trừ Tổng chỉ huy ra không ai có thể chỉ huy tác chiến. Nói cách khác, nếu Hách Nghĩa Thành không thích hợp, cho dù Lê Hành có lên chiến trường, Hạ Hoảng Huân cũng không thể thay mặt mà chỉ huy. Cho nên nói, hệ thống truyền tin của quân xanh bị phá hư, kỳ thật chính là được bộ phận đạo diễn tận lực an bài. Đến nỗi phải ép Lê Hành ra trận, trừ thế cục cần, thì cũng chính vì sự khiêu chiến của Dạ Diệc. Như vậy trước khi Lê Hành chạy tới Bạch Thành, máy vô tuyến của anh đang ở dưới tình huống cần được im lặng bảo vệ, và phải dựa vào bọn người An Cơ và Hình Khắc Lữ cố thủ tấn công.

Còn nhớ Hạ Hoảng Huân từng nói qua: "Tác chiến vào ban đêm là ưu thế của đội ta." Nhưng lúc này chính là buổi chiều, đám người của Lê Hành ẩn nấp có chút khó khăn, lại không có cách nào làm giống như Hạ Hoảng Huân lần trước dẫn người đến chiến trường nhờ bóng đêm che giấu, với lại Dạ Diệc cũng đã sớm chuẩn bị, dọc ven đường đã an bài bộ đội đặc chủng bủa vây vào quân Lê Hành, đến mức tiến lên có chút gian nan.

Cũng may là Lê Hành đã từng chịu qua huấn luyện đặc biệt và có kinh nghiệm phong phú. Được anh dẫn dắt, chiến sĩ của quân đoàn 532 không những thương vong rất ít mà còn vượt qua được chướng ngại vật đầm lầy giả của bộ phận đạo diễn, còn tới được Bạch Thành sớm hơn hai mươi phút so với dự tính ban đầu.

Dưới ánh nắng gay gắt mà vẫn duy trì được sức chiến đấu, sau khi tới được vị trí đã được chỉ định, Lê Hành ra lệnh tất cả chiến sĩ vứt hết xe chiến đấu, chia thành tốp nhỏ lên vào rừng ở vùng lân cận ẩn nấp. Cùng lúc làm tan rã ưu thế hỏa lực của đội đặc chủng, cũng là để cho những chiến sĩ tác chiến có thể nghỉ ngơi. Nhưng mà anh và Dạ Diệc cũng vất vả, làm tiêu hao đội bắn tỉa nhỏ xuất sắc của đội đặc chủng.

Lúc còn trong đại đội đặc chủng, biệt danh của Lê Hành là 'Phán Quan'. Phán Quan là biệt danh dành cho tay súng bắn tỉa ưu tú nhất. Bởi vậy có thể thấy được, độ chính xác bắn tỉa của anh cao tới mức nào. Cho nên đại đội đặc chủng đang tập kích anh chính là nơi Lê Hành xuất thân, đối với anh không có bất cứ ưu thế gì đáng nói. Hơn nữa Lê Hành cũng đã tự tay huấn luyện ra một tổ bắn tỉa nhỏ có sức lực tương đương, liên tục giết sạch ba tay súng bắn tỉa của đối phương, làm cho khí thế của hai quân hồng và xanh bùng nổ.

Lúc này trong máy radio im lặng đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp của Hách Nghĩa Thành, anh điểm danh nói: "Hình Khắc Lữ, An Cơ, Viên Suất, Hàn Diệc Sơ... Báo cáo vị trí."

Chờ từng người báo cáo xong vị trí của mình, Lê Hành đang ẩn nấp trong bụi cỏ thấp giọng nói: "Tới rất đúng lúc."

Hách Nghĩa Thành thản nhiên cười: "Còn phải cảm ơn cậu đã đón chào tôi."

Nhắm vào trong bán kính của nhánh cây lại không thể nào không thấy được vật lạ di chuyển, Lê Hành nhanh chóng bóp cò. Lúc mục tiêu có khói trắng bốc lên, anh lấy tốc độ xoay người nhanh như sét đánh lăn ra nơi khác, lại vác súng đề phòng đứng lên một lần nữa, sau đó mới thấp giọng nói, "Màn quyết chiến sắp tới, có thể để cho 'Ngự Lâm Quân' của anh ra không?"

Hách Nghĩa Thành sững sờ: "Cậu biết quân đội thứ hai của tôi mai phục ở đâu sao?"

"Không phải anh cho rằng tôi ngốc đến mức tin rằng anh chỉ có một mình đội của Hình Khắc Lữ chứ?" Lê Hành không có trả lời trực tiếp, sau đó lại nhắc nhở: "Hiện tại Thúc Văn Ba đang ở vị trí có lợi nhất cho việc cướp lại Bạch Thành, thích hợp đánh đột kích." Ban đầu anh đã phát hiện ra thủ hạ của Hách Nghĩa Thành là một vị Thiếu tá tham mưu Thúc Văn Ba đang dẫn đội thứ hai mai phục ở một vị trí khác.

Hách Nghĩa Thành cắn răng: "Thằng nhóc này cậu nhớ kỹ cho tôi, chúng ta cần phải tính toán một chút."

Giọng nói của Lê Hành vẫn bình tĩnh vang lên, anh thản nhiên trả lời: "Lúc nào cũng được!"

Thấy Hách Nghĩa Thành buồn bực tới mức tay nắm thành quyền, ở trong sở chỉ huy Hạ Hoàng Huân không nhịn được nở nụ cười.

Hạ Hoàng Huân liếc mắt một cái, Hách Nghĩa Thành chỉ huy nói: "Hình Khắc Lữ, hạn cho cậu trong vòng hai mươi phút phải chiếm được bãi đất 355. Thúc Văn Ba dẫn đội hai hợp tác tác chiến cùng với quân hồng, chiếm giữ Bạch Thành!"

Nghe thấy lão đại bức tức, âm thanh trả lời của Hình Khắc Lữ và Thúc Văn Ba cũng trở nên vang dội: "Dạ rõ!"

Sau đó giọng nói trầm thấp của Lê Hành xuyên qua tai nghe lan ra không khí, toàn thể chiến sĩ tham chiến đều nghe được anh nói: "Ai về chỗ nấy! Mọi người chuẩn bị, một phút sau xuất phát tổng tấn công!" Anh gắng lên từng chữ.

Một phút sau, giữa một tiếng nổ mạnh đình tại nhức óc, hai quân hồng và xanh cùng với đội đặc chủng cuối cùng cũng tiến lên đánh nhau.

Cướp bãi đất 355 rất nhanh lẹ, trải qua mấy vòng chiến đấu kịch liệt, lúc đó không có hành động lớn gì, sức lực vẫn được giữ gìn nên Hàn Diệc Sơ ở trên đường đi tới bãi đất 426 đã vây đội đặc chủng vào góc chết khá nhiều, vì muốn chia sẻ một phần gánh nặng với quân xanh. Sau đó Hình Khắc Lữ đã lấy một lá cờ của sư bộ trình sát bọc thép oai phong cắm lên bãi đất 355.

Giành được quyền lợi cao, ưu thế hỏa lực của quân xanh cũng tăng lên. Lúc này đã ẩn nấp ở ngoài, quân đội thứ hai có Thúc Văn Ba trước giờ vẫn chưa bị thương lại dốc hết toàn bộ lực lượng, cùng với Viên Suất tấn công vào Bạch Thành.

Bên này, giành Bạch Thành có chút tàn khốc.

Bên kia, hai tay súng bắn tỉa là Lê Hành và Dạ Diệc cũng đang bắt đầu giăng co.

Ở trong bán kính bắn tỉa, Dạ Diệc đang nguy trang cùng tất cả cây cỏ ở xung quanh bắt đầu tập trung.

Lê Hành ngừng thở, chậm chạp không có bóp cò.

Nếu không thể đánh trúng trong vòng một lần, dựa vào phản ứng của Dạ Diệc, khả năng thoát thân của anh sẽ bằng không.

Nhưng tới giờ vẫn chưa có ghi chép thất bại thì tại sao lần này Lê Hành lại có phần băn khoăn? Làm sao có thể đánh trúng trong vòng một lần? Làm sao đây?

Im lặng một lúc, Lê Hành tựa đầu vào ống ngắm.

Anh, không muốn bắn?

Mà động tác nhẹ này của anh đã làm cho Dạ Diệc cuối cùng cũng phát hiện ra anh.

Dùng tia sáng màu đỏ khoá chặt vào nơi của Lê Hành, Dạ Diệc cũng cảm thấy rất hưng phấn. Nhưng khi viên đạn vừa bay ra khỏi nòng súng anh ta lại thấy rất hối hận.

Phản ứng của Lê Hành hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Vốn anh vẫn đang cúi đầu, làm như thấy được nhất cử nhất động của Dạ Diệc,

chính là ngay khi Dạ Diệc bóp cò thì anh cũng đã có hành động.

Khi lần qua, đứng dậy chạy nhanh, tiến lên bắn, nhìn hành động tấn công điên cuồng này nhanh tới mức làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi. Bơm notron trong rừng rậm bay tung toé, bóng dáng của Lê Hành di chuyển rất nhanh để tránh nguy hiểm và nhờ vào địa hình để ẩn nấp, vì vậy mà tránh được hai phát súng bắn tia của đội đặc chủng.

Màn đêm buông xuống Dạ Diệc phát hiện phát súng của mình đã thất bại, hai tên bắn tia của đội đặc chủng được chia ra bắn theo hướng chín giờ và ba giờ đều đã bị đạn của Lê Hành bắn trúng, đều đã lật bài hết rồi. Lại nhìn lại Dạ Diệc, cùng lúc đó anh đã bị mấy tia đỏ của quân hồng khoá chặt.

Khi kéo phù hiệu đeo tay xuống, Dạ Diệc nhìn thấy Lê Hành đứng trước mặt mình, anh ta nói: "Tôi chỉ muốn biết thị lực của cậu khôi phục lại từ bao giờ thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Nhắc tới thị lực của Lê Hành, lúc cảnh đội tập huấn, Hạ Tri Dư có tới đoàn 532 để giảng giải kiến thức về súng ống cho các đội viên tham gia tập huấn. Ngày đó sau khi Lê Hành biểu diễn môn bắn xa 800 thước, Hạ Hoàng Huân cũng đã từng hỏi một vấn đề giống như vậy. Bởi vì với thành tích bắn xa của Lê Hành, Hạ Hoàng Huân thật sự nhìn không ra thị lực của anh có vấn đề gì. Mà lúc đầu khi Lê Hành được điều về quân đoàn 532, lão thủ trưởng từng nói với anh ở trong điện thoại là khi Lê Hành tham gia nhiệm vụ đã bị thương, dẫn đến việc thị lực có chút giảm xuống.

Thị lực của mắt mà giảm xuống thì đối với một tay bắn tia mà nói là điểm chí mạng, nhất là một tay bắn tia có biệt danh là 'Phán Quan'.

Ai cũng biết hạng mục về khoa mắt lúc ghi danh vào trường quân đội, thì thị lực phải đạt được quy định nghiêm chỉnh. Ví dụ như kỹ thuật, chuyên ngành chỉ huy, bộ đội đặc chủng và bộ đội thường nói chung, yêu cầu về thị lực cũng khác nhau. Mà với tư cách là một tay bắn tia, yêu cầu trúng mục tiêu phải chính xác trăm phần trăm, thị lực của hai mắt phải trên 2.0.

Vốn thị lực mắt của Lê Hành vô cùng tốt, nhưng bởi vì sau đó trong một lần tham gia nhiệm vụ có một viên đạn bay xẹt qua gò má của anh, cách mắt quá gần, nên vòng mạc đã bị thương, nên thị lực mắt của anh mới không đạt yêu cầu của một tay súng bắn tia nữa. Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân anh không thích hợp tiếp tục ở lại bộ đội đặc chủng. Cũng là lần bị thương sau đó, có một khoảng thời gian Lê Hành đã không đụng tới súng.

Khoảng thời gian khi đi lính trong đội đặc chủng, Lê Hành chỉ dùng đúng một khẩu súng, đối với tính năng của súng Lê Hành còn thấy quen thuộc hơn là đối với người yêu của mình, Hạ Hi. Khi trải qua nhiều năm huấn luyện, anh và súng đã hoà làm một. Mặc dù khi đó vẫn chưa cầm súng, nhưng tay thì lại thường giả vờ làm động tác cầm súng, thậm chí trong vô thức làm ra động tác nhẹ cong ngón trỏ, động tác bóp cò. Thế mới nói đó chính là bệnh nghề nghiệp.

Sau này các phần trên cơ thể của Lê Hành dần hồi phục, dưới tính hướng người bên ngoài không biết, anh bắt đầu huấn luyện lại. Cho tới nay, thân là tham mưu trưởng, nhưng mỗi ngày Lê Hành duy trì huấn luyện cùng quân đoàn 532 với cường độ cao, chính xác mà nói là mạnh hơn đợt huấn luyện của các bộ binh thường khác. Ví dụ như mỗi ngày anh phải mang theo 20 kg chạy 5000 thước, huấn luyện bắn bia trong vòng một tiếng, hơn nữa nếu có thời gian, anh sẽ kiên trì mỗi tuần tiến hành một trận hành quân việt dã.

Có câu nói rằng: "Tham gia quân ngũ mới biết rằng xương cốt của bản thân có cứng hay không, tham gia quân ngũ thì mới biết cái gì là hèn nhát và anh hùng." Người khác nhìn vào có thể sẽ cảm thấy Lê Hành đã bị bộ đội đặc chủng huấn luyện tới điên rồi, bản thân cứ tìm khổ. Kỳ thật nếu không phải cách sống như vậy, với cường độ như vậy, anh đã không được như bây giờ. Nếu anh nghỉ một ngày, anh lại không thấy quen, cảm thấy không được tốt.

Cũng từ lúc đó, mỗi lần Lê Hành cầm súng lên, không chỉ tập luyện tầm nhìn khi bắn, mà còn dùng trái tim tính toán tốc độ di chuyển của mục tiêu. Bởi vì tim đập ảnh hưởng tới độ chính xác khi bắn. Mỗi lần Lê Hành nắm chặt khẩu súng--lúc đó tim đập hai lần sẽ tính là một giây.

Nhớ đến thời gian cảnh đội tập huấn, khi tiến hành giả trang nằm vùng***đó chính là thân thù nhỏ của anh. Đối với thành tích sáng tạo không thể tưởng tượng được của anh, những đội viên khác tham huấn đều phục sát đất, nhưng lúc đó bọn họ lại không hề biết Lê Hành chỉ phát huy bình thường mà thôi. Khi mới vừa đánh nhau với Dạ Diệc, Lê Hành không chỉ tiến hành bắn đi hai tay súng tia của đội đặc chủng, mà còn hành động kéo súng cực nhanh, lấy đạn nhét vào trong súng, cả quá trình anh làm chỉ có hai giây, trên cơ bản nó không phù hợp với quy luật khoa học tự nhiên.

Đây không chỉ là vấn đề về tốc độ, mà còn là sự khiêu chiến độ chính xác của môn xạ kích. Phải biết rằng Lê Hành chạy trốn so với người thường đặc biệt nhanh hơn, mà vừa thay đạn xong lại nhanh chóng bắn, hoàn toàn ở dưới tình huống không hề nhắm mà vẫn bắn trúng mục tiêu, trình độ động tác khó cỡ nào có nghĩ cũng biết.

Cho nên nói không phải thị lực của Lê Hành khôi phục, mà đơn giản là khi anh bắn anh không hề dùng mắt để phán đoán vị trí của mục tiêu, mà là dùng tâm để tìm. Cái này gọi là mắt và tim phối hợp với nhau, đây mới chính là cảnh giới của anh. Đương nhiên sau lưng sự phối hợp của tim và mắt là sự trả giá tâm sức không hề nhỏ, không phải tự mình trải qua thì không có quyền lên tiếng.

Lệ Hành sẽ không nói những chuyện này cho Dạ Diệc nghe, ánh mắt nhìn ra phương xa, anh nói: "Bác sĩ nói không có khả năng hồi phục." Dưới tình huống lúc đó, mắt không bị moi ra đã là hạnh phúc lớn rồi. Anh sớm đã tiếp nhận sự thật.

Thị lực không đạt tiêu chuẩn của súng bắn tia, mà độ bắn chính xác vẫn vượt qua yêu cầu.

Danh hiệu 'Phán Quan', Lệ Hành hoàn toàn xứng đáng.

Dạ Diệc không phục nhưng cũng không thể không thừa nhận, anh đã bị ăn.

Bị đội bắn tia khoá chặt, Dạ Diệc đã 'bỏ mình' lui về sau diễn tập, không còn cách nào chỉ huy nữa. Ngồi trên thảm cỏ, ánh mắt nhìn theo chiến hoả ở Bạch Thành, anh nói với giọng điệu nửa thương cảm nửa xúc động: "Trận hôm nay chính là trận đầu tiên tôi thất bại trong 15 năm kiếp sống quân nhân."

Lệ Hành đứng ở bên cạnh, tuy ý để mở lời trên trán chảy xuống, anh không nói chuyện.

Hai tay súng bắn tia của quân hồng vẫn phải tham gia chiến đấu, ở trong rừng rậm, cũng chỉ có mỗi Lệ Hành và Dạ Diệc ngồi cạnh nhau.

Trong tai nghe đầu tiên truyền đến thanh âm bọn An Cơ yểm trợ cho Hình Khắc Lữ chiếm được bãi đất 355, anh báo cáo với quan chỉ huy: "Đại đội đặc chủng tham gia vào tiểu đội 'Thiết quân', đang bắt đầu hệ thống tấn công."

*Đội quân thép, đội quân thiện chiến.

Tiếp theo là giọng nói trầm thấp và lạnh nhạt của Hách Nghĩa Thành, anh ra lệnh: "Thiết quân? Hách Nghĩa Thành tôi chưa từng lĩnh giáo qua! Ăn tươi nó cho tôi!"

Tiếng nói trầm thấp và chất phát của Hình Khắc Lữ đáp lại: "Dạ rõ!"

Ở phương xa, tiếng súng liên tục vang lên, chấn động toàn bộ chiến trường.

Cho đến khi một quả đạn đỏ báo hiệu diễn tập đã kết thúc bắn lên, trụ sở huấn luyện rút cuộc khôi phục lại bộ dạng yên tĩnh.

Im lặng bị Dạ Diệc đánh vỡ, nằm ngửa mặt lên thảm cỏ, anh nhắc tới một vấn đề không hề liên quan tới lần diễn tập này: "Tri Dư có chỗ nào không tốt, tại sao anh lại không chấp nhận cô ấy?"

Lệ Hành nghiêng người, về mặt bình tĩnh hỏi lại: "Vậy anh cảm thấy Hạ Hi có chỗ nào không tốt? Dựa vào cái gì mà tôi nhất định phải bỏ cô ấy để chọn người khác?"

Tốt hay không tốt, từ trước đến nay vẫn không thể lấy nó ra làm tiêu chuẩn so sánh tình yêu.

Một vấn đề không có đáp án thì không nên tiếp tục kéo dài.

Dạ Diệc cũng không nói.

Trận đối kháng kết thúc. Bộ phận đạo diễn phải quyết định kết quả, cũng không ngoài ý muốn, tiêu diệt tất cả đội quân của đội đặc chủng, và cuối cùng đã không chế được Bạch Thành, chính là đội hồng của quân đoàn 532 và đội xanh trắng!

Đột nhiên nghe thấy tiếng reo hò vang lên trên sân huấn luyện, Lệ Hành bình tĩnh cười.

Đột nhiên anh muốn gọi điện cho Hạ Hi.

Mới chỉ vang lên một tiếng đã có người bắt máy, giọng nói mềm mại và ngọt ngào của Hạ Hi truyền vào trong tai, Lệ Hành nghe được giọng nói gấp gáp gọi tên anh của cô: "A Hành."

Không hiểu sao trong nháy mắt tim đã mềm nhũn ra.

Lệ Hành cong môi, giọng điệu bất giác cũng mềm theo, anh hỏi: "Vai còn đau không?"

Nhưng nghe được không phải câu trả lời đau hoặc không đau, mà lại là tiếng khóc đang được kiềm nén của Hạ Hi.

Cô ở đầu bên kia đột nhiên khóc không thành tiếng.

Lúc này tại sao nước mắt của cô rơi, làm sao Lệ Hành lại không hiểu.

Trái tim mềm mại nổi lên chút vị chất, anh dịu dàng dỗ cô: "Cô bé ngốc, anh gọi điện là muốn báo tin vui. Đã tốt rồi, đừng khóc nữa, ngoan đi em. Em không khóc thì anh sẽ kể cho em nghe chuyện ở đây, là chuyện tốt đó, có muốn nghe không?" Dù trên mặt biểu hiện bình tĩnh, nhưng đầu dễ mà đánh bại được Dạ Diệc nên Lệ Hành cảm thấy rất hưng phấn. Tháo xuống bộ mặt thận trọng, anh muốn kể cho Hạ Hi nghe.

Nhưng Hạ Hi lại đối với cái gọi là chuyện tốt của anh mất điếc tai ngơ, chẳng qua chỉ cúi đầu nghẹn ngào kêu: "A Hành..."

Lệ Hành dùng giọng nói kiên định trả lời: "Anh ở đây." Thấy cô khóc rất thương tâm, anh cũng thấy rất đau lòng, lại dỗ cô: "Ở nhà thôi, đừng có ra ngoài chạy loạn có biết chưa? Lần này biểu hiện rất tốt, đã nói khen em rồi đó..."

Ở bên này, Lệ Hành đã rút ra khỏi chiến trường để đỡ Hạ Hi, còn ở bên kia, hai quân hồng và xanh đang bắt đầu quét dọn chiến trường.

Thấy Dạ Diệc, mặt Hạ Hoàng Huân không che giấu nổi ý cười, anh có chút đắc ý hỏi: "Đội trưởng Dạ sao rồi, anh có ý kiến gì với đội của chúng tôi hay không?" Hạ Hoàng Huân vừa thăng chức từ đội trưởng lên thượng tá nên quân hàm của anh với Dạ Diệc là bằng nhau, bây giờ anh cũng không cần phải chào người nào đó nữa.

Không thể nói là anh không có giận, nên sắc mặt của Dạ Diệc cũng tự nhiên không được tốt. Nhìn chằm chằm quân hàm của Hạ Hoàng Huân, anh không cam lòng nói: "Xương của quân đoàn 532 ngày càng cứng, quả thật găm không được tốt lắm."

Dạ Diệc nói rất đúng, xương của quân đoàn 532 thật sự rất cứng. Thanh cương đao này cũng không phải là lưỡi đao ở trong tay Hạ Hoàng Huân và Lệ Hành. Lúc bọn họ đang trong thời gian nhận nhiệm vụ, hề trong lúc diễn tập mà đụng đội của bọn họ, thì đã thấy không may mắn rồi. Cho nên nói Hách Nghĩa Thành cũng không có gì phải buồn, dù nói thế nào Hạ Hoàng Huân và Lệ Hành đều là cấp dưới của anh, cho dù có chút khó bảo, có khi còn đối với 'trưởng bối' là anh có chút 'bất kính', nhưng suy cho cùng cũng đã giành lại thể diện cho anh. Vậy thì nhận thôi.

Vốn hai quân hồng và xanh rất bề bộn, không có làm tiệc chúc mừng, nhưng hôm nay lại náo nhiệt như vậy vì đánh bại được đội đặc chủng, Ninh An Lỗi liền đề nghị nên để anh em vui vẻ một phen. Sau khi thương lượng với Hách Nghĩa Thành, Hạ Hoàng Huân rộng rãi nói: "Mọi người trong đoàn sư 532 cứ tập hợp lại chơi, tiền cứ tính lên đầu tôi."

Tham mưu trưởng Hách cười mắng: "Phá sản ba lần cũng chưa chắc đã đủ!"

Sau đó Ninh An Lỗi liền nhanh chóng gọi điện đặt tiệc cho đoàn, còn Hách Nghĩa Thành thì sau khi chờ nhóm sĩ quan rồi cùng nhau trở về đoàn 532.

Khi hai chiếc xe việt dã chạy vào sân của quân khu, Hạ Hoàng Huân và Lệ Hành bước xuống trước. Sau đó có hai bóng dáng chạy nhanh tới nhào vào lòng bọn họ.

Sự nhiệt tình của hai cô gái dọa cho hai người đàn ông trải qua chiến trường phải hoảng sợ. Khi đầu Hạ Hi dựa vào ngực Lệ Hành, Lệ Hành phục hồi lại tinh thần thì liền đùa cô: "Tiểu Thất của anh thật là nhiệt tình. Đợi lát nữa anh sẽ ôm em, giờ trên người của anh bẩn chết đi được." Lời nói vang lên anh lại càng ôm cô chặt hơn.

Ôm cô vợ nhỏ của mình, Hạ Hoàng Huân nhìn Hách Nghĩa Thành cười: "Thấy chưa, cuối cùng thì cũng là vợ của tôi, anh muốn cũng chẳng được."

Mục Khả giờ tay đánh anh, sau đó nhảy tới trước mặt Hách Nghĩa Thành ôm tay của anh: "Cậu nhỏ ời, cậu xem ai tới kia."

Theo ánh mắt của cô nhìn qua, Hách Nghĩa Thành nhìn thấy Hạ Nhã Ngôn xuất hiện ở bên hành lang. Sau đó cũng không ngoài ý muốn, trong nháy mắt sắc mặt của người nào đó trầm xuống, mây đen bay đầy đầu.

Ban đầu Hạ Nhã Ngôn muốn tới đoàn 532 để đổi thuốc cho Hạ Hi, kết quả lại nghe Mục Khả nói bọn họ liên kết lại với nhau đánh bại đội đặc chủng nên muốn đi ăn mừng, nên cô mới ở đây chờ Hách Nghĩa Thành. Ngoại trừ cô còn có một vị khách không mời mà tới. Bởi vì lo lắng vết thương của Hạ Hi, Mễ Kha đeo bám Mục Nham dai dẳng nói muốn tới đây, nên mới một mình một người chạy tới đây nhìn Hạ Hi. Nên bốn cô gái đều tụ tập lại nhà của Hạ Hoàng Huân.

Hình Khắc Lữ xuống xe, thấy nhóm thủ trưởng đều có vợ đón chào, cảm xúc nói: "A ôi, gia đình, làm cho một người cô đơn như tôi chịu sao nổi." Ánh mắt lại ngoài ý muốn dừng trên mặt của Mễ Kha, anh mỉm cười. "Nhóc con, nếu em không phản đối, hai ta kết làm một cặp có được không?"

Ánh mắt hồn nhiên và rụt rè, Mễ Kha khẽ đáp lại anh hai chữ: "Luu manh!"

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Hách Nghĩa Thành chưa từng gặp qua Mễ Kha. Nhưng thấy Hình Khắc Lữ bắt chuyện thì cũng có chút quan tâm, cảm thấy vẻ mặt của cô gái nhỏ này cùng với Mục Khả có vài phần giống nhau, không khỏi vì vậy mà có chút hảo cảm. Rồi ánh mắt lại chuyển qua Hình Khắc Lữ bướng bỉnh lý lợm, vẻ mặt anh nghiêm lại, chậm rãi nhắc nhở: "Nghiêm túc đi!"

Hình Khắc Lữ nghe vậy nhếch mi, cười như không cười nhìn Mễ Kha.

Có lẽ bận tâm tới thân phận trưởng bối của Hách Nghĩa Thành, hay có lẽ trời sinh đã có chút ổn định hơn Mục Khả và Hạ Hi, nhìn thấy chồng mình Hạ Nhã Ngôn không nói gì chỉ có chút bình tĩnh. Khi bình tĩnh đứng trước mặt Hách Nghĩa Thành, cô sẵn sàng dùng khăn tay đi mờ hời ở trên trán của anh, như một hiền thê lương mẫu thật sự, đặc biệt phù hợp với hình tượng 'mợ nhỏ'.

Khoé miệng Hách Nghĩa Thành càng vênh cao, nhưng ở trước mặt hậu bối thì vẫn làm ra vẻ thận trọng, chẳng hiểu ra làm sao khi anh nói: "Tối rồi à?"

Đối với việc anh thường xuyên giả ngu Hạ Nhã Ngôn luôn cảm thấy vô lực nhất, vì thế bình tĩnh nói: "Không có tối, chỉ là ảo giác thôi."

Trên khuôn mặt tuần tú hiện lên vết đỏ ửng, Hách Nghĩa Thành nhẹ nhàng túm lấy tay áo của Hạ Nhã Ngôn, anh khẽ nói: "Giữ cho anh chút mặt mũi đi."

Gỡ tay anh ra, Hạ Nhã Ngôn giống như làm nũng mà cũng giống như giận, "Thủ trưởng đã vất vả rồi, đã chuẩn bị cho ngài chút trà bánh, mời ngài vào phòng." Vừa dứt lời, tay còn làm ra động tác mời.

Hách Nghĩa Thành cười ha ha, lấy tay ôm vai Hạ Nhã Ngôn, được đằng chân lên đằng đầu nói, "Các đồng chí đã vất vả rồi, đi cùng nhau đi."

Đối với tính cách lưu manh của cậu nhỏ Mục Khả cũng cảm thấy rất bất lực, kéo tay Hạ Hoàng Huân, cô liền nhón chân khẽ nói nhỏ vào tai anh: "Xem đi, đợi đến tối trở về chắc chắn sẽ bị thu thập."

Hạ Hoàng Huân cười nhưng không nói gì, chỉ là bóp khuôn mặt của cô vợ nhỏ bày tỏ sự tán thành, sau đó liền kêu mọi người lên lầu.

Thừa dịp Lệ Hành về nhà tắm và thay quần áo, Hạ Hoàng Huân hỏi về vết thương của Hạ Hi và của Lệ Hành.

Hạ Nhã Ngôn đúng lúc nói, "Vết thương ở trên tay của Lệ Hành thì đợi lát nữa em xem rồi nói sau. Nhưng về Tiểu Thất thì sáng nay có chút phát sốt, em mới tiêm cho con bé một bình thì giờ đã hạ rồi."

Mục Khả ngồi ở trên tay vịn của ghế sofa, khoát tay lên vai Hạ Hoàng Huân, báo cáo với thủ trưởng: "Tối qua Tiểu Thất không ngủ nhưng lại không nói gì, em đoán chắc vì vết thương đau quá, rồi lại còn lo lắng cho Lệ Hành nữa."

Thấy Hạ Hoàng Huân nhíu mày, Hạ Nhã Ngôn giải thích: "Tính chất thân thể của Tiểu Thất rất tốt, nhưng mà nửa năm qua cứ liên tục bị thương, sức đề kháng có chút giảm xuống, nên phát sốt là hiện tượng bình thường."

Uống một ngụm nước, Hách Nghĩa Thành tiếp lời: "Tính chất thân thể của Hạ Hi rất tốt là đúng, nhưng dù sao cũng là con gái, thật không biết người nhà các người nghĩ gì, lại để cô ấy tham gia cái nghề nguy hiểm như vậy..."

Lời nói của anh còn chưa nói xong đã bị Hạ Nhã Ngôn chặn lại, cô hỏi ngược lại: "Đã là người nhà của chúng ta, anh đang nói vớ vẩn cái gì đấy?" Hách Nghĩa Thành 'hì' một tiếng, sửa lời lại nói: "Em nói người nhà của chúng ta là như vậy sao?"

Hạ Nhã Ngôn tức giận đẩy anh một cái.

Mục Khả và Mễ Kha cũng không nể mặt mà cười lớn ra tiếng.

Hạ Hoàng Huân đồng tình vỗ lên vai 'em rể' mình, bộ dạng nghiêm trang nhắc nhở: "Đại bộ phận mọi người trong nhà đều rất quan tâm quan hệ họ hàng lẫn nhau nhớ chú ý tìm từ nhá." Hách Nghĩa Thành xoa huyết thái dương, nghĩ thầm có Hạ Nhã Ngôn trấn áp nên anh ở trước mặt Hạ Hoàng Huân thân phận và địa vị ở đời này của anh là không thể đi lên được rồi. Nhưng cũng có người từng nói với anh rằng 'có vợ như ở tù', bây giờ anh nên vui hay không vui đấy?

Hình Khắc Lữ ở một bên xem náo nhiệt liền rảnh rang nói: "Đoán chắc đồng phục cảnh sát của chị dâu sẽ mặc không được lâu nữa đâu. Các người không thấy khi tham mưu trưởng Lệ cứu người mạnh mẽ tới cỡ nào." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, anh lại nở nụ cười: "Người hiềm nghi phạm tội kia gặp trúng anh ta là đã thấy xui xẻ rồi, bị bắt còn chưa phải là thảm nhất, vì chân bị ăn phải một phát đạn." Thấy dấu chấm hỏi ở trong mắt mọi người, Hình Khắc Lữ giải thích, "Lúc đó chị dâu đã được cứu, nhưng tham mưu trưởng nhìn thấy vai chị dâu bị thương thì rất tức giận, không nói lời vô nghĩa liên tục tiếp thưởng cho thằng chó chết kia một phát súng, đau đến mức tên kia ôm chân gào khóc."

Hình Khắc Lữ nói rất đúng, lúc đó khi Lệ Hành cứu được Hạ Hi từ trong tay Trần Bưu, anh thật sự đã bắn một phát súng, bắn thẳng vào chân phải của Trần Bưu. Chờ tới khi Trác Nghiêu chạy tới hiện trường thì Trần Bưu đang kêu thảm nằm lăn lộn trên mặt đất, vùng vẫy kêu gào: "Quân nhân muốn giết người, quân nhân muốn giết người..."

Lúc này Trác Nghiêu mới hiểu được Lệ Hành đã nổ súng, vì thế liền quyết định dẫn Trần Bưu, Lão Hồ đang bị thương cùng với Hạ Hi đi cùng nhau. Sau đó khi Chu Định Viễn kéo Trần Bưu đứng lên, Trác Nghiêu liền lấy cẳng súng lục của anh đánh một cú vào bụng Trần Bưu, sau đó nhấc chân đá vào chân của hắn, cùng lúc đó giọng nói của anh lạnh lùng ra lệnh cho thuộc hạ: "Dẫn đi!"

Trần Bưu bị đánh lao đảo hai bước rồi té trên mặt đất, liền đứng dậy gào thét như heo bị giết.

Thật không ngờ hắn lại có hành động như vậy, Chu Định Viễn phục hồi lại tinh thần vì sợ hãi, sau đó anh dùng vô thố lỗ nhắc nhở Trần Bưu đang co quắp trên mặt đất kéo lên xe, miệng không khách khí còn gào lên: "Quý gì chứ, giết mày còn sợ bản tay, thái độ thành thật chút đi!"

Tất nhiên Lệ Hành và Hạ Hi không biết chuyện ở phía sau.

Tắm rửa xong, thay đổi toàn thân một bộ quần trang sạch sẽ, Lệ Hành nhanh nhẹn sửa sang lại như mới được sinh ra một lần nữa.

Hạ Hi giúp anh gài lại nút áo, miệng còn nói liên miên: "Chỉ cho phép quan phóng hỏa nhưng lại không cho phép dân thấp đèn, không cho em tắm nhưng lại tự mình đi tắm, làm như sợ ai đó ghét bỏ anh vậy...Miệng vết thương chắc chắn đã thấm nước, đợi lát nữa kêu chị Nhã Ngôn xem cho anh một chút"

rồi băng bỏ lại luôn, đừng để bị nhiễm trùng..." Bộ dáng lái nhái này rất giống một cô dâu nhỏ.

Vươn tay sờ mặt cô, anh lại nhíu mày càng nhanh. "Sao mắt thâm quầng nặng vậy? Tối qua không ngủ được sao?"

Hạ Hi nghiêng đầu tránh đi. "Không biết xấu hổ còn nói em, mắt anh thâm quầng còn hơn quốc bảo đấy, thật không đẹp trai chút nào!"

Lệ Hành cười khê. "Diễn tập là như vậy, trước khi đấu thì đâu có ai được ngủ ngon, em xem đội trưởng của bọn họ đều không phải là như vậy sao." Cúi người hôn nhẹ lên khuôn mặt hơi có chút tái nhợt của Hạ Hi, anh xấu xa hỏi: "Có phải không có anh ở đây nên em ngủ không ngon có phải không?"

Hạ Hi nói lại: "Đừng đùa chút đi!" Sau đó động tác trên tay cũng đã hoàn tất việc cài lại nút áo cuối cùng của anh.

Lệ Hành cong môi, ôm Hạ Hi vào trong ngực, thấp giọng xin chỉ thị của 'Thủ trưởng'. "Đêm nay anh không tới thư phòng mà sẽ ở nhà ngủ, có được không hả vợ?" Kỳ thật là lo lắng tướng ngủ của cô không được tốt mà ảnh hưởng tới vết thương ở vai.

Nheo nhẹ eo anh bày tỏ sự kháng nghị, Hạ Hi dán nhẹ mặt cô vào cổ anh cọ xát, ngầm đồng ý. Dù sao cô cũng thấy đau lòng vì anh phải mệt nhọc. Lệ Hành giang tay ôm cô chặt hơn.

Sau đó hai người đi tới nhà Hạ Hoàng Huân, Hạ Nhã Ngôn liền kiểm tra miệng vết thương của Lệ Hành.

Nhìn thấy rõ chỗ bị thương, Hạ Nhã Ngôn có chút tức giận. "Biết rõ mình bị thương mà còn lên chiến trường? Đã nói không được dùng lực, toàn bộ đều nghe tai này bay ra khỏi tai kia sao? Nếu đã liều chết vậy, thì chết một người đi, đỡ lo. Mấy người chúng tôi coi như xui xẻo, ngày ngày cứ đi theo sau mông của mấy người, hầu hạ những ông lớn như các người..."

Toàn bộ đều bị đàn ca giáo huấn có chút đồ sộ. Bất kể là anh trai Hạ Hoàng Huân, ông xã Hách Nghĩa Thành, hay là em rể họ Lệ Hành, đều không ai dám hé răng, đều chỉ biết vâng dạ chăm chú lắng nghe. Mục Khả và Hạ Hi cũng cùng chung ý kiến mà gật đầu, đối với bác sĩ Hạ tình cảm kính nể rất cuộn cuộn.

Tiệc chúc mừng bắt đầu vào lúc tám giờ tối, địa điểm là đại sảnh của đoàn 532, thức ăn đúng tiêu chuẩn mừng năm mới.

Ở xa xa truyền tới tiếng ca 'Đoàn kết chính là sức mạnh, sức mạnh là sắt, sức mạnh là thép...' Mễ Kha nhìn thấy toàn hội trường đều là đàn ông mặc quân trang. Đi đến gần, cô mới thấy một chiếc thảm đỏ trải từ bậc thềm chạy thẳng tới bên trong.

Ánh mắt đen láy bày tỏ sự vui vẻ, Mễ Kha nhe răng cười: "Ồ trong quân đội cũng thật tốt, cứ như là đang ở một buổi lễ trao giải nào đó."

Không đợi Hạ Hi nói chuyện, Hình Khắc Lũy đã cười nói: "Có vẻ giống như đang đi lên 'tinh quang đại đạo'* có phải không?"

*đường đi lên ngôi sao.

Mễ Kha búi môi không thèm quan tâm tới anh, kéo tay Hạ Hi đi thẳng về phía trước.

Cuối cùng đã tới địa bàn của quân đoàn 532, Hạ Hoàng Huân đi tuốt ở đằng trước, ở phía sau theo thứ tự là Hách Nghĩa Thành, Ninh An Lỗi, Lệ Hành, Hình Khắc Lũy, An Cơ và một đám sĩ quan. Về phần nhóm bốn cô gái của Hạ Hi, chính là 'điểm hồng duy nhất ở trong ngàn cây xanh', bởi ở trong thế giới giống đực thì họ thật sự rất đáng chú ý.

Khải hoàn trở về trong trận đối kháng các sĩ quan quân tham chiến tự nhiên cũng được đẩy đến 'chỗ ngồi dành cho khách quý'.

Sau khi ngồi xuống, Lôi Minh vỗ tay làm mọi người vỗ tay theo, tạo nên tiếng sóng cao thấp nối tiếp nhau.

Cho dù xuất thân từ nhà binh, đây cũng là lần đầu tiên trong đời Hạ Hi được trải nghiệm trường hợp như vậy. Điều đặc biệt hơn là khi Hách Nghĩa Thành chỉ đạo, các sĩ quan đứng dậy chào các sĩ quan tham chiến, cô không khỏi tưởng tượng hình ảnh Lệ Hành xung phong ở trên chiến trường, trong lòng bỗng nhiên có một loại xúc động lấp đầy, cô nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang rũ bên người của Lệ Hành. Một giây sau bàn tay nhỏ bé của cô đã được tay Lệ Hành nắm lại.

Tiếp theo có một tham mưu trẻ tuổi chạy lại nói bên tai Hạ Hoàng Huân, sau đó Hạ Hoàng Huân liền cao giọng nói: "Các đồng chí!" Giọng nói vang lên, tiếng vỗ tay hạ xuống. "Hôm nay chúng ta đã hoàn thành diễn tập cuối cùng của mỗi năm, cũng lấy được thành tích đáng mừng. Nên xin mời mọi người nâng ly chúc mừng sự phồn vinh hưng thịnh của quốc gia, quân đội chúng ta trở thành một đội quân tinh nhuệ không gì địch nổi!" Lời nói của Hạ Hoàng Huân ngắn gọn nhưng âm vang mạnh mẽ, dẫn tới tiếng vỗ tay vang vọng cả hội trường.

'Rượu phong nhanh nhẹn' của bộ đội là có tiếng, huống hồ gì hôm nay còn là tiệc chúc mừng, thân là quan chỉ huy Lệ Hành không chết cũng bị lột da. Cho nên sau khi Chính ủy Ninh An Lỗi và Tham mưu trưởng Hách Nghĩa Thành nói xong thì tiến vào giai đoạn 'không còn gì cản trở nữa' liền ngồi vào vị trí uống rượu, Hạ Hi bắt đầu cân nhắc coi thử từ lượng của Lệ Hành có chống đỡ nổi mấy lần sóng của người kính rượu hay không.

Thật ra không phải chỉ có một mình Hạ Hi lo, mà Lệ Hành cũng rất khẩn trương, là vì loại chuyện này anh ít khi nào gặp. Thấy tham mưu rót đầy rượu của Hạ Hoàng Huân và Hách Nghĩa Thành, anh vội lấy tay che lại miệng ly không cho thuốc hạ rót nữa. "Không được, từ lượng của tôi rất kém, chỉ uống được một chút chứ không được nhiều."

Trên chiến trường không mong thành công, Hách Nghĩa Thành vốn cũng không cam lòng. Bây giờ thấy vẻ mặt đề phòng của anh, ngay lập tức cảm thấy rất hưng phấn, "Cậu muốn uống hay không thì tùy. Muốn uống thì đưa ly qua đây. Không uống thì đêm nay khỏi cần về nhà ngủ. Tôi sẽ kêu lính lấy chìa

khóa nhà cậu ném vào hồ cá, nên nghiêm chỉnh chút đi!”

Đây đâu phải chuyện nghiêm chỉnh hay không đâu, uống vào thì anh mới khỏi cần đi ngủ đấy, không nôn chết mới là lạ.

Lệ Hành cào tóc, khó có khi anh chịu thua mà nói: “Tư lượng của tôi thật sự là không được mà.”

Nhớ lại mối hận anh đã phá một bộ xe chiến đấu của mình, Hình Khắc Lữ vội lấy cái ly trong tay Lệ Hành đưa cho tham mưu rót đầy. “Tham mưu trưởng anh cũng đừng quá khiêm tốn, nghe nói chị dâu có tư lượng rất cao, dưới sự đào tạo của chị ấy, anh nói tư lượng anh không được thì có ai mà tin chứ? Có phải không các anh em?”

Các chiến sĩ cao giọng trả lời, “Dạ phải!”

Vào thời điểm mấu chốt Hạ Hoàng Huân đứng ra giải vây giúp Lệ Hành, anh cười nói: “Hình Khắc Lữ cậu được rồi đó. Thế nào, mới bắn có một bộ xe chiến của cậu mà giờ cậu có ý kiến hả? Còn muốn ‘bộ ngựa bắt ve, chim sẽ rình sau’ sao! Nói cho cậu biết, nếu để cho tôi chỉ huy thì tôi cũng sẽ bắn đi bộ xe chiến của cậu đấy.”

Tâm tư bị nhìn thấu, Hình Khắc Lữ mặt không đỏ tím không đập mạnh phản bác lại: “Đội trưởng Hạ anh xem lời nói của anh kia, Hình Khắc Lữ tôi đây là người như vậy sao?” Nhìn về phía Lệ Hành, anh nói rành mạch: “Tham mưu trưởng Lệ không phải là tôi muốn chúc say anh đâu. Anh xem một mình anh giữ đầu bàn người có tư lượng kém thì đâu có được, chẳng lẽ lúc kết hôn anh lại để cho một mình chị dâu đơn độc tác chiến sao? Khó có dịp vui vẻ như hôm nay, uống đi, uống mạnh lên!” Nói xong anh còn cười rộ lên.

Thấy thế, các chiến sĩ trong hội trường đều cùng nhau giơ ly lên, khí thế hùng hồn hô: “Uống mạnh lên!”

Tình huống này, tư lượng có không được thì cũng không thể không uống, Lệ Hành cũng không quan tâm nữa dù sao thì lát nữa các chiến sĩ cũng sẽ nâng mình về. Nghĩ vậy anh bung ly rượu lên, hít thở sâu vào, cuối cùng mặt mày cau có nói: “Liều mạng với các người!” Các sĩ quan ngồi cùng bàn dần đầu cười ha ha.

Hạ Hi vội vàng gấp thức ăn cho anh. Lệ Hành cười, bàn tay to dưới bàn của anh vội vỗ nhẹ lên bàn tay nhỏ của cô.

Sau đó cục diện đã không thể không chế nổi. Lấy Hình Khắc Lữ cầm đầu ‘đoàn chủ công’ mở ra một hình ảnh mới, những người xung quanh ào ào bung ly rượu lên, ‘đoàn trợ công’, ‘đoàn cơ động’ lại bị gạt ra một lần nữa, mọi người cùng nhau chạy về phía Lệ Hành. Sau đó Hạ Hoàng Hân và Hách Nghĩa Thành cũng không may mắn thoát nạn, cũng đều bị các sĩ quan vây lấy.

Đối với chuyện tập thể cùng đồng lòng như vậy, chắc chắn Lệ Hành sẽ không chống đỡ được.

Hạ Hi thấy thế muốn đứng dậy uống thay anh. Nhưng lần này Lệ Hành lại ngăn cô lại.

Lấy ánh mắt trách cô, khi Lệ Hành mở miệng thì hiếm khi có chút nghiêm khắc: “Trên người còn vết thương không thể uống! Ngoan ngoan ngồi đây đi!” Sau đó nhanh nhẹn lấy lại cái ly từ tay cô, mời rượu mọi người xong thì mình cũng uống.

Kết quả có nghĩ cũng biết, khi bữa tiệc kết thúc, Lệ Hành đã say. Cho dù có Hạ Hi đỡ, chân của anh cũng không được vững mà làm cho bình rượu trên bàn rớt xuống đất, sau đó lại lao đảo đá ngã lộn cái ghế ở bên cạnh. Nói tóm lại anh liên tục phá cái này đập cái kia.

Trong ánh mắt mọi người tràn đầy ‘quan tâm’, tham mưu trưởng Lệ vậy mà lại ngây thơ cười, miệng lại mơ hồ nói: “Cười nào!”

Hạ Hi thật sự đã bị đánh bại rồi. Nhận lấy sức nặng của Lệ Hành, cô tức giận nói: “Không cho anh uống nữa!”

Vì thế từ lần đó về sau, vốn việc uống rượu là một việc rất đơn giản, nhưng hiển nhiên nó đã trở thành khuyết điểm lớn của Lệ Hành.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Hách Nghĩa Thành cũng đã có chút say nên làm sao có thể để anh lái xe, nên Hạ Nhã Ngôn đành phải đảm nhiệm làm tài xế. Vốn định muốn đưa Mễ Kha về trước, kết quả Hình Khắc Lữ lấy lý do không tiện đường mà cản lại, dưới ánh mắt ai oán và buồn bã của Mễ Kha, Thiếu tá Hình liền nắm lấy cơ hội đưa người đẹp về.

Chờ bọn họ rời khỏi, Hạ Hoàng Huân cũng tự mình đưa Lệ Hành về.

Phẩm hạnh sau khi say rượu của Lệ Hành so với Hạ Hi thì có phần tốt hơn. Cho dù đã say tới mức không nhận ra, nhưng tuyệt đối không nói nhiều. Cho nên dù là được Hạ Hoàng Huân đưa về, cũng không ảnh hưởng đến hình tượng cao lớn của tham mưu trưởng. Chẳng qua dọc đường đi anh rất cố chấp nắm lấy tay Hạ Hi không rời, bị Hạ Hoàng Huân kín đáo phê bình.

Đặt anh yên ổn nằm trên giường xong, Hạ Hoàng Huân như anh trai uy nghiêm nói: “Lúc anh và chị dâu của em yêu đương thì cũng không dám làm ra chuyện xấu mặt Hách Nghĩa Thành, bằng không anh ta nhất định sẽ giết anh bằng ánh mắt. Còn thằng nhóc này thì ngược lại, hoàn toàn không để anh vào trong mắt.”

Hạ Hi đỏ mặt, không có sức kháng nghị: “Anh còn đi so đo với một con ma men làm cái gì chứ?”

Hạ Hoàng Huân bắt lấy đề tài. “Ma men mới nguy hiểm đấy. Chưa từng nghe say thì sẽ làm loạn sao...”

Hạ Hi đẩy anh. “Anh à...”

Hạ Hoàng Huân nở nụ cười, sờ đầu em họ mình. “Nhưng cũng không thể để em gái như hoa như ngọc của anh bị lừa đi được, em xem anh đã không để ý đến Nhã Ngôn, nên mới bị Hách Nghĩa Thành đoạt được.”

Mục Khả nghe được thì “hử” lên một tiếng, giơ tay lên thưởng cho chồng mình một cú. “Anh say nên nói mê à? Đã lớn rồi còn nói lung tung! Mau về nhà thôi, một thân toàn là mùi rượu.”

Bị cô vợ nhỏ răn dạy thì Hạ Hoàng Huân vui vẻ tiếp nhận, vừa đi ra ngoài vừa lấy giọng nói đùa giỡn nói: “Nếu nửa đêm cậu ta say mà nổi điên, thì nhớ gọi điện cho anh, anh sẽ tới thu thập cậu ấy.” Hạ Hi cười phá lên.

Về điểm này thì thật sự đã vượt qua từ lượng của anh, đêm nay Lê Hành thật sự đã uống rất nhiều, hiện tại rượu mạnh bộc phát, anh rất nhức đầu nên lăn qua lăn lại không ngủ được. Hạ Hi thấy thế, dùng khăn ẩm lau mặt cho anh, anh cũng đang hoảng tử tế để cho cô tùy ý làm, nhưng trong miệng lại nói, “Tiểu Thất, Tiểu Thất...” Tay cũng không an phận mà cố nắm lấy Hạ Hi.

Hạ Hi nhẩn nại dỗ anh như dỗ một đứa nhỏ: “Em ở đây, anh ngoan đi, đừng có lộn xộn...”

Lê Hành hí hửng như muốn xác nhận người trước mặt có phải là Tiểu Thất của anh hay không, sau đó liền cau mày nói: “Khó chịu quá...”

Cảm giác say rượu như thế nào đương nhiên Hạ Hi hiểu rất rõ nên liền ngồi ở bên giường, để Lê Hành gối lên đùi cô, dùng lực vừa phải xoa huyết thái dương của anh. “Một chút sẽ tốt thôi, nhẩn nại chút đi.”

Lê Hành “ừ” một tiếng, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại. Sau một lúc có lẽ xoa bóp đã có tác dụng, chân mày của anh cũng từ từ giãn ra. Nắm lấy tay Hạ Hi, Lê Hành thay đổi tư thế, ôm eo cô lẩm bẩm nói: “Mệt rồi, ngủ đi...”

Nếu không biết từ lượng của Lê Hành, quả thật Hạ Hi sẽ nghĩ người này già say muốn chiếm tiện nghi của cô. Say đến bất tỉnh rồi mà còn đề xuất yêu cầu ‘đi ngủ’, trực tiếp ngủ đi không phải là được sao? Nghĩ đến đây cô chợt nở nụ cười.

Có vết thương ở trên vai nên không thể dùng lực, Hạ Hi mất rất nhiều sức lực mới có thể cõi bỏ bộ quân trang của Lê Hành, sau đó lại tháo nút ở cổ áo anh ra, tiếp theo lấy chăn đắp lên người anh. Chờ sắp xếp ổn thỏa cho anh xong, chính mình cũng mệt mỏi, một thân chạy ra một tầng mồ hôi.

Thấy tư thế nằm sắp ngủ của Lê Hành như đứa trẻ, tâm Hạ Hi liền mềm ra.

Chỉ là lẳng lặng nhìn anh, nhưng lại giống như đang thân mật ôm anh. Cái loại cảm giác ấm áp xa lạ này làm cho cô muốn khóc.

Bỗng nhiên cảm thấy rất may mắn khi hai người chia tay cô vẫn kiên trì không quên anh, mà lại hoài niệm kỷ ức càng sâu.

Trong kỷ ức kia, một cậu con trai giờ đã trưởng thành trở thành một người đàn ông tràn ngập khí thế nam tính. Nhưng bất kể nói thế nào, người đàn ông ở trước mắt tên là Lê Hành, là người đàn ông yêu cô sâu đậm. Nhận thức được điều đó làm cho Hạ Hi cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Mà loại hạnh phúc này lại chân thật như vậy, làm cho Hạ Hi kiểm lòng không được mà dấn gò má của mình lên tấm lưng dày rộng và rắn chắc của Lê Hành.

Đến cuối cùng bọn họ vẫn được như ước nguyện mãi mãi ở bên nhau.

Ngắm lại liền cảm thấy rất vui.

Căn bản không khống chế được nụ cười ở bên môi, khóe môi của Hạ Hi kéo càng ngày càng lớn ra.

Lẳng lặng nằm sắp một lúc rồi Hạ Hi mới đứng dậy tắt đèn, nằm xuống bên cạnh Lê Hành.

Đang ngủ Lê Hành liền trở mình nằm nghiêng, giống như chợt tỉnh nhớ tới vết thương ở trên vai của Hạ Hi, anh liền cẩn thận nâng đầu cô gối lên tay anh, vui mặt vào cổ cô, chân thon dài duỗi như cũng ý thức được, gác lên đùi Hạ Hi, dưới tình huống không hề nặng lên cô, hoàn toàn ôm cô vào trong lòng mình.

Hạ Hi nghe anh nói mê thì thầm: “Tiểu Thất...”

Sau đó môi anh đặt nhẹ lên da cổ cô, hôn rất nhẹ. Kỳ thật một người đàn ông càng cường thế và lạnh lùng thì càng muốn thân thể ấm áp và dịu dàng của vợ mình. Hạ Hi ôm ngược lại anh, cho anh cảm giác dựa vào mà bấy lâu nay anh thường tìm trên người mẹ. Rất nhanh sau đó liền truyền đến tiếng hít thở của Lê Hành. Bộ dáng anh say rượu so với trước kia giờ lại càng ngủ yên tĩnh và trầm hơn.

Ánh trăng xuyên khe hở của rèm cửa chiếu lên mặt của Hạ Hi, nụ cười dịu dàng và điềm tĩnh của cô được chiếu rọi đặc biệt rõ ràng.

Không biết qua bao lâu, Hạ Hi đã bất tri bất giác ngủ thiếp đi ở trong lòng Lê Hành.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Hi bị tiếng gọi đánh thức rời giường, theo bản năng đưa tay kéo chăn che kín đầu, nhưng lại phát hiện toàn thân đều bị Lê Hành ôm nên căn bản cô không thể động đậy. Còn anh đang ngáy ngồ ngủ ở bên cạnh mình, hơn phân nửa thân thể đang áp lên người cô, tư thế vô cùng thân mật.

Thật sự là say quá rồi, đến tiếng gọi rời giường mà vẫn có thể bất động như vậy.

Hạ Hi cong môi cười, rút tay ra vuốt mái tóc ngắn của anh.

Nghĩ đến kỷ luật nghiêm ngặt của quân đội, nên đến cùng vẫn nhẫn tâm gọi anh: “A Hành? A Hành dậy thôi. . .A Hành?” Hạ Hi luôn biết Lê Hành xưa nay ngủ rất dễ thức nhưng lần này thật sự là quá say nên mới bất động như vậy, kết quả lại phát hiện nhiệt độ cơ thể của anh cực kỳ cao.

Có kinh nghiệm lần trước, phản ứng đầu tiên của Hạ Hi là: phát sốt!

Chuông báo động trong lòng vang lên mãnh liệt, Hạ Hi trở mình đứng dậy, bàn tay để lên trán anh, đúng là nóng hằm hập.

Thất vọng vì bản thân mình ngủ quá sâu nên không phát hiện thân thể của anh có điểm khác thường, trước tiên Hạ Hi gọi điện cho Hạ Hoàng Huân, sau đó vội vàng rửa mặt thay quần áo, khoác quần trang lên người anh xong, ở bên ngoài cũng đã vang lên tiếng đập cửa.

Không chậm trễ lấy một phút, Lê Hành trực tiếp được đưa vào bệnh viện quân y.

Sau đó là tiếp tục sốt cao tới 42 độ trong vòng năm ngày, từ đầu tới cuối Lê Hành đều ngủ đến hôn mê bất tỉnh.

Khi bác sĩ đang tìm cách điều trị mới, Hạ Hi cũng không cãi nhau giống như lần trước, mà là chạy ra khỏi bệnh viện quân y.

Chờ tới khi Hạ Nhã Ngôn nghe tin chạy tới, cô ấy đã cầm hai chai rượu trắng 60 độ trở lại.

Thấy Hạ Hi không giải được nút thắt là Lê Hành, Hạ Nhã Ngôn vội hỏi: “Tiểu Thất em muốn làm gì đây?” Lời nói ra đã muốn đưa tay kéo cô.

Hạ Hi thoát khỏi tay cô ấy, giọng ra lệnh nói, “Chị đi ra ngoài đi. Đừng để cho ai vào đây.”

Về mặt Hạ Nhã Ngôn rất mệt mỏi, liên tục mấy buổi rồi chưa được nghỉ ngơi tốt nên làm cho đầu óc xoay chuyển không kịp với suy nghĩ của Hạ Hi. Cô hỏi tới cùng: “Rốt cuộc thì em muốn làm gì?”

Hạ Hi bỏ qua tay cô ấy, “Em đã bảo chị đi ra ngoài mà!” Nhìn lại ánh mắt của Hạ Nhã Ngôn, cô nói: “Các người đã không có cách thì em sẽ nghĩ ra cách khác!”

Chạm phải ánh mắt ảm đạm nhưng tỏ ra quật cường của cô, Hạ Nhã Ngôn xoay người đi ra ngoài.

Đóng cửa phòng bệnh lại, Hạ Hi đổ rượu vào chậu, dưới tình huống không trộn với nước mà thấm ướt khăn lau người cho Lê Hành. Khi cô cởi áo ngoài của Lê Hành ra, khi ánh mắt chạm phải vết thương lớn nhỏ trên người anh, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống, rơi từng giọt lên da của anh.

Cô sớm nên nghĩ đến chứ, quân hàm của anh lấy đầu phải là dễ. Theo trung bình cứ bốn năm quân hàm liền tiến thêm một bậc. Chỉ ngần ngừ trên sáu năm, anh từ một thiếu úy nhỏ tiến lên thành trung tá. Sáu năm, anh liên tục thăng lên bốn cấp. Đó là một loại tiến bộ và vinh quang, nhưng ở sau lưng lại vinh quang chói không biết bao nhiêu là tâm huyết? Hạ Hi không thể tưởng tượng ra.

Khó trách anh đã từng nói: “Không phải là lính thì không bao giờ biết được quân hàm quan trọng như thế nào!”

Thì ra đó là anh dùng mạng để đổi lấy!

Khó trách hai người đã thân mật như vậy, nhưng một người đàn ông to lớn như anh thậm chí không chịu để lộ ra cánh tay trước mặt cô. Thì ra anh sợ cô nhìn thấy những vết sẹo xấu xí trên người anh.

Tim run rẩy, cô mon trón cơ thể của anh, Hạ Hi cắn môi dưới để đè nén lại tiếng khóc. Nhưng cuối cùng cô cũng không để nỗi ngực mình mà thất thanh khóc rống lên, nói năng lộn xộn cầu xin: “A Hành, anh sẽ không có việc gì đâu, anh còn chưa cưới em mà, anh mau tỉnh lại đi. . .Sau này em sẽ ngoan ngoãn, không bao giờ giận anh hay ức hiếp anh nữa, A Hành. . .”

Nghe thấy trong phòng bệnh truyền tới tiếng khóc, hốc mắt của Hạ Nhã Ngôn cũng lập tức ảm ướt. Cô không hề nghĩ tới sau khi bị thương thì thể chất của Lê Hành lại đặc biệt như vậy, bởi vì uống rượu làm người nóng chính là nguyên nhân chính dẫn đến việc sốt cao hoài không giảm. Cô tự trách mình không ngăn cản uống giùm anh vài ly rượu trong tiệc chúc mừng.

Lúc Hách Nghĩa Thành tới thì thấy Hạ Nhã Ngôn đứng ngoài phòng bệnh lau nước mắt. Anh liền hoảng sợ chạy tới hỏi: “Lê Hành sao rồi? Chưa hạ sốt sao?”

Hạ Nhã Ngôn ngắt đầu, hai mắt ngấn lệ mờ mịt nhìn anh: “Đều là tại anh, cần gì phải chúc cho cậu ấy say hả? Anh có biết lần này phát sốt là do cồn

mà ra hay không? Hách Nghĩa Thành em nói cho anh biết, nếu Lê Hành có chuyện gì không may thì chúng ta cũng xong rồi đấy!”

Nhìn chằm chằm vào mặt cô, sắc mặt của Hách Nghĩa Thành cũng trầm xuống. “Em nói vậy bậy bạ cái gì đó!” Nghe thấy tiếng khóc của Hạ Hi, anh mới ý thức được chuyện này rất nghiêm trọng, nên muốn xoa dịu tình hình nói: “Lê Hành là loại người nào chứ? Đó là bộ đội đặc chủng đã chịu qua sự huấn luyện tàn khốc và nghiêm khắc, cậu ta sẽ không để mình dễ dàng ngã xuống như vậy đâu. Em cũng đừng tự dọa bản thân mình. Nếu đến em cũng rối loạn, Hạ Hi phải làm sao bây giờ?” Sau đó không chấp Hạ Nhã Ngôn đang giãy dụa mà ôm cô vào lòng, an ủi vỗ nhẹ lưng cô.

Sau khi bình tĩnh lại Hạ Nhã Ngôn đã đi tới phòng viện trưởng.

Thiếu Vũ Hàn mới đi giao lưu học tập từ nơi khác, vừa mới xuống máy bay liền vội vàng chạy tới phòng bệnh. Thấy Hạ Hi dùng rượu liên tục lau người cho Lê Hành, anh không ngăn cản, nhưng lại tới đo nhiệt độ cơ thể của Lê Hành, đưa thuốc mới cho y tá truyền nước biển.

Đêm khuya, nhiệt độ cơ thể của Lê Hành đã giảm xuống 37 độ. Sáng sớm anh bị bàn tay nhỏ của Hạ Hi vỗ vào mặt đánh thức.

Chậm chậm mở mắt ra, anh sần giọng nói: “Em àm ỉ đến nỗi anh ngủ...” Lờn vừa mới ra khỏi miệng, mới ý thức cổ họng của mình khàn rất dễ sợ, ngẩng nhìn bốn phía, thật lâu sau mới phản ứng kịp mình đang ở đâu.

Nhấn mi lại anh hỏi: “Anh say đến mức nằm viện luôn hả?”

Một giây sau, Hạ Hi dựa đầu vào trong lòng anh: “Còn ngủ nữa? Anh đã ngủ năm ngày rồi, con heo...” Dùng lực đâm vào người anh hai lần, giọng mang theo tiếng khóc ra lệnh, “Về sau không được khoe sức mà uống rượu nữa! Một giọt cũng không được.”

Lực tay của cô thật sự rất lớn, Lê Hành bị đánh tới nhủi mảy, nhưng không ngại bày tỏ tâm tình của mình, khàn giọng nói: “Anh chữa! Lần sau không bao giờ uống nữa.”

“Nhẹ một chút, trên vai còn bị thương đấy. Đã hứa với em rồi thì khẳng định sẽ chữa, có khi nào anh nói chuyện mà thất hứa đâu.” Sau đó yêu thương vỗ lưng của Hạ Hi. “Nhìn xem sức chịu đựng kia, vừa khóc vừa cười.” Để Hạ Hi cắn vào cẳng cổ anh một ngụm.

Biết mình bị sốt năm ngày, Lê Hành dựa đầu vào giường nhìn chằm chằm khuôn mặt vàng vọt của cô. “Cho nên em đã năm ngày không nghỉ ngơi?”

Ánh mắt dừng lại, Hạ Hi yếu ớt nói: “A Hành, anh dọa em sợ đó.”

“Cô bé ngốc.” Lê Hành thờ dài, nắm lấy ôm cô qua, nửa cung chiều nửa hứa hẹn nói: “Đừng sợ, anh bảo đảm sẽ chăm sóc mình thật tốt, giao em cho người khác anh sẽ rất lo lắng.”

Hạ Hi vươn tay ôm lại thất lưng của anh: “Em chỉ muốn có anh thôi!”

Câu trả lời của cô đã được Lê Hành trả lại bằng một cái ôm thật chặt.

Lúc này cửa phòng được đẩy ra, một người mặc một bộ quân phục và một người sĩ quan đi tới. Hai người ôm nhau cần phải tách ra.

Hạ Hi xoay người lại. “Ba?” Hai má nhợt thời đỏ lên.

Cùng lúc đó, Lê Hành kinh ngạc. “Thủ trưởng?”

Đúng vậy người đến chính là Hạ Hoành cùng với Thủ trưởng Thiếu tướng Trần người không phê chuẩn cho Lê Hành rời khỏi đội đặc chủng. Bởi vì Lê Hành sốt cao không hạ xuống, Hạ Hi không ngủ suốt đêm nên đã kinh động tới Hạ Hoành, ông đặc biệt đi tới thăm. Về phần Thiếu tướng Trần, ông còn tới quân đoàn 532. Nói cách khác kỳ thật ông đặc biệt muốn tới đây tìm Lê Hành.

Tướng mạo Thiếu tướng Trần cũng rất thông thường, cho dù khóe mắt có chút nếp nhăn sâu, nhưng tổng thể lại làm cho người ta cảm thấy rất uy nghiêm và tràn đầy sức sống. Lấy ánh mắt yêu thương và hòa ái nhìn thân thể gầy gò của Hạ Hi, giọng ông vang lên mùi thơm trung khí. “Đây chính là cô bé Tiểu Thất mà làm cho ‘Phán Quan’ nhớ mãi không quên sao?” Xoay lại liếc nhau với Hạ Hoành, ông hí hóp mắt nở nụ cười. “Lão Hạ ông so với tôi có phúc khí hơn nha.”

Hạ Hoành cười nhạt, khi mở miệng thì chỉ nói hai chữ: “Không dám.”

Thì ra Hạ Hoành và Thiếu tướng Trần là người quen.

Thật ra, Hạ Hoành đã được Hạ Hi báo trước đó nên đã biết chuyện Hạ Hi và Lê Hành đang yêu nhau, chẳng qua Hạ Tri Dư lại đóng vai trò gì đó ở giữa tình cảm của bọn họ, làm cho bọn họ phải chia tay thì Hạ Hoành lại không biết.

Vào một ngày hơn một năm trước, có lẽ Hạ Hi phải ra cửa gấp nên quên cất đi, Hạ Hoành ở trong phòng đã nhìn thấy bức ảnh chụp chung với Lê Hành mà cô đã trân quý cất giữ cùng với trang giấy tràn đầy hai chữ Lê Hành ở trên bàn học.

Thông minh như Hạ Hoành thì lập tức đã nhận ra đó là tên của một người con trai, tên của một cậu mà con gái mình thật sự yêu.

Biết người mệnh mệnh, muốn tìm một người như mò kim đáy biển. Trước đó Hạ Hoành đã gọi điện trước cho vợ trước của mình là Hề Diễm Đình, khi biết được người đàn ông mà con gái mình yêu là một quân nhân, ông đã trực tiếp xin ông cả của mình Hạ Diễm giúp, sử dụng quan hệ ở trong quân đội

tra. Khi tra được ở đội đặc chủng của tỉnh X có một quân nhân tên là Lê Hành, chính là lúc Lê Hành bị thương và mất trí nhớ.

Hạ Hi cũng không biết, Hạ Hoành đã ngồi máy bay suốt đêm cố ý tới đội đặc chủng của tỉnh X, đã xác nhận Lê Hành đang bị thương có phải là cậu học sinh ở trong tấm ảnh hay không. Rồi sau đó Lê Hành lại thuận lợi được điều về quân đoàn 532, ngoài trừ nguyện vọng của cá nhân anh, thì nó còn là ý kiến của Hạ Hoành.

Không phải chưa từng nghĩ tới muốn báo tình hình hiện tại của Lê Hành cho Hạ Hi biết, nhưng trải qua suy nghĩ, Hạ Hoành lại không biết rõ lắm trong lúc đó giữa hai đứa nhỏ đã xảy ra chuyện gì, nên mới lựa chọn im lặng. Ông cảm thấy chuyện tình cảm thì cho dù cho là người làm cha như ông thì cũng không tiện nhúng tay vào. Nhất là khi chính tai nghe được Lê Hành lúc bệnh đã thường gọi nữ danh của Hạ Hi, ông tin rằng tình cảm giữa bọn họ vẫn thật sự sâu nặng.

Hạ Hoành không nhận được nhớ tới, có lẽ lúc đó hai đứa nó đang cần một cơ hội. Vì thế người từ trước tới nay chưa cầu xin người khác như ông, lần này lại đi cầu xin Thiếu tướng Trần giúp đỡ, mời bạn già phối hợp ở bên trong để Lê Hành thuận lợi được điều trở về thành phố A. Cứ như vậy, sau mấy lần cố gắng của Thiếu tướng Trần, vì nguyên nhân lập công mà thăng chức lên thiếu tá của Lê Hành mà anh thuận lợi được điều về nhiệm chức tham mưu trưởng của quân đoàn 532 của thành phố A.

Thật không ngờ lúc bọn họ còn trẻ đã phạm lỗi lầm mà giờ lại được người lớn giúp đỡ, Lê Hành và Hạ Hi cảm thấy rất xấu hổ.

Hạ Hoành mở miệng trước, ông nói: “Lê Hành, với năng lực của cháu thì lúc đó cháu có thể sẽ đi lên những bậc thềm rất cao, nhưng mong cháu tha lỗi cho tâm tư của một người làm cha như chú. Chú biết cháu sẽ hiểu được tâm tư của chú.” Lúc đó ông đã từng cân nhắc để Lê Hành làm thuộc hạ của Hạ Hoành Huân, là muốn tạo cơ hội cho anh gặp Hạ Hi.

Vỗ lên vai Lê Hành, Thiếu tướng Trần mỉm cười nói: “Phán Quan à, lão Hạ đối với người con rể như cậu thật sự quá tốt, sau này cậu nên đối tốt với Tiểu Thất một chút, bằng không tôi cũng không về phe cậu đâu...”

Trong con người nổi lên tia sáng như lưu ly, Hạ Hi ngập ngừng kêu: “Ba...”

Hạ Hoành yêu thương cười: “Lời xin lỗi và cảm ơn thì con khỏi cần phải nói, ba muốn chính là Tiểu Thất của ba được hạnh phúc.”

Hạ Hi cúi đầu cố gắng kiềm lại nước mắt.

Ánh mắt rơi trên khuôn mặt có chút tiêu tụy của Lê Hành, Hạ Hoành lấy thân phận là ba nói: “Lê Hành, cho dù Tiểu Thất là con gái yêu quý của chú, nhưng chú cũng không phủ nhận con bé còn nhiều khuyết điểm, hi vọng cháu bao dung cho nó nhiều hơn. Đồng thời chú cũng muốn xin cháu, cần phải chăm sóc cho mình thật tốt, bằng không làm sao chú có thể yên tâm giao con gái lại cho cháu đây?”

Lúc này tâm tình của Lê Hành cực kỳ phức tạp, bất ngờ, cảm động, cảm ơn, mỗi loại cảm xúc đều có. Anh chăm chú lắng nghe, trịnh trọng hứa hẹn: “Xin chú Hạ cứ yên tâm!”

Hạ Hoành gật đầu. “Nghỉ ngơi cho tốt đi, tuần sau mẹ Tiểu Thất về nước, chúng ta cùng đi đón bà ấy.”

Trong mắt sâu không thể che dấu được ánh sáng, Lê Hành nói: “Dạ được!”

Thiếu tướng Trần thì không nói rõ mục đích đến, gần như chỉ là muốn đến thăm một thuộc hạ bị bệnh mà thôi, nhưng lúc gần đi thì lại nói hàm ý khác. “Tôi sẽ ở lại thành phố A vài ngày, xem ngày nào rảnh chúng ta ôn lại chuyện xưa.”

Chú ý thấy vẻ mặt ngưng trọng rồi biến mất của Hạ Hoành, Lê Hành gật đầu.

Hai ngày sau, Lê Hành xuất viện. Sau khi khen tập thể đoàn, Hạ Hoành Huân liền phê chuẩn cho Lê Hành nghỉ nửa tháng.

Vì muốn chào đón tham mưu trưởng Lê đến, Hạ Hi đã sớm rời giường chuẩn bị phòng, rất sợ thủ trưởng phê bình cô vì công việc dọn dẹp kém. Lúc đang vội vàng sửa sang lại phòng sách, Nhan Đại điện thoại đến, sau khi bắt máy cô ấy thật sự không vui nói: “Các người làm sao vậy? Một người bị thương cũng không hề môi, một người ra nước ngoài cũng không nhắn lại một câu, muốn coi mình là không khí à?”

“Ra nước ngoài? Ai ra nước ngoài?”

“Còn ai vào đây nữa, là ông chủ lớn Tiêu chứ ai!”

Tiêu Dận ra nước ngoài rồi hả? Hạ Hi rất kinh ngạc.

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Hi liền gọi vào di động của Tiêu Dận, đang báo hiện tại máy không ở trong vùng phủ sóng. Như đang biết toàn bộ thế giới đang muốn tìm anh, Hạ Hi nhận được bưu phẩm của Tiêu Dận, chỉ có chín chữ: “Nghỉ phép ra nước ngoài, ngày về chưa định!”

Ngồi trước máy tính, Hạ Hi lâm vào suy tư. Đến khi Lê Hành chậm chạp ôm cô từ phía sau, cô mới giật mình hoàn hồn.

Môi nhẹ nhàng hôn lên cổ cô, Lê Hành nói nhỏ: “Biết rõ anh sẽ đến mà cũng không ra nghênh đón là sao? Nói đi, kêu anh làm sao trừng phạt em đây hả?”

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54

Lệ Hành tới đây từ quân khu, nên ngày nghỉ của anh chính thức bắt đầu. Từ khi tốt nghiệp tại trường quân đội cho đến sau khi vào bộ đội đặc chủng, Lệ Hành cơ hồ chưa từng xin nghỉ. Vốn mỗi năm đều có ngày nghỉ, chẳng qua không có Hạ Hi ở nơi đó, nên anh cũng không trở lại. Lần này thì được rảnh rồi, nên tự nhiên muốn ở cùng Hạ Hi. Cho nên trước đó anh đã xin sự sắp xếp của thủ trưởng, kết quả Hạ Hi vung tay lên nói: “Nửa tháng sau này, tham mưu trưởng Lệ hoàn toàn do em sắp xếp!” Nói cách khác, không cần phải sắp xếp gì hết.

Thật ra Lệ Hành cũng không muốn cô phải sắp xếp cho anh thay vì nghỉ ngơi. Dù sao mẹ vợ tương lai sắp từ nước ngoài trở về, vết thương ở trên vai của Hạ Hi cũng chưa có khỏe lại, anh không hi vọng mấy người lớn phải lo lắng. Dù sao việc chăm sóc tốt cho Hạ Hi, sau này sẽ trở thành trách nhiệm của anh.

Thoát ra khỏi sự lo lắng và hoài nghi về chuyện Tiêu Dận ra nước ngoài, Hạ Hi xoay người lại ôm cổ Lệ Hành, như làm nũng như giận hờn nói: “Không phải bảo tôi mới qua sao, gạt người ta!” Trong lòng lại thấy vui sướng vì anh đã tới sớm.

Thu lại ánh mắt đang nhìn trên màn hình máy tính, Lệ Hành xoay mặt lại dán mặt lên mặt cô cọ nhẹ, vô cùng lưu luyến nói: “Nhớ em mà!”

Hạ Hi cười rất dịu dàng, rồi sau đó lại cắn một ngum trên mặt anh.

Nghe nói khi một cô gái cắn người đàn ông, thì cô ấy thật sự rất yêu người đó. Bởi vì hôn môi cũng không biểu hiện là cô ấy thích người đàn ông đó, cho nên mới dùng cắn. Trùng phạ ngọt ngào này, tin chắc rằng không có người đàn ông nào chống cự lại được. Bao gồm cả Lệ Hành.

Khi bị ôm ngồi ở trên bàn, đứng ở giữa hai chân cô, trán anh và cô cùng đối nhau, sau đó cô cũng rũ mắt xuống và hơi cúi đầu xuống, anh dịu dàng hôn lên môi cô.

Ôm lấy thắt lưng của anh, Hạ Hi hé miệng ra, tùy ý anh nhẹ nhàng lướt qua những chỗ ngọt ngào trong miệng cô, tùy ý anh hôn từ dịu dàng trở nên kịch liệt mà xâm nhập vào.

Vừa hôn xong, Lệ Hành đè gáy cô vào lòng anh.

Nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, Hạ Hi theo bản năng ôm chặt anh hơn.

Lệ Hành vuốt tóc cô, khẽ trách: “Lại quên lời anh nói rồi phải không? Không phải đã bảo em nên ngoan ngoãn ở nhà, không được lộn xộn rồi mà. Giờ em lại đang làm cái gì đó?” Khi Lệ Hành tới thì Hắc Hủ Tử đang ghé vào cửa, mà cửa phòng cũng không khóa, túi rác thì đang ở bên ngoài, vẫn chưa vứt đi, thì anh liền biết bạn gái mình đang làm việc ở bên trong.

Hạ Hi nháy hai mắt đen láy, cây ngay không sợ chết đứng giải thích: “Chỗ của em tương đối lộn xộn, sợ tham mưu trưởng phê bình nên mới gấp gáp sửa sang lại.”

Vẫn rất thành thật. Lệ Hành cười khế. “Nói mà không biết ngượng, vậy học xong ở trường cảnh sát thì thành công toi rồi.”

“Anh nói miễn sao không phải bắt tội phạm là được mà? Đồng ý là em học ở trường cảnh sát nhưng cũng không phải về nội vụ, việc này với việc bắt tội phạm chẳng giúp được gì, cho nên,” Ngẩng mặt lên cười hi hi hỏi “Về tình có thể tha thứ hay không?”

Anh cười, cùng đối mũi với cô. “Ừ, quả thật về điểm thiếu sót nhỏ ấy cũng không đáng để nhắc tới nữa.”

Hạ Hi nhe răng cười, cọ rồi lại cọ mặt mình trước ngực anh.

Ngày nghỉ của Lệ Hành đã đưa hết cho Hạ Hi. Cho nên từ khi anh được nghỉ ngơi, hai người như một đôi vợ chồng nhỏ bắt đầu cuộc sống ‘sống chung’.

Sáng sớm, Lệ Hành dựa theo đồng hồ sinh học của mình là đúng năm rưỡi sẽ rời giường, rồi chạy bộ xung quanh khu bọn họ ở, thuận tiện mua về một bữa ăn sáng nóng hổi, sau đó hôn môi đánh thức cảnh sát Hạ Hi đang tham ngủ. Buổi sáng Lệ Hành dẫn Hạ Hi tới bệnh viện đổi thuốc, rồi nói chuyện phiếm với Hạ Nhã Ngôn ở trong căn tin của bệnh viện quân y. Kết quả hai người không có hình tượng mà cướp đồ ăn của chị họ, sau đó Lệ Hành còn khoe khoang gọi điện báo cáo với Hách Nghĩa Thành: “Đồ ăn của chị đầu quả thật không tệ.”

Chị dâu? Đây là cái thân phận gì đây hả.

Quả thật không phải là nói bậy, mà là càng nói càng bậy.

Sau đó Hạ Nhã Ngôn và Hạ Hi cùng xoa huyết thái dương.

Nhưng Hách Nghĩa Thành lại nở nụ cười. “Trái lại thẳng thớm cậu lại rất rảnh rang đó, tôi bận đến nỗi ngay cả tới thời gian viết báo cáo kết hôn còn chưa

có.” Sau khi quân diễn kết thúc, đồng chí tham mưu trưởng vội vàng đến không có cách nào, ngoại trừ lần đó vào buổi tiệc chúc mừng mượn rượu mạnh mẽ giữ Hạ Nhã Ngôn ở lại nhà mình, nhưng mấy ngày nay hai người cũng chưa được gặp mặt.

Lòng Lê Hành rất tốt, nhìn Hạ Hi rồi anh lại bước tới chỗ khác tránh hai chị em nhà họ Hạ, đề nghị với Hách Nghĩa Thành. “Vừa đúng lúc tôi cũng muốn viết báo cáo kết hôn, nếu không chúng ta cùng tổ chức tiệc cưới chung với nhau đi? Rất là náo nhiệt.”

Hách Nghĩa Thành búng tỉnh hiểu ra: “Có phải cậu chê động tác của tôi chậm làm chậm trễ việc cậu cưới Hạ Hi có phải không?”

Lê Hành cười vang, “Đâu có đâu có, anh nghĩ nhiều quá rồi. Chủ yếu là tôi mất kiên nhẫn và hơi nóng lòng, chỉ muốn lần này làm thật là nhanh.”

Hách Nghĩa Thành hừ một tiếng, sau đó lại thờ dài. “Tôi cũng rất gấp, nhưng chị dâu cậu lại nói ông cụ bên kia vẫn còn để ý tới thân phận của hai đứa, gần đây tôi lại bận quá không có thời gian qua thăm.”

Lê Hành trêu chọc nói: “Thời gian sẽ tan biến như bọt biển, dùng cho tốt vào. Anh cũng đừng mỗi ngày chỉ chăm lo cho sự nghiệp, phải nắm chặt lấy thời gian. Về vấn đề kết hôn này quyết không được lơ là.”

Người ta nói tình yêu của quân nhân đều giống như hoa hồng trong tủ lạnh, đều đóng băng lại. Nhưng nói đến cùng, ngoại trừ thân phận của bọn họ là quân nhân ra thì bọn họ cũng là đàn ông, rất cần một người phụ nữ dịu dàng, cần một tình yêu để an ủi mình. Nhà đối với bọn họ mà nói là rất quan trọng.

Hách Nghĩa Thành bật cười. “Sinh khí dồi dào lại rồi có phải không? Thăng nhóc thôi!”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Lê Hành dẫn Hạ Hi đi thăm đồng đội.

Sau khi Lê Hành được điều về thành phố A, trưởng quân đội và các chiến hữu ở quân đội vẫn chưa có dịp gặp họ, vừa đúng lần này có thời gian, anh liền liên lạc với nhóm bạn thân trước kia ở trường quân đội là Sáu Tử, làm trong binh đoàn pháo liên trường.

Vốn Sáu Tử ở trong trường đội quân cũng là người quậy có tiếng, nhưng khi biết Lê Hành có hai gạch hai sao trên vai, anh đã trêu đùa nói: “Chuyện tốt gì cũng bị cậu chiếm, sự nghiệp tình yêu đều tốt đẹp, còn muốn chờ cho anh em một con đường sống không đây?”

Lê Hành cười. “Con trai của cậu cũng sắp biết đi mua nước tương rồi, còn mình thì vẫn còn đang làm cách mạng, ai mới nên là người có ý kiến đây?”

Mới hai mươi lăm tuổi đã kết hôn, tốc độ của Sáu Tử rất là nhanh, lập tức đi công chứng, giờ đứa nhỏ cũng đã biết chạy, chỉ tiếc là vợ chồng vẫn còn sống riêng.

Sáu Tử cười ha ha, cười nhìn Hạ Hi. “Đây không phải là Hạ Hi của cậu sao, A Hành của chúng tôi đã chờ bông hoa nhỏ là em đến chừng này, thế chừng nào em mới có câu trả lời đây? Cũng đừng nói anh không nhắc nhở em, tình hình cậu ta rất ưu tú, chắc chắn, sự nghiệp thành công thì không nói làm gì, lại còn rất đẹp trai nữa chứ, rất dễ bị người khác đoạt lấy làm đó, một đang lưu hành bây giờ là theo đuổi con trai đó...”

Nói còn chưa xong đã bị Lê Hành thương đời đùa lên đầu, đồng chí tham mưu trưởng mỉm cười nói: “Cậu muốn dọa cho cô ấy bỏ đi à, không nhớ năm đó nhờ sự tán dóc của cậu sao?”

Nhìn Hạ Hi, Sáu Tử cười vui vẻ: “Mình nói thật đó, không phải đang làm trò cười đâu. Đây là thời điểm nên cấp cho A Hành một cái công đạo, chẳng lẽ em muốn nhẫn tâm để cậu ta đi làm hòa thượng sao?”

Tự dưng bị trúng đạn. Hạ Hi cũng không cam lòng yếu thế, “Em xem anh nên cho chị dâu một cái công đạo mới đúng? Anh có nói cho chị ấy biết khi còn ở trong trường quân đội anh đã sống chết theo đuổi mấy chị gái xinh đẹp chưa? Nếu chị ấy biết thành tích của anh, chắc chắn sẽ dẫn con trai anh đi.”

“Vẫn là em miệng lưỡi bén nhọn.” Sáu Tử không cười nổi nữa, lập tức đấm Lê Hành một cú, “Cậu làm tham mưu trưởng thì đừng chỉ lo tập trung huấn luyện nữa, cũng nên bỏ thời gian ra dạy vợ đi.”

Lê Hành cung chiều xoa đầu Hạ Hi, trong mắt dịu dàng bắn ra bốn phía: “Mình muốn nhưng lại không có tài ăn nói.”

Hạ Hi thề lưỡi cười, nịnh nọt gấp thức ăn cho Trung tá, bộ dáng ân ái đó làm cho Sáu Tử tức đến đỏ mặt.

Sáu Tử nghe nói Lê Hành vào bộ đội đặc chủng rồi bị thương nên không được đụng vào rượu, nên tự nhiên cũng không muốn chuốc say anh, nhưng hai người nhiều năm không gặp nên rất vui, Hạ Hi cũng không từ chối thay mặt Lê Hành uống hai ly, không hại thân lại rất vui vẻ.

Buổi gặp mặt này kéo dài rất lâu, Hạ Hi cùng bọn họ nhớ lại khoảng thời gian họ ở trường quân đội, nghe Sáu Tử nói sau khi tốt nghiệp liền về quân đội, từng bước gian nan nhưng lại được thăng chức nên rất vui, rồi lại nói đến những chuyện lý thú của chiến hữu và vật và của Lê Hành ở trong bộ đội đặc chủng. Cô cảm thấy thân là một quân nhân, bên ngoài nhìn vô cùng kiên cường và mạnh mẽ, nhưng trên thực tế bên trong bọn họ lại là người đàn ông bình thường cần một người phụ nữ dịu dàng và chăm sóc. Ví dụ như Sáu Tử, khi nói đến vợ của mình phải mỗi ngày lo toang cho cuộc sống một mình, trong mắt anh lại đỏ lên vì áy náy.

Người ta đều nói danh từ chị dâu là một danh từ rất vinh quanh nhưng cũng rất đáng thương. Nhưng ở trong lòng quân tử, các cô ấy vẫn cảm thấy kiêu ngạo và tự hào. Cho dù những người đàn ông của các cô ấy không phải là tài sản riêng, bọn họ là của đất nước và nhân dân, nhưng các cô ấy vẫn nguyện ý yên lặng chờ người đàn ông của mình có thể quay về nhà khi họ muốn.

Tình yêu này, sự hi sinh và đạt được này, người ngoài không thể hiểu được.

Đột nhiên nhớ đến chuyện ba mẹ ly hôn, Hạ Hi không chịu được mà gọi điện cho Hề Diển Đình.

Khi máy được nối, cô nói: “Mẹ, ba đã đợi mẹ mười tám năm rồi.”

Hề Diển Đình im lặng, Hạ Hi biết bà đang khóc, sau đó cô nói: “Ba nói cuối cùng ba cũng không thể tìm được một người như mẹ, nguyện ý dù bất kể chuyện gì cũng để đèn sáng chờ ba về nhà. Mà ba cũng không muốn để mẹ phải chờ!”

Rốt cuộc ở bên kia cũng đã truyền đến tiếng khóc của Hề Diển Đình.

Hạ Hi nói lại cho Hạ Hoành biết về chuyện cô gọi cho Hề Diển Đình và chộc cho bà khóc, Hạ Hoành nghe xong thì im lặng thật lâu rồi mới nói: “Hồi đó mẹ con sợ con cô đơn nên muốn con có một đứa em, chờ thật vất vả mới có, nhưng bởi vì ba mới nhậm chức nên không có thời gian đưa mẹ con đi bệnh viện kiểm tra. Trên đường đi bà ấy gặp chuyện ngoài ý muốn, đứa nhỏ liền...”

Đó là chuyện mười tám năm rồi. Một kẻ lưu manh mất đi nhân tính vì muốn trả thù Hạ Hoành vì anh trai mình bị phán tử hình, anh ta liền lái xe tải đụng vào xe taxi mà Hề Diển Đình đang ngồi, cứ như vậy đứa nhỏ đã không còn. Cho dù chuyện không phải là lỗi của Hạ Hoành, nhưng sau khi hai ông bà nhà họ Hề biết được con gái trải qua thập tử nhất sinh nên mới không bao giờ tha thứ cho con rể.

Nhớ khi Hạ Hoành chạy tới bệnh viện, Hề Diển Đình vẫn còn đang ở trong phòng cấp cứu, ba Hề run rẩy thương cho Hạ Hoành một cái tát, nằng: “Đình Đình là vợ của cậu, cậu chăm sóc con bé như thế nào hả?”

Tránh cũng không có chỗ núp nên cứ như vậy chịu cái tát của cha vợ, Hạ Hoành chỉ có thể cúi đầu không ngừng nói: “Đều là con không tốt, là con sai, là con sai...”

Sau khi Hề Diển Đình xuất viện, có một khoảng thời gian thật dài bà không chịu mở miệng, chẳng qua chỉ ôm Hạ Hi, rồi vỗ về cái bụng bằng phẳng của mình ngồi ở trên sân thượng ngắm người, không bao lâu bà liền đưa ra quyết định ly hôn. Khi mở miệng giữ lại nhưng vô ích, Hạ Hoành hút thuốc hết một đêm ở phòng khách, cuối cùng ông cầu xin: “Để con gái ở lại với anh, anh lấy mạng mình thế, nhất quyết sẽ không để con bé xảy ra bất cứ chuyện gì.” Ông không muốn vì vợ mà buông tay với sự nghiệp, nhưng ông cũng không thể ích kỷ bắt bà ấy phải ở bên cạnh ông. Nhìn tình tình bà yếu đuối, cần một người đàn ông có thể dành nhiều thời gian chăm sóc bà, ông cảm thấy nếu bản thân mình không thể cho bà một cuộc sống bình yên thì nên để cho bà đi.

Tất nhiên là Hề Diển Đình không đồng ý, bà nện ngào nói: “Cái gì tôi cũng không cần, chỉ cần mỗi Tiểu Thất.”

“Xin em để cho con bé ở lại với anh. Anh đáp ứng em nhất định sẽ chăm sóc con bé tốt nhất, lúc nào em cũng có thể đến thăm con bé. Mặc dù chúng ta chia tay nhưng con bé vẫn là con chung của chúng ta không phải sao?” Tạm dừng lại trong giây lát, Hạ Hoành lau mặt, quay lưng lại. “Em đã đi rồi, thì Tiểu Thất chính là người quan trọng nhất đối với anh trong cuộc đời này.”

Những lời này có phân lượng quá nặng, tình cảm ẩn chứa lẫn nhau làm hai người không thờ nổi. Hề Diển Đình khóc, nước mắt của Hạ Hoành cũng chỉ có thể rơi ở trong lòng. Qua hôm sau bọn họ ly hôn, ngoại trừ Tiểu Thất, tất cả tài sản Hạ Hoành đều đưa hết cho vợ. Mà trừ tấm ảnh một nhà ba người của bọn họ ra, Hề Diển Đình cũng chẳng mang theo bất cứ thứ gì.

Hạ Hoành đã thực hiện được lời hứa của ông, cho Hạ Hi một tình yêu thương sâu sắc, kiên trì không bước thêm bước nữa. Mà từ trước đến nay Hề Diển Đình cũng không thiếu người theo đuổi, bất kể là cha mẹ hay là bạn bè ở bên cạnh đều tận tình khuyên bảo bà, nhưng bà vẫn cố chấp sống độc thân cho tới bây giờ. Bây giờ mười tám năm đã trôi qua, hai ông bà nhà họ Hề cũng bắt đầu hối hận vì không nên bức con gái và con rể ly hôn. Bởi vì bọn họ phát hiện, ngoại trừ Hạ Hoành ra, không ai có thể mang lại hạnh phúc cho con gái mình. Nhưng tất cả mọi thứ dường như đã quá muộn. Bọn họ cũng không có cách nào thu hồi lại lời nói năm xưa. “Nếu con cứ tiếp tục kiên trì ở cùng với nó thì đừng nhận chúng ta nữa. Chúng ta nuôi con lớn như vậy, không muốn cả ngày đều sống trong sự lo lắng, không muốn người đầu bạc phải tiễn người đầu xanh.”

Đây là lần đầu tiên Hạ Hoành nói về chuyện ly hôn của mình với Hề Diển Đình cho Hạ Hi nghe, lúc còn nhỏ Hạ Hi không hiểu hỏi, đến lúc lớn lại sợ chộc ba đau lòng nên không dám hỏi. Trước kia cũng đã biết được một chút từ miệng ông nội, đơn giản chỉ nói rằng bởi vì nguyên nhân công việc của ba, lại chưa từng nghĩ tới ở giữa lại có một khúc mắc như vậy.

Trở lại nhà trọ, Hạ Hi gửi cho Hề Diển Đình một tin nhắn, cô nói: “Mẹ, thật xin lỗi, con không cố ý chộc cho mẹ khóc, mẹ đừng tức giận có được không? Con chỉ muốn nói với mẹ, cả mẹ và ba không có bao nhiêu mười tám năm để chờ đợi lẫn nhau đâu. Về nhà đi, ba và con chờ mẹ!”

Cùng lúc đó, Hạ Hoành lần đầu tiên dùng Hạ Hi làm lý do để gọi điện cho Hề Diển Đình, ông nói với vợ đang ở bên kia đại dương: “Anh đã đặt vé máy bay vào ngày mai.” Dừng lại thật lâu, ông rốt cuộc cũng nói những lời nói mà ông đã giấu trong lòng bấy lâu nay: “Anh nghĩ thay vì miễn cưỡng không yêu, không bằng cứ cố gắng vì tình yêu của mình. Diển Đình, anh sẽ đi đón em về nhà.”

Cho tới bây giờ, không có ai biết sau lần tai nạn đó Hề Diển Đình đã mất đi khả năng sinh đẻ. Hạ Hoành lại hoàn toàn không nhận ra vợ mình một lòng muốn cho mình một trai một gái đã không thể có con được nữa. Kỳ thật đây mới chính là nguyên nhân đẩy bà đưa đến quyết định ly hôn. Nếu ông biết rõ, ông quyết sẽ không bao giờ để bà đi, còn vì muốn bà tự do để bình tĩnh lại.

Đối với người bên ngoài thì nguyên nhân ly hôn này thật buồn cười, càng là việc không đáng. Nhưng Hề Diển Đình lại là người truyền thống, bà cảm thấy nhà họ Hạ chỉ có Hạ Diển và Hạ Hoành là con trai, đến phiên Hạ Hi thì lại cô đơn một mình. Huống hồ con trai nhà họ Hạ lại là đàn ông chinh chiến cả đời, nên bà mới muốn vì Hạ Hoành mà sinh thêm một đứa con trai nối nghiệp của ông, bà ngây ngốc nghĩ như vậy sẽ càng hạnh phúc và viên mãn. Tất nhiên khi đó bà cũng rất oán ông, oán ông tại sao lại không chịu buông việc ở sở cảnh sát ra, lại càng oán ông yêu bà không đủ sâu.

Mà phản oán hận này đã làm cho một đôi yêu nhau phải chia tay.

Cuối cùng cũng đã đến lúc chứng minh tình yêu. Nhưng mười tám năm, là một vòng tuần hoàn với nhiều sự thay đổi. Thật sự đã lãng phí quá nhiều thời gian, và tâm huyết.

Sau này khi Hạ Hoành biết được tâm của bà đã trải qua đau đớn như vậy, một người đàn ông suốt cả đời chỉ chảy máu và chảy mồ hôi chứ chưa bao giờ chảy nước mắt lại ôm vợ mình mà khóc.

Thời gian về nước của Hề Diễn Đình diễn ra chậm lại vì muốn về nước định cư, bà cần thời gian để xử lý chuyện ở nước ngoài. Hạ Hoành cũng kiên trì bỏ xuống hết tất cả công việc, ở nước ngoài cùng với bà và chờ bà, hai ông bà nhà họ Hề cũng thấy vui mừng và lặng lẽ lau nước mắt. Ba Hề lúc say rượu đã lôi kéo tay Hạ Hoành nói: "Ba mẹ xin lỗi các con."

Trên công tác là một cục trưởng cục công an đầy mạnh mẽ nhưng đột nhiên lại không biết nói gì. Nhớ đến đứa nhỏ không có duyên gặp mặt, Hạ Hoành ngẩng đầu cạn một ly rượu trắng. "Là con đã sai!"

Ông có làm gì sai đâu? Hề Diễn Đình bụng đồ ăn đứng ở trong nhà bếp, nước mắt cứ tí tách rơi từng giọt.

Một tuần sau Hề Diễn Đình theo Hạ Hoành đi về nước. Trong đại sảnh của sân bay, Hạ Hi nhào vào lòng bà, làm nũng nói: "Mẹ, con nhớ mẹ muốn chết." Sau đó trong mắt lại ánh lên tia sáng cười đến mức xinh đẹp động lòng người, khó có khi ngại ngùng nói với Hề Diễn Đình: "Đây là A Hành."

Nhận lấy hành lý ở trong tay Hạ Hoành, Lệ Hành mặc một thân quần áo bình thường mỉm cười. "Chào cô."

Hề Diễn Đình gạt đầu, lôi kéo tay con gái yêu thương nói: "Tiểu Thất rất tùy hứng, ủy khuất cho con rồi, A Hành."

Hạ Hi dẫu môi kháng nghị: "Mẹ!"

Hạ Hoành cùng với Lệ Hành nhìn nhau cười.

Vì để nghênh đón Hạ Hoành và Hề Diễn Đình, Hạ Hi gấp gấp cả buổi chiều, tự mình chuẩn bị xuống bếp làm một bữa tối thịnh soạn. Kết quả tài nghệ nấu nướng của cô không đạt tiêu chuẩn, người có năng lực sinh tồn ở dã ngoại như tham mưu trưởng Lệ phải bày mưu tính kế, trước khi hai người đi tới sân bay thì đã chuẩn bị tất cả chu đáo hết rồi.

Trên bàn ăn, Hạ Hoành và Hạ Hi ăn ý cùng gấp thức ăn cho Hề Diễn Đình, cùng nói một lời: "Ăn nhiều một chút."

Sau đó Hạ Hoành và Lệ Hành cũng cùng nhau gấp thức ăn vào chén của Hạ Hi, cùng chiều nói: "Ăn nhiều một chút."

Sau đó Hạ Hi và Hề Diễn Đình làm như đã thương lượng với nhau trước, phân nhau ra gấp cho Hạ Hoành và Lệ Hành, hai mẹ con còn cười nói: "Tay nghề không tốt, thông cảm một chút."

Sau đó bốn người nhìn nhau cười, sự ấm áp này làm cho không khí dường như cũng có phần dính nhau hơn.

Thật ra thì đây chính là hạnh phúc!

Có người thân ở bên người, người mình yêu ở bên cạnh mình, nhìn nhau cười, có cháo ăn cháo có cơm ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Không khí của bữa tối vô cùng tốt, vì bị tước đoạt quyền 'uống rượu, nhưng giờ Lệ Hành lại được Hạ Hi đồng ý cho uống hai ly với ba vợ tương lai.

Thấy hai cha con uống rất vui vẻ, lại nghe bọn họ nói chuyện về công việc. Hề Diễn Đình cũng đã biết quyết định năm đó của bà thật sự đã sai quá rồi. Con trai đối với Hạ Hoành mà nói có thì tốt, không có thì cũng chẳng có gì phải hối tiếc. Chỉ một mình Hạ Hi là đủ rồi.

Cúi đầu che đi chua xót ở trong mắt, bà gấp thức ăn cho Hạ Hoành, dịu dàng dặn: "Đừng có cố mà uống, ăn nhiều đồ ăn một chút."

Thấy Hạ Hoành cười không nói gì, Hạ Hi liền quạ: "Mẹ không công bằng, gấp đồ ăn cho ba mà lại không gấp cho con."

Lệ Hành cong môi. "Mọi người đã không so đo với tài nấu ăn của em, giờ lại không chịu ngồi yên nữa." Sau đó lại gấp thật nhiều đồ ăn vào chén cô như ngọn núi nhỏ rồi cưng chiều nói: "Ăn đi!"

Hạ Hi làm mặt buồn lâu bầu: "Biết mọi người ngại khó ăn mà. Xem đi, cuối cùng lại đưa nhiệm vụ giải quyết thức ăn cho em." Tính tình và vẻ mặt trẻ con

của cô đã chọc cho mọi người cười to.

Sau cơm tối, Hạ Hi và Hề Diễn Đình vừa nói chuyện vừa rửa chén ở trong bếp, còn Lệ Hành và Hạ Hoành lại đi vào thư phòng.

Trong lúc đó cuộc nói chuyện của những người đàn ông kéo dài rất lâu.

Hạ Hoành nói cho Lệ Hành biết Thiếu tướng Trần có việc gấp nên đã về tỉnh X trước, ba ngày sau sẽ trở lại, ông muốn anh đi theo ông đón người. Trước đó Lệ Hành và Thiếu tướng Trần cũng đã có nói chuyện với nhau, đối với việc thủ trưởng có việc gấp nên về trước thì anh đã biết, nên cảm thấy chắc ông sẽ còn trở lại đây nữa. Cho dù Hạ Hoành giữ kín như bưng cái gì cũng chưa nói, nhưng nhạy cảm như Lệ Hành thì đã mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó, hơn nữa anh cho rằng có liên quan tới chuyện thành phố đang điều tra về vụ án của Lão Quỷ.

Cấp trên rất coi trọng vụ án này, tất nhiên là có liên quan rất nhiều thứ. Nhưng lại không biết họ muốn anh làm cái gì đây?

Lệ Hành suy nghĩ về chuyện này đến nỗi chân mày nhú chặt.

Một phần cảm thấy thời cơ chưa tới, một phần lại cho rằng nên giải thích cho Lệ Hành thay cho Thiếu tướng Trần. Hạ Hoành cũng không nhiều lời, ông thay đổi đề tài: "Tiểu Thất đã nhìn thấy thư của Tiêu Dận chưa?"

Sắc mặt của Lệ Hành có chút biến hoá, anh hỏi lại: "Chẳng lẽ phó cục Mục lại muốn không chế Tiêu Dận?" Trừ phi là liên quan tới cảnh đội, bằng không Hạ Hoành không thể nào biết được Hạ Hi và Tiêu Dận có thư từ qua lại trong lúc đó.

Hạ Hoành không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận, chỉ nói: "Chú thật sự không hy vọng Tiêu Dận có liên quan tới vụ án này, nhưng mà lời khai của Trần Bưu..."

Việc thẩm vấn không thuận lợi Lệ Hành cũng có thể đoán được. Hơn nữa Hạ Hi đã từng cố ý chạy về đội để hỏi, cho dù Trác Nghiêu đã qua loa bảo rằng thẩm vấn vẫn còn đang được tiến hành, nhưng trong mắt anh ta bỗng loé lên tia sáng rồi biến mất, cũng đã đủ làm cho Lệ Hành biết được kết quả của cuộc thẩm vấn này. Nhưng có một điều Lệ Hành chưa bao giờ nghĩ tới đó là tên của Tiêu Dận lại được phát ra từ miệng của Trần Bưu.

Cái này theo lý thì có vẻ không phù hợp cho lắm.

Cân nhắc đôi chút, Lệ Hành mới mở miệng: "Con muốn to gan giả thiết một chút, nếu Tiêu Dận thật sự có liên quan tới vụ án này, vậy vì sao anh ta không ngăn cảnh sát vây bắt Trần Bưu? Theo cá nhân con cho rằng, anh ta hoàn toàn có năng lực ngăn cản chuyện này. Hơn nữa dựa theo tình huống của Trần Bưu, anh ta làm sao lại để cho hắn ta cản ngược lại mình một miếng như vậy?"

Chân mày của Hạ Hoành càng nhú chặt: "Đây cũng là chỗ chú không nghĩ ra." Trừ lần đó ra điều làm cho ông không nghĩ ra đó là động cơ của Tiêu Dận. Tiền bạc sao? Hạ Hoành tìm không ra câu trả lời.

Một mối của Hạ Hoành không có cách nào để che giấu, Lệ Hành cảm thấy đề tài này nên để nói chuyện sau. Vì thế anh nói: "Ý của chú con đã hiểu, Tiểu Thất ở bên này con sẽ để ý, trước khi sự việc có manh mối, nên cố gắng đừng để cho cô ấy biết." Nếu có thể được, anh không hy vọng Tiêu Dận có liên quan tới vụ án này, dù thế nào Lệ Hành cũng không muốn Hạ Hi bị tổn thương vì chuyện này. Cho dù không yêu nhưng Tiêu Dận đối với cô mà nói cũng hết sức quan trọng. Mặc dù Hạ Hi chưa bao giờ nói ra, nhưng Lệ Hành cũng cảm giác được!

Trừ cái này bây giờ cũng chẳng có biện pháp nào tốt hơn. Dù biết không có cách nào che giấu tất cả, Hạ Hoành cũng không hy vọng Hạ Hi biết chuyện này quá sớm. Có thể giấu được một ngày thì một ngày, có lẽ sẽ có chuyện biến không biết chừng.

Chờ tới lúc Hạ Hoành và Lệ Hành nói chuyện xong đi ra khỏi thư phòng, Hạ Hi đã tựa vào lòng Hề Diễn Đình như hồi nhỏ mà ngủ thiếp đi.

Dụi mắt, cô oán giận: "Hai người đàn ông có gì hay mà nói nhiều vậy, thật là lâu."

Hạ Hoành cười nhưng không nói gì.

Lệ Hành lại không coi ai ra gì khoác áo lên người Hạ Hi, xin phép: "Chú Hạ, cô, hai người ngồi máy bay đã mệt rồi, chúng con xin phép về trước."

Hạ Hoành gật đầu, ông rất yên tâm khi giao con gái cho anh.

Hạ Hi thấy vậy bướng bỉnh nhìn Hạ Hoành, một bộ dáng như mẹ đã trở về, bọn họ lại phải đi, bộ dáng muốn nói ba nên làm cái gì thì làm cái đó đi, làm cho Hạ Hoành ngẩng đầu lên đánh vào trán cô, cung chiều nhắc nhở: "Đừng có làm gì hết, phải ngoan đấy."

Hạ Hi trả lời như không có sức lực, cô nhỏ giọng nói: "Con rất nghe lời mà."

Chờ Lệ Hành và Hạ Hi đi rồi, Hề Diễn Đình mới phát hiện con gái đã không đặt trước phòng khách sạn cho bà. Bà hơi đỏ mặt đứng ở trong phòng khách, sau khi bà do dự rồi mới nói: "Ông đã có thói quen ở một mình, tôi mà ở lại thì sẽ quấy rầy ông, tôi thấy tạm thời tôi vẫn nên..."

Không cho bà có cơ hội cự tuyệt, một giây sau, Hạ Hoành đã vươn tay ra giữ bà, giữ rất chặt.

Hề Diễn Đình nghe ông nói: "Anh hoàn toàn không thấy vợ về nhà sẽ quấy rầy chồng." Đây là ông đã ngầm đồng ý cho Hạ Hi sắp xếp như vậy, nếu đã quyết định muốn vẫn hồi cuộc hôn nhân này, ông không có lý do gì mà để vợ mình ở bên ngoài thay vì ở nhà, cho dù là bọn họ chưa kịp làm giấy tờ tái hôn.

Không cho bà cơ hội để từ chối, Hạ Hoành mang hành lý của Hề Diển Đình vào phòng ngủ chính, ông nói: "Đồ dùng trong nhà là anh chọn, nếu em thấy không thích, hôm khác chúng ta lại đi xem thêm."

Mỗi lần đi tới nhà này, Hề Diển Đình không khó phát hiện ra ngoại trừ thư phòng là nơi ông yêu thích thì bất kể là nhà bếp hay phòng khách, phòng dành cho khách, và phòng ngủ chính, căn bản nó đều theo phong cách yêu thích của bà. Viên mặt liền ẩm ướt, bà giữ chặt vạt áo của ông nói nhỏ: "Nếu như anh đồng ý, chúng ta, em muốn nói là ngày nào có thời gian như anh đã nói..."

Lời nói của bà chưa hết thì đã bị Hạ Hoành ôm vào lòng, Hề Diển Đình nghe thấy ông vội vàng nói: "Anh đồng ý, anh đương nhiên là đồng ý. Anh rất rảnh, có rất nhiều thời gian..." Ông lo bà không quen nên không dám đề cập tới chuyện tái hôn quá nhanh, muốn cho bà chút thời gian thích ứng với quan hệ của hai người.

Nắm chặt tay, ông nói: "Mặc dù tâm ý của anh mọi người cũng đã biết, nhưng hình như anh lại chưa từng mở miệng trực tiếp nói cho em nghe." Hít sâu, Hạ Hoành lại nói thêm một câu hoàn chỉnh. "Diển Đình, chúng ta kết hôn lần nữa đi!" Nếu lắng nghe kỹ sẽ nghe được giọng nói có chút nghẹn ngào.

Vòng tay ấm áp này bà vẫn luôn quyến luyến. Bây giờ đã trở về, Hề Diển Đình lại cảm thấy dừng cảm thêm mấy đời. Mà cái loại ôm nhau thân mật như vậy dường như đã bị vui lấp mười tám năm, giờ lại làm cho hai người như trở lại ngày tháng còn yêu nhau khi xưa.

Giữa bọn họ đã bỏ qua quá nhiều tình yêu, nên giờ cần phải nắm bắt thời gian quay trở lại của hai người.

May mắn là vẫn còn kịp!

Nhận thức được như vậy làm cho Hạ Hoành và Hề Diển Đình cảm thấy xót xa và hạnh phúc.

Chuyện gương vỡ lại lành của ba mẹ làm cho Hạ Hi vui đến không chịu được, dọc đường đi cô cứ lái nhái kể chuyện hồi nhỏ của mình cho Lệ Hành nghe. Lệ Hành đánh tay lái vững vàng, im lặng nghe, thỉnh thoảng cũng nói thêm vài câu: "Vậy sao? Vậy em có bị chú Hạ đánh không?" Hoặc là cười liếc mắt với cô, phê bình nói: "Hồi nhỏ vẫn không làm cho người ta bết lo."

Hạ Hi nũng nịu kéo tay anh, mặt cười cong lên.

Có lẽ là do uống rượu, mặt cô hồng lên, vừa ngây thơ vừa đáng yêu mà cũng vừa gan dạ.

Lệ Hành tiến tới gần hôn cô một cái, khẽ dành nói, "Để anh lái xe trước đã nhé." Sau đó cô liền buông tay ra.

Hạ Hi rất ít khi nghe lời và ngoan ngoãn như vậy! Lúc này cô đã bắt tri bất giác lột bỏ mấy bộ mặt của mình, không còn cô cảnh sát Hạ quật cường nữa, mà lại trở thành một người phụ nữ nhỏ dịu dàng cần chồng mình che chở.

Có lẽ đây là sức mạnh của tình yêu. Nó đã an ủi làm cho một tâm hồn dịu dàng hẳn đi.

Trở lại căn hộ, tâm tình Hạ Hi rất tốt ngồi xuống chơi đùa cùng với Hắc Hẩu Tử. Khi Lệ Hành đổi giày đi vào nhà, Tiểu Hắc đã được cô ôm vào trong lòng, một người một chó nằm lăn lộn ở trên ghế sofa.

Khó trách Tiểu Hắc chưa bao giờ nghiêm túc, thì ra đó chính là kết quả do Hạ Hi bồi dưỡng.

Nhìn xem hoàn toàn như đang chơi với đồ chơi.

Tách tay chân của Hạ Hi ra, Lệ Hành ra lệnh cho Hắc Hẩu Tử: "Đi ngủ!"

Hắc Hẩu Tử làm những "ừ" hai tiếng, rồi lại liếm tay Hạ Hi, dưới sự chú ý của Tham mưu trưởng Lệ nó mới lác mông đi vào phòng mình. Kết quả là chưa kịp nằm xuống ổ của mình, nó liền nghe Hạ Hi kêu to: "Hắc Hẩu Tử!"

Hoàn toàn là theo bản năng, chân vừa bước vào phòng tắm liền nghe tiếng kêu của cô, Lệ Hành liền quay lại. Ngược lại liền thấy một con chó chạy từ trong phòng ra ngồi ở bên chân chờ chủ dạy bảo. Lúc này Lệ Hành mới phản ứng kịp liền không vui, anh giơ tay lên véo má cô: "Gọi ai đó!"

Hạ Hi đúng là đang cố ý. Cô nghịch ngợm chỉ muốn nhìn xem phản ứng của đồng chí trung tá mà thôi, kết quả quả nhiên Lệ Hành đã mắc lừa. Thấy gương mặt tuần tú của anh đen lại, tiến tới gần mình, cô theo bản năng liền lùi vào ghế sofa và giải thích cho mình: "Em muốn đổi tên cho nó, thật đó. Nhưng nó lại không quen không nghe lời em nên, hi hi...Em sai rồi, em sẽ không bao giờ gọi Hắc Hẩu Tử nữa, A Hành tha cho em đi..."

Không chế chút sức lực cùng náo loạn với cô một phen, Lệ Hành vỗ vào mông nhỏ của cô: "Đi tắm đi, nhớ tắm nhanh đừng để nước thấm ướt miệng vết thương."

Hạ Hi nghịch ngợm cúi đầu chào. "Tuân lệnh thủ trưởng!" Sau đó liền đi chân trần chạy vào phòng tắm.

Tắm nước nóng thật sự rất thoải mái, Hạ Hi luôn có thói quen mặc một cái t-shirt rộng giờ lại đổi sang bộ đầm ngủ rồi đi ra ngoài.

Liếc mắt nhìn thấy vai cô lộ trong không khí, Lệ Hành đã sớm chuẩn bị tốt hòm thuốc, dựa theo căn dặn của bác sĩ mà băng bó vết thương của cô lần nữa, rồi lại im lặng sấy tóc cho cô, sau đó trầm mặc nói với cô một câu: "Thôi đi ngủ đi."

Cùng lúc Lê Hành làm động tác muốn đứng dậy thì Hạ Hi đã lăn qua cười lên người anh, ngửa mặt lên yêu cầu: "Anh ôm em đi."

Rõ ràng máy điều hoà đã được mở, không hiểu sao Lê Hành thấy rất nóng, lại còn khát nữa.

Lê Hành hít sâu, khó khăn lắm mới thu hồi ánh mắt mình từ người Hạ Hi, sau đó cứ để cô tùy ý leo lên người anh, anh bế cô vào phòng ngủ. Kết quả khi anh cúi người chuẩn bị đặt cô lên giường, tay của Hạ Hi lại dùng chút sức, kéo anh cùng nhau ngã xuống giường!

Trên người rất thơm do sau khi tắm rửa, kết hợp cùng với mùi thơm của thiếu nữ trên người cô, khiến người tỉnh cũng muốn say.

Nếu như anh không ra tay thì anh chính là heo rồi. Lê Hành nghĩ như thế, muốn trừng phạt nên liền ngậm chặt bờ môi hơi mở của Hạ Hi. Bàn tay mang theo vết chai đường như cũng ý thức được, tự tiến vào dưới vạt áo ngủ của cô, chạy theo đường cong thân thể cô, sau đó quyền luyến dùng lại trước ngực mềm mại của cô, tùy ý vuốt ve.

Nụ hôn của Lê Hành không còn dịu dàng như lúc nãy nữa, trần trọc và cường thế của hơi thở đặc tính đàn ông của Lê Hành quét sạch toàn bộ ý thức của Hạ Hi. Chỉ thấy có một luồng điện đánh thẳng vào sự phòng bị, toàn thân Hạ Hi không tự chủ được mà run nhẹ nhẹ, trong mê loạn ôm sát cổ anh.

Đối với sự yêu thương và tôn trọng của anh, cô đều biết cả, kể cả sự nhẫn nại của anh, cô cũng biết. Hạ Hi không cần một tờ hôn thú, chỉ cần bọn họ yêu nhau, cái gì cũng không còn là vấn đề. Nếu sự hồn nhiên và ngây thơ của cô từ trước đến giờ vẫn luôn được giữ nguyên vì anh, thế bây giờ cần gì phải thấy rụt rè? Cô yêu anh, cho tới bây giờ cô vẫn không muốn che giấu, cô chính là muốn làm cho anh gục xuống, cùng anh như hai mà một.

Có lòng tin kiên định như thế, Hạ Hi lại càng nhiệt tình hôn trả lại anh, đồng thời hai tay cũng chạy tới vạt áo sơ mi của Lê Hành. Khi ngón tay cô lướt qua sống lưng của anh, phòng tuyến ở trong lòng Lê Hành cũng đã sụp đổ hoàn toàn. Gấp gáp và thô lỗ xé áo ngủ của cô vứt đi, nụ hôn ẩm ướt cũng đã từ môi chuyển đến xương quai xanh, chậm rãi dời xuống, bao lấy bộ ngực của cô. Khát vọng làm cho Lê Hành không khống chế được bản thân, dùng sức hôn mút lên da thịt nõn nà và yếu ớt của Hạ Hi, anh đã ấn xuống người cô một con dấu màu đỏ sậm chứng minh tình yêu của hai người...

Theo lực tay ma sát ở trên bụng cô càng mạnh, hô hấp của Hạ Hi cũng bắt đầu trở nên dồn dập. Môi của anh trần trọc và quyền luyến trên cái bụng bằng phẳng của cô. Cái loại khoái cảm hạnh phúc hành hạ và tê dại này làm cho Hạ Hi không khống chế nổi mà rên rỉ ra tiếng.

Lê Hành nghe được tiếng kêu nhẹ nhàng của cô. "A Hành..."

Hơi thở thô ráp mang đầy gấp gáp, trong đôi mắt sâu lộ ra màu sắc mê ly, đó chính là hương vị của dục vọng. Kiểm chế bàn tay án binh bất động ở trên đùi Hạ Hi, anh cố gắng dùng sự khống chế cuối cùng của mình nói: "Chỉ còn lại một phòng tuyến cuối cùng, em muốn tiếp tục sao?" Chỉ cần cô nói không, thì anh sẽ ngừng lại.

Đến thời điểm mấu chốt như vậy mà anh còn có thể hỏi ra cái loại vấn đề như vậy? Lúc này Hạ Hi liền cắn một cái trước ngực anh, thẹn thùng e lệ khiêu chiến định lực của anh. "Anh là quân nhân, có quyền bỏ cuộc sao?"

Anh cắn răng nhắc nhở: "Vai còn bị thương!"

Mắt nhìn vào trong con ngươi đen đầy lên ngọn lửa của anh, hai má Hạ Hi đỏ hồng: "Vậy chỉ cần anh không đụng tới miệng vết thương là được mà."

Nhìn cô chằm chằm, anh thấy trong ánh mắt cô hoàn toàn không có tia lùi bước. Vì thế cái gọi là lý trí, Lê Hành đều vứt bỏ đi, không chần chừ gì mà nắm lấy tay cô đặt lên thất lưng anh, giọng khàn xuống nói: "Vậy nghe theo mệnh lệnh của em!"

Vì thế dưới tình huống bị Hạ Hi ngoài ý muốn quyến rũ, Lê Hành cuối cùng quyết định 'chém quan áp tải, giành lấy sự thắng lợi'.

Khi trên người hai bên đều không có lấy một chút trở ngại, khi đã xác định cô nóng lên vì anh, tay phải của Lê Hành thoáng dùng sức ôm eo mềm mại của Hạ Hi, làm cho thân thể của cô càng dán chặt vào lòng anh, sau đó lưng liền dùng sức cuối cùng quyết định đột phá vòng cuối cùng..

Đau đớn bất ngờ làm cho Hạ Hi cắn chặt vai của Lê Hành, trong nháy mắt nước mắt rơi xuống, lại nghe thấy anh dịu dàng và kiên định nói: "Tiểu Thất, anh yêu em!" Sau đó hôn lên môi cô, an ủi cô vì anh mà chịu đau đớn này.

Thân thể Hạ Hi run rẩy đón nhận nụ hôn dịu dàng của anh, tùy ý tay anh mon trón từng tấc da thịt mềm mại của cô, thân thể căng thẳng cũng chậm rãi được thả lỏng, kiểm soát không được hai tay bầu lên vai anh, ôm thật chặt.

Ấm hiệu như vậy tuyệt đối có lực hấp dẫn, là đàn ông thì sẽ không chống cự lại được.

Hô hấp của Lê Hành càng rối loạn. Dưới tiếng thở thấp nhưng dồn dập, anh lại mạnh mẽ va chạm, bị sự ấm áp và ẩm ướt của Hạ Hi bao lấy làm cho anh không nhìn được phát ra tiếng rên. Khi tiết tấu trở nên cuồng dã, rốt cuộc hai người yêu nhau đã có thể tự thể nghiệm cái loại da thịt thân thiết xâm nhập sâu vào trong xương tủy này.

Đêm yên tĩnh, dưới ánh trăng sáng, trong gian phòng có ánh sáng mờ mờ, một phòng kiểu diêm.

Sau một hồi hồn nhiên cá nước thân mật, một đêm liêu chết dây dưa triền miên động tĩnh, đó chính là vì muốn chứng minh một chữ--yêu!

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56

Sau khi giãy vò nhau xong, đêm lại trở nên yên tĩnh, Hạ Hi khẽ thở ra nằm trong vòm ngực loả thê và ấm áp của Lê Hành.

Cúi xuống bên tai cô, anh dịu dàng hỏi: "Em ổn chứ?" Nhất thời dây dưa quá lợi hại, Lê Hành lo lắng cô không chịu nổi nhiệt tình của anh.

Hồ hấp của Hạ Hi cũng chưa hoàn toàn bình tĩnh, cả người cô xui lơ khẽ hừ nhẹ một tiếng như bày tỏ đáp án của cô, rồi lại nhanh rút vào lòng anh.

Lê Hành tiến lại gần hôn nhẹ lên tóc cô, bàn tay to như có như không vỗ nhẹ xoa lưng cô, trên cô. "Còn dám dụ dỗ anh, sao không thử xem lại thể lực mình như thế nào..."

Lời anh còn chưa nói xong thì đã bị Hạ Hi ngắt lời, ngửa mặt cắn cằm anh, cô như làm nũng mà cũng như hờn giận nói: "Thể lực anh tốt quá nha, ngày nào đó em sẽ ép khô anh."

Lê Hành bật cười: "Lúc nào cũng sẽ chờ em!"

Hạ Hi ngửa mặt lên thưởng cho anh một cái tát, lẩm bẩm: "Lưu manh."

Cánh tay thoảng dùng sức ôm cô càng chặt hơn, Lê Hành liền nói vào chuyện chính: "Chờ em khỏi bệnh anh sẽ làm báo cáo kết hôn, trước tiên cứ lo xong giấy tờ. Còn chuyện kết hôn anh sẽ thương lượng với chú Hạ."

Hạ Hi nhắm mắt lại, không lên tiếng.

Nhìn thấu tâm tư nhỏ của cô, Lê Hành cố tình nói: "Không nói thì coi như em đồng ý rồi đấy nhé."

Hạ Hi kháng nghị: "Anh còn chưa có cầu hôn."

Lê Hành giờ thói côn đồ, giờ bàn tay to lên vuốt ve ngực cô, anh thấp giọng nói: "Bây giờ anh không phải đang cầu hôn em đấy sao? Em có thấy anh đang bảo vệ em không, vậy còn chưa đủ chân thành sao?"

Hạ Hi uốn người trốn khỏi bàn tay đang làm chuyện xấu của anh, chậm rãi nói: "Da mặt anh làm sao lại dày như vậy, một chút tế bào lông mao cũng không có. Anh cũng chưa từng tặng hoa cho em, vậy mà muốn em gả cho anh hả, em cũng may mắn quá đó chứ. Hôn nữa, đây là quân hôn đó, ngộ nhờ ngày nào đó em không yêu anh nữa muốn..." Mới nói được phân nửa, mộng nhỏ của cô đã bị Lê Hành nhéo, Hạ Hi đành lấy chân nhỏ của mình cản không cho anh tới gần, sợ không uy hiếp được anh, cô còn nói: "Anh vậy mà dám nhéo em, có muốn em thông báo cho toàn quân không?"

"Lại nói bậy bạ," cắn lên mặt cô một ngụm, Lê Hành cảnh cáo: "Xem anh làm sao phạt em." Sau đó tránh không đụng vào vết thương của cô, ôm cứng cô vào ngực.

Nhưng Hạ Hi lại không yên phận, tay nhỏ của cô lại sờ loạn trên người loả thê của anh.

Lê Hành liền nói: "Người ta có câu gì nhỉ, nhìn thấy trai đẹp thì lòng không khống chế nổi."

Đụng tới một chỗ không giống như da thịt mềm mại như chỗ khác, Hạ Hi đau lòng hỏi, "Đây là vết thương sao? Còn đau không?"

Lê Hành cúi người, vùi mặt vào cổ cô. "Đừng buồn, bây giờ khoảng cách với lần bị thương trước cũng đã hơn một năm, làm sao mà còn đau chứ."

Sờ lên thân thể tinh tế của anh, Hạ Hi yêu cầu: "Về sau không cho phép anh làm mấy chuyện nguy hiểm như vậy nữa, là vì em, có được không?"

Lê Hành không trực tiếp trả lời mà anh nói: "Bây giờ quân đội cũng đã không còn chuyện nguy hiểm để làm, em yên tâm đi."

Hạ Hi nhất quyết không buông tha. "Nhưng dù sao anh cũng ở trên sân huấn luyện, đối với thể lực tiêu hao cũng rất lớn. Chị Nhã Ngôn cũng đã từng nói qua ngoại trừ việc anh không thể uống rượu, còn muốn anh cố gắng không làm những động tác quá kịch liệt, bằng không rất dễ làm vết thương cũ tái phát."

Tình huống của thân thể mình làm sao Lê Hành lại không rõ ràng. Sờ dĩ rời khỏi bộ đồ đặc chủng, một phần là vì bị thương làm cho thị lực không đạt tiêu chuẩn, chủ yếu hơn đó là thân thể anh không chịu nổi huấn luyện với cường độ quá cao nữa. Cho dù có so sánh với người bình thường thì tố chất thân thể của anh vẫn rất tốt, nhưng nếu so sánh với đội đặc chủng thì còn kém xa. Để bù lại việc bị thương, Lê Hành đã dần nâng cao cường độ huấn luyện, hi vọng bản thân anh có thể vượt qua. Cho dù là trong quân đội bình thường thì họ cũng cần một tinh thần và thân thể khỏe mạnh.

Để tránh cô lo lắng, Lê Hành liền bóp méo ý tứ của cô, chuyển lực chú ý của cô, xấu xa nói: "Vậy giờ làm sao đây, mới vừa làm xong vận động kịch liệt rồi."

Hạ Hi đá anh một phát. "Về sau anh mà còn dám làm cho em sợ, em sẽ hồng hạnh xuất tường, quăng anh đi thật xa." Khi nói chuyện, chân cân xứng của

cô đã vô ý nhẹ nhàng cọ xát lên chân của anh.

"Đã khai hoà thì em phải có trách nhiệm tắt nó!" Tay của Lê Hành bắt đầu không an phận, dường như chầm đầu vào lửa chạy trên thân thể lồi lõm của cô. "Nhìn xem, trưởng thành cũng rất tốt." Giọng nói bay đi, anh đã xoay người để cô ở dưới thân.

Hạ Hi giờ tay đẩy ngực anh ra. "Anh làm gì vậy, đừng mà, em mệt lắm, em muốn ngủ..." Nhưng sức của cô thì làm sao có thể là đối thủ của Lê Hành, hai ba chiêu đã bị hoá giải. Khi môi Lê Hành hôn từ cổ cô xuống dưới, cô yếu ớt chống lại. "Không phải anh nói chờ quân diễn xong, mới nói xong, mới nói nhưng bây giờ lại...A Hành..."

Hô hấp gấp hơn, giọng Lê Hành khàn khàn nói: "Đây không phải là đang nói sao, mà còn có chiều sâu..." Giọng nói bay đi, tay nóng hăm hập đã trượt vào trong đùi của cô.

Lê Hành đúng là đã nói chờ sau khi quân diễn kết thúc thì muốn có một cuộc nói chuyện có chiều sâu với Hạ Hi, ý chính là muốn cô rời khỏi cảnh đội. Nhưng bây giờ Lê Hành đã thay đổi ý định rồi. Anh biết đối với tính cách của Hạ Hi mà muốn giải quyết chuyện này bình tĩnh và hoà nhã thì là chuyện rất khó, ngộ nhờ cô nhất thời kích động mà bỏ nhà đi vài ngày, thậm chí còn nghiêm trọng tới mức bỏ luôn cả phúc lợi của anh được chạm vào cô.

Vốn cho rằng hai người bọn họ rất 'gần gũi', Lê Hành quyết định thay đổi sách lược. Dù sao bây giờ cũng đã không làm theo quy định, một là làm tới cùng không thì chẳng được gì. Anh không khỏi nghĩ tới nếu thủ pháp 'bắn súng' của anh mà chuẩn một chút, lại siêng năng chăm chỉ, rất nhanh thân phận và địa vị của anh sẽ thăng lên, ví dụ như thăng lên làm ba chẳng hạn, vậy không phải Hạ Hi sẽ danh chính ngôn thuận rời khỏi cảnh đội hay sao? Vì vậy anh càng vào lại càng ra sức.

Mà Hạ Hi đâu có biết Lê Hành lại có ý tưởng thâm độc như vậy. Dưới sự dẫn dắt của anh, cô bấu vào vai và lưng anh càng chặt, bàn tay lại mon trón trên thân thể anh. Mà cái vuốt ve chọc người như vậy làm cho Lê Hành động tình, mỗi hôn nóng bỏng trở nên triển miên ẩn lên da thịt cô mỗi tác không rời, bàn tay mang chút vết chai lại càng thâm nhập sâu vào trong đùi cô, thân mật chạm tới chỗ mềm mại của cô...

Theo sự nhiệt tình vô về của anh, theo bản năng Hạ Hi cong eo lên, ánh mắt lại mê mang đầy sương mù, chịu không nổi đành phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ vô lực. Mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, khi Lê Hành đè thân của anh lên liền nhìn thấy rõ ánh mắt say mê lưu luyến trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, sợ như sẽ bỏ qua bất cứ một biểu cảm say mê nào đó của cô, sau đó liền ôm chặt thân thể mềm mại không xương của cô, anh tiến sâu vào, bá đạo chiếm giữ cô.

Cảm thụ tần số càng ngày càng nhanh, Hạ Hi có cảm giác ngọt ngào không chân thật, thân thể cũng không ý thức được vận vẹo tiến tới gần ngực anh, cô kêu lên từng tiếng, "A Hành, A Hành..." Giống như cầu xin mà cũng giống như đang mời mọc.

Sự đụng chạm giãy vò này, cùng với âm thanh nũng nịu đó, càng kích thích Lê Hành đến mức không thể kiềm chế, anh khó nhịn rên một tiếng, càng lúc càng lướt động kịch liệt hơn, mãi cho đến khi hai người lên tận trên mây...

Một buổi tối làm cho người ta điên cuồng động tình, thích hợp trăm lần cùng với người mình yêu.

Đêm càng tối...

Yêu càng sâu...

Vì đã chịu qua huấn luyện đặc biệt, sau khi triển miên kịch liệt như vậy, sáng hôm sau Lê Hành vẫn có thể theo đồng hồ sinh học của mình thức dậy đúng giờ, còn Hạ Hi thì lại như đứa trẻ chui vào trong chăn ngủ ngon, cánh tay nhỏ và bàn chân nhỏ của cô lại theo bản năng quăn lấy anh.

Cái loại vừa mở mắt ra này, thấy người phụ nữ mình yêu ngủ ở trong lòng mình, cảm giác vô cùng kỳ diệu và ấm áp làm cho Lê Hành lưu luyến không nỡ đứng dậy.

Khi Hạ Hi thức dậy thì cũng đã là giữa trưa, do vì trời nhiều mây, nên trong phòng cũng không có chút ánh sáng nào. Sờ bên cạnh thì đã thấy trống không. Vênh tai lên nghe, trong phòng khách có tiếng bước chân đi qua đi lại. Xác định Lê Hành đang ở nhà, không hiểu sao cô lại thấy an tâm, nhanh chóng rời giường trốn vào phòng tắm.

Nghe thấy có âm thanh phát ra từ phòng ngủ, Lê Hành thò người vào, ánh mắt chạm vào giường lớn trống không, anh cong môi cười, nói với Tiểu Hắc đang ở bên chân: "Bé mèo lười đã dậy rồi."

Hắc Hắc Từ xoay đôi mắt của nó biểu hiện như có cái hiểu cái không. Sau đó nó rầm rì đi vào phòng, ngậm lấy đồ ngủ ở trên sàn nhà của Hạ Hi bị Lê Hành cởi ra tối qua, rồi ung dung trở về lại ổ chó của nó.

Đây là tình huống gì đây? Gãi tóc ngắn của mình, Lê Hành liền cười vui vẻ. Nghĩ rằng việc này thật đúng là không thầy dạy cũng biết.

Lúc Hạ Hi xuất hiện trước mặt Tiểu Hắc đòi lại áo ngủ của mình đang nằm trong miệng nó, Lê Hành đã đi vào bếp chuẩn bị bữa sáng nóng hổi, rất nhanh sau đó đã truyền tới tiếng bước chân ở sau lưng anh. Khi Hạ Hi đi đến trước mặt, Lê Hành đã xoay người lại, giang tay ra ôm lấy thân thể mềm mại của cô vào lòng mình, ôm rất chặt.

Nghe nói mới sáng sớm mà có thể ôm người mình yêu thật chặt như vậy, thì tình cảm của hai người sẽ ngày càng sâu đậm hơn, sẽ giữ cho tình yêu của cô gái ngày càng mới. Mà ôm lấy người con gái mình yêu đang mặc áo sơ mi của mình, chắc đây là điều mà rất nhiều người đàn ông mơ ước.

Thân thể kề sát anh, Hạ Hi quan tâm anh. "Sao không ngủ thêm nữa, anh không thấy mệt sao?"

Nhưng Lê Hành lại lý giải câu nói của cô thành ý khác, anh nói: "Sức khoẻ của anh em còn không rõ sao? Nếu không thì em muốn kiểm tra không?"

Hạ Hi nâng tay lên đấm một cú lên lưng anh, bản thân cũng nhịn không được mà thấy rất vui. "Em đói bụng rồi, có gì ăn không?"

Nói tay ra, Lê Hành vỗ ngực mình. "Hoạt Sắc Sinh Hương, ăn đi."

Cắn lên cắn cổ anh một cái, Hạ Hi cũng không yếu thế. "Ăn tui nuốt sống!" Nói rồi kéo cổ áo sơ mi của anh xuống thấp hơn, tiến tới gần hôn loạn xạ lên miệng anh hai lần.

Lại bị khi dễ rồi. Thấy nhưng không thể trách, Lê Hành chỉ đành cười, cung chiêu vỗ mặt cô. "Đi bày bát đĩa đi, bằng không thú tính của anh nổi lên thì anh sẽ ăn em trước."

Hạ Hi rút lên một tiếng, nhào tới cắn anh.

Tài nấu nướng của Lê Hành cũng rất bình thường, nhưng xét thấy là bữa cơm tình yêu, nên Hạ Hi ăn cũng rất ngon miệng, ngoài miệng thì không quên khen ngợi và đóng góp cho đồng chí tham mưu chút ý kiến: "Mùi vị này rất ngon, tiếp tục cố gắng nhé."

Lê Hành nhú mày, vui vẻ nhận.

Buổi chiều hai người cũng không đi ra ngoài, ở lại nhà, hưởng thụ thế giới hạnh phúc của hai người.

Trên sofa ở trong phòng khách, Hạ Hi gối đầu lên đùi Lê Hành gọi điện thoại cho Hạ Hoàn. "Ba, ba đừng quên khen con đó nha, không thể vì có mẹ rồi mà không quan tâm con gái nữa."

Hạ Hoàn bật cười. "Con bé quý này."

Sau đó là tới phiên Hề Diễm Đình. "Mẹ, tối hôm qua ba và mẹ, nói sau đây nhì, hai người phân phòng ngủ sao?"

Nhìn xem đứa con gái này lại hỏi trưởng bối một vấn đề tư mật như vậy, làm cho Hề Diễm Đình trước nay vẫn luôn bình tĩnh và dịu dàng không biết phải phản ứng như thế nào. Thật lâu sau bà mới ngượng ngùng nói một câu: "Cái con bé này, con đang hỏi cái gì đó hả."

Hạ Hi cười hi hi. "Mẹ, mẹ cũng xấu lắm, ba đã nhiều năm sống cuộc sống của hoà thượng, vậy mà mẹ cũng chẳng thông cảm một chút..." Lời còn chưa nói xong, trán đã bị Lê Hành gõ cho một cái.

Sợ mẹ vợ tương lai ở đầu bên kia nghe sẽ thấy xấu hổ, Lê Hành không nói gì, chỉ lấy ánh mắt trách cứ cô, nhắc nhở cô không được nói lung tung.

Hạ Hi lè lưỡi, trước khi kết thúc cuộc gọi còn nói: "Mẹ ngày mai con sẽ qua thăm mẹ."

Cúp điện thoại, Hạ Hi vừa vuốt đầu Hắc Hắc Từ đang nằm sấp ở bên cạnh ghế sofa vừa cười, lực chú ý của Lê Hành đã đặt lên kênh quân sự, nên sau đó anh liền hỏi: "Vui mừng cái gì chứ?"

Hạ Hi nghe vậy cười ra tiếng, đứng lên cười ngời lên đùi của Lê Hành, ôm cổ anh trả lời, "Tại em cao hứng quá mà."

Biết rõ cô vì chuyện phục hợp của ba mẹ mà vui, Lê Hành cũng sẵn giọng nói: "Thiệt là cô bé ngốc."

Nghiêng đầu dán mặt vào cổ anh, Hạ Hi xúc động thủ thủ. "Khi ba mẹ còn ở một mình, em cảm thấy mình chưa bao giờ được hưởng hạnh phúc. Bọn họ cho em sinh mệnh, cho em tất cả yêu thương, nhưng cái gọi là báo đáp thì chưa bao giờ có."

Hai tay đặt lên eo cô, Lê Hành nghiêm túc nói: "Để cuộc hôn nhân của mình thật hạnh phúc thì đó chính là hồi báo tốt nhất cho ba mẹ."

Hạ Hi chưa từng nghe qua cách nói như vậy, nên không chắc chắn lắm hỏi: "Thật sao?"

Lê Hành gật đầu, lấy giọng nói chắc chắn mà trả lời: "Ừ!"

Sau đó không đợi Hạ Hi nói tiếp, anh đã vô cùng trịnh trọng và thâm trầm nói: "Cho nên, kết hôn thôi em!"

Cô thật sự đã vô cùng nghiêm túc trao đổi ý kiến với anh, kết quả anh lại đào hố cho cô nhảy vào.

Hạ Hi nắm chặt cổ anh lắc: "Không hoa, không nhẫn, không quỳ xuống, hình như anh xem em không quan trọng lắm thì phải?"

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Vốn tưởng rằng sau khi thân mật thì chuyện kết hôn chỉ là chuyện hiển nhiên, không nghĩ tới khó khăn vẫn còn rất lớn. Để Hạ Hi tùy ý đùa giỡn, Lê Hành thất bại và tủi thân kêu lên: "Ba vợ ơi, Tiểu Thất muốn mưu sát chồng!" Làm cho Hạ Hi cười muốn ngất, cảm thấy hình tượng to lớn của tham mưu trưởng Lê tuyệt không lớn chút nào.

Giờ đủ rồi, Lê Hành liền nói cho Hạ Hi biết anh đã gọi điện cho ba anh ở quân khu của tỉnh S, nhưng vì gần cuối năm nên quân đội hơi bận, có thể qua tết âm lịch ba Lê mới dứt ra để trở về. Đến lúc đó anh sẽ sắp xếp cho người lớn hai nhà gặp mặt, định luôn chuyện hôn lễ.

Thấy bộ dạng của anh thì xem như anh đã sắp xếp mọi thứ xong hết rồi, Hạ Hi kéo lỗ tai anh. "Anh tự mình sắp xếp tới đâu rồi hả? Giống như em không gả cho anh thì không được vậy."

Câu hôn mà bị cự tuyệt hình như không đánh bại đồng chí Trung tá rồi, nên nhất định phải bắt người nào đó, Lê Hành làm ra vẻ khổ sở, cảm xúc nói: "Thời đại bây giờ đâu còn chuyện ép duyên đâu!"

Hạ Hi lấy ánh mắt lên án anh: "Nếu như có, chắc anh đã sớm giải quyết xong người ta rồi."

Lê Hành cười ôm cô vào ngực, nói giỡn: "Anh giống như Hắc Hàu Từ phục tùng em vô điều kiện, em nói có đúng không?"

Hạ Hi cười khanh khách đánh anh: "Hắc Hàu Từ!"

Trả lời cô ngoại trừ nụ hôn sâu như trừng phạt của tham mưu trưởng Lê, còn có con chó Labrador sớm đã vui vẻ chạy ra từ ổ chó của nó.

Vì thế cảnh thân mật ngọt ngào của hai người vô ý đã bị người nào đó xem.

Bởi vậy có thể thấy được việc đổi tên cho Hắc Hàu Từ là chuyện mây trôi.

Thời gian hạnh phúc lúc nào cũng trôi qua đặc biệt nhanh, cả buổi chiều Lê Hành và Hạ Hi chân không rời khỏi nhà, hai người và một chó yên tĩnh ngây ngốc ở nhà. Cái loại cảm giác yên tĩnh tốt đẹp làm cho cảnh sát Hạ xưa nay vẫn luôn hiếu động cũng không nhận được mà cảm khái: "Nếu như cả đời mà được như vậy thì tốt biết bao."

Lấy tay vuốt lại mái tóc bay loạn của cô, Lê Hành nhẹ nhàng trả lời lại: "Vậy chỉ sợ em buồn thôi."

Không hiểu phong tình. Hạ Hi chu miệng nhỏ lên, nghiêng người dựa lưng vào anh, tiếp tục chơi đùa với Hắc Hàu Từ. Còn Lê Hành thì lại mãi mê coi kênh 'chọn tiền', lâu lâu cũng sẽ trả lời những câu hỏi cô hỏi mình. Chờ Hạ Hi chơi đùa tới chán, cô tình nghịch đuổi chân mình tới eo Lê Hành ngủ thiếp đi.

Nắm bàn chân nhỏ của cô, Lê Hành cong môi lộ ra nụ cười cưng chiều, đường cong nghiêng mặt của anh trong nháy mắt trở nên dịu dàng.

Gần chạng vạng tối, ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào phòng, ánh vàng kim chiếu lên hai cơ thể dán sát vào nhau, cả phòng ánh lên màu ấm áp.

Giống như vợ chồng mới cưới như keo như sơn ở nhà trong hai ngày, Hạ Hi không thể chịu nổi người nào đó đòi hỏi yêu cầu mà người nào đó cho là bình thường. Ngủ đến khi tự nhiên tỉnh dậy cô liền hoạt động đôi chân bần rùn của mình, oán giận nhìn Lê Hành từ lâu đã tự mình mặc quần áo chỉnh tề. "Có anh thì lưng em không bao giờ có thể hết mỏi." Ý là muốn anh đi ngủ phòng khách đi, bộ dạng ghét bỏ bây giờ của người nào đó hoàn toàn trái ngược với bộ dạng nhiệt tình dịu dàng mời gọi của người nào đó mấy hôm trước.

Kéo chăn mỏng đang được Hạ Hi bọc người, trong lúc cô đang còn nhẹ giấc dựa, anh đã quan tâm mặc đồ cho cô, Lê Hành chậm rãi nói: "Anh cũng cảm thấy nên đổi giường rộng hơn thì sẽ thoải mái."

Vậy mà cũng có thể giả bộ nghe không hiểu? Hạ Hi không chịu nổi mà tiếp Lê Hành hai chiều, kết quả thế nào ai cũng biết, cảnh sát Hạ đã bị thu thập một phen, hai má hồng hồng đành phải đi rửa mặt.

Ăn xong cơm trưa, Lê Hành chở Hạ Hi tới dưới lầu nhà Hạ Hoành, xác định là cô và Hề Diễn Đình sẽ đi dạo phố, anh liền đánh tay lái, xe liền chạy tới đồn công an của ba vợ, hai người cùng đi tới sân bay đón Thiếu tướng Trần. Sau khi nghe theo chỉ thị của lão thủ trưởng, Lê Hành đã chạy tới một nơi rất xa trung tâm thành phố, liền thấy Mục Nham đang chờ ở đó.

Dự cảm của Lê Hành rất đúng, Thiếu tướng Trần tìm anh quả thật có liên quan tới vụ án của Trần Bưu. Nhờ Hạ Hi nhắc nhở, trải qua quan sát và bác sĩ cũng đã xác định tinh thần của Trần Bưu quả thật có vấn đề, hẳn ta là người đa nhân cách. Như vậy việc thẩm vấn hẳn quả thật rất khó khăn, dù biết rõ hẳn có tội, muốn định tội cũng rất là khó.

Sau mấy lần thẩm vấn mà không có kết quả, Mục Nham liền liều mạng ra lệnh cho cấp dưới: "Cho dù là người cầm cũng phải bắt hắn mở miệng!" Nhưng trong lòng anh cũng đã rất rõ, thấy tình trạng tinh thần của Trần Bưu, việc mở miệng trợ giúp điều tra cũng không lớn lắm. Biết được như vậy làm cho anh cảm thấy rất tức giận.

Ngoại trừ phải không chế Tiêu Dận, cũng không còn cách nào khác. Nhờ sự nhắc nhở của Lê Hành, Mục Nham đã phái người điều tra Tiêu Dận. Anh đã ngoài ý muốn phát hiện vụ buôn lậu thuốc phiện mà Trần Bưu đã đề cập tới, mỗi lần vụ án mở ra Tiêu Dận không chỉ không có ở Thiên Trì, mà chiếc xe màu đỏ của anh ta còn kiêu ngạo xuất hiện ở những vùng gần sát với hiện trường vụ án. Điểm mấu chốt này lúc trước đã bị xem nhẹ, làm cho Mục Nham không thể loại bỏ khả năng Tiêu Dận có mặt tại vụ án, cũng khiến cho tổ tự lập của cảnh đội phải chịu phạt.

Vì không có chứng cứ xác thực nên không thể tiến hành tra hỏi Tiêu Dận, nhưng Mục Nham lo chuyện Trần Bưu sa lưới khiến những nhóm tội phạm cảnh giác, những người có liên quan đến vụ án có thể sợ tội mà bỏ trốn. Rơi vào đường cùng, Mục Nham muốn tự mình tới cửa, mời Tiêu Dận về đồn.

Làm như vậy thật sự rất có tính mạo hiểm, nếu Tiêu Dận thật sự có liên quan tới vụ án này, tất nhiên sẽ bứt dây động rừng. Nhưng nếu anh ta hoàn toàn không có liên quan, vậy làm sao có thể giải thích những chuyện trùng hợp này? Mục Nham thật sự thuyết phục bản thân mình không được. Trước khi hành động anh đã xin chỉ thị của Hạ Hoành. Qua nhiều lần cân nhắc, Hạ Hoành đã đồng ý.

Sở dĩ dám mạo hiểm như vậy cũng vì giao tình giữa Hạ Hi và Tiêu Dận. Hạ Hoành cảm thấy dựa vào tình cảm Tiêu Dận đối với Hạ Hi, anh ta sẽ không phản ứng quá lớn, cho dù anh ta có liên quan tới vụ án đi chăng nữa.

Sự việc quả thật như Hạ Hoành đoán, khi Mục Nham tìm tới cửa, Tiêu Dận có vẻ rất bình tĩnh. Đặc biệt là lúc anh đề cập lời khai của Trần Bưu cho Tiêu Dận, Tiêu Dận đã bình tĩnh nở nụ cười, sau đó nói với giọng khẳng định: "Phó cục Mục, anh lừa tôi. Nếu tôi đoán không sai, bây giờ anh nghĩ muốn lừa tôi nói ra cái gì về buôn bán, lừa không được thì cũng không có tổn thất gì có đúng không?"

Anh phản ứng cực nhanh làm cho Mục Nham thầm bội phục trong lòng. Nhưng cảm xúc của Mục Nham vẫn bình tĩnh không biểu lộ ra điều gì, bình tĩnh trả lời: "Vi đề phá án, tôi không thể không mạo hiểm tới gặp riêng anh như thế này, nhưng tôi cũng phải nói cho anh rõ, bây giờ anh đã bị liệt vào danh sách những người hiểm nghi của cảnh sát. Hơn nữa thân là một công dân, anh có nghĩa vụ phải phối hợp với cảnh sát để phá án."

"Chuyện phối hợp thì không thành vấn đề." Tiêu Dận kiêu ngạo nói nhưng sau đó lông mày liền nhíu lại. "Nhưng mà có câu này tôi phải nói trước, có chứng cứ thì cứ bắt tôi, nhiều lời cũng vô ích. Còn không phải..." Thoáng dừng lại, anh liền nói xong câu "Vậy xin phó cục Mục dặn cấp dưới cần phải khách khí với tôi một chút." Sau đó anh liền nhận 'lời mời' của Mục Nham tới đồn công an ngồi. Nhưng khi vào tới phòng thẩm vấn, anh có thể không cần phải nói chuyện tốt mà.

Khi Mục Nham hỏi vì sao xe của anh lại xuất hiện ở vùng lân cận gần chỗ vụ án xảy ra, câu trả lời của Tiêu Dận chỉ có một. "Thật ngại quá, chuyện đã lâu như vậy, tôi không nhớ tôi đã đi qua nơi nào, và làm cái gì." Sau đó còn cầm lấy tấm hình ở trên bàn nghiêm túc nhìn. "Cái này hình như có chút ấn tượng."

Trong mắt Mục Nham dấy lên tia hi vọng, sau đó liền nghe Tiêu Dận thờ ơ nói: "Ngày đó Hạ Hi đang làm nhiệm vụ nhưng bị thương, tôi đi đón cô ấy tới bệnh viện kiểm tra vết thương."

Lời nói của Tiêu Dận hoàn toàn không sai. Đó là chuyện Hạ Hi và Lê Hành tình cờ gặp nhau, cô bị điều đi tới đội đặc chủng nhận nhiệm vụ và bị thương ở chân. Lúc đó khi nhận được điện thoại của Hạ Hi, anh liền bỏ lại chuyện của mình, chạy nhanh tới cảnh đội nhận người, sau đó suốt đêm ở bên Hạ Hi trong bệnh viện để xử lý vết thương.

Câu trả lời của Tiêu Dận cho Mục Nham thông tin rất rõ ràng, không phải trí nhớ của anh ta không tốt, chẳng qua anh ta chỉ không muốn phối hợp mà thôi. Bởi vì anh chỉ có ảnh chứ không có tên chỉ ra chỗ đó là nơi nào, có thể dựa vào địa hình mà đoán được vị trí chuẩn xác, đồng thời nhớ chính xác người và sự việc, không phải ai cũng có thể làm được.

Khi Mục Nham đang suy xét, Tiêu Dận lại tiện tay lấy hai tấm hình khác: "Không nhớ mấy cái này, nhưng chắc là ở cùng với Hạ Hi. Nếu anh không tin có thể hỏi cô ấy."

Anh ta cứ vứt vấn đề khó giải trở về như vậy, lần đầu tiên trong đời thân bách chiến bách thắng như Mục Nham lại không tìm ra biện pháp khác.

Khi anh đang suy nghĩ lại, một cuộc điện thoại quan trọng gọi tới. Khi cúp máy mặt mày Mục Nham nghiêm lại, anh lấy giọng nói không cho phép từ chối thông báo với Tiêu Dận, "Có lẽ một giây trước chức quyền của tôi không cho phép tôi điều tra quá sâu về anh, nhưng bây giờ..." Giống như đang dẫn đo tìm từ, Mục Nham dừng lại một lúc, sau đó anh nói tiếp: "Tôi cần phải tạm giữ anh lại!"

Hoá ra Trần Bưu dưới tình huống không báo trước đã tự sát, hiện đang cấp cứu ở trong bệnh viện, mà ở trên vách tường phòng giam của hắn, rõ ràng có khắc hai chữ Tiêu Dận, rõ ràng có thể thấy rõ không muốn người ta bỏ qua chuyện này.

Thông minh cũng được, giả dối cũng chẳng sao. Tiêu Dận chưa từng xung đột với cảnh sát, nhưng lại bình tĩnh thương lượng với Mục Nham. "Nếu có thể, anh giúp tôi chuyển một lá thư đi được không?" Và đó chính là lá thư đã được gửi cho Hạ Hi.

Ở một phương diện nói rằng cảnh sát Hạ Hi chính là nhân chứng thời gian của anh, ở một phương diện khác là muốn cô tránh tiếp xúc trực tiếp về nguyên nhân của vụ án. Thậm chí Mục Nham còn có lòng tốt nhắc nhở anh có thể gọi điện cho luật sư, Tiêu Dận đã từ chối, anh nói: "Không cần đâu!" Cuối cùng anh ta có ý gì, Mục Nham không nghĩ ra.

Nhưng cho dù đã không chế được Tiêu Dận, sau khi đã chặt xong nhánh của Trần Bưu, vụ án cũng không có tiến triển rõ ràng. Sau khi vết thương ở trên vai của Hạ Hi chuyển biến tốt, cô đã không dưới một lần gọi điện cho Mục Nham, bày tỏ việc mình muốn nhận hình phạt về chuyện bắt cóc của Mễ Kha, và yêu cầu chấm dứt kỳ nghỉ của mình rồi trở về đội. Cứ như vậy, Mục Nham không thể không xin chỉ thị của Hạ Hoành lần nữa. Cùng lúc đó Thiếu tướng Trần cũng tìm Hạ Hoành.

Việc Hạ Hi yêu cầu muốn trở về đội, Lê Hành đã biết, nhưng anh cũng biết rõ Hạ Hoành sẽ không phê chuẩn, Mục Nham cũng sẽ không kiên trì, cho

nên anh cũng không cần nóng lòng tỏ thái độ, chỉ là dùng thân phận bạn trai an ủi Hạ Hi không cần phải nóng lòng. Nhưng chuyện làm cho anh không tưởng được chính là vụ án của Trần Bưu có liên quan lớn đến mức mà cả phần lớn quân đội đều tham gia cùng.

Chờ Mục Nham giới thiệu xong hết tình tiết của vụ án, ánh mắt Thiếu tướng Trần phóng tới mặt của Lê Hành, ông hỏi: "Còn nhớ 'Lợi Kiếm' không?"

Lợi Kiếm! Đó chính là anh em cùng vào sanh ra tử với anh. Làm sao Lê Hành có thể quên chứ? Nhưng mà 'Lợi Kiếm' thì có liên quan gì tới vụ án này? Nhìn về phía lão thủ trưởng, trong mắt Lê Hành đầy dấu chấm hỏi kỳ lạ.

Thiếu tướng Trần thờ dài nặng nề: "Lợi Kiếm' mất tích rồi."

Mất tích? Ánh mắt đột nhiên có chút ướt, Lê Hành hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Qua lời giải thích của Thiếu tướng Trần, Lê Hành biết không lâu sau khi anh rời khỏi đội đặc chủng, 'Lợi Kiếm' đã tiếp nhận một nhiệm vụ bí mật, ẩn núp vào tập đoàn buôn thuốc lậu làm nầm vùng, ý muốn phối hợp với bên cảnh sát phá vụ án quan trọng này. Trước giờ Lợi Kiếm vẫn giữ liên lạc cùng cảnh sát nhưng cách đây không lâu đã không còn liên lạc được. Mà vụ Trần Bưu sa lưới lần này, Cổ Lệ dẫn đầu đội đặc công đã tìm hiểu ngọn ngành tra ra được, ông chủ lớn 'Lão Quỷ' đứng sau Trần Bưu chính là người mà 'Lợi Kiếm' cần phải tiếp cận khi tiếp nhận nhiệm vụ nầm vùng này.

Đối với một người đã từng chịu qua huấn luyện đặc biệt của đội đặc chủng mà nói, mất tin tức trong hai tháng thì có nghĩa là...

Lê Hành theo bản năng giờ tay đè ngực mình lại, giống như anh muốn dùng sức mạnh để đè lại sự đau đớn đang dâng lên trong ngực.

Liên tục hít sâu, giọng nói Lê Hành trầm xuống: "Có phải tôi có thể lý giải rằng vì Tiêu Dận có khả năng chính là 'Lão Quỷ', chuyện 'Lợi Kiếm' mất tích có liên quan trực tiếp tới anh ta, hay là anh ta chính là người được 'Lợi Kiếm' chọn trúng, lấy một thân phận có lợi tiếp cận 'Lão Quỷ'?"

Đột nhiên nghĩ đến Lê Hành đã chụp được bức ảnh này ở trong xe của Tiêu Dận, Mục Nham bừng tỉnh hiểu ra: "Dựa vào con dao găm này?"

Đáy mắt thâm thúy biểu lộ tài năng, Lê Hành gật đầu: "Đúng vậy, chỉ bằng con dao găm này!"

Trước đó vẫn không biết đội đặc chủng của tỉnh X đã từng tham gia làm chứng trước toà, cho nên từ đầu tới cuối không hiểu rõ được vì sao Tiêu Dận lại có con dao găm này. Tới giờ Mục Nham đã có phần hiểu rõ.

Chỉ có người đã từng đi lính mới am hiểu cách sử dụng dao găm, Tiêu Dận có thể ở trên thị trường tìm được một loại dao găm đặc biệt làm đồ tùy thân, hoặc đây chính là hung khí làm hại 'Lợi Kiếm', hoặc đây chính là tín vật mà 'Lợi Kiếm' đã đưa cho anh ta đại biểu thân phận đặc biệt nào đó. Đương nhiên cũng không loại trừ những khả năng khác, nhưng nói như vậy thì Tiêu Dận đâu cần phải giấu con dao găm này cẩn mật như vậy.

Tại sao trước đây anh lại không liên lạc với quân đội, với người anh em của mình cùng nhau tiến lên! Nhắm chặt mắt lại, Lê Hành thật sự rất ân hận.

Tâm tình của Thiếu tướng Trần cũng giống như vậy. Người mất tích chính là thuộc hạ của ông, là vì chấp hành nhiệm vụ của quốc gia, là công thần của đất nước. Nếu mất đi như vậy, làm sao ông có thể chấp nhận đây? Nhưng loại tình hình này như lọt vào trong sương mù, không có khả năng quân đội sẽ phái một chiến sĩ khác tiếp tục nhiệm vụ, dù sao hang cộp, hang sói ở đâu không ai biết được, mà tiếp cận 'Lão Quỷ', nhận được tín nhiệm của hắn cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Làm sao có thể để chiến sĩ khác lấy thân mạo hiểm đây? Còn nữa ngay cả 'Lợi Kiếm' cũng trở thành vật hy sinh, hay là do nguyên nhân đặc biệt nào đó mà không thoát ra được thì vẫn còn chưa xác định, để tránh thua cả ván bài, án binh bất động mới là biện pháp lý trí nhất ngay lúc này.

Sách lược địch không động, ta không động luôn luôn đúng. Nhưng chậm trễ một ngày thì sẽ làm khả năng sống của 'Lợi Kiếm' cũng giảm dần, Thiếu tướng Trần không thể trông mắt nhìn thuộc hạ của mình chết được. Cho nên mục đích ông tìm Lê Hành chỉ có một, để anh chuẩn bị nhận nhiệm vụ mà 'Lợi Kiếm' vẫn chưa hoàn thành. Bởi vì ngoại trừ thuộc hạ đặc lực nhất của ông, bây giờ ông không tin bất cứ người nào hết, bao gồm cả người mà Hạ Hoành điều tới từ Đại đội đặc chiến là Dạ Diệc cũng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58

Rốt cuộc vì sao khi Thiếu tướng Trần đề cập tới chuyện này thì sắc mặt của Hạ Hoành rất phức tạp và khó hiểu.

Một bên là người mình yêu, còn một bên là anh em cùng vào sống ra chết với mình. Cho dù đã không còn là thành viên của Đại đội đặc chủng nữa, nhưng khi quốc gia vẫy gọi, Lê Hành không có cách nào thờ ơ được. Trong lúc nhất thời người luôn coi trọng trách nhiệm như Phán Quan lại có cảm xúc rất mâu thuẫn.

Đột nhiên nghĩ đến lúc bản thân còn trẻ, so sánh giữ nhiệm vụ và người yêu, đứng đầu vẫn luôn là nhiệm vụ. Chưa từng áy náy, nhưng mỗi khi cấp trên có nhiệm vụ, lựa chọn đi theo cơ hồ đã thành bản năng. Cho nên Hạ Hoành không khó có thể lý giải được tâm tình khó xử lúc này của Lê Hành.

Có lẽ bầu trời của anh nên càng rộng càng tốt.

Đề tình cảm cá nhân của mình xuống, lúc này ánh mắt của Hạ Hoành mới ngẩng lên cổ vũ Lệ Hành. Ông cảm thấy mình không có quyền chất vấn sự tuyển chọn của Thiếu tướng Trần, huống chi đó lại là người đàn ông mà con gái mình yêu sâu đậm. Cuối cùng đối với năng lực tác chiến của con rể, Hạ Hoành hoàn toàn tán thành chuyện này.

Cảm kích Hạ Hoành đã thông cảm cho mình, vẻ mặt của Lệ Hành nghiêm túc và trang nghiêm giờ tay lên làm một cái chào theo kiểu quân đội tiêu chuẩn, bày tỏ anh sẽ tiếp nhận nhiệm vụ.

Cảnh tượng này quá mức quen thuộc. Thiếu tướng Trần cảm thấy giống như trở lại khi xưa, trước lúc Lệ Hành dẫn đội đặc chủng đi tiếp nhận nhiệm vụ, cảnh tượng đưa tiễn bọn họ.

Biết rõ chấp hành nhiệm vụ này tính mạng mình sẽ rất nguy hiểm, nhưng cái đám nhóc bị mài giũa thành mình đồng da sắt vẫn luôn cười nói: “Thủ trưởng, chờ chúng tôi thắng lợi trở về thì đừng quên mang rượu trần quý của ngài ra nha!”

So với tính mạng của bọn họ, làm sao ông có thể cảm thấy tiếc cho mấy bình rượu quý của ông được?

Nhưng Thiếu tướng Trần vẫn luôn cố tình nhủ mảy. “Đám nhóc thôi, sớm muộn gì cũng có một ngày người ta sẽ nói tôi Trần Thiếu Phong đã đào tạo ra một nhóm ma men cho mà xem!”

Nghe vậy, các đội viên của đội đặc chủng liền cười ‘ha ha’ như đúng rồi, còn quay sang Lệ Hành kéo anh làm lá chắn. “Yên tâm đi Thủ trưởng, có Phán Quan lót đáy, biệt danh nhóm ma men của chúng tôi chắc chắn sẽ đảm không nổi.” Sau đó chỉ còn lại tiếng cười của bọn họ.

Bởi vì thân phận khác biệt, các thành viên đội đặc chủng không có quân hàm, tuổi nghề, ảnh chụp hay là tên mà chỉ có duy nhất một biệt danh. Cho nên người của đội đặc chủng đã có thói quen kêu nhau bằng biệt danh. Dần dà cũng chỉ có thể nhớ được mỗi biệt danh của họ.

Nhìn những chiến sĩ như lang như hổ ở trước mặt, Thiếu tướng Trần không nhịn được nở nụ cười, ông rộng rãi hứa hẹn: “Chắc chắn sẽ có!”

Vì cái đám đội viên đội đặc chủng vừa vui vẻ lạc quan vừa thiện chiến dũng mãnh này, Thiếu tướng Trần quả thật không ngại đóng góp rượu ngon. Mà khi thuộc hạ không nghe lời, ông cũng không so đo, thậm chí mỗi lần bọn họ thắng trở về, ông đều tự mình ra đón chào. Bởi vì ông biết rõ, cái đám binh thường viết di thư như viết thơ này đang lấy tính mạng của mình đền đáp quốc gia.

Nhưng mà mỗi lần khen thưởng thì sẽ có một hoặc hai người trốn rất xa. Nhất là Lệ Hành, càng cần phải lấy mệnh lệnh đi ‘mời’. Nhớ có một lần nói chuyện, anh đã từng nói: “Tôi chỉ làm việc mà người lính nên làm, chẳng qua chỉ muốn khi thức dậy trên vai sẽ gánh trách nhiệm! Về phần những cái khác, không quan trọng!”

Vì thế Thiếu tướng Trần cũng không miễn cưỡng anh nữa.

Về sau mỗi lần Lệ Hành thăng chức, Thiếu tướng Trần luôn tự mình tới đại đội nhìn xem một chút, tự tay đeo quân hàm lên cho anh.

Cho đến một lần chấp hành nhiệm vụ Lệ Hành bị trọng thương, mãi đến khi Hạ Hoành xuất hiện tại đại đội đặc chủng, Thiếu tướng Trần rốt cuộc cũng hiểu ra vì sao mỗi lần thăng chức đều không nhìn thấy nụ cười ở trên mặt Phán Quan. Đó là vì thành công vui vẻ, không có người mình yêu ở bên cạnh chia sẻ.

Thì ra ở mặt ngoài nhìn qua thì không có gì địch nổi Phán Quan, nhưng trong thế giới tình cảm thì lại yếu ớt như vậy.

Sau khi thương thế của Lệ Hành tốt lên liền xuất viện, Thiếu tướng Trần căn bản không có thông báo cho anh tới buổi lễ khen thưởng, ông định vẫn như trước đeo quân hàm lên cho anh. Không nghĩ tới, Lệ Hành lại đến đây.

Nhiệm vụ lần này là một bí mật có tính nguy hiểm, Lệ Hành dẫn dắt một đội có Lợi Kiếm và năm đội viên khác được trực thăng đưa tới biên giới của đất nước. Dựa vào sức lực của sáu người diệt trừ một tập đoàn buôn thuốc phiện do lính đánh thuê thành lập. Khi Thiếu tướng Trần biết được tin tức có chỗ sai, khi biết được phạm tội từ 80 người tăng lên thành 316 người, ông cơ hồ nhận định sáu người trẻ tuổi chỉ có đi chứ không có về.

Sau này khi quân chi viện chạy tới, khi biết được sáu thành viên của đội đặc chủng vẫn còn sống, thế mà Thiếu tướng Trần lại rơi nước mắt. Hoàn toàn có thể tưởng tượng đó là một trận ác chiến, vì tiết kiệm thời gian cứu người bị thương, ông lập tức phái chi viện đi máy bay tới.

Sau khi được cứu sống, tâm tình của Lợi Kiếm không khống chế được. Khi máy bay hạ xuống nhân viên cứu hộ nhảy xuống, người vẫn luôn không từ bỏ chiến trường vậy mà đổ mắt lên không cho ai tiến lại gần với toàn thân đầy máu của Lệ Hành, chia súng đã sớm không còn đạn quất lên: “Tôi không biết các người! Kêu thủ trưởng tới đây! Tôi muốn gặp Thiếu tướng Trần!” Dưới tình huống kia, hết đạn cạn lương thực anh đã không còn tin nhiệm bất cứ ai.

Thiếu tướng Trần đang trên đường tới. Sau khi ông tới liền cầm chặt tay Lợi Kiếm như muốn trấn an cảm xúc của anh. Nhưng sau khi Lợi Kiếm kêu một tiếng ‘Thủ trưởng’ thì liền ngã quỵ.

Khi Lợi Kiếm tỉnh dậy sau một ngày một đêm, Lệ Hành đã được phẫu thuật trong vòng mười sáu tiếng đồng hồ đã được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Cách lớp thủy tinh thật dày, Lợi Kiếm nói với Thiếu tướng Trần: “Thằng nhóc này nó không muốn sống nữa. Nó nói vợ của tôi đang ở nhà chờ tôi về sinh

con, bạn gái của Tiểu Lang thì đang chờ anh ta về để kết hôn, cha mẹ của Lão Ứng thì đã lớn tuổi. Nó nói dù sao cũng không có ai chờ nó...” Hung hăng lau mặt, Lợi Kiếm nghẹn ngào. “Ngộ nhờ nó không qua được, thì giữ nó lại ở đại đội sau núi, có anh em bầu bạn, sẽ không đến mức quá cô đơn...”

Lợi Kiếm nói không được nữa, bặm mặt lại, anh ngồi xồm xuống.

Ánh mắt của Thiếu tướng Trần đã đổ lên quay lưng lại, thấy nhóm nhỏ ‘Tia Chóp’ bốn người đều đã khóc!

Lúc đó Thiếu tướng Trần mới biết, sở dĩ Lệ Hành bị trọng thương là vì che chắn cho năm đội viên khác rút lui. Vết súng trên người anh, phần lớn là vì thay các anh em chịu.

Khi đó địch càng đánh càng nhiều, tình huống của đội nhỏ ‘Tia Chóp’ hết sức bất lợi. Vì bảo vệ đồng đội phá vòng vây, Lệ Hành đã bị mười hai phát súng, ngoại trừ một chỗ cách tim khoảng 2 millimet, nghiêm trọng nhất là phát súng bắn vào cây xương sườn thứ tư và năm của anh. Nếu không phải máu của Lợi Kiếm tốt, thì phỏng chừng anh ta cũng không xong ở trên chiến trường luôn rồi.

Lúc đó, ngay cả Lệ Hành cũng nghĩ rằng anh sẽ mất mạng rồi không trở về được. Thừa dịp Lợi Kiếm cầm máu dùm anh, anh liền dặn dò anh ta như đang nói di ngôn: “Đội lạt nữa nếu như tôi không được, cũng không cần quan tâm tới tôi, anh mang theo các anh em về nhà đi...” Tuổi nghề của Lệ Hành không phải là người tham chiến lâu nhất trong đội, nhưng quân hàm của anh lại là cao nhất, chỉ huy phụ trách tác chiến.

Giờ đâu còn có chấp về quan niệm cấp dưới cấp trên nữa, trong mắt Lợi Kiếm đỏ ngầu, giọng khàn gào lên: “Mẹ nói, cậu cầm miệng cho tôi! Nói thêm câu nữa cậu có tin tôi giết cậu không?”

Vậy mà Lệ Hành lại nở nụ cười: “Anh xem anh kia, cũng thật là táo bạo.” Sau đó yếu ớt nhắm mắt lại, điều chỉnh lại hô hấp.

Không đợi nhóm nhỏ ‘Tia Chóp’ có thể kéo dài thời gian, nhóm địch đã có hành động. Bắn vài ở dưới nách quần từng vòng từng vòng, buộc chặt, mồ hôi ở trên trán Lệ Hành chảy ròng, anh nâng súng lên chỉ huy: “Tàn ra thành hình cánh quạt!”

Sau đó đánh nhau càng ngày càng mãnh liệt, khi nhóm địch cứ từng người mặc quân trang dưới sự dẫn dắt của kẻ cầm đầu xông tới, Lệ Hành đã không còn đạn, anh quát lên muốn dẹp đường, “Lợi Kiếm, đập chết hắn cho tôi!”

Lợi Kiếm nghe thấy tiếng bốp còi, một giây sau, viên đạn đỏ như hoa đã phóng ra ở trong đầu các chiến sĩ.

Theo các chiến sĩ ngã xuống, đội hình của quân địch cũng tan rã, như vậy nhóm ‘Tia Chóp’ mới tranh thủ được thời gian.

Lấy sức nặng đè lên thân cây, trên khuôn mặt mệt mỏi lộ ra nụ cười, Lệ Hành nói: “Nếu như bây giờ có điều thuốc thì tốt quá.”

Lợi Kiếm ở bên cạnh cũng lẫn mình dựa vào, tức giận nói: “Có rãnh thì dùng thời gian đó mà học uống rượu đi, mỗi lần đều bị anh em chuốc tới mức phải nâng về nhà, cậu không cảm thấy mất mặt nhưng chúng tôi thì có đó.” Rất sợ Lệ Hành chịu không được, Lợi Kiếm mới kích anh.

Lệ Hành cười nhẹ, nhưng động tác nhỏ này lại làm miệng vết thương của anh đau đến mức phải hít lên một tiếng, sau đó nói: “Bạn gái của tôi không cho uống.” Thấy ánh mắt không hiểu của Lợi Kiếm, anh cười khổ. “Chia tay đã gần sáu năm rồi.”

Lợi Kiếm chỉ biết có một người con gái họ Hạ quần lấy anh ta đến chết, chứ chưa từng nghe Lệ Hành nhắc tới người con gái nào nữa, anh liền nhú mi. “Bị hót tay trên hả? Vô dụng! Mẹ nó ai dám cướp người phụ nữ của ông, khi trở về liền diệt hắn ta!”

Lệ Hành nhú mi sửa lại: “Cái gì mà người phụ nữ của anh? Là của tôi!” Sau đó liền tập trung vào đánh tiếp.

Lợi Kiếm ở sau lưng anh hô to: “Chịu đựng cho tôi, khi trở về sáu người anh em chúng ta sẽ cướp vợ cậu về cho cậu!”

Khi đó, trái tim Lệ Hành như đang gánh nhiệm vụ siêu nặng, mệt mỏi và mất máu làm cho cả người anh rất suy yếu, nhưng anh lại dựa vào ý chí mãnh mẽ của mình để chống đỡ, mãi đến khi đội cứu viện tới.

Khi Lệ Hành ngã xuống, Lợi Kiếm mơ hồ nghe thấy anh ta gọi: “Tiểu Thất...”

Lệ Hành đã thực hiện được lời hứa mang anh em trở về nhà, nhưng phải qua bảy ngày bảy đêm mới có thể giữ lại được tính mạng của bản thân

Trận chiến ấy, nhóm ‘Tia Chóp’ với sức lực của sáu người đã tiêu diệt được 287 tên địch. Đứng nhất với 47 chiến tích, sau này chưa ai có thể phá bỏ. Mà Phán Quan ở vào lúc sinh tử lại không để ý tới tính mạng của bản thân mà đỡ đạn cho anh em, làm cho toàn bộ quân đội kính nể. Cho nên khi Lệ Hành bắt ngờ xuất hiện tại buổi lễ khen thưởng, chiến sĩ toàn quân tự động đứng dậy, toàn thể cúi đầu chào.

Phân vinh quang này, là vinh quang cả đời!

Sống sót sau tai nạn! Lúc đó trong đầu của Lệ Hành chỉ có năm chữ này. Ánh mắt của anh ảm ướt, đáp lễ lại.

Sau khi buổi lễ kết thúc, Lệ Hành đã nói với Thiếu tướng Trần: “Đây sẽ là lần duy nhất và cũng là lần cuối cùng tôi tham gia buổi lễ khen thưởng của toàn quân.”

Thiếu tướng Trần bỗng hiểu được cái quân hàm ông mang cho anh có ý nghĩa như thế nào. Vì thế, ông chậm chạp và cẩn thận mang cái quân hàm Trung

tả lên cho anh. Ngày hôm sau Lê Hành đã rời khỏi đại đội đặc chủng của tỉnh X.

Toàn bộ anh em của đại đội đều tới đưa tiễn anh, bọn họ không nói lời nào, chẳng qua chỉ ôm nhau, không tiếng động ôm nhau.

Lê Hành không muốn quay đầu lại vì anh sợ anh sẽ kiềm lòng không được mà chảy nước mắt, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, sau đó liền thấy sắc mặt của mấy anh em cùng nhau tác chiến đã thay đổi.

Cuối cùng là Lợi Kiếm, là người ở cùng với Lê Hành trong ba năm, là người đã từng đỡ đạn cho anh trong lần đầu tiên anh chấp hành nhiệm vụ dẫn đầu hát lên bài ca ‘Tam Đại Kỳ Luật Bát Hạng Chú Ý’.

Một bài hát nghiêm túc như vậy, trong lúc ở trong trường quân đội đã bị Lê Hành bóp méo, sau này lại bị toàn đội truyền nhau hát trong sáu năm. Sáu năm sau, một đám đàn ông lấy bài hát đó đưa tiễn người anh em của bọn họ, Phán Quan.

“Mọi người trong quân đội đều muốn vợ, cậu muốn tôi cũng muốn, ở đâu mà nhiều như vậy...” Tiếng ca vang vọng ở trong quân đội lâu thật lâu.

Đó là một dân ca như thế nào, rất khó để diễn tả thành lời. Một đám đàn ông mạnh như thép, mỗi giọt lệ nóng bỏng chảy xuống, mỗi tiếng gào thét vang lên, cái tình bạn trong sinh mệnh này, trong thế gian này có rất ít người đã được trải qua.

Nước mắt của Lê Hành đã chịu không được mà chảy xuống, anh xoay người bước lên xe quân dụng.

Một màn đưa tiễn này, Hạ Hoành đã chứng kiến tận mắt.

Từ đầu tới cuối Lê Hành đều không biết, ngày đó khi anh rời khỏi đại đội đặc chủng, Hạ Hoành đã đứng ở trước cửa sổ của văn phòng làm việc của Thiếu tướng Trần.

Thật ra có thể lựa chọn khác, nhưng trước sau Thiếu tướng Trần vẫn cảm thấy Lê Hành là người thích hợp nhất. Có lẽ là vì, thời gian khi còn ở đại đội đặc chủng, quan hệ của Lợi Kiếm và Phán Quan là thân thiết nhất.

Dứt ra từ trong hồi ức, Thiếu tướng Trần dùng sức vỗ vai Lê Hành, ngàn vạn lời nói chỉ còn lại một câu nói: “Vất vả cho cậu rồi Phán Quan!”

“Thù trưởng quá lời rồi, Lê Hành không dám nhận!” Sau đó anh nở nụ cười, bổ sung thêm: “Nhưng tôi cần phải chiến thắng trở về, trở về rồi còn cưới vợ sinh con nữa.”

Lê Hành như vậy mới là Phán Quan chân thật nhất, cũng là người mà Thiếu tướng Trần chưa bao giờ thấy qua.

Kết quả một kiếp sống quân lữ ở đại đội đặc chủng như vậy thật là đáng tiếc. Nếu trong lòng không có vướng bận gì, khi rời khỏi đại đội đặc chủng, Lê Hành có thể đã ngã quy rồi. Nếu không có người con gái mà mình yêu, sinh mệnh của Lê Hành có lẽ sẽ không thể viên mãn.

Nhưng đời người chân thật như vậy, không bao giờ có thể thập toàn thập mỹ.

May mắn là những tai nạn trước đây, anh vẫn luôn ngoan cố chống đỡ tới cùng.

Vậy là đủ rồi. Đủ để bọn họ chiến thắng trở về!

Thiếu tướng Trần đã bớt lo lắng. Ông không khỏi nghĩ tới có lẽ Lợi Kiếm vẫn còn sống, lời nói ‘chiến thắng trở về’ này không phải là lời nói suông mà cấp dưới của ông đã nói với ông. Nhận thức được như vậy, làm cho vẻ mặt lộ vẻ tang thương của Thiếu tướng Trần nở nụ cười vui vẻ.

Cứ như vậy, Lê Hành chính thức gia nhập vào vụ án này. Nhưng mà thân phận của anh ngoại trừ Hạ Hoành và Mục Nham thì không ai biết nữa.

Nhưng vấn đề bây giờ chính là làm sao ở trong thời gian ngắn nhất mà xác định việc Lợi Kiếm mất tích và thân phận của Tiêu Dận.

Hai chuyện này đều là những vấn đề khó khăn.

Sau một lúc trầm mặc, Thiếu tướng Trần nắm lấy văn kiện tiếp theo. “Tôi sẽ sử dụng lực lượng của quân đội, cố gắng an bài không làm ảnh hưởng tới nhiệm vụ của cảnh sát, dốc toàn lực điều tra chuyện mất tích của Lợi Kiếm.”

Thân là Phó cục trưởng, Mục Nham dùng giọng vì nghĩa không sờn mà nói: “Tôi sẽ lập ra kế hoạch hành động, lấy điều kiện tiên quyết là trong thời gian ngắn nhất không kinh động tới ‘Lão Quỷ’, xác định thân phận của Tiêu Dận.”

Lê Hành nên làm cái gì thì không cần nói cũng đã hiểu rõ. Đã chấp hành quá nhiều nhiệm vụ đặc biệt nên anh đã biết rõ, nếu Tiêu Dận là Lão Quỷ, anh cần phải phối hợp với cảnh sát thực thi hành động vây bắt, tuyệt không thể để những phần tử phạm tội thoát khỏi trừng trị của pháp luật. Nếu Tiêu Dận là người của mình, thì cần phải tìm cách giúp Tiêu Dận trở về lại ‘vị trí cũ’ của mình dưới tình huống không kinh động tới Lão Quỷ.

Nói tóm lại bất kể là như thế nào, Lê Hành đều không hi vọng Tiêu Dận chính là Lão Quỷ. Nói đến cùng, từ đầu tới cuối anh vẫn không muốn để Hạ Hi phải xung đột chính diện với người thân quan trọng của mình! Chỉ khi nào việc hy sinh của Lợi Kiếm có liên quan tới Tiêu Dận, Lê Hành sẽ nhất định không đội trời chung với anh ta. Bởi vì ngoại trừ pháp lý không tha, Lợi Kiếm và Phán Quan còn là tình anh em có thể giao mạng cho nhau! Vì anh em, Lê Hành tuyệt đối không bỏ qua cho anh ta!

Chương 59

Sau khi tiễn Thiếu tướng Trần về quân khu, Lê Hành và Mục Nham cùng nhau đi tới văn phòng của Hạ Hoành.

Trong văn phòng của Cục trưởng, vẻ mặt của Mục Nham ngưng trọng. “Dựa theo tiến triển bây giờ, có giấu diếm cũng không thể giấu Hạ Hi nữa rồi. Nếu lời khai của Tiêu Dận có nhắc tới cô ấy, khi thời cơ chín muồi thì cũng cần cô ấy phải phối hợp. Hơn nữa một khi Lê Hành tiếp nhận nhiệm vụ này, cũng không thể không báo cho cô ấy biết được.”

Đây cũng là điều mà Hạ Hoành lo lắng nhất. Dựa theo tính tình của Hạ Hi, dựa theo tình cảm sâu đậm của Lê Hành và con bé, nếu chờ Lê Hành đi rồi mới nói chân tướng ra cho con bé biết, phản ứng của nó chắc chắn sẽ rất mãnh liệt. Tiêu Dận là một người bạn rất quan trọng với con bé, sẽ rất khó chấp nhận nếu cậu ta có liên quan tới vụ án. Chuyện Lê Hành đột nhiên rời khỏi, đối với Hạ Hi mà nói là một đòn tấn công rất mạnh.

Lê Hành lại càng có nhiều thứ không bỏ được. Mọi chuyện phát triển hình như đã vượt qua sự kiểm soát, chính anh cũng không ngờ ngày nào đó mình sẽ đi. Nếu Tiêu Dận không liên quan tới vụ án này thì còn dễ nói, một khi chứng thực anh ta là người ở trong vụ án này, khi chân tướng bị bại lộ chắc chắn đó chính là lúc Hạ Hi cần anh ở bên cạnh nhất, làm sao anh có thể vứt bỏ cô mà rời khỏi đây? Làm sao có thể khiến cô đối mặt với chuyện anh có thể đi nhưng chưa chắc đã có thể trở về? Nhiều năm qua, ngoại trừ chộc cho cô khóc, ngoại trừ dùng từ ‘nhớ’ trống không, anh thật sự chưa làm được chuyện gì cho cô cả.

Nhớ đến bộ dáng ngủ như con mèo của cô ở trong lòng anh sáng nay, Lê Hành bắt đầu cảm thấy không nỡ.

Không phải không còn lựa chọn, không phải không thể không có anh, nhưng mà anh lại rất ích kỷ.

Đột nhiên lúc này Lê Hành lại sợ gặp Hạ Hi. Sự quyến rũ hờn dỗi của cô, sự ỷ lại nồng nàn của cô, tất cả đủ để ngăn bước chân của anh. Rõ ràng là anh không nỡ, nhưng lại liều mạng né tránh, cái loại khó cả đôi đường này, làm cho người ta rất bất an.

Nhận thấy ánh mắt của Hạ Hoành đang nhìn mình, Lê Hành nói: “Hoàn thêm hai ngày nữa.” Nếu có thể anh muốn đợi vết thương của cô tốt lên.

Sợ mình không có thời gian!

Liếc nhìn nhau, Hạ Hoành và Mục Nham cũng không khỏi thở dài.

Bước đầu chuyện Hạ Hi đã được bỏ xuống, ba người đàn ông bắt đầu phân tích tình hình trước mắt.

“Phản ứng của Tiêu Dận không hợp với lẽ thường.” Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm ở trong nghề và những lần tiếp xúc không nhiều với Tiêu Dận, Mục Nham liền đưa ra một điểm đáng nghi quan trọng. “Mặc dù bây giờ chúng ta không có bất cứ bằng chứng nào xác định anh ta chính là Lão Quý, nhưng anh ta cũng không tránh khỏi những điểm trùng hợp. Tôi nghĩ có phải anh ta đã đoán trước rằng chúng ta sẽ không tra ra được gì nên muốn trên chộc chúng ta, hay là anh ta có ý đồ khác? Nhưng nếu như anh ta không phải có liên quan tới vụ án, vậy tại sao dựa vào tình hình bây giờ vẫn chưa cho Hạ Hi biết? Đạo lý thanh giả tự thanh không phải là anh ta không hiểu, nhưng rốt cuộc tại sao bức thư anh ta gửi cho Hạ Hi lại để chúng ta nhìn thấy? Mục đích của anh ta là gì?”

Thật ra Hạ Hoành cũng có nghi vấn tương tự. Nếu Tiêu Dận không có liên quan tới vụ án này, cần gì phải tốn sức che giấu như vậy? Chẳng lẽ Hạ Hi vẫn chưa tới mức để anh ta tin tưởng như thế? Hay là anh ta muốn... Hai chữ ‘lợi dụng’ bỗng xuất hiện, lông mày của Hạ Hoành nhíu nhanh lại. Đừng nói là Hạ Hi, đổi thành ông, trên mặt tình cảm ông vẫn không thể chấp nhận được.

Sự việc phát triển tới cục diện bây giờ, Tiêu Dận là người có khả năng liên quan rất cao tới vụ án đã không thể bỏ qua được.

Nhìn Mục Nham, Lê Hành hỏi: “Nếu anh ta là người của cảnh sát, hẳn là có thể điều tra tư liệu, chứ không phải ‘kinh doanh không giấy phép’ có phải không?”

Cho dù có hỏi, trong lòng của Lê Hành cũng biết rõ chuyện này khó mà nói. Bởi vì làm nội gián có tính nguy hiểm rất cao, vì bảo đảm tính mạng của người tham gia vụ án được an toàn, người biết được thân phận thật của người đó sẽ không có quá hai người. Hơn nữa chi tiết của tư liệu cũng được bảo quản ẩn mật, điều kiện tuyển dụng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Quả nhiên Mục Nham đã trả lời: “Bên chúng tôi không có bất cứ tư liệu nào về Tiêu Dận?” Cái anh chỉ chính là tư liệu nằm vùng của Tiêu Dận.

Hạ Hoành nói tiếp: “Tôi sẽ liên hệ với bộ công an của tỉnh X, theo điều kiện tuyển dụng của bọn họ, nếu Tiêu Dận có quan hệ với ‘Lợi Kiếm, thì có lẽ hồ sơ của cậu ta sẽ ở tỉnh X.”

Không loại trừ khả năng này! Tiêu Dận và Lợi Kiếm rất khác nhau, Lợi Kiếm là người của quân đội, mặc dù là trợ giúp cảnh sát phá án, nhưng hồ sơ của anh sẽ ở quân đội. Nhưng nếu như Tiêu Dận gia nhập hành động sau, vì tránh để người ngoài ý muốn tra được thân phận của anh ta, Lợi Kiếm sẽ báo lại tư liệu của Tiêu Dận thông qua đường nào đó, như vậy thì chắc là ở trong kho dữ liệu cơ mật của tỉnh X.

Vậy bây giờ chỉ có thể chờ. Trước khi xác nhận hồ sơ của Tiêu Dận có tồn tại hay không, thì bọn họ vẫn không thể nhắc tới Lợi Kiếm ở trước mặt của anh ta. Bởi vì ngộ nhờ anh ta không phải là người của mình, chắc chắn sẽ làm bại lộ thân phận của Lợi Kiếm. Đương nhiên vẫn còn một khả năng khác, chính là việc mất tích của Lợi Kiếm có liên quan tới Tiêu Dận. Sở dĩ anh ta vẫn bình tĩnh như thường là vì loại bỏ Lợi Kiếm đã loại bỏ được một mối nguy hiểm cho anh ta. Nếu như mục đích là như vậy, thì anh ta chính là đang cười nhạo cảnh sát.

Một phần tử âm hiểm, xảo trá mà lại không có pháp luật trừng trị như vậy, tuyệt đối không phải là một kẻ lưu manh bình thường.

Chẳng qua một câu nói đùa khi đó của anh, Lệ Hành không hy vọng nó trở thành sự thật.

Bỗng nhiên nhớ tới gì đó, Lệ Hành nhắc nhở: “Theo dõi Thẩm Minh Tất. Thân là trợ thủ đắc lực của Tiêu Dận, anh ta chính là nhân vật then chốt.”

Mục Nham gật đầu: “Đã phái người theo dõi 24/24 rồi. Tạm thời không có phát hiện gì đặc biệt.”

Vậy thì có gì không bình thường rồi. Thẩm Minh Tất thân là thân tín của Tiêu Dận, biết rõ Tiêu Dận không phải ra nước ngoài nghỉ ngơi mà là bị cảnh sát điều tra, làm sao có thể không có phản ứng chứ? Bất kể là như thế nào, hành động muốn mời luật sư cho ông chủ hẳn phải có chứ.

Lệ Hành mím môi, vẫn chưa phát biểu ý kiến này. Sau đó anh đi một chuyến tới Thị cục với Mục Nham, chuẩn bị nghiên cứu khẩu cung của Trần Bưu và Tiêu Dận, hi vọng có thể phát hiện được điều gì ở trong đó. Cùng lúc đó Hạ Hi tới cảnh đội, làm cho toàn bộ kế hoạch muốn lừa cô về thân phận của Tiêu Dận cũng đã thất bại.

Sau khi dạo phố xong với Hề Diễm Đình, thừa dịp mẹ nghỉ ngơi, Hạ Hi tính tới cảnh đội tìm Trác Nghiêu để trả phép. Nhưng ở trên đường lại vô tình nhìn thấy xe của Trác Nghiêu vội vã chạy ngang qua.

Quay cửa xe taxi xuống, nhòm nửa người ra nhìn xem, Hạ Hi kêu lên, “Đội trưởng? Đội trưởng?”

Trác Nghiêu không nghe thấy, xe vẫn chạy nhanh qua.

Lo lắng cho cảnh đội, Hạ Hi chui nhanh vào xe, ra lệnh cho tài xế: “Chạy theo xe phía trước, biển số là ****.”

Tài xế phát hiện bản số xe này rất khác biệt, vừa đánh tay lái vừa quay đầu do dự hỏi, “Không được, hình như là xe của cảnh sát...”

Hạ Hi rất sợ anh ta thất thần mà mất dấu, tốc độ nói chuyện của cô cũng nhanh hơn: “Tôi chỉ kêu chú đi theo chứ có phải kêu chú đi cướp đâu, sợ cái gì chứ?” Nói rồi cô lấy điện thoại ra tính gọi cho Trác Nghiêu kêu anh dừng xe, kết quả điện thoại lại hết pin.

Như là đang có việc gấp, tốc độ xe của Trác Nghiêu rất nhanh, tốc độ xe taxi thường của không lớn nên muốn vượt qua cũng rất khó. Hơn nữa lượng xe ở trên đường cũng không ít, Hạ Hi lo lắng sẽ mất dấu, nên thúc giục tài xế: “Chạy gần một chút, đừng để mất dấu đấy.”

Chú ý tình trạng ở trên đường, người tài xế tốt tính hỏi: “Cô gái, cô muốn làm gì hả? Đây là ai bắt ai vậy?”

“Chú à, chú không cần phải khẩn trương. Chỉ là tôi có chút chuyện muốn gặp mặt với người trong xe để nói rõ ràng.” Hạ Hi thuận miệng giải thích, suy nghĩ xong còn nói: “Có thể cho tôi mượn điện thoại của chú dùng chút không, điện thoại của tôi hết pin rồi.”

Chú tài xế nói: “Cô gái, không phải tôi keo kiệt không muốn cho cô mượn. Hôm nay ra cửa nhanh quá nên quên mang theo rồi, nhưng mà trên xe có bộ đàm, muốn dùng không?”

Bộ đàm? Chỉ là cô muốn gặp tận mặt Trác Nghiêu để xin anh cho cô trở về cảnh đội. Chuyện này chưa gấp đến mức cô phải lấy bộ đàm ra lệnh cho thủ trưởng dừng xe lại.

Hạ Hi cười: “Không cần, cảm ơn chú. Chờ anh ta dừng là được, chờ tới khi anh ta dừng xe lại, tôi tìm anh ta cũng chưa muộn.”

Mới đầu Hạ Hi cứ nghĩ Trác Nghiêu muốn lái xe tới bệnh viện thăm Lão Hồ, nhưng anh lại rẽ qua sau ba con đường, đó hoàn toàn là hướng ngược với bệnh viện. Có lẽ là anh đi làm chút chuyện riêng, hay là đi làm việc, có phải cô đi theo sẽ không được tốt? Có phải cô sẽ phạm kỷ luật không? Trong lúc suy tư Hạ Hi phát hiện Trác Nghiêu đang chạy đường vòng.

Đang điều tra? Nghĩ đến đây, Hạ Hi phản ứng cực nhanh dặn tài xế: “Dừng đi quá gần, để xe phía sau vượt qua đi.”

Tài xế nghe vậy rất khẩn trương, thật ra chú cũng rất tốt tính, chú nói: “Cô gái, nếu cô có việc thì nên báo cảnh sát đi, nhìn người cô yếu ớt như vậy có đuổi theo cũng không giải quyết được vấn đề...”

“Tôi chính là cảnh sát!” Về mặt nhất thời nghiêm trọng vài phần, Hạ Hi rút mấy trăm trong ví ra đưa qua. “Cứ theo đi, đừng để bị phát hiện.”

Đây chính là gọi người vì tiền mà chết, chú tài xế thấy thế lập tức cảnh giác, vâng theo lời nhắc nhở của Hạ Hi, duy trì khoảng cách an toàn với xe của Trác Nghiêu, không nói gì thêm nữa.

Nửa tiếng sau, xe của Trác Nghiêu chạy vào một khu cao cấp nhỏ. Hạ Hi không để cho tài xế trực tiếp theo vào, để Trác Nghiêu khỏi biết mình bị theo dõi.

Xe đậu lại ở ngã rẽ đầu phố, Hạ Hi nhảy xuống chạy tới tòa cao cấp đó. Đứng ở góc xó hẻo lánh, cô thấy xe của Trác Nghiêu dừng lại bên cạnh chỗ anh bảo vệ. Còn anh thì vừa đứng ở bên cạnh xe gọi điện thoại vừa vô ý quan sát xung quanh. Đối với hành động của Trác Nghiêu, người bình thường sẽ không thấy có gì khác lạ. Nhưng thân là cảnh sát hình sự, Hạ Hi lập tức nhận ra anh đang xác định coi có người theo dõi mình hay không.

Cảnh giác như vậy! Trực giác nói cho cô biết việc này không đơn giản như vậy. Nhận thức được điều này làm cho Hạ Hi sau khi nhìn thấy bóng dáng của Trác Nghiêu biến mất ở trong tầm mắt liền quyết tâm tìm hiểu tới cùng.

Bảo an của khu này rất tốt, không có cách nào đăng ký, phải có chủ nhân tới đón mới được vào.

Hạ Hi ổn định lại tình hình, thoải mái đi tới cửa khu nhà. Sau đó cô liền dịu dàng nhìn anh bảo vệ cười một cái, tiếng nói ngọt ngào mềm dẻo vang lên: “Anh ơi, có thể giúp em một chút không?”

Hạ Hi xinh đẹp như vậy, đứng ở đâu cũng có thể thu hút ánh nhìn của mọi người, cho dù trên người cô chỉ tùy tiện mặc một bộ đồ thể thao nhẹ nhàng.

Anh bảo vệ bị nụ cười của cô gái nhỏ hấp dẫn, giọng nói cũng dịu dàng hỏi: “Có chuyện gì vậy cô gái, em nói đi.”

“Ra cửa gấp quá nên chìa khóa để quên ở nhà rồi, có thể giúp em mở cửa hay không? Em ở,” Đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, Hạ Hi nhớ lại số nhà ở trong khu này khi cô vừa vòng qua cửa sau “khu số 16. Trong nhà còn có ông nội, chắc giờ này đã qua nhà của ông Lý ở sát vách đánh cờ rồi, anh xem có giúp được em không? Nếu như khó xử quá, vậy em chờ ngoài đây cũng được, chắc ba em sẽ về nhà nhanh thôi.” Nói xong còn nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ.

Khu nhà này rất lớn, nghiệp chủ* rất nhiều, nhân viên bảo vệ rất khó nhận biết được mọi người, cho nên đối với lời nói của Hạ Hi hoàn toàn không có chút nghi ngờ nào. Hơn nữa thấy bộ dáng cô yếu ớt cũng không giống người xấu, giọng nói lại cực kỳ thành thật, vì thế anh bảo vệ đã mở cổng lớn, thân thiện nhắc nhở: “Lần sau không được như vậy đâu, mau vào đi.”

*Những ông chủ có xí nghiệp sản xuất.

Về mặt Hạ Hi mỉm cười. “Cảm ơn anh.” Đi vào tiểu khu, cô còn quay đầu lại vẫy tay với anh bảo vệ như bày tỏ sự cảm kích, kỳ thật chỉ là muốn xác nhận anh ta không có theo dõi mình.

Rời khỏi tầm mắt của anh bảo vệ, động tác của Hạ Hi nhanh nhẹn ẩn sau thân cây cổ gắng dán vào tường mà đi, đồng thời đề cao cảnh giác cẩn thận chú ý động tĩnh ở bốn phía. Sau khi thấy không có người cô liền đi tới góc khuất nhất của tiểu khu. Sau đó thật trùng hợp ngoài ý muốn phát hiện trước cửa số nhà đối diện có một bóng dáng quen thuộc xuất hiện.

Hạ Hi kinh ngạc “Tiêu Dận?”

Nhưng chuyện này cũng không phải ngoài ý muốn gì.

Đứng ở dưới bóng cây, Hạ Hi còn phát hiện ngoại trừ có Tiêu Dận và Trác Nghiêu ở trong phòng khách ra, còn có Chu Định Viễn và Tiểu Phong.

Tại sao người của đội cảnh sát hình sự lại xuất hiện ở chỗ này với Tiêu Dận?

Bỗng nhiên cô có dự cảm không tốt. Tim của Hạ Hi đập dồn dập, không hiểu sao lại như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm cửa sổ sát đất ở lầu một kia, Hạ Hi cầm lấy điện thoại bấm số Tiêu Dận. (Khó hiểu nhỉ, không phải nói điện thoại hết pin sao?) Lần này lại không phải là máy bận hoặc đang trong trạng thái tắt máy, rõ ràng là thông rồi. Đợi một lát, cô thấy Trác Nghiêu xoay người nhận lấy cái gì đó từ Chu Định Viễn, sau khi suy nghĩ liền đưa cho Tiêu Dận.

Quả nhiên là điện thoại của anh đã bị tịch thu. Đã chứng thực được phán đoán của mình, về mặt của Hạ Hi u ám.

Trong tầm mắt cô, Tiêu Dận cúi đầu nhìn chằm chằm điện thoại ở trong tay anh, bên tai vẫn vang lên tiếng chuông như cũ nhưng không có bất máy.

Khi trong tai truyền đến ‘Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được’, Hạ Hi so với trước càng nhẫn nại hơn, cô không ngừng gọi lại.

Sự kiên trì của Tiêu Dận đã tan rã, khi màn hình hiện lên 16 cuộc gọi nhớ, anh đã đầu hàng rồi.

Sau đó điện thoại được bắt máy, Tiêu Dận hỏi: “Có chuyện gì?”

Giọng nói của anh lạnh nhạt không mang theo chút tình cảm, lộ ra vẻ xa cách.

Tiêu Dận như vậy, giọng nói lạnh lùng như vậy, làm cho Hạ Hi có cảm giác xa lạ.

Cố gắng ổn định lại cảm xúc của mình, cô lấy giọng nói trách móc như thường hỏi: “Tại sao không nghe máy?”

Đối với câu hỏi của cô, Tiêu Dận trả lời rất qua loa, anh nói: “Đang làm chút chuyện nên không nghe thấy.”

Không có ra nước ngoài, là anh đang nói dối.

Hạ Hi nhắm mắt lại, cô hỏi tiếp: “Anh đang ở đâu đó?”

Tiêu Dận trả lời lại càng ngắn gọn, anh nói: “Ở nhà.”

Hạ Hi cắn môi: “Đang ở Mỹ? Hay là đã trở về thành phố A rồi?”

Trong chốc lát hơi lưỡng lự, Tiêu Dận nói: “Ồ Mỹ!” Đường như ý thức được cảm xúc của Hạ Hi không được bình thường, anh dịu dàng hỏi lại: “Có chuyện gì sao?”

Ánh mắt nhìn lên từ cửa sổ sát đất, dời về phía một bãi đất trống, Hạ Hi cúi đầu chậm chạp trả lời: “Không có.”

Kể đến là một hồi im lặng, trong nháy mắt xung quanh đều im lặng, chỉ có tiếng hít thở truyền đến ở bên tai.

Gần như vậy, mà sao cảm thấy xa quá!

Hạ Hi không nói Tiêu Dận cũng không nói. Đường như đều nhẩn nại giống nhau.

Hai bên giằng co khiến cho người ta khó hiểu một hồi lâu, sau đó Hạ Hi mới hỏi anh: “Có chuyện gì cần em giúp không?”

Sau đó cô loáng thoáng nghe được tiếng thở dài của Tiêu Dận, trả lời: “Không có.”

Anh đã nói không có thì tất nhiên là không muốn cho cô biết rồi. Nhưng lúc này Hạ Hi không thể làm như mình không biết gì hết mà cúp điện thoại được. Cô không phải là con nít ba tuổi, chỉ bằng việc Tiêu Dận gạt cô rằng anh đang ở Mỹ, chỉ bằng việc bây giờ mấy người của đội cảnh sát hình sự xuất hiện ở trong tòa nhà đó cùng với anh, chỉ bằng việc cô năm lần bảy lượt xin Trác Nghiêu và Mục Nham về đội mà họ vẫn chưa chịu phê chuẩn, Hạ Hi có thể kết luận, tất cả mọi người đều đang gạt cô. Về phần bọn họ gạt cô chuyện gì, cho dù cô vẫn chưa rõ, nhưng có liên quan tới Tiêu Dận, Hạ Hi cảm thấy mình cần phải biết rõ ràng chuyện này.

Vì thế cô nói: “Anh cúi đầu xuống đi.”

Tiêu Dận không hiểu, theo bản năng nói: “Cái gì?”

Hạ Hi thẳng thắn nói: “Em đang ở dưới lầu.”

Cuộc nói chuyện kết thúc như vậy.

Sau đó Trác Nghiêu chạy ra ngoài biệt thự rất nhanh.

Đứng ở trong bóng cây, Hạ Hi không hề nhúc nhích. Tiếp xúc với vẻ mặt đông lạnh của Trác Nghiêu thì vẻ mặt của cô có chút tái nhợt. Đương nhiên không phải vì chuyện vết thương chưa lành mà suy yếu, mà là lúc này để cô ngoài ý muốn phát hiện được chuyện này làm cho cô chưa tiếp nhận được.

Không đợi Trác Nghiêu mở miệng, Hạ Hi sắc bén hỏi: “Kỳ thật nghi phép chỉ là giả, bởi vì Tiêu Dận có liên quan tới vụ án, cần tôi tránh đi mới là thật, có phải vậy không?”

Lúc hai đôi mắt đang giằng co, Trác Nghiêu không khó phát hiện trong mắt cô ẩn chứa sự sắc bén, cùng với mấy phần thất vọng không che giấu được.

Trác Nghiêu không trực tiếp thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận, chẳng qua vẻ mặt dịu xuống nói: “Bây giờ chỉ là mời anh ta tới đồn hỗ trợ điều tra mà thôi, với lại dùng phương thức giám sát anh ta cũng được coi là một loại bảo vệ.”

“Thật ra cũng không cần phải vất vả như vậy.” Nhìn thẳng vào mắt Trác Nghiêu, Hạ Hi lạnh nhạt nói: “Thân là một nhân viên cảnh vụ, khi người quen có liên quan tới vụ án, dùng biện pháp tránh đi không phải là tôi không biết.”

Cho dù Hạ Hi nói là sự thật nhưng không khó để nghe ra sự bất mãn trong lời nói của cô. Nhưng về cơ bản là như vậy, hơn nữa tính khí của cô nóng nảy, thật ra cũng chẳng có cách nào có thể phù hợp giải quyết hai chuyện, suy cho cùng chuyện này càng tiến triển thì nó lại càng nằm ngoài kiểm soát của mọi người. Trác Nghiêu cũng không biết nên làm thế nào.

Không có dài dòng giải thích, Trác Nghiêu chỉ nói: “Chỉ có hiểu thì vẫn chưa đủ, muốn lý trí thắng tình cảm thì mới được. Ví dụ như bây giờ cần cô phải chấp nhận chuyện này, bạn cô đang đứng ở cự ly không tới 100 thước cách xa cô kia, mà người canh giữ anh ta lại là đồng nghiệp cùng kẻ vai chiến đấu với cô, về cơ bản thì không có mệnh lệnh của cấp trên cô không thể bước lên, không được gặp anh ta.”

Vốn muốn hỏi anh có thể để cho cô và Tiêu Dận nói chuyện với nhau được hay không, kết quả lại bị nói đến á khẩu. Hạ Hi không còn muốn hỏi tới chuyện vì sao Tiêu Dận lại có liên quan tới vụ án nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn cửa sổ sát đất, cô nói: “Tôi hiểu rồi.” Sau đó xoay người rời khỏi đó.

Đã hai tiếng sau khi Mục Nham nhận được điện thoại của Trác Nghiêu, anh vẫn không thấy Hạ Hi xuất hiện.

Hình như không đúng. Dựa theo tính tình của Hạ Hi ắt là phải tìm anh để chứng thực chuyện Tiêu Dận có liên quan tới vụ án chứ, nhưng hình như cô cũng không có hành động gì. Nâng tay lên nhìn đồng hồ, Mục Nham hỏi Lệ Hành: “Điện thoại vẫn còn khóa sao?”

Về mặt Lệ Hành thần nhiên: “Chắc là hết pin rồi.”

Không chờ Mục Nham nói tiếp, điện thoại của Lệ Hành vang lên. Nhìn dãy số, anh nhanh chóng nhấn phím nghe, sau đó giọng nói của Hạ Hoành truyền đến ở đầu bên kia: “Tiêu Thắt gọi điện cho mẹ nó nói không tới ăn cơm tối, A Hành, cháu trở về nhà xem sao đi.”

Lệ Hành đứng dậy đi ra ngoài. “Cháu trở về liền.”

Khi Lệ Hành lái xe về, cửa sổ lầu 12 tối đen như mực. Mở cửa phòng ra, anh thấy Hạ Hi không nhúc nhích ngồi ở trên ghế sofa, trong tư thế chờ đợi cứng ngắt.

Lệ Hành đi qua ngồi ở bên cạnh cô, nắm tay cô, rất lạnh.

Hạ Hi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn anh, sau đó nói: “Bây giờ có thể nói chưa?” Thật ra cô đã tới đơn vị, nhưng lại thấy Lệ Hành và Mục Nham đang đứng nói chuyện ở trước cửa sổ. Lúc đó, Hạ Hi đã hiểu rõ tất cả.

Cục diện tệ nhất chẳng qua chỉ như bây giờ mà thôi. Do vì là người cuối cùng được biết, Hạ Hi tức giận muốn anh thừa nhận.

Lệ Hành im lặng nhìn cô, nhìn chằm chằm vài giây, sau đó không nói vòng vo điều gì, nói tóm tắt đơn giản lại những phát hiện của cảnh sát, và những điểm đáng nghi có liên quan tới Tiêu Dận, cùng với những điều cần được chứng minh.

Hạ Hi yên lặng nghe cho đến khi Lệ Hành dừng lại. Sau vài giây im lặng, Hạ Hi nói ba chữ với giọng đặc biệt kiên định: “Không thể nào!”

Lệ Hành nhìn cô với vẻ mặt suy nghĩ.

Trong lòng bị đè nén như muốn nghẹt thở, vài giây sau đó, muốn đề nén cảm xúc nhưng rốt cuộc vẫn bộc phát, Hạ Hi nâng cao giọng nói: “Chỉ dựa vào một con dao găm, chỉ dựa vào vài tấm hình, các anh đều nhận định anh ấy chính là người có liên quan tới vụ án, thậm chí còn cho rằng đó là ‘Lão Quỷ’ sao? Các anh dựa vào cái gì mà nhận định như vậy? Là trực giác sao? Thật là nực cười! Cái Tiêu Dận không thiếu chính là tiền, có lý do gì mà lại đi buôn thuốc phiện? Cho dù đi không phải là mẹ ruột của anh ấy, nhưng bọn họ luôn luôn thân thiết với nhau còn hơn cả mẹ con ruột, vậy anh ấy có lý do gì mà phạm tội chứ?”

“Còn em thì sao? Em đang phân tích khách quan sao? Nếu nói bọn anh dựa vào trực giác để suy luận, có phải em đang đứng ở góc độ tình cảm để suy luận không?” Về mặt Lệ Hành có hơi thay đổi, đề lại vai cô để cô bình tĩnh lại, anh nói: “Không có ai cho rằng anh ta có liên quan tới vụ án cả! Bởi vì anh ta không phù hợp, bởi vì những trùng hợp không nên xuất hiện, bọn anh mới cần phải chứng thật. Em bình tĩnh suy nghĩ một chút, nếu anh ta không có liên quan tới vụ án, vậy tại sao cứ tùy ý để cảnh sát tạm giữ mình? Giống như em nói, cái Tiêu Dận không thiếu chính là tiền, chẳng lẽ không thể mời nổi mấy luật sư sao? Cảnh sát không thể bỏ qua bất cứ điểm đáng nghi nào, thân là cảnh sát, em hẳn là nên hiểu rõ.”

Hạ Hi vẫn cứng đầu như cũ, “Đúng vậy, là em đứng ở trên góc độ tình cảm, bởi vì anh ấy là bạn em, em hiểu anh ấy. Trong mắt người ngoài có lẽ anh ấy rất kiêu ngạo, tự làm tự chịu, thậm chí là không coi ai ra gì, nhưng những điểm này không thể chứng minh anh ấy là tội phạm! Căn bản anh ấy không có động cơ!”

Cứ tiếp tục thế này không tránh khỏi một phen bão táp, Lệ Hành không chế cơn giận của mình, lấy tay mình đặt lên tay cô, giống như muốn dùng nhiệt độ cơ thể mình trấn an cơn tức giận của cô, anh nói: “Cho nên bọn anh mới cần phải bước thêm bước nữa để chứng minh. Tất cả những điểm này mới chỉ là suy đoán.”

Hạ Hi vội vàng giữ chặt tay Lệ Hành: “Đề em đi hỏi anh ấy, chắc chắn anh ấy có gì khó nói. Đề em nói chuyện với anh ấy.”

Lệ Hành thần nhiên nói: “Hình như điều anh ta không muốn nhất là để em biết toàn bộ câu chuyện.”

Một lời nói thật đâm vào nỗi đau của Hạ Hi, lúc chờ Lệ Hành trở về Hạ Hi cũng đã suy nghĩ, nếu Tiêu Dận không có liên quan tới vụ án, vì sao lại không muốn để cho cô biết? Thân là một cảnh sát, thân là bạn của cô, ít nhất cô có thể giúp anh tìm chứng cứ có lợi, huống hồ cảnh sát lại không có chứng cứ xác thực chứng minh anh có tội, vì sao anh lại để cảnh sát tạm giam mình? Muốn cô tiếp nhận chuyện Tiêu Dận là ‘Lão Quỷ’, cô không làm được.

Đề tài về Tiêu Dận không thể cứ tiếp tục nói nữa, giống như Lệ Hành đã nói, toàn bộ mới chỉ là phỏng đoán, bây giờ bọn họ cần phải nên bình tĩnh lại. Nhưng cảm xúc của Hạ Hi vẫn không thể bình tĩnh được, hơn nữa khi biết Lệ Hành phải nhận một nhiệm vụ đặc biệt, bất cứ lúc nào cũng có thể đi, thậm chí là không biết ngày về. Lòng lại càng không thể khống chế được mà cảm thấy đau kịch liệt.

Nói thật vì là người cuối cùng biết chuyện của Tiêu Dận, nên cần phải phát tiết mới đúng là bản chất của Hạ Hi. Khi Lệ Hành nói vụ án này còn có liên quan tới chiến hữu của anh trong đội đặc chủng, cơn tức của cô bùng hạ xuống.

Thật ra đối với anh cũng rất khó để có thể chấp nhận chuyện này. Hạ Hi suy nghĩ một hồi rồi tiến vào lòng Lệ Hành, ôm eo của anh thật chặt.

Sau đó Lệ Hành nghe cô rầu rĩ nói: “Vậy em có thể làm được gì bây giờ?”

Lệ Hành ôm eo cô bước vào phòng ngủ, ôm cô nằm xuống. “Em cứ ngoan ngoãn cái gì cũng không cần phải làm, giao lại hết cho anh.”

Nguyên đêm này Hạ Hi thật sự ngủ không được ngon giấc, cô không ngừng nằm mơ, trước mắt không ngừng hiện lên vẻ mặt của Tiêu Dận và Lệ Hành, hai người đều dính máu. Cô thật sự đã bị dọa sợ, nhưng ác mộng thì vẫn chưa biến mất. Mãi cho đến khi Lệ Hành dỗ cô ở bên tai: “Có anh ở đây Tiêu Thất, đừng sợ, có anh ở đây.” Khi đó cô đột nhiên tỉnh dậy.

Trong bóng đêm tay của Hạ Hi cầm chặt lấy góc áo của Lệ Hành, cô nghẹn ngào, “A Hành, em rất sợ.”

Sợ Tiêu Dận có chuyện, sợ phải rời xa Lệ Hành, sợ đến cuối cùng chỉ còn lại một mình.

Suy cho cùng vẫn là Lệ Hành hiểu rõ Hạ Hi. Sau khi cô biết Tiêu Dận có liên quan tới vụ án, khiến cho cô không làm cái gì được. Vốn là ngày đêm sợ cô âm thầm điều tra chuyện này, không bằng cứ cho cô tham gia vẫn tốt hơn.

Mục Nham và Hạ Hoành cũng có cùng suy nghĩ.

Vì thế ngày hôm sau, dưới sự sắp xếp của Mục Nham, Hạ Hi đã đi tới gặp Tiêu Dận.

Lệ Hành không có lên lầu, anh quay lưng về phía biệt thự, đứng ở dưới bóng cây chờ cô.

Người của cục cảnh sát hình sự cũng đã lui ra phía ngoài cửa, trong phòng khách chỉ còn lại có hai người, Tiêu Dận và Hạ Hi. Nhưng thật ra bọn họ đều biết, không gian nhìn có vẻ độc lập vẫn chưa phải là nơi an toàn.

Phát hiện thấy quang âm mất rõ ràng của cô, Tiêu Dận đốt một điếu thuốc. “Cứ tiếp tục chuyện yêu đương của em đi, chuyện của anh không cần em phải xen vào.”

“Nếu em đã đến đây, thì không thể đứng ở ngoài nhìn nữa. Tiêu Dận, em chỉ muốn hỏi anh, có phải anh làm không?”

“Anh nói ‘không’ liệu em có tin không?”

“Anh nói thì em sẽ tin!”

Hiếm khi Tiêu Dận lại có chút do dự, sau đó nói: “Anh không có làm.”

Hạ Hi không có bất cứ hoài nghi nào, cô vội vàng hỏi: “Vậy anh muốn em làm cái gì?”

Tiêu Dận dập tắt khói thuốc, đứng dậy: “Anh nói chuyện của anh không cần em phải xen vào.”

Hạ Hi không hiểu tại sao anh phải kiên trì như vậy, nhưng cô cũng rất kiên quyết. “Anh đã không chịu nói, em chỉ còn cách dựa vào phương pháp của mình mà làm thôi.”

Đè tay cô lại, Tiêu Dận híp mắt. “Em muốn làm gì?”

“Tra ra chân tướng!”

Nhìn thẳng vào mắt Hạ Hi, Tiêu Dận buột miệng mắng một câu: “Ngu ngốc!” Lập tức giờ tay ôm cô vào trong lòng.

Trong nháy mắt tiếp xúc gần gũi với Tiêu Dận, Hạ Hi cảm giác hình như anh đang nhét cái gì đó vào trong tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Có lẽ cái ôm này đối với người bên ngoài thì như sinh ly tử biệt, nhưng đối với Tiêu Dận mà nói thì anh đã giao sinh mệnh mình cho Hạ Hi, còn lúc này Hạ Hi đã gánh trên vai một sứ mệnh cực kỳ nặng nề.

Không phải vạn bất đắc dĩ, Tiêu Dận cũng không muốn để cho Hạ Hi dính vào chuyện này. Nhưng phản ứng cực nhanh của Mục Nham đã làm cho mọi chuyện vượt qua khỏi tầm kiểm soát của anh, mà bây giờ ngoại trừ Hạ Hi, anh không tin bất cứ ai khác.

Nếu đổi lại là trước kia, cho dù có khó cỡ nào anh cũng sẽ không nhận sự giúp đỡ của Hạ Hi. Cho dù cô là cảnh sát, so với con gái bình thường thì cảnh giác và có thể bảo vệ mình hơn, nhưng dù sao cô vẫn là con gái. Mà giờ không giống trước, bên cạnh Hạ Hi còn có sự hiện diện của Lê Hành, việc cô gặp nguy hiểm cũng sẽ giảm đi. Tiêu Dận không có bất cứ lý do gì nghi ngờ năng lực Lê Hành bảo vệ Hạ Hi. Cho nên, khi anh buông cô ra có nói một cái tên: “Lý Lực.”

Lý Lực? Hình như đã nghe qua đâu đó, nhưng nhất thời Hạ Hi không nghĩ ra. Không có cơ hội đề hỏi nhiều, cô không nói gì, nhưng mà lòng mày cô đã nhủ lại như một câu trả lời cho Tiêu Dận, tò báy cô đã nhớ kỹ.

Sự tín nhiệm và câu trả lời im lặng của Hạ Hi làm cho Tiêu Dận yên tâm hơn. Anh dùng ánh mắt nhắc nhở cô nhớ cẩn thận.

Sau đó Tiêu Dận xoay người sang chỗ khác nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt dừng trên bóng dáng cao lớn của Lê Hành ở dưới bóng cây. Hạ Hi nghe anh vững vàng nói: “Ở lại cũng chẳng thay đổi được gì nên em về đi.”

Suy nghĩ quay về, Hạ Hi muốn vì người bạn quan trọng này mà khuyên anh thêm lần nữa: “Em chưa bao giờ nghĩ mình có thể thay đổi được gì, mà cũng chẳng có năng lực thay đổi cái gì. Em chỉ muốn biết chân tướng mọi việc.” Nhìn theo sống lưng thẳng tắp của anh, Hạ Hi nói: “Tiêu Dận anh phải nhớ kỹ, nếu như để em tra ra được anh có dính líu tới chuyện này, em thề nhất định...” Nước mắt đã dâng lên, Hạ Hi không thể nói hết câu.

Cho dù có phải bởi vì lo lắng có máy giám sát đang nhìn hay không, Hạ Hi vẫn không thể nói ra được lời tàn nhẫn.

Cảnh sát cũng là người, cũng có bạn bè, ai lại muốn bạn có mối quan hệ rất quan trọng với mình lại đứng ở hướng đối lập chứ?

Loại tình trạng khó xử này, chưa từng trải qua thì họ sẽ không bao giờ hiểu được.

Tiêu Dận không nói gì, anh lựa chọn im lặng để kết thúc cuộc gặp mặt lần này.

Đoạn đối thoại chỉ có vài câu rêu rĩa không quan trọng, hình như làm cho người ta không thu hoạch được gì. Nhưng cái ôm đơn giản lúc chia tay này có phải chỉ là cái ôm bình thường hay không? Không phải, chắc chắn là không phải. Khi trên màn hình chỉ còn lại mình Tiêu Dận, Mục Nham xoa huyết thái dương. Sau đó anh cứ tua đi tua lại đoạn hình ảnh Tiêu Dận giờ tay ôm lấy Hạ Hi, nhưng lại không tìm ra bất cứ sơ hở nào.

Không sai, nhìn như là một không gian độc lập, nhưng lại không phải hoàn toàn an toàn. Như Tiêu Dận đoán, từ khi Hạ Hi bước chân vào biệt thự này, mỗi tiếng nói mỗi cử động của họ, nhất cử nhất động đều ở trong trạng thái bị giám sát.

Khi phòng khách im lặng bị cánh cửa phòng chiếu thành hai hình ảnh đối lập với bóng dáng của Hạ Hi, như có một loại tâm linh tương thông. Lê Hành ở dưới lầu xoay người lại, cánh cửa thủy tinh trong suốt, ánh mắt anh và Tiêu Dận chạm nhau giữa không trung.

Trong khi ánh mắt hai bên đang giằng co, tâm tư trong lòng của hai người đàn ông cũng đang so đo, hoặc là đang thăm dò lẫn nhau.

Trong lòng Hạ Hi sáng tỏ, khi cô vừa bước ra khỏi biệt thự, Lê Hành đi tới nắm tay cô, nắm rất chặt.

So với nguyên nhân vì Hạ Tri Dư từng xen vào tình cảm của họ mà nảy sinh nghi ngờ, giờ phút này Hạ Hi lại chưa xót vì không chịu được ánh mắt ôn nhu của Lê Hành. Khi đó xa nhau sáu năm, rõ ràng vị trí của Lê Hành cũng vì Tiêu Dận mà có thay đổi. Bỗng nhiên Hạ Hi đã hiểu trong lòng của Lê Hành năm đó khổ sở cỡ nào. Anh không tiếc quy phạm nội quy nhà trường muốn chạy về giải thích với cô, cứ như vậy cầu xin cô đừng chia tay anh, còn cô thì lại bởi vì lời nói của mẹ anh mà đã lựa chọn buông tay. Trái lại Lê Hành cho dù đối với Tiêu Dận không có tí hảo cảm nào, nhưng anh vẫn như cũ sẵn lòng đi theo cô tới đây, thậm chí không cần cô giải thích một câu. Cho tới bây giờ rốt cuộc cô đã hiểu rõ, quyết định chia tay sáu năm trước không những kết thúc mối tình đầu đơn thuần của cô, mà xem chút nữa cô đã mất đi người đàn ông yêu cô hơn yêu bản thân mình.

Có anh ở đây, không có lý do gì phải sợ?

Ý thức được điều này, bỗng chốc đã xua tan đi nỗi chưa xót ở trong lòng. Khi lên xe Hạ Hi đã nắm lấy bàn tay to rộng của Lê Hành.

Cảm giác sự thay đổi của cô, Lê Hành cúi người thắt dây an toàn lại cho cô, đồng thời nhắc nhở, “Cảm ơn hay xin lỗi, em không cần nói cái nào hết.”

Trong đôi mắt trong suốt ánh lên tia sáng của Hạ Hi, cô sẵn giọng: “Ngu ngốc, ai nói em muốn nói cảm ơn hay xin lỗi với anh.”

Lê Hành cong môi, nghiêng người qua kề sát mặt cô: “Xem ra anh tự mình nghĩ nhiều quá rồi.”

Hạ Hi nắm anh một cú, ôm ngược lại cổ anh, có chút yếu ớt, lại có chút ý lại kêu: “A Hành.”

Cánh tay thoáng dùng lực ôm lại cô, Lê Hành nói ở bên tai cô: “Giao cho anh.”

Bất kể chuyện đi theo phương hướng nào, bất kể tốt xấu hay không, đều có một mình Lê Hành anh gánh lấy.

Thật lâu sau đó mới nhắc tới Tiêu Dận, Hạ Hi mới hỏi Lê Hành: “Tại sao anh lại không như em nghi ngờ giữ em và Tiêu Dận có gì đó giống như em đã từng nghi anh và Hạ Tri Dư hả?” Khi đó anh chỉ giờ tay đặt lên tóc cô, nhẹ nhàng trả lời: “Em cho rằng anh là em sao? Bình đẳng chưa nhỏ.”

Tất nhiên toàn bộ không chỉ là ghen tuông. Mới đầu Hạ Hi đứng ở góc độ tình cảm mà cho rằng Tiêu Dận không phải là lão quỷ, nhưng khi cô kiên trì muốn gặp anh ta, Lê Hành cũng rất có hứng thú. Nhưng dù sao trong sáu năm tuổi trẻ cũng không phải thuộc về Lê Hành, trải qua một đêm suy nghĩ cùng suy xét, Lê Hành cảm thấy lúc này Hạ Hi rất cần sự tin tưởng và giúp đỡ của anh. Anh không thể lại càng không nhẫn tâm để cô phải trải qua sự áp lực từ anh mà xảy ra sai lầm trong vụ án này. Dựa vào năng lực của bản thân vì để có thể gánh vác hậu quả cho Hạ Hi, Lê Hành quyết định mạo hiểm.

Cho nên đêm hôm trước sau khi Hạ Hi ngủ, Lê Hành dùng ánh mắt tinh tế lưu luyến nhìn khuôn mặt cô, tự nói với mình: “Nếu đã xác định tình cảm thuộc về nhau của hai người, thì hãy toàn tâm toàn ý vào tình yêu này đi!” Sau đó anh liền ôm chặt cô vào lòng.

Khi tình yêu vượt qua bức tường thời gian, trong lúc đó tình yêu của Lê Hành và Hạ Hi so với trước càng kiên định hơn!

Cho nên mới nói chia tay sáu năm cũng không hoàn toàn không có ý nghĩa, một đôi tình nhân cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi.

Trên đường đi đến cục công an, Hạ Hi liền lấy thứ Tiêu Dận nhét vào tay cô khi này ra.

Quả nhiên là một tờ giấy. Chẳng qua...sau khi cẩn thận nhìn Hạ Hi lại nhìn thấy ở góc chiếc khăn ăn nhỏ có giấu móng tay khắc ra hai chữ ‘Nội gián’.

Hạ Hi ngạc nhiên. Bây giờ Lão Quỷ biệt vô âm tích, chẳng lẽ là do bên trong cục cảnh sát có nội gián? Làm sao Tiêu Dận biết được chuyện này?

Đù loại nghi vấn làm cho người ta trở tay không kịp. Trong lúc đang suy nghĩ, ánh mắt chuyển lên kính xe.

Cùng lúc đó Lê Hành cũng thả chậm tốc độ, chú ý tình trạng trên đường, anh hỏi: “Nhìn ra ai sao?”

Hạ Hi trả lời chắc chắn: “Thẩm Minh Tất.”

Lê Hành cong môi, ý cười ở khóe môi lại có cảm giác thoải mái như trút được gánh nặng, sau đó anh giơ tay lên nhéo mặt Hạ Hi, câu sau lại không có chút gì liên quan câu trước: “Dù sao thì em cũng là người có lực hấp dẫn nhất.”

Khi Hạ Hi không có bất cứ hành động gì, Thẩm Minh Tất cũng án binh bất động, nên cô mới biết mình bị Tiêu Dận theo dõi. Xung quanh biệt thự có người của Tiêu Dận, chắc chắn đã là người mà Thẩm Minh Tất đã sắp xếp. Bởi vậy có thể thấy bọn họ cũng đã tính toán tỉ mỉ rồi, nhưng cũng có cảm giác đang hoảng hốt mà chạy loạn.

Hạ Hi đang bối rối thì đã hiểu rõ, cô hỏi: “Bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Lê Hành cười cười như có thâm ý khác, không trực tiếp trả lời cô. “Trước đó khi anh chờ em thì anh đã suy nghĩ rồi, nếu em lảng tránh nói chuyện với anh về vấn đề của anh ta thì anh nên làm sao bây giờ.”

Hạ Hi cười có chút đau lòng. “Vụ án này liên quan lớn như vậy, phía trên có ba giám sát, trong cục lại có anh họ hai phụ trách, còn có anh gia nhập trợ giúp, nếu lời nói của em mà không đúng mực thì em cũng không xứng mặc đồng phục nữa rồi.”

Khi Lê Hành không hề giấu diếm nói hết chân tướng cho cô biết, Hạ Hi đã biết rõ bất kể Tiêu Dận có dính tới chuyện này hay không, chuyện này đã không thể nằm trong năng lực mà cô có thể định đoạt. Thật muốn giúp đỡ Tiêu Dận như đã nói, nhưng hành động thì phải nghe theo chỉ huy.

Hạ Hi tin Tiêu Dận không làm chuyện sai trái, nhưng cô càng tin tư pháp công bằng. Nếu anh ấy trong sạch, cuối cùng chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Nếu anh ấy thật sự có tội, mặc dù cô không chính tay bắt anh ấy, anh ấy cũng không thể nào thoát khỏi sự chế tài của pháp luật.

Khuôn mặt đẹp trai hiện lên nụ cười tươi, giọng nói cung chiều của Lê Hành vang lên: “Tiểu Thất của anh đã trưởng thành rồi.”

Nhìn anh quay mặt đi, Hạ Hi nói: “A Hành, em cũng muốn xin anh một chuyện...”

Lê Hành chưa cho cô có cơ hội nói xong, thì đã nói một tin có thể được xem là một tin tốt. “Ở bên kia Tỉnh X đã gửi thư qua, không có hồ sơ của Tiêu Dận. Nhưng người phụ trách riêng hành động lần này tên là Lợi Kiếm từng báo một thông tin, nói anh ta đã cài người của mình ở bên cạnh Lão Quỷ, nhưng vì lý do nào đó mà Lợi Kiếm không kịp giao lại hồ sơ của người đó tới cục để tiến hành xác minh.”

Nói cách khác, nếu đúng như tờ giấy mà Tiêu Dận đưa nói trong cục có nội gián, vậy rất có thể Tiêu Dận chính là người nhà ở trong miệng của Lợi Kiếm, là một trong số người ít ỏi biết được thân phận không lộ khẩu của anh. Mà sở dĩ anh tự nguyện bị cảnh sát khống chế, có lẽ chính là muốn bắt được người này.

Chợt có loại cảm giác như xé toang màn đêm để thấy được ánh dương. Có chút manh mối rõ ràng, Lê Hành liền chạy xe về cục. Anh biết rõ, để phá vụ án bắt người, Mục Nham có quyền được lên tiếng. Về phần Thẩm Minh Tất vẫn theo đuôi suốt đường, Lê Hành vẫn cảm thấy bây giờ không cần thiết phải để ý quá nhiều, nếu Hạ Hi đã được phía cảnh sát cho phép gặp Tiêu Dận, thì trong cục chắc chắn sẽ có người theo dõi chuyện này. Bất kể như thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng tới toàn cục.

Khi Mục Nham xem qua tờ giấy của Tiêu Dận, khi Hạ Hi nhắc tới tên ‘Lý Lực’ này, sắc mặt của anh cực kỳ nghiêm trọng, đứng ở trước cửa sổ, một hồi lâu anh vẫn chưa nói gì.

Theo nghề nhiều năm, đây là lần đầu tiên anh phải đối mặt với chuyện như thế này.

Nội gián! Với cảnh đội mà nói, đây là điều sỉ nhục và đau lòng cỡ nào.

Sau một lúc im lặng, Mục Nham nhắc máy lên kêu Cổ Lệ vào văn phòng. Sau khi cẩn thận tỉ mỉ và đơn giản bố trí xong, anh lại đi về phòng mình.

Sau khi nghe xong kế hoạch của Mục Nham, Hạ Hoành và Lệ Hành liếc nhìn nhau, sau đó ánh mắt của hai người lại ăm ỹ nhìn về phía Hạ Hi.

Hạ Hi nở nụ cười, cô nói: “Tôi không sao.”

Khi trở về căn hộ thì đã là buổi tối, sau khi rửa mặt, Lệ Hành ôm Hạ Hi vào ngực, hôn lên cần cổ mềm mại của cô, anh hiếm khi có chút do dự hỏi: “Có được không?” Suy cho cùng anh vẫn rất lo lắng.

Vươn tay ôm lấy lưng rắn chắc của anh, Hạ Hi kiên định trả lời: “Yên tâm đi, em được mà.”

Sau hồi lâu Lệ Hành lại không tự chủ được thở dài, trước khi hôn Hạ Hi, anh dịu dàng nói: “Chờ vụ án kết thúc, chúng ta kết hôn đi!”

Qua ngày hôm sau tất cả nhìn như rất bình lặng, nhưng toàn bộ hệ thống của các cục công an của thành phố A, và người của Cổ Lệ đều theo dõi người cảnh sát tên là ‘Lý Lực’ 24/24. Ngày nghỉ của tham mưu trưởng Lệ Hành của đoàn 532 cũng kết thúc, vốn nên chạy về quân đội thì anh lại im hơi lặng tiếng chạy vào nội thành, tuân theo mệnh lệnh của Hạ Hoành. Còn về phần Hạ Hi, lấy lý do muốn tìm chứng cứ cho Tiêu Dận nên đã đến Thiên Trì tìm Thẩm Minh Tất.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Xưa nay Thiên Trì không bao giờ kinh doanh vào ban ngày. Cho nên khi Hạ Hi tới, chỉ có Thẩm Minh Tất và vài nhân viên trực ban ở đây thôi. Thấy cô, Thẩm Minh Tất dùng ánh mắt ra hiệu nhân viên đi ra ngoài trước, rồi gật đầu xem như chào hỏi, sau đó về mặt lại lạnh nhạt hút thuốc. So với trước kia bây giờ phản ứng không thân thiện của Thẩm Minh Tất cũng không ngược lẽ thường cho mấy. Ông chủ xảy ra chuyện, với tư cách là quản lý của Thiên Trì, tâm tình của anh chắc chắn sẽ không được tốt.

Đứng lại trước quầy bar, Hạ Hi tự ý yêu cầu: “Tôi muốn tới nhìn phòng làm việc của anh ấy.”

Thẩm Minh Tất nâng mắt lên. “Anh Tiêu là bị Trần Bưu hãm hại, nhưng bây giờ anh ấy lại không có chứng cứ vắng mặt, hay là...” Có chút bất ngờ, anh dập đầu thuốc, “Cô Hạ có thể làm nhân chứng thời gian cho anh ấy.”

Nhìn thẳng vào mắt anh, Hạ Hi hỏi lại: “Ý anh là muốn tôi nguy tạo chứng cứ?”

Sắc mặt của Thẩm Minh Tất bỗng nhiên trầm xuống, tránh né tìm nhẹ vút vấn đề đó lại bên cô: “Tình cảm giữa anh Tiêu và cô Hạ không thể so với người lạ, chẳng lẽ cô cũng tin anh ấy có liên quan tới vụ án?”

“Có tin hay không là một chuyện, có chứng cứ hay không lại là một chuyện khác.” Về mặt Hạ Hi rất nghiêm túc, giọng lại vững vàng nói: “Bây giờ tôi không còn gì để nói, nhưng tôi sẽ vì anh ấy tìm ra sự thật. Nếu anh đã nói như vậy, thì làm sao có thể giải thích những trùng hợp mà cảnh sát đưa ra? Quản lý Thẩm, không phải là anh muốn nói đó là trùng hợp nữa chứ. Một lần hai lần thì còn có thể chấp nhận, nhưng ba lần rồi bốn lần thì có phải quá gượng ép hay không?”

Trên mặt Thẩm Minh Tất biểu hiện chút bất mãn: “Những nơi này đều là nơi công cộng, thỉnh thoảng anh Tiêu tới đó để thả lỏng một chút không được sao?”

“Nơi công cộng?” Lấy ra xấp hình quăng lên quầy bar, về mặt Hạ Hi khẽ biến: “Anh cảm thấy cái nơi có bán rượu đèn đỏ này là nơi anh ấy có thể đi tới sao? Chẳng lẽ Tiêu Dận là loại người gì tới anh cũng không biết rõ sao?” Đây chính là những bức hình chụp được Tiêu Dận đến những nơi đó để tiêu khiển, có mấy chỗ hoàn toàn khác với Thiên Trì. Về phần khác chỗ nào thì đàn ông sẽ biết rõ hơn là phụ nữ.

Thẩm Minh Tất nhìn cô, trong lời nói ẩn chứa chút dò xét: “Xem ra cô Hạ đã có phán đoán của mình.”

Hạ Hi không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận, cô gằn từng chữ: “Tôi tin bạn của mình!”

Tôi tin bạn của mình! Năm chữ, ẩn chứa rất nhiều hàm ý.

Thẩm Minh Tất nghe vậy trên mặt cũng có chút dịu lại. “Tình huống bây giờ có chút bất lợi đối với anh Tiêu, nhưng nghe nói tinh thần của Trần Bưu có chút vấn đề, hơn nữa giữa bọn họ từng có chút xung đột vì cô Hạ, cho nên mới nói khẩu cung của Trần Bưu là không thể tin được.”

Cảnh sát chưa bao giờ thông báo với bên ngoài là tinh thần của Trần Bưu có chút vấn đề, nhưng làm sao anh ta có thể biết được? Trừ phi...Hạ Hi

không thể nghĩ được mà nhủu mảy, ngược lại khi nói chuyện thì lại rất thành thực nói: “Dựa theo quan hệ của hai người, cảnh sát cũng không phải là loại trừ khả năng có thể Trần Bưu có ý muốn hãm hại. Nhưng đã có đầu mối mới, trong người mang theo chức trách, tất nhiên là muốn mời anh ấy tới hỗ trợ điều tra. Nhưng đó cũng chỉ là trợ giúp điều tra mà thôi, dù sao cũng chỉ dựa vào một cái tên thì sẽ không làm gì được anh ấy. Nhưng mà vì vậy là thả một ai đó thì cũng sẽ không được thoả mái, cho nên tôi đến đây xem có thể giúp được cái gì hay không.”

Lời nói của Hạ Hi về tình về lý thì không thể chê vào đâu được, hơn nữa ánh mắt cô lại kiên định, giọng nói chân thành, làm cho người ta tin tưởng. Sau khi đối mặt trong giây lát, trên mặt Thẩm Minh Tất xuất hiện biểu cảm như trút được gánh nặng, anh nói: “Nhưng văn phòng của anh Tiêu lại là một phòng có cảm ứng phân biệt.” Cho nên ngay cả anh cũng không vào được.

Ngược lại Hạ Hi không hề cảm thấy ngoài ý muốn, cô nói: “Để tôi thử xem.”

Kỳ thật khi lắp đặt thiết bị ở Thiên Trì, Hạ Hi đã từng được Tiêu Dận yêu cầu làm dấu vân tay riêng. Nhớ tới lúc đó cô đối với thiết bị phân biệt dấu vân tay của Tiêu Dận mà có chút bất mãn, cảm thấy chuyện này rất vô ích. Cho tới bây giờ, rốt cuộc Hạ Hi đã hiểu rõ dụng ý của Tiêu Dận. Kỳ thật anh ấy đã sớm đoán được sẽ có một ngày như thế này, chỉ là sớm hoặc muộn thôi.

Kinh ngạc trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất, Thẩm Minh Tất đã hiểu rõ liền cười, nói một câu mang hàm ý khác: “Ồ trong lòng của anh Tiêu không lúc nào là không đặt cô Hạ ở vị trí quan trọng nhất.”

Nghe vậy Hạ Hi cũng không nói gì.

Phòng làm việc của anh là một phòng tư mật và là một không gian được bảo mật. Có khả năng mở được cánh cửa này ngoại trừ chìa khóa của anh, Hạ Hi chính là chìa khóa cuối cùng. Hạ Hi không phải là kẻ ngu ngốc, không thể nào lừa mình dối người mà cho rằng vì thân phận của mình là cảnh sát mà có kết quả này. Nhưng cho dù như thế nào, cô cũng đâu thay đổi được gì nữa. Lòng của cô từ năm mười lăm tuổi đã chứa đầy hình bóng của Lê Hành. Cho dù chưa bao giờ nhắc với người khác, kết quả cũng như nhau. Có lẽ đối với tâm tư của Hạ Hi, Tiêu Dận luôn hiểu rõ, cho nên anh mới có thể một phần im lặng chờ đợi cho đến khi tự anh buông xuống.

Từ trước tới giờ anh chưa quấy rầy, mà chỉ ở bên cạnh bảo vệ cô. Đó chính là sự trân trọng nhất mà Tiêu Dận dành cho Hạ Hi.

Có lẽ đây chính là thành toàn. Nhưng sự âm thầm thành toàn này cũng là một phần bắt buộc dĩ không có lựa chọn.

Tình yêu từ trước đến nay đều là sự trao đổi không công bằng.

Như dự đoán, Hạ Hi dễ dàng đi qua phần giám định vân tay, thuận lợi mở cửa phòng làm việc của Tiêu Dận.

Đây chính là lần đầu tiên mà Hạ Hi sử dụng vân tay của mình để mở cửa văn phòng làm việc của Tiêu Dận, ở trong tình huống không có mặt anh mà bước vào phòng này. Đứng ở ngưỡng cửa, cô dùng ánh mắt quét qua những trang trí nội thất ít ỏi mà xa hoa của anh, không hiểu sao lại có một cảm giác bị đè nén.

Ổn định lại cảm xúc của mình, Hạ Hi xoay người nói với Thẩm Minh Tất: “Nếu quản lý Thẩm không có chuyện gì quan trọng, thì vào xem cùng với tôi đi.” Khẽ mỉm cười, cô thản nhiên nói: “Thật ra bây giờ tôi cũng chẳng có đầu mối gì.”

Thẩm Minh Tất lạnh nhạt gật đầu: “Được!”

Tiêu Dận là một người cẩn thận cỡ nào, tất nhiên cũng sẽ không để lại bất cứ đầu mối gì ở trong phòng làm việc, cho dù người ngoài có ngoài ý muốn mà vào được. Cho nên kiểm tra tỉ mỉ một phen, hai người cũng chẳng thu hoạch được gì. Nhưng thật ra Hạ Hi đã có chút thu hoạch. Trong quá trình lật giở mấy quyển sách và tìm trên bàn làm việc của Tiêu Dận, cô đã sớm nhìn thấy vẻ mặt biến hóa của Thẩm Minh Tất, tỉ mỉ phát hiện vẻ mặt của anh bất tri bất giác tỏ ra sự gấp gáp. Muốn để cho Thẩm Minh Tất thấy thân là bạn mà Tiêu Dận tin tưởng, Hạ Hi cũng biểu hiện sự vội vàng, bộ dáng cũng biểu hiện có chút loạn.

Suy cho cùng cũng là phụ nữ! Thấy vẻ mặt thất vọng của Hạ Hi, cô đang ngồi trên ghế dựa của Tiêu Dận, Thẩm Minh Tất an ủi: “Cô Hạ cũng đừng quá sốt ruột, tôi đi gọi điện cho Luật sư Trần một chút, xem coi có thể bắt tay tìm theo phương án khác không.” Thấy Hạ Hi gật đầu, anh liền xoay người đi ra ngoài.

Khi cửa phòng làm việc đóng lại, vẻ mặt sốt ruột của Hạ Hi trước đó đã chuyển sang có chút dăm chiêu. Toàn bộ đều như dự đoán của Thẩm Minh Tất. Anh ta hẳn cũng đã đoán được trong phòng làm việc của Tiêu Dận sẽ không tìm được đầu mối gì, nhưng bởi vì xác nhận của dấu vân tay nên không có cách nào vào đây xác nhận, ít hoặc nhiều cũng có chút lo lắng. Bây giờ tự mình xác nhận nên đã có chút an tâm rồi.

Sau khi gặp mặt Tiêu Dận xong liền bị Thẩm Minh Tất theo dõi, trước sau Hạ Hi chưa từng ngừng suy nghĩ. Nếu không phải tự mình trải qua, cô thật sự rất khó tưởng tượng một người luôn khách khí với mình như Thẩm Minh Tất lại có quan hệ với Trần Bưu. Rốt cuộc sức mạnh gì mà có thể nuốt chửng sự thiện lương của họ rồi đưa họ đi lên con đường không có lối về này? Hạ Hi không tìm được câu trả lời.

Yên lặng ngồi một hồi, xác nhận Thẩm Minh Tất đã thật sự rời khỏi, Hạ Hi mới động thủ đẩy bàn làm việc của Tiêu Dận ở bên tường ra xa một chút. Sở dĩ cô có hành động như vậy là vì cô nhớ có lần Tiêu Dận đã đề cập tới chuyện này, chỗ mà anh thỏa mãn nhất trong lúc sửa sang phòng làm việc là cái bàn của anh. Hạ Hi cũng không thường đến phòng làm việc của Tiêu Dận, cho nên chưa từng chú ý bàn làm việc của anh được thiết kế như thế nào. Nhưng khi biết được Tiêu Dận có khả năng liên quan tới ‘Lão Quỷ’ thì Hạ Hi không nhịn được nghĩ tới, có lẽ bí mật được giấu trong cái bàn làm việc tưởng như bình thường này.

Muốn tìm chỗ bí mật của cái bàn, đây mới chính là mục đích thật sự của Hạ Hi.

Vâng theo lời dặn của Lê Hành theo dõi thái độ tin tưởng của Thẩm Minh Tất dành cho Tiêu Dận, sau đó ở cùng với anh ta tìm kiếm chứng cứ, sau đó nữa lại biểu hiện vẻ mặt thất hồn lạc phách để đuổi anh ta đi khỏi đây, cuối cùng mới ở một mình tìm sự bí mật của cái bàn. Nhưng đã nhiều lần quan sát và tìm kiếm, Hạ Hi vẫn không phát hiện ra điều khác thường nào. Trong lúc đang ngồi dựa vào vách tường sau lưng bàn làm việc, cô tự ôm đầu suy nghĩ.

Hay là Tiêu Dận có một tủ sắt đặc chế nào đó. Mật mã cũng là do anh yêu cầu cô làm, cho nên như vậy mới tìm không thấy? Vậy rốt cuộc nó ở đâu? Một lúc sau bỗng Hạ Hi trở mình đứng dậy, ngồi xổm ở giữa vách tường và cái bàn, cô lấy ngón tay sờ lên cạnh bàn đối diện với vách tường. Sau khi cẩn thận quan sát, rốt cuộc cô đã phát hiện ra một chỗ giấy lót tường có chút khác biệt. Nhưng sờ đi sờ lại cả buổi cũng chẳng có phát hiện gì mới. Đường như mặt tường cũng chỉ là mặt tường, giấy dán tường cũng chỉ là giấy dán tường.

“Giấy dán tường có vẻ...” Tự thì thầm nói, Hạ Hi dùng móng tay vẽ theo đường viền giấy.

Sau đó mặt ngoài của giấy dán tường đã bị xé rách. Khi có một cái tủ sắt khéo léo có họa tiết châu âu như giấy dán tường xuất hiện trong bóng tối lên vách tường, Hạ Hi vui mừng đến nỗi muốn hét chói tai.

Trình tự phá mật mã được bỏ qua, vì Hạ Hi dựa vào trí nhớ tốt của mình dễ dàng mở được ổ khóa an toàn.

Mật mã không có đổi. Vẫn là bốn số cuối của số di động của cô mà lúc trước Tiêu Dận đã thiết lập cho cô.

Thì ra từ lâu Tiêu Dận đã giao chìa khóa quan trọng bảo vệ bí mật của anh cho Hạ Hi.

Anh chỉ đề phòng đến một ngày anh không thể nắm trong tay hết thảy mọi chuyện.

Đây chính là một phân tín nhiệm đặc biệt khó giải thích.

Không có quan hệ nam nữ. Thân là cảnh sát, thân là bạn của Tiêu Dận, lúc này Hạ Hi chỉ có thể làm hết sức mình tra ra chân tướng của sự thật.

Để tránh dẫn tới những hoài nghi không cần thiết, sau khi lấy đi thứ gì đó ở trong tủ sắt, Hạ Hi nhanh chóng sắp xếp lại bàn làm việc như cũ, sau đó rời khỏi phòng làm việc của Tiêu Dận, cùng với Thẩm Minh Tất đi tới tìm Luật sư Trần.

Không hoàn toàn trái ngược với sự cam chịu của Tiêu Dận khi để cảnh sát giam giữ, thái độ của Thẩm Minh Tất cũng rất kiên quyết, anh muốn Luật sư Trần dùng thời gian ngắn nhất, không biết bằng bất cứ giá nào cũng phải đưa Tiêu Dận bình an rời khỏi đồn cảnh sát.

Trên mặt Hạ Hi vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng đang dậy sóng. Càng lúc cô lại càng cảm thấy hành vi của Thẩm Minh Tất không thể nào giải thích được. So với sự bình tĩnh của Tiêu Dận, hình như anh ta đã quá mức nóng nảy rồi. Kết hợp với lời nói của Lê Hành là Thẩm Minh Tất có chút hoảng hốt mà chạy bừa, Hạ Hi đoán chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra. Mà chuyện này, Tiêu Dận không ra mặt là không được.

Hạ Hi âm thầm báo lại cho Mục Nham biết những manh mối mà cô tìm được trong chuyến đi tới Thiên Trì lần này.

Khi Mục Nham thấy Hạ Hi lấy được một con dấu bằng ngọc và một chìa khóa bằng bạc tinh xảo và khéo léo từ tủ sắt của Tiêu Dận, anh suốt đêm không ngủ được.

Qua ngày hôm sau, Thẩm Minh Tất và Luật sư Trần xuất hiện tại đồn cảnh sát.

Nghe thấy từ ngữ hùng biện của luật sư, Mục Nham cũng rất nhẫn nại nghe luật sư trình bày xong, sau đó anh liền bày tỏ thái độ. “Ở trên người Tiêu Dận chúng tôi có vài điểm hoài nghi mà trước đó đã bị xem nhẹ, nên chúng tôi có lý do hoài nghi anh ta có liên quan tới vụ án của Trần Bưu. Cách nộp tiền bảo lãnh cũng không sai, nhưng cấp trên đã giao phó quyền hành cho tôi, tôi chỉ có việc phá án bằng cách nhanh nhất, về phần có đụng chạm tới đương sự của ông hay không, xâm phạm vào quyền nào của anh ta, đều không nằm trong phạm vi tôi phải lo lắng. Cho dù có nói xong những thông tin phổ thông đó, vì muốn mau chóng phá án, cách nào thuận thì tôi làm theo cách đó.”

Luật sư Trần mở miệng trước, Thẩm Minh Tất trách móc nói, “Nhưng quyền hạn mà anh đang sử dụng đã vượt qua khỏi phạm vi chức quyền của anh rồi. Hẳn là anh cũng rất rõ ràng, anh Tiêu có đủ điều kiện nộp tiền bảo lãnh.”

“Có đủ điều kiện nộp tiền bảo lãnh?” Mục Nham nâng mắt lên, ánh mắt lướt qua Thẩm Minh Tất rồi nhìn thẳng Luật sư Trần, “Nếu tôi nói cho các anh biết, cảnh sát đã phát hiện ra máu của Trần Bưu ở trên con dao nằm trên xe của Tiêu Dận, thì các anh có cảm nghĩ gì?”

Trong xe của Tiêu Dận chỉ có một con dao găm bí ẩn được lấy đi, chứ chẳng có con dao có máu nào như Mục Nham nói cả. Về phần máu của Trần Bưu, bất quá chỉ là anh thuận miệng nói ra để giải quyết chuyện này, mục đích là thoát khỏi sự dây dưa của luật sư và Thẩm Minh Tất. Quả nhiên tin tức ngoài dự đoán này thành công ngăn lại cái miệng của luật sư, mà cũng làm cho Thẩm Minh Tất khiếp sợ đôi gap Tiêu Dận.

Cho dù tất cả đều nằm trong kế hoạch, Mục Nham vẫn như cũ nhủ này suy xét trong vòng một phút, sau đó mới làm ra vẻ để bọn họ gấp mặt vào ngày mai.

Sau khi Thẩm Minh Tất rời khỏi đó, Mục Nham gọi toàn bộ hình cảnh đang trông giữ Tiêu Dận trở về, để đội đặc công điều động ra bốn người đi tới biệt thự. Khi Hạ Hi biết được trong bốn người được điều đi này có một cảnh sát tên là ‘Lý Lực’, cô liền bình tĩnh hiểu ra.

Thì ra Lý Lực chính là người mà lần trước Hạ Hi ngộ nhận là kẻ tình nghi gặp ở Thiên Trì, cô còn đánh nhau cùng với anh ta nữa.

Chương 63

Đêm khuya, khi một mình Hạ Hi xuất hiện ở trước cửa biệt thự, nhân viên cảnh sát Lý Lực biểu hiện cực kỳ có trách nhiệm.

Đứng ở trước cửa, vẻ mặt của Lý Lực biểu hiện như đang giải quyết việc chung: “Thật xin lỗi cảnh sát Hạ, không có mệnh lệnh của cấp trên, không ai có thể đi vào nơi này.”

Nhìn vào mắt Lý Lực, vẻ mặt của Hạ Hi không biến đổi: “phó cục Mục đồng ý cho tôi tới đây.”

Lấy tư cách là một thành viên trong kế hoạch, lời Hạ Hi nói là sự thật. Nhưng rõ ràng vì quan hệ của cô và Tiêu Dận nên Lý Lực lại cho rằng cô đang nói dối. Suy cho cùng với thời gian bây giờ, cho dù Hạ Hi nói thật thì rất khó để người ta tin được.

Cho nên Lý Lực cười đầy thâm ý khác: “Như vậy xin mời cảnh quan Hạ trình lên văn kiện.”

Tất nhiên là Hạ Hi không có. Cô nói: “Đúng là phó cục Mục chỉ đồng ý bằng miệng thôi.” Thấy Lý Lực không có động tĩnh gì, vẻ mặt của Hạ Hi bày tỏ có chút bất nhẫn, cô dùng giọng nói mang theo chút châm biếm nói: “Có bốn đặc công đứng đây canh giữ, còn sợ tôi vào cướp người sao?”

Với tư cách là quán quân đầu võ của toàn cục công an, thân thủ của Hạ Hi đủ khiến người ta phải khiếp sợ. Thân là đặc công, tất nhiên Lý Lực cũng sẽ không thiếu cảnh giác, anh đùa giỡn nói: “Nếu như cảnh sát Hạ thật sự muốn xông vào như đã nói, tôi có lo lắng thì cũng không phải chuyện gì lạ.” Thấy ánh mắt của Hạ Hi đột nhiên sắc bén vài phần, anh liếc nhau với đồng đội bên cạnh mình, vẻ mặt hơi có chút dịu xuống. “Tất cả mọi người đều rõ quy định, cảnh sát Hạ cũng đừng làm khó chúng tôi, các anh em nhận mệnh lệnh trông coi nơi này, không có chỉ thị chính xác của phía trên, bất kể là người nào cũng không thể đạp cửa bước vào đây nửa bước.”

Hạ Hi nín thở, vẻ mặt có chút ý tứ không cam lòng. Do dự một chút, cô hơi cao giọng nói: “Vậy thì như thế này, giúp tôi chuyển một câu nói cho anh ấy, nói cho anh ấy biết là tôi đã biết chuyện của anh ấy và ngọc* rồi, chờ anh ấy ra ngoài thì cho tôi một lời giải thích.” Không có bỏ qua ánh sáng phức tạp chợt lóe rồi biến mất ở trong mắt Lý Lực, Hạ Hi có hơi xấu hổ cười, nói: “Cảm ơn.” Rồi xoay người rời khỏi đó.

*“Và ngọc” trong tiếng trung còn được dịch là Hòa Lâm, tên của một người nào đó.

Đặc công vốn không phải là người bình thường, khi chấp hành nhiệm vụ thì tinh cảnh giác cũng cao hơn bình thường. Cho dù sau đó có cẩn thận cân nhắc thì vẫn không thấy có điều gì kỳ lạ ở trong câu nói của Hạ Hi, đây chỉ là một câu nói biểu hiện tình bạn của họ, nhưng trực giác lại nhắc nhở bọn họ, càng đơn giản thì càng có vấn đề. Hơn nữa với âm lượng trong giọng nói khi Hạ Hi nói chuyện, thật ra không cần bọn họ chuyển lời thì Tiêu Dận ở trong phòng khách cũng có thể nghe được. Vì mục đích an toàn, bọn họ đành phải báo lại chi tiết tình huống cho đội trưởng Cổ Lệ.

Tiêu Dận đang nằm ở trên sofa nhắm mắt nghỉ ngơi quả thật đã nghe được lời nói của Hạ Hi. Cô đã biết chuyện ‘và ngọc’, thì chắc chắn cô đã có con dấu. Xác định Hạ Hi đã lấy được thứ anh muốn giao lại cho cô, thần kinh căng thẳng trong vài ngày này đã được buông xuống, Tiêu Dận bị mất ngủ nhiều ngày cũng đã ngủ thiếp đi.

Nhưng nhiệm vụ của Hạ Hi còn chưa kết thúc. Sau khi rời khỏi biệt thự, cô đã chạy tới Thiên Trì.

Làm ăn của Thiên Trì vẫn tốt như trước đây. Trên sân nhảy ồn ào vẫn đầy áp nam nữ phóng túng đang liếc mắt đưa tình như trước, không ai nghĩ rằng ở đằng sau bóng đêm xa xỉ này lại ẩn giấu biết bao nhiêu bí mật long trời lở đất.

Hạ Hi uống rất nhiều rượu, mượn rượu để mạnh mẽ thổ lộ chân thành nhiều điều với Thẩm Minh Tất. Cô nói cho anh biết, bởi vì quan hệ quá thân thiết với Tiêu Dận nên cô đã không thể tham gia phá án, còn nói cho anh biết, cô đã từng được phê chuẩn để đến gặp Tiêu Dận hỏi anh ấy đã có chuyện gì xảy ra, nhưng Tiêu Dận lại không chịu nói, rồi còn nói cho anh biết, bởi vì cô gặp Tiêu Dận nên đã xảy ra xích mích với bạn trai, vì quá tức giận nên đã chạy về bộ đội và không liên lạc với cô nữa, cuối cùng cô còn nói, cô vừa mới đi tới gặp Tiêu Dận nhưng đã bị từ chối, quá buồn vì không giúp được bạn bè, nên mới uống rượu để giải sầu.

Nói tóm lại, Hạ Hi hoàn toàn dựa theo kế hoạch mà làm. Không dấu vết tiết lộ một chút tin tức cho Thẩm Minh Tất. Ví dụ như cô không có phát hiện có bị anh theo dõi, ví dụ như cô vì Tiêu Dận mà trở mặt với Lê Hành, ví dụ như cô muốn giúp Tiêu Dận nhưng không thể ra tay. Cùng với mọi biểu cảm của Hạ Hi, cô đã làm cho Thẩm Minh Tất tin rằng cô hoàn toàn đứng trên phương diện bạn bè mà lo lắng cho Tiêu Dận. Biết được điều này làm cho anh không còn cảnh giác với thân phận là cảnh sát của Hạ Hi nữa.

Nhìn thấy Thẩm Minh Tất tự mình đưa Hạ Hi say mềm về nhà, Lê Hành đứng ở trong bóng đêm lặng lẽ theo dõi anh rời khỏi đó.

Ba giờ sáng, dựa theo thông tin mà Lê Hành cung cấp, Trác Nghiêu dẫn người phá đi một sông bạc, thu được tiền đánh cược lớn đến tám chữ số.

Thân là người phụ trách sông bạc, mặc dù Thẩm Minh Tất đã kịp thời thoát thân nhưng lại cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng anh vẫn không gộp hai chuyện sông bạc và Tiêu Dận có liên quan tới nhau. Dù sao chuyện cảnh sát điều tra sông bạc ngầm cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, trước kia vì có

người âm thầm cung cấp tin tức, anh mới có thể để Trác Nghiêu vô huyệt mấy lần. Lần này là chuyện ngoài ý muốn, Thẩm Minh Tất kết luận vì đây là thời gian mà cục cảnh sát ra sức phong tỏa hết mọi tin tức mới làm cho nội bộ của bọn họ không thể phát huy được hết những sắp xếp của mình.

Biết chuyện này càng ngày càng bất lợi đối với mình, Thẩm Minh Tất rất ảo não vì đã không có nghe theo lời cảnh cáo của Tiêu Dận dừng hết mọi hoạt động của sòng bạc lại, nhưng mặt khác anh cũng rất nóng lòng muốn gặp Tiêu Dận. Cho nên một đêm này anh không ngủ được, ngồi ở trong xe hút thuốc cho đến khi mặt trời lên.

Theo thời gian đã nói trước đó cùng xuất hiện với Luật sư Trần ở trong biệt thự, sau khi xác nhận thân phận, Thẩm Minh Tất đã được gặp Tiêu Dận như nguyện vọng của mình. Dù đoán được mặc dù cảnh sát đã đồng ý cho gặp mặt, nhưng không gian dường như đơn độc này lại không biết giấu bao nhiêu máy theo dõi, mỗi lần bọn họ trao đổi ánh mắt đều bị một máy quay chụp lại ở mọi góc độ. Cho nên Thẩm Minh Tất lợi dụng thời gian không nhiều, lấy thân phận là cấp dưới hỏi Tiêu Dận phải xử lý việc này như thế nào.

Tiêu Dận cũng lấy thân phận là ông chủ dặn anh ta phải xử lý tốt mọi chuyện ở Thiên Trì cùng với những chuyện làm ăn khác trên danh nghĩa của Tiêu Dận, sau đó mới đề cập tới chuyện Luật sư Trần mau chóng nộp tiền bảo lãnh để anh được ra ngoài. Khi Luật sư Trần nói cho anh biết chuyện nộp tiền bảo lãnh thất bại ngày hôm qua, Tiêu Dận thuận tay ném ly trà, anh mắng, “MT nó! Làm sao trong xe tôi lại có máu của Trần Bưu được? Muốn gán tội cho người khác, thì sợ gì không tìm ra tội!”

Thấy phản ứng mạnh mẽ của Tiêu Dận, Thẩm Minh Tất chắc sẽ không thể nào tin rằng Tiêu Dận tự nguyện để cảnh sát bắt. Vì thế lúc gần đi, anh liền nói một câu mang ý sâu xa: “Cuối tháng này là sinh nhật của Cô Hòa, chắc anh Tiêu nhớ chứ. Nếu cô ấy có gọi điện lại, thì tôi sẽ bảo rằng anh đang gặp chút khó khăn, nhưng vẫn sẽ tới dự sinh nhật của cô ấy.”

Anh hiểu Thẩm Minh Tất đang nhắc nhở anh rằng cuối tháng này có một cuộc giao dịch cần anh ra mặt. Sau khi suy nghĩ, Tiêu Dận liền nói ra năm chữ mang ý tứ sâu xa: “Cậu xem liệu mà làm.”

Mọi chuyện phát triển tới bước này, thân phận quan trọng thứ hai của Tiêu Dận đã không cần phải che giấu nữa.

Ba năm trước, điều kiện hoàn cảnh gia đình, cách làm người, và nghề nghiệp của Tiêu Dận hoàn toàn phù hợp với yêu cầu, đội Hình Cảnh Quốc Tế đã tìm ra nhiều phương diện khác nhau, đã đồng ý cho anh trở thành cảnh sát nằm vùng lên vào tập đoàn buôn ma túy. Cho nên đội trong nước không thể tra ra được hồ sơ của anh.

‘Lão Quỷ’ là người cầm đầu tập đoàn buôn ma túy phức tạp này, cùng với vô số đàn em và ang-ten có khắp mọi nơi. Tiêu Dận phải trải qua hai năm dài nỗ lực rồi cuộc đã trở thành thành phần ‘cao cấp’ của tập đoàn, sau đó Tiêu Dận lại ngoài ý muốn phát hiện ‘Lão Quỷ’ ngoan độc ở trong miệng phần đông của những người trong tập đoàn lại là một người phụ nữ xinh đẹp có vẻ bề ngoài giống Hạ Hi vài phần. Tiêu Dận không biết chuyện này đối với anh là khảo nghiệm hay là tra tấn, nói tóm lại, người nắm giữ vận mệnh của tập đoàn, lại là một người phụ nữ trải đời so với anh còn phong phú hơn làm cho anh cực kỳ hao tâm tổn trí. Hơn nữa Hòa Lâm cũng rất ít trực tiếp tham gia giao dịch, cứ thế cho đến sau một năm, Tiêu Dận thu hoạch những tin tức có giá trị lớn cũng không nhiều. Sau này Lợi Kiếm mới gia nhập.

Cho dù nhiệm vụ giống nhau, nhưng Tiêu Dận và Lợi Kiếm lại có hai cấp trên khác nhau, cho nên bọn họ cũng không biết thân phận của hai bên. Mãi cho đến khi hai người đồng thời cùng nhau truyền đi một mẩu tin tức, mới phát hiện sự tồn tại của ‘chiến hữu’. Dựa theo sự sắp xếp, làm ăn trong nước do Tiêu Dận phụ trách, còn Lợi Kiếm thì phụ trách ở nước ngoài. Mà mỗi năm Tiêu Dận thường lấy lý do thăm cha mẹ mà ra nước ngoài, kỳ thật là để tham gia hội nghị của tập đoàn.

Chuyện này vốn là tiến hành từng bước, nhưng đột nhiên lại xảy ra chút hỗn loạn. Bởi vì trong một lần giao dịch thất bại, tập đoàn buôn lậu liền phát hiện nội bộ của bọn họ có cảnh sát. Có lẽ là vì Hạ Hi, cũng có lẽ là vì ai đó xảy ra vấn đề, Trần Bưu lại chia mũi nhọn về phía Tiêu Dận. Vì bảo vệ Tiêu Dận, thân phận của Lợi Kiếm không cẩn thận bị bại lộ trước, anh ta lấy hết những thứ có thể đại biểu cho thân phận của ‘Lão Quỷ’ như con dấu và khóa bạc giao lại cho Tiêu Dận. Nhảy cảm như Hòa Lâm lập tức phản ứng kịp ngoại trừ Lợi Kiếm thì trong tập đoàn vẫn còn có cảnh sát, vì muốn dẫn dụ cảnh sát nằm vùng ra, cô ta đã phái người giam Lợi Kiếm lại. Tiêu Dận biết nếu một ngày vẫn chưa tìm được con dấu Hòa Lâm chắc chắn sẽ không giết Lợi Kiếm, cho nên anh cần phải đẩy nhanh tiến độ, loại trừ Trần Bưu như ngòi kích nổ, muốn dẫn dụ Hòa Lâm về nước.

Trần Bưu ở trong tập đoàn cũng không được tính là nhân vật lớn, dựa vào quan hệ của Tiêu Dận và Hòa Lâm cho hắn ta một tội danh thì dễ như trở bàn tay. Hơn nữa trong tay hắn cũng chẳng có chứng cứ gì có thể uy hiếp hoạt động của tập đoàn, mà và lại tinh thần lại xảy ra vấn đề, Hòa Lâm đã ngầm đồng ý cho Tiêu Dận để cảnh sát tùy ý vây bắt Trần Bưu. Tiêu Dận biết Trần Bưu vẫn luôn hoài nghi anh, nên đoán chắc sau khi hắn bị bắt thì sẽ giao cho Hòa Lâm tin tức, vì muốn bắt được nội gián ở trong đội cảnh sát nên anh mới tương kế tựu kế chịu sự khống chế của cảnh sát. Tiêu Dận đoán với thân phận nhảy cảm của anh ở tập đoàn, một khi bản thân bị cảnh sát khống chế, ‘Lão Quỷ’ và ‘quỷ’ ở trong đội cảnh sát chắc chắn sẽ có hành động.

Toàn bộ quá trình chỉ có Lệ Hành là chuyện ngoài ý muốn. Tiêu Dận luôn tự cho mình là người rất cẩn thận, nhưng nào ngờ Lệ Hành lại chạy tới Thiên Trì lần nữa và phát hiện được tia hồng ngoại. Nếu không phải theo dõi được có đặc công lên vào, anh thật sự cho rằng mình có thể che giấu mãi. Hơn nữa khi phát hiện dao găm hộ thân của mình đã bị di chuyển, anh đột nhiên ý thức được anh cần phải phát ra một mẩu tin cho Lệ Hành, bằng không cảnh sát sẽ chú ý rất nhanh, như vậy rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến bước kế tiếp của nhiệm vụ, cũng dễ dàng kinh động tới nội gián của cảnh sát. Vì thế tối đêm đó, hai người đứng ở dưới lầu nhà Hạ Hi đã có một cuộc đối thoại mang ý tứ sâu xa. Sau đó Tiêu Dận dần xuống tính tình của mình quan sát vài ngày, thấy Mục Nham không tiến thêm một bước hành động nào, thì mới xác định Lệ Hành đã hiểu rõ ám chỉ của anh.

Sau đó, Tiêu Dận bị Mục Nham ‘mời’ đến biệt thự, anh vẫn luôn theo thói quen đứng trước cửa sổ, bề ngoài thì làm như rất buồn bực và nhàm chán nhìn tường vây quanh khu nhà và xe cộ chạy trên đường với người qua kẻ lại, nhưng thực chất anh luôn chú ý đến động tĩnh ở bên ngoài. Có ba năm kinh nghiệm nằm vùng, Tiêu Dận cực kỳ nhạy cảm, khi người đặc công tên là Lý Lực đó ở bên ngoài lững lờ chân chừ ba ngày, Tiêu Dận có thể kết luận anh ta chính là nội gián. Sau bao ngày suy nghĩ, tin rằng có Lệ Hành bảo vệ thì Hạ Hi sẽ không gặp nguy hiểm, nên Tiêu Dận mới quyết định truyền tin tức ra ngoài. Nhưng dưới tình huống vẫn chưa biết được Lợi Kiếm có an toàn hay không thì anh vẫn sẽ không bộc lộ thân phận của mình. Dù sao, dẫn dụ Hòa Lâm về nước mới là mục đích quan trọng nhất.

Sau đó cảnh sát đã bắt đầu có hành động lớn. Chỉ ngần ngừ mấy ngày mà không biết cảnh sát tìm ở đâu ra rất nhiều bằng chứng bắt tội cho Tiêu Dận. Không nói tới chuyện con dao găm có vết máu của Trần Bưu mà Mục Nham từng đề cập tới, họ còn phát hiện ra dấu vân tay của Tiêu Dận ở nhà của Trần Bưu, cuối cùng lại còn xuất hiện một người gọi là nhân chứng, một mực chần chừ đã tận mắt thấy Tiêu Dận từng xuất hiện tại một cuộc giao dịch ma túy. Tiêu Dận hết đường chối cãi, Luật sư Trần cũng ứng phó không được, ngay cả Hạ Hi cũng bị liên lụy. Có lẽ vì quá nóng lòng muốn giải oan cho Tiêu Dận, cô lại có thể biết pháp phạm pháp ra mặt giúp anh tạo chứng cứ giả, bây giờ không chỉ bị đình chỉ để đợi điều tra, hoạt động cũng bị hạn chế.

Tất nhiên tất cả cũng chỉ là ván cờ. Mục đích là muốn để cho những người ở trong tập đoàn ma túy tin tưởng Thẩm Minh Tất, cảnh sát có chứng cứ xác thực thì mới đưa Tiêu Dận vào chỗ chết. Theo tài khoản ngân hàng đang bị đóng băng của Tiêu Dận, Thiên Trì bị niêm phong, anh đã bị mời về cục để lấy lời khai, cùng với ngày giao dịch gần tới, Thẩm Minh Tất bắt đầu nóng nảy bất an. Đoán chắc Tiêu Dận có khả năng khó thoát, cùng với câu nói ‘Cậu xem liệu mà làm’ kia, cũng không biết thân phận thật sự của Lý Lực, nên anh quyết định gửi thư kể toàn bộ tình hình ở thành phố A cho Hòa Lâm đang ở nước ngoài.

Nhưng Lý Lực đã đi trước một bước liên lạc với tập đoàn. Hòa Lâm không phải là người phụ nữ đơn giản, nhưng dù sao cô ấy vẫn là phụ nữ. Cho dù cô ấy có nghi ngờ tính chân thật của chuyện này, nhưng cũng không thể kiểm soát tình cảm của mình. Sợ Tiêu Dận bị cảnh sát khép tội như vậy, lại còn thời gian và địa điểm giao dịch không thể sửa đổi, Tiêu Dận không thể thoát cùng với việc con dấu bị mất, cô ấy không thể không tự mình ra mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Hòa Lâm là một người thần bí. Ngoại trừ mấy cấp dưới có thể tin được ở trong tập đoàn, hầu như không có ai biết được thân phận thật sự của cô. Thậm chí ngay cả Lý Lực cũng chưa từng gặp mặt cô, huống chi là Mục Nham. Nhưng có con dấu nhắc nhở, Hòa Lâm không thể có khả năng tới thành phố A dễ dàng như trước nữa. Ở dưới tình huống chưa xác định được sự an toàn của Lợi Kiếm, Mục Nham không thể làm bậy được.

Tình hình phát triển đến giai đoạn bây giờ, bản thân Tiêu Dận cũng có thể gặp nguy hiểm. Mục Nham liền xin chỉ thị của Hạ Hoàn, chuẩn bị hủy bỏ ‘lời mời’ đối với Tiêu Dận, mà sẽ chính thức bắt giữ anh. Đương nhiên biểu hiện giả dối này cũng chỉ muốn truyền đi một tin tức sai lệch cho Hòa Lâm. Hạ Hoàn không có dị nghị, chỉ thị của Mục Nham về thời gian và tuyến đường tới bắt Tiêu Dận cũng đã được truyền ra bên ngoài.

Quả nhiên tin tức mới truyền đi, bốn giờ sau liền tới tai của Thẩm Minh Tất.

Trong điện thoại, giọng của Lý Lực lạnh lùng nói: “Ba giờ chiều ngày mai Tiêu Dận sẽ được bốn cảnh sát hộ tống từ đường Bắc Kinh đi qua đường Tam Hợp rồi tới trại tạm giam mới mở của nhà nước. Cậu sắp xếp một chút, rồi đi cứu người đi!”

“Tôi sẽ sắp xếp!” Thẩm Minh Tất đang chờ cơ hội này. Cho dù chưa từng gặp mặt Lý Lực, thậm chí còn không biết đối phương là ai, nhưng dù sao cũng là người của tập đoàn, còn nữa đây cũng không phải là lần đầu nhận được thông tin từ anh ta, cho nên đối với lời nói của anh ta Thẩm Minh Tất rất tin tưởng, không chút nghi ngờ.

Cuối cùng Lý Lực còn nói: “Tới điểm an toàn, nhớ mang theo Hạ Hi!”

Bắt Hạ Hi quả thật rất cần thiết. Lão Quỷ đích thân tới thành phố A, muốn chứng minh tình hình rất nghiêm trọng, không ai có thể bảo đảm mọi chuyện sẽ không có sai sót, bắt con gái của cục trưởng cục công an mang theo đơn giản chỉ là muốn có một lá bùa hộ mệnh. Nhưng làm sao để bắt cô ấy đây? So với tâm tư kín đáo của Tiêu Dận, Thẩm Minh Tất không thể xưng mình là người tính toán tỉ mỉ, nhưng anh vẫn biết cho dù giao tình của Hạ Hi và Tiêu Dận có sâu cỡ nào, thì thân phận của cô cũng đang đối lập với bọn họ. Dù thế nào cô cũng sẽ không giúp bọn họ cướp người. Mà một khi bọn họ cướp Tiêu Dận thì cũng đồng thời tạo sóng to gió lớn ở thành phố A, muốn tìm cơ hội xuống tay với Hạ Hi chắc chắn sẽ rất khó, như vậy thì...

Thẩm Minh Tất suy nghĩ, Hạ Hi đã bị ép từ chức, Tiêu Dận bị chuyển đi chưa chắc cô đã biết chuyện, không bằng cứ thông qua miệng anh tiết lộ tin này cho cô, tin chắc rằng cô sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Chỉ cần cô có mặt tại hiện trường, anh mới có thể dễ dàng bắt cô đi. Đã như vậy thì anh lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Hi chứng thực chuyện Tiêu Dận bị chuyển đi, Hạ Hi cũng thuận lợi hoàn thành một nhiệm vụ khác mà Mục Nham giao cho cô.

Trong điện thoại Hạ Hi nói với Mục Nham: “Tin tức đã truyền tới tai của Thẩm Minh Tất.”

So với dự đoán còn nhanh hơn! Đứng ở trước cửa sổ, vẻ mặt của Mục Nham rất nghiêm.

Hiểu được tâm tư của anh, Hạ Hi hỏi: “Tiếp theo nên làm thế nào?”

Mục Nham chỉ trả lời đúng bốn chữ: “Thanh lý môn hộ!”

Thanh lý môn hộ! Ngoại trừ cách này ra, đối mặt với nội gián ở trong cục cảnh sát, còn có cách nào tốt hơn đây?

Ngồi ở trên sofa trong phòng khách, Hạ Hi bắt đầu suy nghĩ ngày mai nên ứng phó như thế nào. Dường như cảm thấy không khí rất khẩn trương, Hắc Hắc Tử nằm sấp đằng hoàng ở bên cạnh, yên tĩnh cùng chủ nhân của nó tĩnh tâm suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, ở bên ngoài vang lên âm thanh chìa khóa mở cửa. Cô chợt cảnh giác quay người lại, khi Hắc Hưu Từ vênh tai lên, Hạ Hi theo bản năng lấy cây súng được đặt ở dưới gối ôm, lúc viên đạn lên nòng, hòng súng cũng đã nhắm ngay ngưỡng cửa.

Động tác của cô nhanh, phản xạ có điều kiện này làm cho người tới phải nhăn mày.

Đi qua đề lại cây súng của Hạ Hi, Lệ Hành sờ mặt cô. “Em đã quá khấn trương rồi đấy.”

Không nghĩ người tới sẽ là Lệ Hành. Một giây sau đó Hạ Hi liền bỏ nhào lên người anh.

hi cái gáy nhỏ của cô nép lên ngực anh, Lệ Hành dịu dàng an ủi. “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Cánh tay cô ôm chặt lấy eo của anh, Hạ Hi thấp giọng hỏi anh: “Có phải anh sẽ đi liền không?”

Khi Hạ Hi biết được chuyện những người có liên quan tới tập đoàn buôn ma túy, Mục Nham và Tiêu Dận ở chỗ Hạ Hoành, rốt cuộc Hình Cảnh Quốc Tế đã tìm được Lợi Kiếm. Nhưng chuyện làm cho người ta bất ngờ đó là ngay khi bọn họ đang tìm cách nhanh nhất để cứu người ra, thì Hòa Lâm lại cam chịu chỉ ra một số tiền lớn thuê người nhà binh trông coi Lợi Kiếm, lại còn thay đổi vị trí suốt mấy đêm liền. Thời gian bây giờ rất gấp, vì muốn phá tan hết mọi phát triển, sắp xếp, và vây bắt Hòa Lâm trước, nên quân đội lên kế hoạch lấy máy bay muốn đưa Lệ Hành ra nước ngoài, gia nhập vào hành động cứu viện của Lợi Kiếm.

Ôm Hạ Hi đặt lên đùi mình, Lệ Hành cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt rất dịu dàng. “Ba giờ sáng sẽ đi.”

Hạ Hi ôm cổ anh. “Nhớ trở về sớm nhé anh!” Bây giờ người đang rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm là đồng đội vào sinh ra tử với anh, nên cô không thể ngăn cản bước chân của anh.

Trán đụng vào nhau, giọng nói trầm thấp của Lệ Hành vang lên. “Trong vòng ba ngày!” Lộ trình đi đi về về chỉ có hai mươi mấy tiếng, muốn cứu người trong vòng ba ngày rồi về gấp là một chuyện rất khó. Nhưng bây giờ là thời gian cấp bách, hơn nữa người phụ nữ mà mình yêu đang lấy thân mình dấn vào chỗ nguy hiểm, Lệ Hành đã tự ra lệnh cho mình phải liều mạng.

Đột nhiên Hạ Hi nghẹn ngào. “Anh nhớ phải cẩn thận, đừng dễ bị thương!” Sau đó cô hơi cúi người xuống, dịu dàng hôn qua xương quai xanh của anh, rồi xuống cổ, chậm chạp, trần trọc dòi tới đôi môi mềm mại và ấm áp của anh...

Nụ hôn của mình mềm nhẹ như lông chim, tim của Lệ Hành cũng đã mềm như vại bông. Ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô, anh hôn trả lại cô sâu hơn. Sau đó anh cũng không thể kiểm soát được mình, khóe mắt của Hạ Hi trào ra chất lỏng trong suốt, thấm ướt má của cả hai và – tim.

Một giọt nước mắt, tràn ra không hề che giấu đi tình yêu của mình.

Nhưng bọn họ là quân nhân, là cảnh sát, ở trên vai họ mang theo sứ mệnh đặc biệt nặng nề. Chuyện hi sinh là chuyện mà họ phải chấp nhận.

Không muốn dùng ngôn ngữ để an ủi, mà cũng không cần thiết.

Tay cô dùng sức lôi kéo, cả người cô đã ngã vào người anh.

Lệ Hành hôn có chút vội vã và sâu hơn, dường như muốn cô không thể thở nổi, bàn tay phải mang theo chút vết chai nhẹ nhàng và linh hoạt tiến vào bộ đồ ngủ của cô. Dịu dàng vuốt ve làn da mềm mại ở eo, sau đó dòi từng chút lên ngực cô, vuốt ve mang theo chút nặng và nhẹ... Tay anh rất nóng, lòng bàn tay cũng nóng, làm cho Hạ Hi muốn tránh nhưng không có khí lực.

Khi bị anh nghiêng người đè lên sofa, quần áo của cô cũng đã bị cởi ra, da thịt mềm mại đỏ hồng đã được bóc trần ở trong không khí, xinh đẹp và gợi cảm. Nhìn chăm chăm vào thân thể của người con gái duy nhất mà anh quý trọng, và yêu sâu sắc, đáy mắt của Lệ Hành dấy lên một ngọn lửa.

Vì nguyên nhân này mà lồng ngực của Hạ Hi đập phồng nhanh hơn, cô mím chặt môi, mở từng cái nút áo sơ mi cho anh. Phối hợp với cô cởi đi áo của mình, Lệ Hành bắt lấy bàn tay của cô hướng dẫn cô thăm dò trên người mình, cuối cùng dừng lại ở nơi đang bùng bùng phản chấn của anh chậm rãi vân vê.

Hai gò má của Hạ Hi đã hồng lên, có chút suy nghĩ muốn giãy dụa rút tay về, nhưng anh lại không cho phép. Thấy cô xấu hổ quay đầu đi không dám nhìn anh, Lệ Hành cúi người xuống, cười khê rồi hôn mút lên da thịt cô, thâm tình lưu lại những ấn ký chỉ thuộc về anh trên người cô.

Trên ghế sofa màu sô cô la, thân thể nam tính cường tráng và cao lớn của anh đè lên người Hạ Hi, ti mi bao trùm lấy cô. Nhanh chóng bám lấy thắt lưng anh, cô hơi khom lưng, để cho anh vùi vào càng sâu.

Được bao bọc chặt chẽ và ấm áp làm cho hơi thở của Lệ Hành cũng gấp hơn, lửa trong lòng lại càng bùng lên, rõ ràng anh muốn dịu dàng, rõ ràng anh muốn thương tiếc, nhưng lại không khống chế được mình mà cố gắng di chuyển, hình như anh muốn sự kịch liệt và phập phồng đẩy hết tất cả của mình vào cơ thể cô, mãi không chia lìa.

Vì một đêm này sắp phải chia tay nhau nên cũng phóng túng hơn, anh muốn cô thật lâu, mãi đến khi cô chấp nhận anh tới vô lực.

Trăng trên cao đã khuất bóng, nhưng trong phòng, tình yêu rất mãnh liệt.

Vốn không muốn để cho Hạ Hi đưa tiền mình, nhưng chạm phải đôi mắt nổi lên hơi nước của cô, Lê Hành cũng không còn kiên trì nữa.

Hai giờ sáng, ở ngã tư vắng vẻ, đèn đường bắn ra những ánh sáng lạnh lẽo, trong bóng tối như ẩn như hiện.

Nổ máy xe, Hạ Hi chậm rãi đánh tay lái, xe việt dã vững vàng chạy thẳng tới sân bay quân dụng.

Dọc theo đường đi hai người không ai nói với ai câu gì.

Thuận lợi tới nơi, Lê Hành đã đổi xong bộ quân phục tác chiến hoàn hảo, Hạ Hoành và Thiếu tướng Trần cũng đã tới nơi.

Thiếu tướng Trần nặng nề vỗ vai Lê Hành: “Chiến thắng trở về!”

Lê Hành đáp trả bằng quân lễ: “Xin thủ trưởng cứ yên tâm!”

Đi đến trước mặt Lê Hành, Hạ Hoành mới cẩn thận sửa lại cổ áo cho anh, im lặng. Nhưng khi hai đôi mắt nhìn nhau, hai người đàn ông cùng nhau gật đầu.

Đây là một loại giao phó, một loại hứa hẹn.

Không có chào tạm biệt với Hạ Hi, sau khi anh liếc nhìn cô một cái thật sâu, liền bước nhanh về phía máy bay.

Ứng quân nhân của anh ma sát với mặt đất, những âm thanh vang lên từng hồi.

Hạ Hi theo Hạ Hoành về nhà. Cùng ăn xong bữa trưa với ba mẹ, sau khi xong cô dựa theo kế hoạch ban đầu mà đi ra ngoài, mở cửa xe việt dã của Lê Hành chạy thẳng về phía biệt thự mà Tiêu Dận đã bị bắt giam.

Đã đoán được Lý Lực và Lão Quỷ cấu kết với nhau để cướp người, lo lắng cho thân phận đặc biệt của Tiêu Dận mang đến nguy hiểm cho anh, chạy qua cục công an để nghiên cứu xong liền quyết định, sau khi hành động bắt đầu, Hạ Hi có thể xuất hiện tại hiện trường, tùy cơ ứng biến.

Quyết định như vậy thật sự rất mạo hiểm, nhưng việc bắt Hòa Lâm cảnh sát không thể triển khai hành động quá lớn, hành động của Tiêu Dận mới là một nước cờ quan trọng, không thể để anh thoát khỏi tầm nhìn của cảnh sát. Suy khi cân nhắc, chỉ có thân phận của Hạ Hi là có tính linh hoạt nhất. Cùng kết hợp với hành động của Tiêu Dận, có ai có thể ă ý, ngoài cô chứ?

Biệt thự cách không xa với góc rẽ ở đầu đường, Hạ Hi dừng xe lại để ẩn nấp.

Thẩm Minh Tất đã tới sớm hơn cô một bước, anh đã sớm ẩn nấp ở trong một góc chú ý tới biệt thự và động tĩnh xung quanh, chứ không có hiện thân.

Tới ba giờ, Chu Định Viễn, Tiểu Phong, Lão Hồ, Lý Lực là bốn cảnh sát hình sự bước ra khỏi biệt thự, mà Tiêu Dận lại đi ở trung tâm, giữa bọn họ.

Xe cảnh sát bay nhanh ở ngã tư. Hạ Hi và Thẩm Minh Tất một trước một sau chạy theo sau bọn họ.

Chạy vào khu vực quan trọng, Hạ Hi nhấn chân ga, ý muốn tới gần xe cảnh sát một chút.

Lúc này xe cô ở đường một chiều rất thưa thớt.

Nhìn chằm chằm đằng trước không chớp mắt, Hạ Hi vững vàng đánh tay lái.

Bỗng nhiên ở phía trước có một chiếc xe tải đột nhiên lao ra, giữa tiếng thắng gấp bèn nhón, xe dừng ở trước xe cảnh sát.

Sự việc quá bất ngờ, cự ly xe tải và xe cảnh sát quá gần nhau, Lão Hồ đã nhanh chóng phản ứng kịp dùng sức đánh tay lái, nên anh mới tránh được sự va chạm.

Cùng với tiếng va chạm mạnh, thân xe đột nhiên vọt qua một cái, Tiêu Dận có chút chao đảo. Khi mở mắt ra, Chu Định Viễn và Tiểu Phong ở bên cạnh đã theo bản năng rút súng ở bên hông ra, tinh thần đang ở tình trạng báo động.

Dưới tình huống này, chỉ cần xe cảnh sát có thể khởi động, ai cũng không thể xuống xe. Vì thế Lão Hồ chuẩn bị đổi hướng xe. Nhưng một giây sau đó đường lui đã bị hủy. Có một chiếc xe thương vụ màu đen đột nhiên vượt qua khi xe tải đột nhiên lao ra, xe cảnh sát đã bị mất kẹt ở giữa.

Toàn bộ xảy ra quá nhanh, làm cho người ta phản ứng không kịp. Khi tiếng thắng bị giẫm tới cùng, cùng với tiếng lốp xe va chạm với mặt đường, Hạ Hi đã cố gắng bẻ tay lái của xe việt dã cách một khoảng xa với xe thương vụ rồi dừng lại.

Chuyện đang xảy ra này hoàn toàn nằm trong dự đoán của cảnh sát. Xe tải và xe thương vụ một trước một sau khóa xe cảnh sát ở giữa hoàn toàn không có lối thoát. Ngay sau đó vài người đàn ông, tay cầm vũ khí, nhảy xuống từ thùng xe tải.

Sát thủ đã nổ súng ở trên đường.

Bang bang, ầm ầm...

Một chuỗi cái viên đạn bắn tới kính chắn gió của xe cảnh sát, hỏa lực mạnh tới nỗi làm cho Lão Hồ hoàn toàn không ngóc đầu lên được.

Cúi người ở trên ghế, Lý Lực quát to: “Xin tri viện từ tổng bộ đi!” Lời còn chưa dứt, anh ta đã đẩy cửa cảm súng nhảy xuống. Sau đó rất bất hạnh vì để yểm trợ đồng đội nên anh ta đã bị trúng đạn rời khỏi chiến trường.

Ý đồ của Lý Lực đương nhiên là không muốn đối đầu với sát thủ. Giờ phút này tổng cộng bọn họ có bốn người, Lão Hồ phải gọi điện thoại, Chu Định Viễn phải dẫn Tiêu Dận tránh đi để tránh anh bỏ trốn hoặc bị cướp, Lý Lực thì bị thương không tham chiến nên giờ chỉ còn lại có mình Tiểu Phong. Với lực lượng một người phải ứng phó với vài tên sát thủ chuyên nghiệp, thực lực này thật sự cách nhau xa quá, ai thắng ai thua chẳng phải đã rõ rồi sao?

Trong nháy mắt Lý Lực đã ngã quỵ, Tiểu Phong ở trong xe giờ súng lao ra. Trước tình cảnh này, xuất thân là cảnh sát Hạ Hi không thể ngồi im mặc kệ. Vì thế khi xe tài xuất hiện thì cô đã bước vào trạng thái tác chiến, giờ súng hướng sát thủ bóp cò.

Hai tiếng súng vang lên, ngã xuống ngoài trừ một gã sát thủ bị Hạ Hi bắn chết, mà còn có Tiêu Dận!

Đúng vậy, khi một sát thủ muốn bắn Chu Định Viễn từ phía sau vì muốn đưa anh vào chỗ chết, là Tiêu Dận ở bên cạnh đã đẩy anh ra. Vai phải đột nhiên đau buốt làm cho bước chân của Tiêu Dận không vững ngã ngồi dưới đất, Hạ Hi chạy nhanh tới dìu anh. Sau đó một họng súng tối om nhắm ngay cô.

Đám người của Chu Định Viễn không dám làm bậy. Trơ mắt nhìn Hạ Hi và Tiêu Dận bị đưa lên xe.

Từ khi đụng xe tới lúc cướp người đi, cả quá trình không tới ba phút.

Một nhóm tài xế bị ngăn ở trên đường một chiều chính mắt nhìn thấy cảnh đấu súng giằng co như vậy, sợ đến trợn mắt há hốc mồm, chờ đến khi còi cảnh sát từ xa vọng lại thì đám người này mới tỉnh, lúc tới hiện trường thì nó chỉ còn lại những vỏ đạn.

Khi Hạ Hi bị sát thủ bắt lên xe thì đã bị bịt mắt, ngoài trừ biết được người bên cạnh nắm tay mình là Tiêu Dận, cũng không thấy được gì. Xóc nảy gần cả tiếng, khi xe dừng lại, Tiêu Dận bảo vệ ở bên người của Hạ Hi, không cho sát thủ có cơ hội lại gần cô.

Khi cái bịt mắt được lấy xuống, Hạ Hi mới phát hiện bọn họ đã vào núi.

Trong một căn phòng cũ không ăn khớp với cảnh vật xung quanh, ngoài trừ Thẩm Minh Tất, còn có một người phụ nữ xinh đẹp có vài phần giống Hạ Hi làm mọi người phải chú ý.

Thật ra Hòa Lâm trong bộ áo da đen có vài phần mảnh khảnh hơn cả Hạ Hi, nhưng so với đôi mắt trong suốt và sáng ngời của Hạ Hi, trong đáy mắt của cô ta chỉ có sự lạnh lùng và sát khí.

Dời đi anh mắt trên người Tiêu Dận, khuôn mặt lạnh nhạt, Hòa Lâm đứng dậy đi tới, chậm rãi kêu lên một cái tên của một người con gái vẫn luôn ở trong lòng của người đàn ông mà cô yêu. “Hạ Hi!” Lời còn chưa dứt, một khẩu súng xinh đẹp trượt từ trong tay áo cô tới lòng bàn tay cô, khi tất cả mọi người chưa kịp phản ứng thì nó đã được đặt ở trên huyệt thái dương của Hạ Hi.

Âm thanh của Tiêu Dận chợt lạnh xuống. “Hòa Lâm!”

“Sao? Sợ tôi giết cô ta sao?” Hòa Lâm nâng mắt lên “Vậy sao anh không thu liễm một chút nhỉ?” Cô nở nụ cười, ý tứ châm biếm nói: “Tiêu Dận, anh là người tôi tin tưởng, kết quả anh lại kết hợp với cảnh sát đánh sập địa bàn của tôi. Anh nói xem, nếu như tôi giết người phụ nữ mà anh yêu để trả lại món nợ này thì cũng không coi là quá đáng chứ?”

Trước kia Trần Bưu luôn hoài nghi Tiêu Dận, với tính cách nhạy cảm của Hòa Lâm, cô chưa từng hoài nghi mà luôn yêu anh. Nhưng chuyện Tiêu Dận đã đồ đạc cho cảnh sát, đã đánh nát đi tia hi vọng cuối cùng của cô. Bị phản bội, bị lừa gạt, bất kể là việc nào, đều khiến cho Hòa Lâm không thể tiếp nhận được.

Đối với sự căm phẫn của Hòa Lâm, Tiêu Dận vẫn bình chân như vại: “Chuyện quá đáng, cô nghĩ mình chưa từng làm qua sao? Nhưng mà Hòa Lâm, tôi nhắc nhở cô, cuộc giao dịch bất ngờ ba ngày sau tôi sẽ không đi, nên cô đừng có đụng vào cô ấy.”

Về mặt Hòa Lâm phức tạp. “Chúng ta đều đã ở đây rồi, chẳng lẽ anh nghĩ rằng không có anh thì không được chắc?”

Tiêu Dận lạnh lùng cong môi lên. “Vậy thì sao không trực tiếp giết tôi đi?”

Ánh mắt Hòa Lâm trở nên thâm trầm, tuyệt vọng. “Tôi thật sự đã xem nhẹ anh quá rồi.” Lời còn chưa dứt, đột nhiên cô nâng tay lên, dao trong tay sắc bén cắt vào bờ vai đang bị thương của anh.

Tiêu Dận tự biết thân thù của mình không bằng cô, hơn nữa do súng làm bị thương nên anh đã có chút suy yếu, vốn cũng chẳng muốn trốn tránh.

Nhưng Hạ Hi thì không thể khoanh tay đứng nhìn. Thấy sắc mặt Hòa Lâm chợt thay đổi, cô lấy tay đánh về sát thủ để khống chế hắn ta, lập tức muốn xông lên, ý muốn đá tay Hòa Lâm. Nhưng một giây sau, Hòa Lâm đã xoay người lùi vài bước. Sau đó, sau mấy hiệp giằng co, báng súng liền nện vào huyệt thái dương của cô.

Phản ứng của Hạ Hi cũng rất nhanh, nhanh chóng lấy tay đỡ tường, đồng thời thân thể cũng mau chóng ngửa ra sau, tránh được một kích trí mạng này.

Khi Hòa Lâm ra tay lần nữa, Tiêu Dận đã thoát được sự kiềm chế của Thẩm Minh Tất, giữ chặt cổ tay cô, nắm chặt.

“Không phải hôm nay tôi mới biết tới sự tồn tại của cô ấy,” nhưng bởi vì yêu anh, tôi mới mặc kệ anh ở bên cạnh cô ta. Nửa câu sau, Hòa Lâm ép nó ở trong cổ họng mà không nói nên lời, đáy mắt cô tràn đầy tuyệt vọng, đau thương hỏi: “Vì sao vậy Tiêu Dận? Tôi không hiểu.”

Vì sao? Vì sao?

Không phải câu hỏi đó đã có câu trả lời rồi sao. Ví dụ như tình yêu chẳng hạn!

Độ nắm trên tay vẫn không giảm, Tiêu Dận cười khổ, giọng nói vì thân thể đang suy yếu mà có chút nhỏ. “Ngay cả đến tôi cũng không hiểu nữa mà.”

Một câu ‘ngay cả đến tôi còn không hiểu’, vang lên làm cho hai người càng đau khổ.

Hòa Lâm rất yêu Tiêu Dận, nhưng Tiêu Dận lại si tình với Hạ Hi.

Đến cuối cùng, cái này được gọi là ngu ngốc hay là cố chấp?

Không cần biết đáp án là gì, đã đi đến bước đường này, cứ tiếp tục dây dưa thì có ý nghĩa gì nữa?

Súng ở trong tay run nhẹ, Hòa Lâm kịp lúc thu tay lại, dùng giọng nói châm biếm để che giấu đi sự cô đơn. “Muốn so ai cố chấp, thì ai có thể so được thiếu gia Tiêu anh chứ!”

Cảm nhận sự đau đớn ở trên vai làm cho bước chân của Tiêu Dận không vững, trong nháy mắt anh được Hạ Hi đỡ nên anh nhẹ nhàng nói: “Quá khen.”

Nhìn sự thờ ơ lạnh nhạt và suy yếu của anh, Hòa Lâm mở miệng nói: “Tiêu Dận, anh sẽ hối hận vì sự lựa chọn ngày hôm nay của mình.”

“Sự lựa chọn của tôi không phải hôm nay mới có. Cho nên...” lấy sức nặng đặt hết lên người của Hạ Hi, Tiêu Dận thoải mái cười “Không nhọc cô phải quan tâm.”

Ánh mắt tàn nhẫn của Hòa Lâm dừng ở trên người của Hạ Hi, cô hỏi: “Cũng không sợ cô ấy sẽ làm sai điều gì sao?”

Theo bản năng Tiêu Dận giữ chặt tay của Hạ Hi: “Cô ấy không thuộc sự quản lý của tôi.”

Hòa Lâm cười đến mức lạnh run. “Anh đúng là nghĩ quá đơn giản.”

Về mặt của Tiêu Dận không thêm đề ý. “Đối thủ có năng lực tác chiến của nhà binh quá mạnh mẽ, tôi còn không nghĩ thông suốt thì tức là muốn chết rồi.” Cuối cùng anh đổi đề tài. “Đúng rồi, con dấu của cô đang nằm ở trong tay tôi.”

Trầm mặc một lúc, ánh mắt của Hòa Lâm lạnh như băng. “Anh cho rằng với tình huống bây giờ tôi còn tiếp tục làm giao dịch để cho cảnh sát có cơ hội sao?”

Lấy sức nặng đè lên người Hạ Hi, Tiêu Dận nói trúng tim đen. “Nếu cô đã không chắc chắn mình có thể nắm trong tay tất cả, thì dưới tình huống này cô còn về làm gì?”

Bị lời nói anh đâm vào tim. Sát khí ở giữa trán cô đã lộ ra toàn bộ. “Nếu như tôi có xảy ra chuyện gì, ai trong các người cũng đừng nghĩ được sống.” Ánh mắt dừng trên người Hạ Hi, cô gần từng tiếng, “Người, đầu, tiên, chính, là, cô!”

Hạ Hi cười nhạt.

Về mặt của Hòa Lâm tối tăm. “Muốn đánh cược một lần hay không?”

Ánh mắt Hạ Hi lạnh lẽo nhìn, dùng sức nói: “Theo tôi cùng!”

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Buổi tối, Tiêu Dận và Hạ Hi bị đưa tới một căn nhà rách, xung quanh bốn phía có tới mười sát thủ trông coi.

Căn nhà cũ nát này không chịu nổi từng trận gió lạnh thổi vào, Hạ Hi bị đông lạnh tới mức răng run cầm cập.

Chân sau của Tiêu Dận quỳ xuống ngồi dựa vào tường, nhìn Hạ Hi đang ôm cánh tay đứng nhìn xung quanh ở cửa, anh vươn tay trái ra kêu cô: “Lại đây.”

Hạ Hi đi tới ngồi xuống bên cạnh anh, Tiêu Dận giang tay ra, ôm cô vào lòng để sưởi ấm.

Tối gần tới mới xử lý xong miệng vết thương của anh, để tránh lồi lõm kéo kéo, Hạ Hi cũng chẳng giầy dũa.

Hai người cùng nhau khoác lên người áo khoác của anh, nhẹ nhàng rúc vào nhau.

“Nói cho em biết một chút đi.”

“Cái gì?”

Hạ Hi lấy khuỷu tay nhẹ nhàng chọt anh một cái.

Tiêu Dận nhắm mắt lại cười. “Em cái con nhóc này đã có thể bắt lưu manh rồi, sao còn không có tính người muốn bắt đại lão gia anh luôn hả?”

“Sao không nói cho em biết?”

“Chuyện anh đã nắm trong tay thì anh chắc sẽ làm được.” Tiêu Dận nặng nề thở dài, hình như muốn đẩy hết tất cả sự mệt mỏi ứ đọng trong ba năm này, sau đó mới nói về chuyện được Hình Cảnh Quốc Tế lựa chọn.

Mùa thu ba năm trước, Tiêu Dận vẫn như thường lệ tới trường thăm Hạ Hi. Lúc rời khỏi anh đã bị hai cảnh sát hình cảnh chờ sẵn ở trước trường dẫn đi.

Cuộc nói chuyện lần đó giằng co rất lâu, ngay từ đầu thì không để cho anh có cách nào cự tuyệt, càng về sau thì anh lại càng vui vẻ chấp nhận, thật ra Tiêu Dận bị một câu nói kia của hình cảnh làm thay đổi. “Sau khi bạn gái của cậu ra trường tất nhiên sẽ theo ngành cảnh sát. Huống hồ mấy đời nhà họ Hạ đều mặc quân phục trên người, nếu như cậu có thể giúp chúng tôi một tay, không chỉ quốc gia và nhân dân cảm ơn cậu, mà cậu có thể kẻ vai sát cách với bạn gái của cậu về sau nữa.”

Quả thật Hình Cảnh Quốc Tế có chuẩn bị mà đến, không chỉ điều tra rõ ràng gia cảnh của anh, thậm chí đến gia đình của người con gái anh yêu cũng nắm rõ tường tận. Nhưng bọn họ lại xem nhẹ một chi tiết nhỏ quan trọng, chính là từ đó tới bây giờ Hạ Hi sẽ mãi không bao giờ trở thành bạn gái của Tiêu Dận anh.

Nhưng anh vẫn bị lý do này thuyết phục.

Đến sinh mạng mình anh cũng không đếm xỉa chỉ vì muốn kẻ vai sát cách cùng với cô.

Ngày hôm nay sau ba năm, Tiêu Dận không biết có nên cười mình năm đó lưu luyến bụi hoa mai không bao giờ dính với lá cây là mình hay không, nhưng nó chính là một loại si tình!

Chuyện sau đó chính là dựa theo chỉ thị của Hình Cảnh Quốc Tế tiến hành từng bước, đêm đó lên vào trong một buổi tiệc làm quen với Hòa Lâm, người có vài phần giống với Hạ Hi, Tiêu Dận không khống chế được cảm xúc của mình nên uống nhiều mấy ly. Sau khi tỉnh rượu, anh phát hiện bản thân mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ trong một căn phòng xa lạ, mà trong khuỷu tay anh rõ ràng còn có một người phụ nữ đang nằm.

Đây không phải là chuyện được dự tính, nhưng lại dễ dàng kéo khoảng cách của hai người.

Vì để che giấu thân phận, Tiêu Dận quyết định quăng một tờ chi phiếu cho cô ta, coi như thanh toán cho chuyện bản thân say rượu rồi làm loạn.

Hòa Lâm lại không có đề bụng, cười sáng lạng. “Anh đã uống quá say, vừa ngã đầu xuống là ngủ rồi.”

Vì thế, một đêm cứ trôi qua như vậy.

Trong khoảng thời gian đó không có ai biết Hòa Lâm chính là Lão Quỷ. Tiêu Dận chỉ dựa theo chỉ thị của cảnh sát tiếp cận cô ta, dùng hết khả năng của mình thu hết lòng tin của cô ta. Nhưng Hòa Lâm lại là một người có lòng nghi ngờ rất nặng. Tiêu Dận triển khai công việc của mình hết sức khó khăn. Hơn nữa trong lòng anh còn chứa Hạ Hi, nên từ đầu đến cuối đều né tránh phát sinh quan hệ thân mật với Hòa Lâm, làm cho Hòa Lâm bán tín bán nghi về anh.

Sau này Hòa Lâm vì muốn thăm dò anh, thật ra Tiêu Dận vì muốn thay đổi cục diện mà mượn nước đẩy thuyền, trong tình huống không có cách nào truyền được tin tức cho cảnh sát, anh bị ép tự mình tiến hành tham gia một lần giao dịch.

Cũng từ lúc đó trở đi, Tiêu Dận chính thức trở thành một thành viên cao cấp trong tập đoàn buôn thuốc phiện xuyên quốc gia của ‘Lão Quỷ’. Mà vì anh có quan hệ không rõ ràng và mập mờ với Hòa Lâm, nên người ở trong tập đoàn cũng kiêng kỵ anh. Về sau hành động của anh cũng tạo ra được lợi ích.

Sau đó Lợi Kiếm gia nhập, tập đoàn thuốc viện rõ ràng dần dần bùng lên. Nhưng bởi vì từ trước tới giờ Hòa Lâm chưa bao giờ tự mình tham gia giao dịch, thậm chí lộ diện càng ngày càng ít, làm cho hành động muốn thu lưới cứ chần chờ hoài không xong, cũng làm cho kiếp sống nằm vùng của Tiêu Dận giằng co trong ba năm.

Trọng trách nặng, áp lực, và ần ần trong ba năm, đã được Tiêu Dận nhẹ nhàng băng quơ nói xong. Tất nhiên đối với chuyện anh động tâm, nhớ, có

chấp với Hạ Hi, cùng với khi gặp Hòa Lâm người có khuôn mặt vài phần giống cô, anh cũng từng giẫy dụa, càng về sau thì càng hờ hững, anh vẫn không nói với cô một từ.

Suy cho cùng không phải vì cô, Tiêu Dận đã không chấp nhận, cho dù là cái gọi vì trách nhiệm cũng sẽ không giúp.

Gội đầu lên đầu gối của anh, Hạ Hi im lặng thật lâu.

Cho dù Tiêu Dận thân nhiên nói xong, nhưng làm sao cô lại không biết trong ba năm này anh đã bước lên màn băng mỏng như thế nào. Khi cô đang đắm chìm trong buồn vui, tức giận của mình, anh lại mạo hiểm tính mạng của mình làm công việc nằm vùng. Hạ Hi coi anh như anh trai, cô rất xúc động khi nghĩ anh vẫn sống sót sau tai nạn.

Hình như cảm nhận được tâm trạng xoay chuyển liên hồi của Hạ Hi, động tác của Tiêu Dận nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, trêu đùa cô. “Đến theo một người bị thương, em chắc mình được không hả?”

Hạ Hi ngẩng đầu nhìn anh, trong nháy mắt nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Tiêu Dận lập tức cảm thấy ngực trái của mình bỗng đau.

Không cho cô có cơ hội từ chối, Tiêu Dận ôm chặt cô vào lòng, hốc mắt cuối cùng cũng ướt, anh nói với cô. “Không cần nói xin lỗi, bởi vì yêu em, từ trước đến giờ đều là chuyện của một mình anh.”

Dường như nghe thấy sự cầu xin của anh, Hạ Hi không nói được gì, chỉ có nước mắt là rơi xuống cần cổ anh.

Tiêu Dận, cảm ơn anh đã yêu em mà không cần sự hồi báo! Cảm ơn anh!

Khi Hạ Hi và Tiêu Dận đang bàn bạc làm sao trốn khỏi đây, Hòa Lâm đã sử dụng hết toàn bộ lực lượng và sức người mà cô có thể, đẩy việc giao dịch mà tụt lên sớm hai ngày thay vì là 3 ngày sau như dự định.

Vai của Tiêu Dận bị thương nên không thể dùng lực, vì suy nghĩ cho an toàn của anh, Hạ Hi vẫn kiên trì đi cùng với anh tới buổi giao dịch đó.

Hòa Lâm bị ép tới mức muốn đập nôi chìm thuyền, giờ lại nhìn thấy người đàn ông mình yêu với tình địch âu yếm nhau, cơn giận lập tức bốc lên. Không hề báo trước, cô đột nhiên đi tới gần Tiêu Dận đánh anh một cú. Bàn tay cách một khoảng không xa với vết thương ở trên vai của Tiêu Dận, nhưng từ phía sau Hạ Hi đã kịp lấy cổ tay đỡ lấy bàn tay Hòa Lâm

Hòa Lâm nhìn thì tưởng nhỏ bé, nhưng sức tay lại lớn hơn cả Hạ Hi. Khi bị cô tránh trúng cổ tay, trong nháy mắt Hạ Hi cảm thấy cánh tay mình tê liệt, hình như xương cổ tay cũng muốn nát ra. Nhưng cái này cũng không phải quan trọng gì, cũng không phải như trận tấn công lúc trước với Hòa Lâm

Khi Hạ Hi rút tay lại, tay trái của Hòa Lâm lại chẳng biết từ lúc nào nhanh nhẹn ngăn gọn rút ra một con dao, đâm thẳng tới tay Hạ Hi. May Tiêu Dận nhanh tay lẹ mắt túm lấy chặn ngang Hạ Hi lại, sau khi lưỡi dao vẽ một đường làm rách quần áo, chỗ bị rách cũng không dễ thấy.

Một cánh tay ôm Hạ Hi lui hai bước, cơn tức của Tiêu Dận lộ hết lên trán: “Hòa Lâm, cô cũng đừng có bức tôi!”

Hòa Lâm ngửa đầu cười, mãi đến khi cười ra nước mắt. “Tiêu Dận, anh nên cảm kích tôi, nếu không phải tôi thuận tay muốn thử một lần, anh đâu có biết cô ấy quan tâm anh.” Ít nhất, nỗ lực của anh còn có hồi báo, chứ không giống tôi.

“Trước giờ tôi vẫn biết!” Về mặt của Tiêu Dận u ám. “Không cần cô vẽ thêm chuyện!”

Rốt cuộc anh có lý chí lớn cỡ nào mới có thể bao dung cho một người phụ nữ mà mình không thương như thế?

Tay được Tiêu Dận nắm chặt, trong mắt Hạ Hi sương mù dày đặc.

So với xúc động và kinh ngạc của Hạ Hi, trong lòng của Hòa Lâm lại nổi lên từng trận đau đớn.

Nắm chặt tay thành quyền, cô gian nan nặn ra từng chữ: “Được, tốt lắm! Thế thì tôi xem các người bảo vệ lẫn nhau như thế nào!”

Tiêu Dận cười mỉm như chẳng sao cả.

Địa điểm giao dịch là một nơi dã ngoại hoang dã nằm xa thành phố A. Nằm ở trong rừng rậm, tuy tầm nhìn có chút ảnh hưởng, nhưng lại rất dễ che giấu, cho dù cảnh sát có tới, cũng sẽ không giỏi như những sát thủ tác chiến ở trong rừng. Hướng hồ nơi giao dịch cách biên giới nước khác chỉ có năm trăm thước. Hòa Lâm tính toán từ trước, kỹ càng tự tin. Nhưng mà chuyện ở trên đời này không ai có thể tự mình không chế được. Khi giao dịch đang được tiến hành, trong rừng chợt vang lên tiếng súng.

Theo tần suất tiếng súng nổ, Hòa Lâm đoán có thể cảnh sát sẽ phá được đợt phòng tuyến của sát thủ rất nhanh. Khi Tiêu Dận và Thẩm Minh Tắt động thủ, mà bản thân cô lại không thể giải quyết Hạ Hi trong thời gian ngắn nhất, cô đành phải dựa theo tuyến đường đã định trước đó rút lui.

Trong tình huống này Hạ Hi muốn đánh cược một lần, dù thế nào cũng không thể để cho Hòa Lâm vượt qua biên giới nước khác. Cho nên khi Hòa Lâm chạy sâu vào trong rừng, cô không quan tâm tới nguy hiểm của mình đấu với hai sát thủ, đuổi tới phía sau Hòa Lâm, chân của cô quét một đường, dùng hết sức của mình kéo cô ta lại.

Hòa Lâm giận dữ, dùng chân phải đá để Hạ Hi lùi lại, sau đó đột nhiên cô xông tới, tấn công liên tục. Hạ Hi tránh né và dùng tay đang cầm dao đâm ngang bổ dọc, cũng ra chiêu khiến Hòa Lâm không đỡ được. Sau khi trải qua một trận giằng co, bởi vì cự ly quá gần nên không cách nào nổ súng, Hòa Lâm đột nhiên cúi xuống, giả bộ làm động tác tấn công nhưng thật ra là lấy con dao đang được giấu ở trong ống quần, ra chiêu sát khí như muốn lấy mạng Hạ Hi.

Đối mặt với con dao sắc bén, ống tay áo của Hạ Hi đã có vài vết rách, người cũng bị bức lùi lại mấy bước. Mới mấy hiệp nhưng Hoà Lâm đã chiếm thế thượng phong, cô nắm chắc cơ hội giờ súng lên bắn, viên đạn gào thét bắn về phía ngực của Hạ Hi..

Đây là trận cuối, nên Tiêu Dận cũng sử dụng hết toàn lực. Sau khi rút ra khỏi trận đấu với Thẩm Minh Tất, anh theo bản năng giữa mưa bom bão đạn chạy về phía Hạ Hi. Tiêu Dận quá rõ ràng, thân thủ của Hoà Lâm đừng nói đến Hạ Hi, dù là đặc công cũng e là không thể thắng cô ta. Không nói đến chuyện cô ta có tâm muốn giết Hạ Hi, chỉ bằng với tình trạng không còn đường lui như bây giờ, còn có gì mà Hoà Lâm không làm được chứ? Nghĩ như vậy Tiêu Dận liền điên cuồng chạy về phía Hạ Hi.

Nếu không phải ba năm trước anh trở thành cảnh sát nằm vùng, nếu không phải sợ mất mạng liên lụy tới Hạ Hi, Tiêu Dận có lẽ đã toàn tâm toàn ý làm việc, cũng sẽ không để xảy ra chuyện ở buổi lễ tốt nghiệp của Hạ Hi tại trường cảnh sát vào năm ấy. Cho dù đáp án không phải như anh muốn.

Cơ hội này có năm mươi phần trăm, như thời gian ba năm vô tình, cuối cùng Lệ Hành đã trở về, nên anh cũng đã mệt rồi.

Hoặc có thể đây chính là số mệnh!

Đã định trước cô không thuộc về anh.

Nhưng dù thế nào cô cũng không thể ở lúc cuối cùng này gặp chuyện không may như thế này!

Cho dù cô sẽ sống cả đời ở bên cạnh một người đàn ông khác, anh cũng không cho phép cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì!

Nghĩ đến đây, Tiêu Dận càng liều mạng chạy về phía Hạ Hi.

Giờ phút này, Lệ Hành người vốn phải cần thời gian nhanh nhất là ba ngày để chạy về thành phố A, đã giành giật từng phút từng giây đang có mặt tại hiện trường. Liên tục không nghỉ ngơi trong vòng 60 tiếng, khuôn mặt vẫn kiên cường không có tí dấu hiệu uể oải, không phải trên người anh đang mặc trang phục tác chiến có mấy lỗ thủng, không phải Lợi Kiếm đang ngủ yên tĩnh ở trên máy bay, có ai có thể nghĩ rằng Lệ Hành đã chạy từ đại dương ở bên kia tới khu rừng nhỏ này.

Trong tiếng nổ lớn, máy bay xoay tròn ở trên bầu trời của khu rừng.

Dựa theo độ dày của tiếng súng, đoán rằng Lệ Hành đã chạy tới nơi. Dưới tình huống không có cách nào xác định đúng vị trí của Hạ Hi, anh ra lệnh cho sĩ quan ở bên cạnh: "Thả thang dây xuống!"

Khi sĩ quan nghe lệnh rồi hành động, phi công đã giảm độ cao xuống chút nữa.

Khi Lệ Hành đang nhanh nhẹn chuẩn bị bước xuống thang dây, vừa lúc đó cũng thấy Hoà Lâm và Hạ Hi đang đánh nhau ở dưới mặt đất. Sau đó Hạ Hi đã bị đối phương liều mạng tấn công mà bức lùi mấy bước, sau đó người đàn bà kia còn giờ súng bắn...

Phi công vì Lệ Hành đột nhiên cầm lấy súng mà thần kinh có chút căng thẳng nhưng đã nhanh chóng ổn định lại, cố hết sức tạo điều kiện tốt nhất cho Lệ Hành bắn.

Cả người treo lơ lửng ở trên không trung, một tay nắm thang dây, một tay khác cầm súng, Lệ Hành nhắm họng súng vào Hạ Hi...Đầu óc nhanh chóng tính toán-tốc độ gió là 4, khoảng cách là 700, sức nén là 1, độ ẩm là 9, độ cong là 137, chính góc là 3,1 độ...chỉ dùng vài giây chỉnh lại độ bắn, Lệ Hành bóp cò không do dự. Sau một giây, trong ống kính của súng anh thấy tốc độ xoay tròn của viên đạn bắn ra.

Cùng lúc đó, Hạ Hi đã bị Tiêu Dận đẩy bổ nhào ngã xuống đất.

Một giọt mồ hôi to như hạt đậu rơi từ trán xuống, Lệ Hành nhắm mắt lại, vừa thu lại súng, anh vừa nhanh nhẹn nhảy xuống đất.

Vừa rồi thật sự có một viên đạn bay qua? Hoà Lâm thật sự không tin vào mắt mình.

Thu hồi ánh mắt đặt ở trên người Tiêu Dận lại, xoay người nhìn người đàn ông mới nhảy từ trên không xuống, trong mắt cô bốc lửa.

Thân là thủ lĩnh của tập đoàn, Hoà Lâm đã được huấn luyện đặc biệt. Nếu như không phải cô tin chắc trăm phần trăm vào thân thủ và kỹ thuật bắn súng của mình, làm sao cô có thể dám một người một ngựa chạy tới thành phố A chứ? Giết Hạ Hi là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng cô lại không tưởng được đến cuối cùng kiểm cũi ba năm thiếu một giờ.

Kỹ thuật bắn súng liều mạng này, không phải là kẻ hay. Ánh mắt đụng nhau giữa không trung, Hoà Lâm quăng đi cây súng đang cầm ở trên tay lên mặt đất.

Súng chính là sinh mạng thứ nhất của anh, bất cứ lúc nào ở đâu, Lệ Hành cũng sẽ không bao giờ vứt đi tính mạng của mình. Ánh mắt nhìn chằm vào Hoà Lâm, đi tới phía trước đưa cây súng bắn tia cho Tiêu Dận, dùng cánh tay ra hiệu cho Hạ Hi lùi về phía sau.

Cổ nén cơn đau ở trên vai, Tiêu Dận đã bình tĩnh cùng với Hạ Hi đã hoàn hồn lùi về phía sau.

Trên một khoảng đất trống trong rừng rậm, Hoà Lâm với một thân quần áo đen mang ừng của quân nhân nghênh ngang đứng đối mặt với Lệ Hành.

Hành động thu lưới này rõ ràng đã trở thành một cuộc giằng co.

Khi thấy một màn như vậy, Mục Nham ra hiệu ngăn các đặc công muốn tiến về phía trước, mà cảnh sát võ trang cũng nhận được chỉ thị không được tiến lại gần.

Đối với thành viên của Đội đặc chiến mà nói, trên chiến trường vốn không có phân giới tính. Nhưng Hoà Lâm đang ở trước mắt này không chỉ là một người phụ nữ trần đầy sát khí đối với anh, mà suýt nữa còn muốn lấy mạng người anh em của anh! Ánh mắt sắc bén của Lệ Hành đã có tính công kích tăng lên mười phần.

Đây là lần đầu tiên Hạ Hi thấy được sát khí ở trên người anh.

Thân là một quân nhân, loại sát khí này không nên xuất hiện ở trên người của anh.

Nhưng trong tình cảnh này, đúng là hợp đến mức tăng thêm sức mạnh.

Khó trách Hạ Hi không phải là đối thủ của Hoà Lâm, đặc tính tấn công của Hoà Lâm mạnh đến mức không thua gì một người đàn ông đã từng chịu qua huấn luyện đặc biệt. Sau khi qua mấy hiệp, Lệ Hành đã đưa ra được nhận xét của mình về thân thủ của Hoà Lâm. Nghĩ đến Lợi Kiếm thương tích đầy mình, nghĩ đến một màn nguy hiểm mới vừa rồi, Lệ Hành ra tay cũng tàn nhẫn hơn.

Đối mặt với đối thủ quá mạnh, Hoà Lâm lại càng chiến càng hăng. Sau khi bị chân phải của Lệ Hành đá trúng, thế mà cô vẫn không lao đảo, ngược lại sau khi hơi nghiêng mình thì bắt đầu tấn công tiếp, nhanh chóng tiến lên vùng bàn tay về phía cánh tay của Lệ Hành. Phản ứng của Lệ Hành cực nhanh, thân thể nhanh nhẹn ngửa ra sau tránh được, sau đó trở tay nắm cổ tay cô mượn lực của cô đứng thẳng dậy. Nhanh nhẹn xoay người di chuyển qua bên mặt của Hoà Lâm, đá một cước lên lưng của đối phương.

Hoà Lâm bị đá nên lao đảo bỏ nhào lên mặt đất, cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị nát ra. Hơn nữa tấn công liên tiếp không thành, cơn giận của cô đã bốc lên. Giật dậy đứng lên, cô giả bộ di chuyển về phía sau, cúi xuống nhặt một con dao đâm về phía eo của Lệ Hành.

Khi con dao sắp đến gần, Lệ Hành tránh cũng không tránh, nghênh đón cô đưa tay ra rồi đánh một phát gãy tay cô.

"A!" Theo tiếng thét chói tai thống khổ, xương cổ tay của Hoà Lâm đã gãy nát.

Con dao cách một khoảng nhỏ với phần eo của Lệ Hành thì rớt xuống, một tay bóp chặt cần cổ của Hoà Lâm đặt lên thân cây, giọng nói của Lệ Hành lạnh đến đóng băng. "Tôi vốn chẳng muốn giết người! Nhưng cô lại làm cho tôi muốn ngoại lệ!"

Hoà Lâm vẫn như cũ không tuân theo pháp luật. "Có gan thì giết tôi đi!"

"Đừng tưởng là tôi không dám!" Đáy mắt của Lệ Hành một mảnh đỏ tươi. "Còn nhớ trận chiến ở Viễn Sơn không? Sáu người anh em của chúng tôi đã bị 300 thủ hạ của cô bao vây." Trận chiến anh đang nói chính là trận chiến của anh, Lợi Kiếm và bốn anh em khác đã từng kề vai sát chiến, cuối cùng vì bị thương mà mất đi tư cách làm thành viên của bộ đội đặc chủng.

Viễn Sơn? Chính là sáu tên bộ đội đặc chủng đã từng giết mấy trăm thuộc hạ của cô?

Ánh mắt Hoà Lâm lạnh lùng đến đáng sợ, cô nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Mày là, Phán Quan?"

"Chính xác." Tay của Lệ Hành càng dùng sức hơn: "Chính là tôi!"

Hoà Lâm hô hấp không thông mà nghẹn đến đỏ mặt, nhưng cô lại vẫn như cũ cố chấp nhìn thẳng vào mắt anh, gian nan nói từng chữ: "Tao thật sự hối hận tại sao lại không phải thêm người đi giết mày!"

"Hối hận sao? Đã muộn rồi!" Đường cong trên mặt càng ngày càng căng, ánh mắt của Lệ Hành sắc như dao nhìn thẳng vào gương mặt dữ tợn của Hoà Lâm, di chuyển của anh trần đầy sát khí.

Trong trận đấu Viễn Sơn, suýt chút nữa sáu anh em bọn họ đã quyền mình vì đất nước.

Lợi Kiếm suýt chút nữa đã chết ở nước ngoài.

Tất cả đều là vì người phụ nữ này!

Lệ Hành thật sự muốn giết cô ta.

Dựa vào hành vi làm việc của cô, có chết một trăm lần cũng không đủ! Nhưng mà cho dù cô chết cũng đáng tội, Lệ Hành vẫn không thể giết cô. Trong nháy mắt Lệ Hành buông lỏng tay ra, cả người Hoà Lâm vô lực ngã xuống đất. Khi anh xoay người cô đã dựa lên thân cây đứng lên, nhưng trong tay trái của cô chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một khẩu súng.

Hạ Hi thét chói tai. "A Hành!"

Họng súng của đặc công và cảnh sát võ trang cũng đã chuẩn xác chia về phía Hoà Lâm.

Khi động tác của tất cả mọi người còn chưa hoàn toàn chuẩn bị xong, bỗng chốc Lệ Hành xoay người lại, động tác ngoan độc đá về phía đầu gối của Hoà Lâm. Răng rắc một tiếng, đốt xương đùi phải của cô trong nháy mắt đã gãy ra.

Giọng nói lạnh thấu xương của Lệ Hành vang lên: "Thứ mà cô nợ anh em chúng tôi, mạng của cô cũng trả không nổi đâu!" Giọng nói bay đi, anh xoay người đi mất.

Ngoại trừ Mục Nham và Tiêu Dận là hai người biết rõ thân thù của Lệ Hành, còn những người khác đều tâm phục khẩu phục.

Khi cảnh sát xử lý hiện trường, Lệ Hành đã đi tới trước mặt Hạ Hi, sờ tóc cô. "Có bị thương không?"

Dựa vào lòng anh, Hạ Hi ôm lấy cổ anh, nói không nên lời.

Độ mạnh khi cô bỏ nhào vào lòng anh đã chứng minh cô không có bị thương.

Lệ Hành im lặng nở nụ cười, ôm cô càng chặt.

Vai bị trúng đạn của Tiêu Dận do không kịp thời xử lý, vận động quá mạnh, nên tình trạng vết thương càng nghiêm trọng hơn so với dự tính. Khi tỉnh thần anh đã được thả lỏng, cánh tay hoàn toàn đã mất đi cảm giác.

Trên đường về thành phố A, Lệ Hành nhanh chóng xử lý vết thương của Tiêu Dận.

Thấy thủ pháp băng bó của anh so với bác sĩ chuyên nghiệp còn thành thạo hơn, Tiêu Dận cười. "Tay nghề cứu người bị thương cũng được đấy chứ."

Về mặt của Lệ Hành vẫn bình tĩnh, không trả lời lại lời trêu đùa của Tiêu Dận, anh chỉ trịnh trọng chân thành nói: "Vừa nãy thật sự cảm ơn anh!"

"Không dám dành công!" Tiêu Dận hiểu ngụ ý của Lệ Hành, nhớ lại lúc đó ở trên thang dây Lệ Hành bắn một phát súng kia làm cho anh rất tán thưởng. "Đó chính là kỹ thuật bắn súng tuyệt nhất mà tôi từng thấy."

Dưới mọi tình huống, súng bắn địch chính là sứ mạng của quân nhân, là điều không thể đánh mất.

Vì thế Lệ Hành chỉ hơi mỉm cười: "Có bị thương chỗ nào khác nữa không?"

Tiêu Dận lắc đầu, dựa ngòai lên ghế. "Rót cuộc cũng đã kết thúc rồi!" Anh mệt mỏi nhắm hai mắt lại, giữa lúc anh đang hoảng hốt thì nghe thấy Lệ Hành nói: "Lợi Kiếm đã bình an!" Sau đó anh ngủ thiếp đi.

Tiêu Dận và Lợi Kiếm là bạn chung phòng bệnh. Trong khoảng thời gian hai người nằm viện, Hạ Hi phụ trách chăm lo sinh hoạt hằng ngày và đồ ăn của họ. Trong khoảng thời gian này không những có Lệ Hành đến thăm mỗi ngày, Thiếu tướng Trần và Mục Nham cũng đã tới thăm rất nhiều lần. Giờ bọn họ đã biết Hoà Lâm người đã từng kêu mưa gọi gió trong ngành buôn ma túy rõ ràng có quan hệ tình cảm với Cố Dạ thủ lĩnh buôn ma túy trong một vụ án buôn thuốc phiện mà Mục Nham đã từng phá nhiều năm về trước, chìa khoá vàng đó chính là sau khi Hoà Lâm thấy trên người của Cố Dạ xong đã làm ra một cái khác giống như vậy, ngay cả thói quen sử dụng con dấu cũng là học được từ Cố Dạ. Nhưng bây giờ tất cả mọi chuyện đã không còn quan trọng nữa, bất kể bọn họ từng có qua lại như thế nào, kết quả chính là cô đã bị xử--tử hình. Về phần đám người Thẩm Minh Tất và Lý Lực, họ cũng đã nhận được trừng phạt xứng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Một ngày trước khi tử hình, Hoà Lâm đã yêu cầu muốn gặp Hạ Hi.

Nhìn thấy Hạ Hi đang mặc trên người đồng phục cảnh sát toà ra chính khí, Hoà Lâm có vẻ rất bình tĩnh. "Thật ra người tôi muốn gặp không phải là cô."

"Tôi biết." Hạ Hi ngồi xuống trước mặt cô ấy. "Thật ra không cần phải như vậy, anh ấy cũng sẽ không quên cô."

Hoà Lâm cười tự giễu. "Lúc sống chẳng nhớ, chết rồi thì càng không cần nữa." Hốc mắt đỏ lên, "Mười năm trước lúc tôi mười chín tuổi, ở nước Pháp đã gặp được một người đàn ông đẹp hơn so với phụ nữ, vừa gặp là đã yêu anh ấy. Đúng rồi, anh ấy cũng giống như tôi, đều là trùm buôn ma túy. Sau đó anh ấy chết, rồi không thể trở thành người phụ nữ mà anh ấy yêu. Rõ ràng anh ấy có thể không chết..."

Hạ Hi biết vụ án này. "Là Cố Dạ."

Hoà Lâm gật đầu. "Trước khi anh ấy chết tôi cũng đã bắt đầu tiếp nhận huấn luyện đặc biệt. Một năm sau liền chính thức bước lên con đường chết không lối thoát. Vốn tưởng rằng sẽ không bao giờ yêu ai nữa, nhưng cuối cùng vẫn không thể bảo vệ trái tim mình." Cố nén không cho nước mắt rơi xuống, cô nghẹn ngào. "Từ nhỏ tới lớn, điều tôi thật sự muốn vẫn chưa bao giờ có được."

Hai người các cô đều thật tâm yêu một người đàn ông thật sâu, đến cuối cùng cô ấy lại vô duyên với người đó.

Cho dù Hoà Lâm vi phạm pháp luật, nhưng về mặt tình cảm Hạ Hi lại không không chế nổi mình, cô thương cảm cho cô ấy, sau khi cảm xúc của Hoà Lâm bình phục cô đã hỏi: "Cô muốn tôi làm gì sao?"

"Ngày đó đi lên con đường này thì tôi đã biết được kết quả. Không người thân không người nương tựa, thì cũng không có vương bận." Ngừng lại hồi lâu, cô nhìn vào mắt Hạ Hi. "Trước kia Thẩm Minh Tất vẫn hay nói chúng ta có phần giống nhau, thật ra tôi cũng muốn xác định một chút."

"Kết quả thì sao?"

"Tuyệt đối không giống chút nào."

Quả thật không giống nhau. Số phận khác nhau, đời người khác nhau. Cho dù có đẹp giống nhau, thì cũng khác quá xa.

Đối với Hoà Lâm, Tiêu Dận chưa bao giờ hỏi thăm cô.

Với anh mà nói, cô chính là tội phạm. Không yêu, không vương bận.

Sau khi thân thể hồi phục Tiêu Dận đã an bài cuộc sống của anh rất nhanh. Anh liền chuyển ra nước ngoài.

Đặc biệt tới tiền bạn, chỉ có Lê Hành, Hạ Hi và Nhan Đại.

Trong đại sảnh của sân bay, Tiêu Dận đưa tay về phía Lê Hành.

Lê Hành cong môi, đưa tay lại.

Hai tay của hai người đàn ông nắm chặt nhau, trăm miệng cùng lời nói: "Bảo trọng!"

Sau đó là Nhan Đại, Tiêu Dận ôm cô, miệng thì trêu đùa: "Rốt cuộc không cần phải làm tài xế hề kêu là tội của em nữa rồi, phiền anh muốn chết."

"Anh mau cút đi!" Nhan Đại nở nụ cười, nhưng trong đáy mắt rõ ràng có hơi nước.

Bốn năm đại học, sáu năm làm bạn, tổng cộng là mười năm, mới đó mà đã trôi qua rồi.

Tiêu Dận mỉm cười buông tay ra, tùy ý cô đập một cú lên vai anh.

"Chuyến bay 8465 đi tới Los Angeles, xin mời hành khách bắt đầu đăng ký..." Thanh âm ngọt ngào phát ra từ radio vang lên, Lê Hành nâng tay nhìn đồng hồ. "Tôi ra ngoài gọi điện một chút." Giọng nói bay đi, anh cũng đã bước chân ra ngoài.

Nhan Đại theo sát phía sau. "Mình cũng về trước đây, hôm nay còn một buổi phỏng vấn."

Bóng lưng của hai người sớm đã đi xa, Tiêu Dận cười. "Thật là biết giả bộ." Hai tay rảnh rang đút vào trong túi quần, anh hỏi: "Sau này định sống ra sao?"

Hạ Hi lắc đầu.

Ánh mắt nhìn đi nơi khác, anh liền nói một câu thăm ý. "Cũng đừng buồn bã nữa, nên nắm lấy người đó."

Hạ Hi gật đầu.

Nụ cười trên mặt bỗng không duy trì được nữa, ánh mắt Tiêu Dận nhìn ra chỗ khác. "Anh sẽ không tham gia hôn lễ của em. Quá xa, đi lại mệt."

Nói đến lúc này, anh bỗng im lặng.

Trong đại sảnh của sân bay, dòng người như nước chảy, đứng ở bên cạnh anh, Hạ Hi đau lòng muốn khóc. "Nhớ giữ liên lạc."

Nhưng Tiêu Dận cũng không có trả lời.

Nhưng trước khi qua máy kiểm tra anh đã không nhận được nữa.

Xuyên qua đám người đi vòng trở về, Tiêu Dận nắm lấy bàn tay của Hạ Hi đặt lên ngực mình, ôm chặt, "Đừng quên anh bạn già này!"

"Làm sao quên được chứ?" Cố gắng đè xuống nước mắt, Hạ Hi có biết bao điều muốn nói nhưng cuối cùng chỉ thốt lên một câu chúc phúc: "Chúc anh hạnh phúc."

Giữa chúng ta đúng là vẫn còn như thế. Từ nay về sau, anh ở bên này, em ở đầu bên kia. Tiêu Dận nắm chặt tay lại, nếu mà lắng nghe thì có thể nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của anh. "Được...mỗi người đều hạnh phúc!"

Trong nháy mắt máy bay cất cánh, anh nhắm mắt lại. "Hẹn gặp lại, người con gái anh yêu!"

Tất cả lại trở nên bình yên như cũ, Hạ Hi đã đưa đơn xin từ chức.

Khi văn kiện trả lời được đưa xuống, Mục Nham hỏi: "Về sau có tính toán gì chưa?"

"Nghiên cứu."

"Nghiên cứu gì?"

"Tâm lý trị liệu."

"Tâm lý... trị liệu?" Mục Nham vốn tưởng rằng cô sẽ nghiên cứu pháp luật, lập chí muốn làm một vị luật sư nào đó.

Hạ Hi khẽ nhủ mảy. "Ở nước ta không có tới một vạn bác sĩ tâm lý trị liệu chuyên nghiệp, đã được học qua chính quy lại càng không có mấy người, có quá nhiều sự hấp dẫn khác, quá nhiều công việc tiềm năng khác."

Mục Nham cười. "Tôi thấy bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của cô là nên nghiêm cứu cách trị chồng như thế nào đi."

Mắt xoay tròn, Hạ Hi nhủ mảy. "Cái này là việc đòi hỏi kỹ thuật rất khó."

Mục Nham bật cười. "Chuyện này đối với phụ nữ các người không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?"

Hạ Hi cong mắt cười.

Đêm hôm trước khi chính thức từ chức, tất cả các thành viên trong đội cảnh sát đã mở một buổi tiệc chia tay cô.

Hạ Hi lần lượt kính từng người, từ Chu Định Viễn, Tiểu Phong, Lão Hồ tới tất cả mọi người.

Trác Nghiêu uống rất nhiều rượu, nhưng không có say chút nào. Tất cả mọi người ở trong buổi tiệc đều nói chuyện với cô như Lão Hồ, nhưng chỉ có anh, một câu xã giao, một câu dận dò, thậm chí tới kính cô một ly cũng không có.

Là cái loại hờ hững này, không có cách nào giữ lại--bất lực!

Cả buổi tối Hạ Hi đều cười, mãi cho đến khi Lệ Hành tới đón cô, lúc rời khỏi những đồng đội cùng kẻ vai tác chiến với mình, cô liền nằm sấp lên người của Lệ Hành khóc đến mức rối loạn.

Cởi đồng phục cảnh sát xuống, phù hiệu của cảnh sát bị lấy đi, cũng giống như cô đã buông tay với ước mơ của mình.

Lệ Hành ôm cô, cũng tự biết rõ cô đã hy sinh bản thân của mình như thế nào cho anh.

Những ngày sau đó Hạ Hi chuẩn bị báo danh nhập học, nhưng Lệ Hành lại vì chuyện nghênh đón những lão binh xuất ngũ, và tân binh nhập ngũ luân phiên nhau mà không có cách nào dứt ra được.

Mãi đến khi trong lúc vô tình nghe thấy Hạ Nhã Ngôn nói không biết tại sao mà Lệ Hành bỗng phát sốt, Hạ Hi mới giật mình phát hiện thì ra hai người đã hơn cả tháng rồi không có gặp nhau.

Rất sợ thân thể của Lệ Hành xảy ra chuyện, Hạ Hi vội vàng gọi điện cho anh, kết quả điện thoại không có người nghe. Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Hắc Hâu Từ, cô liền chạy thẳng đến quân đoàn 532.

Ở ngoài khu dành cho người thân đã dựng phải thông tin viên của Lệ Hành. Tiểu binh nhìn thấy Hạ Hi thì vui ra mặt: "Chị dâu, chị đã tới rồi."

Hạ Hi chỉ nghĩ chắc có lẽ Lệ Hành bị bệnh nên cậu ta lo lắng, vừa đi lên lầu vừa hỏi: "Anh ấy sốt thế nào? Đã giảm chưa?"

"Hả? Phát sốt?" Gãi đầu, thông tin viên có vẻ mờ mịt. "Ai ạ?" Lão đại nhà anh nhìn rất vui vẻ mà, trước đó ở trên sân huấn luyện, giáo huấn binh lính khác ba tiếng dài mà vẫn không hụt hơi mà.

Sau này Hạ Hi mới biết về mặt vui vẻ khi thông tin viên nhìn cô là vì gần đây lão đại nhà anh bị kiểm nén đến nghẹn, áp suất thấp bao phủ, nên khi nhìn thấy cứu binh tới mới có phản ứng bình thường đó, chứ nó không có nửa điểm quan hệ nào tới việc bị sốt.

Khuôn mặt của Lệ Hành rất sắc bén, dựa vào tiếng bước chân tới cửa phòng có thể đoán được người tới không phải là người của quân đội.

Khóe môi cong lên, anh đứng dậy.

Ở bên ngoài Hạ Hi mới nâng tay chuẩn bị mở cửa, cánh cửa lại chẳng hề báo trước mở ra.

Lệ Hành đứng ở trước cửa cười nhìn cô.

Hạ Hi ngó ra, lúc ý thức được mình bị trêu chọc liền bỏ nhào lên người anh đầm đá. “Hắc Hắc Từ, anh lại dám cầu kết với chị họ gạt em!”

“Không lập kế thì chẳng phải anh sẽ bị ngó lơ sao.” Lệ Hành chặn ngang kéo cô qua, khi cửa phòng ‘xoảng’ một tiếng bị chân anh đóng lại, cả người của Hạ Hi bị ép lên cửa.

Lệ Hành cúi người hung hăng hôn cô, môi anh trần trọc dây dưa, công thành đoạt đất, răng và môi của cô để tùy anh càn quét, cái loại nhiệt huyết và vội vàng này như muốn nuốt chửng cô vào bụng.

Tim của Hạ Hi càng đập nhanh hơn, toàn thân của hai người kề sát nhau. Nhưng mà thân thiết như vậy dường như chưa đủ, khi hơi thở của Lệ Hành dần nóng rực, anh lại càng xâm chiếm mãnh liệt da thịt non mềm của cô. Tay anh như lửa nóng duỗi vào quần áo của cô, quấy luyến ở trên sống lưng chuyển lên tới ngực mềm mại, cái loại đụng chạm nhẹ nhàng này trêu chọc Hạ Hi tới gần như run rẩy.

“Có nhớ anh không?” Ôm eo cô đi vào phòng ngủ, khi thân thể của anh phủ lên người cô, anh nói: “Anh rất nhớ em, bây giờ anh rất muốn em!”

Nghe giọng nói trầm thấp, Hạ Hi như bị mê hoặc, cả người tê dại.

Lôi kéo quần áo của anh, cô dường như bị xoay tròn trong tay giặc.

Sáng sớm ba ngày sau, sau khi tiếng còi rời giường mới vang lên, Hạ Hi đã bị Lệ Hành dụ dỗ rời giường theo anh tới sân huấn luyện.

Hạ Hi kháng nghị: “Anh đi luyện tập thì kéo em theo làm gì?”

Thấy bộ dáng buồn ngủ mông lung của cô, Lệ Hành yêu thương xoa tóc cô. “Tối hôm qua thật sự anh đã tiết chế lắm rồi, sao giờ lại không có một chút sức lực nào thế này?”

Đánh anh một cái, bộ dáng của cô như nũng nịu như hòn dỗi. “Người ta còn chưa có ngủ đủ giấc đâu.” Mấy đêm này anh giày vò cô rất mãnh liệt, mặc dù sức khỏe của Hạ Hi rất tốt, cũng khó tránh có chút lười nhát và mệt mỏi.

Lệ Hành dịu dàng cười. “Phê chuẩn cho em tí nữa về được ngủ bù.”

Hạ Hi miễn cưỡng “ừ” một tiếng, rồi lại như cái đuôi nhỏ đi theo sau lưng anh.

Lệ Hành chỉ cười chứ không nói.

Sau đó nhạc đã nổi lên ở trên sân huấn luyện, Hạ Hi giật mình nên tỉnh cả ngủ.

Trên sân huấn luyện to như vậy, bao gồm cả Hạ Hoàng Huân đứng ở trong đoàn quân, đội ngũ đã được xếp hàng chỉnh tề đứng ở dưới ánh sáng hoàng hôn. Mà đội hình của bọn họ rõ ràng lại hiện lên hàng chữ - - I Love You.

Trường hợp này làm cho Hạ Hi cảm động đến mức rồi tỉnh rồi mù.

Sau đó ở trước mặt mọi người, Lệ Hành quỳ một gối xuống.

Theo động tác của anh, ngoại trừ đội trưởng Hạ Hoàng Huân, và chính ủy Ninh An Lỗi ra, toàn bộ hàng ngàn anh lính giờ tay lên chỉnh tề làm một cái quân lễ, động tác đồng loạt đến mức như một người.

Hộp nhưng ở trong lòng bàn tay được mở ra, nó chính là một cái huân chương mà anh đã dùng sinh mạng của mình để đổi lại, giọng nói của Lệ Hành vang lên ở trong không khí lạnh: “Cũng giống như mọi người, lúc còn trẻ ngông cuồng anh đã từng có rất nhiều lý tưởng. Anh ước mình sẽ mặc được bộ quân phục màu ô liu này, mong đợi quân đội thừa nhận công sức tuổi trẻ của anh, để cho quân kỷ của quân đội mài giũa anh trưởng thành hơn, kiên cường hơn. Sau đó sẽ giao trái tim mình cho người phụ nữ mình yêu và cưới cô ấy vào nhà, mang trong mình trách nhiệm làm cho cô ấy hạnh phúc cả đời. Mười năm sau, ngày hôm nay, anh đã thực hiện được lý tưởng trở thành quân nhân của mình.” Lấy huân chương của sỹ quan cao cấp đặt vào trong tay của Hạ Hi, Lệ Hành nhìn vào ánh mắt cô. “Bây giờ, anh mong em có thể thực hiện một lý tưởng khác của anh. Hạ Hi, em có bằng lòng gả cho anh không?”

Tiếng nói bay đi, hàng ngàn tiếng hô của hàng ngàn quân nhân vang ầm lên trong không trung. “Gả cho tham mưu trưởng, để cho anh ta nếm mùi có vợ như ở tù! Gả cho tham mưu trưởng, làm chị dâu của chúng tôi...”

Sự kiện lớn như vậy, nghi lễ trang nghiêm như vậy, chính là sự xa hoa tuyệt vời mà giản dị nhất. Trên thế giới này chưa chắc có người may mắn thứ hai có thể trải nghiệm, có thể có được một phần tình cảm sâu nặng này.

Cẩn thận nâng lên huân chương đại biểu cho sinh mạng của Lệ Hành, nước mắt của Hạ Hi rơi xuống. “Ở trong khoảng thời gian tuổi trẻ lãng mạn đó em cũng từng có rất nhiều ước mơ. Em đã từng ước mình có thể mặc lên bộ đồng phục cảnh sát, từng bước một lột xác từ một cô bé nữ sinh hồn nhiên và

tùy hứng trở nên trưởng thành hơn, học được cách kiên cường, dũng cảm, và có trách nhiệm.” Ánh mắt đã mơ hồ, cô lấy huân chương của anh, nắm lấy tay anh, mỗi nở một nụ cười ấm áp. “Ước mơ đầu tiên đã thực hiện rồi. Bây giờ, em nguyện ý trả giá bằng tất cả tình yêu của mình, để chấp nhận ý nghĩa của hai chữ quân tử này và ... trách nhiệm của nó.”

Trong nháy mắt đứng dậy, Lê Hành ôm Hạ Hi vào lòng, dịu dàng nói ra một câu nói không có gì có thể so sánh được: “Anh yêu em !”

Tiếng vỗ tay lớn như sấm, nắng ban mai chiếu lên màu ô liu sáng đến chói mắt, sắc màu sáng lạn này chắc chắn sẽ trở thành màu sinh mạng của Hạ Hi.

Không có hoa tươi, không có nhẫn, chỉ có chính là một người thật sự yêu mình, dùng cả trái tim, dùng cả tình yêu, khóa chặt chẽ lại vào nhau.

Từ nay về sau, cùng nhau hạnh phúc !

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Dựa theo trình tự, sau khi cầu hôn thành công thì ngày kết hôn cũng nên thông báo. Nhưng mẹ Lê mới qua đời không bao lâu, Lê Hành và Hạ Hi quyết định giữ tang cho bà trong vòng một năm. Vì thế sau khi hai nhà Lê và Hạ gặp thông gia xong, quyết định lùi ngày kết hôn lại một chút.

Trong một năm này, Lê Hành vẫn như cũ bận rộn huấn luyện ở trong quân đội, còn Hạ Hi thì thuận lợi thông qua kỳ thi bác sĩ tâm lý và đã được cấp giấy phép. Cho nên thời gian hai người ở bên nhau cũng ít đi. Cũng may Hạ Hoằng Huân chân thành chúc cho sự vất vả của Lê Hành, mỗi lần kết thúc huấn luyện xong đều cho nghỉ hai ngày, cho anh vào thành phố giải nỗi khổ tương tư.

Mới đó mà một năm trôi qua, đầu tháng 7, hôn lễ của Lê Hành và Hạ Hi cũng được tiến hành.

Hôm cử hành hôn lễ, gió thổi ấm áp, bầu trời xanh trong, toàn bộ tim và người đều nguyện ý.

Nhưng mà mới sáng sớm chú rể lại cởi bỏ bộ lễ phục quân nhân xuống, nhanh chóng thay một bộ tác chiến rồi đi ra ngoài. Đi theo phía sau còn có Thiếu tướng Trần và năm anh em vào sanh ra tử được chuyên cơ đưa đến đây để tham dự hôn lễ của Phán Quan. Lợi Kiếm, Dã Lang, Tiểu Lang, Lão Ưng, Liệp Ưng, tất cả mọi người đã thay đồ, chân mang ủng quân nhân, bóng lưng của họ có một loại khí thế lớn mạnh như sắp bước lên chiến trường.

Thì ra lúc đã chuẩn bị xong hết mọi thứ để đón cô dâu thì Lê Hành nhận được điện thoại của Hình Khắc Lữ, ở đầu bên kia điện thoại đồng chí Thiếu tá đã thay đổi đi giọng nói cộc nhễ trước kia mà thay vào đó là giọng nói vô cùng nghiêm túc vang lên. "Là như thế này, tham mưu trưởng Lê, vì để ăn mừng người lưu manh lâu nay như cậu hoàn lương, thủ trưởng đã nhất trí cậu phải thông qua một trận đối kháng coi như là quà chúc mừng cho cậu."

Lê Hành mới nghe tới đó thì đã biết đây không phải là chuyện tốt lành gì, ngắt lời Hình Khắc Lữ, lời nói đơn giản nhưng có chút y hiếp của anh vang lên: "Nói trọng điểm đi."

Hình Khắc Lữ ho khan một tiếng coi như hắng giọng: "Trọng điểm chính là, vì để khảo nghiệm sức chiến đấu của tham mưu trưởng, nên một phút trước quân hồng đã bắt cóc Hạ Hi rồi, à, chính là vợ sắp cưới của cậu đó."

Vốn cứ tưởng bọn họ sẽ náo loạn động phòng để trừng trị anh, nhưng chưa từng nghĩ bọn họ lại có tiết mục này.

Lê Hành dở khóc dở cười nói: "Nói đi, yêu cầu là gì?"

"Muốn đưa ra chút gợi ý cho tham mưu trưởng, bây giờ cô dâu đang ở trong rừng hướng chín giờ của quân đoàn 532. Trong vòng một tiếng cậu phải hoàn thành nhiệm vụ nghĩ cách cứu viện. Quy củ vẫn như cũ, nếu chú rể không may bỏ mình rút lui khỏi trận đấu, vậy thì ..."

Hình Khắc Lữ ha ha cười hai tiếng: "Hủy bỏ đêm động phòng!"

Dường như nghe được tiếng nghiền răng của Lê Hành, Hình Khắc Lữ không sợ chết còn bổ sung thêm, "Bây giờ bắt đầu tính thời gian!"

Cứ như vậy hôn lễ vào ngày hôm đó, thân là chú rể, Lê Hành phải mặc áo giáp ra trận để cứu vợ.

Nói đến Hạ Hi, do Nhan Đại lấy lý do hóa trang lên xe, nên sau khi phát hiện thấy Mễ Kha và Hình Khắc Lữ ở sau xe thì mới biết mình bị lừa.

Bị vây ở trong một gò đất giả tuyệt đẹp, nghe thấy tiếng súng nổi lên ở bốn phía, Hạ Hi chỉ có một vẻ mặt bất đắc dĩ. "Kha Kha, em đã đứng cùng một chiến tuyến với Hình Khắc Lữ khi nào vậy hả?"

"Em không có !" Mễ Kha bĩu môi kháng nghị. "Em cũng là người bị hại đó có được không?"

“Chị nghe Hình Khắc Lữ nói để em trông coi chị. Mà hình như so với em, đãi ngộ của chị giống với tù nhân hơn đó có đúng không?”

“Đã nói là em vô tội rồi mà.” Mễ Kha gấp đến độ mặt đỏ bừng. “Chị Hạ Hi, chị phải tin em, tin em đó, em không có thông đồng với anh ấy”.

Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cô lại nhe răng cười. “Mà thôi hôn lễ như vậy cũng rất tốt mà, nếu không Hình Khắc Lữ cũng chẳng đồng ý cho em ra xem đâu. Tham mưu trưởng Lê chắc chắn đẹp trai đến ngây người, chị nói xem anh ấy sẽ không bị thương chứ?”

Rất tốt, đoán chừng ý muốn đánh gãy gãy cốt của Hình Khắc Lữ chắc có rồi. Trong ngày vui như vậy mà lại biến nó thành một trận đối kháng. Mà vì muốn giữ lại hình tượng tốt đẹp của cô dâu, cô thân là một cảnh sát lại không thể tự giải thoát cho mình, thật sự là cười ra nước mắt.

Hạ Hi cam chịu thờ dài, kéo váy cưới đứng lên. “Sức chiến đấu của A Hành nhà chị đặc biệt dũng mãnh, cứ chờ xem Hình Khắc Lữ sẽ bị thu thập đi. Aizzz, đến lúc đó em cũng không nên đau lòng nha...”

Cái cổ nhỏ bé của Mễ Kha rướn lên. “Em không biết anh ấy!”.

Hạ Hi nhướn mày làm bộ suy xét. “Tại sao chị lại nghe anh ta nói anh ta đã hôn em tới khóc luôn rồi mà?”

Mễ Kha giận quá dậm mạnh chân “...”

Lời nói bay đi, tiếng súng bên ngoài càng lúc càng đến gần, ý cười trên mặt của Hạ Hi càng lúc càng rõ.

Bảy giờ năm mươi lăm phút, năm mươi lăm phút sau khi Hình Khắc Lữ gọi điện cho Lê Hành, sáu thành viên của đội đặc chiến phá vỡ từng phòng tuyến của đội trinh sát thiếp giáp.

Đứng ở trên bãi đất trống duy nhất ở trong rừng này, trong miệng gian xảo của Lợi Kiếm ngậm một ngọn cỏ. “Tạm dừng một chút để nói chuyện đi!”

Dã Lang đá anh một cái

Nhưng Lão Ưng lại nói: “Anh em ở phương hướng mười hai giờ đừng ẩn nấp nữa, tôi đã thấy mấy người rồi, không phải là muốn chọc mấy người đâu.” Trước khi lời nói kết thúc thì đã có một viên đạn bay tới. Khi khói trắng bốc lên, anh đã sớm nghiêng đầu qua chỗ của Phán Quan rồi chột nhứ mày, một bộ dáng như xem bọn họ thành đồ ăn.

Liệp Ưng nghĩ tới thời gian còn lại liền hỏi: “Còn không tới năm phút nữa, chẳng lẽ chờ sao?”

Tiểu Lang liền nâng súng lên bắn. “Chờ? Đó đâu phải là tác phong của nhóm “Tia Chớp” của chúng ta”.

Thân là quan chỉ huy, Lê Hành xoa nhẹ huyệt thái dương, có chút lộ vẻ khó xử và nhũn mày. “Ngày quan trọng, nên khách sáo một chút?”

Lợi Kiếm cầm cọng cỏ đánh anh. “Lúc chúng ta còn chưa biết làm sao để thu thập bọn họ, thì hình như cậu rất vui thì phải? Còn làm bộ nữa!”

Dã Lang ‘hì’ lên một tiếng, chân của Lợi Kiếm liền đá tới, “Hì cái gì chứ, đóng cửa lại rồi hãy hì”.

Liệp Ưng trước giờ vẫn luôn nghiêm túc cũng không nhịn được mà trêu đùa. “Im miệng lại đi Lợi Kiếm, không nói chuyện đối với cậu rất có lợi đấy!” Đáp trả lại anh là một cú đấm đến từ Lợi Kiếm.

Mọi người liền cười.

Đùa thì cũng đã đùa rồi, nhiệm vụ cứu cô dâu cũng không thể chậm trễ. Theo sau tiếng cười là tiếng súng vang lên lần nữa.

Sau một trận đánh này, vừa đúng tám giờ, Lê Hành đã ôm Hạ Hi từ trong gò đất ra ngoài.

Nhìn thấy sáu thành viên trong đội đặc chiến, Hình Khắc Lữ cười làm lành. “Vất vả cho mấy anh em rồi, tí nữa uống nhiều một chút.”

Lê Hành mỉm cười vỗ hai cái lên vai Hình Khắc Lữ. “Khi kết hôn thì nhớ thông báo cho mấy anh em một tiếng, lấy phần lễ ngày hôm nay coi như trả lại.” Nhưng trong lòng lại rất biết ơn anh ta đã tạo ra chướng ngại này, để cho bản thân mình có cơ hội kẻ vai chiến đấu với những anh em khác ở trong đội đặc chủng.

Trong lòng Hình Khắc Lữ cảm thấy sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn cười. “Nhất định, nhất định rồi”.

Trước chín giờ Lê Hành đã nhanh chóng thay quần áo đến nhà bố mẹ vợ để đón cô dâu.

Trước khi đi ra cửa, hai mẹ con Hạ Hi và Hề Diễn Đình đã khóc đến đỏ hai mắt, tay nắm chặt như không muốn buông ra.

Nhìn đồng hồ, Lê Hành và Hạ Hoành cùng nhau bước lên.

Ôm nhẹ bờ vai của Hạ Hi, Lê Hành nhìn về phía Hề Diễn Đình: “Mẹ, hãy tin con!”

Hè Diễm Đình cố nén nước mắt xém rơi xuống.

Hạ Hoành lấy tay lau nước mắt cho vợ, giọng nói dịu dàng của ông vang lên. “Còn có tôi mà!”

Hạ Hi cũng khóc. Đột nhiên không biết làm sao để trả công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ.

Cuối cùng vẫn là Hạ Hoành Huân tách hai bàn tay đang nắm chặt của hai người. Lấy tay của Hạ Hi đặt vào lòng bàn tay của Lê Hành, anh lấy thân phận là cháu đích tôn của nhà họ Hạ nói: “Chúng tôi giao Tiêu Thất lại cho cậu!”

Ôm lấy Hạ Hi, Lê Hành chỉ nói ba chữ: “Xin yên tâm!”

Đúng mười giờ, đoàn xe chậm rãi chạy tới quân đoàn 532, quân ca trang nghiêm lập tức được vang lên.

Bước trên thảm đỏ, đi qua mấy trăm chiến sĩ đang vung hoa ở trên tay, Lê Hành và Hạ Hi đứng trước sự chứng kiến các vị thủ trưởng, bạn bè, đồng đội và họ hàng cuối cùng kết thành vợ chồng.

Dưới quân kỳ đang tung bay, cô dâu và chú rể tuyên thệ: “Anh (em) yêu em (anh) và cũng biết em (anh) yêu anh (em). Từ nay về sau, bất kỳ lúc nào, bất kể trong hoàn cảnh nào, anh (em) đều muốn làm bạn với em (anh) suốt cả quãng đời còn lại, không bao giờ từ bỏ!”

Đổi mặt với tiếng vỗ tay và thanh âm chúc phúc to như nước lớn, Lê Hành và Hạ Hi chào theo kiểu quân đội như một lời cảm ơn tới tất cả mọi người.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống, trăm hoa đua nở như đang chúc phúc cho hai người, lay động theo gió, chói mắt và rực rỡ.

Trong đó có những đóa hồng vàng ươm óng ả xinh đẹp là của Hạ Tri Dư nhờ Dạ Diệc mang tới, cô ấy - - muốn xin lỗi vì tình yêu của mình.

Còn những đóa tulip Hà Lan được chuyển từ đại dương bên kia đại biểu cho Tiêu Dận - - mãi mãi chúc phúc.

Mười đầu ngón tay nắm chặt nhau, Lê Hành và Hạ Hi nhìn nhau cười.

Sóng gió mười năm, may mắn là bọn họ ở trên đường đời này bám riết không buông.

Lúc này vai kề sát nhau, tuy lá cây đã tàn, nhưng sinh mệnh của bọn họ lại nở rộ như hoa.

--Hoàn chính văn--

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Phiên Ngoại Của Tiêu Dận: Sai Lầm

Đối với Hạ Hi, tình yêu của anh không phải là nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu).

Lúc đầu là vì mẹ, nên anh mới có ý chăm sóc cô. Tiếp xúc lâu dần, Tiêu Dận mới phát hiện ra rằng nhìn bề ngoài cô có vẻ yên tĩnh nhưng trên người lại mang chút ưu thương như có như không, sự thương cảm nhân nhậ ấy lại khiến lòng anh dâng lên một cảm xúc đau lòng.

Vì học lại một năm Hạ Hi đã ép bản thân mình rất vất vả, hoàn toàn có thể hình dung là cô đang giành giật từng giây. Mỗi đêm Tiêu Dận rời khỏi công ty đi về nhà, rồi đi qua dưới lầu của cô, đèn ở trong phòng cô lúc nào cũng sáng. Nhìn lên cửa sổ trông thấy cô đang ngồi trên cửa sổ ôm một quyển sách thật dày, ngực anh hình như lại có cảm xúc gì đó dâng trào.

Hình như bắt đầu từ lúc đó, Tiêu Dận không còn thích hẹn bạn gái đi chơi, mà cứ theo thói quen, ở trong màn đêm lạnh, cùng với ánh sao, nhìn một cô bé đang đọc sách.

Công việc ở công ty rất bận rộn, Tiêu Dận không có nhiều thời gian để quan tâm và chăm sóc cho cô, mà giữa bọn họ, hình như cũng dừng ở mức độ tình cảm gần bó của mấy người lớn ở trong nhà. Nhưng loại kết giao bình yên như nước này, lại làm cho bọn họ gần bó với nhau hơn.

Cứ vào chủ nhật, Tiêu Dận lại muốn đi thăm Hạ Hoành, rõ ràng không phải là chuyện quan trọng gì, nhưng vẫn như cũ bình thần ung dung ngồi ở đó cho đến hết buổi chiều. Thường thường Hạ Hi sẽ đi ra khỏi phòng, trông thấy anh đang ngồi đánh cờ với Hạ Hoành ở trong phòng khách. "Anh tới rồi à, sao không thấy gọi em." Thật ra lúc đó tình cảm của hai người cũng không sâu đậm gì, nhưng cô vẫn luôn cười lễ phép và chưa bao giờ có giọng điệu phải làm cho Tiêu Dận xấu hổ.

Vì thế anh cũng cười. "Không dám quấy rầy đại tiểu thư đang cố gắng học tập." Sau đó lại như thường ngày ở lại ăn cơm chiều với Hạ Hoành.

Khác với sự ghét bỏ của mẹ Lê, mẹ Tiêu rất thương Hạ Hi. Làm như vô tình, bà thường tạo cơ hội cho con trai bà. Ví dụ như lúc Hạ Hoành đi công tác, bà thường bảo con trai mang canh mình nấu qua cho Hạ Hi, bà cũng thường gọi điện tán gẫu với cô. Nói tóm lại, sự quan tâm và chăm sóc của bà làm cho Hạ Hi không có cách nào chống cự lại.

Tâm ý của mẹ, Tiêu Dận cũng biết, nếu đổi lại là khi xưa chắc chắn anh sẽ cự tuyệt, nhưng đối mặt với Hạ Hi, anh cũng đã ngầm đồng ý.

Cho nên có rất nhiều buổi tối, có hai bóng dáng đi qua ngã tư, bước chậm rãi.

Đó chính là Tiêu Dận đang đưa Hạ Hi về nhà.

Thời gian cứ trôi qua như nước, mắt thấy kỳ thi cao đẳng ngày càng gần, để tránh thân kinh của Hạ Hi căng chặt, Hạ Hoành lấy cớ có việc tìm Hạ Hoảng Huân đưa con gái tới quân đoàn 532. Đó là lần đầu tiên Tiêu Dận thấy con gái cầm súng. Lên đạn, nhắm bia, bóp cò, từng động tác chuyên nghiệp được người phụ nữ nhỏ bé trước mắt này biểu diễn rất lưu loát và đẹp mắt.

Cho tới bây giờ cô vẫn chưa bước vào trường cảnh sát, nhưng kỹ thuật bắn súng của cô đã như thế, mà cô rất chuyên tâm, làm cho cô gái nhỏ ở dưới ánh mặt trời hiện ra vẻ đẹp yên tĩnh.

Dưới ánh chiều tà, ánh sáng này có phần ấm áp và nhẹ nhàng hơn, Tiêu Dận cảm giác tim mình đập thành thịch.

Đúng thời điểm thi vào trường cao đẳng, Hạ Hi đã thuận lợi hoàn thành kỳ thi. Khi ra khỏi trường thì cô vẫn như bình thường, sau khi về đến nhà lại ngủ mê một ba ngày ba đêm. Nếu không phải là người học y, Hạ Nhã Ngôn cũng không thể chắc chắn sức khỏe của Hạ Hi rất tốt, người nhà họ Hạ chắc chắn sẽ loạn.

Vào lúc này công ty xảy ra chút chuyện nhỏ, vốn Tiêu Dận cũng chẳng để trong lòng, nhưng bạn học cũ Nhan Đại của anh lại lo lắng hơn, mà loại chuyện này tự nhiên cô ấy cũng truyền nó tới tai của Hạ Hi.

Khi Hạ Hi cầm một quyển sổ tiết kiệm tới gặp Tiêu Dận, anh vốn tưởng rằng cô tới để trêu chọc anh, nhưng bỗng nhiên lại làm cho anh cảm động đến không nói ra lời.

Mười sáu tuổi đã bước chân vào thương trường, người đầu tiên anh nhận được sự giúp đỡ lại là cô.

"Loại người làm ăn như anh thì vấn đề xoay vòng vốn chắc chắn dân thường không thể giúp đỡ, còn may ba em đã ứng trước tiền đồ cưới cho em." Hạ Hi lắc lắc sổ tiết kiệm ở trong tay, mỉm cười. "Anh phải giúp em tăng nó, đừng làm hại em tới lúc kết hôn lại trụi lủi chẳng có một đồng, vậy thì mất mặt lắm."

Cô cứng rắn nhét sổ tiết kiệm vào trong tay anh, Tiêu Dận liền cười. "À, vậy để xem tiền cưới của đại tiểu thư là bao nhiêu?"

Biết chắc người kiêu ngạo như anh sẽ cự tuyệt, Hạ Hi liền chân thành nói. "Đối với anh mà nói số tiền không là bao nhưng tấm lòng của em mong anh sẽ hiểu."

Cho anh năm mươi vạn quả thật là không thấm vào đâu. Nhưng rõ ràng Tiêu Dận có thể cảm nhận số tiền cô cho anh mượn này là một động lực chống trọi với trời. Vì thế anh cẩn thận cất kỹ sổ tiết kiệm, ngẩng đầu đối mặt với đôi mắt đen như mực của cô. "Được, anh nhận."

Sau đó anh liền gọi điện cho Hạ Hoành, Tiêu Dận nói: "Cảm ơn chú."

Tự nhiên Hạ Hoành cũng hiểu được anh đang nói tới chuyện gì, mỉm cười. "Con bé nó bướng quá, con đừng có để ở trong lòng."

"Dạ không đâu." Tiêu Dận vuốt ve quyển sổ màu đỏ. "Có cô ấy làm bạn là may mắn của con."

"Con bé nói với chú công ty của con gặp chút chuyện nhỏ, nên hi vọng chú có thể giúp nó vì nó không có nhiều bạn bè cho lắm. Tiêu Dận con nói đi, yêu cầu như vậy người làm ba này có thể từ chối sao?"

Vì không có bạn bè nhiều?

Trong một giây kia khi Tiêu Dận biết được tầm quan trọng của mình ở trong lòng cô, thì anh cũng chắc chắn về cảm giác của mình.

Sự quan tâm của Hạ Hi, trước giờ Tiêu Dận vẫn luôn hiểu. Cho nên khi nói ra những lời này với Hoà Lâm, anh cũng không nắm chắc.

Nhưng những thứ mà anh mơ tưởng chỉ có vậy thôi sao?

Ngày công bố điểm thi, anh đã đi theo cô.

Khi Tiêu Dận tìm thấy tên cô trên tấm giấy hồng, trong nháy mắt nước mắt Hạ Hi không khống chế được mà rơi xuống.

Không biết làm sao, Tiêu Dận cảm thấy những giọt nước mắt này đang thấm vào tim anh, thật sự rất đau.

Nắm tay cô, ôm cô vào lòng, lần đầu tiên Tiêu Dận bế cô lên.

Đêm hôm đó cô uống rất nhiều rượu, khẽ cúi đầu ngồi ở trên đỉnh núi nhìn xuống thành phố đang sáng đèn.

Tiêu Dận cởi áo khoác xuống choàng lên người cô, Hạ Hi ngẩng đầu, cặp mắt kia sáng như ánh trăng thấp thoáng như ánh sao trên trời.

"Tiêu Dận anh có bao giờ tin vào tình yêu sẽ mãi vĩnh hằng không bao giờ thay đổi hay không?" Cô nhẹ nhàng hỏi, không đợi anh trả lời, cô đã tự trả lời bản thân mình. "Em tin."

Tiêu Dận sẽ vĩnh viễn không quên được tối hôm đó, không có đèn đuốc gì chỉ có ánh sáng từ bầu trời, vẻ mặt đau buồn của Hạ Hi hoà với ánh trăng. Anh im lặng nói ở trong lòng: Vì em, anh cũng tin. Sau đó anh dời ánh mắt đi, uống cạn một chai bia.

Sau đó Hạ Hi say, cô nhìn vào màn đêm ở nơi xa kia rồi im lặng rơi nước mắt.

Tiêu Dận không biết hướng phượng xa kia chính là nơi Lệ Hành đóng quân ở tỉnh X. Nâng mặt cô lên, Tiêu Dận hỏi: "Tại sao lại khóc?"

Ánh mắt Hạ Hi mê mang, nắm chặt tay anh, nghẹn ngào thì thầm: "Đừng đi, đừng mà..."

Trong nháy mắt lòng của Tiêu Dận liền mềm xuống, nắm lấy tay cô, ôm cô vào lòng, anh hứa, "Không đi, mãi mãi sẽ không đi!"

Biết rõ là cô say, nhưng trong tiềm thức Tiêu Dận lại nguyện tin đó chính là cô đang xấu hổ bày tỏ tình cảm của mình.

Vì thế đêm hôm đó, anh đã ôm cô gái say rượu đó vào lòng, cúi xuống tai cô nói thầm: "Hạ Hi, đồ cưới, sinh lễ, anh sẽ chuẩn bị cho em, chỉ cần em gặt đầu, một cái gặt đầu là đủ rồi."

Đột nhiên dứt khoát và quyết tâm như vậy, lời nói bật ra khỏi miệng cũng làm cho Tiêu Dận giật mình. Nhưng sau khi im lặng một lúc, anh cười rồi hôn nhẹ lên môi Hạ Hi.

Đó là một nụ hôn nhẹ nhàng đại biểu cho sự hứa hẹn.

Thật ra sau đó có rất nhiều cơ hội để cho anh bày tỏ, nhưng cuối cùng vì thấy trong ánh mắt của Hạ Hi luôn xuất hiện một chút lạnh lùng và xa cách, Tiêu Dận liền lựa chọn chờ đợi.

Nghe nói cho dù là đau đớn bao sâu, chỉ cần bảy năm thì sẽ hoàn toàn khép lại. Bất kể trí nhớ khắc tên một người bao sâu, thì cũng sẽ quên. Bởi vậy mới nói trong vòng bảy năm mỗi tế bào trên thân thể một người sẽ thay đổi một lần, một chút tế bào cũ cũng không còn nữa.

Cho dù Hạ Hi chưa bao giờ đề cập tới, nhạy cảm như Tiêu Dận tự nhiên sẽ biết trong lòng cô đang chứa hình bóng một người. Cho nên anh liều lĩnh cam chịu chờ đợi bảy năm, không chỉ cho cô thời gian quên đi và trưởng thành, cũng để thời gian có thể chứng minh anh sẽ mang lại hạnh phúc cả đời cho cô.

Đối với Hạ Hi, Tiêu Dận đã thật sự động tâm, cho nên anh cũng đặc biệt tích cực hơn.

Vừa lấy quan hệ như bạn bè mà cũng như anh em ở bên cạnh cô cùng cô đi qua những năm đó, Tiêu Dận có thói quen dùng cách chế nhạo cô để che giấu đi tình cảm anh đối với Hạ Hi. Ví dụ như nhiều lúc anh không kiềm chế được mà ôm lấy cô, sau đó anh sẽ nói: "Đừng hiểu lầm nha, bạn bè trên quốc tế có thể bắt tay, anh chỉ là muốn bày tỏ sự chúc mừng của mình đối với em mà thôi." Ví dụ như sau khi bế cô lên anh sẽ nói: "Trùng mắt với anh làm gì, còn muốn tra tấn anh nữa à? Ôi thôi, đừng có nhúc nhích, ở trong trường cảnh sát này anh không động thủ không có nghĩa là anh đánh không lại em. Anh nói cho em biết em đừng có ép anh, ôi chào, anh nói em thật đúng là đáng bị đánh mà..." Ví dụ như lặng lẽ dùng tên cô mua vài cái bất động sản, sau đó anh sẽ lấy chìa khoá ném cho cô. "Có rảnh thì tới quét dọn giúp anh, mời người tới thì anh sẽ lo lắng, em biết mà anh là loại người có tiền..."

Cứ như vậy, anh từng bước hăm sâu vào trong đó.

Khi tình cảm càng ngày càng sâu, bảy năm bỗng nhiên trở nên dài hơn, gian nan hơn. Trong lúc quen được Thẩm Minh Tất và Hoà Lâm, Tiêu Dận đã tự nói với bản thân mình, chờ vụ án này kết thúc, anh sẽ cầu hôn. Cho dù bị cô từ chối, ít nhất anh cũng không cần che giấu tình yêu của mình đối với cô.

Nhưng mà ông trời lại không theo ý nguyện của con người. Mãi đến khi Lệ Hành trở lại, anh vẫn chưa bày tỏ điều gì với Hạ Hi cả.

Không phải chưa từng chán nản, khi nhìn thấy khoé mắt đuôi mày của Hạ Hi vì gương vỡ lại lành với Lệ Hành mà trở nên ấm áp và dịu dàng, Tiêu Dận cũng đã chặt đứt hết tất cả đường lui cho mình, tự mình chịu đựng hết tất cả sai sót và đau đớn này.

Sáu năm chưa từng làm cho cô động tâm, chẳng lẽ giờ Lệ Hành quay trở về, thì anh sẽ lấy được câu trả lời của cô sao?

Trong lòng Tiêu Dận đã hiểu rõ.

Ngoại trừ thành toàn cho hạnh phúc của cô, anh biết rõ mình không có năng lực làm cho cô chuyển gì khác.

Có lẽ là chạy trốn, sau khi mọi chuyện đã được giải quyết và bình yên trở lại, anh quyết định rời khỏi nơi này.

Một màn đưa tiễn ở sân bay, cái ôm ngắn ngủi nhưng chân thật kia đã làm Tiêu Dận ấm lòng.

Thật ra cũng không phải bắt buộc mình phải đi. Nhưng anh không thể tận mắt chứng kiến người con gái mà anh đã ở bên cạnh bảo vệ trong sáu năm nay

đi lấy chồng. Tiêu Dận đã tự trả lời cho mình: "Mình làm không được!" Nhưng không phải không tận mắt nhìn thấy thì tim không đau. Ôm lấy đầu thương râm rí ở trong lòng, Tiêu Dận đã tự hỏi mình vô số lần, nhưng đáp án trả lời anh ngoại trừ sự vắng vẻ thì chẳng còn gì khác.

Trong phòng chỉ mở một ngọn đèn, ánh sáng ánh lên sự đau thương.

Ký xong văn kiện cuối cùng, Tiêu Dận cầm lấy điện thoại.

Điện thoại mới vang lên một tiếng thì đã có người nhận, giọng nói trong trẻo của một người con gái vang lên. "Tổng giám đốc Tiêu."

Cần gì có chấp như vậy, nên dừng lại ở đây thôi!

Tiêu Dận nhắm hai mắt lại, khi mở ra lần nữa thì đã bình tĩnh lên giọng dặn dò. "Đưa một bó tulip đi làm...quà tặng."

Rốt cuộc cũng tới ngày này. Không nói nhiều thêm một câu, giọng nói ở đầu bên kia bình tĩnh trả lời: "Dạ được."

Khi kết thúc cuộc gọi, Tiêu Dận cảm thấy lạnh từ đầu ngón tay tới tim.

Cuối cùng, một tình yêu chưa bao giờ nói ra miệng chỉ có thể một mình tưởng niệm nó trong nhiều đêm khuya yên tĩnh như thế này.

Lời cuối sách:

Đến lúc này thì đã tới lúc nên tạm biệt A Hành và Tiểu Thất rồi, cho dù chỉ là chuyện xưa của người ta, nhưng cuối cùng một năm như hình với bóng với bọn họ cũng không tránh khỏi không có cảm xúc gì.

Năm 2011 này đối với tôi là một năm có nhiều biến cố, từ bỏ và kiên trì nhưng tôi đã gặt hái được thành công ở sau nó. Nhưng bất kể quá trình có như thế nào, vào mùa đông rét lạnh này, ấm áp sẽ tràn đầy lòng người. Giờ phút này sau khi làm xong ngoại truyện cho Tiêu Dận, trong lòng ngoại trừ cảm xúc tràn đầy còn có lòng biết ơn.

Theo suy nghĩ ban đầu kỳ thật tôi chỉ muốn viết một câu chuyện ấm áp như 'thời gian' vậy, nhưng theo sự nhấp nhô của cuộc sống, số phận đã mang tôi rời khỏi Văn Nam mà tôi đã sống trong mười năm này, tâm tình của tôi thay đổi, trở nên trầm lắng hơn.

Câu chuyện này không chỉ là câu chuyện, mà còn là một người chúc phúc và cầu nguyện cho tình yêu, tôi nghĩ có lẽ mình đã tự làm cho mình quá xúc động.

Khi viết đến khúc Lệ Hành chạy như điên giữa trời gió mạnh đầy trời, khúc anh ấy nắm tay Hạ Hi nói một câu xin lỗi, đến đoạn anh ấy viết một bức di thư đầy tuyệt vọng, lúc Phán Quan và Lợi Kiếm cùng vào sinh ra tử, cùng với đoạn kết hôn khi hai người nhìn vào mắt nhau, nước mắt của tôi đã không nhịn được mà rơi xuống.

Tình yêu sâu nặng như vậy cuối cùng cũng không bị thời gian vứt bỏ.

Một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa như vậy, chính là hoàng tử ở trong lòng của những bé gái.

Dĩ nhiên ngoại trừ Lệ Hành, trong quyển sách này chỉ có một người làm cho tôi đau lòng, đó chính là Tiêu Dận.

Nói thật, khi bản thảo thứ nhất hoàn thành, đối với anh ấy, tôi cũng không có quá nhiều tình cảm. Nhưng khi chỉnh sửa lại vụ án của Hoà Lâm, tôi không khống chế mà thêm rất nhiều chi tiết tỉ mỉ về tình cảm và độc thoại của anh ấy. Bởi vì tôi chợt phát hiện, tình yêu của Tiêu Dận không thua kém một phần nào so với Lệ Hành. Nhưng điều đáng tiếc là lần đầu anh ấy gặp Hạ Hi thì đã chậm một bước.

Cho nên tôi cho rằng tình yêu là hành trình của hai người và cũng là của một người.

Giống như Lệ Hành và Hạ Hi, anh yêu em và cũng biết em yêu anh.

Giống như bản thân Tiêu Dận, anh yêu em nhưng lại không có quan hệ gì với em.

Vì thế thông qua quyển sách này điều tôi muốn biểu đạt chính là: Những người may mắn có cơ hội ở cùng người mình yêu, thì nên trân trọng hạnh phúc này. Còn những người vô duyên với cơ hội dắt tay người mình yêu, thì cũng xin hãy quý trọng hạnh phúc của riêng mình.

Nói tóm lại, bất kể là nỗ lực hay là nhận được, đều là sự may mắn. Khi quyển sách này rốt cuộc đã hoàn thành, hồi tưởng lại mười năm lên lên xuống xuống, trong lòng tôi đã bình yên và vui vẻ. Tôi tin rằng những người nghĩ họ sẽ không bao giờ có thể xoa dịu nỗi đau, cuối cùng sẽ vượt qua được. Còn những người đang chờ đợi hạnh phúc, thì hi vọng nó sẽ tới nhanh.

Vì vậy cuối cùng tôi hi vọng, chờ đến khi đầu chúng ta trắng xoá thì đều có một phần hồi ức khắc cốt ghi tâm để nhớ về.

Cuối cùng:

Cảm ơn nhà biên tập Ma Thiết đã ủng hộ và tin tưởng tôi trong vòng ba tháng mất mả này.

Và thật sự cảm ơn những độc giả thân ái đã ủng hộ và cổ vũ tôi!

Cảm ơn mọi người, chúc mọi người hạnh phúc trọn đời!

Mộc Thanh Vũ

Năm 2011 tháng 12.

Bạn đang đọc truyện *Bán Sinh Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.